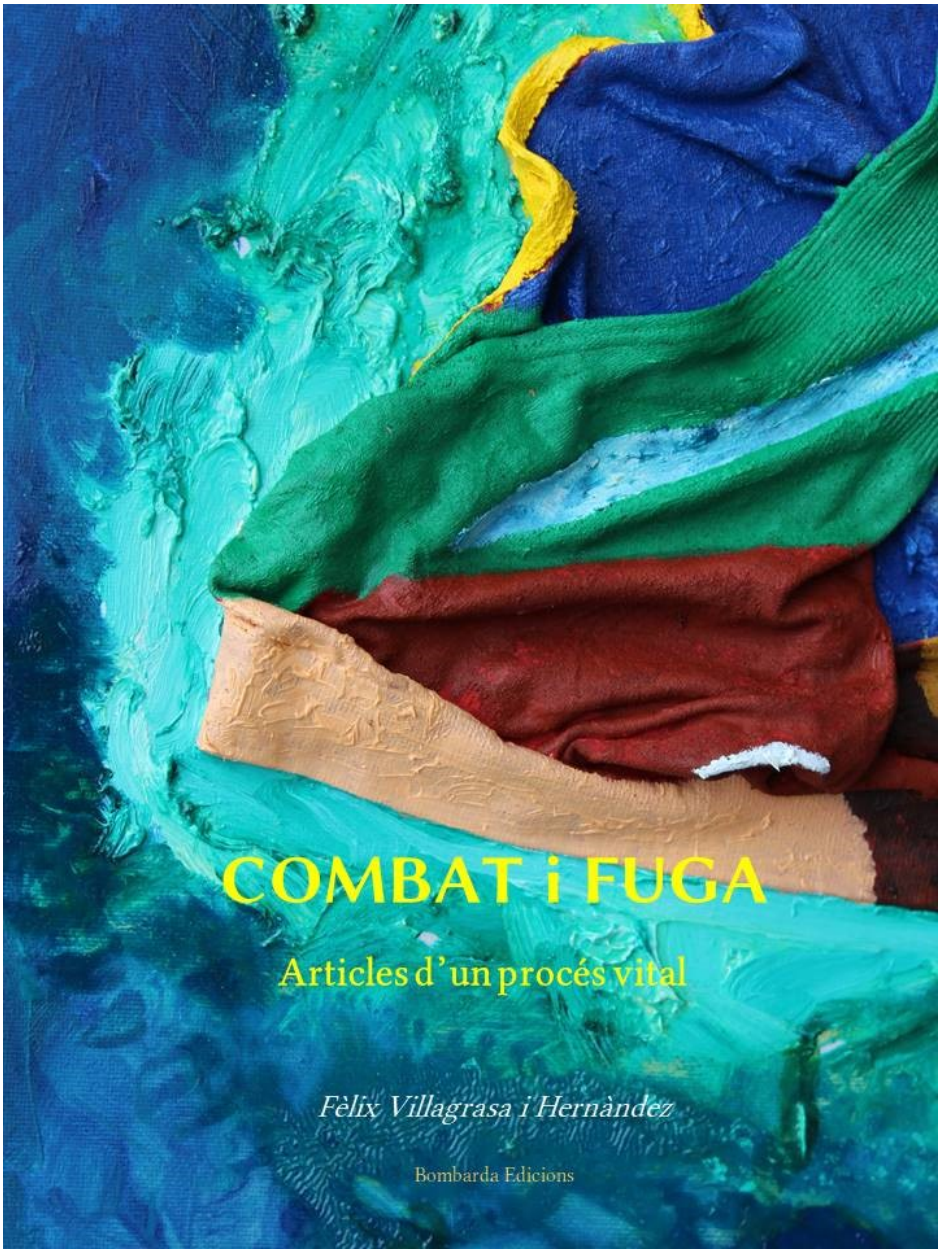

COMBAT i FUGA
Articles d'un procés vital
Fèlix Villagrasa i Hernàndez
Bombarda Edicions

Les grans gestes de la història acostumen a ser impulsades per grans exèrcits o per pobles mobilitzats, liderats per grans generals o endegades per grans personalitats, grans genis, grans homes providencials o, al menys, circumstancials, caps eventuals. Els catalans només hem comptat amb nosaltres mateixos i cap amic exterior en els tragins recents, hem hagut de tirar endavant aquest tràngol amb molt poca qualitat intrínseca i massa encarregats espontanis, mirant de parar la canya per quan les aigües tornessin a canalitzar-se. En el balboteig d'aquests anys en què molts es van creure allò que es deia, qui més qui menys escrivia articles. Així, els que formen aquest volum no solament tracten de política, però sí la majoria, perquè la política és com el futbol: tothom hi entén. Però a diferència del futbol, no tothom en sap, de jugar, en canvi, tothom es veu valent per votar el dia que toca. Aprofitant que l'autor treballava de conserge a les exposicions de la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, s'inclouen comentaris d'art i de coses que passen com art, i no ho són, de la mateixa manera que si bé tot és periodisme, no tot, però arriba pas a esdevenir Història.

Dipòsit Legal: B 23420-2025

COMBAT i FUGA

Articles d'un procés vital

Fèlix Villagrasa i Hernàndez

Bombarda Edicicions

© Fèlix Villagrasa i Hernàndez
☎ 657 49 55 31
Lavern, desembre de 2025
Dipòsit Legal: B 23420-2025

Il·lustració de portada i contraportada:
“Geografia poc extensa”(fragments), FVH, 2019.

Índex

Excusa prèvia	I
Ernst Jünger. Un segle per a la reflexió i la polèmica	1
És imprescindible una única candidatura sobiranista?	15
ERC, els quadres i la confraternitat	18
"Vergonya, cavallers, vergonya"	20
Èdip, paleoliberalisme i frontpopulisme	22
Violència i civilització	28
Dones voladores que ens han defensat	32
Del foc a les brases	34
Rumiadors oficials	37
Dura Lex	40
Símbols totalitaris i esports de masses	45
Bascofília/Bascofòbia	47
La realitat artificial del funcionari	52
L'etern retorn de l'Espanya de sempre	54
Common sens, seny i democràcia	59
Nihilisme i clar de lluna	63
La nova-vella esquerra	66
Ideologia versus realitat	70
Som nacionalistes?... i més coses	74
El feixisme d'esquerres	79
Màquina política	85
Ecclesia catalana	90
Tesi sense antítesi	94
El Penedès de Màrius Via	98
Anticapitalisme?	100
Fals internacionalisme	104
Homo catalanensis	108
La llufa del materialisme dialèctic	113
El ferro desperta	118
Senalles líriques	120
Pàtria-màtria	122
Carta als contrarevolucionaris	127
Una cultura de Metrakit	132

La semiòtica dels carreus 136
Ànima, llengua i nació en el temps 138
Macroscòpia del hardware subatòmic 143
Estris i atuells terrestres 145
Pirates i productors 147
Okupeu les vitrines de l'arqueològic 150
Teleantipatia insolidària 155
Josep Finestres a Cervera: el cervell al servei de la pàtria 159
Viure en precari o ser-hi del tot 161
Espanya ofega la Mancomunitat catalana 165
Noblesa catalana 169
Miri, miri, és art 172
La prudència dels panxacontents 174
Amb totes dues orelles i remenant la cua 176
En el punt de no-retorn 179
Gènesi del catalanisme en els intel·lectuals del segle XIX 182
L'espai i la llum en Pere Lluís Via 186
Politologia 188
L'ànima de les pedres 192
Carronya sabrosona 195
Pujols invertebrat 199
Retrat trencat: idiotes i/o traïdors 203
Raquitisme filosòfic 205
Tú, el valencià 210
Escletxa de llums i ombres 211
L'Ateneu: ésser o semblar-ho 215
Xarnego? Almogàver! (I) 220
Xarnego? Almogàver! (II) 222
Xarnego? Almogàver! (III) 225
Xarnego? Almogàver! (i IV) 228
Allotgi refugiats al seu garatge! 231
Imagineu 234
Dolors de part 238
El vuitè: no mentir 241
Internacionalsocialisme 243
Llicsons 247

Trashpolitik i destroyers 250
Fèlix Janer: el metge vilafranquí de la revolució liberal 254
Repúbliques 256
Bosc al Parnàs hiparxiològic 260
La cultura catalana en el tràngol del segle XX 262
Vexil·lologia 264
Una colla d'homes 266
A què juguem? 269
L'estat i les seves responsabilitats 273
"Amb els pixats al ventre" 275
Turisme és cultura? 279
Si us plau per força 283
Qüestió de pragmatisme 286
Acolloniment 289
Guardem totes les factures 294
Jazz fins avorrir 297
Cultura política i paleocràcia 301
Espais elidits 304
Legalitat, legitimitat i convivència 306
L'Església catalana, la castellana i el poder 310
Campalans: el socialisme catalanista no embastardit 318
Enemic públic 307
El PPSOE a la Confederació Helvètica 325
Peiró. La revolució del seny i del treball 328
Casualitat? Causalitat? 332
Companya 334
Magí Rallé i Sans 337
Nus gordià 339
La cultura perenne d'un país antic (I) 343
La cultura perenne d'un país antic (II) 347
Vilfranca ben retratada 350
No ens acabareu els quartos 352
Hispanofòbia? La torna 357
Representació dins l'espai silent 362
També perilla Europa 364
L'amenaça del diàleg 367

Plantalech i els franciscans 371
Al seu joc, sempre perdrem 373
Rebentem-la! 376
Carta a un amic americà 379
Bombes trampa 383
Males bèsties, mala raça 386
Hi ha vida més enllà de la seva constitució? 389
Citem les coses pel seu nom 393
Revenja 395
Estat d'excepció 398
Geometria i freqüències d'ordre i atzar 402
Avaluació de l'estat de coses 404
El poder usurpat 407
Europa és les seves nacions 411
Fasciomarxisme 416
Nació / Món / Univers 420
L'esquerra demana bifocals 423
La llei dels homes contra la de Déu 426
Topografia ideològica de Josem Maria Capdevila 436
Llorens i Barba en els orignes del nacionalisme català 440
Catalunya, colònia de poblament? 446
Aquella moto del 78 450
La realitat de les coses 464
Brainstorm 458
Nacionalisme + X + Y 462
Gabriel Alomar, del catalanisme al socialisme 465
Josep Robrenyo, la revolta a l'escenari 468
Quan el fil esdevé volum 470
Quan la llei esdevé incompatible amb els homes i les nacions 475
Burgesos 480
James Connolly el Dilluns de Pasqua 485
L'escultura, representació de la resurrecció 489
Estat de dret? 492
Espanya, estat terrorista 496
E.T.A. 499
El catalanisme i el president Pujol 503

Ll. Nebot i J. Ample, "diables" del republicanisme valencià 510
Supremacisme o superioritat? 514
Quim Torra: un president a contravent 517
Jo odio 521
Joan Fàbregas. L'economia d'una Catalunya independent (1932) 524
Àfrica i la incessant exportació humana 529
Conte constitucional 531
La classe mitjana al seu paradís 535
Ànima en restauració 539
Cops a l'Estat 544
La caritativa classe mitjana 548
Català vell – català nou 553
Costarà Déu i ajuda 558
Tots som negres 562
Catalans i del món 566
El somni: vida dins la mort 570
Magnicidi 574
Serra Moret i el socialisme acomplexat 578
El dret i/o la força 585
De Juana Chaos, els fatxes i Stakhanov 588
Liebe Frau Merkel 593
Consells d'un vell general 599
El xiclet del 3% 602
Partitocràcia 606
Pròlegs que maten 610
Revolucions per encàrrec 615
Catalunya i Euskadi: mètodes i riscos 619
Exèrcit català 621
Aprofitar l'entropia 627
Eleccions espanyoles i ingenuïtat catalana 632
Final del casal de Barcelona: Jaume d'Urgell i Frederic de Sicília 638
Canvi climàtic: temps natural i temps històric 644
La "valencianització" de Catalunya 650
Creure és convenient 653
Lo virus 658
Pau Estorch, un metge en el renaixement d'un idioma descurat 660

M'he escapat! 667
Gat blanc, gat negre 671
El miracle de la pervivència catalana 676
Josep Sort i la covardia nacional 682

Aquest recull d'escrits el dedico als meus amics estimats Francesc F. Maestra, Francesc Martínez Cardona en "Iaio", Francisco Carrión Peña en "Carri", Markel Madariaga Marcoartu, Joan Sàbat i Gili, Jessica i Schütz Tietjens i Hiroshi Kobayashi, que m'han precedit desconsideradament en el destí inexorable de la vida.

EXCUSA PRÈVIA

Obre aquest recull d'articles un de referit a l'escriptor alemany Ernst Jünger, publicat a *L'Avenç* el 1999, que pretén explicar la falsa dicotomia del segle XX entre les diverses dictadures de partit i la partitocràcia, per fi triomfant, a l'Europa occidental. Un segle per a la reflexió i la polèmica en el qual les temptacions totalitàries encara ensenyen les orelles per la tendència uniformitzadora de tot poder, de tot Estat que busca ampliar la base de dependència econòmica i mental.

Tot seguit queden aplegats en aquest volum els articles que vaig publicar en diversos mitjans entre els anys 2014 i 2021, temps de màxima incandescència de l'anomenat "Procés català vers la independència", que es va resoldre per la via de la repressió i de la renúncia submisa dels representants polítics catalans per evitar "mals majors" un cop certificat bovinament que l'Estat espanyol no estava disposat a cedir ni un centímetre més enllà de l'adulterat Estat de les Autonomies. La constitució de 1978, que analitzo en alguns d'aquests escrits, esdevingué l'espasa de paper que l'elit castellana de l'Estat brandà contra la colla de buròcrates catalanistes formada per advocats, periodistes, tècnics i altra gent gens disposada a combatre al carrer per allò que semblava legislar-se al Parlament.

Tot això es va "no-fer" a imatge dels homes del 6 d'octubre de 1934, comandats per Josep Dencàs i Miquel Badia, que impotents davant la tàctica dels militars espanyols, van optar per abandonar la lluita, un cop rendit el govern de la Generalitat, i fer-se fonedissos cap a França pels túnels subterranis de la Barceloneta. Però, al menys, el 1934, a diferència de 2017, hi hagué uns homes disposats a deixar-hi la

pell (i alguns la van deixar) per provar de fer efectius els seus propòsits. La nit del 27 d'octubre de 2017, un cop proclamada una impotent independència, els líders ens van enviar a tots a fer nones.

Cal excusar prèviament la lectura d'aquests articles perquè el lector ja ha tingut prou anys com per embafar-se de tot i res, de l'aire que provoquen les paraules buides i els conceptes impotents, per això m'ha semblat bé incloure altres escrits referits a artistes i exposicions, a articles propis i personatges com el bo de Josep Maria Capdevila o Francesc Llorens i Barba, bona gent dedicada a la millora racial a través de la filosofia, i així mirar de canviar el rumb des d'un procés polític general a un de personal, que al cap i a la fi som les persones que fem les coses i ningú viu les nostres vides sinó nosaltres mateixos. Els esdeveniments que compten són els de la nostra pròpia existència.

Tot escrit d'un autor recull, en primer terme, el propi procés vital, i el temps referma, varia o deforma les visions i opinions sobre les coses de la vida que van apareixent davant dels ull i la ment de l'ingenu escriptor. Així, en la vida d'aquest glossador la preocupació per les coses de la seva pàtria va anar girant des de la imposició infantil d'aquella "*una grande y libre*" fins a l'estudi de la nació xica que des de fa tres-cent anys han volgut esborrar del mapa els pancastellanistes, altrament dits espanyols. Entre 1945 i 1991 els alemanys van maldar per recuperar la integritat del seu país, molts altres van servar-ne la seva gràcies al resultat de la guerra freda, però encara no poques nacions d'Europa continuen integrades en els estats-nació –antics imperis– que les han fagocitat gairebé del tot, esborrant la seva integritat com a grups humans històrics diferenciats. És un dels talons d'Aquil·les del vell continent: no haver sabut crear una confederació de nacions on els vells nacionalismes imperialistes poguessin formar una unió forta d'estats prou autònoms. En aquest context de la UE com a club

d'estats i prou, les aspiracions sobiranistes de Catalunya, Escòcia o Euskalherria són tan sols quimeres, i no solucions als greuges històrics.

Em cal manifestar agraïment als responsables de les publicacions digitals i tradicionals que han tingut la bondat d'incloure aquests articles dins els seus espais per donar sortida a les meves expansions literàries, molt especialment a Joan Rocamora (†) de *Llibertat.cat*, a Xavier Batalla del *Diari Gran del Sobiranisme*, a Jesús Llòria de *Vibrant* i als responsables d'haver-me publicat algunes coses a *El Tres de Vuit*, *Tagamanent*, *L'Avenç* i *Serra d'Or*. En aquests anys de voracitat catalanista hi ha hagut altres publicacions que em van demanar textos, però no en servo, de totes, la memòria.

Catalunya, nació de les més velles d'Europa, ha contribuït abastament a la civilització cristiana amb nombrosos moviments peristàltics, potser els darrers que produirà davant la ignorància forastera, sense coneixement sobre la pugna per la subsistència anímica de qui va perdent força en benefici d'una vida forçada a la voluntat del poder foraster mentre el turisme i l'emigració aprofiten les darreres parts toves per clavar-hi queixalada, tot contribuint a la mort de les parts essencials de la nostra nació, parasitada pels oportunistes d'arreu, per desvirtuar allò que fou la seva vida veritable, tot bescanviant l'or nostre per la seva xavalla devaluada a la primera ocasió. I tot això amb l'ajut inestimable dels nostres idiotes aferrats a un càrrec, al guany immediat, o a ideologies aberrants del tot errònies.

Del procés inexorable de les nostres vides, ja en sabem el final: aquell de qualsevol cosa viva. Però el cicle de l'existència col·lectiva és cada cop més general –total–, on els detalls de la cosa sola ja no es valoren, malgrat que el tot sigui fet de les petites engrunes que, encara,

poden condicionar la globalitat com a parts elementals que aporten sentit.

Si el procés vital individual d'una persona va poder coincidir amb l'aixecament avortat de Prats de Molló el 1926 i amb el Sis d'octubre, igualment malaguanyat, la sincronia temporal contemporània ha pogut permetre un cert descans en el consol autonòmic de la monarquia constitucional espanyola fins veure revifar sobtadament l'anomenat procés independentista, també avortat i malaguanyat, però que ha estat un exemple clar de certa vitalitat del catalanisme fins que el seu escapçament ha portat els partits del catalanisme conscient, a l'acceptació de la derrota, a la submissió i a reprendre de nou el joc burocràtic de l'autonomia que interessa a l'estabilitat política de l'Estat.

Tot procés individual és falsament grupal, o nacional, o global. En resum, el que compta és l'experiència personal, la voluntat, els desitjos, les flaqueses de la persona única i, si de cas, aquelles fites col·lectives aconseguides a benefici de l'home singular. No hi ha processos comuns que no acabin en recompenses egoistes. Del procés català, comptat i debatut, tan sols alguns càrrecs polítics i administratius han vist reeixir els seus interessos enmig l'ensulsiada general, gràcies al manteniment del sistema del 78, amb el seu entrellat de poder descentralitzat i fins amb el seu article 155 i tot. Fora d'això, el procés català culminat en la desafinada del 27 d'octubre de 2017 va deixar els peus freds i el caps massa calents, i tothom ben puntual a la feina, que cal seguir fent una Catalunya rica i plena per tal que s'escudellin els bandolers que la dominen de fa tres segles ençà.

Lavern, desembre de 2025

«Somos un solo pueblo, que ama las lenguas que habla, que no tiene ningún problema con las identidades, las nacionalidades y las culturas, y que quiere continuar contribuyendo al desarrollo del Estado español, y que jamás va a prescindir de la enorme riqueza que representa la pluralidad.»

Fragment del discurs de Carles Puigdemont, president de la Generalitat de Catalunya, del 4 d'octubre de 2017, un cop ratificada en referèndum la voluntat d'independència per una majoria de catalans. Aquestes paraules buscaven distendir el clima d'enfrontament amb les institucions espanyoles a través del diàleg, un dia després de l'amenaçador discurs de Felip VI.

ERNST JÜNGER.
UN SEGLE PER A LA REFLEXIÓ I LA POLÈMICA

Març 1999. *L'Avenç*.

NOTA BIOGRÀFICA

Ernst Jünger va néixer a Heidelberg el 29 de març de 1895 en una família benestant. El seu pare era farmacèutic i el seu germà, Friedrich Georg, també va publicar alguns assaigs i llibres de poesia. Va cursar els primers estudis a Hannover i després del parèntesi imposat per la guerra, continuà estudis superiors de filosofia i de zoologia a Leipzig i a Nàpols. A la I Guerra Mundial va participar com a voluntari, rebé catorze ferides en diferents accions militars i finalitzà amb el grau de tinent. Es desvinculà de l'exèrcit l'any 1923 per dedicar-se plenament a l'estudi i a l'escriptura. Les primeres obres el fan figurar en un lloc destacat entre els teòrics del "nou nacionalisme". Identificat amb el militarisme, l'elitisme i amb un "nihilisme actiu d'arrel nietzschiana" -com el definí Heidegger-, arribà a posicions molt properes a les dels nacionalsocialistes, dels quals es va distanciar quan aquests assoliren al poder. L'ambient fanatitzat del Berlín dels anys trenta el va empènyer a fixar la seva residència a Kirchhorst, un poblet del nord. Va casar-se el 1925 amb Greta von Jeinsen (1906-1960), de qui va tenir dos fills Ernstel (1926-1944) i Alexander (1934-1993). Mobilitzat amb el grau de capità a la II Guerra Mundial, no va participar en cap acció armada i ocupà càrrecs burocràtics a París, protegit per comandaments afins a la seves opinions crítiques amb el govern de Hitler. El seu fill gran, Ernstel, va morir en aquesta guerra a prop de Carrara (Itàlia). Poc abans havia estat empresonat per criticar el règim nazi. L'aparició del primer volum dels diaris de guerra va fer caure sobre Jünger la censura del govern alemany; després de la guerra les forces d'ocupació britàniques mantingueren aquesta prohibició fins 1949.

L'any 1960 mor la seva esposa Greta, a qui anomena "Perpètua" en els diaris de guerra. Dos anys més tard es casa amb Liselotte Lohrer, "Taurita" en els escrits autobiogràfics dels seus darrers anys.

Com tants alemanys, Jünger també va rebre amb gust la caiguda del mur de Berlín. Les conseqüències d'aquest fet abonaven les tesis unificadores -a nivell nacional i mundial- com a millor sistema per superar la tensió entre els estats, que ja havia formulat en els seus assaigs posteriors a la guerra.

En els diaris de París es troben moltes referències sobre la cultura francesa i els contactes que Jünger va establir durant la seva obligada estada amb personalitats de l'àmbit intel·lectual. Aquesta empatia i la vocació pacifista i europeista de la seva obra posterior li van valer el reconeixement públic i la felicitació del president francès François Mitterrand[1] el dia del seu centenari, a part de la del canceller alemany Helmut Kohl, que va acudir a retre-li homenatge al seu domicili de Wilflingen, on residia des de 1950.

Entre els molts premis que va rebre cal destacar el Premi Schiller de Memòries 1974, el Premi Europa de Literatura 1981 i el premi Goethe, que concedeix la Fira del llibre de Frankfurt, l'any 1982. La concessió d'alguns d'aquests premis va causar enrenou entre l'opinió pública alemanya perquè molts no li han perdonat el component totalitari de les seves obres de joventut. A Espanya l'esquerra nacionalista basca manifestà la seva oposició quan el 1989 la Universitat del País Basc va concedir-li el títol de doctor *honoris causa*. La mateixa distinció va rebre de la Universitat Complutense amb motiu dels seus cent anys el 1995. Aquesta vegada admiradors i opositors a la seva personalitat van expressar les seves opinions en diferents articles publicats per la premsa estatal.

Tant a Espanya com a altres països europeus, el nombre de traduccions i d'edicions de l'obra de Jünger s'han anat multiplicant en els darrers temps. Aquesta progressió no ha estat paral·lela al seu país, on el nombre d'adeptes és contrapuntat pel dels detractors. Per a

[1] En un escrit publicat el març de 1995 al diari Frakfurter Allgemeine Zeitug el president francès deia, referint-se a Jünger: "Poques obres són més diverses, pocs esperits més mutables. (…) [a la seva obra] la veritat es busca com un equilibri entre forces contràries."

molts alemanys, també per a les generacions més joves, la implicació de molts conciutadans en els esdeveniments de l'època nazi és una llosa que encara pesa sobre la consciència comuna, i un record que cal allunyar; d'aquí l'estigmatització d'un autor que, d'altra banda, es considera com un dels referents de la literatura alemanya del segle XX.

Ernst Jünger va morir poc abans de complir els cent tres anys, el disset de febrer de 1998, poc després d'haver-se fet batejar per la tradició catòlica.

EVOLUCIÓ DEL LA TIPOLOGIA JÜNGERIANA

En l'obra de Jünger destaca la configuració d'una tipologia humana implicada en el *Weltgeist* (Esperit del Món) concret del segle XX. Nietzsche augurava l'arribada del Superhome; Jünger intentà concretar-ne la figura en els primers escrits a través del *soldat-treballador*, i després amb l'*emboscat-anarca.*

En primer lloc és *el Soldat*, extret directament de la seva primera obra de joventut, els seus coneguts diaris de guerra publicats amb el títol de *Tempestes d'acer* (1920). Són les experiències i reflexions d'un jove europeu incorporat als rengles d'uns exèrcits que l'havien de permetre assolir un destí heroic. Aviat constata que la nova maquinària i tàctiques de la "guerra industrial" substitueixen les velles conflagracions on prevalien les càrregues de cavalleria i d'infanteria. El patiment "massiu" per les dures condicions dels fronts guanya posicions a la força del valor i del sacrifici individual.

Una part del socialisme postmarxista, disgregat de la II Internacional amb motiu de la guerra, passà a amalgamar-se amb el pensament nacionalista, Jünger formulà a *El Treballador* (1932) la tipologia de l'individu -i grup- que ha de superar la dominació del Tercer Estat a partir de la força que els nous sistemes econòmics i polítics són capaços d'aplicar. *El Treballador* esdevé l'arquetipus de la societat futura evolucionada -o revolucionada- a partir de la superació dels sistemes burgesos (democràcies liberals). En l'Estat del treball, la tècnica i l'organització substitueixen l'interès individual i egoista de l'Estat

liberal. Els plans de treball succeeixen l'inestable contracte social. La part ha de ser sacrificada al tot. Aquests són part dels principis que marcaran la ideologia nacionalsocialista en política econòmica i en organització totalitària. Però, com es pot apreciar, també eren els que va promoure Stalin a la Unió Soviètica a partir de la dècada dels trenta. De fet, un dels corrents de la revolució nacionalista a l'Alemanya de Weimar era el nacional-bolxevisme encapçalat per Ernst Niekisch[2], per qui el triomf de la classe obrera sobre la burgesia havia de passar per la nacionalització d'aquella, per l'assumpció d'un fort sentiment nacional. En Jünger el treballador experimenta la metamorfosi de l'antic assalariat alienat i sense consciència en una figura plena de futur, tan manufacturada -sintètica- com allò que produeix, a mig camí entre l'heroi, l'autòmata i el superhome nietzschià.

A *L'Emboscadura* (1951), Jünger estudia novament la relació entre individu i poder. Com més desenvolupada una societat moderna, més s'incrementen i se sofistiquen els mecanismes de manipulació legal, alhora que es pretén defensar aferrissadament la llibertat. Davant d'això, l'opció de l'Home és emboscar-se, adoptar l'actitud de l'anarquista (Jünger empra el terme "anarca" per reforçar la idea de resistència solitària, no organitzada) que estableix distàncies entre ell i el món configurat pel poder. *L'Emboscat* penetra en la fronda interior a la recerca d'uns valors espirituals anorreats del *Weltgeist* per les noves formes de poder totalitzador: "La tirania només pot ser possible allà on la llibertat s'ha domesticat i diluït en un concepte buit de sí mateixa", "solament els homes lliures poden fer autèntica història. La història és el caire que l'home lliure dóna al destí"[3].

A la novel·la titulada *Eumeswil* (1977), *l'Anarca* solitari i escèptic, sense intencions redemptores, busca en la cultura, en la poesia, la força civilitzadora que l'allibera de la barbàrie que suposa, més o menys obertament, qualsevol forma de poder.

---

[2] Ernst Niekisch (1889-1967) fou empresonat pels nazis el 1937, la família Jünger acollí la seva esposa i fill.

[3] *La Emboscadura*, Tusquets Ed., Barcelona 1988; pàgines 57 i 88.

IDEOLOGIA I PENSAMENT

Jünger fou un dels qui millor van saber interpretar el sentiment i la situació que la I Guerra Mundial havia deixat a Alemanya, baluard, per ell, de l'Europa immortal. Formà part de la "revolució conservadora" [4]. S'han comentat abastament les relacions d'amor-odi entre Jünger i les principals figures del Partit Nazi, especialment amb Goebbels[5]. Tot i no haver-se implicat directament en la política nazi, Jünger havia esperat d'aquell partit el revulsiu radical que, en el sentir de molts alemanys, necessitava el país. Fins que el moviment va mostrar la seva autèntica faç, les seves opinions i pensaments van ajudar a consolidar la filosofia "metapolítica" del totalitarisme.

En els pròlegs a les posteriors edicions de *El Treballador* l'autor, mantenint el to elegant que caracteritza els seus escrits, dubta que aquesta obra pogués influir de forma determinant sobre els fets, ja que la seva publicació, el 1932, trobava molt avançat el procés polític que portaria Hitler al poder. A més, seguir els principis doctrinaris d'aquest llibre portava a extrems oposats. Jünger afirma que el programa i posterior política dels nazis no s'adeien amb les idees defensades en aquesta obra, és més, "sospita" que haver-les seguit feia innecessari el recurs a les armes[6].

Sembla ser que el propi Hitler va evitar represàlies més grans per part del Ministeri de Propaganda arran de la publicació de *En els espadats de marbre* (1939). Aquesta obra s'interpreta com un refús velat no al règim totalitari, sinó a la metodologia del terror i al fanatisme

[4] Alguns dels qui van contribuir a crear una opinió pública favorable al "nou nacionalisme" van ser més tard represaliats pels nazis. És el cas de Ernst Niekisch i d'Oswald Spengler. Altres aportaren les idees bel·licistes que van caracteritzar la política alemanya dels anys trenta: Carl Schmitt, Hans Freyer. També van formar part de l'anomenada "revolució conservadora" Edgar Julius Jung, Moeller van der Bruck i Wilhem Stapel.

[5] Rudolf Hess i Josef Goebbels van intentar que Jünger formés part de les llistes nacionalsocialistes al Reichtag els anys 1927 i 1933. També va refusar formar part de l'Acadèmia Alemanya de Poesia depurada pels nazis.

[6] Al pròleg per a l'edició de 1963 de *Der Arbeiter*.

irracional amb què operava. Alguns militars[7], conscients del perill que suposava per Alemanya la megalomania agressiva de Hitler i els seus, van prendre l'obra i l'autor com a punt de referència a l'oposició que, en secret, va anar creixent atiada pels errors estratègics comesos un cop encetada la guerra, que més tard hipotecarien el destí polític i moral del país. Durant la guerra Jünger va exercir de catalitzador d'aquest corrent d'opinió articulant en forma d'escrits les crítiques a la situació creada per la guerra i la preocupació per l'establiment de l'ordre internacional a la postguerra. Divulgats inicialment de forma clandestina entre alguns oficials, els papers que contenien aquestes idees es van publicar a l'assaig *La Pau* (1949)[8]. L'atemptat frustrat contra Hitler el juliol de 1944 fou la conseqüència d'aquesta tensió interna. Aquest fet va servir a una part de la jerarquia militar alemanya per rentar el seu col·laboracionisme tàcit o actiu amb el règim davant dels vencedors.

La preocupació organicista és present sobretot en les obres dels anys trenta -*La mobilització total* (1930), *Sobre el dolor* (1934) i *El Treballador*-. Jünger postula clarament pel predomini dels elements aristocràtics en el sentit cultural, que confereixen transcendència i connexió historicista als sistemes, d'aquí la desconfiança en el "demos" i en la satisfacció dels objectius materials que el mouen.

El problema de la llibertat és analitzat a *L'Emboscadura* des de la seva permanent visió elitista i filonietzscheana: l'Home superior és ara l'esperit lliure que lluita en solitari, des del seu boscatge interior, contra el Leviatà limitat i egoista que formen els sistemes polític-econòmics vencedors de la guerra.

L'Estat mundial (1960) torna a abordar la qüestió de les organitzacions humanes, ja no tant des de la crítica a l'Estat burgès sinó interpretant l'evolució de les societats humanes com models d'agrupacions

[7] El coronel Speidel i els generals Otto i Carl-Heinrich von Stülpnagel van protegir Jünger de les pressions del Partit Nazi. Erwin Rommel, mariscal i cap de l'*Afrika Korps*, liderà l'intent d'atemptat contra Hitler el 1944 dut a terme pel coronel Claus von Stauffenberg.

[8] Escrit entre 1941 i 1944.

biològiques. Organisme i organització es diferencien i donen lloc a diferents formes d'agregació: la *societat*, que sorgeix de la unió natural d'individus (família, clan, poble) i l'*Estat*, unió artificial centrada en l'exercici del poder. Proposa el partidisme teològic, i renuncia a qualsevol mena d'humanisme no fonamentat en algun tipus de fe: "L'Estat actuarà en benefici propi no solament si afavoreix les grans doctrines de salvació, sinó també si atorga la seva confiança únicament en aquells dels seus ciutadans que professin creure en una raó més alta que la humana". Identifica els no creients amb la denominació genèrica de nihilistes i els demonitza amb la següent afirmació: "els llocs on han florit les persecucions religioses han estat aquells en què més fort era el nihilisme" [9].

Distingeix entre nihilista i anarquista, menystenint la figura del primer, en qui fonamenta tots els mals del segle, mentre que fixa la seva curiositat en el segon. Per Jünger el tipus d'anarquista pur, gairebé extingit, és homologable al de l'arxiconservador que busca en la radicalitat dels seus plantejaments la salvació de la humanitat. Però en l'anàlisi de les diferències entre aquests dos tipus, l'autor no posa de manifest les contradiccions essencials que fan de la seva troballa un exercici de paradoxa intel·lectual buida: l'anarquista ataca l'Estat perquè és el protector del *status quo* basat en tradicions i diferències que encadenen la llibertat, en canvi, el conservador pretén potenciar uns certs valors superiors mantenint una jerarquia elitista. Per tant, el simpàtic apel·latiu d'anarcoconservador que alguns han aplicat a Jünger no deixa de ser un contrasentit. Jünger no teoritza sobre la substitució de l'Estat i de la seva autoritat per altres formes d'organització col·lectiva igualitària i llibertària. Simplement adopta l'individualisme com a postura estètica en la seva producció literària posterior a la darrera guerra.

RELLEU HISTÒRIC DE L'OBRA DE JÜNGER

[9] *La Paz, seguido de El nudo gordiano, El Estado Mundial y Alocución en Verdún*, Tusquets Ed., Barcelona 1996; pàg. 48

Entre els seus escrits destaquen els diaris de guerra redactats arran de la participació en els dos conflictes europeus de 1914-1918 i de 1939-1945.

Els diaris de la I Guerra Mundial, compilats sota el títol *Tempestes d'acer* van ser publicats l'any 1920. Any i mig després del final de la guerra. Trasbalsada la República de Weimar entre el moviment espartaquista i les conseqüències del Tractat de Versalles, l'aparició d'aquest llibre va contribuir a difondre entre els alemanys un estat de consciència que mantindria oberta la ferida, ja no tant per la guerra, sinó per les condicions a què la pau va condemnar el país. El militarisme, el valor heroic de l'individu-soldat, la formació d'un organisme nacional unitari catapultat cap a destins transcendents, lligats a la tradició d'una civilització mil·lenària, seran els missatges que absorbirà amb facilitat bona part de la societat alemanya[10]. El caràcter de la nova generació forjada a la guerra el resumeixen les paraules següents: "La guerra és el nostre pare, ens ha engendrat com un home nou al cau ardent de les trinxeres, i nosaltres reconeixem amb orgull el nostre origen. Per això els nostres valors han de ser igualment heroics, valors de guerrers i no els dels botiguers que voldrien mesurar el món amb llur regle"[11].

El Treballador, *La mobilització total*, *Foc i moviment* i *Sobre el dolor* (1934) van enriquir la mitologia nazi amb aportacions tan clarividents com perilloses per al parlamentarisme democràtic, que intentava consolidar-se a Alemanya enmig de la greu crisi econòmica.

En els volums dels diaris de la guerra de 1939-1945, *Radiacions*, preval la faceta de pensador. Abunden les reflexions a l'entorn de la cultura i la interpretació d'allò que passa al seu voltant molt més que la ressenya de la seva activitat burocràtica en qualitat de capità de l'Estat major de l'exèrcit que ocupa París. Cal llegir aquests escrits per

[10] Cal no perdre de vista que processos similars, tendents a la formació de poders totalitaris, es van donar per tot l'àmbit occidental amb fortuna desigual.

[11] Pròleg d'Ernst Jünger per al llibre del seu germà Friedrich Georg Jünger *Aufmarsch des Nationalismus*, Leipzig 1926, pàg. XI.

aprofundir en la seva personalitat ja madura, amb una visió del món i de la vida molt diferent de la que trasllueix la seva obra primerenca. Aquí l'individu cobra una dimensió real i "humana" condicionada pel patiment i el dolor.

Sense fugir del seu idealisme aristocratitzant, ni del genuí interès per la cultura, l'estada de Jünger a París simbolitza en els seus diaris allò que de comú posseeix la civilització europea més enllà dels nacionalismes[12]. També recull, de forma encriptada, l'oposició al règim nazi dels militars alemanys que es reunien regularment a l'Hotel Georges V. Jünger mai no va acceptar de bon grat les formes democràtiques de govern; després de la guerra, un cop se li permeté publicar, va seguir considerant les democràcies occidentals com alienadores, massificadores i manipuladores. Llavors va començar a remodelar part del seu discurs per defensar la llibertat espiritual de l'individu com a autèntic motor dels canvis qualitatius en la societat.

Aquests postulats i la interpretació antinazi que s'extreu dels diaris de París van permetre la rehabilitació de Jünger l'any 1949, tot i que ha conservat fins a la seva mort reticències importants a la seva personalitat a causa del seu passat.

Respecte a la reorganització de l'ordre mundial posterior a 1945, defensa el procés de mundialització del sistema d'Estats en un de sol i arriba a designar-lo com Imperi Mundial. No fa, però, cap referència a l'especificitat dels pobles extra-europeus ni relativitza l'eurocentrisme del seu discurs.

Les darreres obres i l'últim recull de diaris[13] l'han afermat com un dels principals autors en llengua alemanya del segle XX. Aporten un punt de vista conservador i força personal que cal considerar si es vol tenir un coneixement panoràmic de la història europea recent.

[12] El contacte amb artistes i escriptors residents al París ocupat es pot resseguir en els volums de *Radiaciones* i en l'obra d'Herbert Lottman *La rive gauche*, Tusquets Ed., Barcelona 1994.

[13] *Pasados los setenta I (1965-1970),* Tusquets Ed., Barcelona 1995.

La importància que Jünger concedia a la Història, substrat essencial de l'acció civilitzadora de l'home, és present al llarg de la seva obra. Hi fonamentava bona part de les seves apreciacions i arguments. En alguns moments manifesta expressament el valor que atorga a aquesta ciència i al treball de l'historiador: "…la interpretació del nostre passat més recent és una qüestió vital per a nosaltres. Hem de dirimir aquest passat dins nostre". "Tot historiador és, en més alt o més petit grau, un anarca; si té prou categoria, a partir d'aquesta base esdevé un jutge imparcial"[14].

ALGUNES OPINIONS DIVERGENTS

L'aparició d'un nou llibre, la concessió d'una distinció, la celebració del centenari i també la seva mort van desencadenar, a Espanya i a la resta d'Europa, la controvèrsia a l'entorn de la figura d'Ernst Jünger.

Conegut entre la intel·lectualitat espanyola per les traduccions de Andrés Sánchez Pascual editades per Tusquets a finals de la dècada dels vuitanta, l'any 1995 van aparèixer a la premsa opinions molt diverses sobre aquest autor i els seus escrits.

L'article de Luís Miguel Sobrino per a *El Punt* del dia 26 de març destaca el caràcter testimonial d'un home, com pocs, implicat en els esdeveniments del segle XX a partir dels diaris i de la reflexió entre barbàrie i civilització. De l'actitud de Jünger davant del món, apunta la seva capacitat d'observació i l'escassa voluntat per valorar i jutjar, la qual cosa "fa que la seva escriptura sigui una freda dissecció sense cap grau de gest moral que l'acompanyi". A l'*Avui* del 2 d'abril del mateix any Joaquim Ferrer ressalta "la profunditat de les reflexions i la independència a l'hora de fer-les". Considera un error jutjar-lo a partir d'idearis polítics concrets car "Jünger feia el seu camí a partir dels seus propis valors". En la mateixa línia de justificació, Jordi García-Petit (*Avui* 11 d'abril) pensa que les crítiques "deriven més de la naturalesa

[14] Primera cita extreta de *La Paz*; la segona, d'*Eumeswil*, Seix Barral, Barcelona 1993.

del seu pensament, nacionalista i conservador, que del compromís amb el règim [nazi]".

En l'àmbit cultural català la polèmica s'havia desfermat per un article de Gregorio Morán a *La Vanguardia* del 25 de març; el títol ja anunciava clarament la tesi: *El cómplice en su centenario*. En el text n'atacava la pretesa qualitat literària i filosòfica: " *El desdén que se tiene en Alemania por la prosa de Jünger viene de antiguo. (…) Como novelista es engolado y torpe, como pensador poco original por más que siempre trate de estar en sintonia con Heidegger, el filósofo, y Carl Schmitt, el profesor de derecho político*". Salva, però, el valor documental de les memòries, en què aprecia una síndrome obsessiva per Goethe com a model d'estil. Morán acusa de manipulador Sánchez Pascual, el traductor de Jünger al castellà, perquè aquest atribueix a Bertolt Brecht la frase "deixeu tranquil Jünger" que altres afirmen que fou la resposta d'Hitler als que volien represaliar l'autor durant la guerra. Curiosament Michael Klett, editor de Jünger, confirma la primera versió de la famosa frase -tot i que sense descartar la segona- en una entrevista de Marion van Renterghem a *Le Monde* el 19 de febrer de 1998. En ella es destaca el difícil enquadrament polític de l'escriptor alemany: "*Il était à la fois conservateur et optimiste, marqué à droite et souvent reconnu par des intellectuels de gauche comme faisant partie des leurs*".

El dia 13 de juliol de 1995 aparegué a *La Vanguardia* un article d'Ernest Lluch -exministre socialista i rector de la Universitat Internacional Manéndez Pelayo- on atiava la controvèrsia. Assenyalava "*el antisemitismo como característica esencial de su pensamiento (…) Su rechazo del parlamentarismo y de la democracia es absoluto y total*". Si bé la segona afirmació és certa, i també les que fa més endavant considerant-lo un dels intel·lectuals que va col·laborar a minar la hipotecada República de Weimar, no és demostrable que l'antijudaïsme[15] fos un element important en les idees "jüngerianes".

[15] Alguns escrits d'aquesta època inclouen apreciacions crítiques respecte el caràcter religiós i social del poble jueu. Tanmateix els seus detractors han intentat magnificar-ne la transcendència. No és, però, un tema destacable en l'obra de

L'any 1995 el món de la cultura va dirigir intensament la seva vista sobre l'escriptor centenari. Entre d'altres, va aparèixer a la revista "Ajoblanco" un article de Klaus Podak[16] que considerem molt interessant per conèixer de primera mà les reflexions que feia sobre el seu pensament i la seva personalitat.

Més comentaris a l'entorn de l'obra i de la biografia de l'autor alemany poden ser consultats en el llibre titulat *The Violent Eye. Ernst Jünger's Visions and Revisions on the European Right*[17] on s'analitza la ideologia de l'autor a partir de les seves obres més significatives. S'hi destaca l'ambigüitat i els girs de les diferents etapes, però amb un distanciament que en alguns moments esdevé massa simplificador.

Els articles apareguts quan Jünger va morir (17 de febrer de 1998) ja no emfasitzaven la cara tèrbola dels seus escrits d'entreguerres. Aquests eren assumits com a part d'una biografia intensa en un segle intempestiu. La premsa espanyola exercia el costum respectuós o hipòcrita de tractar bé el personatge traspassat recentment. A *La Vanguardia* del 18 de febrer, Robert Saladrigas comentava una trobada amb l'escriptor per a qui *Radiacions* era conseqüència d'haver aconseguit superar els efectes de l'horror i d'haver-se imposat el repte d'abastar la sublimació de l'experiència. J.E. Ruíz-Domènec, lector atent de la seva obra, valorava en el mateix número la preocupació de Jünger per "*un problema que el siglo no ha sabido resolver: ¿qué hacer con la técnica y con el trabajo a ella vinculado?*". Andrés Sánchez Pascual, l'espanyol que ha tractat més íntimament Jünger i el seu millor traductor -segons l'opinió dels entesos-, destacava l'afabilitat de les seves relacions i com interpretava els atacs dels seus adversaris: "*sin enemigos a un figura le falta perfil. Ellos también forman parte del 'karma'* ".

Jünger, qui, d'altra banda utilitzà sovint referències de l'Antic Testament com a font de la moral col·lectiva d'Europa.

[16] Klaus Podak: *Ernst Jünger, la vigencia del pensamiento*, "Ajoblanco", juliol-agost de 1995.

[17] Escrit per Marcus Paul Bullock i editat per Wayne State University Press de Detroit, 1992.

L'escriptor Félix de Azua, a *El País* del mateix dia, identificava Jünger amb Voltaire per un mateix refús violent contra la maldat dels temps: "*fue por encima de todo un soldado, esa profesión tan mal vista en la actualidad, cuando todos los jóvenes huyen de ella pero van vestidos y pelados como reclutas: un homenaje patético a los ejércitos populares cuya desaparición traerá máquinas perfectas a las órdenes de la oligarquía*". Hermann Tersch, periodista, el considerà "*un pensador y un científico, fue un descubridor y un escudriñador de la historia, del mundo visible y pensable (…) Siempre pensó un poco o un mucho más que los demás, tuvo una intuición genial para prever las monstruosidades de este siglo*". A més Tersch, segurament l'únic dels crítics hispànics citats que hagi accedit a l'obra de l'autor en versió original, la considera d'una gran qualitat literària.

El contrapunt als comentaris en general benvolents que aparegueren els dies posteriors a la mort de Jünger el trobem en un article de *Le Monde* del dia 19 de febrer signat pel Heinrich Mohr, professor d'Història social de la literatura a la Universitat d'Osnabrück, precursor de la petició contra l'atribució del premi Goethe a Jünger l'any 1982. El condemna per militarista en els moments delicats de l'Alemanya dels anys vint i trenta i per indecís en el pla d'atemptat contra el Führer ("*Il avait des contacts avec le groupe d'opposition a Hitler, mais n'en est jamais lui-même devenu un membre actif*"). Mohr no el considera un "home lliure", com l'havia definit Mitterrand, sinó una víctima de la fascinació per la guerra que conegué de jove: "*il traduit cette dependence sous forme d'idéologie et puis il a mis en scène un jeu virtuose avec masques et stylisations -très savamment, et de manière sufisamment étonnante- mais toujours fixée sur son propre ego. La liberté est autre chose*".

Ernst Jünger, escriptor i intel·lectual alemany

ÉS IMPRESCINDIBLE UNA ÚNICA CANDIDATURA SOBIRANISTA?

Octubre 2014. *Diari Gran del Sobiranisme*.

De vegades se m'encén la llumeta mentre arreglo el pati, prepreparo el dinar o adobo alguna joguina estripada a la llar d'infants on treballo. Aquest matí pensava en el joc que teníem fins fa una setmana, que semblava un grup de soldadets de plom, amb casaques diferents, però tots en formació vers l'objectiu comú, i des de fa uns dies resulta que allò no és més que un parxís, amb les fitxes de quatre colors, saltant unes per damunt les altres, i fins "matant-se" per tal d'aconseguir posar el major nombre de fitxes pròpies a la "casa-parlament". Quin fart de riure, el senyor Geyper. Jugueu, jugueu, que el món s'acaba. Facin joc, senyors, que guanya la casa.

Sembla que podrem votar el dia 9 de novembre, si el gat no posa noves trampes al ratolí català, un guió digne de Tom i Jerry. El govern del president Mas i les CUP s'arromanguen (ja porten mesos, les CUP, anys) per treure profit de la situació: internacionalitzar, visualitzar i escampar les dificultats d'un poble per decidir el seu futur democràticament. Actitud normal del país que primer va implantar el parlamentarisme, i que va ser un dels primers a establir usos democràtics en l'administració local. El país que va bressolar el general/polític, Joan Prim, inspirador de la primera constitució democràtica espanyola. País –elits i poble– que demostraven al món el seu afany de supera-

ció en els curts anys de la Mancomunitat. Què ens han de venir a explicar sobre constitucionalisme, democràcia o progrés?

Però no era això el que pensava mentre reomplia els sorrals, a cops de pala, sinó en la necessitat que s'ha establert, real o fictícia, de formar una candidatura única de cara a les imminents –sembla– eleccions autonòmiques, que seran el pas següent en el procés després del diumenge groc (color que el pintor i teòric de l'art, Wassily Kandinsky, relacionava amb l'excentricitat, el moviment, i fins amb els trastorns psíquics). I una mica sí que ens estem perdent en la pròpia dinàmica centrífuga, que n'hi ha que semblen voler fugir d'estudi, d'osques i d'ells mateixos. Tots som catalanistes, sembla, al menys des de fa uns pocs anys, i tots en volem ser "dels bons", que no ens volem barrejar amb els dubtosos, poc fiables, amb "els altres". Així, als junquerians i cupaires els provoca èczemes, i als iniciatius unes nafres horroroses, sentir a parlar d'anar a la mateixa llista que en Mas i els seus cius, mentre que d'aquesta banda conservadora tot són facilitats per arribar a un pacte nacional que aplegui forces, superi febleses pròpies i simplifiqui la feina a la campanya electoral, delimitant molt bé l'objecte de la feina i evitant tenir que posar els colzes als qui, sinceralment, persegueixin la mateixa fita.

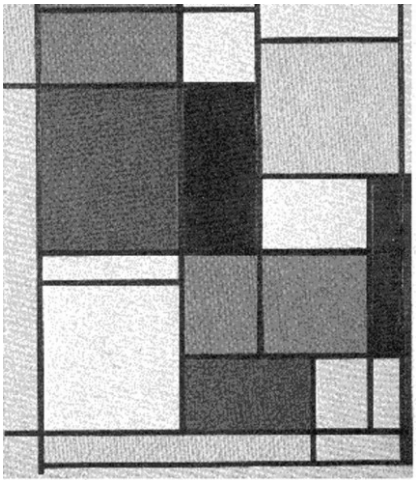
Tècnicament, l'opció de candidatura única és la millor, a primer cop d'ull. Però si tenim en compte aquest cordial cainisme que ens caracteritza –als catalans–, i considerant com els líders potser són el reflex de la gent a qui representen, si és que la forma de pensar de les bases és la de les elits, podria ser el cas que molts votants, fidels o circumstancials d'un o altre partit, veiessin com una "traïció" ideològica que uns es barregessin amb els altres. Vivim encara –pel dèficit democràtic induït durant tants anys de dictadures en el segle XX– en l'imaginari decimonònic de moderats i progressistes, de jacobins i girondins, de dretes i esquerres, i aquesta mentalitat és una rèmora heretada, un llast que hauríem de deixar descansar, ni que fos eventualment, mentre aconseguim el país, i que ja recuperarem a l'hora de decidir com l'hem de redreçar.

De manera que la decisió d'anar o no plegats, els partits sobiranistes, a unes eleccions que formaran potser el darrer Parlament de la Catalunya autònoma, sotmesa a l'Estat espanyol postfranquista, hauria de dependre molt més del càlcul demoscòpic que no pas de les emocions dels polítics en aquests dies cabdals que viu la nostra generació. Junts, o separats? Doncs de la manera que podrem guanyar més diputats.

I el mateix raonament sobre la data: Quan és que ens convé més? Doncs quan sigui millor per formar una majoria ampla, i no per les urgències d'un sol partit. Perquè sempre serà preferible que la culminació del procés sigui inclusiva, obra dels diversos partits: un espectre social obert. Si el pronosticat avenç dels uns significa el retrocés dels altres, albiro que no arribarem pas gaire lluny.

ERC, ELS QUADRES I LA CONFRATERNITAT

Juny 2015. *Diari Gran del Catalanisme*

ERC és un partit magnífic per aplegar colles. Les calçotades, les solen fer ben bones (solament els falla la salsa, la part científica del procés). La companyonia i la franquesa (segons amb qui) dominen les trobades gastronòmiques, incrementada i segellada a cada raig que surt del porró. Aplecs a l'entorn d'una taula, o a peu dret, aixecant el ceballot i el colze, moments en què la raó queda superada per la necessitat tròfica habitual en els cossos humans volubles, vulnerables, mòrbids. El millor d'ERC sempre és la pinya, el seny camperol, la voluntat de fer feina per la causa, un cop acabada la que es fa per a la pròpia subsistència. Són fins dels que, entre cantada i cantada d'havaneres, llegeixen els seus propis llibres, els de la Col·lecció Josep Irla, potser de lo milloret que ha sortit del partit en els darrers anys. Són dels que carreguen dracs i gegants, i passarien per un cèrcol de foc, si així ho demanés la tradició. A ells devem, en bona part, la continuïtat de l'ésser heideggerià de la nostra pàtria. Són el motor, reconeguem-ho, però, ben sovint, històricament, potser des de Nadal de 1933, els ha fallat el volant: la direcció.
La pega d'ERC sempre són els "Quadres", els surten o massa expressionistes o totalment abstractes. El militant/simpatitzant, però, remarquem-ho, és de lo millor que tenim al país, i segueix fidel, i replica amb eslògans qualsevol crítica externa a les decisions dels "Quadres". Algunes de les seves posicions han estat de molt mal defensar, tot i que, de vegades, han estat encertades, preses a contracorrent, com aquella aposta per la independència d'inicis dels 90 que, paradoxal-

ment, va significar la sortida intempestiva dels seus promotors, però que fou represa quan es veié que era el revulsiu impensat d'un partit de caire residual i, gairebé, extraparlamentari. Intuïcions genials? O simple conjuntura demoscòpica per agafar aire. Se l'havien cregut mai, l'aposta independentista, quan es pactava amb els espanyolistes PSC i IC-V? Conjuntura i astúcia d'una direcció que sempre fa la impressió d'anar desenquadrada.

Ara que semblava que podíem superar la rònega i guenya divisió dreta/esquerra, ara, que els convergents ferrenys (sempre n'hi ha hagut, potser més al nord que no pas al sud) han hegemonitzat el seu partit gràcies a la posició personal de Mas, però, sobre tot, gràcies a l'existència d'una massa crítica que ja hagués volgut tenir Lenin l'octubre del 17, ara inventen el paraigua, ara es fan de la "justícia social" *prêt à porter* i rossegen amb frenesí l'os que ens envien teledirigit cap a la Casa Gran de Barcelona. Aviat inventaran la sardana quadrada, la barretina d'estiu, la samfaina sense pebrots o la truita sense ous.

L'home i la dona d'ERC són d'un simbolisme que prové, directament, de la pintura romànica medieval, tresor que tota la nostra canalla hauria de conèixer i copiar durant la infància. Però tota aquesta figuració, tan potent, queda esvaïda quan mires amunt i veus que l'acció precedeix a la raó, que sota el càlcul d'unes portadores de més, durant la verema del proper setembre, es desinfla la necessària cohesió del bloc nacionalista, i molts catalans, que no són de cap partit, però que segueixen i empenyen aquest afany en què estem immersos, s'ho comencen a mirar malfiats. I allò que havia de ser un cop al nus gordià constitucional, amb què ens tenen lligats, sembla que només serà un nou repartiment d'escons, dietes i cotxes oficials (amb escriptoris fets a mida?). La partitocràcia està desinflant, qui sap lo, un procés engegat pel poble al carrer. Penseu-hi.

“VERGONYA, CAVALLERS, VERGONYA!!”

Juny 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

S’explica que aquestes paraules foren cridades pel rei En Jaume en els moments previs al setge final que va posar en mans cristianes la ciutat de Madina Mayûrqa i acabar amb el poder musulmà que, des d’allà (estratègia reeditada el 1938) amenaçava contínuament el comerç dels ports barcelonins amb la resta del Mare Nostrum. Sembla ser que alguns dels senyors feien figa i el rei els esperonà/amenaçà; els tous esperaven obtenir més poder i recompenses en culminar la campanya: més justícia feudal. Avui, com ahir, bona part de les forces catalanes són donades a una divisió i un enfrontament falsament ideològic, en comptes d'unir tots els esforços per a la nostra llibertat en un món d'estats. Altrament, allò que fem és un xivarri cacofònic de tots contra tots. Velles mòmies vagament comunistes renoven llurs fracassades receptes per convèncer mals estudiants incauts. La benzina sense octans ja va servir al PSUC, en els 70-80, per moderar el poder dels empresaris que donaven feina als votants marxistes. Obsolescència ideològica i receptes mal aplicades van inflar les espanyes de treballadors innecessaris en administracions pagades per l’economia productiva. Aital tinglado demana molts recursos, i ara venen ells, directament, a reclamar la seva part d’un botí que mai no han sabut guanyar treballant. Pablemos, els fills del sociatisme cañí, els comunistes amb vestit de camuflatge i “el trucu de l’almendrucu” de sempre. No poden oferir res més. Un *dejà vu* que crema la retina.

Un “dame argo” constitucional per tal de seguir sense aplanar el llom. Intel·ligència depredadora i ni gota de producció pròpia (el mèrit del jabugo és dels porcs).

Alguns, potser, hem sobrevalorat la nostra gent, que als primers míssils del CNI (Colau, Forcades, Olivares, Herrera, Duran, etc.) corren a abraçar-los i buscar-los l'espoleta, com els cenetilles d’ahir que els van repartir a força de cremar i matar. Curiosa pedagogia de l’Home Nou. Ells, al menys (els preanarquistes catalans) crearen una economia del benestar a través de cooperatives i mutualitats, model exemplar de treball i honradesa, sovint, però que els “transvolucionaris” d’avui no consideren estratègicament viable. Ells ho volen tot del sistema, però sense el sistema. Despotisme flipat?

Ara resulta que els enemics són els liberals i socialdemòcrates de CiU, els de la industrialització, la modernització, la immersió, la sanitat pública catalana.... Ens mereixem allò que ens passi. Ens aboquen els uns contra els altres i piquem com els silurs de Mequinensa. Espanya segueix tenint la canya. El pitjor és la sensació de ridícul i de vergonya aliena. Estopa entre catalans, ja tenim servida la guerra civil cívica on mor un procés, després d'una unió precària que ens va donar la força fins el 9N, en què els rebecs envejaren el paper impecable d'un Mas que ni els seus s'esperaven tan ferm. Quan les aigües infectes del joc brut tornin a la claveguera, i la demagògia deixi pas a la realitat del que tenim, que és no res després de tants esforços, potser alguns es desempallegaran del parany i veuran que, sense país, sense llibertat, no hi ha res a repartir o a ajustar... socialment. Però el ridícul els seguirà fins a la tomba, per molta mantega ideològica amb què el vulguin fer passar. Repartir abans d'hora, i marginar els millors caçadors és garantia de fracàs estrepitós. Vergonya d'alguns que es diuen catalans (se'n diuen, encara?).

ÈDIP, PALEOLIBERALISME i FRONTPOPULISME

Juny 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Qualsevol persona amb un mínim de seny i de capacitat de reflexió fa temps que ha superat la consideració de la política en base a la divisió dretes/esquerres, perquè el món modern és fet de les aportacions de tots els sectors ideològics i de pensament, fins i tot de l'anarquisme, i perquè les aberracions comeses procedeixen de tots els angles d'un sistema bipolar de vida que molta gent encara no ha superat.

El segle XXI es construeix i es construirà a partir de les bones idees col·lectives, de la raó i de la justícia, vinguin d'on sigui els arguments. No hi ha ningú que tingui l'exclusiva de la veritat. Les decisions comunes han de ser considerades, rumiades i practicades a partir d'allò que marca l'interès de tots, referendat per la majoria, per una societat informada i instruïda tant com sigui possible. Perquè allà on predomina la ignorància i l'analfabetisme funcional, el triomf de la demagògia, del populisme i de la manipulació és inevitable.

Catalunya no és exempta d'il·lusos en mans de fabricants de consignes. De vegades, però, el pensament polític defectuós procedeix

de la totemització dels partits (partir és dividir) i de la poca capacitat per valorar les virtuts dels rivals, a qui solament se li carreguen els deutes i mai els mèrits. ¿Podem, per exemple, dubtar que el moment que viu avui el país, amb un moviment independentista mai somiat, tot i que esquarterat, i fins enfrontat, es deu a la política quietona dels governs de CiU en l'ensenyament durant vint-i-tres anys, seguits de la inèrcia dels set tripartits? L'ensenyament és vital en la configuració de la consciència nacional dels pobles. Mai hi havia hagut tants anys d'escola en català. Els governs de Jordi Pujol i posteriors van posar les bases del present, els gestors, els mestres i professors, els mitjans. I tot això amb una senzilla i precària autonomia, sempre pendent del fil del conflicte competencial (de forma calcada a la Segona República i les seves mancances), que ha permès ensenyar en la llengua pròpia del país. Perquè una llengua no és solament la seva ciència filològica, sinó que transmet valors i cosmovisions concretes, especials i diferenciades, sovint intraduïbles, i en el cas català, fàcilment universalitzables.

Un dels resultats de la guerra espanyola del segle XX va ser el manteniment de l'endarreriment crònic de l'economia hispanocastellana, que en créixer la població, un cop passada la postguerra, va anar canalitzant els excedents demogràfics cap al nord industrialitzat de l'Estat, i cap a l'estranger. La represa industrial catalana, superant tota mena de dificultats, esdevingué un atractiu natural de mà d'obra espanyola gràcies a la superació de l'autarquia franquista i a la recuperació de mesures liberalitzadores, que van propiciar la creació de l'imaginari consumista seguint el model del capitalisme nord-americà.

Aquella població nouvinguda, sense qualificació ni estudis, omplí les fàbriques i les obres, però fou situada en nous barris i localitats sense gaire contacte amb els indígenes derrotats per la guerra, massa ocupats en la subsistència física i moral. Així, es crearen a Catalunya dos àmbits culturals paral·lels: l'autòcton, asfixiat oficialment, i l'importat, alimentat per una cultura oficial, en el seu propi idioma, i esperonat pel gran invent del moment, generador d'identitat popular: la televisió.

La inòpia virginal de la majoria d'emigrants espanyols feia que no desenvolupessin aquell anticatalanisme visceral que és característic i innat al nacionalisme hispanocastellà, del tot contrari a allò que signifiqui diferència substancial respecte a la seva visió preconcebuda de la seva Espanya ideal, exclusiva i xenòfoba. L'entrebanc principal de l'espanyol sempre ha estat la diversitat idiomàtica consubstancial a la cultura ibèrica. No suporta viatjar pel *seu* país i no entendre allò que es diu. És molt més fàcil anorrear la diferència que no pas estudiar-la i assimilar-la. De dalt a baix, el castellà sempre ha practicat el genocidi cultural per adaptar la realitat a la seva curtesa de gambals. L'exemple americà és clamorós. I la decrepitud d'aquells pobles, exemplificadora, sota la cultureta castellana, basada en l'astúcia i l'espoli. No tots els castellans obren així, en absolut, però sí la majoria. L'experiència de tres-cents anys a la península avala l'afirmació. I si no han acabat amb tot allò diferent d'ells es deu a la poca intel·ligència o mandra a l'hora d'aplicar el programa mal copiat de la França jacobina.

Doncs bé, fins a la dècada dels vuitanta, el milions d'espanyols emigrats a Catalunya no van poder –els seus fills- estudiar sistemàticament en la llengua del país, i constituïren, políticament, una reserva humana treballada molt activament pels partits d'esquerra de dependència espanyola, els quals van fer una gran feina d'articulació amb l'espai esquerrà hispànic, a benefici del PSOE, més que no pas reforçant el sentit de pertinença al país d'acollida. Un cop implosionats el PSUC (a causa del final de la guerra freda) i el PSC (resultat del procés sobiranista català), aquest sector de població migrant ha quedat molt feblement influït pel catalanisme polític (per no dir que totalment al marge). ERC i les noves marques de l'esquerra espanyola es disputen aquestes important bosses de vot, amb una consigna en comú: evitar afavorir electoralment CiU i el President Mas, barrar el pas a la "dreta". La "dreta" que ha liderat la construcció de Catalunya tal com la coneixem avui des de fa un segle i mig. La que falca els pressupostos generals espanyols destinats a les infraestructures aberrants, a evitar la sagnia de les institucions bancàries gestionades de forma absurda i

delirant, la que malda per evitar un desnonament general dels espanyols que han seguit perillosament el camí dels grecs.

CDC i el president de la Generalitat són, doncs, a dia d'avui, l'objectiu a batre per una part de l'esquerra més centrada a portar els comandaments d'una autonomia que no pas en lluitar cívicament, conjuntament, còmplice, per la llibertat definitiva de tot un país. Una lluita que, si aconsegueix l'objectiu, podria ser una lliçó magistral per al món, per la pau que ha caracteritzat el moviment fins a dia d'avui, i perquè seria un revulsiu enorme per a la inversió, el creixement econòmic i, evidentment, per a la millora general de les condicions de vida dels catalans. Però, hores d'ara, sembla que molts s'estimen més fer el camí tots sols, o en companyia d'amistats incertes i perilloses, amics teledirigits i finançats des de Madrid, que cerquen trencar la unitat d'acció i contrarestar l'allau popular que s'ha anat manifestant, des de fa quatre anys, cada onze de setembre.

Una esquerra funcionària, ambigua, adaptada al sistema/estaca del 78 que deien combatre, pagada per la banca espanyola, que també ha oxigenat la nova dreta espanyola sorgida des de Catalunya. Aspirants a ser els nous polítics professionals mentre es manté la partitocràcia i la constitució del pacte postfranquista. Alternatives nascudes mortes per a consum d'ignorants i vida de demagogs. CDC, a la recerca de la credibilitat sobiranista, es desempallega d'UDC, ànima pura en mans d'una gran minoria que la mantindrà viva contra els darrers mercaders d'una manera de fer ja enterrada.

El partit de Mas és el preferit de l'empresari català, perquè creu en la política liberal –la que fa funcionar el món civilitzat– i, alhora, basteix, acreix i manté els necessaris serveis públics, que són peça fonamental de l'equilibri social i de la justícia redistributiva. Ambdues filosofies, liberal i social, prou regulades i compensades, han estat el fonament del creixement català i europeu de les darreres dècades (exemple mundial d'èxit que no tothom sap ni copiar).

Doncs bé, cal tocar un model que funciona? La darrera crisi econòmica , provocada pels sectors immobiliari i financer, ha estat molt més fonda fora de Catalunya. Aquí, la diversitat d'activitats ha

fet de coixí. Espanya tendeix al latifundi monoproductor per falta d'imaginació, a la recerca de gaudir el present i no pensar en el futur. Falta de previsió, avarícia, por dels riscos i mandra.

¿Cal, doncs, deixar fora de joc, en els moments crucials del present, un grup humà imprescindible com és l'empresariat, petit i gran, aquell que sempre tem les promeses de sopars de duro de l'esquerra? Cal arrambar, com inservible, un president que va deixar palès el 9N quines són les seves intencions respecte el país? Cal forçar les interpretacions d'aquella acció que el té encausat davant la justícia espanyola, fins arribar a la difamació més roí i innoble? Costa d'imaginar que es pugui aconseguir res sense la contribució de Mas i de CDC, i de l'empresariat català, creador de riquesa col·lectiva i d'ocupació, gràcies al treball i l'enginy. Volem l'esforç de tots ells, els seus impostos, però no els volem a ells perquè són la "dreta"? Malament anirem si se'n desentenen del camí iniciat pel poble en la recuperació de la sobirania nacional, i ho poden fer, pel fet que "l'esquerra" vol amputar-se "la dreta". Hauríem begut oli. Garrafes i garrafes, i per molts anys. Com passaria si dimiteix l'important sector catòlic de la nostra societat, pilar fonamental de la nostra cultura mil·lenària i amb un pes molt actiu a casa i a l'exterior. Uns catòlics i una estructura religiosa que van jugar un paper cabdal en la formació de les organitzacions obreres durant la clandestinitat franquista i en el funcionament de les organitzacions juvenils, divulgadores de l'esperit catalanista. Una església catalana que aguanta malgrat les atzagaiades dels ximplets, submergits en el materialisme ridícul del nivell cultural modern, xaró, curt de gambals, emparat de cretinisme consumista i en un hedonisme de nivell zoològic.

Voler deixar establert que es vol construir un futur al marge de la nostra Església és dilapidar, d'entrada, un important cabal d'energia humana i espiritual que trobarem a faltar més aviat que tard. El sectarisme d'esquerra sempre es vol imposar com a voluntat majoritària (bolxevisme), però les majories que funcionen són les que apleguen la diversitat de sensibilitats, encaixades amb cura i equilibri dins d'una composició diversa i complementària, de tots colors, com un trencadís

gaudinià. Però això no és el que convé al tradicionalisme esquerrós català, incapaç d'entendre la necessitat de construir un bloc nacionalista fort, tot i que circumstancial. Mentrestant, a Madrid respiren alleugerits, mentre segueixen escorcollant cada fibra de la camisa del President Artur Mas i el seu Estat Major.

VIOLÈNCIA I CIVILITZACIÓ

Juny 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

1984, primers mesos de la mili. Feia molts anys que ell no es barallava amb ningú, des de l'Institut, però sempre a la contra. En dos mesos tres batusses a cops de puny per la mania de no permetre abusos i ofenses a ell ni als altres. "*El catalán rebotao*". La transició modèlica continuava pas a pas amb el seu reguitzell de generals i policies morts. Els vencedors de la guerra seguien imperant, però amb un nou vocabulari, i noves lleis fetes a mida. L'avi li demanava des de la butaca (tenia una cama plena de metralla) "engega la tele, a veure qui han mort avui". A la Barcelona socialista de 1987 els caprapats feixistes aplicaven els mètodes falangistes de sempre: pallisses salvatges a individus indefensos, enxampats tots sols, sospitosos de pertànyer a qualsevol grup odiat per ells: catalanistes, esquerrans radicals o simples culés. I a ell li va tocar el rebre de valent un cop; una segona vegada se n'escapolí gràcies al seu bon parell de cames. Els comentaris dels policies (també els agents de l'Ajuntament socialista) sempre eren del mateix to: *"alguna cosa habreis hecho"*, *"os tienen acojonados"*, *"nos*

ahorran faena". No es podia confiar en la justícia oficial. I la discreció era el principal instrument de la justícia aplicada d'estraperlo i amb contundència.

Marques molt més fondes a la moral que no pas al cos. El 19 de juny el garatge de l'Hipercor va esdevenir l'infern i, des de llavors, la impunitat dels fills de policies i militars espanyols a Barcelona es va esmorteir. La guerra a través de la informació els demostrava que ells també eren objecte de curiositat i atenció. Després, tingué lloc la treva olímpica, i tota una generació entrava de ple a la cita per cercar la vida, i anar deixant els carrers a mans de turistes gaudinòfags i modernfílics. Poc a poc van anar creixent alternatives a un pujolisme carrincló però eficient, que, com qui no vol la cosa, anava creant els instruments estatutaris que formen la columna vertebral del nostre present, tot i que sense ni costelles i amb les cames curtes.

I ell també es va haver de buscar la vida, més entomant el que li venia que no pas fent-se cap projecte sòlid. Una de les seves dèries, descobrir el passat negat, amagat i anorreat per aquells hereus del 39 que li havien marcat la pauta de la vida i del saber. Aquells que, per sort o malauradament, l'havien empès a defensar lo seu i els seus a cops de puny, si era necessari. El que no havien calculat és que la metodologia pogués fer-se servir en contra dels seus interessos i consignes. Amb el llop, com el llop; amb la rata, com la rata. Però mai, mai, contra cap català, que té interioritzada la cultura del respecte, del pacte, de l'acord, de la pau, de la treva, del parlem-ne, i d'una idea de Déu molt superior a la dels pobles veïns, fins i tot en els no creients.

És fet el català per a la guerra? Hi ha qui diu que no. Diaris de guerra de soldats catalans als fronts espanyols confessen el seu estupor quan són rebuts, gairebé, com a traïdors, com enemics, a Terol, per exemple. La propaganda hispanocastellana, des de sempre, ha fomentat l'anticatalanisme com a un dels principals nexes d'espanyolització. Allò que sí és clar és que al català li costa molt arribar a les mans. No sé si és a causa de l'allisament posterior a 1714, amb l'emigració massiva d'homes d'armes, amb el "delme de la forca" pel qual foren assassinats en represàlia un de cada deu homes després de la derrota, per

tot aquest terror que cercava la submissió de la nació catalana a les ordres del primer borbó, o per un tarannà, simplement, menys fatxenda, cridaner i bocamoll, tan típic dels hispanocastellans, iberomusulmans molt partidaris de l'atabalament i el guirigall, i la violència, si són molt superiors a l'oponent. O potser és que la naturalesa és sàvia, i en no viure en una terra nostra, tot i viure a la terra dels nostres pares i avis, la selecció genètica ha fet que prosperessin els individus més prudents, assenyats, detractors de les violències. Tot i això, he pogut veure volar, literalment, esvalotadors forasters a la Patum de Berga en una acció ràpida i ben executada en forma d'un sol mastegot a un noi que no parava de molestar, sota els efectes de l'esperit de vi, tot i ser avisat repetidament. Va volar, jo ho vaig veure. Va volar.

Els catalans no som de la guerra, o és, simplement, que, havent perdudes tantes, no ens volem capficar si no en podem treure l'aigua clara. El mal d'això és que t'acaben per menjar les mosques, si no et mous per espolsar-te-les de tant en tant. Les mosques i els paràsits sempre tenen una "*unidad de destino*", una història de colonització per justificar, o una constitució amb forma d'embut. Les mosques són emprenyadores per naturalesa, però quan són tan abundants, poden fer la vida impossible als humans normals. A més, allò que toquen, acaba corromput, brut, degradat, fet a la mida d'elles que, allà on més frisen és dins d'un femer, iridisades, verdoses, inflades i brunzents.

Fa pocs dies, en un cafè de poble, un catalanet pacient i un seu "amic" (o ell s'ho pensava), passaven la calor amb cerveses (l'amic és molt de la "Mahou", pixats de burra amerengats), i quan ja anaven per la quarta ronda, el constitucional ja solament sabia parlar de política, bé, si parlar-ne és omplir d'insults, desqualificacions i amenaces els catalans independentistes, la seva llengua, la seva manera de ser i, per sobre de tot, amb una contumàcia gairebé al caire de la feridura, l'actual president de la Generalitat com l'encarnació del mal i de la subhumanitat. A raig, a cor què vols, pel broc gros i sense morrió. Així està la cosa. S'hi creuen forts, però es veuen fotuts pel parany democràtic que amenaça les restes de l'imperial xiringuito. Volen trencar Catalunya des de dins. A punt de sortir les navalles de les butxaques.

Els seus avis truquen dins dels seus cranis erms. Després d'uns anys de relació, arriba la gran confessió, per efecte etilè i per fer por a tota la parròquia: el porc del seu avi va ser un dels encarregats de netejar la rereguarda de Badajoz seguint les ordres de Yagüe, aquell que, dos anys més tard, presidiria la desfilada dels moros i espanyols (germans de sang i de mentalitat) per la Diagonal. Psicodrames de taverna de pobres diables convertits en ocupació feble, sense raó, ni armament, ni comandants a qui seguir, si no és per la tele.

Allà on alguns poden netejar les ambigüitats paternes –l'actual moment català– altres l'eviten curosament i, refiats de la força de llur Estat, ignoren els signes dels temps, i es fan un vestit d'heroi per poder lluir amb elegància als seus cataus de procedència. Individus, pobres, que són assetjats i alliçonats a diari, teledirigits des d'Al-Andalus i rodalies per familiars horroritzats davant la possibilitat que Catalunya deixi de ser la ximpleta treballadora, receptora d'emigrants i víctima del frau fiscal més horrorós d'Europa. Cal que res no canviï el seu *modus xuclandi*. Si cal, trencant l'ànima dels seus parents mestissos hispanocatalans. Allò que es trenca, però, és l'equilibri de la pobra gent menys adaptada, a qui alimenten amb verí i carronya, per tal que no es deixi de sentir mai el pesadíssim zum-zum de llurs mentides interessades.

DONES VOLADORES QUE ENS HAN DEFENSAT

Juliol 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Mari Pepa Colomer i Luque (1913-2004) fou la primera dona catalana que va pilotar aeronaus. De vocació ferrenya, obtingué la llicència als 17 anys, el 1931, després de convèncer, amb la seva insistència, Josep Canudas i Busquets, director de l'aeròdrom de El Prat, precedent de l'actual aeroport. Admiradora de l'aviadora nord-americana Amelia Earhart, hagué de demostrar la seva vàlua en exercicis de vol amb la resta de companys masculins, i assolí una certa popularitat. Fou filla i futura esposa d'aviadors. Durant la guerra s'integrà a l'Escola de Pilots de la Generalitat com a auxiliar de primera categoria, amb el grau d'alferes. Fou instructora dels oficials que haurien de pilotar els "mosques" (Polikarpov) i "katiuskes" (Tupolev) de fabricació russa. Nois que, amb una preparació massa accelerada, en poc temps havien d'entrar en combat. Durant tota la guerra, a més, exercí tasques de reconeixement de la costa catalana, de transport i de propaganda (llançament de material imprès). La seva cursa aèria va acabar amb l'exili a Anglaterra, on no va trobar cap ocupació en el sector aeronàutic, malgrat la seva experiència en l'aviació civil i militar.

La segona dona a obtenir i exercitar la llicència de pilot de vol a Catalunya va ser Dolors Vives i Rodón (1909-2005), professora de piano nascuda a Valls, que esdevindria companya i amiga de Pepa Colomer, amb funcions i grau similars durant tota la guerra.

En tantes coses, Catalunya ha estat i és avançada de la civilització occidental, un element actiu, col·laborador proactiu, més que no simplement receptor. Si no fos per les rèmores que arrosseguem, i per la ignorància induïda durant tantes dècades pels vencedors que no convencen, es fa difícil saber quin grau de civilitat i compromís amb la millora general de la humanitat podríem assolir. En són credencials els pactes de pau i treva medievals, per fer menys dura la vida sota l'anarquia feudal, o el parlamentarisme, que va crear el primer estat modern a través de l'entesa dels diferents sectors de la societat catalana, copiat per la resta d'Europa. Mentrestant, les aportacions dels nostres veïns han estat diferents tipus de barbàrie més o menys refinada. Colomer i Vives van contribuir al creixement d'una aviació que altres utilitzaran per inventar els bombardejos aeris sobre poblacions civils indefenses. Desempallegats del tot del folklore ibèric i la seva llegenda negra, els catalans podem anar pel món amb la satisfacció d'haver donat, de moment, molt més del que hem rebut.

Apali, que ens cal alçar el vol!!

DEL FOC A LES BRASES.

Juliol 2015. *Diari Gran del Sobiranime.*

Rovellada tenen la cadena, els grecs, per afrontar els temps que venen. Que si fins ara han estat durs (molts altres hem hagut de patir la duresa de les restriccions del benestar públic) no sembla que a partir d'ara hagin d'anar millor. Són molts duros, més de 300.000 milions d'euros en deutes, si fa no fa els mateixos que l'Estat espanyol ha pispat, netament i legal, als catalans en els darrers trenta anys. Però pensem una mica. Ningú no està obligat a demanar diners. A moltes cases, fa temps, no es comprava res si no es tenien els diners estalviats, i quan s'adquiria un bé d'alt preu, com un habitatge, era calculant sobre el present si era possible pagar-ne els terminis. Així, a moltes llars, no s'estirava més el braç que la màniga, i era molt estrany fer cap impagament. Sembla clar, però la follia de la darrera dècada ha fet que aquesta senzilla regla econòmica fos menystinguda per caduca, obsoleta i de casa pobra. Així, aquí, també, a molts els ha passat com als grecs, que han viscut a cor què vols, com a reis, i a la primera ventada, s'han quedat amb el cul a l'aire.

És una pena veure com, sempre, els desvaris dels dirigents, aclamats per la intel·lectualitat assalariada, acaben per pagar-los els pobres, que adopten les idees que venen de la tele o dels diaris, amb més fervor que no pas els consells de la iaia (la del iogurt grec, per exemple, aquella que grunyia). Els pobres sempre posen la sang a les guerres, la suor a les feines... i els calers als daltabaixos financers executats o avalats per gent de carrera. Però ja se sap que l'economia és

com una mena de metafísica on tothom hi diu la seva, i que no saps que has ficat la pota fins que hi ets dins la galleda... però llavors, els especialistes, ja teoritzen sobre la millor manera de treure-la, que com tothom sap és llançant-se de cap al paviment. Pobre poble, que gaudeix d'uns serveis que no es pot pagar de forma autàrquica. Pobre poble, que utilitza els subsidis, ajuts i subvencions, sovint més del que cal, sense ni pensar que signifiquen un augment enorme del números vermells públics. Perquè som socialistes en demanar, però molt privats a l'hora de pagar.

I vinga tirar de beta, que Alemanya és rica i plena. I com que van ser nazis fa unes dècades, són l'etern dolentot d'Europa, com ho demostren els milers de pel·lis que cada setmana emeten totes les teles europees, fins a la nàusea. Alemanya treballa, se les empesca, competeix al món, guanya i estalvia, i els PIGS (Portugal, Itàlia, Grècia, Spain) del sud, vinga xuclar de la mamella, amb ajuts directes per fer infratructures inútils (no cal aportar exemples, parlant d'Espanya) o per la via dels préstecs... que no se saben, no es pensen o no es volen retornar. I ja tenim servit el merder econòmic actual.

És culpable aquell que et deixa els diners que tu demanes? Per què vols els diners? No podries esperar a produir, vendre i invertir? O és que no es vol invertir, sinó afavorir els negocis dels amics per acabar participant d'aquells diners en préstec a base de sobres (o maletins) o ser inclòs als consells d'administració de les seves empreses? Estudiem quin és el recorregut dels cèntims manllevats a la banca dels països eficients i potser arribarem a la conclusió que, simplement, hi ha països que funcionen més, que els treballadors són més hàbils en la producció i el comerç, països més cohesionats internament, a qui les coses els van bé, i d'altres on prima el currojimenisme, el trincar, el tripijoc, el mamoneig, la corrupció i el nepotisme per damunt del mèrit i de l'esforç personal. Països on els millors efectius humans han de recórrer a l'emigració o a ocupar llocs molt per sota de la seva qualificació i ubicació òptima.

Anys enrere, vaig sentir molta gent que presumia d'haver "enganyat el banc" obtenint més crèdits del que era sensat demanar. Al-

guns països també feien el fatxenda presumint de tenir allò que ni els alemanys gosaven tenir, perquè no consideraven prudents les inversions faraòniques.

En temps de nous populismes de bandolers televisius, el pobre progre local queda extasiat per tantes hores de pantalla dedicades a bocamolls amb cua i altres espècies explicant obvietats, dogmes i lemes de la vella esquerra, aburgesada i superada pels temps. Portadors d'una certa frescor estètica (perroflautisme *fashion*), semblen enfrontar-se a uns poders que els han catapultat (com paguen tanta tele? com paguen el finançament dels seus partits, amb quadres assalariats, disposats a quedar-se en el circ de la política?), criticant un sistema en què viuen la mar de bé, aprofitant les escletxes d'una política d'habitatge que féu fallida durant la crisi, i que culpabilitza el prestatari en comptes de la mala planificació i gestió d'aquells que, amb sous molt baixos, es van embrancar en crèdits inhumans pensant que feien un bon negoci... per la revalorització contínua dels béns immobiliaris durant una dècada i mitja. Una mena de mort a crèdit céliniana, impensable quan l'esperit del triomfador i les muntanyes russes de l'especulació obnubilaven la raó d'aquell que menja molt més del que pot pair, sigui una família, sigui un estat sencer dirigit per desaprensius que amaguen allò que saben sobre els cicles àlgids i crítics del sistema de lliure mercat.

Grècia, va cap al desnonament. Rússia i la Xina ho saben, i compraran barat. No m'estranyarà veure un dia el Partenó al costat de la Plaça Roja o de la Gran Muralla. I Turquia, rival tradicional, se n'està fent un fart de riure. Potser li compraran, illa a illa, tot el mar Egeu i el tros de Xipre. L'Europa occidental va ser la garantia d'existència de l'Estat grec des de la seva fundació. Amb uns dirigents responsables i uns empresaris realment patriotes, Grècia encara podria redreçar el seu rumb, entrat en deriva per raons exclusivament internes. El país té potencialitats econòmiques, estratègiques i humanes per fer-ho. Jugar amb la geopolítica per trobar nous "padrins" i seguir en una eterna migdiada el farà tornar a una orientalització de la qual no sobreviuria massa temps. De moment, Grècia s'esparraca.

RUMIADORS OFICIALS

Juliol 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Els intel·lectuals es pensen que orienten, ensenyen, adrecen i il·luminen. Des de les càtedres, els diaris, els mitjans creadors d'opinió de masses, o des dels cafès, les conferències, les assemblees o les converses de barra, a peu dret. Són molt més corretges de transmissió que no pas creadors de solucions als problemes de la comunitat. Grans justificadors del moment present, a la recerca del "modus vivendi", acostumen a fer complicat allò que és senzill, i a pretendre que els senzills copsin el gran embalum de coneixements –no tots útils– de què ells es proveeixen en les seves nombroses estones d'oci, i amb els quals espaterrar la general ignorància de l'auditori. Aferrat a dogmes i escoles, l'intel·lectual orgànic esdevé sovint més nosa que servidor quan els temps s'acceleren. I prou es cuida de mantenir el peu sobre altres esperits menys viciats, sense tantes servituds, que poden veure amb més claredat les cruïlles, i preveure les conseqüències de seguir aplicant fórmules velles per als nous reptes, no sempre previsibles, ni paral·lels a situacions del passat o d'espais influïts per circumstàncies diverses, que espatllen la presentació estàndard de la qüestió.

L'intel·lectual, per a qui els llibrots i els articles d'altres intel·lectuals com ell (de totes les "cordes", si no, no hi ha "dialèctica") són imprescindibles en el seu període de formació, ha d'aspirar a crear interpretacions pròpies per tal de temptejar noves formes d'adaptació,

de pensament, d'expressió i d'organització. No cal anar a remolc de les grans patums per veure-hi més clar... si no és que cerques allò tan important com és el "modus jamandi", que és molt determinant, i que acaba per desqualificar bons cervells en la millor època de la vida. El bagatge cultural és necessari, imprescindible, però les millors idees provenen de la pròpia intuïció, i del treball deductiu immediat, molt més que de l'adscripció de les pròpies cabòries a una tendència més o menys moderna, més o menys majoritària.

L'intel·lectual, reconegut, guardonat, requerit, demanat i aplaudit generalment ha vist passar els seus millors anys. Ha seleccionat, triat i col·locat la crema dels seus deixebles per anar creant massa crítica, mentre els no-alineats van fent la viu-viu a la intempèrie, o bé se li han girat en contra en descobrir la llauna dogmàtica dels caps de files, o s'han fet guerrillers dins d'un sistema que permet segregar alternatives, però no les alimenta pas, si no abunden en la idea-mare original.

I al final tot es resum a un equilibri de relacions personals, basat en els reconeixements, la diplomàcia, la jerarquia i la simpatia (ara en diuen, empatia). "Modos" i maneres apresos a casa, o als cercles d'ensinistrament social, que unifiquen l'afectació, el to de veu, les postures i, evidentment, el fons del pensament, malgrat discrepàncies calculades, formals. Res de nou en el front de la Mediterrània occidental, on allò que molesta o destorba, s'ignora. Potència dissipada en calor cerebral o hepàtic en no saber-la incloure dins del sistema. Una intel·lectualitat més decimonònica que no pas vintiunena, segmentada -imaginàriament, perquè la dissidència no existeix- entre dretes i esquerres, perfectament intercanviables, fugint d'estudi amb nimietats i detalls d'allò que realment urgeix: posar-se a fer els deures i estructurar Europa (és el nostre àmbit natural) de forma racional i justa, per veure si podem seguir un segle més marcant la pauta de la civilització occidental, com en els darrers vint anteriors.

Internacionalistes globalitzadors, totalitzadors, i intel·lectuals locals, de costellada, autosobrevalorats, a la recerca d'una cadira a Barcelona, més interessats a seguir rodes que no pas en fer una bona

escapada, perquè lluitar amb el vent de cara demana molta força i saber emprar bé les energies internes. De la ruïna dels nostres intel·lectuals xuclarrodes en són bona mostra la impotència esquizoide de les arts, les lletres i la cultura en general, incapaces de remuntar-se més enllà del Modernisme, darrera època esplendorosa, a contrapèl, autènticament global, de què vivim encara, apreciada pels turistes més o menys cultivats que poden pagar un bitllet d'avió. De quan gairebé no es parlava de dretes i esquerres, de divisions en una cultura migpartida i esquifida. Pocs tenen dins dels seus cors la grandesa necessària ni la bogeria trinxadora de conceptes i posicions mentals com per superar la baixa alçada que ens condemna a viure eternament el mateix dia cada dia, malgrat el desvetllament causat, no pas pels intel·lectuals, sinó pel fuet de l'amo dominador, a qui el nostre pensament no fa pessigolles, perquè no som capaços ni de posar els dits a les seves nafres. Tan educadets, tan assenyadets, tan ensinistradets... i tan tiànics amb els simples soldats d'infanteria.

Imatge: Tullio Garbari (1892-1931), "Els intel·lectuals al cafè Rotonda".

DURA LEX

Juliol 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

És inqüestionable que per bastir una civilització que pugui perdurar cal atenir-se sempre a l'elaboració d'unes lleis que permetin la convivència i la supervivència dels individus i dels grups. La consuetud local, exemple d'adaptació al medi, esdevé llei escrita, i les comunitats àmplies, vinculades, formen els estats on la llei ha d'imperar per sobre de tothom, per fer viable l'equilibri entre les persones mitjançant la justícia. Actualment, "l'imperi de la llei" s'entén com la submissió de tots a aquest concepte no sempre clar de justícia equànime, objectiva i inexorable, que es representa cega, forta, ponderada i en femení.

Ens amenacen amb la llei i la justícia si gosem decidir, democràticament, si volem seguir vinculats a Espanya o bé si volem establir un estat propi a través de les nostres institucions polítiques, anorreades el 1714 i recuperades durant el segle XX amb penes i treballs, amb concessions ben poc generoses per part d'un estat hereu de tots els actes de força efectuats per subjectar Catalunya a la voluntat castellana a través de la violència. I és el cas paradoxal que la pròpia unió mo-

nàrquica de les corones hispàniques la va efectuar un comte de Barcelona (Ferran "el catalanote") seguint el model confederal amb què s'uniren, per dalt, no pas per baix, les corones catalana i aragonesa. Podem considerar, doncs, que l'estructura genuïna de la monarquia espanyola és aquesta: la lliure federació (o matrimoni amb dret a divorci per decisió unilateral) i no la unificació forçosa aplicada des de l'arribada de la nefasta dinastia borbònica. Aquella confederació fou la forma triada pels unificadors, la que va generar vida en comú i legislació conjunta. Una legislació que, en ser violentada pel comte-duc d'Olivares amb la Unió d'Armes (més diners i més soldats per a les guerres europees, saltant per damunt la legalitat de les corts territorials) va produir la primera gran crisi de la corona amb Catalunya, que va estar a punt d'abandonar el club hispànic, si no hagués estat per l'ajut dels francesos, que buscaven exactament el mateix objectiu que els castellans: acabar amb la llibertat política dels catalans i incorporarlos a la seva corona.

Castella no entén de lleis si no són sempre al seu favor, i contribuí, amb gust, a anorrear les institucions catalanes, aquelles corts que havien facilitat la superació progressiva del feudalisme i la creació d'un estat parlamentari, pluricultural, on les diferències entre els diversos grups socials es podien equilibrar a través del pacte i la transacció. Una societat massa avançada per a la seva època on trobaven aixopluc cristians (catòlics o càtars), jueus (dels primers afectats per la legislació unitària) i musulmans, visitada per estrangers i en relació amb tot el seu entorn geogràfic en continu intercanvi osmòtic. Amb un aparell legal que provenia del passat romà, de les síntesis visigodes, i que incorporava les necessàries actualitzacions per crear prosperitat i la suficient llibertat (sobre tot en l'entorn urbà, sota la protecció dels comtes-reis). Un equilibri que fou trencat per la força de les armes quan algunes faccions subornades van entronitzar Fernando de Antequera, primer comte castellà al tron barceloní, el 1412. Un comte, que reconegué el preu pagat per la corona, a qui costava molt, moltíssim, sotmetre's al costum local de parlar-ho tot, de discutir-ho tot, de pac-

tar-ho tot, mancat del costum polític parlamentari, i criat en "l'ordeno y mando" tan típicament mesetari.

Dura lex, però per a tothom. Finalment semblà, el 1931, que es podia jugar amb els espanyols la carta de la negociació i de la democràcia, i Catalunya obtingué un bri de llibertat amb l'Estatut de la Segona República, però hi ha qui només respecta la llei quan li és favorable, i aprofitant l'error estratègic del 6 d'octubre, i l'ascens dels totalitarismes a Europa, es va disposar a fabricar-se les lleis a mida, sense discussions molestes, després de doblegar la voluntat popular en una guerra terrible, que no ho fou tant, moralment, com la repressió de la postguerra. Desenes de milers d'execucions en funció del que establien els bans de proclamació de l'estat de guerra per part dels revoltats. Aquesta fou la seva llei. Donava dret a matar fins els que solament eren sospitosos d'haver votat el Front Popular el febrer de 1936. Duríssima *lex*? No, allò no era ni llei, sinó l'extorsió a tot un poble per part d'uns malfactors armats, ajudats pels més grans carnissers de la història d'Europa: els nazis.

I sense dret, sense legitimitat, ni cap raó de justícia, els vencedors d'aquella barbàrie il·legal, innoble i indecent es van posar a governar durant quatre llargues dècades, per a desgràcia dels nostres avis, dels nostres pares i de la nostra infància. Allò acabà amb un referèndum de reforma d'aquell aparell il·legítim bastit per la força i sobre la sang de tants morts. I li deien democràcia. I els pares i els avis van ser convocats a unes eleccions generals a corts que es van autotransformar en constituents, contra tota lògica de dret polític, i van poder votar partits comunistes però no pas ni un de republicà, i li seguien dient democràcia. Més de quaranta senadors els va nomenar el jove rei, i es considerà ben normal. Milers d'exiliats i llurs descendents no van poder votar, excloent una bona proporció de vots que no afavoririen, segurament, les opcions confabulades. I quedaven presos polítics a les presons. Aquelles eleccions, doncs, van ser les més importants que hem tingut mai a l'Estat perquè van fabricar el marc legal que avui ens cenyeix al jou dels vencedors de la guerra. Unes eleccions que el més jove que hi va participar avui té cinquanta-vuit anys, que no ha

admès més reformes que les estrictament necessàries per harmonitzar-se amb la legislació europea i per assegurar la continuïtat de la monarquia.

També es repeteix, darrerament fins a la nàusea, que el futur de Catalunya ha de ser decidit per tots els espanyols. Si això es dedueix de la lectura de la constitució, es tracta d'una injustícia més, o d'una interpretació sempre restrictiva. Tampoc hi ha res que s'oposi al concert econòmic, que hauria servit per frenar les aspiracions secessionistes durant dues o tres generacions de catalans. Deixar el futur de Catalunya en mans d'una població que gaudeix d'un cert nivell de benestar en bona part gràcies a la forçada "solidaritat" dels catalans, o espoli descarat, seria com deixar el destí d'un ramat d'ovelles a la voluntat d'una bandada de llops. O que el president del R. Madrid es fes càrrec del Barça. O haver posat els processos d'independència americans sota la protecció de les corts espanyoles. Ja es veu que això no guixa ni guixarà mai.

L'única possibilitat que tenen les institucions polítiques espanyoles de fer que tot el procés català passi per camins legals és obrir les vies de legalitat per tal que la voluntat del nostre poble (i no pas la dels pobles veïns, que ens és contrapuntada, perquè els obligarà a basquejar-se i a treballar més, o a trobar altres "pringats") pugui decidir assossegadament i en pau, amb unes campanyes d'informació lliures, no intoxicades i constructives, la forma com vol viure en el futur. Amb total dret a vincular-se internacionalment, a treballar, a viure amb dignitat material i moral, a contribuir al desenvolupament d'altres pobles amb l'exemple i la cultura, i a defensar-se dels seus enemics tradicionals. Llavors sí que acceptaríem la *Dura lex, sed lex* (la llei és dura, però és llei), perquè fins ara en hem mogut en la llei dels altres, imposada en contra nostra, per assegurar la nostra submissió i l'espoli fiscal, en un marc estatal on qui més treballa, estudia i s'esforça és el més mal tractat. I això no és un marc legal just, sinó l'entrellat d'un imperi explotador sense cap respecte per als seus ciutadans, o per una part vital de la seva ciutadania. I de la mateixa forma que la llei tendeix a crear estabilitat i cohesió, la injustícia promou malestar, protes-

tes, revoltes i dissolució. I estem, exactament, en aquest punt, els catalans. Els altres no, els altres s'hi han d'oposar. Jo també ho faria si fos aragonès, per exemple, perquè quan t'acostumes a la sopa boba es fa difícil haver d'espavilar.

Així que, no és llei, és injustícia institucionalitzada i ancorada en un marc constitucional il·legítim, pervers i imposat, també de forma injusta, com queda demostrat. Qui vulgui que tot es faci legalment, que posi els canals legals adients, com es va fer per superar el juramento de Juan Carlos I als Principos Fundamentales del Movimiento Nacional el 1975, sense trampes ni subterfugis, perquè hem de recordar que tots els estats es mouen per lleis, també les dictadures, mirant d'aparentar que són estats de dret. Però en ple segle XXI, a Europa, solament les lleis que es fan escoltant les raons del poble poden ser legítimes. El moviment nacionalista català actual ha tingut un origen netament popular, i més reactiu que proactiu, perquè ha crescut i s'ha fet gran, en bona part, com a reacció a l'ofensiva espanyola contra els nostres interessos, institucions i persones claus del nostre món econòmic i polític. Avui no ens envaeixen amb soldats, sinó amb funcionaris encorbatats que escorcollen les nostres empreses per tal de posar a la picota aquell que gosi amagar ni un calé a les sangoneres que ens vampiritzen. És just que paguem per ser discriminats, remenats, acusats i blasmats? A nosaltres no ens queda més remei que lluitar per deslliurar-nos pacíficament, però compte: l'animadversió, la injustícia i la negativa a escoltar la veu del poble català pot acabar per enderrocar la bastida hispànica, que és molt més feble del que hom pot pensar en primer terme, i que solament s'ha aguantat tres segles gràcies a la violència i a les guerres. I si tot s'ensorra, no serem nosaltres les úniques víctimes, ni segurament les més afectades.

Les lleis han de ser al servei de les persones, i quan deixen de funcionar, de produir justícia, o bé es canvien, o bé la gent hi passa per sobre. Que ho vagin rumiant els rumiadors.

SÍMBOLS TOTALITARIS I ESPORTS DE MASSES

Juliol 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Els esports de masses van inventar-se, a finals del segle XIX, com a vàlvula d'escapament, diversió i fuga de les passions que generava la vida urbana en les ciutats industrials d'aquella època, i que han estat el model seguit per tots els països desenvolupats (i no tant) del planeta.

Els enfrontaments entre equips de diverses localitats i nacions sublimaven l'agressivitat vers els veïns damunt d'un terreny de joc i unes regles establertes que calia complir. L'esport, doncs, és el gran invent, substitutiu de les lluites armades, i fill de la política social i internacional, perquè no hi ha partit o lliurament de medalles que no vagi precedit o seguit dels sons dels himnes corresponents.

Quan el públic, i fins els jugadors, es consideren agredits per les notes simbòliques d'un estat que els domina i extorsiona, i dins del qual les seves aspiracions de llibertat no tenen cap ressò, la reacció més pacífica, civilitzada i avançada és distorsionar la seva interpretació amb altres sons, crits, xiulades o qualsevol manifestació sonora contrària. Això s'ha fet sempre, forma part del joc sublim. El públic espanyol va xiular la Marsellesa fa unes setmanes i tothom es va quedar tan tranquil. Seria bo saber en virtut de quina llei es multa una xiulada a l'himne espanyol, com també fóra bo saber quina norma vulnera fer voleiar estelades en un camp alemany. Perquè si l'estelada és símbol de llibertat i d'antifeixisme, no poden dir el mateix les actuals banderes i himnes estatals d'Alemanya, d'Itàlia i d'Espanya, sím-

bols sota els quals van ser vilment assassinades milions de persones durant els anys nefastos de les darreres guerres espanyola i europea. Així, xiular aquests emblemes del mal no només és legítim, sinó recomanable i saludable si hom és persona de bé.

Estan tibant la corda per fer-nos perdre l'equilibri, i no ho han d'aconseguir, però cal tenir en compte que si se'ns tanquen totes les portes a la llibertat d'expressió, a l'exercici de la nostra sobirania, més enllà de l'esquifida autonomia amb què ens tenen estacats, pot haver qui perdi els nervis i, llavors, la possibilitat d'una solució pactada al conflicte entre l'Estat i Catalunya quedi esmicolada, i solament la intervenció estrangera pugui establir l'ordre futur, com ha passat en tants altres casos, dins la mateixa Europa contemporània, sempre a favor de la part que lluita per la seva llibertat. Que vigilin molt, perquè Catalunya podrà quedar damnada, però d'un espetec general allò que quedarà liquidat serà l'actual mapa d'Espanya. L'oligarquia cacic castellana, avesada a l' "ordeno y mando", és un artefacte obsolet per mantenir les escorrialles de l'imperi, per molts partits que s'inventi i financi. En pocs mesos, allò que estarà en perill pot ser la pròpia viabilitat de l'Estat espanyol.

BASCOFÍLIA/BASCOFÒBIA

Agost 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Euskalherria (País Basc i Navarra) és un dels pocs llocs on als catalans se'ns rep tal com som, perquè ens coneixen molt més del que nosaltres mateixos ens pensem. Tot i rebre a diari, com a la resta del territori estatal, les andanades de manipulació i desfiguració de la nostra realitat per part dels mitjans de desinformació i disgregació controlats pel govern espanyol i les empreses de comunicació que li són complementàries. Malgrat això, es pot trobar entre els bascos prou comprensió vers la causa del nostre poble en aquests moments clau del procés d'emancipació català. Estan acostumats a posar-se les ulleres de sol quan ataquen els raigs catòdics que busquen la nostra desintegració tant com busquen la d'ells.

La història de la relació entre Catalunya i Euskalherria ve de lluny, solament cal fer un tomb per la geografia del nostre país per trobar molts topònims que solament tenen sentit filològic si es coneix la llengua basca: els bascons eren un poble molt més estès que no pas ara, i formaren en bona part la cultura dels pobles pirinencs, a banda i banda. Després, la força romanitzadora els va anar fer recular fins a les valls i comarques més inaccessibles i fàcilment defensables. En època contemporània la reacció contra el nou absolutisme liberal del segle XIX, que estava destruint els sistemes de vida tradicionals i creant una falsa "nació espanyola", uní el tradicionalisme de punta a punta de la serralada pirinenca dins del moviment carlí. El relatiu "liberalisme"

imperant durant el segle XX ha fet del carlisme una caricatura contrària a tot progrés, sense tenir en consideració que l'entrellat jurídic, polític i social havia donat segles d'estabilitat als territoris d'on va sorgir, i molt més equilibri i justícia que no pas els assajos constitucionals i falsament democràtics que van néixer de les revolucions liberals espanyoles. El respecte per l'equilibri social, pel medi i per la personalitat dels pobles contrasta amb la uniformització a punta de baioneta, de governadors imposats, de migracions massives estimulades i de sistemes fiscals abusius. Així, en la base del nacionalisme català i basc, hi ha aquells conflictes estructurals decimonònics, que tan malament ha explicat el pseudo-liberalisme espanyol marxistitzat.

Després vingué la guerra dels "nacionales" espanyols, l'aixopluc català al govern autònom basc (autonomia aconseguida *in extemis* ja durant la guerra, per la poca simpatia dels republicans espanyols vers qualsevol cosa que faci olor de llibertat de les nacions històriques) i un exili on cadascú s'aplegà amb els seus, i els bascos, sovint, com sempre, a la seva, vetllant pels seus interessos, cosa que els ha costat tantes crítiques i que no és res més que l'actitud forta i decidida d'un poble que se sap petit, però que manté una irreductible voluntat d'existència i perseverança. I això va fer decidir, a un grup de joves nacionalistes bascos, durant el franquisme, emprendre el sempre tortuós, perillós i incert camí de la lluita armada. Les accions d'ETA, a finals dels anys seixanta, van ser com un far per a moltes persones, catalanes o no, que havien rebut les conseqüències de la guerra dels "nacionales", i de la llarga repressió subsegüent. Molts es van emmirallar en la lluita violenta dels bascos. La mort de cadascun dels tretze generals caiguts per foc etarra era vista com una revenja en diferit per molts que van lluitar en el bàndol republicà, i també pels seus fills i pels seus néts. Va ser criminal l'atemptat a Carrero Blanco? Més criminal era el règim que l'havia fet cap del govern. Però la dinàmica de la violència, ho hem dit, és incerta i perillosa. I a partir de 1987 amb l'explosió a Hipercor no semblava que fossin els fills dels *gudaris* qui portessin la direcció de l'entrellat armat. No és solament la naturalesa llatina, mediterrània, vital i hedonista que va impedir que es consoli-

dés la marca catalana de lluita armada coneguda com Terra Lliure. És una qüestió molt més complexa que ateny al caràcter relacional i enxarxat de la societat basca, que es va treballar molt durant el franquisme i que va seguir tenint un ordit molt dens durant la transició per la dinàmica d'acció i reacció entre l'organització armada i les forces encarregades de reprimir-la. Cada detenció, cada cas de tortures, cada mort articulaven aquesta malla que sovint atrapava els seus partícips més enllà del que ells haurien pensat en els inicis de la seva col·laboració.

Mentrestant, Euskadi gaudia del millor dels estatuts d'autonomia possibles, Navarra adaptava al sistema estatutari la legislació foral que no va perdre (com Alava) ni durant el franquisme, pel fet d' haver jugat un paper fonamental en l'aixecament militar de 1936. Catalunya recuperava un estatut similar al de 1932, però sense possibilitat d'autofinançament, i Jordi Pujol i es dedicava a posar regularment el palangre, per si Madrid tenia a bé fer que piqués algun peix amb què omplir el cove. I anar fent. Solament uns poquets van patir presó i tortures per voler imitar l'estratègia basca: els de Terra Lliure detinguts abans dels Jocs Olímpics de 1992 pel, llavors, totpoderós jutge Garzón, responsable dels torturadors i assassins de l'Audiència Nacional.

La relació en aquells temps entre el jovent basc i català es donava, sobre tot, a través de l'intercanvi musical: eren els temps del rock radical basc, i les simpaties vers el petit poble del Cantàbric eren importants, com ho demostraven els resultats a Catalunya de la coalició Herri Batasuna a les eleccions europees d'aquells anys. Però, cal insistir, l'operació Hipercor, que més semblava dirigida des de Madrid que no pas des de Bilbao, va fer declinar o refredar molt les simpaties vers tot el moviment polític basc. Aquí començaria la bascofòbia que molts han incorporat en el seu esquema polític i que, de fet, és injusta, si comparem el grau de patiment de la societat basca en el seu procés contra Espanya amb el nostre. Els més bascòfobs acostumen a ser els més acomodats, els que viuen de l'especulació ideològica, de seguir la marxa dels esdeveniments més que no pas de crear-los. Aquells que,

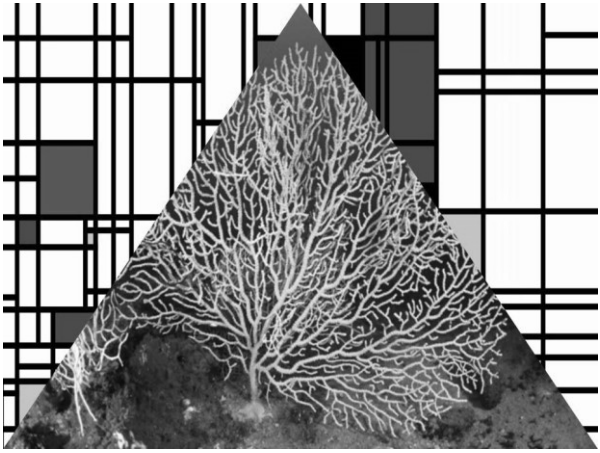
aleshores, patien d'un gran complex d'inferioritat veient el marasme pútrid de l'oasi català dels vuitanta i que ara corren a donar lliçons de com es fan els processos d'alliberament... sense haver-los superat. Catalans a qui l'estelada vermella produeix urticària, sense adonar-se'n que en tot país madur calen diverses opcions, per si falla la pròpia. Gent que, amb la seva actitud xenòfoba vers allò que ve d'Euskalherria no fa més que seguir l'estratègia de l'enemic: dividir-nos. Perquè com que encara no tenim res, necessitem tots els ajuts i totes les simpaties, i els catalans en tenim moltes, allà, i cada dia més, en funció de com els traiem la pressió d'abanderar la lluita contra la corrupta i infame Espanya borbònica. La bascofòbia, avui, és signe de poc seny, i de cap mena d'estratègia per al present i pel futur.

Ha costat molt convèncer els defensors de la lluita armada de variar el rumb i deixar, al menys per una llarga temporada, el seu enfrontament de David contra Goliat. Ha costat moltes enraonades i reflexions als catalans amics dels bascos, i també (encara més) als irlandesos, que durant dècades han mantingut amb l'Estat anglès una lluita similar, però ells amb un territori lliure que els emparés. Els bascos, o una part dels bascos (els que bellugaven l'arbre per tal que Arzalluz pogués recollir els aglans) se l'han jugat –la vida– per les seves idees des del fons de la tenebra franquista, i han obtingut alguna cosa. Nosaltres, els catalans, especialistes en muntar manifestacions milionàries amb les formes més diverses i entortolligades, no hem aconseguit tant, però tenim una societat, si no més cohesionada, sí més normal, no tant traumatitzada. Però hem de recordar que el nostre moviment, com el de la vaca remugadora dins la cort que li és assignada, no s'ha produït de forma massiva fins que hem notat a les anques el bastó de les institucions imperials castellanes amb aquella resolució arrogant del Tribunal Constitucional. Portem cinc anys de camí, i ja volem fer lliçons i menystenir els que porten dècades jugant-se la vida i la llibertat. Hi ha més motius per a la bascofília, tenint en compte que ells, ara, comparteixen les nostres raons, que no pas per a la bascofòbia, sorgida, sobre tot, per la teledirecció a què en alguns moments hem estat sotmesos bascos i catalans per part dels serveis d'informació espanyols, que no

desitgen, en absolut, ni la nostra amistat ni el final de la violència per decisió unilateral.

LA REALITAT ARTIFICIAL DEL FUNCIONARI

Setembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

El funcionari ha de ser d'esquerres. Si no, seria empresari, és a dir, amo de la seva feina. El funcionari sempre tendeix vers l'organicisme marxià, el control, l'ordre i el domini totalitari de la societat. És el gran buròcrata de les realitats artificials, el dictador de la idea, el gran gestor del present, però cec de futur en el cor i en l'esperit. Hi ha un arquetip funcionarial que posa molta cura en la gestió del dia a dia, pensant que la monòtona reiteració és l'ideal de l'existència. I fa de la il·lusió pel poder, que exerceix, però que no decideix, el seu somni gloriós, a partir del qual un dia posaran el seu nom a un carrer, si és que els funcionaris transvestits en polítics (advocats, notaris, registradors de la propietat) són dignes d'aitals honors urbans.

Però el món el fan els emprenedors i llurs dependents: proveïdors, treballadors, clients i gestors. Cap institució fa créixer ni vedells ni carabasses. Cap empleat públic millora la rendibilitat dels motors d'explosió ni t'acostarà mai a una idea plausible de divinitat. Té més futur en la història de la humanitat un aprenent de sistemes informàtics que no pas un oficial de categoria B. Les legions de funcionaris, fetes en temps d'endoll i de mandra, sempre cercaran una justificació a la seva funció. Els partits d'esquerres han estat grans eixugadors de mà d'obra disponible, escatimada al sistema autènticament productiu,

perquè ser empleat públic et salva de ser burgès o proletari (ecs!), els gran mantenidors d'aquest circ socialdemocràtic malgirbat, com tot invent en terra hispànica. Sento amb suïcida regularitat blasmar contra els rics i llurs riqueses, contra l'acció egoista d'uns inversors que, com excrecència, creen ocupació i milloren la qualitat d'uns productes molt apreciats per tots els funcionaris, amb aspiracions a subsecretaris, i a tècnics de l'alliberament social. Cantarella d'assalariats de l'esquerrisme sempre a sou d'una, altra, o diverses administracions i empreses dependents. Personal, això sí, ordenat segons escales, categories, sous i triennis.

Com a model fracassat, però necessari, demanem-los, només, eficiència, responsabilitat i el mínim de soroll possible, que hi ha gent que treballa. Que la lògica aplicada no mati la realitat i la vida.

L'ETERN RETORN DE L'ESPANYA DE SEMPRE

Setembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Ja ho deia l'Ortega (en Gasset) que Espanya era una estructura invertebrada, i potser, fins i tot, inorgànica. Espanya, sorgida de l'ambició insaciable de la noblesa castellana, reconquerint allò que mai havia estat seu (la resta de la península, Amèrica i part d'Oceania), va anar creixent a base de virregnats, "encomiendas" i espolis sense cuidar-se d'establir una base sòlida a la rereguarda, al solar patri. Quan el món canvià i els interessos feudals van donar pas a les societats modernes del comerç, la indústria, els parlaments, les federacions... ai làs! Espanya es trobava amb un impuls imperial molt decandit, i amb el

pas canviat. I així segueix en el concert d'estats civilitzats del qual vol seguir formant part, però desafinant a cada compàs.

El problema polític espanyol contemporani sempre ha estat doble: l'enquadrament de la població treballadora dins un sistema més o menys democràtic i l'estructuració territorial. I és que estem igual, res no ha avançat massa des dels temps de la Primera República i la intenció d'aquell savi (català) que era Pi i Margall, que proposava això que avui encara és cavall de batalla dels uns i dels altres: democràcia legítima i estats federats per tal de mantenir més ben encaixada la diversitat dels pobles que havien quedat dins l'Estat espanyol: Castella, Catalunya, Euskalherria i Galícia. De poc no li va costar la vida, a Pi, el seu afany generós, lògic i clarivident. Per resumir, podríem dir que aquells fracassos, i els invents fallits de l'autonomisme amb "café para todos" han acabat derivant en l'actual procés català, i en l'estratègica espera basca. Què hagués costat, al capdavall, oferir a tothom que ho volgués "café, copa y puro"? Per què a uns sí i a altres no? Per què no haver trobat una solució que, com als suïssos, la màxima autonomia política –amb lleis pròpies irrevocables– no els impedeix de formar part d'una unió més ampla, pensada per servir al comú més que no pas per crear elits-sangonera, que allà s'alimenten prou amb els seus negocis privats?

Espanya no ha volgut mai entendre el problema català, i la defensa de qualsevol solució racional sempre ha anat seguida de les banderilles del moment: insolidaritat, provincianisme, avarícia, antiespanyolisme, nacionalisme (pensant que el seu tardo-imperialisme es pot transvestir de nacionalisme). En això es donen la mà i la boca els polítics espanyols de dreta i d'esquerra. Ho estem comprovant de forma fefaent en la campanya que acaba de començar. Força tocats els partits que van liderar la Transacció espanyola post-franquista, PP i PSOE, centres de gestió de poder que es poden identificar amb els principals bancs espanyols, guiats i alliçonats per la intel·lectualitat complutenca i l'Ateneu madrileny, han engegat dos projectes alternatius per tal de copar el mercat del vot hispànic: Ciudadanos i Podemos. Els líders emergents del neo-falangisme estan encarnats per Fer-

nández Cuesta/Rivera i Iglesias/Hedilla, elaborats curosament per la televisió, mitjà que dóna vida o condemna a l'ostracisme, dos nois amb bona fatxa (un de més pijet i l'altre més perroflàutic) amb què els poders de l'ombra i dels bitllets copien la fórmula que va tenir tant d'èxit a finals dels setanta i inicis dels vuitanta amb el tàndem Adolfo Suárez i Felipe González. Aquests, dos grans actors de la pel·lícula que van preparar entre els dirigents del règim franquista i l'ambaixada d'Estats Units per tal de mantenir prou estabilitat en un territori estratègicament important, com és la península, durant el tram final de la Guerra Freda.

I aquí ve el nou gall de l'esquerra espanyola a dir-nos allò què som, a blasmar del president votat per la majoria de catalans, a despertar, de forma infame, entre els fills de l'emigració, un sentiment espanyolista que no els va servir per poder viure dignament i prosperar en els seus pobles de procedència. I, en canvi, la Catalunya pencaire, burgesa, obrera, comerciant, moderna i integradora de sempre, caram, en ella sí que han tingut una vida possible, amb els mateixos contratemps, maldecaps i esforços que la resta. Potser caldria que, en comptes de rebre visites d'ignorants i/o difamadors, fossin els nostres empresaris que haurien d'emigrar pel món i, amb la cultura del treball, la lògica i el seny ajudessin a desenvolupar els llocs depauperats, per tal d'evitar que els treballadors que cerquen un futur a casa nostra es converteixin en víctimes dels manipuladors. El que volen aquests dropos amb la careta d'esquerrans és que Catalunya segueixi sent un gegant econòmic, cultural, social i cívic, però sense cap, sense capacitat de decidir per sí mateix. No volen evitar que el mal govern dels veïns, els dirigents de la cleptopolítica, mantinguin la voluntat manifesta d'anorrear-nos com a nació del món.

Pablo Iglesias és el nou Manuel Hedilla: l'ala esquerrana de l'eterna Falange espanyola, com també ho van ser González (que acut regularment a perbocar insults i a intentar escarnis) i Guerra (l'arrogant ribotaire que, volent castrar un estatut, ha contribuït a posar Espanya potes enlaire). Ja en temps de la guerra, els senyoritos falangistes se'l van treure de sobre, l'Hedilla, i amb ell desaparegué

aquella ala esquerra que José Antonio volia explotar –a imatge del que havien fet Mussolini i Hitler– per atraure els treballadors enquadrats majoritàriament, llavors, en l'anarquisme i el marxisme. Aleshores, encara, el falangisme usava i abusava d'un discurs nacionalista d'enyorança imperial, i animava a lliurar fins l'última gota de sang fins acabar fent guàrdia "sobre los luceros". Avui, les mateixes intencions de negar la llibertat als pobles i la democràcia als ciutadans, queden en un segon pla retòric i es recuperen vells catecismes marxistes (el feixisme, el nazisme i, ara, el nacionalisme espanyol, deuen molt a les rumiades de Karl Marx, sobre tot en l'afany de forçar les seves hipòtesis a base de dictadures que mai són del proletariat, sinó de la seva "elit conscient"). Així, Iglesias ataca la burgesia (la catalana) que causa, es veu, tanta misèria entre els treballadors (a qui té assalariats), ataca els polítics nacionalistes (els catalans) que semblen voler dividir la societat, sense estudiar la quantitat de cognoms castellans que formen les llistes dels partits catalanistes, ni associacions com Súmate, ni l'altíssim grau d'integració que presenta la immigració en el nostre país, malgrat els allaus milionaris de nouvinguts que haguessin asfixiat una societat menys oberta i dinàmica. Converteixen en un mantra les acusacions de corrupció, fins si no són provades, amagant que ells mateixos ja en tenen alguns casos, provats, fins i tot abans de "tocar cuixa". I, coordinat el partit d'Iglesias harmoniosament amb la resta de forces polítiques del neofranquisme democràtic espanyol (sembla que l'estratègia electoralista la marca una comissió conjunta), arriben els atacs a la persona, al cap del govern català, de qui, malgrat haver furgat fins dins la femta, no han pogut trobar res que el pogués desacreditar davant l'opinió pública. Però, és clar, la tele: de tant desautoritzar, atacar i agullonar de forma covarda i artera per les televisions de la metròpoli, de tant sembrar, alguna cosa queda. I quan hom viatja per les Espanyes, qualsevol espitregat, víctima d'hiperventilació mediàtica, es posa el nom de Mas a la boca com si fos el dimoni. I no podent dir res més, se l'acusa d'haver creat i instrumentalitzat l'actual procés, del qual n'és una peça més, i que va posar el 2012 el seu càrrec a disposició dels ciutadans per si el volien reelegir per tirar endavant (i

a fe de Déu que es va tirant) o posar algun altre cap de llista que oferís més confiança.

Ja es veu que Iglesias compta amb grans suports econòmics, periodístics i polítics en els cenacles luxosos on van envellint i entorpint el pas els antics presidents espanyols. Sabem que, com el PSOE i el PCE-PSUC, els de Podemos fan llufa com a força que pugui mai reivindicar una república per a Espanya. Iglesias és un més, com tota la seva cúpula dirigent, d'aquells espanyols traïdors a la seva història, i ves a saber si a la dels seus avis, que corre a llepar les sabates de la monarquia, esperant arribar a llepar una mica més amunt. És en mans de la crosta espanyola que talla el bacallà, i que pot tallar-li la cua si falla l'experiment. Ell vol arribar a ser considerat un líder polític, un estadista, i farà allò que calgui. De moment, l'envien a bordar i a ensenyar les dents a casa de l'enemic català, que ja no se n'està de dir el que vol i de lluitar per aconseguir-ho. Politòleg i presentador, de moment solament arriba a venedor de motos velles i demagog de baix nivell. Però la gent se l'escolta. No m'agradaria que, per tenir futur, aquí haguéssim de fer servir els mateixos mètodes, però en un context cultural de missatge curt i sentiments estandaritzats en emoticons, ja ni se sap quin gust té la llebre, de tant escurar ossos de gat.

COMMON SENS. SENY I DEMOCRÀCIA

Setembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

La introducció de la filosofia escocesa en l'àmbit cultural català fou obra dels exiliats que van haver de deixar el país amb el retorn de l'absolutisme de Ferran VII al final de la invasió francesa de 1808-1814. Exiliat a Londres, el filòleg Antoni Puig i Blanch (o Puigblanc), traduí al castellà *The Philosophy of the Human Mind*, recull del pensament filosòfic de Thomas Brown, successor de Dougald Steward a la Universitat d'Edimburg, una obra que no arribà a ser publicada i de què no s'ha conservat l'original de la traducció. Puig i Blanch també traduí *Ivanhoe* i *El Talismán*, de l'escocès Walter Scott, també al castellà, que es publicaren a Londres el 1825. Un altre exiliat, Francesc Altés i Gurena, en publicà dues més l'any següent a Perpinyà: *El enano* i *Los puritanos de Escocia.* Scott fou un compilador de la tradició històrica i popular del seu país que havia rebut la influència

dels folkloristes romàntics alemanys. Però fou el cardoní Ramon Martí d'Eixalà, professor de l'Acadèmia de Ciències i Arts i, posteriorment, des de la seva càtedra a la recuperada Universitat de Barcelona el 1837, qui va difondre entre els seus deixebles les tesis dels professors escocesos, centrades en el racionalisme, l'empirisme, però evitant els abusos de les teoritzacions que s'allunyen de la realitat objectiva, que es coneix a través del sentit comú i la lògica.

A Catalunya, les edicions de Walter Scott fetes per Antoni Bergnes de las Casas, company de Martí al claustre universitari, van desvetllar entre unes classes mitjanes cada cop més actives i desimboltes, l'interès per l'estudi del passat, que ajudava a adquirir consciència de grup i de país respecte d'un poder llunyà, del qual quedaven marginades. Bergnes aprofità la traducció de la novel·la *Los puritanos de Escocia* feta per Altés i en feu una edició el 1838. En ella s'expliquen aspectes d'aquest grup religiós d'arrel calvinista que dóna a la consciència un paper moral principal, més enllà de les jerarquies religioses i polítiques, amb un ritual molt auster, entenent la propietat com un dret de la llibertat individual i no com una concessió dels sobirans. Els conceptes puritans de llibertat individual davant l'autoritat i d'igualtat davant la llei influïren molt en els redactors de la constitució d'Estats Units d'Amèrica, descendents, alguns, dels pelegrins del Mayflower. Els criteris liberals i democràtics que hi van aplicar van servir, posteriorment, de model teòric per algunes reformes i revolucions europees del segle XIX.

La filosofia escocesa o del *Common Sens* (sentit comú) expandida a Catalunya per Martí d'Eixalà i pel seu successor, el vilafranquí Francesc Xavier Llorens i Barba, es va anar esporgant de l'excessiu materialisme de l'època, i desconfià de tot gran sistema filosòfic que tendís a generalitzacions abusives (kantisme, idealisme, escolàstica), per la qual cosa preferí un pensament basat en l'observació interior i en l'estudi de la consciència proposat pels escocesos Thomas Reid, Dugald Stewart i William Hamilton, com a motor d'acció més que no pas com a fre per a l'experimentació i el desenvolupament material, que sempre ha d'anar guiat per l'interès col·lectiu i la millora moral i

espiritual de l'home. A Martí li interessava, sobre tot, el vessant funcional de la filosofia per tal d'aplicar-la a l'elaboració de les lleis, és a dir, al dret, a la política, per formar de manera adequada les elits que precisava la societat catalana, abocada des de la derrota de 1714 al treball, a les contribucions i a la submissió. L'estructura catòlica tradicional considerava tot el pensament sorgit de la Il·lustració com doctrines sospitoses, i encara més les doctrines elaborades per la comunitat presbiteriana de Glasgow, després trasplantada a Edimburg. Aquesta confrontació va tenir un punt àlgid quan el Concili Vaticà I (1869-1870) establí la infal·libilitat papal en tots els afers relacionats amb la fe. Tanmateix, es pot considerar que la llavor del escotistes catalans va prosperar, i va aconseguir una certa influència sobre l'àmbit catòlic. No endebades el bisbe Josep Torras i Bages, autor de La Tradició Catalana, penedesenc com Llorens, fou un dels seus principals deixebles, com ho fou també Gaudí.

Les similituds entre Catalunya i Escòcia són nombroses: dos països que històricament s'han vist afectats per la força dominadora dels seus veïns, castellans i anglesos, que han patit derrotes militars amb la consegüent pèrdua de llibertat política, que a causa d'això han sofert intents d'assimilació més o menys oberta, però que en tots dos casos, la seva població, les seves elits han sabut seguir el signe dels temps amb la modernització econòmica i, sobre tot (més en el cas de l'envejable Il·lustració escocesa), amb la resurrecció cultural, durant el XIX, que va mantenir ferma una identitat feta de passat, però, també, de projecció vers el futur. Així, la forma d'entendre la vida i la realitat, basada en l'observació, la reflexió i el col·lectiu del grup, del clan, de la nació, per poder decidir correctament les accions i les estratègies, es coneix com a "sentit comú", de fet, un coneixement construït per la raó, però també per l'opinió de la majoria, que no és sempre sinònim de la millor solució, però sí de la que congrega més consens, i pot ser comunament defensada. Una mena de pensament democràtic, que sovint s'ha volgut assimilar al "seny" català, producte, potser, com en el cas del *common sens* escocès, de les precaucions necessàries, després de les garrotades rebudes, per tal d'establir marcs de supervivència

davant un enemic que ha demostrat la seva superioritat. El seny i el sentit comú no cerquen solucions originals, sinó la lenta construcció (o reconstrucció sisífica) del present i del futur. Una mena d'antítesi nietzscheana, filosofia del dia a dia, de vol gallinaci (com escriví Unamuno menystenint Llorens), però a l'abast, progressiva, la que ha fet el món de l'esforç i del treball, de l'estalvi i de l'enteniment, no pas un pensament imperial, brutal, *épatant*, espaterrant, *a lo grande* i de rebentada. El seny fa la Sagrada Família en sis generacions, el sentit comú recupera la sobirania nacional dialogant i difonent llur pensament, però, sobre tot, fent servir mitjans democràtics per materialitzar-lo, malgrat la megalomania fatxenda del seus il·lusos detractors, cada dia més marginats de l'avenir històric.

NIHILISME I CLAR DE LLUNA

Setembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Depenent del punt de vista, la història contemporània de Catalunya ha estat sempre un trànsit al caire de la tragèdia o la mostra palpable d'una voluntat difícil de doblegar. Als catalans se'ns ha volgut convertir en una mena de monstre de Franco-stein amb un cos fort, musculós, apte per a tota mena de treballs, però sense el cap necessari per a dirigir els esforços. Sense capacitat per decidir el sentit de la nostra existència col·lectiva, rebent sempre des de fora les ordres pertinents a l'hora de projectar i administrar el fruit de les nostres activitats. Se'ns ha tractat com a òrgan, més que no pas com a organisme, teledirigint des de fora la nostra funcionalitat subalterna.

Com aquell membre que va ser amputat un dia, el reflex que sempre ha guardat del seu govern propi la societat catalana ha estat el de remembrar que un dia hi va ser, que encara el nota i que tendeix a fer-lo servir, nogensmenys. Així, qualsevol engruna de poder propi, com podien ser les corporacions civils (Junta de Comerç, Societat Eco-

nòmica d'Amics del País, Universitat, Diputacions provincials), s'han fet servir històricament com una pròtesi, a falta d'instruments de lideratge clarament definits. D'aquesta forma, mantenint la il·lusió del propi ésser, contra els element anorreadors, i aprofitant els col·lapses de la sempre agrumollada "nació espanyola", es va arribar a la creació de la Mancomunitat el 1914, a la Generalitat republicana el 1931 i a l'actual sistema autonòmic dissenyat per a impedir, mitjançant una igualtat limitadora, el desenvolupament d'elements cerebrals. Però els diferents responsables de l'Estat espanyol sempre s'han negat a transferir el grau necessari de competències que permetin a les parts que així ho reclamen un funcionament realment autònom, per poder decidir amb dret i recursos el seu propi ésser en matèries cabdals com les infraestructures, les comunicacions, l'ensenyament, la promoció científica, cultural, esportiva, comercial, industrial, agrària, el control total sobre l'ús del territori, la projecció exterior, etc. És a dir, tot allò que permet projectar el que ha de ser el propi país d'ara i de les futures generacions. "L'Espanya de les autonomies", consagrada per la constitució de 1978, és un galimaties de lleis orgàniques i decrets que permet a qualsevol govern desfer l'obra de l'anterior en matèria de transferències, limitant, condicionant i obstaculitzant el funcionament correcte d'unes autonomies que hom vol mantenir sota control, impedint el creixement dels òrgans massa "autònoms". I el Tribunal Constitucional, a còpia de recursos, i en funció dels interessos dels partits que el nomena, interpreta la voluntat popular expressada en unes lleis ambigües, destinades a mantenir un centralisme maquillat d'autonomia administrativa.

Els processos autonòmics a Espanya es basen en el reconeixement de l'excepció foral de bascos i navarresos –com a conseqüència de la força demostrada pel carlisme en el segle XIX–, i en la lluita política constant i estructuradora dels catalans iniciada en aquell mateix temps, han estat una excepció per als dissenyadors de l'Espanya postabsolutista, que a través de nous instruments estatals, desenvolupats fins a esdevenir democràtics, han mantingut, però, el mateix programa d'unificació territorial centrat en la imposició de les lleis i la

cultura castellanes per a tot el conjunt de l'Estat borbònic. En aquest punt programàtic, la coincidència entre "la dreta" i "l'esquerra" de l'arc parlamentari espanyol ha estat, gairebé, genètica. Solament en els moments de més feblesa, quan era necessari comptar amb les contribucions fiscals o polítiques dels catalans, aquesta voluntat nihilista i fagocitadora s'ha mostrat menys ferrenya, i s'ha obert a certs graus de comprensió, magnanimitat i generositat, acabats de forma abrupta el 1923 i 1939.

Deia Ernst Jünger –escriptor i filòsof alemany que cal conèixer per poder saber com es pogué ser alemany i conservar l'esperit prou net durant el segle XX– que l'optimisme és una actitud imprescindible per tal de superar el nihilisme dominador d'Europa durant aquella centúria funesta. Quan la realitat, les persones o els sistemes ens aboquen a la foscor, amb voluntat de fer-nos desistir de la lluita necessària per aconseguir trobar un sentit superior a les nostres vides, llavors és indefugible seguir el camí vers la llum i la dignitat que tots ens mereixem. Aquesta tasca, en sí, aporta escalfor a l'esperit, però sovint es fa amb unes quantes generacions i no sempre l'individu s'arriba a desempallegar totalment de les tenebres. Tanmateix, el seu afany prenya el futur i és la gènesi d'un nou dia radiant, superada la nit i els consoladors clars de lluna. Quantes generacions portem des de Valentí Almirall, quantes des de Prat de la Riba?

LA NOVA-VELLA ESQUERRA

Setembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

La clau de la governabilitat de Catalunya, després de les eleccions de diumenge, ha quedat en mans de deu diputats que tenen un perfil comú: la defensa d'un intervencionisme total en l'economia per tal de promoure unes polítiques socials que avui no es pot permetre el país, a causa del model de finançament de les seves institucions. També els aplega un odi irracional al president que ha tingut el valor de plantejar aquests comicis plebiscitaris posant en joc la seva seguretat jurídica –com es demostra ara–, un cop guanyada la majoria per a les posicions independentistes.

Els missatges de la CUP en la campanya han estat un munt de promeses molt útils, algunes imprescindibles, que el país solament podrà assolir si aconsegueix recuperar el control del seu destí polític i

els recursos generats entre els empresaris i els treballadors. I si és capaç de defensar la seva llibertat, en el futur, davant dels seus rivals tradicionals al nord i a ponent. Les promeses han anat acompanyades, de forma sistemàtica, de la crítica insistent, insidiosa, com una lletania, al govern que ha gestionat els darrers tres anys, enmig d'una crisi que tots hem patit i patim. Crisi no pas global ni sistèmica, sinó creada per la rapinya endèmica dels interessos associats al govern central, sostinguts per empresaris de la construcció i entitats financeres espanyoles, col·laboradors necessaris en casos de corrupció que han estat intruïts, jutjats i amb resultats condemnatoris (i no simples acusacions sense fonament).

La lògica de la CUP, forjada en un nebulós acord entre marxistes i bakuninistes, no arriba a capir la formulació del problema, i mai saben si cal estar més atent a lluitar contra l'autèntic enemic del poble –el domini imperialista de Castella– o aplicar-se revolucionàriament contra l'enemic interior: el veí que inverteix, treballa i crea riquesa col·lectiva. El sectarisme i l'alterofòbia sempre han dominat l'esperit ideològic dels eterns aspirants a bolxevics, tot i no passar mai d'un discret menxevisme, és a dir, de representar no més que una petita part de l'electorat, com havia passat a la Rússia de Lenin. Amb una minoria de deu diputats no poden pretendre més que seguir donant suport entusiasta a un procés en què alguns dels seus militants i simpatitzants han jugat un paper essencial i primigeni. Els vaig poder saludar, entre incrèdul i esperançat, a Arenys de Munt el dia 13 de setembre de 2009. Però els resultats obtinguts diumenge passat pel partit assembleari (que, ben sovint, funciona com els convencionals), no sembla autoritzar als seus dirigents a cometre segons quins excessos arbitraris, ni legitima per condicionar el triomf de l'opció majoritària, que hauria de ser qui proposés el nom del futur president català.

Dominada per una retòrica pseudorevolucionària, la CUP amaga sistemàticament el concepte "comunista" per no espantar llurs pares botiguers. Els temps de l'assalt al Palau d'Hivern queden lluny; també queden lluny, a Europa, els temps en què el liberalisme es desentenia de la sort de la majoria de la població assalariada. L'acord

entre capital, socialdemocràcia i democràcia cristiana ha forjat, al vell continent, un sistema polítco-econòmic equilibrat, que desitgen tenir les persones de mig món, com ho demostren les migracions massives arribades des de diversos continents. Com ho demostra el testimoni dels nostres avis, quan comparem l'ahir i l'avui de casa nostra.

Si a la Rússia de 1917 el fervor roig d'una minoria que es deia majoria va apartar per les armes el govern legítim i conciliador de Kerenski, avui els votants de Junts pel Sí no s'han de deixar coaccionar pels criptocomunistes. Els hem vist amb banderes roges, els hem vist amb xapes de falç i martells, i ens ha fet més feredat que no pas por. Aquells símbols van servir de coartada per cometre matances massives, durant el segle XX, que superaren les del nazifeixisme.

A l'historiador, les circumstàncies el forcen, alguns cops, a fer de periodista, sobre tot quan comença a experimentar el *dejà vu, dejà écouté, dejà lu*. El marxisme, ni disfressat de neopopulisme nacionalista, no ha fet més que mal a Catalunya. Una ideologia tan aliena com ho fou l'anarcocomunisme d'inicis del segle XX, com el lerrouxisme, enviat per contribuir a trencar el catalanisme polític i la Mancomunitat. Després del franquisme, els seguidors catalans de Marx, en versió dura (PSUC) i socialdemocràtica (PSC) van decidir que no era bo per al país incloure un concert econòmic de finançament dins l'Estatut d'autonomia de 1979, tal qual estaven negociant els bascos en aquells moments. Això causà la desesperació del prestigiós economista i polític Ramon Trias Fargas, que preveia amb exactitud allò que després ha passat i passa: l'ofegament econòmic de l'autogovern català per part del govern central, i la feina del conseller Mas-Colell, també economista de prestigi internacional, per tal que el drama pressupostari de la Generalitat no afecti els serveis essencials prestats per les institucions catalanes.

Estem en guerra. La conducció de la situació és molt difícil entre asfixies econòmiques, lleis recentralitzadores, consultes democràtiques recorregudes, representants polítics imputats per donar veu al poble, campanyes mediàtiques per amenaçar, espantar, difamar i insultar... Ens les fan veure de tots colors, a tots els catalans, i els pri-

mers, els que hem posat al davant mitjançant eleccions democràtiques... ¿Cal abonar l'estratègia de genocidi cultural i polític de l'enemic, ajudant-lo a aconseguir derrocar un govern que s'ha demostrat valent i que ens ha dut, per mitjans democràtics, més lluny del que mai havíem anat, en tres-cents anys, de recuperar la sobirania, amb una política d'estabilitat, malgrat les retallades imposades per Madrid? ¿Havíem tingut mai a la història una projecció internacional com l'actual, enmig del conflicte en què ens trobem? Hem de jubilar anticipadament l'equip que ens ha dut fins aquí? Això, considero, seria falta d'intel·ligència col·lectiva, a part d'injust i innoble. Entre tots hem fet de CDC, el partit que ha guanyat totes les eleccions des de 1980, una força independentista. ¿Hem d'amputar-nos aquesta cama, que fins aquí ens ha permès avançar amb una fermesa impensable fa només cinc anys? Rumiem-ho.

IDEOLOGIA VERSUS REALITAT

Octubre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El problema és, segurament, el nostre sistema d'ensenyament de les ciències socials, i la facilitat per encapsular missatges que esdevenen eslògans, amb els quals l'alumne ja pot córrer per bars i facultats sense semblar un talòs, tot i ser-ho. L'adoctrinament des de les aules públiques, i les privades adreçades a una classe mitjana mitjanament adinerada, és complementat per l'acció letàrgica d'uns medis de desinformació adreçats a la promoció de la cultura funcionarial, del tot pagat, dedicat a sermonejar el poble més que no pas a investigar, i així es forja una cultura no pas capitalista, no neoliberal, sinó la dels espavilats que s'aprofiten i espolien els ximplets, que es pensen que el sant pare Estat els ho ha de posar tot a la boca pel fet d'haver tingut la

xamba de néixer sota aquest cel que pertany, com espai aeri, a la sobirania espanyola.

El problema no és la socialdemocràcia, ni la burocràcia, ni els recursos que cal esmerçar en mantenir-la. No. La utilització de recursos públics per compensar les mancances és de justícia, evita la desesperació humana i genera pau social. Però el creixement desmesurat del sector públic ja sigui per donar serveis, per construir infraestructures (sovint ruïnoses i absurdes, a Espanya) fa que la roda perdi més aire del que ingressa (via impostos i deute), i el vehicle perdi velocitat o acabi per aturar-se. De fet, aquesta és la descripció, superficial, del perills del keynesianisme que s'ha donat en països poc equilibrats com l'estat que ens segresta, però el perill de debò és la cultura que genera: el subsidi, la inèrcia, el refús a l'esforç, la falta d'iniciativa, l'apatia, l'abúlia, la "*paguita*" i el viure dels ajuts socials i mirar de no fer ni brot.

Bé, aquesta és la imatge que tinc d'una bona part dels joves que conec avui, i no els culpo: són producte d'un temps i d'un model de civilització que encara no ha arribat, aquella en què treballin les màquines i nosaltres ens dedicarem a fer allò que estimem i, potser, a estimar més els altres. Però si aquests temps han d'arribar, bé que haurem d'aprendre i treballar per dissenyar la metodologia, les màquines i els protocols per tal que Xauxa sigui possible. Hi ha tanta feina a fer...

No fa encara sis anys tenia alguns amics aturats que anaven empalmant feines amb períodes de "descans" que els oferia l'INEM. No s'hi mataven, consideraven que sempre seria així, la seva vida, perquè, de feina, no en faltava. I no vivien pas malament. Avui ja no passa igual: un cop cobrada la darrera mesada de la prestació, s'han hagut de posar a treballar, i tant que costa trobar feina, i han passat de l'hedonisme tropical, mimats pel somni socialdemocràtic, a sentir que havien de fer mans i mànigues, reinventar-se, reciclar-se, acabar estudis allà on els havien deixat. I se'ls ha despertat una cosa que no havien tingut mai: la "consciència de classe". De sobte, em diuen que ells són "el poble", perquè la paraula "proletari" comunisteja, i implica engendrar prole, ells, que costarà un munt que n'arribin a tenir, de

fills, perquè això demana esforç, paciència, constància i molt, molt d'amor.

A aquests amics meus els passa igual que a molts de més joves: s'ha format, amb ells, un nínxol de mercat polític, que dic, un fossar enorme, i els venedors d'ideologia els han refrescat els principis socials apresos segons els quals el ric és una escòria social i el pobre sempre té raó (és el resum de molts llibres d'història). Així, canvies ric per "burgès" o "català", i "pobre" per "poble" o "immigrant", i ja tens per fer uns quants partits.

Doncs bé, si hom analitza fredament, amb les dades, de forma experimental, els sistemes que millor funcionen al món, i de què volen formar part milions de persones provinents de sistemes que no rutllen, veiem que estan basats en el binomi inestable entre socialdemocràcia ("lo" públic) i l'activitat de la propietat privada basada en la llibertat de mercat ("lo" privat). I tot i no ser cap sistema perfecte, perquè l'home no fa res perfecte i fins la millor màquina precisa de manteniment i reparacions all llarg del temps, el cert és que aquest binomi ha produït, de moment, el millor dels sistemes possibles... de moment. Potser perquè és summament adaptable a les condicions de la gent i les seves necessitats.

L'esquerra, més o menys marxista, mancada d'alternatives, i exercint solament com a crítica dins el sistema que ens alimenta a tots, ha inventat el concepte "neoliberalisme" que, en boca dels desinformats s'ha convertit en una mena d'insult ideològic, com abans ho era (i encara funciona) la paraula "capitalista". La injustícia d'aquesta actitud prové de la ignorància que sense el sector privat, la negra meravella del sistema que inventa cotxes, telèfons mòbils, sistemes informàtics, sabatilles esportives llampants, que embotella cerveses barates i fabrica les millors guitarres elèctriques, la cosa no funcionaria en absolut.

Per evitar que un dia poguéssim caure en el paradís maoista que encara alguns defensen, o dins la "democracia" castrista que executa aquells que en fugen, cal compensar la falta d'informació que molts joves pateixen avui dia. És necessari dotar-los de més autoesti-

ma, orgull i ambició. No és pitjor un emprenedor que un que cerca feina. No és més innoble, ans al contrari, un que inventa i manté llocs de treball que algú que sempre va a remolc de les iniciatives alienes per poder menjar, i encara, en renega. Un país amb un alt nombre d'empresaris, o de gent amb ganes d'inventar-se la seva feina, és molt més pròsper que aquell on la majoria espera que algú altre la posi a treballar. Fins a la Xina ho han vist clar, però solament en l'àmbit econòmic, el polític, ja se sap, queda a les mans dels "dictadors del poble".

SOM NACIONALISTES?... I MÉS COSES

Octubre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Uns quants estats europeus actuals claven les seves arrels en l'absolutisme monàrquic de fa tres segles, entre ells, l'espanyol. L'esmicolament de l'Imperi romà facilità la formació de regnes feudals que es van anar consolidant entre guerres, conquestes i moviments de població. Arribat el segle XIX, consolidat el nou paradigma posterior a la Revolució francesa segons el qual havia de ser el poble la font de legitimitat política, primer va tocar la responsabilitat als elements més poderosos (rics i emprenedors) i, després, la resta del poble mitjançant el sufragi universal, un cop alliçonades les masses sobre els valors que se li volia fer assimilar. El concepte "regne", "corona", "monarquia" anava quedant desplaçat paulatinament pel concepte "nació", més inclusiu, transversal i democràtic. Van ser els alemanys els primers a establir una definició moderna de nació i de nacionalisme (moviment tendent a establir o recuperar el control polític de la pròpia nació). Johann Gottfried von Herder diferenciava les diferents nacions, en primer lloc, a partir de l'existència d'una llengua pròpia. Després es

poden donar altres fets diferencials o identitaris com l'art, el pensament, la història comuna, els costums, la religió o altres elements de la vida pública. Però, el principal, la llengua. Poc després Johann Gottlieb Fichte hi afegeix la raça, concepte que farà furor en temps de colonització d'altres continents amb gent molt diferent, sobre qui era necessari establir diferències de superioritat. Fins Ernest Renan, francès, que considerava la nació com el fet de la voluntat contínua dels seus membres, en realitat era racista quan es tractava de no-occidentals.

Els catalans tenim la sort de no poder-nos considerar raça a part. Això ho ha anat arreglant el costum inveterat de confraternitzar, indígenes i nouvinguts, per les platges mediterrànies, i fins pels matolls. Però el fet d'existir com a nació és una cosa que qualsevol català sent i entén, fins i tot els que ho han volgut negar i unir-se amb el tot peninsular en l'abraçada de l'ós. L'aiguarràs emprat des de fa tres segles per deslliurar-nos de les característiques nacionals, la llengua per damunt de totes, no ha aconseguit netejar aital màcula. Si no tinguéssim aquesta i altres diferències nacionals, per què tants afanys per esborrar-nos el "pecat original"? Així doncs, i qui no ho entengui que cerqui explicacions més convincents i acadèmiques, som una nació. I Espanya no. Espanya és més: és un imperi, o una col·lecció de nacions, o una nació que mai no ho ha estat pel seu fracàs nacionalitzador basat en la guerra i la repressió.

Cal que una nació sigui independent? No sempre, depèn, en tot cas, dels seus ciutadans i de les relacions que estableixi amb l'estat o estats que l'administrin. Els alemanys del segle XVIII estaven dividits en una multitud d'estats petits i un de gros, que era l'Imperi austro-hongarès, i que no s'avingué a liderar la unificació dels alemanys. Hi havia la determinació dels nacionalistes alemanys d'aconseguir-ho, i així va ser en temps de Bismarck, a través de guerres. Els ciutadans catalans, fins fa pocs anys, no demostraren gaire afició a l'independentisme, perquè consideraven que els convenia més restar dins d'Espanya amb algun grau d'autogovern, això sí. Autonomisme i federalisme van ser els cavalls de batalla dels catalanistes, defensors dels interessos del Principat, fins que es van estudiar i divulgar els trets

propis de la nació catalana, i va anar creixent el sentiment nacionalista a principis del segle XX entre regionalistes i republicans. Ni això era prou per impulsar un nacionalisme que s'avenia al pacte, a la solució autonòmica durant la Segona República, fracàs reeditat amb motiu de la gestació de la Transició, un postfranquisme estructural basat en el bipartidisme espanyol recuperat dels temps de la Restauració.

És independentista tot nacionalisme? Aquí, els catalans hem seguit estant cas a part, potser com els escocesos (d'on provenen les arrels del nostre pensament contemporani), i dos factors han fet que el nostre nacionalisme es mantingués molt moderat durant vuit dècades. Primerament, la repressió de l'imperialisme castellà, altrament dit "nacionalisme espanyol", que seguia la metodologia dels exèrcits "nacionals" de la darrera guerra. En segon lloc, la recepció de grans masses immigrades procedents de territori espanyol, amb una cultura no sempre fàcil de simbiotitzar amb l'autòctona, i molt animada a seguir les seves inèrcies identitàries a través dels mitjans d'influència de l'Estat, que són molts. Resultat d'això ha estat l'aparició de grans contradiccions d'actitud per part de la població de cultura catalana, entestada a fer-se perdonar la diferència a través de l'adopció dels usos, caràcter i llengua forasters i de la marginació dels propis. La ridiculització ignorant de la sardana com a ball popular, per exemple, el canvi sistemàtic de llengua fins amb persones nouvingudes que porten dècades entre nosaltres, la negació del concepte "nacionalista", per la identificació que se'n pot fer amb moviments criminals que es deien nacionalistes, però que eren sistemes totalitaris...

Llavors, som nacionalistes? I tant, i moltes més coses. Són nacionalistes fins i tot molts que s'empesquen qualsevol sinònim o subterfugi per tal de fugir d'estudi. Això ho han fet, de forma sistemàtica, aclaparadora, els partits que es consideren a l'esquerra... de ves a saber tu què. Hem afinat millor la definició i tots els defensors de Catalunya ens diem catalanistes. Molt bé. De dretes o d'esquerres, ja hi som. El nacionalisme sorgeix en sentir-se un grup dominat, i tendeix a deslligar-se de l'obligada dependència. És a dir, vol aconseguir la màxima llibertat política, a través de la qual, aprendre, créixer i viure sense

més limitacions que les lliurement acceptades pel grup. Però, a més, els catalans acostumem a ser moltes més coses: socialdemòcrates, democristians, ecologistes, catòlics, estudiosos de l'arquitectura universal, culés, pericos, paleoliberals, excursionistes, anarques, ciclistes, ateus, intransigents, amants del rock, del folck i fins de Toldrà, Oltra o Tintorer. Al detall, seqüencialment o a doll; al llarg del dia o de la vida. El nacionalisme, si no s'omple de continguts, autòctons i al·lòctons, no s'enlairaria, perquè és un concepte eminentment cultural que entra en política quan ho precisa la defensa del grup.

El nacionalisme català és un moviment polític que té les seves arrels en el tomb del segle XIX al XX, formulat per regionalistes i per republicans, amb estratègies de vegades divergents, de vegades errades, però sempre maldant per aconseguir els seus objectius de forma pacífica, pactada, fins quan la bota de l'opressor asfixiava el país. Un país que no ha arribat a ser esclafat del tot pels rèdits que produeix el gran vici de la seva gent: el treball, la creació, l'esforç, per tal de poder viure amb dignitat. El nacionalisme català, exemple de democràcia, ha donat, dóna i té per donar moltes lliçons a la vella Europa. De fet, ha estat un dels principals factors de civilització al sud d'Europa, destí de moltes persones que han pogut viure amb decència gràcies a l'activitat empresarial, i altres que troben a Catalunya una font primària de cultura i de coneixement gràcies a l'acció de la seva gent que es mou, conscient o inconscientment, animada per un cert esperit comú, nacional, que ara vol volar lliure.

El gran error conceptual del nacionalisme actual és identificarlo amb moviments que no han estat nacionalistes, sinó imperialistes, com l'espanyol, el francès o l'alemany. El nacionalisme cerca la llibertat dels pobles concrets, no pas l'assimilació dels veïns. Fins el concepte "globalització" s'esbiaixa vers la dominació tirànica d'unes formes culturals i econòmiques, uniformitzadores, reductores. Capitalisme imperial o internacionalisme marxista convergeixen en la voluntat de passar totes les nacions pel seu túrmix particular. L'internacionalisme planetari serà més similar al trencadís gaudinià que als totalitarismes d'esquerra o de dreta (actualitzats per les noves tiranies progres). Tot

dependrà de l'expansió de la democràcia i de la cultura per totes les nacions del món.

EL FEIXISME D'ESQUERRES

Novembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Hores d'ara, qualsevol estudiant de secundària hauria de saber que els moviments totalitaris del segle XX, de tendència leninista, mussoliniana o hitleriana, provenen, tots, de la literatura obrerista nascuda durant el segle XIX, inspirada per la industrialització, el creixement urbà, i defensores de l'establiment de dictadures a través de l'acció directa –violenta– contra el poder capitalista... que estava afavorint el creixement demogràfic general.

Més o menys fonamentats en el marxisme, el cert és que Mussolini (procedent del Partit Socialista Italià) i Hitler (que liderà el Partit Obrer Alemany) van aplicar les seves fórmules despòtiques apel·lant a la classe treballadora, al "poble", com a fonament de la nació, tot prometent solucionar les seves mancances des del control absolut de l'Estat. I el poble, en bona mesura, s'abandonà a l'aventura totalitària, heroica, imperial, gloriosa, que acabà en el desastre. Ambdós, Musso-

lini i Hitler, eren fills eixerits del poble. Lenin, Trotski, Stalin, i altres dirigents que imposaren la dictadura dels soviets tenien un origen molt més benestant, i van aconseguir implantar llurs artefactes socialistes descartant la via de la democràcia parlamentària menystenint-la per burgesa (burgesa com llurs pròpies mares), per tal de formar una nova aristocràcia a través de la religió de Marx i la seva estratègia de dictadura "popular".

Com a resultat de la guerra civil espanyola, el moviment obrer local quedà desballestat. Abans, el marxisme havia tingut alguna incidència, a partir del 18 de juliol, de la mà del PSOE i de Largo Caballero, el "Lenin espanyol", i sobre tot del Dr. Negrín, que ballava allò que tocava Stalin. Negrín i la seva cort de funcionaris, instal·lats a Barcelona, van marginar el govern de la Generalitat, tot provocant no pocs enfrontaments amb la població autòctona, a qui acusaven de poc braó en la lluita. Una de tantes injúries anticatalanes del nacionalisme espanyol, d'un o altre signe. Un nacionalisme comunista disfressat d'internacionalisme, que no hagués dubtat a establir el seu mètode de partit únic, d'elits i nomenclatures regides pel pensament únic i persecució inquisitorial violenta contra qualsevol dissidència, practicada abastament a les "checas" com la del carrer Sant Elies de Barcelona, com han fet i fan allà on s'hi han implantat. És a dir, si se'm permet: feixisme d'esquerres. O nazisme guerxo. O si es prefereix: dictadura de l'home (i la dona) nou (i nova). O de rius de sang en nom del progrés i la raó.

Solament els desinformats poden confondre "esquerra" i "democràcia", perquè la metodologia esquerrana i republicana va néixer insurreccional (llevat dels socialdemòcrates de la Segona Internacional). La paraula "revolució" ha causat i causa furor, exercida a través de l'atac i la "propaganda pel fet" contra el punts clau del poder establert, en els seus projectes emancipadors. A Espanya fou un petit general de la burgesa Reus, Joan Prim, qui va promoure la primera constitució democràtica (1869) de sufragi universal masculí. I el van matar, per això i per haver fet fugir els borbons.

Els moviments obrers catalans van promoure les societats de suports mutus (mutualitats), els sindicats (d'origen gremial) i les coo-

peratives de consum. El sindicalisme català, que va produir joies com el CADCI, avui han quedat junyits al pesant carro dels sindicats funcionaritzats. I el cooperativisme és un recurs retòric, èpic, que els nostres aprenents de revolucionaris utilitzen, però que són incapaços de fomentar. Podrien anar a prendre lliçó dels nostres pagesos, on les seves petites i mitjanes propietats queden assegurades pel fet de controlar la producció agrària a través d'aquestes empreses comunals.

L'obrerisme català, d'arrel molt més cristiana que socialista, va ser penetrat, des de finals del segle XIX, per l'activisme àcrata fins a crear la CNT el 1910, i es va anar fent més reivindicatiu, articulat i, progressivament, més dependent ideològicament de l'exterior, creant un sentiment nacional espanyol a través de la solidaritat de classe i de la consigna reiterada de lluitar contra la burgesia... catalana, que havia facilitat el creixement industrial i urbà en un país eminentment agrari. L'anarquisme català serà un factor de desestabilització per a la democràcia republicana, i també per a la nova Generalitat. Els conflictes reiterats restaran credibilitat a les noves institucions, i un cop iniciada la guerra, l'actuació dels elements revolucionaris més o menys incontrolats faran que el catalanisme conservador hagi d'actuar a la contra per salvar la vida i els bens. Novament, feixisme d'esquerres, la política del terror per arribar enlloc.

La democràcia, arraconada i gairebé vençuda a l'Europa de la primera meitat del segle XX, era una altra cosa molt diferent. Burgesos liberals, filantrops, obrers determinats a superar el seu horitzó, un sistema de promoció i millora en funció de la preparació, dels mèrits, del treball amb sentit. La salvaguarda de les llibertats individuals i, per damunt de tot, la igualtat de drets per a tothom i el respecte a la voluntat de les majories (que pot variar d'un procés electoral a un altre). Una cosa molt diferent d'allò que defensen els feixistes, també els feixistes arrenglerats sota la coartada obrera.

A mesura que a Catalunya s'han anat consolidant els serveis socials essencials com l'ensenyament públic, la sanitat de tots, els subsidis diversos i l'assumpció de més i més papers per part de l'administració, els motius de dissidència radical han minvat. Tanma-

teix, la darrera crisi econòmica, d'epicentre endogen, causada per uns quants anys de mala política econòmica, acompanyada d'una campanya general de rapinya i corrupció durant els temps daurats de la construcció, ha tornat a posar en circulació tota mena de material propagandístic, basat en les dites, les consignes i les sospites esventades cap als cervells dels televisionaris, i han configurat, de nou, la "consciència de classe obrera", espècie que fa només sis anys semblava del tot extingida. Avui, els damnats de la crisi, responsables o no de la seva situació (molts que avui reivindiquen ajuts, fa un temps "negociaven" crèdits), són els principals destinataris de les velles receptes del marxobakuninisme *tunejat*, un beuratge de molt mal pair, però de coloraines encara prou atractives per a incauts i cínics de diverses menes.

A casa nostra, l'oportunisme ha fet de les CUP i *Podemos* (presentat amb diverses fórmules) ungüent de l'estatalisme totalitzador administrat a través de bones dosis de demagògia (que vol dir engalipar la gent amb solucions que se saben errònies o impossibles). De la falta de recursos públics, a causa de l'escanyament exercit contra la nostra autonomia, n'han sintetitzat un remei semàntic universal per blasmar del darrer govern català: les retallades. Es llencen consignes poca-soltes i es recullen vots acrítics del jovent (i no tant) desencantat, que pateix pel seu futur, savis de tot amb vint-i-escaig anys, que mai no votarien un candidat "de dretes", malgrat que això impliqui votar uns protofeixistes autoanomenats "d'esquerres". Gent de tendència totalitària, amb formes mel·líflues, flonges, disposada a aprofitar la llibertat d'una democràcia "burgesa" de què blasmen (induïts pels seus herois caribenys) per bloquejar la voluntat majoritària dels catalans i demostrar la intransigència ideològica que trafiquen (al final, és la seva única estratègia) en una acció d'assetjament tan irracional com mesquina. Ells, que són amiguets de presidents que empresonen opositors i de dictadors amb les mans brutes de sang. Ells, que provenen del marxisme induït pel franquisme (Franco fou un gran propagandista del comunisme), i heretat dels seus pares, els esquerranosos, però no massa, del PSC-PSOE.

Artur Mas, al costat d'aitals amics, és molt més normal. I molt més útil al poble català que no pas les inútils assemblees manipulades per la colleta del Politburó, que falsegen per poder-los donar la raó, orientades pel personal més dogmàtic i fal·laç que s'hi presenta. Reunions on es pensen que el món va començar quan ells van néixer i que no tenen en consideració tota la feina feta, des de fa molts anys, per mantenir dret el país, materialment, culturalment i espiritualment. Gent que ignora el tot i que solament pensa en allò que els convé personalment, on es presenten llistes ja elaborades per a l'aprovació de les masses (mai massa massives), on es justifiquen atacs i amenaces a gent que no pensa com ells, on l'infantilisme i la immaduresa es revesteixen d'oratòria, on l'independentisme ha estat, tan sols, l'excipient oportunista per barrejar-ho amb la seva gasòfica ideològica. Tenen ànima de funcionaris, d'endollats, un mal que patiran tota la vida. La llibertat costa més, però té els seus premis. Solament cal trencar el cercle viciós i trobar altres sentits a la vida.

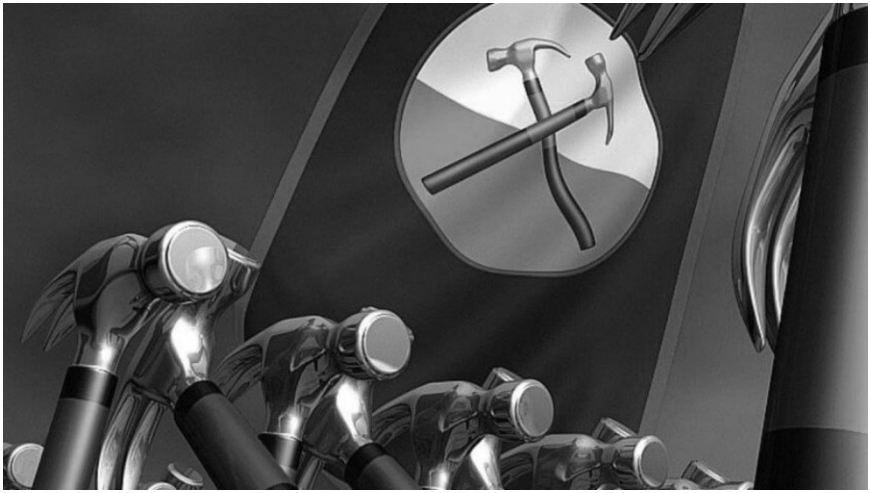
Aquestes assemblees dedicades a avortar l'expressió de la voluntat de la majoria (relativa) dels catalans a les urnes esdevenen autèntics "*fasci di combattimento*" contra el poble. Uniformats amb parracs i pentinats greixosos, els nous ordes del totalitarisme menyspreen un "sistema" que no abandonarien per res del món, agafant el pa i mossegant la mà. El seu discurs és pura farfolla, posat radical i ganes de ser algú a la vida (ja se sap que no existeixes si no surts per la tele). I, en darrer terme, estupidesa i traïció. Proves? Contempleu-los aquests dies. Sembla que els acabi d'enviar el *ministerio del interior*.

Abans de l'arribada a aquest país dels progenitors dels Fernández, els Baños, els Herrera, els Iceta o els Franco, ja hi havia gent que, liberals, carlins, obreristes, republicans, modernistes, noucentistes, surrealistes, o una barreja de tot això i molt més (que és la realitat de la nostra configuració mental i espiritual), el mantenien en funcionament i el fomentaven. Tant va ser així, a través de les seves forces concentrades en el treball i en el pensament (i fins en la fe), que esdevingué prou atractiu per als seus avantpassats, i s'hi van instal·lar, i ells hi varen néixer. Durant aquest temps, els catalans hem anat sobre-

vivint, fins i tot a l'anarquisme i al feixisme, i a tot allò que ens han engegat des d'Espanya. Tot a base de canviar, de reformar allò que cal, adaptant i incorporant allò que té valor, però provant d'evitar la imposició de tiranies arbitràries, ni que siguin d'esquerres, ni que s'hagin volgut fer passar per catalanistes. Ni amb el braç alçat ni amb el puny enlaire: són el mateix.

MÀQUINA POLÍTICA

Novembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Una consigna dels bons mecànics (avui anomenats genèricament "tècnics") és la de fer servir en cada cas l'eines precisa per a l'operació escaient, i si no en disposen, saber-les fabricar. El summum de la mecànica aplicada a la física del metall és el fresador/ajustador/matricer, capaç de tallar, encaixar i donar forma a les peces en els processos creatius, tot aconseguint nous instruments, i multiplicant la capacitat de producció. Aplicant a la indústria aquests principis, l'home occidental ha aconseguit fabricar i posar a l'abast de gairebé tothom objectes com cotxes, rellotges, sabates, roba, ordinadors, telèfons, xapes de cervesa i les cadires de les aules universitàries, entre altres milers de meravelles.

Per contra, la mecànica destralera redueix llur caixa d'eines a una clau anglesa, un martell i un rotlle de cinta aïllant. Així, crea els seus nyaps i trencadisses tot colpejant, deslloriganti apedaçant allò que havia estat prèviament fabricat.

En el terreny de la cultura política passa una cosa semblant. Hi ha gent que ha dedicat la vida a formar-se en aquesta ciència que, correctament, no ensenya cap facultat, perquè està constituïda per un munt de coneixements, entre els quals destaquen el dret, l'economia, les relacions internacionals, la psicologia especial i la de masses, l'historial de cada subjecte o nació, el funcionament de sistemes en abstracte, en concret, i grans dosis de comunicació per convèncer de les decisions adoptades.

D'altra banda, sobre tot a Espanya i altres països deficientment desenvolupats políticament, hi ha moltes persones que s'hi veuen amb cor a l'hora de ficar-se en el servei polític, a base de seguir consignes, fagocitant de forma acrítica les veritats del taxista que cal esbombar, i exerceixen de malalties oportunistes en el cos social atacat per crisis creades per gent com ells, timoners cecs de naus extraviades; ments poc avesades al coneixement i massa a la disputa telecinquesca, dogmàtica, sense aportar absolutament res. Espàrtacs d'una guerra servil que pesquen en el riu d'una fam que no han conegut, s'uneixen a altres "savis" que, com ells, avalen una nova "antes roja que rota". La mecànica del manifest conductista. Quanta entropia caldrà descartar encara per centrar els objectius comuns?

De moment tenim la capital d'un país, i la governabilitat de la nació, en mans d'uns ferrers molt poc experimentats, tot gràcies al populisme assembleari anticapitalista, contrari al partit que ha anat guanyat totes i cadascuna de les eleccions d'ençà 1980. Els sap greu que els recordin aquesta dada democràtica. Tanmateix, tenir la majoria no significa tenir la raó ni representar la justícia, però al menys és l'indicador d'allò que vol molta gent. És ben insensat posar una barricada a l'expressió de la voluntat popular. Això abans es feia contra l'autoritarisme i contra la raó de la força, però ara, ells, ho apliquen contra el decret de les urnes, constituint llurs minories en cors d'il·luminats que volen mostrar el camí al jovent "alienat". Perquè les masses solament són dignes quan els segueixen a ells. Caram, massa vist, massa viscut, més brou agre d'allò que a Europa ha fracassat fa dècades, ni que ara es tracti de la conducció

slowrevolucionària del "proletariat conscient". No vindran idees millors ni d'Àsia ni d'Iberoamèrica, podeu estar-ne segurs. La metodologia obstruccionista denota una voluntat d'intervenció revengista, obtusa, gens operativa, mancada de cap voluntat més enllà que la de posar els peus damunt la taula d'un despatx oficial en nom "dels pobres" (experiència, novament, ja viscuda personalment per mi). Així no hi haurà forma de confeccionar cap giny prou apte, perquè per això calen bons mestres, no pas venedors de motos gripades, i un gran esforç, cosa que la majoria d'aquests picaferros és incapaç de fer, perquè està demostrat que el cànnabis perjudica la capacitat intel·lectual i no acreix l'espiritual, més aviat, l'anul·la.

Estem d'acord que la partitocràcia, sense regles ni controls, pot ser ben dolenta, és prou demostrat, i que en molts casos no filtra ni projecta els millors candidats a representants, sinó, simplement, presentadors d'un programa i prou. Però a Catalunya n'hem tingut alguns, i de bons, fets per pura selecció natural, malgrat l'afany d'anorrear tot allò que fos bo per potenciar l'autogovern total. La certesa d'això és que, a aquestes alçades de la representació, el neofranquisme espanyol malda per empresonar –i no pot– els líders del catalanisme moderat... però és igual, la sospita plana sobre tots ells, i la *vox populi* està tan convençuda que no pot entendre com no són hores d'ara a la presó o inhabilitats. Ells, els polidors d'eines específiques, d'immersió i creació d'estructures prohibides. En canvi, els del garrot i les samarretes d'home-anunci poden ben dormir tranquils, i si no, canutet i a somiar desfilades geomètriques.

El moviment assembleari, que prové de les organitzacions mutuals, cooperatives, sindicats d'ofici d'arrel gremial i multitud d'entitats culturals com els ateneus, i recreatives com els clubs esportius, ha servit –en portar-ho al sector polític– de nou viver i proliferació per a les velles consignes utòpiques que van crear les hecatombes del segle XX. Si no teniu feina, o és precària, és més fàcil creure en solucions simples i presentades com factibles. Ens ha passat a tots. O gairebé. Si cerqueu culpables, com és que no es presenten els vostres a les eleccions a les corts espanyoles? tindrien per companys els autèn-

tics responsables del desgavell estatal. Si es volen carregar la maquinària catalana, pel pes que puguin tenir els "burgesos", potser sí que al final tindrem que anar tots a Madrid, perquè, aquí, no hi haurà ni per pagar els conserges. I si us voleu sentir més segurs del vostre futur, en aquests moments de ressaca general, potser que milloreu la vostra formació i promogueu un esperit de llibertat més factible que les truites somiades pels llibertaris, per tal que pugueu, si teniu sort i encert, evitar el treball assalariat o funcionaritzat.

És clar que és més còmode viure d'un salari, però això no ho pot garantir cap sistema econòmic basat en la producció, en la venda i en la llibertat d'acció de la gent. Cal aprofitar les ocasions i tenir ganes de fer coses per un mateix, sense amos, encarregats o comissaris polítics. Fixeu-vos com fan molts dels vostres admirats emigrants: ells sí i nosaltres no? Qüestió de voluntat i de cultura. Allà on l'estat ha volgut nacionalitzar completament l'economia, és prou sabut que la cosa no rutlla, i acaba sent motiu d'empobriment. Hem de copiar sistemes fracassats? Hem d'anar cap a l'obesitat mòrbida d'una administració antiliberal? Potser que l'estat es cuidi del que cal, de la millor forma possible, facilitant-li els recursos, cosa que no ha tingut Catalunya en els darrers anys, i encara prou que ens en sortim, malgrat el cinisme difamatori i fatxenda de l'extemisme tou i estupefaent que sofrim amb aquestes noves sectes de tocatimbals. Falç i el martell, si mai han hagut de tocar cap dels dos!!!. El marxisme, l'anarquisme i altres opcions totalitzadores, idealistes, hegelianes, provenen de cultures despòtiques i amb cap arrelament en la realitat contemporània. I són ben cosines germanes de les opcions nazifeixistes per condicions i per mètodes, malgrat que aquesta afirmació científica pugui obrir les venes d'alguns adoctrinats.

Solament es pot salvar l'esforç d'encadellar liberalisme i socialdemocràcia, proposat per Bernstein a Alemanya i per Kerenski a la Rússia que va anar, el 1917, del foc a les brases. Aquest projecte, que seria l'adoptat per Europa occidental després de 1945, solament es demostra eficaç en països on els polítics triats siguin honestos, i on la identificació dels ciutadans amb l'estat sigui majoritària i sincera. Això

depèn, és clar, del PIB d'honradesa a l'abast, segons els motllos i models afaiçonats, i no tant d'un sistema més o menys perfectible, al qual sempre cal fer un manteniment necessari i recanviar les peces quan és precís (no abans). Però, per damunt de tot, allò que cal és la llibertat col·lectiva escaient per tal de no haver de dependre de cremaferros barroers foravinguts o autòctons. Si no som amos del giny sistèmic, res no podrem fer. Allò que ens cal urgentment és deixar de fugir d'estudi i aparcar l'erudició de taverna o les consignes apreses de funcionaris acomodats que no tenen cap pressa per canviar d'estat; perquè, a ells, vivint aixoplugats, els ponen ous cada mes, puntuals. Són la part "marxiana" de l'assumpte, més enllà de la naturalesa humana d'aquells que viuen a la intempèrie, fets de carn, de sentiments i d'esperances, i que centren el seu futur en el canvi que necessita el país, si és que pensem seriosament que podem ser alguna cosa millor. Cal una reforma total de la màquina, però s'ha de posar en bones mans. Potser tots hauríem d'estudiar a fons la delicada mecànica del nostre univers particular.

ECCLESIA CATALANA

Novembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No solament en moments de crisi i de perill de supervivència és necessari promoure la unió dels grups humans que posseeixen elements de cohesió interna. Qualsevol estil de vida no tan elemental com el dels eremites demana col·laboració, cooperació, servituds comunitàries i fins cessions de llibertats. Això, des dels sistemes agraris feudals fins qualsevol cultura industrial moderna, amb les seves innovacions, massificacions, obsolescències i descensos de vendes. La subsistència ens lliga als altres.

L'home no aïllat cerca en la formació de societats la satisfacció de llurs necessitats vitals. I apareixen normes dictades pel costum i les maneres de convivència generals o específiques de cada sector. Sorgeix el *zoon politikon* i les formes de comunió simbòliques, sublims, essencials, metafísiques, que anomenem "creences", cada cop més

allunyades de les forces elementals i més adaptades a la necessitat de relligar i acréixer els grups.

El creure acrític, gran instrument de tota civilització reeixida, arriba fins a la revolució científica sorgida, en el nostre entorn, a partir de les lluites filosòfiques del món cristià. Amb el desvetllament de molts dels secrets elementals de la naturalesa i de la presència omnímoda de l'Estat i dels seus instruments, amb l'expansió de l'escepticisme i del nihilisme (la seva conseqüència), més o menys raonats, s'arraconen les veritats simbòliques divulgades per la religió com a principals instruments de cohesió moral col·lectiva, relligadores de pobles i nacions.

I els esforços del pensament quirúrgic desentranyen part dels misteris de la matèria. Així, com a matèria pura, és processat tot coneixement "útil". I l'home queda reduït a les seves funcions fisiològiques, a les pures necessitats vitals, a la satisfacció del seu desig de confort. Llavors, l'esperit s'encongeix dins el cor, i la ment esdevé gaudi especulatiu per a psicòlegs. D'aquesta manera, l'home agnòstic socialitzant (o ateu) copia fil per randa el liberalisme positivista, però augmentant, mitjançant el poder polític, la pressió sobre tots en nom de la igualtat irrealitzable, pel fet que, si bé tots som humans, també som, un per un, diferents.

Igualitaristes i liberals s'han vist sempre condemnats a l'entesa: allà on això ha passat, ha aparegut la pedra filosofal de l'equilibri social, sempre inestable. Perquè si els primers insisteixen en el necessari compromís amb els menys afavorits, mitjançant els serveis públics, també tenen raó els segons quan constaten, amb les dades econòmiques dels darrers dos segles, que l'economia de lliure mercat i la seva capitalització han estat els principals motors de la millora de vida general allà on ha pogut funcionar... amb les correccions precises dels desfasaments que pot crear per a tots.

La tensió entre ambdues alternatives solament pot rutllar si es cerca l'encaix, de vegades molt complicat. En línies generals, el problema que avui tenim a Catalunya es basa en aquest esquema bipolar, que podria trobar diverses formes de connexió si disposéssim dels instruments polítics necessaris i, sobre tot, del control dels mitjans econòmics per decidir quines partides cal destinar a incentivar el fun-

cionament del motor (aparell productiu) i quines al necessari benestar del conjunt de la nostra nació.

Malgrat que la composició moral i ètica del liberalisme sembla més favorable a l'acord i al pacte que les esclerosis igualitàries, CDC no vol renunciar a dotar del màxim poder català a la seva principal figura política. Amb una mentalitat molt menys madura, clavada en la intransigència a què els ha portat la seva escassa reflexió sobre el futur durant la darrera campanya electoral, les CUP s'entesten a rebutjar el candidat de CDC, que és el de JxSÍ, és a dir, el de la coalició que va rebre la majoria de vots. Durant unes setmanes, la pressió del lobby *cupaire* ha patit l'efecte boomerang per part de molts ciutadans catalanistes, que no volen desaprofitar l'ocasió emancipadora de l'actual procés.

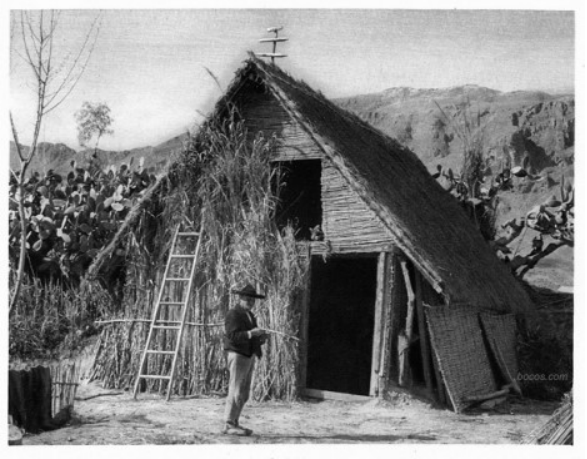
Per primera vegada, l'*Ecclesia* (assemblea) catalana, representada pel Parlament, concentra una majoria de diputats independentistes. Qualsevol impediment que posi un grup de diputats a una singladura tan complicada com la que tenim, més el que ens espera, no es pot justificar en nom del socialisme, ni del franciscanisme, ni d'un *maquisme* solipsista. Aquí estem tots per remar, no pas per llastrar la nau. No es pot pretendre arrencar promeses i compromisos quan el govern no pot pagar els farmacèutics, ni quan t'estan intervenint, de facto, la capacitat de disposar dels diners públics. No es pot ser platònic quan l'ANC està sent vilment extorquida i dinamitada a base de multes. La casa crema pels quatre costats i les CUP volen fer pagar cara seva galleda d'aigua. Un aigua que potser elles hauran de menester un dia...

Si no aconseguim un fort relligament democràtic de totes les forces del país amb l'horitzó d'alliberar-lo, posant per davant l'objectiu nacional, veig que serà impossible trencar la teranyina teixida damunt nostre per guerres, dictadures i constitucions fraudulentes. Tots tenim moltes demandes per satisfer un cop aconseguirem deslliurar-nos de mans i peus. Tots presentarem els nostres programes per fer de Catalunya un dels països del món on millor es pugui viure, perquè tot ho aconseguim amb esforç i intel·ligència. Però ens trobem davant un repte que no podrem superar si no unim esforços en aquesta *ecclesia*/assemblea permanent on ens trobem reunits des de fa segles,

amb la força d'aquells que ens han precedit, i amb la responsabilitat davant dels que ens seguiran en el treball i en la lluita.

TESI SENSE ANTÍTESI

Desembre 2015. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No m'hauria imaginat mai, en triar el filòsof Francesc Xavier Llorens i Barba com a objecte d'estudi ara fa divuit anys, que hauria d'arribar a defensar la seva figura i obra gairebé físicament per evitar el seu linxament des del neocatalanisme fusterià, aferrat a la dialèctica barroera del ric i el pobre, de l'obrer i el burgès, del bo i del dolent, de "l'espanyolista" i del ver catalanista, materialista i d'esquerres, per descomptat.

Les andanades del catalanisme valencià, dialèctic i amarxistitzat procedeixen de Sueca, un indret gens escandinau, on un inquiet Joan Fuster va bastir tot un monument literari al catalanisme d'arrel popular, intel·lectualitzat a través d'embotir la realitat d'un país esquarterat per la postguerra dins dels motllos del materialisme històric, que si prems fort i no ets primmirat és capaç d'explicar qualsevol esdeveniment humà de caire econòmic i fa unes botifarres finals que surten idèntiques a Pequin, a Benifaió o a Juanjui. Unes paelles de gran vistositat i contrast cromàtic, però sense cap nodriment efectiu.

He sentit a dir a l'escriptor suecà Xavier Serra Labrado, en un congrés de filosofia catalana, que Llorens i Barba era "espanyolista", "un no-ningú" i poc va faltar per què el titllés de "feixista", si la presència d'un molt docte auditori no hagués frenat aital aberració històrico-ideològica. Però no es va estar de recolzar la seva argumentació

amb la "prova" que un dia Llorens, en una carta, va manifestar a Marià Aguiló el gust d'haver compartit un dels seus nombrosos viatges per la península amb un home castellà que li havia fet molt bona impressió. Per a Serra això és una demostració flagrant d'alta traïció a la pàtria catalana. Enorme antítesi per refutar el fet, demostrat en el congrés, que Llorens contribuí a posar les bases teòriques del catalanisme que, temps a venir, concretaria un nacionalisme propi en l'entorn europeu i hispànic sota l'impuls cultural de la Renaixença.

A mitjans segle XIX, amb una monarquia espanyola restaurada després de la invasió napoleònica, amb un procés vers el liberalisme que deixava incòlume l'estructura absolutista precedent, i atacant com llavors les particularitats d'un poble tan característic com el català, Llorens reflexionava amb els seus alumnes sobre les bases de la nació i de l'estat. Deia que "*la unidad de un pueblo es interna y se pone de manifiesto por el uso de una lengua común*", i això no podia fer més que despertar l'atenció sobre el sentit nacional d'alumnes seus com Valentí Almirall, posterior teoritzador del catalanisme polític. I en referència als models seguits per crear els estats contemporanis comentava el 1855 que *"en un Estado que abrace diferentes pueblos (...) acontece que uno de los pueblos que forma el Estado absorbe a los demás, o bien que los diferentes pueblos que forman el Estado tienen mucha afinidad entre sí y se funden en una sociedad unida, en una nueva unidad. Fuera de estos dos casos existe una reunión de elementos discordantes y la unidad del Estado es meramente nominal."* Aquesta darrera consideració sembla palplantada per definit l'Estat espanyol d'ahir i d'avui, des de la seva creació, per al qual sempre s'ha cercat una unió sòlida a través de la imposició cultural, política i armada, però que no ha pogut evitar la discòrdia i el creixement d'elements singulars, irreductibles.

Aquests processos de potenciació de la identitat, que qualsevol observador pot percebre en el seu creixement tridimensional, sense abandonar l'òsmosi amb el món a partir de coses, usos i idees aplegadores, han estat una constant catalana des de sempre, en els períodes de formació nacional, en els d'expansió i fins després de les derrotes. El fet de no veure-s'hi més que d'un ull –l'esquerre– explica la monos-

còpia miop d'alguns espectadors de la nostra cultura, que voldrien concedir tot el mèrit de la conservació de la llengua i de la identitat als elements populars d'una i altra banda de la Sènia, i voldrien decapitar del cos català la funció rectora, sovint sinuosa, d'una classe dirigent i pensant que ha jugat el seu paper en cada moment –adaptant-s'hi, per poder avançar– i sempre a la cerca d'un millor estat per al creixement del país. Així, els renaixentistes donaren llum als nacionalistes –regionalistes i republicans– de la Mancomunitat. I el fracàs d'aquesta fou el bressol de la Catalunya republicana, que no comptà amb la col·laboració inestimable de l'ala conservadora. I la reunió de totes dues branques, novament, ha donat lloc al llarg període autonòmic, on el catalanisme moderat ha posat les bases de la moderna societat catalana de model socialdemocràtic, i fins del sistema educatiu, fonaments del nou independentisme. Cal veure-s'hi de tots dos ulls.

El catalanisme marxista és fruit del franquisme i de la guerra freda. Les elucubracions fusterianes han tingut com a efecte despertar l'atenció dels catalans vers una unitat cultural més present a casa nostra que no pas a l'antic regne de València. L'acció divulgativa cala més aquí que allà. La crítica sistemàtica al capitalisme i l'amor per l'estatisme no han guanyat per a la causa la burgesia valenciana, i és una nosa per assegurar la posició actual de les classes benestants catalanes en favor de la recuperació de la sobirania. Present, el fusterisme, entre alguns sectors del moviment assembleari que representen les CUP al Principat, la seva influència està sent molt distorsionant en uns moments en què fóra necessària una unió de tots els elements socials, si és que es considera seriosament la possibilitat de donar la batalla a l'Estat per poder guanyar algun futur polític. Perquè el pitjor encara no ha començat. Qui tingui memòria recordarà el paper d'estrassa dels partits marxistes catalans durant la negociació de l'Estatut de 1979: PSC i PSUC van votar en contra de dotar-lo de les eines de finançament que haurien evitat pidolar, any rere any, els recursos per fer funcionar l'autonomia. Ara, és cert que aquesta enorme mancança, juntament amb el procés de reforma engegat en temps del primer tripartit presidit per Maragall, ens ha posat en l'actual tessitura: comprovar de

forma fefaent com Castella sempre fa amb els catalans allò que vol, perquè no tenim forces ni valor per a res més. I els valencians, això, però centuplicat.

Així doncs, segons es veu, de Llorens parteixen algunes de les consideracions que ens van fer despertar com a poble, a partir de la seva acció divulgativa, discreta, entre l'elit intel·lectual local. La generació dels seus alumnes va iniciar els congressos catalanistes, que podríem assenyalar com a precedents de les assemblees nacionals posteriors, parlaments oficiosos. Aquesta és la tesi, fàcilment comprovable amb una mica d'estudi sobre el nostre passat. No hi ha una antítesi vàlida que serveixi per engegar a dida l'acció dels intel·lectuals catalans. Ho han demostrat historiadors, inicialment remisos per influx de la metodologia marxiana, com Termes o Fontana, a part de Casassas, un dels primers a valorar la nostra història cultural de forma més polièdrica, de trencadís amb formes genuïnes, i no pas amb motllos encaixats de forma barroera. L'estudi de les societats humanes demana feina de precisió, amb les eines escaients i descobrint les diferents formes d'adaptació al medi extern i intern. La dialèctica hegeliana solament pot dir coses si les premisses són entomades amb una crítica racional, conscient i valorativa. No es pot pretendre refutar allò que no s'ha entès, que no s'ha pensat, solament oposant el contrari per sistema: el "no" sense poder deslligar el "sí". Gent com Serra Labrado, sense més potència que el materialisme històric de l'exfalangista Fuster, actuen com a comissaris polítics de la nostra cultura, repartint guardons de catalanisme en funció d'actituds engarjolades en el present, gens interpretatives, condemnant a l'infern de "l'espanyolisme" tot aquell que no hagi mantingut l'actitud esperada pel lector catalanista o acatalanat d'avui, especialment si el subjecte es confessa catòlic. Una metodologia del tot inquisitorial, molt de "txeca", heretada sens dubte de la gran influència del nacionalisme espanyol totalitari i de les revolucions culturals fetes a base de falç i martell. I el cas és que no és així com ha pogut mantenir-se i créixer el catalanisme històricament, al menys al Principat. Quan les antítesis no estan a l'alçada de les tesis... cal estudiar més.

EL PENEDÈS DE MÀRIUS VIA

Desembre 2015. *El Tres de Vuit*.

Exposició a la Capella de Sant Joan, Vilafranca del Penedès, del 27 de novembre al 3 de gener de 2015.

"Quines pintures tan maques", "com m'agradaria saber pintar" són els comentaris de dues senyores, aquest matí de diumenge, sota la volta gòtica, a punt de traspassar les arquivoltes romàniques de la portalada. En Màrius hi és per tot arreu, conversant i a les parets, somrient, felicitat, escoltant comentaris d'alguna obra en concret i omplint de color i de bellesa l'espai sagrat que un dia van salvar de la destrucció desamortitzadora els Milà, en Llorens i altres renaixentistes locals.

Les aquarel·les guanyen per majoria l'atenció del visitant, lluminoses, explícites, de gran evocació paisatgística, dividides en quatre

blocs estacionals on l'hivern destaca especialment per les bromes i fums, que transfereixen l'aire malenconiós d'aquests dies blaus.

Semblen superats els complexes d'artistes, crítics i col·leccionistes vers la versemblança formalista, passat un segle XX que ha anat com carro per pedregar, i ens ha deixat imatges mogudes a l'extrem de conceptualisme singular: l'art, de vegades, castiga la realitat i l'observador. Però potser calia una treva i retornar al goig que produeix en tota sensibilitat humana l'harmonia, la bellesa i la crida de la pròpia terra: la mare que ens alimenta, ens bressola i ens parla.

Però paga la pena desviar-se per un moment de la claredat del paper i fixar-nos en el teixit pintat a l'acrílic. Aquí, en Via, es deixar anar i el traç es fa més lliure, suggeridor, no tan disciplinat. En poques pinzellades uns homes en plena verema mostren el seu esforç. D'un quadrat de tela, allò que a primer cop d'ull semblen gargots abstractes es transforma, a la retina, en un cep de tardor groc, verd i ocre. És la darrera peça que admiraven les senyores en el seu trànsit invers entre el gòtic i el romànic.

ANTICAPITALISME?

Gener 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La majoria de gent al nostre país ja no treballa dotze hores per poder portar un jornal digne a casa, i mantenir els seus. Les escoles públiques són decents i els fills dels assalariats reben allà coneixements científics i alliçonament social per tal que, de grans, puguin defensar els seus interessos a les empreses... sense haver rebut l'estímul d'esdevenir empresaris i no dependents. Perquè ser emprenedors, negociants, comerciants o financers és el pitjor que es pot ser: és formar part de l'eix del mal, del capital. I tots tenim cotxes, motos, pisos, forns, calefacció, mòbils, ordinadors, places de garatge en propietat, bicicletes de fibra de carboni, joies, abrics de pell i vacances pagades. Menjar de sobres als mercats, crèdits per refer la cuina, segones residències, àdhuc amb piscina... residències per als avis, llars d'infants ben guarnides, metro, tren, cotxes de línia, esglésies gòtiques, romàniques, modernistes (que admirem però que no fem servir, com esquelets paleontològics), exposicions, llibres per entretenir més que

no pas per conèixer, històries per justificar i no per entendre... i alguns sembla ser que no ho volen, tot això.

Que cal reformar les coses vives, es pot entendre, perquè a casa nostra cada generació engendra un nou desequilibri. Però carregar-se allò que funciona, substituir allò que té vida, que ens ha donat la vida, que ha permès fer una primera generació de catalans mig normals des de fa segles, sembla una exageració, una *boutade* de *pijos* de la nova mesocràcia crescuda al vent de la transició i que, a la primera bufada, considera que fóra bo aplicar les receptes arnades de quan eren joves, aprofitant la desesperació –més mediàtica que real– dels seus fills criats, mimats i crescuts en la "normalitat" transitòria.

No hi ha alternatives a l'anomenat "capitalisme", que no és més que economia de mercat lliure on la gent produeix i intercanvia sense la coerció excessiva de cap poder. És el model d'èxit, si és ben regulat i no distorsionat. És el sistema adoptat pel postsovietisme, el que practiquen a la Xina, però sense llibertat (capitalisme d'estat), igual al que tenen a Cuba, i se'n volen desempallegar, per afavorir el creixement, però sense abandonar la dictadura, i per això no funcionarà mai. Vietnam o Corea del Nord serien els patrons a seguir? Au, ves!

El capitalisme, que practiquen totes les economies del món civilitzat conegut (i fins algunes de ben primitives) es basa en la conferència de valor a instruments de canvi, com és la moneda, o van ser les espècies, o els bulbs de tulipa a Holanda, o les petxines a l'interior d'Àfrica. Elements que no tenen cap més valor intrínsec que el fet de ser acceptats com a comptes d'intercanvi. El que pot passar –i passa– és que el benefici i l'especulació creïn acumulació de matèria fiduciària, i això enriqueixi uns –que saben obtenir rendiment de les transaccions– i deixi altres en el treball continu per tal d'obtenir les seves rendes imprescindibles... o en l'autoconsum preindustrial. Tanmateix, què ha proporcionat aquesta acumulació en mans "privades"? El mateix que l'acumulació de capital en mans "públiques", si és que se sap administrar bé: centres de producció massius, industrials, agraris, administratius, urbans, tecnologia, obres públiques, cultura, edificis emblemàtics.... llocs de treball... civilització. Es pot dir que el capital en

mans privades ret pitjors resultats? Comparem els països on el capitalisme porta anys funcionant i aquells de metodologia socialista: ni punt de comparació. El capitalisme crea una misèria residual (que els crítics ens volen fer creure "sistèmica"), però és entre els països d'economia planificada on la pobresa esdevé endèmica, pobresa material i cultural. Viatgeu.

El gran invent de la civilització occidental en matèria de política econòmica i d'equilibri social ha estat el "liberalisme socialdemocràtic", i encara diria més: el "liberalisme socialdemòcratacristià". Perquè amb l'excusa del poble i de la nació, els primers a aplicar una regulació total i totalitària dels sistemes econòmics estatals van ser feixistes i nazis. Els seus experiments es van mostrar substancialment eficients, però el trastorn moral que causava la violència i la falta de llibertat individual van ser causa del seu fracàs. Tanmateix, parts molt importants de la població van ser seduïdes pel miratge del nou l'ordre i l'enquadrament social: cedir la llibertat a canvi d'una igualtat imaginària: uniformes, desfilades, igual que els règims comunistes.

Avui, perillosament, molts pensen que cal acabar amb el sistema que ens permet formar part de les societats més avançades i lliures del món, que genera més benestar per a la immensa majoria, on vol emigrar tanta gent de països menys afortunats. I tot a canvi de distorsionar-ne el funcionament, de plantejar alternatives "revolucionàries" del tot obsoletes, irrealitzables, que són refusades amb contundència allà on van ser aplicades, invents de quatre inspirats en llargues tardes de debats polítics estèrils, perquè es basen en dogmes tronats de la vella esquerra fracassada. Mestres il·luminats per intel·lectuals frustrats, hipercrítics, conspiranòics, que segueixen vivint molt bé del sistema que diuen voler capgirar escampant-se com una infecció sobre un cos afeblit per la corrupció, la crisi i el desànim produït per la generació Transició/Transacció. En aquestes circumstàncies, Catalunya hauria de tirar molt més del patriotisme que quedi en el cor de menys de la meitat dels seus ciutadans (segons les darreres "enquestes" plebiscitàries), i no atendre als cants de sirena que sempre ens envien de més enllà de l'Ebre. Perquè, deia Torras i Bages, que

"Catalunya seria cristiana o no seria", i el cert és que Catalunya és el que és perquè el cristianisme va servir de nexe cultural comú, però també és cert que Catalunya s'ha salvat durant els dos darrers segles gràcies a la revolució industrial, a l'acumulació i inversió de capitals privats i a la creació de cooperatives agràries, que ha permès sobreviure l'estructura de petits i mitjans pagesos, tot comercialitzant els productes en el mercat lliure. I que el nostre "Estat del benestar" ens l'hem construït nosaltres, durant les darreres dècades del segle XX, amb un poder autònom esquifit i lluitant contra el xantatge financer del govern central.

Massa enemics de fora i massa "senalles" dins (aquells que boicotegen la voluntat majoritària del poble, expressada a les urnes). Catalunya sempre ha hagut de lluitar contra "la política" i ha vençut a còpia de treball, esdevenint rica per la iniciativa individual dels seus ciutadans. Ara es tractaria d'obtenir la plenitud, la possibilitat d'ajudar els menys afavorits, si mai som capaços de poder actuar i viure amb la llibertat d'un país normal. D'un país on el "capitalisme" és el motor, el "socialisme" el regulador i la "moral" la norma d'actuació de tots: dels rics i dels no tan rics. Perquè frenar el procés sobiranista amb excuses és abocar-nos, a tots, al cantó de les tenebres, qui sap per quants anys.

FALS INTERNACIONALISME

Gener 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Any I.—Núm. 22. I. LOPEZ, EDITOR. Diumenje 4 Novembre 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA
DE
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ample, 36,
y Rambla del Mitj, 20.
BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará veure cada setmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.
Trimestre. . . . . 6 rals.
FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.
Trimestre. . . . . 8 rals.
Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,
Carrer Ample, 36, Barcelona.

LO NOY DE LA MARE.

La preocupació i l'afany apostòlic per tot allò que passa en qualsevol part del món és una actitud consubstancial de les esquerres occidentals, amb la qual compensen la falta de projectes propis més enllà de la lluita per l'apujada percentual de l'IPC dels seus funcionarials salaris.

No havent vist el món per un forat, sense un coneixement suficient de la pròpia realitat nacional òrfena d'apologetes i acreixedors, aquells que es tenen per progressistes i avançats, molt al cap d'un carrer del qual n'ignoren el nom, les coordenades i els llocs on pot menar, sense més bagatge que el seu ideocentrisme monomaníac, emanat del materialisme obtús... es proposen salvar el món.

Hom caldria recordar a aquests plagues de taverna i de bar de facultat, amb més faltes d'assistència que les orenetes a l'hivern, allò que cantaven els molt grans Skatalà durant els anys vuitanta: "barato intel·lectual has pensat en Che Gurevara, mentre a casa teva t'estan trencant la cara"... i es veu que hi segueixen pensant, i col·laboren amb els nostres maltractadors, per a goig lúbric d'aquells que ens volen seguir tenint pencant sense futur, acèfals, tot mirant cap un altre lloc, que el planeta és gran.

Mocadors palestins al coll, en complicitat amb els nous nazis del Pròxim Orient, que des del primer dia van negar a Israel el dret d'existir. Sou part de la internacional neofeixista que ara es teixeix

amb els sarments de la nova frustració popular, obrera i mesocràtica. Tot i que la majoria de vosaltres sou més aviat *pijets* mandrosos, fills de les classes mitjanes que han vist limitat l'horitzó per la crisi fabricada per Espanya.

Aferrats a la causa sahariana, terreny okupat pel marxisme desvagat i cerca-causes, blasmeu de l'estat marroquí i de l'espanyol... però aquí sou incapaços d'afrontar la reivindicació dels vostres... perquè el nacionalisme és "de dretes", si no és, tan sols, una part del vostre somni totalitari. Però ja sabem que, un cop vencedors, els vostres imperis encara són més insofribles (URSS, Xina, etc.). Genereu la il·lusió entre la canalla del desert portant-los als nostres paradisos d'aigua corrent, i els ensenyeu que no són més que uns desgraciats, uns pàries de la terra rescalfats. Escampant la consciència del mal voleu crear nous inadaptats, inconformistes, emprenyats, revolucionaris. Aquesta és la vostra estratègia del "mal rotllo", que mai no arregla res, perquè les vostres solucions creen noves castes, noves elits, però solament en el món material, mai en el de l'esperit. Causes i pobres sempre hi ha i hi haurà per molt de temps, segurament, però esmerceu més interès en aquestes fugides d'estudi que no pas en la llibertat de casa vostra, i mentre, ens segueixen trencant la cara, i se'ns pixen a sobre.

Les nacions només són interessants si hi ha una bona novel·la lacrimògena. Si la gent s'espavila per no ser engolida, no cal fixar-s'hi: l'esforç genera burgesia, i això no interessa. Quines lliçons de dignitat podeu donar vosaltres, culs grossos hobsbawmians, amb dret a plaça en propietat? Amants de les excolònies, "salsa sabrosona", místics implantadors de la dictadura del proletariat, la força del poble forçant el poble. Però, qui considera que el concepte "poble" sigui intrínsecament bo i venerable? El poble en armes, el poble vencedor, allò que fa primer és passar per la pedra aquella altra part del poble que no hi combrega. Contrarevolucionaris, oposició molesta, burgesia venuda a l'imperialisme ianqui... balseros, contraris al feixisme d'esquerres (guerxofatxes)... liberals i àcrates, gent d'esperit lliure, addictes a l'opi del poble i desertors del ramat.

Hi ha un internacionalisme barato, venut entre els pàries de la terra, que considera que els treballadors assalariats ho han de ser per sempre, que s'han de deixar conduir per dirigents garlaires, de filosofies faciletes del tot a cent, per tal de ser menats a paradisos igualitaris i justos: nínxols infrahumans sota una lluna que ja no guarda cap misteri gràcies als sputniks. Metarealitats de les quals ja van despertar els nostres avis el 1991 (final de l'URSS), però, com la boira, retorna sobre les closques de llurs néts.

Esqueixada la primera internacional, reciclada la segona, podrida la tercera, desemmascarada la quarta i adulterada la cinquena, el moviment internacionalista corporatiu, que parteix de la fal·làcia de la igualtat, regularment intenta inventar la sopa d'all a base de la lògica obtusa del hegelianisme, que tot ho vol englobar sense entendre-ho. Totes les internacionals han pretès imposar visions del món racionals, però la implementació sobre la realitat ha causat hecatombes superiors a les del nazifeixisme europeu, com va veure de seguida el nostre Lluís Duran i Ventosa (*Intoxicació oriental de occidente*, 1949).

L'únic internacionalisme que funciona, que és amable i alliçonador, és aquell que té en consideració la base infraestructural: la persona i les nacions, i que facilita les possibilitats de subsistència, integració i cooperació a partir del respecte i la llibertat individual i les diferents realitats nacionals, cosa que no s'ha produït mai amb els catalans dins de les diverses modalitats d'Espanya. No hi ha internacionalisme sense aquestes condicions. I és absurd pretendre aferrar-se a un teòric cosmopolitisme, perquè ho hi ha ningú que conegui tot el cosmos cultural-nacional humà. Es tracta, més aviat, d'un imperialisme de caire anglofílic, potser paneslau, eurocèntric o megaxinès, que de totes maneres es disfressa fals cosmopolita amb esperit de domini i intencions dominadores, impulsat per un sospitós amor al tot, representat per l'home tecnocientífic, o aventurer, que acaba convertint la cultura en folklore, i els homes dignes en indígenes.

Tampoc té en consideració, aquest internacionalisme barroer, que les nacions són un tot, no pas solament la seva part econòmicament més feble. Així, li és lícit i estratègic blasmar, atacar i denigrar la

part “burgesa” de la societat, tot amagant que els règims liberal-socialdemocràtics han estat la millor garantia dels drets polítics i econòmics de tota la població, sense crear grans col·lapses i daltabaixos durant les darreres dècades. Fixem-nos en l’Europa occidental, que compta amb els estats més avançats en tots el terrenys materials, i on ha estat impossible, per als internacionalistes totalitaris, enderrocar el sistema social i econòmic. En tot cas han pogut contribuir a reformar, a millorar. Mai a capgirar ni trasbalsar. I quan alguns estats de l’est van caure sota el sant remei soviètic, en van sortir tan aviat com van poder. És d’una ceguesa atroç voler tornar cap enrere, i més en el nostre país (Catalunya) on la pretensió revolucionària va significar el martiri de molts ciutadans i una falta d’eficiència en la gestió de la guerra que contribuí al resultat final. Si heu de ser internacionalistes, copieu els models d’èxit, no pas els fracassats.

Ara, també pot ser que els motius interns, profunds, de l’internacionalisme esquerrà que rebrosta no estiguin del tot relacionats amb les cabòries de Marx i de Bakunin, sinó amb les de Sigmund Freud. Així, un ramat de nois de la mare i senalles, guiats per uns pastors rebels sense causa, en realitat no busca millorar el llegat construït per les generacions precedents, sinó, simplement, matar el pare... però sense prou valor per suplantar-lo.

HOMO CATALANENSIS

Gener 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Potser caldria recapitular, a 2016, sobre l'ésser i l'essència de la catalanitat, per tal de definir més concretament l'objecte de l'acció política desfermada en aquest racó nordoriental de la península Ibèrica, com a part activa i motriu de la cultura occidental al sud d'Europa, i per poder valorar la força i la feblesa d'aquest grup poc compacte d'homínids constructors de castells: els catalans.

Deixem, d'entrada, palesos els nostres dubtes sobre l'evolució humana, sobre la divisió específica de les diferents etapes del procés hominitzador, i prenguem el resultat actual com una amalgama de diverses aportacions històriques amb similitud genètica més o menys general, estàndard, que ha anat creant formes d'adaptació concretes per tot el planeta, amb particularitats que són perceptibles a simple vista.

I malgrat això, es pot comprovar que aquestes maneres de ser i de fer es transmeten molt més per l'engranatge cultural que no pas

pels instints innats o racials, per la qual cosa hom pot afirmar que, pam més pam menys, tota l'heterogènia espècie humana disposa del mateix –o similar– aparell d'adaptació al medi basat en l'habilitat manual i la capacitat intel·lectual per aprendre.

L'home, que és com una màquina de computar dades i cercar solucions, interactua i treballa enxarxat amb altres homes, amb altres cervells, sense els quals un funcionament robinsonià fóra gairebé inimaginable. Com a entitat solitària, l'ésser humà no es desenvoluparia perquè cap instrument pensant o de càlcul no funciona sense programes, sense llenguatge, sense una lògica que marqui les premisses i les finalitats.

Així és com apareixen les "cultures", formes d'encaix amb el medi, però també models i sistemes que tendeixen a l'explicació del tot, fins d'allò inexplicable, que és molt en les societats menys científiques, i també d'allò inefable, inabastable a les limitades capacitats humanes. Les cultures humanes tendeixen a potenciar els recursos lògics per crear tecnologia i ciència que permetin un millor domini del medi material, però, alhora, cerquen en els símbols i en les paraules el consol de la ment, feta de terra i de cel, d'una humanitat massa humana i de la grandesa, la bondat i la potència que s'atribueix a les regions de la divinitat.

I al bell mig d'això, què som els catalans?

Es pot parlar d'un ésser històric català? Segurament que sí, però com a addicció de parts fonent-se en un gresol comú, propi, però divers, amb la llengua i les rondalles, el dret i el costum, la tradició i les aportacions contínues, en fi, amb una cultura i la realitat del present com a resultat, incert i fràgil, a causa de les forces que han actuat i actuen en sentit oposat al del poble que es pot considerar català, amalgamat amb aliatges pervinguts que avui poden frenar més que precipitar, per excés de saturació.

Durant els anys setanta del segle passat va fer fortuna –però no furor– aquella expressió "és català qui viu i treballa a Catalunya", definició generosa, ecumènica, integradora, que aigualia l'element bàsic del catalanisme per posar dins del mateix sac els molt diversos, hete-

rogenis i, sovint, antitètics integrants d'un nou país que havia de pair un allau migratori desbordat en pocs anys. Botxins i víctimes, autòctons i nouvinguts, jornalers escàpols de l'Espanya feudal dels senyoritos, on sobraven centenars de braços a cada tractor comprat, denigradors de la burgesia catalana que ells eren incapaços d'imitar, teledirigits a través de raigs catòdics per mantenir la inadaptació dels nouvinguts. Arrels hispàniques prestes a fer metàstasi en una terra d'acollida mai prou entesa, mai prou estimada, malgrat la immersió, TV3 i unes dècades de desenvolupament i benestar mai conegudes. Senyoritos, socialistes i govern central se n'han cuidat prou, malgrat l'esforç individual de molts per esdevenir catalans del tot, i no solament per definició genèrica. Catalans i moltes coses més, si cal, però catalans. Tanmateix, la radiografia social catalana demostra que la barreja, amb calculada sobredosis, a dia d'avui, és lluny de poder ser ben digerida. Perquè, si de cas, l'ésser català té, hores d'ara, al menys, cinc fractures, que és allò que sempre ha buscat l'enemic espanyol, perquè la nostra divisió és la seva victòria... de moment.

Les diferents parts queden unides a l'ésser català en funció de l'afectivitat i de la implicació amb una cultura comuna, que si no es coneix, no s'estima, i que si no se l'acreix, entra en risc –molt real– d'esdevenir una cultura morta.

El grup més nombrós de catalans és el dels catalans "a mitges", que fan servir la seva llengua regularment excepte quan entren en contacte amb gent castellana, fins i tot si aquests porten aquí més de mitja vida o en són nats, però que s'han acomodat a no gastar ni gota la llengua local. Gent addicta a la 1, la 2, la 4, la 5, la 6, i que pensen que la catalana és cultura menor, potser ja han llegit Falcones i la seva Catedral del mar en llengua original: castellana. Impermeables, amb una còmoda cultureta, ambdós grups són l'ideal del "català" de la Transició: renúncia deferent i imposició amable.

Després hi ha el "català" de calçotada, més ferreny, més fiable, addicte a TV3, al 33 i altres canals llemosins. Llegeixen l'Ara, però no es poden desenganxar del tot de La Vanguardia (massa anys de comprar-li la droga). Intueixen, pel fet d'haver llegit algun article amb

fonament, que entre les parets romàniques i gòtiques un dia hi hagué pintures i figures, i milions de catalans que s'han cuidat de mantenir encès el foc de l'ésser col·lectiu després de cada escomesa castellana i/o francesa. Han viatjat i han vist món, però sempre tenen una sensació d'incerta veritat quan tornen al Born. Saben que, com a casa, enlloc. Tenen un ensenyament bàsic en les coses del país, més per experiència que no pas per estudi, i pensen que cal seguir endavant amb la via democràtica per mirar de despenjar-se la llufa espanyola... però és que el cavall de Troia va com el metro de Tòquio en hora punta. Ells, fonamentalment, s'estimen el país per raons pràctiques, gàstriques, però també essencials: són catalans, primer de tot.

I al final trobem els dos sectors minoritaris, els essencialistes, els irreductibles, aquells que es tustarien la carcanada si no fos, en un cas, per motius espirituals/estratègics ("no mataràs i no atonyinaràs l'invasor, paciència") i en l'altre per falta de consignes violentes, perquè solament actuen en ordes quan la victòria és segura i hi ha impunitat. Els uns, són aquells catalans que tenen la consciència saturada d'agressions i escarnis. No els reca ser qualificats com a nacionalistes, perquè el concepte "nacionalista català" és net de tota infàmia, pel fet d'haver-se desenvolupat sempre en el terreny de la civilitat, la democràcia i, sovint, en la clandestinitat al propi país. No és un grup nombrós, segons les darreres enquestes electorals, i s'estén per la Catalunya menys influïda per la "globalització" panhispànica. S'interessa per les coses pròpies tan o més que per les alienes, que mira d'estudiar i escampar a través dels seus mitjans d'influència, i va fent forat en la mentalitat dels catalans més endarrerits.

El darrer grup, aquell que actua com a colonitzador a consciència, o per ignorància inercial, és format per elements enviats (o arribats) a mantenir la darrera joia de la corona hispanocastellana. Es prodiga amb violència verbal i fatxenderia, els seus esforços s'adrecen a destrossar la imatge dels líders locals, seguint la tàctica, ja secular, d'escapçar i denigrar les elits de l'enemic, tot atiant el populisme pseudorevolucionari per tal que la classe empresarial –motor econòmic, cultural i civilitzador– torni a cercar l'empar de la força estatal.

Els podeu trobar tant encorbatats com vestits d'estrafolaris. Aquesta metodologia ha funcionat en altres moments: el lerrouxisme (contra la Lliga), l'anarquisme (contra la Mancomunitat i la República) i el marxisme (per frenar el catalanisme de la Transició). La massa crítica mai no els ha faltat en una Catalunya (reduïda a Barcelona i el seu cercle metropolità) industrial i proletària, amb bosses senceres d'emigració, barris que han eixoplugat els fugitius de l'Espanya dels cacics, feudal i reaccionària a tot avenç social i polític. Mà d'obra a la recerca d'una prosperitat material somiada com objectiu essencial, impermeable a la influència del catalanisme civilitzador gràcies a la feina refractària dels líders marxistes del socialisme i el comunisme locals, procedents d'una classe mitjana funcionarial amb afany de substitució dels grans capitans de la indústria. Grans àrees, densament poblades de persones amb dret a vot, lligades a un país i una cosmovisió que els va fer marxar de casa seva i que els manté segrestats mentalment via TDT.

I aquest és el retret expressionista de l'*homo catalanensis* contemporani. Esquarterat, ranquejant, lligat a una estaca per lleis inquisitorials, blasmat, traït, però amb una mala salut de ferro. Una mena de Gullivert que es comença a remoure tot i que alguns pensaven que restava "atado y bien atado", mentre els lil·liputencs s'esveren i amenacen.

LA LLUFA DEL MATERIALISME DIALÈCTIC

Gener, 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El problema de cercar solucions globals, homogeneïtzadores, a situacions complexes com pot ser l'organització de la humanitat, acaba engendrant monstres totalitaris. L'aplicació del racionalisme a l'establiment de sistemes lògics que tot ho expliquen i ho deslloriguen acaba per destruir i anorrear tota part que no s'ajusti als paràmetres ideals elucubrats per cervells potentíssims que, sovint, no són capaços de veure la complexitat de la realitat, i les relacions inefables entre tot allò que existeix a causa de la limitada capacitat de l'home de percebre "existència".

Cap home és igual a una altre, però sí molt similar. Però tots tenim unes necessitats vitals que ens cal satisfer, això sí. Tanmateix, la diversitat de pensament, d'opinió i d'adaptació a la vida són característiques humanes molt més accentuades que l'aparent uniformitat.

D'elles, ben sovint, se'n deriven els avenços, les millores i les diverses "qualitats". Res no es pot superar si ens quedem amb el de sempre, amb la seguretat d'allò heretat, en el conformisme de la massa hedonista.

No hi ha receptes universals, perquè "cada terra fa sa guerra", i el progrés sempre és impulsat des de la solitud en un medi poblat, influint sobre aquells que aspiren al perfeccionament. Hegel és una nosa quan la dialèctica s'estableix entre la raó i l'error. Les síntesis que amalgamen veritat i falsedat no produeixen progrés, sinó que allarguen penosament la genealogia de l'estupidesa. I un dels parions més remarcables ha estat el "materialisme històric" del savi il·luminat de Trèveris, Karl Marx, a qui Darwin es va espolsar de sobre, i que ha estat la inspiració de carnissers a l'engròs durant el segle XX, enfrontant les classes productores de mig món (obrers i empresaris) en grans moviments que tenien l'enveja i l'ambició de poder com a motors reals, i que no han arribat a alliberar les masses treballadores del seu estat precedent. En tot cas, han estat la mixtificació social-cristiano-democràtica i la tecnologia les vies per superar progressivament el pic i la pala, la corda del bastaix i la llançadora volant del teixidor per aconseguir millors condicions de vida per aquells que van néixer sense béns de fortuna. Procés encara en curs a mig món, on el revolucionarisme no empeny, sinó que retarda.

Fa temor sentir encara parlar de grans projectes globals, que recorden aquelles solucions finals dels molt hegelians i nietzscheans socialistes nacionals germànics o dels dialèctics de la matèria històrica homogeneïtzada. Les solucions de la humanitat sempre són l'aplicació de pensament individual i lliure, o col·lectiu, però que cal tastar en forma de models experimentals i, si són reeixits, la sola divulgació entre comunitats o individus, ja propicien la seva aplicació, perquè tot s'aprèn copiant. A Catalunya no cal venir a alliçonar gaire, ja ho aprenem nosaltres viatjant a l'estranger o convidant savis forasters. Ho hem fet sempre. I produïm no pocs mestres, quan les condicions de pau i de llibertat són favorables. Aquí hem aplicat, progressivament, l'abolició de la servitud, la democràcia municipal, la industrialització

capitalista, el cooperativisme, les mutualitats, la formació d'ateneus culturals, la confederació amb altres pobles, la dèria per la cultura... en fi, el necessari per seguir vius en l'accidentalitat dels temps, sovint sense estat, o amb el seu poder en contra.

Fills d'una filosofia articulada, suplementària i contínuament actualitzada, però amb un fonament moral cristià (com la resta d'Europa), les ideologies ens van caure a sobre per la lògica de la dinàmica global, procedents de l'exterior, i amb conseqüències ben diverses. El republicanisme mal paït, insurreccional, copiat del model francès, no va triomfar perquè no va quallar a la resta de l'Estat. La seva actitud anticlerical va tenir l'efecte d'enardir la intransigència dels catòlics de tradició barroca i jesuítica. Les vies del mig, balmesianes, i el liberalisme cristià i regionalista van veure dificultades les seves estratègies descentralitzadores. La unió circumstancial de republicans federals laics, i regionalistes catòlics va ser oportunament contrarestada per un republicanisme castís i espanyolista enviat directament des de Madrid: el lerrouxisme, per fer desertar les classes mitjanes del catalanisme, caricaturitzat com a carrincló i passat de moda. La mateixa tàctica es va seguir per atiar els obrers contra els catalanistes de la Mancomunitat: insuflar-hi pensament anarquista. El marxisme, provinent del centre peninsular, ho va tenir més difícil per penetrar als medis obrers i intel·lectuals, però també va trobar el seu moment el 23 de juliol de 1936, quan s'uní per presentar batalla al feixisme... i també a l'anarquisme i al catalanisme, hegemònic dins la societat catalana d'aleshores.

Els anarquistes, en aquells temps, van posar un fort èmfasi a trencar l'eix de l'estructura social autòctona empaitant i assassinant a patrons d'empreses, propietaris rurals i capellans indefensos, com si un frare franciscà fos més perniciós que un trinxeraire armat d'una –o mitja– "idea" i d'una pistola. La literatura de divulgació ideològica, i fins l'erudita, emboirada de paraules buides i de conceptes discutibles, ha contrarestat amb tergiversacions i omissions les flagrants mentides oficials escampades per la darrera dictadura espanyola, i així ha convertit l'Església en el principal focus de tots els mals del país, com a

formadora de pensament i creadora de valors comuns. S'ignora que l'Església és un món complex, articulat i divers com ho pot ser qualsevol societat humana, que les directrius tenen formes d'aplicació pròpies a cada país, a cada parròquia, i que, com podem comprovar avui dia, no es pot posar en el mateix sac 13TV, la COPE o Ràdio Estel. No, en absolut: uns, destil·len odi i anticatalanisme, l'altra irradia amor pel nostre país i per les persones. L'Església catalana i l'espanyola han arribat a ser pràcticament antitètiques mútuament. Així, no es pot jutjar pel mateix patró la conspiradora Església espanyola o aquella que havia produït els Torres i Bages, Gaudí, Vidal i Barraquer o Verdaguer (per cert, l'estàtua de Mossèn Cinto, a Passeig de Sant Joan/Diagonal, no va ser mai "depurada" pels galifardeus durant la guerra).

Deia el Bisbe Torras que "Catalunya seria cristiana o no seria", una projecció de futur que no discuteixo (encara queden creients), però jo li vull donar el tomb: el que tothom pot comprovar, estudiant un xic, és que la Catalunya d'avui l'han fet els cristians, amb més o menys fe, de cor o dissimulant, franciscans i dominics, jesuïtes i claretians, els rics en diners i els qui tenen el tresor dins del cor. Imagineu, només per un moment que desapareix tot el patrimoni arquitectònic i artístic que hem acumulat amb l'objectiu de venerar Déu... ens quedem més pelats que els pollastres del súper. Catalunya passaria a ser qualsevol cosa, potser el lloc global/turístic que somien alguns, un país prou còmode i pròsper, una fàbrica, una oficina, una finca, un territori formós, fins i tot, però sense l'ànima que l'ha fet ser, créixer i romandre fins en els temps més difícils.

Compte amb les qüestions d'esperit, que són aquelles que ens fan humans i ens permeten superar les pitjors adversitats. Els pobles cofois solament pensen amb l'estómac, però aquells que es volen dreçar i millorar han de tenir un marge de follia, com la dels primers cristians, que errats o no, van escampar la seva fe basada en l'Amor a través del Mare Nostrum fins a Tarraco. I ja se sap que la fe mou muntanyes, i pot moure països, i assegura els fruits molt més que les idees, volubles, capricioses i passatgeres. Al cap i a la fi, la fe es basa en el coneixement íntim, en l'assaig aprehensiu de l'existència sense cap

crossa experimental més que la meditació sobre tot, més enllà dels nostres límits sensibles, tangibles, barrinar per damunt i més lluny. Quan una idea et desvia d'allò que ets, millor cercar la veritat en la pròpia essència, i no pas en sil·logismes forans sense filtrar. El miratge d'allò exòtic solament obnubila el cervell de qui és incapaç de valorar allò que li és propi per desconeixement, o per l'efecte de la crítica destructora dels seus enemics.

EL FERRO DESPERTA

Febrer 2016. *El Tres de Vuit.*

Amb un dels materials més abundant de l'escorça terrestre –i dels més importants de l'Univers– en Manolo Urbano, vilafranquí amb taller a Moja, articula les seves representacions instal·lades a la Capella de Sant Joan de Vilafranca del Penedès pensades com a evocacions de l'Essència Humana. Unes figures que van del simbolisme de les testes concèntriques fins a la feina tècnica del ferrer o del músic consagrat. Treballs que recorden la linealitat suggerent i els buits ressonants d'artistes del segle XX com Rodin o Gargallo, on l'evocació és més important que l'evidència, i l'absència compta tant com allò que es veu.

L'etern femení, amb la força generatriu que li és pròpia, esdevé també una constant d'aquesta mostra. Gea dona llum a tota vida, però la creació dels déus és interceptada pel foc i el martell d'Hefest: natu-

ralesa salvatge que proporciona material al creador. La descomposició estructural o la visió esquemàtica de l'objecte argumental no nega la voluptuositat de la xapa feta ondulacions sensuals, i els punts de soldadura s´integren a la textura, el color i la forma d'una sabata de taló alfabètica.

Durant la inauguració de dissabte 6 de febrer l'artista, polifacètic, interpretà música amb un violoncel metàl·lic de dues cordes i amb una serra fregada amb arquet per sorprendre un públic admirat per la seva destresa i l'originalitat d'uns sons que apel·laven directament al moviment orogènic dels elements geològics.

SENALLES LÍRIQUES

Febrer 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

[Enciclopèdia Catalana: *Senalla: cabàs d'espart o de palma, més ample de boca que de baix, quasi tan alt com ample de boca.*].

La poesia és una de les belles arts que millor poden acaronar l'ànima humana, si és feta en llengua que hom conegui. Si no, no gaire: no és tan universal com la música o les arts plàstiques. Poemes han despertat amors, i han dut homes a la batalla. Versos fets cançons toquen els cors, o les cornetes per empènyer vers la mort contra l'opressor, el rebel o l'infidel.

Poemes i cançons per passar el temps i per distreure de l'avorriment. Encalçar lletres en motllos musicals populars, això ja ho feien els *Hermanos Calatrava*. I nosaltres, a l'escola, canviàvem lletres dels himnes en una de tantes facècies adolescents, i ningú no ens considerava poetes: "*Franco, Franco, que tiene el culo blanco porque su mujer lo lava con Ariel...*" o "*Arriba fachas de la izquierda, volad, patética legión...*" i encara "*Negras tetudas agitan los pechos, ubres oscuras nos impiden ver...*" i ningú no ens va premiar aquests exercicis d'enginy buit que farien estremir d'incomoditat vells prohoms liderant multituds, com flautistes d'Hamelín del segle de les masses i els escorxadors. No, avui som tots homes i dones com cal. Per això ens vam estar d'enregistrar i patentar les nostres creacions ofensivo-defensives que no aportaven res a la construcció del present, i que eren, tant sols, avisos de cautela.

No volem ser Charlie Hebdó, no cal blasmar l'Islam, la religió de la submissió que ateny a milions d'humans, però tampoc volem ser

El Jueves, practicant un antisemitisme preventiu de mals majors, covard i bord. Per això no es pot considerar ètic ni, sobretot, estètic, ni poètic, utilitzar la principal oració cristiana per fer feminisme silvestre, banal, barroer i roí a base de barrejar-hi conys, vagines o forats del cul esllenegats.

No és aquesta la via per crear res de perdurable, ni tan sols per reformar el que tenim (i que tothom vol imitar), ni per demostrar una intel·ligència progressista que, en els temps actuals, brilla per la seva absència i que ha abandonat el cervell de molts –i moltes– inconformistes que ho tenen tot. Rebels sense causa ni gràcia.

La transgressió d'un segle XX –horrorós– avui se'ns apareix com l'estirabot *kitx* i *hortera*, el cant d'un cigne desorientat en un llac que ja no és aquell femer de guerres mundials esperonades tant per les "dretes" com les "esquerres". L'anticlericalisme en temps de rebel·lions subvencionades és un argument gastat per a ús i consum de materialistes curts de gambals, origen de la majoria de misèries socials a casa nostra, on una bona orientació sexual i sentimental pot evitar la tristesa còsmica de les clíniques on s'aturen els embarassos. L'atac actiu o tàcit a l'Església catòlica, esport nacional de l'esquerra obtusa, fou la ruïna de la darrera república espanyola i, alhora, el millor actiu dialèctic dels revoltats del 18 de juliol. Els cristians catalans en foren les seves primeres víctimes civils. Reestudiem? O cal repetir els errors d'antany?

PÀTRIA-MÀTRIA

Març 2016. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Patriotisme és un concepte incòmode, per l'abús que n'han fet els imperialistes castellans, que penjaven un cartell comminant a donar-ho tot per la seva pàtria a les casernes d'antropoides uniformats al servei de la supèrbia d'una oligarquia de porcs omnívors, que tenen com a grans gestes les guerres civils i el genocidi dels indis americans. La seva pàtria, sembla ser, és qualsevol lloc on posin el seu cul i les seves botes. Així, s'han avançat sempre a la "ciutadania mundial" dels a-pàtrides, a-narcos, a-cèfals i a-nalfabets somiadors de grans truites imaginàries.

En realitat, quan un castellà o qualsevol altre *mindundi* mental et discuteix el teu patriotisme, allò que pretén és negar-te la pàtria, el dret al teu país i a la teva cultura, i acte seguit, un cop aculturat, et ven la seva moto cremada i immòbil. Et porta a la seva llengua, als seus odis, al reduccionisme que identifica el mal amb "els altres", i la raó amb el seu discurs de funàmbul ebri. D'això, a proposar-te la lluita conseqüent no va ni un pas, i la guerra anti-patrial, anti-patriarcal, anti-tu-mateix s'assumeix de diferents formes en funció de la teva formació intel·lectual. Pot anar des de l'activisme per les xarxes fins a la redacció de pamflets, o l'acció més o menys directa contra tots

els enemics del poble: burgesia, clergat, tradició, cultura pròpia... i un llarg catàleg de conceptes esdevinguts objecte d'atac i destrucció per desfalcar una societat horrorosa que és l'enveja del món i on volen venir tots els refugiats procedents dels diversos fracassos polítics i econòmics del planeta, països que abans eren colonitzats pels estats europeus. No deu ser tan fàcil copiar la democràcia, l'economia de lliure mercat controlat pels poders públics i una cultura en què l'art (música, plàstica, literatura), l'esport i la hipercomunicació sublimen els instints més primaris de conquesta i imposició. Europa ha superat lliçons que altres estan rebent avui, i la realitat dels nostres països, la possibilitat de remuntar problemes i barreres, ens pot fer sentir orgullosos del nostre present i respectar el nostre passat.

Si és coherent sentir un cert patriotisme europeu per tot el que som i hem estat en el terreny cultural i científic, sobre tot, també cal ser conscients que sense una bona dosi de patriotisme català el moment present pot convertir-se en una eterna repetició de passes endavant (suposadament) sense mai aconseguir la pastanaga. Patriotisme és un concepte més social que polític, perquè descriu l'actitud d'aquells que posen per davant l'interès de tot el grup, sense deixar de cuidar-se dels propis afanys. El patriotisme aplega entorn a la pàtria comuna el llegat dels nostres pares i dels pares d'aquests, per assegurar la pròpia subsistència i vetllar per les generacions futures. Ha de ser l'actitud complementària a la dels partits, que per definició es refereixen a parts i actuen en interès de sectors, no pas del tot. Així, el patriotisme català hauria de ser la confluència de totes les parts per assegurar-nos un esdevenidor millor que el que albirem ara. Aplegats per assegurar les estructures necessàries de benestar (o bé comú, com agrada dir als nous *cordeliers*). Per arribar a exercir el control necessari sobre la nova arquitectura de país que ens cal hem d'incrementar les dosis de patriotisme, però no tant aquell sublim que sempre hem sentit d'aquells que ens sentim catalans i prou, sinó que hem de ser capaços d'estendre aquest sentiment fins a aquells que no han nascut aquí, però que no marxarien mai, si no fos per força. Cal donar a entendre a molta gent que Catalunya no és solament la nostra pàtria, la de tots, l'autèntica, la

que existeix abans que Espanya, la que, de fet, va inventar Espanya per la via confederal, però que va ser traïda per l'ànsia imperial dels senyors (i senyorets) castellans, tan absolutistes i impositius sempre, que entenen les societats humanes com ramats de xais a qui dominar i explotar. No, Catalunya, a part d'engendrar el parlamentarisme, la regulació del comerç marítim i la pròpia Espanya, és un lloc privilegiat en el nostre continent, zona de pas des de sempre, màtria d'ibers, de fenicis, de romans, de jueus, de musulmans, de visigots i altres pobles que han fet en llur gresol un dels aliatges més autèntics i forts que es pugui trobar a Europa. Fort, perquè no és normal que encara existeixi una cultura catalana resistint els mitjans que han emprat castellans i francesos per esborrar el nostre braó i persistència. Com diuen alguns savis, Catalunya és un miracle... de supervivència cultural. Ha de ser refractari un nouvingut a aquest fenomen? Ha d'arrenglerar-se amb els nostres enemics telecolonitzadors? I on haurem d'anar tots plegats quan Catalunya esdevingués una regió més de l'hinterland castellà, que mai no ho ha estat? Anorreant Catalunya, la distància entre Espanya i el món civilitzat s'incrementaria, i fins s'arribaria a discutir la pertinença dels espanyols a l'espècie "sapiens-sapiens" en els segles posteriors. Catalunya sempre ha fet de baula en aquests menesters, val més que no sigui una baula perduda.

Avui, la supervivència i relligat de Catalunya amb el món occidental passa per recuperar la seva llibertat de forma total, i poder establir els pactes necessaris amb els països del seu entorn. Espanya sempre ha estat una càrrega, i fins l'articulació del mercat espanyol per a l'economia productiva ha estat discutida i criticada. Espanya no ha sabut fabricar una nació de les peces que li quedaven als castellans. Una pàtria defensada amb sang contra els seus propis fills... "*Todo por la patria*", un rètol que quan passaves per sota no sabies si en sortiries sencer no és la millor metodologia patriòtica.

El patriotisme català ressorgit de l'enorme repressió del segle XVIII s'aplegà entorn de l'art i les lletres amb la Renaixença, i esdevingué un instrument polític, malgrat les diferències de criteri, per mirar de regenerar la degenerada Espanya australopiteca, empresa impossi-

ble, malgrat l'engrescador miratge de la Mancomunitat. En nou anys, un grapat de catalans ben instruïts, de totes les tendències, fonamenten unes institucions i desenvolupen una obra espaterrant que passava molt per davant, proporcionalment, de qualsevol realització de l'estat espanyol en dos segles. Seguint els criteris de civilització, d'integració de tots els elements socials en una nació moderna, malgrat que les fantasies anarquistes i marxistes circulaven entre la gent, van aconseguir l'impuls que el país necessitava, i del qual va viure durant bona part del segle XX. No solament van ser els Prat de la Riba, Puig i Cadafalch, Ors, Terradas, Campalans o Rubió, no. El sentiment que, per primera vegada el país es desvetllava i prenia decisions des de 1714, desfermà un patriotisme en forma de combustible a partir del qual es van poder fer tantes coses en tan poc temps. La màtria: la terra, la llengua, la cultura, els records, el mar, per ser i seguir sent per sempre més; i la pàtria, les mans, els instruments que la cuiden i la fan perviure. I mentrestant els paletes i artesans de Gaudí posant pedretes, ferros i vidres aquí i allà per al futur, sense que els seus coetanis fossin massa conscients del seu patriotisme espiritual avançat.

De l'impuls de la Mancomunitat va viure la Generalitat republicana, però en aquell moment àlgid cadascú anava pel seu cantó, no hi va haver una força aplegadora com Prat de la Riba. Macià no aconseguí acostar els lligaires als republicans, i aquí va raure el principal motiu del desastre posterior.

Avui vivim una altra cruïlla històrica en què la divisió partidista ens pot enviar, novament, a la casella de sortida de la Història, i així, sísifs curts de gambals, bastaixos eterns, els catalans seguiríem suant, corrent a cor què vols, en la roda sense fi dels ratolins poc eixerits.

Deia una cançó d'un grup amb nom de tita: "un patriota, un idiota", i allò va servir per desenganxar molta gent de la defensa del seu país... i passar a mode "off", que és justament allò que cercaven els del "*Todo por la patria*". Quan el patriotisme és defensar la teva terra d'invasors amb uniforme o amb corbata, o, induïts, amb un farcell a la mà, allò que s'imposa és explicar als nou vinguts una mica quina cosa

som, com hem prosperat nedant a contracorrent (tenim unes esquenes olímpiques), i plantar cara a tots els fatxendes que venen a negar-nos allò que som, perquè nosaltres coneixem el seu gènere i la nostra seda: i, senyors, no hi ha color en la comparació. Així que mirem de tenir present sempre quin és el nostre terreny físic i mental, i quan hagin desfilat els funcionaris que asseguren el domini colonial els recordarem que, de fet, ja estem confederats: a la Unió Europea. No calen més embolics, que tenim memòria de perfídies i traïcions. Els catalans, només tenim una pàtria, la nostra. I aquells que es consideren preferentment ciutadans del món, que sàpiguen que sempre tindran que donar explicacions pel fet de no conèixer totes les llengües i les cultures. Llavors poden dir que són de prop de la Sagrada Família, i tothom els ubicarà perfectament, i tindran tracte preferent durant cinc minuts, després, com que no ho tindran tot pagat, hauran de convalidar l'estada amb el seu propi bagatge.

CARTA ALS CONTRAREVOLUCIONARIS

Març 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Hores d'ara sembla que no podem conservar ni el poc que s'havia aconseguit des de l'inici de l'anomenat "procés" català vers la independència o, si més no, vers la recuperació de la capacitat de decisió dels catalans respecte el nostre futur. No hem guanyat res, en canvi hem perdut coses pel camí amb les maniobres d'involució autonòmica dels poders estatals. Però s'havia instal·lat un esperit d'il·lusió que anava fent prosèlits poc a poc entre els indiferents i fins entre alguns refractaris.

El globus no va rebre prou aire calent a les passades eleccions, i la "revolució nacional" va sotragar a causa de deu diputats que s'han estimat més fer fora alguns artífex destacats del desvetllament general

iniciat al país. Massa Hobsbawm, farts de soleturisme reaccionari que mai va encertar cap anàlisi ni cap pronòstic, i massa poc sentit de l'estratègia, de país i de l'oportunitat. En canvi, aquests antirevolucionaris volen llastar la barqueta amb exigències utòpiques i pressions immoderades sobre unes institucions –les de la Generalitat– febles de naixement, mal proveïdes i endeutades per designi estatutari, pressupostari i d'un sistema constitucional pensat per interrompre, castrar i enxiquir. Perquè, senyores i senyors, d'on no n'hi ha, no en pot rajar.

El panorama que ofereix tot el moviment catalanista, lluny de semblar una solució als ulls dels neutres o recelosos, és cada cop menys engrescador, i torna a reverdir el vell catalanisme vergonyant, acomplexat, claudicant. L'avantatge del 62+10, amb el qual alguns van pensar que es podria refermar la seguretat dels indecisos, i fins guanyar alguns refractaris, divulgant i executant progressivament el model de país i de societat que volem i que ens convé, no ha saltat pels aires, però cotitza a la baixa: el globus es desinfla. Malgrat que el nou govern, decidit, valent i a voltes espitregat, miri de fer veure que tot continua segons els plans establerts en el programa de la coalició Junts pel Sí.

No. El globus no s'enlaira. La revolució nacional dels catalans, feta de manifestacions gegantines i de "democràcia pel fet", ha patit una frenada de ruc amb efecte reculada pels seus propis mitjans: a causa de gent del segle XXI ensinistrada en els errors morals i polítics del segle XX, del qual, ja es veu, encara no n'han assimilat les lliçons.

Els països que disposen d'una economia suficientment desenvolupada i d'una cultura democràtica arrelada, les polítiques de justícia social adreçades a mantenir un nivell de vida digne, mai no arriben per procediments revolucionaris ni per apartar la classe empresarial i de negocis dels afers públics, sinó pactant-hi. La darrera crisi econòmica espanyola ha estat producte de la mala política econòmica aplicada pels governs espanyols a benefici d'un sector de trinxeraires que no mereixen el qualificatiu ni de burgesos (nivell que demana més sentit comú i de país). L'estructura econòmica catalana, no basada en monocultius com el de la construcció, ha permès aguantar el cop amb

penes i treballs, i durant aquest període descendent han seguit incorporant-se treballadors nouvinguts atrets pels sectors que demanaven mà d'obra.

Així que no convé blasmar massa de la capacitat econòmica del país, perquè és la que ens alimenta a tots, ni d'un sistema que enveja més de tres quartes parts de la humanitat, ni hem de carregar massa un aparell autonòmic raquític, perquè la capacitat d'aquest i de les administracions locals són faves comptades: el gruix de la solidaritat social que generem va a parar a la *villa y corte*. I cal deixar molt clar que, depenent com depenem de la voluntat política del poder espanyol i del seu pinso a l'hora de sufragar les nostres necessitats, mai –repeteixo– mai podrem millorar les nostres expectatives de futur si no som capaços de recuperar el control de l'excedent fiscal que produïm. Així, sense lluitar tots junts (ni que sigui conjunturalment) pel control d'allò que generem, mai, mai tindrem un model millor de serveis socials, per falta dels fons que calen per mantenir-lo... ni les moltes altres inversions públiques i privades que formen una civilització complexa i avançada. Sempre serem els pobrissons eixerits d'un sud d'Europa de platges, festa i bandolers. És a dir, per tal que ho entengui tothom: sense la "revolució nacional" prèvia, no podrem mai bastir uns bons instruments de justícia social, MAI. Entre altres coses perquè molta gent molt ben formada, capaç i amant del seu país quedarà decebuda i serà escèptica d'aconseguir res, perquè el carro ha quedat aturat en un post de patrulles d'incontrolats regits per quatre dogmes suats sobre idees fracassades i ni la més remota idea de com funcionen les societats reals.

La mena de revolució nacional que tenim entre mans es fa entre tots els sectors actius: empresaris, assalariats, dones, joves, empleats públics, nouvinguts, dretans, esquerrans, radicals de centre i fins i tot furibunds de les antítesis per sistema, però amb una meta consensuada, i sense posar els colzes per descavalcar ningú de la bici, perquè això és fer trampes, i qui fa trampes, tard o d'hora en rebrà les multiplicades conseqüències.

El mal dels darrers mesos ha estat la falta de visió i d'honradesa dels que es pensen radicals d'esquerra, i que sempre acaben retallant llibertats, assenyalant enemics imaginaris i frustrant il·lusions col·lectives a canvi d'acomplir els seus somnis funcionarials totalitaris de subsecretaria, despatxet i cadena de transmissió d'ordres amb esperit caní. Aquests, que han criticat el gir sobiranista del catalanisme conservador avesat al pacte amb el poder de debò per evitar mals majors, no acaben de capir la victòria transcendental que ha suposat per a tots aquest redreçament coherent per primer cop a la nostra història recent, un cop superades les conjuntures del passat. Tenir la "burgesia" de cara permetia albirar esperances. Si no, ni una. I havent-la tingut de cara, i haver-la defenestrat com s'ha fet, no ens hauria d'estranyar gens que ara es posés de cantó i cerqués noves solucions. I això no fóra cap traïció, sinó la reacció lògica a l'estupidesa consubstancial que sovint anima els "revolucionaris" socials, una mena d'aspirants a "burgesos" per la via de les oposicions i l'escalafó, màxim afany dels dirigents d'aquesta esquerra. Entre ells i un petit (o gros) empresari, que no té clar si el negoci (que, en llatí vol dir *no-oci*) podrà subsistir el mes vinent, entre impostos i càrregues fiscals de tota mena, hi ha un abisme. I no són els servidors públics els que mantenen el nostre sistema, tan blasmat i tan gaudit, sinó l'economia productiva, que fa possible l'altra.

Els contrarevolucionaris d'esquerra estan aconseguint que el globus es destrempi, ben aconsellats pels "internacionalistes" espanyols. De tal forma que s'han guanyat fins l'aversió d'un part dels seus ingenus votants, i carreguen amb la responsabilitat de frustrar els afanys d'unes quantes generacions passades, que van rebre de valent per resistir-se a la descatalanització i a la submissió (dificultats que ells ignoren del tot). Han vist la pilota als seus peus, han provat de xutar, han fet un misto horrorós i... s'han clavat un gol en pròpia porta.

Aquí tothom aspira al model burgès de vida –fins els refugiats i els de les pateres–, a treballar i al confort, i a tenir la possibilitat de prosperar més, si convé, materialment, o cultural, o espiritual. Així que la sola utilització del terme "burgès" (que estrictament vol dir

ciutadà) per desqualificar algú políticament ens hauria d'alertar sobre les mancances intel·lectuals i morals de l'interlocutor, i, si és possible, recomanar-li algunes lectures o el retorn a les aules... d'escoles diferents a les que hagi freqüentat. I més quan tots ells procedeixen de cases ben confortables, potser aixecades per esquerrans aburgesats amb mala consciència que, un cop instal·lats en el postfranquisme monàrquic de la transició, ara volen mantenir la tradició familiar en llurs fills tornant a boicotejar el destí inexorable del país cap a la seva emancipació. Els papis, que van dinamitar el finançament coherent de la magra autonomia amb Raventós i Solé Tura al capdavant.

Mentrestant, la nostra "burgesia", que ha fet la seva part en aquest tram de la llarga marxa, estava disposada a ser valenta i a no claudicar, fins on calgués, il·lusionada però expectant, víctima de boicots comercials, però aplegada amb la voluntat popular, cosa que no sempre ha passat en la nostra història contemporània. En canvi vosaltres, elit del poble conscient o estupefacte, esteu repetint la història dels carcamals del 36, aquells que convertits en una colla de lladres i assassins, no van aconseguir cap fita revolucionària i, en canvi, van contribuir amb entusiasme a la ruïna del país i al descrèdit de les institucions, quan més calia mantenir l'ordre i ser valents... al front, no pas a la rereguarda. Avui el front és al carrer, amb els amics, a les vostres tavernes, a les xarxes i les escoles. Exigiu als professors que us expliquin altres formes d'entendre el món i la vida, que us estan estafant amb material caducat. El que compta és el país, el lloc on experimentar, i no pas les fèrules ideològiques, que solament funcionen en la imaginació dels profes frustrats. "Cada terra fa sa guerra", diuen, i allò que funciona en un lloc no sempre és acceptat en un altre. Sigueu més científics: rigorosos, no aplicadors de receptes en sèrie, de motllos uniformitzadors, perquè cada persona i cada poble són únics. El cas és si serem a temps de superar la mentalitat contrarevolucionària i d'insuflar prou aire calent per redreçar l'aeròstat cap amunt.

UNA CULTURA DE METRAKIT

Abril 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No dono a coll, però me'n surto de moment, si fa no fa. Dijous, entre les set i les vuit de la tarda, dos magnífics toros, dos, de dues ramaderies diferents, aparellats, diversos però coincidents: un internacionalista sud-americà i un mormó *baturro*. Ambdós em presentaren llurs solucions globals per a tots els mals de la humanitat. Receptes apreses de iaies sàvies ideals, quina més ideal i màgica, actuant sobre un objecte local del qual ho desconeixen tot (no hi ha prou amb els ulls de la cara per conèixer els fenòmens) amb apriorismes rumiats en altres llocs i altres temps. Profetes en sèrie al servei de les factories on es fabriquen les idees i els anhels es fan cosa, enviats per salvar-nos... de nosaltres mateixos, i sempre amb una dèria comuna: explicar als catalans com hem de ser, fer-nos dels seus clubs abjurant de l'identitarisme, perquè el nacionalisme (el nostre, no pas el seu impe-

rialisme ideològic) és el pas previ a l'infern i a tots els mals, malgrat que nosaltres no hàgim caigut (i ells sí) en els genocidis igualitaris o en el dels "*nacionales*" igualitzadors. En una cosa coincidien ambdós: la necessitat d'una llengua comuna que faciliti la comunicació entre tots els homes. I tots dos consideraven que la llengua de futur hauria de ser el castellà (eina d'*espanyolufització*) perquè ha esdevingut la segona llengua a EEUU (capital del món) gràcies a la proliferació demogràfica de la població hispana per les condicions favorables creades pels WASP, artífex d'aquell espai politic-econòmic que ara pensen que caurà a les seves mans utilitzant els mitjans democràtics i la puixança de rics amb cognoms castellans.

Fa anys que aquestes estripades mantenen roents els anells de llurs pistons, a punt de fondre's per la rescalfada del somni imperial reeditat. Observador pacient d'aitals aixecades de roda, els comento que potser els bisbes de Salt Lake City preferiran mantenir l'anglès com a llengua de servei i prèdica pel fet que és la més utilitzada arreu, un ver esperanto actual. I que per a l'especulació del balboteig marxista avui és molt més eficient el xinès, després que el rus va derrapar i deixà la pista del materialisme científic fa unes dècades. El problema és que ells ni parlen ni entenen res que no sigui el castellà *espanyolufitzant*. I aquest és el seu drama tecnològic: el castellà, com a eina d'expansió global, és pura ferralla mancada d'esperit i de destí, ni galàctic ni universal, una burra *mataquillos* (que sovint ha fabricat hàbilment Catalunya) per satisfer les ànsies existencials de rucs demencialment accelerats. Un ferrot sense ànima per temperar deliris racials exorbitats amb complements de quincalla fina (*made in Catalonia, of course*) per falta d'artefactes més decents. Seients d'escai i demarratge de cop de peu frenètic.

El castellà no funciona en el desconcert dels pobles civilitzats després de tants anys de fer la perla. En aquesta llengua l'esperit s'*agarrula*. El Segle d'Or gripà per abús d'octanatge i per treure de la pista a cops de peu els seus competidors. La gran odissea de la destrucció d'Amèrica es va saldar amb l'explosió del *tubarro*: massa *gasofa*

per a tan poc motor. El resultat ha estat una *commonpoverty* subsidiada pel nord ric que sí que en sap, de fabricar i vendre motos.

El neoimperialisme castellà (o, al menys, el seu somni lúbric) refia molt de la capacitat reproductora de la seva conillesca gent per tal d'arribar un dia a imposar les seves majories allà on s'han escampat, aprofitant les condicions creades per altres pobles més centrats en la recerca del benestar, de l'equilibri i la riquesa que no pas en l'ocupació demogràfica de territoris aliens. Un ideal d'oli cremat i petardeig eixordidor que sempre estronca el *gicleur* embussat (cal mantenir net el "*chiclé*", *neng*, que si no, no peta). Són les intencions compartides per aquests *angelnietos* aflamencats i llatins a la recerca de la mare pàtria, per esdevenir el comburent adient al combustible de l'emigració: idees importades per esdevenir espurnes de tantes bugies totalitàries *tunejades* de democràcia, i guanyar així la seva lluita final: la nostra "conversió" per invasió del camp. No acaben d'entendre que una bona màquina és formada per peces diverses, ben estudiades, ben provades i ben ajustades, tal qual hauria de ser la humanitat, i que les seves andròmines impotents, hiperescalfades i descompensades ja han provocat prou víctimes físiques i mentals. Aquí no tenen res a ensenyar, i sí molt a aprendre per tal de canviar els seus vells trucatges per construccions racionals, duradores, de mecànica newtoniana i fins postrelativista.

Castella/Espanya no compta un rave en el concert de la civilització mundial, és l'eterna estudiant suspesa. Solament s'espera que no incrementi el seu propi desastre intern per a no desestabilitzar la zona, però ja es veu que no ho acaba d'aconseguir. Per molts trucatges que incorpori, per molta ideologia que importi, mai ha estat un projecte ben desenvolupat, perquè l'ha dirigit el pitjor *team* de bandolers i inútils que s'ha pogut arreplegar en cada moment. A cada volta, li han caigut peces, és la història d'un fracàs crònic que hores d'ara apunta cap a les bales de palla, si no es posa cap paret pel mig. Per no saber, no han sabut ni destruir Catalunya (però sí abonyegar-la prou). Catalunya, que existia molt abans de les migracions hispàniques del segle

XX, ha sobreviscut gràcies a la seva estructura *enduro*, molt espartana, senzilla i *monoblock* amb què ha aguantat nombrosos cops de mall.

No ens hauríem de rebaixar a parlar amb aquesta mena d'emissaris submarins en la seva llengua, perquè els seus invents són, solament, nous pedaços a un vehicle que va de cap al desballestament. A nosaltres ens calen obres d'enginyeria que garanteixin el futur, no pas taüts amb rodes, potinejats per sapastres. Som més de Pursang que no pas de Metralla.

LA SEMIÒTICA DELS CARREUS

Abril 2016. *El Tres de Vuit.*

Jordi Sànchez, "El símbol retrobat", Sala dels Trinitaris del 8 d'abril al 8 de maig de 2016.

El cristianisme en dos mil anys ha estat interpretat de molt diverses formes a partir d'uns dogmes comuns, ampliats i sovint revisats. L'afany constructor dels pobles cristians va anar configurant

grups específics d'alta qualificació teòrica i tècnica, hereus dels coneixements arquitectònics de les civilitzacions més antigues. Eren els constructors de temples i catedrals, els artesans de la pedra, els dissenyadors d'algunes de les grans meravelles de la història humana: els maçons, picapedrers de les lògies (tallers) presents per tota l'Europa medieval. Treballs que demanaven una gran capacitació, superior a la de d'altres artesans. Els picapedrers o maçons (en francès) vivien aplegats durant molt de temps a les obres de les viles i ciutats. La saviesa acumulada va anar creant, amb el temps, una interpretació pròpia de l'espiritualitat extreta de les religions revelades, però, sobre tot, de l'estudi del medi físic, de les seves lleis i del treball continu, més enllà dels dogmes, tenint com a via el coneixement, com a meta el perfeccionament, i com a fil conductor la llibertat de pensament. Una actitud que ha contribuït a afaiçonar el món modern.

Jordi Sànchez i Méndez (Barcelona 1943) presenta a la Sala dels Trinitaris de Vilafranca del Penedès "El símbol retrobat", una col·lecció d'acrílics inspirada en els símbols maçònics, societats que conserven elements de comunicació sintètica a través dels quals se'n reconeixen com a membres dins la seva estructura gremial concretada des dels temps de la Il·lustració com a força intel·lectual renovadora en temps d'absolutisme i inquisició. Potenciadors de nous valors com el liberalisme i l'estil de vida urbà, van exercir de frontissa en un món feudal que es transformava ràpidament. Artistes, científics, polítics i professionals van integrar les lògies, nuclis durs dels canvis que comportava la contemporaneïtat. Jordi Sànchez recull en les seves pintures un món de signes descrit a través de la geometria i de la nomenclatura alfanumèrica. Sense cap pretensió críptica, l'artista, quan visita l'exposició, explica els elements essencials per tal de dotar de significat els enigmes expressats sobre tela i bastidor.

L'autor no tracta de desvetllar cap misteri, la discreció d'aquestes societats ha estat imprescindible en temps de persecució, com quan en el nostre país es dictaren lleis destinades a la seva repressió. Més aviat utilitza, en les seves obres, els signes més reconeguts de la seva comunicació interna tradicional.

ÀNIMA, LLENGUA I NACIÓ EN EL TEMPS

Abril 2016. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Fol. 1 CERVERA

Vox Domini præparantis Cervos, & Condensa. Psalm. 28

Vox Domini revelabit

DECRETO
DE ERECCION
DE LA
REAL VNIVERSIDAD
DE CERVERA.

DON FELIPE QUINTO, por la gracia de Dios, Rey de Caſtilla, de Leon, de Aragon, de las dos Sicilias, de Jeruſalen, de Portugal, de Navarra, de Granada, de Toledo, de Valencia, de Galicia, de Mallorca, de Cerdeña, de Cordova, de Corcega, de Murcia, de Jaen, de los Algarbes, de Algecira, de Gibraltar, de las Islas de Canarias, de las Indias Orientales, y Occidentales, Islas, y Tierra firme del Mar Oceano, Archiduque de Auſtria, Duque de Borgoña, de Brabante, y Milàn, Conde de Aſpurg, Flandes, Tirol, y Barcelona, Señor de Vizcaya, y de Molina, &c.

Por quanto las turbaciones paſſadas del Principado de Cataluña obligaron mi proyidencia à mandar ſe cerraſſen todas

A ſus

Josep Finestres i Monsalvo fou, potser, l'home de lletres més savi de la Catalunya sotmesa del segle XVIII. És el gran catedràtic d'una Universitat de Cervera imposada com a càstig, però que esdevindria una certa glòria del país. Hel·lenista i gran estudiós del dret, de les seves fonts i la seva història, aplegà també la legislació catalana procedent de l'època medieval, i precedent en gran mesura dels sistemes jurídic-polítics de l'Europa occidental. Diu Ferran Soldevila (autor de referència de la nostra historiografia contemporània) que Finestres servava l'esperit netament català, tot i que dins l'engranatge funcionarial de la monarquia hispànica, i que abominava del servilisme borbònic (borbonejar), una tara degradadora, així com «de tota pruïja castellanitzadora en una època en què molts catalans entre els més cultes s'esforçaven a assimilar-se i a imposar l'idioma de Castella». La màquina de deixatar era en marxa, i fins avui. Tanmateix, els ous d'ara semblen més compactes, sota el miratge sobiranista.

Els temps segueixen canviant, com sempre, i les actituds instintives van trobant en la Il·lustració les seves explicacions racionals. La invasió francesa posarà en qüestió el projecte absolutista espanyol i Barcelona recupera el seu dret a impartir coneixements superiors. Esgarrapant competències robades, però no pas els diners ni el poder, que ho són tot. Com sempre. La lluita contra l'invasor francès (com passaria durant el XX amb la guerra i l'antifranquisme) aconseguí un nexe de comunió i d'identificació prenacional que no havien pogut bastir la resistència a les imposicions de la corona contra els catalans. Mentrestant el jove vilafranquí Francesc Xavier Llorens i Barba esdevé professor de filosofia. Havia estat alumne de Ramon Martí d'Eixalà, que considerava prioritari l'estudi de la cultura, història i institucions d'aquella antiga "quasi república" catalana. L'herència és forta, però els temps no permeten cap llibertat de càtedra, la submissió als programes marcats era total. L'ambient "progresista" del Bienni 1854-1856 degué ser prou més relaxat com per incloure uns punts preliminars a l'assignatura de *Filosofia i la seva història* durant aquell curs que acabaria en "pronunciamiento" (amb els *toros*, especialitat espanyola per excel·lència). I què deien aquells punts en relació al negoci que ens ocupa? Entre altres coses, això: "*La unidad de un pueblo no se ha de tomar de la circunscripción geográfica; tampoco podemos determinarla por las semejanzas físicas (razas). La unidad de un pueblo es interna y se pone de manifiesto por el uso de una lengua común. Como el lenguaje radica en lo más íntimo de nuestro ser, bien podemos tomar la diferencia de lenguas como distintivo de los pueblos. (...) La comunidad de lenguaje supone comunidad de pensamiento. En cada pueblo existe una manera de pensar y de sentir que es común a todos sus miembros y se transmite de una generación a otra. Así podemos considerar a los individuos de una Nación animados de un mismo espíritu, o sea, el espíritu nacional.*" És a dir, herderianisme en estat pur, sense dissimular, de cara a barraca. A trencar la xarxa. En castellà? Sí, perquè era la llengua oficial de tota l'administració de l'Estat i les seves universitats. Aquests paràgrafs no van ser llegits després del període predemocràtic del Bienni, i fins potser es va espantar, Llorens, de com els diversos moviments nacionalistes feien obsolets els mapes

d'Europa i del món d'un curs a l'altre. Però els apunts van ser dictats, i recollits, i divulgats, i guardats, i ens han arribat, malgrat la inòpia d'alguns il·lusos erudits que els volen ignorar per mantenir-ne un menyspreu escleròtic i la mandra mental d'aprofundir en el coneixement.

Més endavant Llorens explicita encara més com s'ha d'organitzar el món polític a partir de l'existència de diferents nacions, definides abans a partir de la diversitat lingüística. Prepareu-vos que és la bomba: "*Para que un pueblo se nos presente completamente determinado y entre a formar parte del movimiento histórico es menester que le veamos en forma de Estado. El Estado no es una invención del hombre, sino que es una forma latente que existe en todo pueblo. Así la base del Estado es siempre su pueblo. El Estado es la forma concreta de la vida de cada pueblo. La formación del Estado en virtud de un contrato es una imposición contraria a los datos históricos. Ni tampoco sería posible la formación de un Estado a manera de una sociedad convencional tomando a hombres de diferentes pueblos, pues siempre la unidad nacional ha de ser su base.*" És a dir, que una constitució no justifica un estat que no tingui una cohesió nacional interna. I Espanya no l'ha tingut mai. Nació de nacions? Això és la definició, si de cas, d'imperi, o d'un ramat de pobles diversos on, alguns, no han renunciat a la seva llengua (instrument nacional per excel·lència) tot i haver hagut d'assolir-ne una d'imposada per poder sobreviure en les condicions creades pels colonitzadors, que, per exemple, es van inventar l'estat espanyol aprofitant la derrota militar d'aquells que mai han estat ni s'han sentit més –ni menys– que catalans.

El segle XX es va iniciar amb la graciosa concessió del dret a confederar les diputacions provincials catalanes, la Mancomunitat, amb la qual es potencià el procés modernitzador i catalanitzador d'una Catalunya feta a la supervivència, fins a la riquesa, però sense cap mena de control sobre la seva realitat i futur. En aquestes circumstàncies, sota la gran influència de la Primera Guerra Mundial, contra l'errat diagnòstic dels pacifistes que carregaven als nacionalismes la causa del conflicte, Ramon Turró, republicà de tota la vida, liberal,

adherit a la idea d'Espanya durant la seva joventut per haver lluitat contra els carlins (les guerres destrueixen, però també són l'origen de fidelitats perpètues), també hi va dir la seva, en uns temps en què el catalanisme esdevenia el motor de la modernització, de la política coherent i del creixement, no solament econòmic, sinó del grau de civilitat de tot un país. En el seu article "L'ànima i llengua" publicat a La Publicitat el 1917 les primeres frases defensen l'ús quotidià de les diverses parles autòctones, i més endavant en fa una justificació psicològica, que vincula la llengua a la part més íntima de la persona i del grup, insubstituïble, on la renúncia sempre genera empobriment: "*Sovint sentim dir que l'ànima d'un poble és la llengua que parla. Les més de les vegades això es diu per una intuïció fondament sentida i no per raons que expliquin degudament fins a quin punt la paraula intervé en l'organització de la intel·ligència. Senten la falta de la llengua nadiua i no solen donar-se compte del perquè la senten. Tampoc se'n adonen de la pena dels altres els que no la passen. Com qui té bona taula no acaba d'entendre què és la gana, tampoc entenen la falta que fa l'ús de la llengua pròpia els que usen lliurement la seva. La llengua nadiua és una necessitat de l'esperit, com ho és la de la llum pels condemnats a viure a les fosques, la de l'orientació pels esmaperduts i tantes d'altres. Els que satisfan plenament totes aquestes necessitats viuen la seva vida; els privats de fer-ho, la pateixen*."

Potser en temps de Turró la mancança d'aquesta necessitat, en terra pròpia, no devia ser tan gran com la que sentim molts catalans contemporanis. Factors demogràfics l'han incrementat. I sobre tot la falta dels necessaris instruments polítics i de comunicació, de recursos per fomentar la cultura pròpia enmig d'un bombardeig constant de brossa audiovisual en castellà, o de les limitacions pròpies per fer la competència al femer hispànic. No va amb el nostre caràcter, no cal. En tot cas, la Catalunya en gran part descatalanitzada d'avui ha arribat on no havia arribat mai cap altra generació d'ençà els tres segles d'espanyolització forçada. Si la llengua és el gran instrument de fonamentació nacional, potser caldria anar recuperant terreny entre aquells que no gosen utilitzar-la, però que l'entenen: que sàpiguen que de la nostra boca solament escoltaran la llengua dels joglars i dels almogà-

vers. Les actituds acaben per encomanar-se. Cal desconnectar per tal de facilitar-los la desconnexió: la nostra programació pot ser molt millor.

MACROSCÒPIA DEL HARDWARE SUBATÒMIC

Abril 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Si no fos per l'aclaparadora bellesa d'aquesta imatge, que convida a la meditació, a molts, avui, ens semblaria anacrònica, pròpia d'altres temps, com aquells captaires professionals a la porta d'una església. Com la pròpia Església, esdevinguda bé d'interès cultural, turístic i prou.

La pregària és una forma de diàleg i de reconciliació entre la consciència i el tot, un desfragmentador. Ha deixat de tenir aquell valor de conhort i equilibri entre l'home i el seu destí misteriós. Ha quedat substituïda per tota una sèrie de recursos submetafísics que van des del manual d'autoajuda fins a la consulta psicològica, pedaços per a un sistema foradat com un sedàs. El "misteri", però, es fa molt més insistent davant les meravelles naturals de l'escorça terrestre i de la

volta celestial que l'home-urbà (espècie predominant avui) coneix de forma escadussera: una posta de sol, una marina o un bosc, indrets en què gairebé hom podria arribar –o tornar– a creure. Però aquell vell home nou, presoner de la ciutat i format en la raó científica de les faves comptades, només creu allò que veu, i sovint, ni això: tanta virtualitat l'envolta. Incapaç de fer-se més preguntes que aquelles quina resposta li proporcioni un guany segur, pensa que la ciència s'ha de cuidar d'esbrinar les causes i de proporcionar-li les pròtesis adients per a una vida més descansada. Però en arribar les grans qüestions gemega com un condemnat al no-res, i es queda amb el significant dels seus dies, però no pas amb el significat profund, amb la màgia dels moments, no pas amb el sentit que aplega tota existència humana.

La mà invisible del tot ens orienta vers l'acció i la bondat; tanmateix, la naturalesa caòtica del món causa estralls a la nostra singladura. Amb la pregària conjurem els perills en un instant de repòs, redrecem l'òrbita dins l'espai infinit per tal de poder continuar el viatge fins que arribi l'hora de retornar la consciència a la regió d'on prové.

L'existència de l'ésser superior es pot saber, però no demostrar, i no es pot comunicar a aquells que no la senten. El propi concepte d'existència implica un ordre o un caos, o un ordre i un caos que denominem sistema, pla, divinitat o qualsevol altra combinació fonètica. Ignorar-ho, o no valorar-ho, o no sentir-ho, solament afecta la ment i l'esperit de l'escèptic. En el cas de l'ateu, la pròpia negació implica la consideració de la qüestió, i és igualment indemostrable. O què busca el negador, si no és la deducció d'allò que l'home sempre ha intuït, des dels primers estrats de la seva història? No és amb els sentits ni amb la raó com s'arriba al coneixement profund de l'ordre desconegut, cal una intel·ligència més agosarada, o un cor que destil·li les veritats i detecti els errors en funció de la bondat percebuda.

ESTRIS I ATUELLS TERRESTRES

Abril 2016. *El Tres de Vuit*.

Opera Lutum, ceràmiques de Camil·la Pérez Salvà, capella de Sant Joan (Vilafranca del Penedès) del 9 d'abril al 15 de maig.

Som fang, i d'ell ens en servim abastament per fer néixer, de la seva plasticitat, els instruments necessaris per a la nostra vida tecnològica, que és allò que ens diferencia més de la resta d'animals. Allò que ens suggereix la il·lusió d'haver sotmès la naturalesa.

La mostra de ceràmica que Camil·la Pérez Salvà ha instal·lat a la capella de Sant Joan de Vilafranca aplega una interpretació lliure d'eines i estris observats accidentalment, no cercats, on la forma original marca l'inici del procés creatiu, però no en condiciona el resultat final. De les peces destaquen especialment les superfícies policromades, esmaltades i el tractament amb diferents procediments ceràmics per reproduir textures i colors austers, soferts, amb traces sulfatcoura-

des curosament casuals, que evoquen un temps passat i un espai dedicat al culte i cultiu de la vinya. Terra fosca que imita el zenc de les gibrelles, i fins la finor que permet aquest fang enganya el cop d'ull, tot i que l'autora no pretén la imitació, sinó la revisió de l'objecte present en el seu pensament, projectat a través de la vista, del tacte, fins en la fredor de la matèria resultant, un objecte de la memòria que potser formà part, durant dècades, de la vida quotidiana de la casa pairal il·luminat per la llum blava i feble d'una finestra. O el ribot del fuster, o l'enclusa del ferrer, o el ganivet de dos mànecs, o les mesures per omplir els marmitons de llet.

Fins la sonoritat metàl·lica ha quedat atrapada dins l'argila més fosca d'uns recipients que suplanten el significant, però que sublimen la cosa en sí. I esdevenen una lectura actual d'un passat viscut en la infància i retrobat al marge d'un torrent després de la riuada. So com de campanes que ens transporta a l'edat de pols, el llot d'on procedeixen els nostres cossos i que solament la sofisticació instrumental ens en fa prendre distància, perquè, en essència, seguim sent fang cobert amb una decoració més o menys sofisticada i una esperança de vida més dilatada que mai.

Completa la tria de les peces ceràmiques una selecció gràfica, en tècnica mixta, que acaba d'explicar algun dels processos creatius dels objectes tridimensionals, com a treball previ al fang, o com a remat posterior d'un projecte o sèrie ja realitzada.

Camil·la Pérez recupera la tradició a partir d'una mirada arqueològica. N'extreu, del passat, noves lliçons per potenciar l'existència de les coses més enllà de la seva utilitat estricta, més enllà de la seva pròpia existència com a objectes definits i concrets, i els hi confereix qualitat i nova vida a través de gresols magmàtics, com sovint fan les persones i els pobles que reneixen de la fosa del seu propi fang i cendres. De fet, com tota cultura humana, transmesa per la immaterial via mental de persones a persones, consolidant, construint i reconstruint formes específiques d'adaptació al món a través de la paraula, de l'exemple, de l'aprenentatge i de la força de voluntat.

PIRATES I PRODUCTORS

Maig 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La pirateria, el pillatge i el robatori han estat mètodes tradicionals de lluita per posseir béns i persones: riqueses, dones, esclaus. Les civilitzacions han establert sistemes jurídics que regulen el dret de propietat i lleis per garantir-lo, així com adreçar per camins d'acord l'ambició de qui cobeja allò que no és seu. La compra-venda, l'arrendament, la donació i l'herència són els procediments gairebé universals del tràfic de béns entre particulars. Quan una part dels ciutadans es veu justificada, o simplement impulsada irrefrenablement, a desposseir un altre d'allò que és seu, la justícia actua forçant el lladre a restituir-li-ho. No fer-ho podria excitar el legítim propietari a recuperar-ho pel seu compte, actuant directament contra els pirates per la seva mà o contractant mercenaris. En aquest cas l'autoritat del poder

públic i la seva força quedarien en qüestió, i abdicarien de la seva principal funció: protegir vides, béns i garantir la pau social. El pirata, el bergant, el "mangui", l'okupa, aquell que roba i fa demostració de força sempre té justificacions personals i mediàtiques (periodístiques i literàries) per explicar les seves accions. I fins interpretacions ideològiques procedents del materialisme dialèctic, i fins de la metafísica postquàntica. Però davant un model liberal, basat en el dret a posseir allò que és legítimament d'un, que és el mateix que segueixen la immensa majoria de pobles del món, i al que es volen acollir centenars de milers d'emigrants del planeta arribats a l'occident pròsper, els depredadors del sistema, els paràsits que no volen contribuir, i solament gaudir dels avantatges, no tenen cap alternativa viable a la totalitat. En tot cas, podrien centrar l'atenció en aquells punts en què és necessària la revisió i la reforma. Però per això no cal posar tanta pressió a la societat, perquè la solució a la pirateria és la força de la llei (elaborada per representats triats) i les penes previstes per als infractors.

Fem l'exercici d'aplicar l'imperatiu categòric kantià a aquest cas: si tots ens dediquéssim a la pirateria i a robar, quant durarien els models locals de liberalisme socialdemòcrata que han servit per a la nostra prosperitat, la que anhelen tants emigrants? Quant duraria la democràcia? On hauríem d'emigrar, un cop el país hagués entrat en col·lapse? On ens hi voldrien? A la barbàrie cal respondre amb mitjans civilitzats proporcionals, i evitar que s'escampi l'error filosòfic dels lladres anarcomarxistes. Aquestes revoltes perfectament calculades estan fent molt de mal a Catalunya, i podrien ser el detonador no pas d'un enfrontament generalitzat entre lladres i serenos, sinó entre la pròpia població civil del territori, com esperen i desitgen alguns polítics mesetaris. Fa un segle i mig això s'arreglava directament als pals de les embarcacions. Avui cal fer pedagogia sobre el funcionament dels sistemes civilitzats, amb la crítica que calgui (ja es fa diàriament arreu), però deixant clar que no hi ha alternatives radicals si els que es vol és viure en pau i poder assolir la prosperitat a què cadascú aspira. Les pretensions dels radicals d'esquerra, que no descarten procediments totalitaris en el seu horitzó, és una bomba amb què s'està jugant.

Una bomba que pot paralitzar el procés del país vers la llibertat col·lectiva, si es fa esclatar, però que sens dubte també afectarà qui ara juga amb ella, arribat el moment, perquè ningú estima els incendiaris amb aspiracions a degolladors. Si es força l'apertura de la caixa de Pandora el seu destí podria ser saltar més enllà del Pirineu i, com aquells avis adorables de la CNT-FAI, rebre nous galifardeus per explicar-los sopars de duro que sempre paguen empresaris i treballadors. Diuen que en climes tan benignes com el nostres, tota cuca hi viu, i també hi fa una gran semença la ganduleria mental hedonista.

OKUPEU LES VITRINES DE L'ARQUEOLÒGIC

Juny 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Catalunya ha estat sempre el camp de batalla preferent de tots els panteixos ideològics importats pels transformadors més radicals d'aquest garbuix sense remei que encara denominen "Espanya". El sud, irredempt i fossilitzat, quedà en mans de la terratinència, una colla de cabrers que no van arribar mai ni a plantejar correctament el feudalisme. Del centre cap al nord-nordest, la finca dels que bleixaven per establir una tirania proletària organitzada per ells: una mena de sistema senyorial dirigit per la ínfima minoria intel·lectual que entenia mig borrall de les abstrusitats marxianobakuninianes. Però amb mentalitat senyoritesca, estatalista, i sense destruir les fonts de riquesa empescades per uns pocs empresaris que, també, molts quedaven dins l'òrbita gravitacional del negoci públic. Un nyap més semblant a la Rússia zaristosoviètica que no pas als països que van evolucionar vers la industrialització, la llibertat econòmica i el parlamentarisme democràtic. Una *bírria* sempre al caire de la salvació per

les armes, incapaç de construir la nació desitjada (pels castellans) a partir del bé comú, o d'un estat plurinacional equilibrat i just. Espanya? missió impossible.

La situació de pagesos i obrers, doncs, sempre s'ha mantingut entre la submissió ignorant i la revolta nècia. Terreny adobat per als sonats, els il·luminats i els aprenents de matancers. Mai no ha faltat, per a aquestes feines, la corresponent justificació literària, on la volta celestial s'arranja al gust del client. *A priori*, i *a posteriori*.

Dels que van córrer cap al Pertús, cames ajudeu-me, entre gener i febrer de 1939, els primers llocs els van aconseguir tots aquells que podien témer represàlies si es descobria el seu paper en les matances operades a la rereguarda de la zona republicana. A Catalunya, les víctimes de les patrulles de control, dels incontrolats i dels descontrolats es van comptar per milers. Totes elles degudament justificades per la historiografia afí per la seva qualitat de "feixistes", paraula màgica que obria sobtadament les portes de l'eternitat als "enemics del poble", o acusats subjectivament de ser-ho. Aquella protoelit revolucionària, molt més activa entre els civils dels pobles i ciutats que no pas als fronts de guerra, des de l'exili francès o americà, va servir per crear la il·lusió d'un bàndol honest, derrotat, contra la caterva de vencedors, que s'hi instal·laren i crearen un estat *de fet*, esdevingut *de dret* pel reconeixement internacional.

Del miratge de l'*Espanya bona* ha viscut l'invent durant el postfranquisme transitori. Ara semblava que els catalans, armats d'eines democràtiques, podíem dir la nostra, en un clima de certa llibertat i tranquil·litat, i fer com les nacions civilitzades: governar-nos, treballar i viure en pau a la nostra terra, sense sentir-nos-hi estrangers per primer cop en tres segles.

Però, ai làs!! com a zombies desenterrats, els vells morts vivents cobren vida: nonagenaris lliurant la darrera batalla, venedors de fum, actius internautes divulgant les antigues consignes totalitàries basades en què tothom és molt bo i que no necessitem ni ordre ni concert, que cadascú canti allò que vulgui. El poble, el poble, el poble és seu, perquè tot anirà com oli en un llum si la majoria es plega a les

seves prèdiques. I els altres? Els altres, ja es veurà: són enemics del poble. En llurs guerres sempre són els joves entusiastes els que van cap a la mort. Mentre ells arriben a vells, sans, estalvis, pensionats per algun Estat, aquells Estats beneficiaris de llurs tàctiques evanescents i teories de sopar de duro. Enemics públics promoguts per la policia per a gaudi intern dels aficionats al revolucionarisme. Amb una vida on els errors de joventut (operacions fallides, amb morts, delatades per infiltrats), l'olor de pólvora i alguna passada per la presó atorga prou prestigi per esdevenir referent de rebel·lia... nonagenària. Més interessada en el manteniment de la situació present que no pas en promoure cap daltabaix que pugui posar en perill la subsistència de la seva estimada Espanya. Perquè són ciutadans del món que no van més enllà del castellà i del francès. I, regularment, des de les seves bases al Rosselló, la tensió arterial els puja quan veuen que a Espanya passa alguna cosa, gairebé sempre, a Barcelona. I aquí els tenim de nou.

Barcelona fou la seu de la fundació de la UGT i de la federació marxista del PSOE el 1888, coincidint amb l'Exposició Internacional. Més tard, els antiautoritaris hi van crear la CNT el 1910, en un moment de creixement de l'obrerisme i de l'emigració a causa de la industrialització. Es fundava per competir *in situ* contra el catalanisme que mobilitzava les classes populars a través dels seus objectius col·lectius: cultura, formació i promoció social. L'obrerisme català ja disposava del seu sindicat, el CADCI, des de 1903. Així, les organitzacions impulsades per Pablo Iglesias (socialista) i Anselmo Lorenzo, entre altres, cercaven l'èxit en la part més activa i renovadora de l'Estat, entitats que contemplaven un àmbit territorial i polític netament "nacional-espanyol".

Després, el 1987, la CNT segregaria la CGT entre els suposats anarquistes que veien massa rígida la puresa ideològica del sindicat mare... però uns quants ancians van situar-se com a referents d'aquest nou grup, que renegava de la "N", però era identitàriament tan "espanyol" com el seu precedent, perquè la visió del món de tots ells no varia gaire. Com es pot apreciar en el seu recolzament a la via "antisistema" de la CUP, que solament cerca desballestar les bases econòmi-

ques i socials catalanes per tal d'establir no se sap ben bé quin model assembleari. Model que ells es dediquen a prostituir cada cop que els convé per mirar de trencar el model liberal-social que ha permès al nostre país viure els millors temps materials de la seva història, tot i que moralment, la demagògia esquerranaire i els atacs sibil·lins, sistemàtics, de l'espanyolisme de totes bandes, afebleix, en alguns, l'esperit de lluita per obtenir la llibertat col·lectiva. Tant és així, que la CUP, a dia d'avui, corcada pels missatges encapsulats emesos i escampats pels "autèntics revolucionaris i de les JONS", amb bases perpinyaneses, són el principal obstacle del procés d'autodeterminació encetat fa uns anys per via pacífica. Tan cert és això que escric, que inspirats i impulsats pels vells "anarquistes" (que han fet vida de prínceps), han encetat la via de la batalla al carrer, provocant enfrontaments amb la policia catalana, amb l'excusa d'usurpar béns immobles, amb l'aquiescència justificadora d'alguns periodistes contraris al procés català, incrustats als mitjans públics.

És curiós que el "nostre" radicalisme d'esquerres sempre hagi tingut tanta empatia amb l'imperialisme peninsular (el "nacionalisme" espanyol no és més que imperialisme), fins al punt de compartir objectius: el primer, acabar amb el poder de l'empresariat català, factor vital de l'economia comuna, i el segon, mantenir-lo dominat per millor munyir la vaca que representen, juntament amb els seus treballadors. Els dominadors de l'altiplà castellà saben, molt millor que els nostres esquerrans i republicans, que, al menys, la meitat de la força del catalanisme procedeix dels rengles liberals, de la gent de diners. I ara, s'havien posicionat a favor del procés, en una majoria molt significativa. Curiós. Curiosa la manipulació davant dels nostres nassos que alguns no saben veure. L'anarquisme i el comunisme (també bona part del socialisme) han estat "regals" enverinats, enviats i promoguts des del centre de la península.

Els admiradors de Durrutis, Passionàries, Montsenys, Soletures, i fins d'alguns suposats franquicides, haurien d'afanyar-se a tancar files per "okupar" les vitrines del Museu Arqueològic. A casa nostra els seus models fracassats són testimoni d'altres temps, no pas dels

actuals. I, novament, els veiem com a làpides sota les quals es vol enterrar el nostre país real i els esforços que han permès guanyar un nivell de vida prou acceptable, en petit, però millor que els models xinesos, cubans, coreans o qualsevol entelèquia anarquista que no ha reeixit mai. No ens carregarem la casa per quedar-nos al carrer escoltant les seves prèdiques. Ens ha estat molt més útil ser cristians que no pas les seves simplicitats que acaben a garrotades i no són origen de res constructiu. Cal tenir en compte que tant els anarquistes com els marxistes tenen les seves arrels en la cultura cristiana, però solament desenvolupen els aspectes materials i allò que procedeix de l'enveja, de l'odi, de la dehumanització del contrari, i no pas de l'amor, la paciència i la caritat amb què les civilitzacions van millorant les condicions comunes. A més, ni als uns ni als altres els importa en absolut l'opinió de la majoria: tots dos, en la seva teoria d'implantació, contemplen l'ús de la força com a instrument. La seva dialèctica, com en el cas dels nazifeixistes i falangistes, es basa en l'ús de la força. O no? S'ha vist a Gràcia recentment.

¿Com poden estar en contra d'una civilització i d'uns sistemes dins dels quals alguns poden defensar activitats delictives com la usurpació de propietats, sortir per la tele i fer el fatxenda amb "la penya", i impressionar els papàs pel fet que la policia no els ha trencat els morros, com passava abans? On s'és vist, això? Al món comunista, que no és més que capitalisme burocràtic? No pas. Així doncs, que passin cap a les vitrines, que els turistes espanyols voldran veure que, per sort de tots, el 2016 encara quedaven molts catalans "de los majos", "de los nuestros", "con un par".

TELEANTIPATIA INSOLIDÀRIA

Juny 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

En els darrers mesos als catalans (als catalans normals em refereixo) se'ns ha desenvolupat una mena de telepatia que solament mirant-nos als ulls, ens diem moltes coses. Això va molt bé per no repetir-se, i un cop comunicades les consciències pel wi-fi mental, podem passar a altres coses de substància com ara parlar del temps, de la família, dels mals que afecten la nostra dèbil constitució material o sobre el que guanyem cada mes esquivant i saltant per damunt de tots els obstacles que les circumstàncies posen en el nostre camí: inspeccions a dojo, escanyament per dades creuades i semivivents que no entenen de transicions, i sempre s'aferren al pal de la nau que s'enfonsa.

No som prou solidaris, es veu. Però ho volem ser: amb els refugiats, amb els exiliats, amb els desesperats (i espavilats) de mig món. Bé, del món sencer, ara que vivim temps de globalització a reacció i amb el querosè a preu de manter, rebentat, a l'encant. No som solidaris amb aquells que solament esperen els nostres peixos, i no pas la ciència i l'esforç que costa obtenir-los. Espanya la van fer els porquers

extremenys i els pastors de marrans, la glòria de Castella. I això infon caràcter: "deixa'ls pasturar, que s'engreixin, que després ja retran els seus fruits penjats d'un ganxo". Castella muny, xolla i escorxa. Tàctica d'economia política que van exportar a Amèrica, d'on els seus propis néts els van aviar, cansats de mantenir una tan immensa cort de porcs i de cabrits.

Però els insolidaris sempre són aquells que no es deixen tondre, els que reclamen de forma egoista que se'ls atenguin les necessitats bàsiques per seguir creant el ric sagí que engreixa un país imaginari, fet de subvencions europees i de l'explotació d'aquell que gosi voler viure al nivell de l'entorn occidental. Els catalans som insolidaris de mena, i xenòfobs, i racistes, i li donem garrot a qui gosi no parlar com nosaltres, com ho saben perfectament els milions de gent acollida per fugir de la gana del franquisme, o de països on les seves oligarquies són també llops hobbesians, molt diferents al nostre empresariat, capficat a fer-nos treballar de forma mancomunada. N'hi ha que s'estimen més fer-ho per compte propi, inoculats amb sobredosi del microbi *insolidarium catalanensis*, i es planten pel seu compte, i esdevenen nous focus d'egoisme econòmic amb què proporcionen feina i salari a nous pobres explotats. I així el llard creix i creix, fent la delícia de la borregada hispana: buròcrates, endollats i subsidiats, per construir trens i autovies per les quals no viatja a penes ningú, perquè han posat les conseqüències davant de les causes. Però mentre ragi oli daurat, tota corrupció queda engreixinada i la remor no molesta, perquè n'hi ha milions que en depenen d'una forma o altra. La moral d'un país corrupte pels quatre cantons depèn de la nostra solidaritat, catalans.

Ens tenen la mida molt presa: qualsevol demagògia esquerranitzant troba ressò a les nostres valls. La crisi induïda pels megalladres ha estat una bona ocasió per desviar el nostre poble del seu autèntic interès col·lectiu: aconseguir la llibertat política i, després, solament després, decidir quina part hem de destinar a ajudar-nos a nosaltres i quina a compensar els desequilibris mundials provocats, molt sovint, per les causes "bones" com el marxisme, la religió i l'ajuda humanità-

ria, que han creat problemes de superpoblació allà on no n'hi havia, impossibilitant, després de la independència de les antigues colònies, una millora general del nivell de vida. Però això, per als que viuen de la mala consciència col·lectiva, és culpa nostra. I fote't. Ja pots comptar quina culpa podem tenir nosaltres que amb penes i treballs tirem endavant amb un estat que sempre se'ns ha posat de cul, des d'abans d'existir, perquè l'anticatalanisme ha estat factor de cohesió entre Castella i la resta del seu àmbit cultural, pel simple fet que els catalans, en la seva majoria, sempre hem volgut preservar la capacitat de decisió sobre les nostres qüestions a casa nostra. I així hem anat fent a contrapèl, servant la zona més activa de l'Estat quant a l'economia, l'equilibri social, la capacitat d'assimilació dels allaus migratoris i, per damunt de tot, la cultura. Sense més afinitat que el fet d'haver estat el centre de producció editorial en castellà, la dinàmica cultural catalana ha seguit sempre, quan ha lluït, un impuls propi amb característiques que avui, en el terreny arquitectònic i artístic, causen sorpresa a milions de visitants.

Tanmateix, Gaudí va oferir-los el palau episcopal d'Astorga, que havia de ser l'avançada de la Sagrada Família, però els savis de la Real Acadèmia corresponent, el van escapçar, deixant-lo com un Exín Castillos. Així, va quedar capat, com, en general, la capacitat castellana per a produir cultura i obres de l'esperit de nivell mundial. Excepte comptades excepcions, aquelles que miren a Catalunya sense les lleganyes de la xenofòbia, avui Espanya, i segurament per a sempre, queda fora del moviment cultural mundial, si no és que arriba un cataclisme.

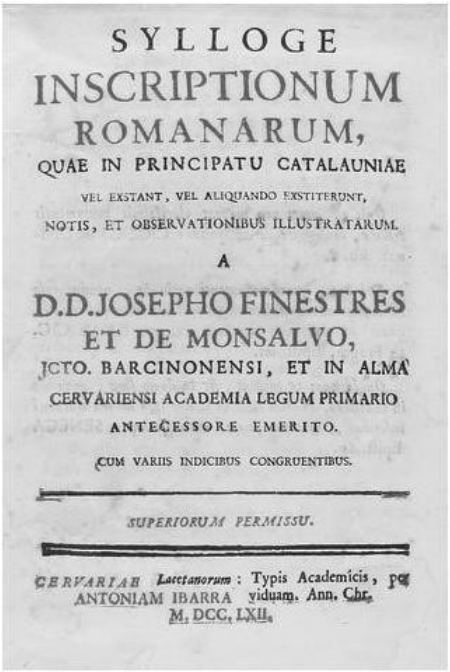
Entre els espanyols i els catalans no hi ha més que teleantipatia. Cosa que es nota també, sovint, sense ni moure els llavis. No cal seguir sent solidaris amb qui, sabent-se fort i més nombrós, no ha mogut ni un dit per dialogar amb els representants catalans respecte a la reclamació del dret a decidir. I quan en parlen, menteixen, manipulen i enreden el personal, abusant de la seva posició d'eventual superioritat, atiant el vell braser anticatalà introduït des de fa segles. Si no hem de ser lliures, no cal ser solidaris. Ens hem de negar. Tot ha de passar per

davant nostre? Quan podrem recuperar la llibertat política, en un entorn europeu on són els estats els que tallen el bacallà de debò? Hem tendit cap a una Europa de les regions, que puguin disposar de la part necessària de poder estatal? No, els estat europeus confederats, i qui menys, l'espanyol, no estan disposats a dissoldre's ni per amunt (solament en la part a què els obliga la seva parasitària dependència dels altres estats) ni per avall. Però a cada problema que es dóna al món, allà hi van catalans en ONG's o d'excursió a arreglar tots els mals del planeta (i ja he dit que, sovint, en creen d'altres de pitjors). Mirar a fora, cuidar-se del altres, sempre dels altres, com adelerats amb mala consciència. I nosaltres, quan?

Hauria de concloure dient que la solidaritat ben entesa comença per un mateix, que estem tan acostumats a anar coixos, geperuts i menystinguts, que ens hem pensat que la normalitat –la nostra- ja ha de ser així. I vistos a distància som unes bèsties una mica ridícules. Formats en la ciència i en la tècnica de forma fantàstica, bons cavalls per tirar de qualsevol carro, ens han emasculat el sentiment patriòtic, ens fa *grima* la paraula "nacionalisme" pel fet que altres n'han abusat i l'han fet servir per amagar imperialisme i totalitarisme. Els catalans som dels pocs que podem atribuir-nos amor a la pàtria sense haver de passar per muntanyes de cadàvers. I està clar que sense la determinació clara de voler fer una pàtria per a tots els catalans, vinguin d'on vinguin, pensin com pensin, i tinguin el que tinguin, seguirem lligats de mans i peus, perquè nosaltres ens hi lliguem. Ens coneixen, els castellans, millor que nosaltres mateixos. Nosaltres som la part bona d'aquest negoci, és normal la nostra teleantipatia. A ells, que haurien de besar el terra que trepitja un català, només els queda pensar en la manera de mantenir les relacions necessàries entre veïns. La UE hauria de regular la resta d'estipulacions, i l'OTAN evitar temptacions de revenja que de segur tindran els imperialistes espanyols envers Catalunya, mentre bastim el nostre sistema defensiu inspirat per altre països de característiques similars al nostre.

JOSEP FINESTRES A CERVERA:
EL CERVELL AL SERVEI DE LA PÀTRIA

Juliol 2016. *Diari Gran del Sobiranisme.*

SYLLOGE
INSCRIPTIONUM
ROMANARUM,
QUÆ IN PRINCIPATU CATALAUNIÆ
VEL EXSTANT, VEL ALIQUANDO EXSTITERUNT,
NOTIS, ET OBSERVATIONIBUS ILLUSTRATARUM.
A
D.D.JOSEPHO FINESTRES
ET DE MONSALVO,
JCTO. BARCINONENSI, ET IN ALMA
CERVARIENSI ACADEMIA LEGUM PRIMARIO
ANTECESSORE EMERITO.
CUM VARIIS INDICIBUS CONGRUENTIBUS.
SUPERIORUM PERMISSU.
CERVARIÆ Lacetanorum: Typis Academicis, per
ANTONIAM IBARRA viduam. Ann. Chr.
M. DCC. LXII.

Josep Finestres i de Monsalvo va néixer a Barcelona el 5 d'abril de 1688. Com altres fills de la petita noblesa, estudià amb els jesuïtes al Col·legi de Cordelles. Un cop graduat de batxiller, es matriculà a la Universitat de Barcelona el 1706, però no finalitzà allà els estudis, perquè la derrota catalana davant les tropes hispanofranceses significà la clausura de tots els centres d'estudis superiors del Principat. Així, hagué d'acabar la carrera, doctorant-se en Dret civil i en Cànons, a la nova Universitat de Cervera el 1715. Era un dels càstigs contra les elits catalanes antiborbòniques.

Els estudis jurídics a Catalunya havien patit un important estancament arran de la Guerra de Successió per la pèrdua de la capacitat legislativa de les institucions catalanes. Tanmateix, a Cervera Josep Finestres mantingué viu l'interès per l'estudi del Dret català gràcies al seu gran prestigi acadèmic. A més de catedràtic, ocupà els càrrecs de vicecanceller i canceller interí de la universitat, però no fou nomenat canceller titular per la seva indissimulada oposició al règim.

Finestres es dedicà a la compilació del Dret català i a divulgar-lo entre els seus deixebles, escampat entre les assignatures oficials de Dret en un país que s'havia vist abocat a la guerra en veure profanades

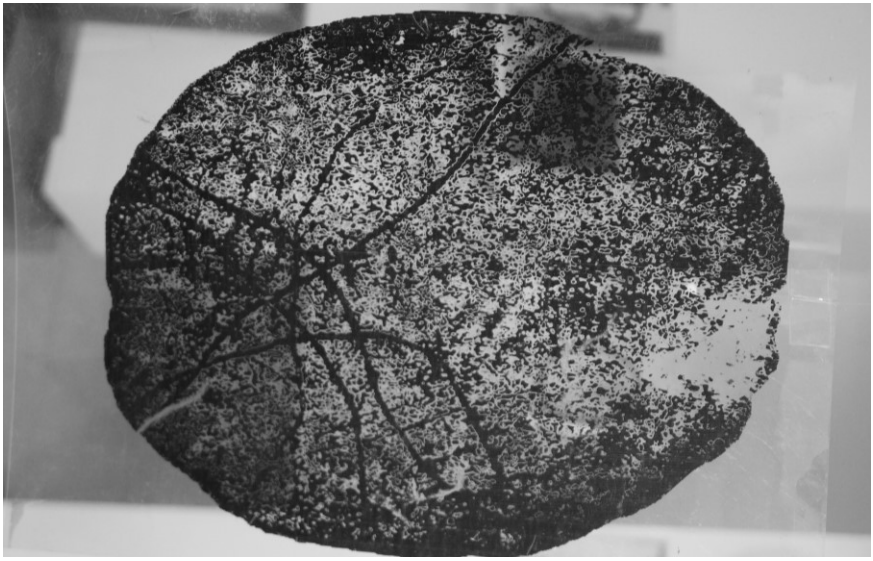
les seves constitucions per l'arbitrarietat de la nova monarquia. Fou un gran especialista en Dret romà i en literatura i epigrafia clàssiques. Dominava el català, el castellà, el francès, l'alemany el llatí i el grec. Es mantingué sempre antiborbònic i catalanista: considerava de mal gust "borbonejar" i solament usava el castellà per imperatiu legal, segons recull l'historiador Ferran Soldevila al seu estudi *Barcelona sense universitat i la restauració de la Universitat de Barcelona, (1714-1837).* A les classes, feia servir el llatí, i en el diàleg informal amb els seus deixebles, la llengua materna comuna a la majoria d'ells.

Mantingué una interessant correspondència amb l'intel·lectual valencià Gregori Maians i Siscar, a qui considerava un dels millors especialistes en Dret romà. El seu epistolari conté relacions amb altres figures senyeres de la cultura de l'època, i constitueix una important font d'informació sobre el rumb del pensament il·lustrat del segle XVIII a casa nostra. Fou un dels primers membres de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, hereva de l'Adadèmia Desconfiada que va tenir les seves sessions entre 1700 i 1714. Morí l'any 1777 a Montfalcó de Mossèn Meca, avui Montfalcó Murallat, poble de la Segarra.

L'esforç pedagògic dels professors i catedràtics cerverins va permetre que la tasca docent en l'àmbit humanísitic i cientificotècnic mantingués un cert nivell de qualitat. Allà s'hi van formar els intel·lectuals i científics catalans del segle XVIII i primers anys del XIX. Van destacar Ramon Llàtzer de Dou i Bassols, gran jurista i economista que arribà a presidir les Corts de Cadis, però defensor del Tribunal de la Inquisició per evitar el contagi revolucionari francès. Altres personatges que hi van estudiar foren el jesuïta i professor de filosofia Mateu Aymerich (1715-1799), el també jesuïta i matemàtic Tomàs Cerdà (1715-1791), el catedràtic de medicina i introductor de l'homeopatia a Catalunya Fèlix Janer (1771-1865). També va examinar-s'hi d'algunes assignatures de Batxillerat el catedràtic de Filosofia a la restaurada Universitat de Barcelona Francesc Xavier Llorens i Barba (1820-1872), primer divulgador de les teories nacionalistes herderianes a Catalunya.

VIURE EN PRECARI O SER-HI DEL TOT

Juliol 2016. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Les portes dimensionals sempre són obertes en els retombs de l'Univers, que sembla ser més revirat que ample, i tan sinuós com el pensament humà, sempre enfaixat per les circumstàncies i les mancances mentals.

Potser la condició per tal que les coses siguin és imaginar-les primer. D'això en saben molt els enginyers. O bé només cal aprofitar allò que ja és i elevar-lo a la categoria d'entitat reconeguda. També és cert que l'ésser només adquireix cos si l'equilibri de les forces en joc li és favorable. Si no, cal guanyar el favor o imposar la pròpia presència actuant de forma conseqüent, fins a cops i empentes, si cal, si es disposa de prou convenciment i si es considera apropiat apostar la llibertat i fins la vida en aquesta agosarada determinació pel ser o no ser.

Deia Georges Sorel, citant Georges Clemenceau, que "tot allò que viu, resisteix; i qui no resisteix, es deixa esquarterar a trossos".

Però ja se sap que no n'hi ha prou de viure i de resistir esllanguint, amb el permís dels altres: cal *ser*, per a un mateix i davant dels altres. La història dels pobles i de les nacions és immisericordi amb els pobres d'esperit, amb els emmotllables, amb els fagocitats, els absorbits, els abduïts. Aquests i les seves cultures queden al marge del trànsit humà, com vies mortes i exhaurides.

Tot allò que viu tendeix a la pervivència a través de les generacions i a desenvolupar-se en el propi espai comptant amb la relació transitiva amb la resta del món, per acréixer el que és propi i preservant la llibertat de l'organisme i la funcionalitat dels seus membres. Tot ésser viu presenta alguna modalitat de defensa, activa o passiva, destinada a assegurar l'existència del conjunt dels seus components. En el cas de les nacions humanes, l'aparell defensiu el formen la unió de l'elit militar (noblesa) i el poble. A casa nostra, aquest sistema va ser objectiu prioritari d'assimilació i desballestament arran de la conquesta franco-castellana. Així, durant tres segles, Castella ha anat provant de digerir-nos i dissoldre'ns dins una inviable nació comuna.

Ens acostem a un moment d'acceleració i de no-retorn indefugible que decidirà si els catalans hem de tenir –o no– algun futur com a entitat política en un entorn extern que necessitarà una bona sustentació dels elements constitutius de la vella civilització europea occidental. Catalunya, sorgida per protegir la Marca de Gòtia, fa temps que va perdre les facultats militars que havien permès el seu naixement, tota la seva activitat ha girat, en el darrers temps, a l'entorn de l'eix de l'organització empresarial i la producció de riquesa, tot deixant la imprescindible milícia a les mans exclusives dels colonitzadors, que la fan servir essencialment per mantenir el poder de les oligarquies parasitàries de l'Estat.

La modernor progressista, camaleó del franquisme procedent de la mateixa mentalitat falangista i pancastellana que el nacionalisme espanyol dictatorial, blasmava dels nostres minyons escoltes en sospitar que s'hi amarava el jovent "kumbaià" d'una militància cristiana, catalanista, centrada en les essències i la moral. Es decidí apostar per la cosa social, amb raó o sense, atenta als cossos, als vots molt més que a

les ànimes, esquerranisme oportunista mobilitzant els excedents agraris migrats per tal de seguir vivint capcots i amb la llengua al cul, costum que molts han convertit en llei de vida, i vist l'èxit, segueixen abonats al discurs de la justícia social per atacar la llibertat nacional, com a bons sicaris de l'imperi.

Ara que Catalunya demanaria una actitud bel·ligerant i ferma, ens trobem dividits en partits i amb una part dels potencials defensors totalment corromputs per idees que no han estat de bon aplicar enlloc. Material de rebuig inoculat pels agents d'un llinatge acostumat a sotmetre els altres per tal de poder prevaldre i dominar. Hores d'ara, l'Estat controlat per l'oligarquia castellana s'ha entestat a destruir el catalanisme per tots els mitjans. Caldrà aprendre d'ells: govern, corts, tribunals, mitjans de comunicació, universitats, tot l'aparell del poder en plena ofensiva. Mobilització total, guerra total, com fan ells. Guerra bruta i amenaces, servint-se d'una justícia totalment prevaricadora contra les nostres elits polítiques i fins contra els símbols esportius, contra tot allò que ens pugui fer mal i predisposar en contra nostra la voluble mentalitat de molts nous catalans amb actitud de colonitzadors.

Fracassarà la solució política perquè el prototip espanyol, forjat en l'absolutisme, és l'antítesi del parlamentarisme –inventat pels nostres predecessors–. Sempre ho han estat. I quan els vots –extorquits pel rumor i la mentida– ens tornin a deixar en minoria, potser caldrà repassar l'estratègia i crear unitats de xoc dialèctiques. No convindria derivar vers la lluita armada, perquè entre alguns elements de gran noblesa s'hi aplega tota mena d'aventurers i confidents. A més, atreu gent d'esfereïdora simplicitat ideològica, d'impulsos binaris i sensibilitat aspergèrica, que no entén la complexitat de les societats civilitzades, però que tenen una forta tendència addictiva vers la sang.

Tot i això, pot arribar el cas que una companyia d'almogàvers ben menats arribi a ser, en un futur no molt llunyà, el desllorigador del nus espanyol, asfixiant negador de qualsevol solució fraternal com a via d'integració de parts diverses. L'estructura federal preconitzada fa segle i mig per Francesc Pi i Margall ha quedat obsoleta sense ni

haver estat mai provada. La confiança que hom pot tenir en un model federal concentrant poder a Madrid és nul·la. L'experiència autonòmica ho demostra a bastament.

ESPANYA OFEGA LA MANCOMUNITAT CATALANA

Juliol 2016. *Diari Gran del Sobiranisme.*

El cop d'Estat de Primo de Rivera tingué lloc el 13 de setembre de 1923 en una Barcelona immersa en una gran crisi per la violència desfermada entre els pistolers revolucionaris, la policia i la patronal. El clima social estava dominat per les vagues a causa de la inflació i la seva repercussió en els sous. Molts veieren en els militars la solució al conflicte, però potser no van calcular bé les conseqüències nefastes que havia de tenir sobre el moviment cívic i polític que el catalanisme havia bastit els darrers nou anys a través de la Mancomunitat. L'autonomisme, que reclamava un estatut i capacitat legislativa per a Catalunya, havia crescut en paral·lel al malgirbat nacionalisme espanyol, i era en el punt de mira dels militars alçats al poder, amb el vist-i-plau del rei Alfons XIII. L'anticatalanisme era una constant llegendària heretada de l'absolutisme hispànic: els catalans, un poble de mal governar (dominar).

Però el catalanisme també patia una crisi interna, com a reflex de la crisi social: el principal partit, la Lliga Regionalista, s'havia anat

afeblint, segons assenyalaven els resultats electorals (juny de 1923). En els primers compassos del cop, que anul·lava la constitució de 1876 i dissolia les Corts espanyoles, la Mancomunitat va quedar sota la tutela del governador civil i militar de Barcelona Carlos de Lossada y Canterac, militar africanista i descendent d'un general que va patir les conseqüències de les lluites independentistes a l'Amèrica hispana. Després seria assassinat al cementiri de Montcada pels "incontrolats" de la CNT-FAI el 19 d'octubre de 1936, als 74 anys.

El 1924, passant per sobre de les prerrogatives que la llei concedia a les diputacions, el dictador va nomenar Alfons Sala i Argemí, industrial, prohom terrassenc, i monàrquic empedreït, com a nou i darrer president de la Mancomunitat per tal que liquidés els seus mecanismes de funcionament, tot retornant a la situació anterior a 1914: a la divisió de les seves activitats i patrimoni entre les quatre diputacions provincials.

Tanmateix, l'obra realitzada durant aquest període va ser sorprenent, en tractar-se d'un país del sud d'Europa, on l'eficiència i la unió no eren característiques endèmiques. Però la societat catalana, propietaris i dependents, s'havia acostumat a resoldre sola, i sovint a contracorrent, les mancances que se li plantejaven en un món progressivament complex, en el qual l'endarreriment es pagava amb la misèria i una major dependència respecte a les potències més desenvolupades. I els catalans, en obtenir un mínim instrument d'autogestió, van saber-lo aprofitar exercint la seva característica més coneguda: el treball.

Solament en relació a l'àmbit cultural, pedagògic i científic cal destacar l'ampliació de departaments de l'Institut d'Estudis Catalans que va patrocinar la Macomunitat durant aquest període: Laboratori de Fonètica Experimental (1914), Oficina de Toponímia i Onomàstica (1921), Servei Tècnic de Paludisme i d'Estudis Sanitaris (1915), i participà en la creació i gestió del Laboratori de Psicologia Experimental (1918), del Seminari-Laboratori de Pedagogia (1918-1921), de Institut de Fisiologia (1920), del Servei Meteorològic (1919), l'elaboració del

Mapa Geogràfic i Geològic i el Laboratori General d'Assaigs i Condicionament (1922).

Directament coordinats per la Mancomunitat estaven el Servei Cartogràfic, que elaborà el Mapa Geogràfic de Catalunya (1915) i inicià d'altres (agronòmic, comunicacions, geològic, forestal, etc.) que no es van completar en aquell període relativament curt i mancat de pressupostos adients. Quant a les biblioteques, s'establi la principal, la de Catalunya, complementada per la xarxa de biblioteques populars que abastà, en aquells temps, Les Borges Blanques, Canet de Mar, Olot, Sallent, Valls, Vendrell, Pineda, Figueres, Badalona, Vic, Terrassa i Vilafranca. Se n'obriren també als centres catalans de Buenos Aires, Mendoza i Montevideo. El Consell de Pedagogia obrí una biblioteca a la seva seu, en el recinte de l'Escola Industrial.

En l'àmbit de l'ensenyament superior, la Mancomunitat comptà amb la Institució Escolar d'Estudis Superiors (1921), el citat Institut de Fisiologia, dependent de l'IEC, les càtedres lliures dels Estudis Universitaris Catalans, els comentats Cursos Monogràfics i el Laboratori de Psicologia Experimental, dirigit per Georges Dwelshauvers. Aquest organisme científic i el seu director serien els protagonistes d'un enrenou que representaria, a la pràctica, la desaparició de la unitat orgànica formada a l'entorn de la Mancomunitat, tot i que la majoria de les seves creacions mantindrien llur existència, desvirtuada, fins que caigué la dictadura el 1930 i la Generalitat republicana construí bona part de les seves estructures seguint el patró de la Mancomunitat.

Va ser obra de la Mancomunitat, dins del domini de l'Escola Industrial –molt cuidada per polítics i empresaris en aquesta època– la creació de l'Institut de Química Aplicada (1915), l'Institut d'Electricitat i Màquines Aplicades (1919), que era el resultat de la fusió de l'Escola de Directors d'Indústries Elèctriques i el d'Indústries Mecàniques. Fou, així mateix, molt intensa la dedicació a la millora de la formació dels alumnes de l'Escola del Treball, que havia fundat la Diputació de Barcelona el 1913, on els estudis específics eren completats amb cicles de caire humanístic. Aquests treballadors especialitzats eren el nervi

humà de les empreses industrials, autèntica força motriu de l'economia catalana que es volia redreçar i expandir.

Es van crear escoles locals d'indústries com la de teixits de punt a Canet de Mar (1922), la de forja a Sitges (1921), i se'n coordinaren les municipals d'Arts i Oficis de Terrassa, Mataró, Badalona, Vilanova i la Geltrú, Sabadell i Manresa.

A part, l'Escola d'Infermeria (1917), Secció d'Ensenyament Domèstic (1919), Escola d'Alts Estudis Comercials (1918), pla d'estudis per a escoles de comerç a Tarragona, Lleida, Reus i Sabadell (1916), Escola d'Administració Pública (1920), traspàs a la Mancomunitat de les escoles menors de Belles Arts de Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell, La Bisbal d'Empordà, Llagostera i Puigcerdà, Escola Tècnica d'Oficis d'Art (1918), Oficina Tècnica d'Aprenentatge (1917), Institut d'Orientació Professional (1918) i Extensió d'Ensenyament Tècnic (per correspondència, (1917).

Una part de les institucions docents, en els diferents àmbits, van subsistir durant la dictadura. Algunes van patir modificacions, fusions, desagregacions, canvis de dependència i expulsió de professors, i totes es van ressentir de l'ofec pressupostari que significà la desaparició de l'organisme principal que les havia creat: la Mancomunitat. El pecat original d'haver estat concebudes en un moment d'expansió i influència del catalanisme polític, feia que aquestes escoles, instituts, serveis i seccions haguessin de patir l'animadversió per part de les autoritats estatals, i dels seus representats imposats. Però l'evident utilitat de tots aquests instruments de cultura, al servei de la prosperitat comuna, els protegia precàriament dels atacs del centralisme polític, que es concentraven en dos objectius afeblidors: la propaganda anticatalanista i l'escanyament econòmic de les institucions locals. Una tàctica que s'ha mantingut sempre que els catalans han mirat de construir-se un futur a mida.

NOBLESA CATALANA

Setembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Les agrupacions humanes no apareixen ni es conserven sense la força que les manté unides en un territori i contra agressions alienes que malden per sotmetre-les o per foragitar-les. I menys, encara, en un lloc tan privilegiat per a l'establiment humà com és el Mediterrani europeu i les seves illes, bressol de la civilització occidental.

En el passat immediat, preindustrial, la feina d'aplegar, dirigir i defensar era destinada a les famílies de l'anomenada "noblesa" (els bons, els sublims) o "aristocràcia" (els millors, els més forts i els més justos). Aquest grup dins del grup nacional general justificava la seva superioritat en la força militar davant els enemics, en l'enlairament ètic (honor) i en la millor preparació teòrica (estratègia, astúcia, relacions exteriors). El seu fonament moral i cultural li ho proporcionava la religió, a partir de l'educació i de la saviesa cultivada en els monestirs que, alhora, justificava la seva posició predominant (reis, alta i petita

noblesa) davant del poble, conreant la submissió, el treball i la prestació militar quan era el cas.

Eren altres temps i aquelles elits es van veure superades per la nova aristocràcia urbana dels diners gràcies a la industrialització i condicionades per la irrupció popular en els temps democràtics d'educació general i d'accés a la informació. La historiografia i la política posteriors a la Revolució francesa es van encarregar de condemnar a la foscor els temps dels cavallers i dels serfs, durant els quals, malgrat tot, dissidents i emboscats eren més habituals i lliures que no pas els inadaptats de les nostres societats de control total de bens, capitals i persones.

Tanmateix, la funció aplegadora, defensiva i demostrativa de poder segueix tan vigent avui com durant l'edat mitjana. La maquinària de guerra contundent ha estat substituïda per ordinadors, tràilers, naus industrials i apunts bancaris. Avui el guerrer du roba de feina, telèfon mòbil, guix o power-point, es connecta amb desconeguts per internet, apaga focs, passeja turistes o desenvolupa les bases administratives d'un futur estat europeu en els marges estretíssims d'estatuts pensats com a cotilles per evitar l'acció de la nova classe alliberadora, formada per guerrers d'ambdós sexes.

El caràcter de la noblesa catalana d'avui ja no es basa en el patrimoni, tampoc en la genealogia. La catalanitat es transmet per via cultural, per l'amor a la terra, a la gent, a la llengua i a tot el que es produeix i s'ha produït. No pas per negar valor al que fan altres nacions, molt al contrari: cal incorporar tot allò que pugui ser útil per millorar la vida i la llibertat: és copiant com s'aprèn, copiant es pot millorar. Però ens hem passat massa anys pensant que, realment, solament sabíem treballar i proporcionar feina als pàries de terres veïnes; que els anys gloriosos de la pàtria havien quedat enrere, i que calia seguir maldant per trobar un encaix dins d'un motllo que ens és aliè i que no pensa en incorporar el que podem proporcionar, sobretot culturalment. Solament cal revisar les programacions de les televisions espanyoles o dels programes amb què eduquen llur mainada. Per a ells, no existim; som solament una nosa que cal domesticar.

S'ha acabat el miratge: els espanyols no ens volem com som, sinó que voldrien fer-nos com ells. I si això signifiqués cap avantatge... però ja es veu que no. No atemptem contra Darwin! En la barreja mental, nosaltres no hi guanyem.

El precepte principal de la noblesa catalana és que es tracta d'un "estament moral" format per tothom, però del qual cal mantenir al marge aquells que solament volen perjudicar l'objectiu comú. No s'ha de menystenir el passat polític de ningú, perquè fins de forma inconscient, molts que no eren massa catalanistes, han contribuït al moment d'acceleració actual (estatutistes de 2006). El que cal és posar com a valor principal, per damunt dels partits, la llibertat nacional, alimentada per l'estudi de la nostra cultura i tot allò que la pugui acréixer. Cada grup, però, té les seves estratègies, els seus interessos i els seus auditoris, als quals adreça llurs missatges per tal de formar una base àmplia. Cal implicar el màxim nombre de catalans, de nissaga o de voluntat, en el sentiment de formar part d'aquesta noblesa catalana, per tal d'aplegar tots els ciutadans del Principat i dels territoris de cultura catalana.

MIRI, MIRI, ÉS ART!

Setembre 2016. *El Tres de Vuit*.

"Art en trànsit", exposició itinerant. Del 23 de setembre al 13 de novembre. Sala dels Tinitaris (Vilafranca del Penedès).

Primer van ser els raigs catòdics, després el plasma i el TDT. La pantalla ens té els ulls esclavitzats, i el cervell. Ella va substituir el "boli", la llibreta i, poc a poc, el llibre, la revista, el rellotge de polsera, la conversa "live" i l'empleat de banca. "Art en trànsit" és una iniciativa ben interessant que neix dels fons d'art visual contemporani aplegats durant dinou anys pel Centre d'Art La Panera de Lleida, i que utilitza l'impuls i les vies dels ajuntaments on fa parada i fonda, i de la Diputació barcelonina. Aquest projecte artístic i educatiu està fent la seva ruta nòmada per diferents ciutats i viles catalanes. Setze artistes, vuit pantalles i dos projectors a la recerca de les mirades que interpre-

tin uns missatges relacionats amb l'actualitat i les angoixes de l'home cultivat en un pensament progressivament socialitzat, massificat, globalitzat. Coloms missatgers d'un llenguatge a l'abast, interrogants sobre la banalitat, la violència normalitzada o la seva versió dantesca: la guerra. La condició sexual, l'oblit obligatori del terror en un país que mai no aconsegueix viure en pau. La construcció efímera del Jo volàtil. Entre els objectes culturals clàssics, un mural del dibuixant Francesc Ruiz ("Zona alta") una mena de "storyboard" per a un "traveling" sobre la Diagonal Sud de Barcelona, on s'amaga el desig enmig de la descripció.

El 1979, els londinecs The Buggles cantaven que el vídeo havia mort l'estrella radiofònica, com el cinema sonor havia acabat amb alguns actors del mut. Avui, l'omnipresent pantalla i el "whatsapp" han acabat amb les cartes d'amor, i fins amb les de desamor. El videoart que podem contemplar als Trinitaris té una vocació ètica, de reportatge d'època, més que no pas de creació de valors estètics, sempre més perdurables, però també volubles, a la llarga, per la variabilitat de les modes i els gustos. Aquesta tecnologia artística serveix de mostra al nostre jovent (i més granadets) sobre les grans possibilitats que ens ofereix l'electrònica actual, amb la qual juguem, però de què podem extreure fonts il·limitades d'expressió personal o col·lectiva. Els resultats constitueixen uns testimonis generacionals de primera magnitud sobre el nostre trànsit vital, i degudament traduïts al llenguatge binari, romandran fins qui sap quan incrustats a les memòries efímeres de servidors ignots. D'ells, els estudiosos de demà en faran la nostra història. Mirem de quedar bé.

LA PRUDÈNCIA DELS PANXACONTENTS

Setembre 2016. *El Tres de Vuit*.

A la tribuna *El Cotxe escombra* del 26 d'agost, el senyor César Martín, sota el títol "La prudència del traïdors" etziba una severa descàrrega sobre la memòria del recentment traspassat, i recalcitrant catalanista, Jordi Carbonell, un dels més decidits i matiners sobiranistes de la Catalunya recent. Martín es dedica a la fàcil recurrència de forçar complicitats entre el nostre nacionalisme i els imperialismes del XX (nazisme i feixisme) que seguien camins totalitaris i violents, avassalladors, molt al contrari que el patriotisme cultural i democràtic característic del catalanisme polític des dels seus orígens decimonònics. Mancomunistes, confederalitzants, cooperativistes, mutualistes, ateneuculturalistes, caixadestalvistes, fejocistes, ... coses poc vistes i gairebé desconegudes a les espanyes. L'imperialisme disfressat de nacionalisme no té res a veure amb això nostre, ni ho ha tingut mai, no cal ser cínics ni enredar la troca dins el cap dels desapercebuts, perquè això no fa més que mostrar llacunes pròpies i una quincalla ideològica que ja no compren més que els brocanters quan es posa a mirar de desactivar la frase de Carbonell, que no era més que un avís per als grumets ganduls davant la nova dèria (la socialista) que renovava antic material ja caducat enviat des de les meninges de l'Estat en altres temps (lerrouxisme, comunisme llibertari, falangisme, opusdeisme). I és que l'excessiva prudència en certes qüestions pot portar a la paràlisi dels negocis, i ser percebuda com a covardia i impotència. Fer el melindrós sovint amaga el desig de mantenir un *status quo* satisfactori per aquell que vol passar per prudent, però que solament vol evitar o retardar un canvi que es veu irrefrenable. El temps de la Transició, que volia superar els estimberris de les molt tradicionals dictadures hispàniques, va demanar prudència i paciència a la majoria, mentre els carrers es tacaven rítmicament de sang a causa d'alguns comptes pendents de la guerra ençà. El resultat fou la molt migrada democràcia obtinguda, segons ho demostren les proves de resistència dels darrers

temps. Si a molts ja els va bé jeure a mig camí, perquè es consideren satisfets, o perquè són incapaços d'albirar els cims assolellats d'una nació lliure, que no provin de barrar el pas, amb les seves amonestacions de prudència, a aquells no disposats a veure morir la seva cultura entre la diglòssia bilingüe i la desculturització televisiva dels masoquistes que encara no han entès que a Catalunya –nació sense poder de decisió– han aconseguit allò que el seu país d'origen els negava. La malfiança de Carbonell vers els excessivament prudents tenia relació amb aquells que, coneixedors de la nostra obligació com a catalans de contribuir a la màxima llibertat nacional, no ens hem d'adormir en la defensa del país ni aplanar el camí a qui malda per manternir-lo estacat. Perquè poder és poder fer, poder decidir sobre les despeses i, ben segur, servir d'exemple de com fer les coses bé a uns veïns que van molt mancats de bons mestres.

Aquest cop el tribú ha desafinat, s'ha ficat en un orgue de gats, com aquell escrivà hispalense, cantat per Jaume Sisa, que s'esgargamellava a la dutxa de Triana.

AMB TOTES DUES ORELLES I REMENANT LA CUA

Octubre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Que ens voldrien fer mossegar la pols de la Monumental, seguint la tradició de Badajoz 1936, és segur. L'homicida nia dins de molts dels nostres veïns, però l'ecosistema ha variat molt en vuitanta anys, per sort de la civilització... i per efecte d'aquelles massacres i altres de molt pitjors que va conèixer el món en aquells anys de terrorisme generalitzat.

Hi ha coses que escapen a l'abast de la voluntat humana. Els castellans (amb l'ajuda inestimable dels francesos, i l'aquiescència d'Anglaterra i Holanda) van provar de fonamentar el seu imperi (que volien escampar per Europa gràcies als doblers americans) en una nació que mai no ha existit, per molt que hi han maldat ("Mambo", Jaume Sisa; *La catedral*, 1977). I si bé hi ha hagut cultures hispàniques que han arribat a la pràctica extinció, com la dels valencians, la dels aragonesos (si és que en tenien, que és discutible), la dels gallecs i la dels asturians (aquests, pelagians, es pensen que Espanya són ells, i la resta, terra conquerida), la nostra, la catalana, ha patit les atzagaiades de la prohibició, la diglòssia i el menysteniment durant dècades, però ha rebrostat pels seus propis mitjans a desgrat dels seus il·lusos detractors, com havia observat el migmodernista del bandarrisme intel·lectual Francesc Pujols i Morgades, molt preuat avui per catalans àvids de referents, sense copsar que, en el fons, Pujols és la imatge clara de la nostra impotència col·lectiva, incapaç de dirigir una força que, o bé no tenim, o bé no sabem utilitzar més que en l'escarrassament laboral del passar dies i empènyer anys. O de l' "anar fent i anar tirant", que era la crossa preferida dels menjadors de farro bianyencs dels meus primers anys.

Aquesta actitud solament pot correspondre als personatges de civilitzacions decadents (i aquí no sé si em refereixo ben bé a la catalana, a la iberoromana o a l'occident romanogermànic en general). Els *felah*, en deien els spenglerians, pagesos de cercle vital reduït, tot i que potser, de gran alçada espiritual. Pobles que desconeixen els seus inicis, grandeses i destins, i que van de cap vers la dissolució en altres pobles més dinàmics i ambiciosos. Hem estat a punt d'esdevenir això. Què ens ha salvat? La política? la fe? els farts de pencar que es fan molts? la capacitat empresarial i comercial? Potser una mica de tot. Però, per damunt de tot, el que més destaca en el català mitjà d'avui respecte al de fa quaranta anys és una cosa: la cultura (i la llengua pròpia). La capacitat d'aprendre i la curiositat; el coneixement de les coses d'aquí i de les de l'altra banda del món, passant per totes les que un es troba mentre hi arriba tan lluny. Sens dubte que això es deu a un

sistema educatiu renovat i modern, a les inversions públiques i a la voluntat dels particulars per millorar la forma d'ensenyar. Sí. I l'eclosió dels mitjans d'informació a domicili. Sí. Però per damunt de tot un entorn en què prima el coneixement: a l'empresa, al lleure, entre els amics, a la família... El coneixement que ens pot arribar a fer savis però que, per davant de tot, ens permet assolir un nivell econòmic digne, com assalariats o com emprenedors.

Aquesta és una de les grans diferències entre la societat catalana i l'espanyola. Allà encara tenen altres valors: arrambar-se als forts, fer-se funcionari, pensar més en l'esbarjo que en la feina o denigrar aquell que té iniciatives que el poden fer pujar en l'escalafó socioeconòmic. Tot això bastit sobre un imaginari cultural més imaginat que no pas conegut, més sobreentès que estudiat, miratges d'un imperi que porta més d'un segle enterrat, i d'una superioritat injectada a base d'autisme, arrogància i cultura de baixa estofa. A Espanya l'han salvat les platges des dels anys seixanta: compleix un paper en l'economia general com a balneari de la classe treballadora europea. Però no té cap argument per convèncer els catalans conscients de seguir formant part d'un puzle on ja no encaixen les peces, pel fet d'haver mantingut una política centrípeta, hereva del liberalisme postabsolutista del XIX i del franquisme del XX, sense haver tingut prou cintura per "canviar de tercio" ni per endevinar per on li podien arribar les banyes.

Des de fa cent-cinquanta anys, Catalunya ha estat una anomalia entre gent que no ha volgut pensar i actuar en benefici de tots. Van tenir Pi i Margall per redreçar-ho i va faltar poc per què el "pelessin". Hem de saber mirar per damunt del present i del darrer Telenotícies. Cal cercar els senyals còsmics que ens empenyen cap a la llibertat. No siguem covards, no serà fàcil. Però allò que serà ho farem nosaltres, i podem donar lliçons a aquesta Europa decandida d'uns estats que mai no se l'han acabat de creure. Podem i devem dir la nostra, perquè el futur de Catalunya, que és un país petit, com cantava el diputat Llach, passa per trobar bons aliats entre altres països disposats a unir esperances per enfortir l'estabilitat del món.

EN EL PUNT DE NO-RETORN

Octubre 2016. Diari Gran del Sobiranisme.

La humanitat tendeix cap a l'*Imperium mundi*. De fet, des de sempre. Cada nació ha segregat el seu esquelet estatal, i cada Estat ha tendit a colonitzar les nacions veïnes per assegurar-se una còmoda subsistència o per evitar ser fagocitat.

Les nacions europees supervivents a la pròpia història posseeixen un esperit fàustic de l'existència que les centra en els aspectes físics molt per damunt de la transcendència individual o col·lectiva enllà d'aquest món. Amb una obsessió cega pel profit material i les assegurances que presumiblement n'ha allargat l'hegemonia entre les cultures del món. Però el model humà que convé a la vella Europa –i a la no més jove nació catalana– és un tipus racial (referit a la personalitat i caràcter) prest a obtenir de la realitat una visió superior i fèrtil sobre allò que és i allò que la voluntat vol aconseguir. En aquesta percepció còsmica compta molt més l'home singular, lúcid, que no pas la

munió del *populus romanum*, destinat a seguir-lo (malfieu-vos de qui porta "popular" per cognom: va de rebaixes).

Catalunya i Europa són entitats polítiques antigues, fonamentals per entendre l'articulació actual del continent i del seu àmbit d'influència (que és mundial). Si hom considera que hi ha un destí al qual tendeixen totes dues realitats, és també imprescindible crear-ne els mitjans humans. L'entrellat social s'ha de fonamentar, en tots els casos, tant en la competència tècnica com en les traces de la tradició; en els costums, en la bona criança, en els cercles de concomitància i en la bona elecció dels dirigents, que han de tenir com a principal virtut tant la superioritat intel·lectual com l'espiritual. És a dir: l'antítesi de l'actitud populista, envejosa, plebea i superba. És el poble, en conjunt, que ha d'esforçar-se a millorar en tots els sentits, no solament en el material: així, cal que pugui copiar de bons exemples.

Una de les premisses de les societats lliures és el respecte al dret de propietat. En canvi, el fals socialisme anarcomarxista dissol l'individu en la massa, i la propietat passa a ser patrimoni dels dirigents absoluts, mags de la demagògia que esvaeix la llibertat en una igualtat fictícia, servil, aigualida, sense força.

L'ànima romanogermànica (històricament, la nostra) basa el sentit de la seva existència en l'obtenció de propietat immoble per herència, per matrimoni, per adquisició, per fabricació o per conquesta: el patrimoni. La propietat, que pot constituir un instrument d'independència econòmica, esdevé la garantia de l'home lliure. A desgrat de les consideracions proudhonianes, propietat és allò que pretén assolir l'home que treballa, i que amb feina i enginy es guanya, es consolida, es transmet, es compra o es ven.

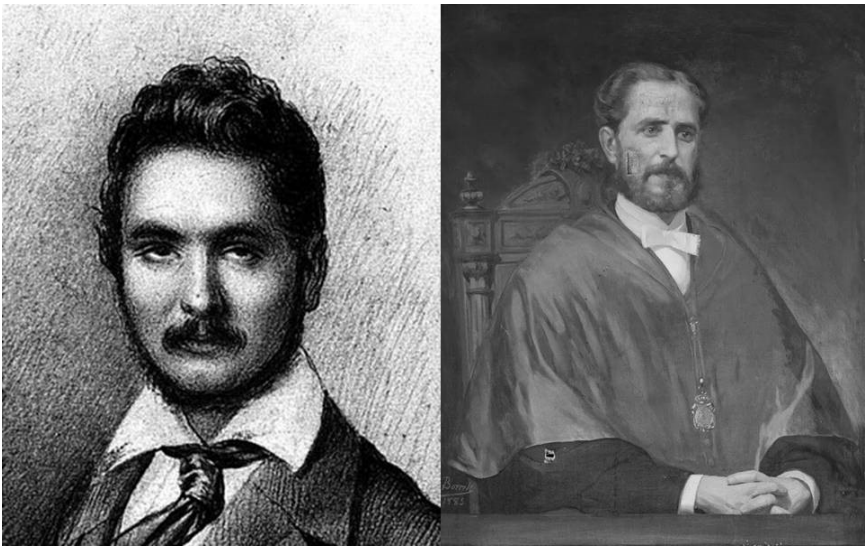
Davant la realitat dinàmica i els fluxos econòmics, la falsa divisió entre burgesia i proletariat ha propiciat la lluita de classes (classes sovint indefinibles en la seva funció social i econòmica), cívica o violenta, antítesi que ha acabat parint noves elits de partit únic. Tan elits com abans, i sovint molt més tiràniques. Una dialèctica, tot sigui dit, propiciada per l'ambigu estament burgès (més aviat, no-estament) amb vocació i desculturitzadora respecte al que van ser les directrius

del seu món-bressol: la Il·lustració. Un abús de racionalisme pot acabar en suïcidi davant l'imperialisme dels grans poders centralitzats, globalitzats.

El problema tant de Catalunya com d'Europa, paradoxalment, és la falta de mentalitat d'Estat propi, l'excés de preocupació social i la generalització de l'esperit subsidiable, en lloc d'estimular la lliure iniciativa, la innovació i la personalitat pròpia a l'hora de formar les capacitats adaptatives. Però els caps adotzenats són incapaços de sortir del pensament hegelià i marxista, avui ja prou amortitzat i desacreditat, que posen més interès en repartir que no pas en guanyar: en apropiar. I no veuen que només es pot distribuir si primer s'aconsegueix (si no és que algú altre t'ho fia). Cal recuperar els bons instints de la gent que va forjar la nostra cultura. Hem de recuperar el sentit compromès de sentir-nos amos a casa nostra, de satisfacció per allò que ens és propi, i no només del guany monetitzable. Hem de vèncer el desafiament que ens planteja el present, amb convicció, voluntat forta, astúcia i contundència, però aplegats sota la disciplina del nostre Estat renaixent, el pal de paller, l'ariet de la llibertat que estem recuperant. Podem ser i serem un exemple per Europa (ja ho som per als deixondits). Allò que ahir era entelèquia i avui és caliu revifat. Allò que alguns veien com una quimera, avui marca la metodologia al nostre continent i al món. Confiem en la força del nostre braç, però sobre tot en la força de la nostra cultura –filla legítima de la civilització més avançada de tots els temps–, en el fet que estem fent història amb la nostra revolució nacional pacífica, i que no som més que agents del destí, perquè l'evolució humana tendeix cap a les formes de ser i de fer genuïnament catalanes.

GÈNESI DEL CATALANISME EN ELS INTEL·LECTUALS DEL XIX

Octubre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Pau Piferrer (esquerra). Josep Coll i Vehí (dreta)

La guerra del Francès (1808-1814) significà la derrota de l'imperialisme napoleònic, que tant va afectar Catalunya, però anys a venir, significà també el final de l'absolutisme d'antic règim, transformat aquí en centralisme de capelles liberals. Madrid seguia sent (com avui) l'eix regulador de tot poder polític a l'Estat espanyol, i el toll de les principals corrupcions: l'any 1847 Pau Piferrer escrivia a Manuel de Bofarull desde Madrid sobre la impressió que li havia causat la cort i els catalans que la frequentaven: *"A* principios del siguiente mes creo podré regresar, cansado de gastar, de oir simplezas, *vulgaridades y de tener que sufrirlas. Los peores son los catalanes amadrileñados, éstos no tienen pudor. Aquí no se habla una palabra de política, todo les importa un bledo: esto es un gran campamento donde se proveen todos los buitres de España."*

Més endavant, el sector moderat català, sorgit de les eleccions per sufragi censatari, aviat va plantejar l'apologia de la reivindicació cultural dels antics regnes hispànics com la millor contribució a una interpretació més correcta del col·lectiu hispànic, on es considerés Catalunya com a cosa singular (Antoni de Bofarull: *Catalanismo no es provincialismo*, "Diario de Barcelona", 30 de gener de 1855, text que Vicens Vives considerà com el primer de caire regionalista). L'opció hispanocatalana fou promoguda per Antoni de Bofarull, Manuel Angelón i Joan Cortada, entre altres, però despertava en la capital el recel propi de qualsevol particularisme que es desviés de les consignes homogeneïtzadores que els liberals havien heretat dels absolutistes. Després del Bienni Progressista, les opinions del liberalisme catòlic català s'anirien matisant i adaptant al centralisme liberal castellà per no entrar en confrontació directa amb els moderats reinstal·lats al poder de la mà d'O'Donnell.

Els principals publicistes d'aquest corrent, que mirava alhora de modernitzar el discurs catòlic, s'anirien aplegant a l'entorn de la revista "La Discusión" o el "Diario de Barcelona". Illas i Vidal, Mañé i Flaquer, Reynals i Rabassa o Duran i Bas van ser els principals procuradors d'un anticentralisme que volia canviar la tendència històrica espanyola per aconseguir una bona fórmula d'adhesió catalana al conjunt. Joan Mañé, el 1855, declarava al diari montpellerí Messager du Midi: *"Espanya es una federació de pobles, de nacionalitats, de races distintes amb distintes tradicions, distints costums y distints idiomes. (...) Establir la unitat a Espanya es introduir la uniformitat i la igualtat de la miseria, de la ignorancia i del rebaixament moral."*

I l'any següent (1856) escrivia al Diario de Barcelona que a nivell popular estava sorgint el sentiment secessionista: *"(...) se reprodujo la idea de la independencia catalana, que logró gozar favor entre la multitud. Este fenómeno puso en alarma a los hombres pensadores de aquella provincia, que preven, y con razón, los grandes males que podría traer cualquier movimiento en este sentido, en las actuales circunstancias y con la vecindad de una nación poderosa* [al·lusió a una possible invasió francesa]."

Les principals reivindicacions d'aquests catalanistes catòlics eren la defensa del Dret Civil català i la reivindicació d'algun grau d'autonomia administrativa. Aquesta fou la tasca de Manuel Duran i Bas, desenvolupada des de les Corts i des de les diferents institucions que dirigí (Ateneu Català i Barcelonès, Acadèmia de Jurisprudència i Legislació, Acadèmia de Bones Lletres i Col·legi d'Advocats). El també diputat Francesc Permanyer intentava convèncer el 1860, des del seu escó, sobre la necessitat de conservar el que de bo poguessin tenir els "drets especials" diferents del general, considerant que la pervivència del "particularisme" no era incompatible amb l'acció conjunta de la "nació" quan calia, com per exemple durant la Guerra del Francès o la recent campanya d'Àfrica.

Coll i Vehí (*Por donde debe empezar la descentralización*, Diario de Barcelona, 29 d'agost de 1861) criticava l'actitud d'alguns diputats catalans que, enlluernats per la lluentor del poder a Madrid, maldaven per desempallegar-se de l'accent català, mal vist en els cercles de la capital. A diferència d'aquests, Francesc Xavier Llorens i Barba escrivia irònicament a Marià Aguiló des de la capital del regne (encara en castellà, perquè el procés de recuperació de la llengua va tenir el seu tempo): *"ya estoy transformado en todas mis partes, si se exceptúa la lengua, que peor hablo el castellano aquí que no lo hablaba en Cataluña"*.

Amb la intenció de preservar el camp de la cultura pròpia de l'anorreament uniformista, i alarmat per l'anticatalanisme desfermat des dels mitjans polítics i periodístics madrilenys, Josep Leopold Feu criticava l'any 1862 la centralització operada en l'àmbit universitari a través de les lleis i reglaments, alhora que remarcava la ignorància que a nivell espanyol es tenia de les cultures "provincials". Comparava la situació entre Espanya i França, on el moviment felibre havia estat perfectament acceptat i integrat com a expressió de la cultura francesa: *"¡Qué diferencia entre aquellos publicistas que, al aparecimiento de Mireio, suspendían sus laboriosas tareas para tejer una corona literaria con que ornar las sienes del poeta Mistral, y nuestras lumbreras administrativas rindiendo tributo a deplorables preocupaciones y declamando en pleno Parlamento contra los Juegos Florales de Cataluña!"*. El 1864 l'escriptor i farmacèutic

Josep Subirana i Vila s'exclamava que "¡No está resolt lo problema de si s'pot formar una gran nació, formada de diferents pobles y de distint origen, en una sola família, volent imposar un de ells tot lo que li es propi, als demés, si no'ls plau per força!"

Com es pot apreciar, el catalanisme té una llarga trajectòria, més que la d'alguns moviments nacionalistes que han reeixit en les darreres dècades. I, com es pot apreciar, la seva composició social és totalment transversal: des dels cercles populars, alguns molt matinerament independentistes, fins als menestrals, professionals i intel·lectuals. Tots ells, en un grau o altre, o progressivament radicalitzats, favorables a l'emancipació política i a l'acreixement cultural.

L'ESPAI I LA LLUM EN PERE LLUIS VIA

Octubre 2016. El Tres de Vuit.

"50 Anys", exposició de pintura a la Capella de Sant Joan (Vilafranca del Penedès) del 14 d'octubre al 13 de novembre.

L'obra recent d'aquest pintor vilafranquí sembla feta exprés per ser apreciada per tot aquell/a que hagi gosat potinejar en una caixa de tubs de colors davant d'una tela. La naturalesa matèrica en uns formats grossos crea sensualitat a través d'empastaments i traçades gruixudes de paletina i espàtula, formant una falsa sensació de senzi-

llesa, perquè darrera l'execució, plena de velocitat i de decisió, rau un llarg recorregut d'instrucció, voluntat i orientació estilística.

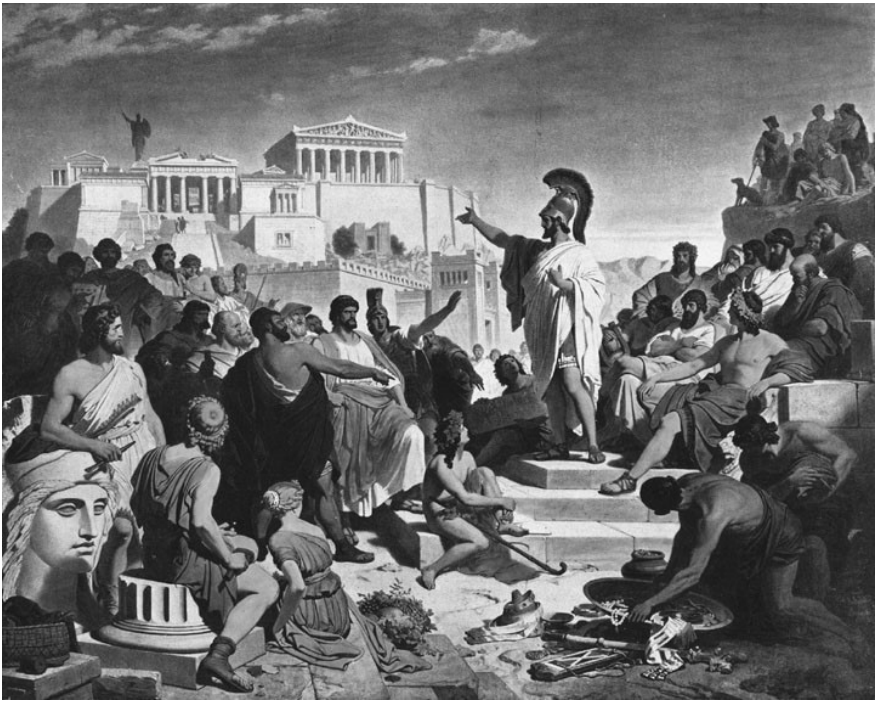
Sota la volta hospitalària de la Capella, Pere Lluís Via ens confessa les dificultats vitals i les variacions radicals en la seva obra artística. I també com ha defugit el seguiment de cap escola: "no miro mai llibres de pintura". Però no es perd cap vernissatge important de pintors vius, si hi és convidat. L'art experimentat en directe té el magnetisme de la veracitat. I fins l'olor de la llinosa i la colofònia.

Via refusa, doncs, la influència escolàstica, fins la dels grans artistes locals estacats, com ell, al paradís terrenal mediterrani. Tot i això, hi ha qui ha vist en les seves pintures la llum de Sorolla, de cels immensos. D'altres, la pinzellada violenta i decidida de Gimeno, o l'indòmit cop de color de Mir, o la fascinació de Fortuny per les panoràmiques del desert de Tetuan i de Wad-Ras, però sense soldats. I no és estranya, la coincidència, perquè els paisatges d'aquest indret del planeta impressionen tot bon observador: aquells pioners van avançar l'estilística moderna que avui ja és clàssica. L'artista actual viu molt de la memòria d'un ull que al llarg de la vida ha guardat –potser de forma inconscient– tot allò que de bell i de profund li ha passat per davant i l'ha commogut: tant en forma de realitat com de representació. Llambregada fugaç, potser, però d'efectes duradors.

Se'ns presenta el paisatge com a tesi. El cel com a immens interrogant. La geografia, la sorra de difícil transitar, suau i pastosa. I la presència humana esbossada com l'element més fràgil d'un microcosmos col·lectiu representat de forma molt personal, que roman pràcticament verge en la imaginació dràsticament diàfana de Pere Lluís Via. Un bon tast dels licors més recents obtingut després de mig segle destil·lant la seva pròpia via pictòrica.

POLITOLOGIA

Novembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Des de fa uns anys, la política, com especialitat separada, s'estudia de forma específica als departaments de Ciències Socials i fins té algunes facultats pròpies. Anteriorment formava part dels estudis sociològics o com un dels costats de la tríada economia/societat/política que constituïen l'esquelet dels estudis històrics de base materialista.

Avui, hi ha especialistes en *política*, és a dir, l'organització de les estructures de poder en els grups humans: la forma com els diferents pobles i nacions defineixen els mecanismes de presa de decisions col·lectives, la manera com s'arriba a assolir el comandament i com

exercir-lo. La *politologia* seria, doncs, la ciència del Poder. No és estrany que l'experiment politològic sorgit de la Universidad Complutense hagi adoptat un nom que és la primera persona del plural del verb *poder*. Tota una declaració d'intencions, una desiderata per arribar amb força fins a l'últim racó d'un Estat exhaust per les diverses crisis acumulades: allà l'econòmica, aquí la de ressorgiment nacional.

La corrupció vinculada als anys del totxo d'or han desbrossat el camí a noves síntesis en forma de partits d'ocasió, però el nom no fa la cosa, tot i si la marca és bona, té sonoritat i convida a vèncer la impotència que afecta fa més de dos-cents anys l'Imperi castellà (altrament conegut com Espanya). El *marketing* comercial sap com divulgar un invent per mantenir l'activitat econòmica amb vida, tant si es tracta de vendre xoriços com nous partits, per això compta amb la força penetrant dels *mass media*, amb la televisió com difusor privilegiat, més directora que auxiliar en aquesta tasca de llançament vers el gran públic. Aquí és on rau l'èxit dels nous productes polítics: gent com vostè que pensa com vostè (poc), addicta a l'exabrupte i a la desqualificació. Com vostè.

Poder (Podemos) en Comú (comunisme?): conceptes directes a la part reptiliana del cervell per aconseguir l'efecte de retornar a primera línia de la política aquells instints totalitaris de la vella dictadura del proletariat que, aquí, mai es va poder imposar. Tanmateix, un invent petitburgès que volia superar la política tradicional condicionant la set de revenja i l'autoafirmació violenta d'un subalterns degudament adoctrinats a base de tòpics, de populisme, de caricatures... i d'obediència cega als líders carismàtics (que no saben què és una pala) i a les seves consignes curtes, impactants, entenedores fins per al més obtús (o obtusa).

Comencem a veure què dóna de sí la *nova política* dels neopopulistes, sempre pendents de la càmera, del gest i del posat rebel arreglat però informal d'uns a qui mai no ha faltat res, que coneixen la lluita per la subsistència a través de converses de bar, i que s'erigeixen en representants de gent que ha patit molt durant aquests anys de maltempsada. Gent que ara respira més alleujada gràcies a l'evolució

natural de l'economia, un cop manllevats alguns recursos del negoci de la construcció i gràcies als ajustos fets per les administracions en forma de "retallades". Així, doncs, tot es va arranjant lentament sense recórrer a cap revolució, sense capgirar res, solament redistribuint la força econòmica.

Politòlegs, potser no cal proposar-se canviar-ho tot, perquè en aquest racó del planeta les coses van adequadament bé, som capaços d'absorbir (com sempre hem fet) excedents de població amb horitzons vitals ben magres en els països d'origen, i disposem de coneixement i ambició com per millorar tot allò que calgui. Aquí, a Catalunya, sempre ho hem fet, sense cap més matèria primera que la voluntat i la força del nostre treball per poder viure en pau i en llibertat a partir d'una organització social basada en el diàleg entre tots els sectors. Catalunya, però, sense llibertat política durant tres-cents anys, ha mantingut un equilibri i una potència molt superior a la resta de l'Estat, malgrat els transcendentals canvis que s'hi han operat, i ha absorbit masses enormes d'emigrants d'altres zones menys eixerides, i ha sobreviscut a això i a altres ensulsiades, sortint sempre igual de sotmesa, però molt més forta.

Així que si cap politòleg vol arreglar Espanya, que dubto molt que se'n surti, a causa de les seves pròpies característiques estructurals, pot venir a estudiar aquí i extreure'n les seves conclusions. Però que no gosi mai discutir-li el dret a un futur en pau i en llibertat, que no sigui obstacle, que la contempli com la mare cultural que sempre ha estat de la resta de pobles ibèrics, receptora de la influència grega i fenícia, vector de la romanització i de la civilització carolíngia: romànica i gòtica, artífex de la monarquia hispànica (confederal) en mala hora monopolitzada per la noblesa castellana i els nefastos borbons, precursora del parlamentarisme, de la industrialització i de la democràcia, en contra de la tradicional tendència castellana a l'imperialisme i el totalitarisme per allà on hi ha posat el peu.

Catalunya no està per la labor de mantenir-se sotmesa a una cultura que ni li és superior ni res no li pot aportar, sinó devaluació i vulgaritat. El futur passa per Europa, sempre ha estat així. I dins d'un

món globalitzat, però també cada cop més polaritzat entre Amèrica i Àsia, a Europa li calen braços i, sobre tot, cervells per superar l'etapa contemporània d'hominització (si és que encara creiem en el progrés). En aquest procés humà, la politologia complutenca, o la dels postcomunistes oportunistes de casa nostra, són com un dòmino de cafè de poble, que no s'acaba mai: un nínxol evolutiu sense sortida i sense esperança. L'homo sapiens engabiat a Atapuerca.

Estem en una època de realitats virtuals i de solucions imaginatives, no cal engegar-ho tot a dida amb una rebel·lia i unes actituds rebeques que recorden les al·lucinacions estupefaents. La política és solament una part de la cultura, aquesta engloba tot el coneixement humà i les seves diverses capacitats d'adaptació i de creació de vincles. La política implementa actuacions, però no les pensa ni les entén, ben sovint. Amb la politotècnica, en un sistema democràtic, solament es pot arribar a manar, però ella sola no ensenya a fer-ho de la millor manera, perquè hi ha moltes coses a tenir en compte, des de l'economia fins a la gestió del patrimoni, des de l'estímul al coneixement fins al manteniment dels serveis públics o la coexistència amb la resta de nacions i estats. També cal donar forma a l'expressió del propi sentiment nacional, a la integració dels estrangers i a determinar la proporció correcta de nouvinguts per evitar la disgregació d'una societat que no pot acollir un nombre indefinit de nous ciutadans. Més important (o en relació directe amb això), els polítics haurien de maldar per acabar amb l'atàvic recurs a les guerres en cas de tensions i també, evidentment, evitar la barbàrie dels revolucionaris professionals àvids de poder per la via hemoglobínica directa.

El poder d'una nació, doncs, no es guanya fent discursos maniqueus ni escampant consignes i difamacions pels canals de televisió afins. El poder ha de procedir de la part moral i ètica dels ciutadans no telelobotomitzats. Si existeix una massa crítica prou sana, el poder de la gent podria regenerar Espanya, però, a Catalunya, l'emancipació és cosa de vida o mort. La politologia local fa molt de temps que ens ho aconsella.

L'ÀNIMA DE LES PEDRES

Novembre 2016. *El Tres de Vuit*.

Silencis, *exposició d'escultures i gravats d'Ángel Camino, Capella de Sant Joan (Vilafranca del Penedès) del 18 de novembre al 30 de desembre de 2016.*

L'amor és un concepte que no només refereix els afectes –correspostos o no– de la nostra espècie humana. Entès com la tendència a la unió, es pot interpretar com allò relatiu a tota entitat material. L'amor, en temps geològic, també regula les relacions dels elements químics que formen el nostre món –i fins la resta de l'Univers– a través de la dinàmica de les partícules subatòmiques (les que coneixem i les infinites que queden per descobrir) i de la seva disposició cris-

tal·logràfica. L'amor elemental ve determinat per la valència dels àtoms i per les relacions que condiciona, fent possible les combinacions moleculars o la seva ruptura més o menys traumàtica: unions o flirts a nivell microscòpic, que poden fins tenir reaccions de desamor en cadena.

Ángel Camino (Valoria la Buena-Valladolid, 1953), gravador i escultor format al País Basc i a Catalunya (resideix al Penedès des fa dècades), vol copsar l'entranya pròpia del mineral, des d'on irradia el seu poder vers la vida que alimenta i allotja. Les pedres són el nostre claustre matern d'ençà les cavernes prehistòriques. Elles tenen cicles d'existència molt més lents que els éssers vius –tan locomoguts, però tan efímers, en comparació–, i quan muten o belluguen desfermen una potència irrefrenable que somou de soca-rel la fràgil vida.

Inicialment deixeble de Jorge Oteiza –i posteriorment distanciat–, les formes materials i conceptuals de Camino denoten clarament els seus orígens en l'escultura basca del segle XX sota la irradiació, també, d'Eduardo Chillida. Camino, en aquesta exposició, es decanta pels materials bàsics com són les roques, el ferro i la fusta, elements fonamentals d'un treball falsament esquemàtic, molt acurat quant a la idea i a la realització física, polint fins al darrer detall, fent gala d'un preciosisme no a l'abast de tothom: força cantàbrica i bellesa mediterrània?

Les roques viuen una vida pròpia animades per la pressió i la temperatura; les seves manifestacions condicionen del tot la resta d'elements planetaris. Elles creen, realment, el medi on ens desenvolupem, i els metalls associats procuren la connectivitat necessària a través d'un oceà d'electrons. Ángel Camino redistribueix a la seva manera aquest caos (ordre natural) canviant les pedres de lloc i aplicant-hi erosió antròpica per tal de desvetllar-ne l'ànima despullada que dormia la llarga son de l'eternitat.

La col·lecció de peces que allotja aquests dies la Capella de Sant Joan de Vilafranca del Penedès són un resum del seu saber escultòric fins a dia d'avui, obres d'interior o d'intempèrie que amaguen una determinació roent protegida entre formes sinuoses que, com el

cos, són fetes tant pel buit com per la massa extreta del món, i aquest, de l'Univers.

CARRONYA 'SABROSONA'

Desembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Una cort de mosques damunt el pal de paller de la dictadura castrista. Una revolució tan falsa com innecessària per establir una tirania oligàrquica excusada a base de mentides. Una colla de nens-bé enriquida gràcies al control total dels mitjans econòmics de la sacaroínsula. El nivell de vida de la Cuba de Batista era superior al de qualsevol país sudamericà, els revolucionaris no van fer més que seguir la roda i muntar una dictadura falcada a base de falòrnies i falsedats per a ús i consum d'ignorants i ressentits del món occidental.

A l'entorn de l'autòcrata del puro calcinat, el procés català, després del 27-S, mostra moltes més febleses que no pas fortaleses. Tantes que fa, francament, feredat. Gent suposadament esquerrana (com si això fos avui cap qualitat) evidenciant la seva debilitat mental adherida a un castrisme ranci. Gent que hauria d'estar a favor de la

llibertat i el progrés, es dedica a defensar dictadures: doncs això, cretins o mala gent. O oportunistes que pensen recollir el fervor popular vers una colla de mentiders, lladres i assassins que és la definició que quadra a l'oligarquia cubana. Les elits polítiques de l'Espanya franquista eren de la mateixa mena, sort que avui han deixat la mania de matar tant, tot i que ens queda la gent del GAL.

L'esquerra ha estat sovint molt vinculada sentimentalment als genocides i carnissers industrials com Stalin, Mao, Pol Pot o els psicòpates de Corea del Nord. Als més eixerits dels esquerrans els costa reconèixer les barbaritats "dels seus", abandonar les seves òrbites emocionals. L'esquerrà és especialista en justificar qualsevol hecatombe amb l'argument de "i tu més" o deixant caure conceptes-bomba com "neoliberal", "imperialisme" o "refugiats". Per als esquerrans, que vesteixen bé, que els agraden els cotxes bons, viatjar en avions còmodes o, al menys, utilitzar un bon mata-polls per a llurs rastes, per a ells tot el mal ve del capital... i acaben sent uns grans comptables de pèrdues i guanys, si saben fer funcionar la parada. I si no, la fortuna dels Castro. No els escandalitza? No, en absolut, els garrepes d'esquerra sempre tenen l'argument de que volen poder econòmic per acabar amb el poder econòmic... i apoderar-se'n ells. Per millorar el nivell de vida del poble. Com a Cuba, d'on tothom hi vol fugir. Però la culpa és de l'embargament, això, "embargament", gran paraula que amaga fracàs, incompetència i tirania. Però, com fan tots els inútils del planeta: la culpa és dels altres. Concretament d'Estats Units. Aquest mastodont que, curiosament, va decidir no esclafar la revolució dels estrafolaris pollosos. I això sí que és un misteri internacional. Quin interès podien tenir els EUA a no recolzar com calia el desembarcament (també ben estrafolari) dels "gusanitos" a Playa Girón? No ho sé. Un dia ens donaran tots plegats una sorpresa que potser sabrem que el món no és tan binari, sinó, segurament, molt més paranoic que no pas esquizofrènic.

Tanmateix, haurem de revisar les hipòtesis del psiquiatre feixista espanyol Antonio Vallejo Nájera sobre la feblesa mental intrínseca d'aquelles persones que, en l'edat adulta, se senten atretes pel mar-

xisme, conjunt d'abstrusions pseudocientífiques a l'abast d'intel·ligències mitjanes poc subtils. De tot se'n pot aprendre, i sobre tot de com aquesta poca elaboració del pensament és la recepta ideal per triomfar dins les societats democràtiques, portant-les a l'estancament i a la degradació, que és el que segurament comença a passar a les societats occidentals, sobre tot en les de menys tradició democràtica del continent. La socialdemocràcia i les seves solucions globals, polítiques assistencials i obertura global de fronteres no està aconseguint el "món feliç" huxleià, sinó la desintegració de les nacions sobre un abisme que no és encara cap societat cosmopolita, ni s'espera que existeixi més enllà d'una supracirculació aeroportuària sustentada per la cultura *borderline* del Duty Free.

La democràcia liberal entra en crisi cíclicament pels desajustos econòmics que la pròpia llibertat entranya, però les dictadures comunistes són, en sí, crisi institucionalitzada, tant a nivell econòmic com per la força que fa servir per contrarestar els seus contradictors.

Tenim, a Catalunya, una esquerra doctrinària, jacobina i demagògica que pensa en termes del segle XX (dreta/esquerra) i no en funció del present. Sembla que la crisi i la caiguda del sistema de partits catalans (CiU, PSC) ha tret dels armaris els models ideològics més arnats i esparracats: més ridículs. No es pot ajudar la resta del món sense disposar del més necessari, que és la llibertat nacional i la llibertat econòmica per tal de garantir les llibertats individuals i poder programar les despeses seguint els criteris propis, sense ser condicionats per instàncies imperials (l'Estat castellà).

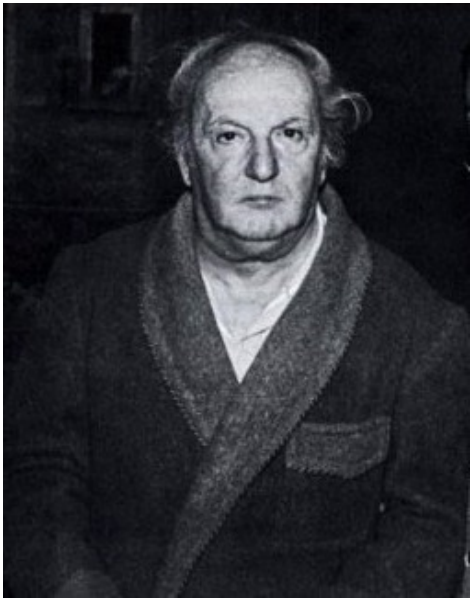
Mentrestant, com a cucs copròfags, els comunistes que quedaven es van traient les caretes i proven d'enganyar amb llur demagògia els pobres d'esperit. No en tenen prou de veure on van a parar les diarrees marxistoides: la Xina, de fèrria dictadura capitalista, la demència nordcoreana i altres aberracions històriques que no hauria de 'comprar' ningú amb prou senderi. Però la recent mort del milionari Fidel els fa saltar d'alegria: els cucs del segle XX encara belluguen. I no haurien de. Prenen per "cultura" una propaganda que no aguanta la mínima revisió (ui, si els dius que vols revisar els seus dogmes!), però

que s'escampa en temps de crisi. Adés, professors que es van renovant i escampant com taca d'oli escolàstica van saturant els cervells dels estudiants amb errors disfressats de lleis científiques per formar esclaus il·lustrats sense cap futur a camp obert: protofuncionaris. Aquesta és la forma com el pensament subdesenvolupat heretat del segle XIX, marxisme i anarquisme doctrinaris, va llastant la intel·lectualitat i el pensament dels països menys avançats. Països i intel·lectuals que causen astorament en altres parts del món més avançades quan aquests professors i aquestes idees es presenten en públic. Però la caterva esquerrana solament cerca el reconeixement en zones on preval el primitivisme i les formes racials de convivència abocades a una mena o altra de dictadura, com són aquelles on preval la cultura hispànica, una mixtura on ni el neolític ha estat ben assimilat.

Cuba i la dictadura dels Castro, falcades per la ignorància escolaritzada i la idiòcia general (les classes mitjanes van haver-se d'exiliar a partir de 1959), formen el darrer gran exemple d'aquesta forma de ser retrògrada, que desperta tanta adhesió entre els ganduls mentals hispanòfils que viuen i engreixen a costa del capitalisme català, generador de prou excedents com per mantenir molts funcionaris, també aquells professors que voldrien enterrar-lo i fer d'aquesta terra superba una ruïna tropical sense llibertat com és la Cuba dels Castro, una família que ha sabut rendibilitzar bé la seva dictadura.

PUJOLS INVERTEBRAT

Desembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*

A falta de nanses més resistents, la pretesa generació del 68, els "antifranquistes" que ara manen (i que han asfixiat generacions posteriors senceres amb llur transició amnèsica, socialdemocràtica), s'han autoreceptat algunes dosis de francescpujolsisme per gallejar, ara, de filòsofs. Durant la seva joventut van lluitar per superar la compulsió masturbatòria i estavellar llur imperatiu edípic contra algú que no fos de casa. Després van voler saber història i es van fer anarcomarxistes per representar que eren macos, bons i filoproletaris, tot allunyant el tuf mesocràtic que els envoltava, emmascarat en Lavanda Puig. La realitat –als més eixerits– els va anar guanyat en forma de col·locacions, de llocs de comandament o d'oposicions ben sovint vinculades al carnet de soci d'algun partit (n'he conegut que militaven en més d'un!!). I vinga escampar el conte publicat pel diari oficial corresponent. I vinga Unamuno, una mica d'Ortega, quatre pessics encara de Marcuse o de Gramsci, però ja feia rònec, i finals de la Història fukuyamaires, i bravades franceses amb regust de suïcidi, o el retorn als clàssics per a aquells que no els van arribar a entendre mai a l'institut. O encara dosis estupefaents nietzscheanes per fer el radical, l'esvalotavelles... una nova generació d'alcohòlics socials.

I algun autor català? ni per mostra. Perquè no els coneixien, perquè no els havien llegit, perquè solament existien en velles edicions a l'abast els dies de fira dels llibreters de vell. Ors? havia quedat canibalitzat pel feixisme castellà en les seves darreres glosses del diari Arriba. Ors i Rovira no va aguantar la pressió a què la cultura catalana sotmet sempre els seus millors representants. A Catalunya és més fàcil ser puta de rotonda que no pas estudiós del cos artístic i literari que sustenta la identitat nacional diferenciada (i de vegades irreconeixible) de la resta de països, de nacions i de cultures. I no tothom aguanta tan mal pagament per feina tan exigent. A Ors, que era el millor que havia donat la ciència catalana en dècades, li va rebentar la caldera. També deu ser cert que ell hi va embotir més llenya de la que era capaç d'aguantar. Ors i Pujols es tractaven i dialogaven: Ors des de les redaccions dels diaris i revistes, des dels despatxos de la Mancomunitat, Pujols des del cafè de l'Ateneu, des de casa seva a Martorell, invertint la seva vida en llegir llibres, transcriure amb gràcia i no veure més enllà del que ja existia. Ors esdevindrà mestre de fatxes i il·luminat degudament desviat dels ponts de comandament. Pujols, un manta a l'exili que tornarà aviat a reprendre el circuit Casa-Tren-Ateneu.

Però s'ha de menystenir l'obra literària de Pujols? Penso que no tota, solament una part. Per exemple, la seva obra de joventut *El nuevo Pascual o la prostitución* és totalment prescindible, no té suc ni des del punt de vista artístic ni com a mostra d'època: és el producte de la poca feina d'un jove desvagat. Escriure bé pot no tenir cap més interès que l'estètic... o el de fer passar l'estona a altres mandrosos com l'autor. El caire humorístic de molts articles que publicà a la premsa és el millor que Pujols va aportar al sac comú de la ciència general catalana, a qui va dedicar potser el seu estudi més interessant, no tant per cap aportació original sinó perquè es tracta del primer aplec d'autors catalans que des de Llull van apareixent en successió lògica per formar entre tots l'esquelet del pensament nacional. I això ja és molt. I justifica moltes becaines.

Barrejar coneixement amb ironies i alguna pinya seca contra Llorens i Barba, per exemple (que sí que era filòsof, intel·ligent, labori-

ós i apreciat pels seus coetanis), garanteix el favor dels mestretites, dels pedants i d'aquells que s'ho pensen però que no hi arriben, ni hi arribaran mai per falta de fondària i alçada. El surrealisme postmodern dels nostres creadors i crítics arribà tard i malament al coneixement de Pujols. El seu amor és fruit de la buidor existencial d'unes vides espremudes sense cura, la vida en sí i prou, i ara que la plebs s'ensobirana, traiem a passejar el gran *cantamanyanes* que va ser Pujols, i així el desafinen tant en Jaume Sisa com l'Oriol Tramvia o en Pascal Comelade, i el lloa l'Enric Casasses. Tots ells valors del segle anterior amb unes lletres i sons rancis, com el de Martorell, però sense tantes gracietes i acudits. El van redescobrir, ens quedem amb l'índex onomàstic de la historiografia del pensament català i el tornem al sepulcre. Prou que l'han amortitzat escriptors de segona fila amb pretensions filosòfiques, i l'han munyit fins a fer sang per extreure el que no tenia: cap genialitat suprema de botiguer o de petit terratinent. Cap designi, cap consigna, cap glòria, solament facècies a peu de barra de bar per evitar tenir que pagar les rondes, o la que augurava la resurrecció de la cultura catalana, malgrat els seus enterradors. Per quan va predir el miracle?

Llorens, al menys, va ser pare engendrador de la Renaixença. La generació de Pujols va quedar rebentada per un excés de genis cosmotòpics i per pensadors arítmics. Ell mateix és més proper al gènere de la narració humorística amb guarnició d'erudició que no pas al de la filosofia. La seva escalinata hiparxiològica, més helicoïdal que no pas d'escaire, un mal refregit del catolicisme escolàstic, un *divertimento* cultureta per a agnòstics i ateus amb enyor de la mama i de la iaia, però sense l'esplendor i la veritat que s'amaga en la simbologia de la creu. Pujols jugava a la civilització, però sense implicar-s'hi massa. I encara alguns dels seus treballs van tenir una certa volada, més de la que es podia esperar de la seva actitud vital, però ben segur incitada pel seu desig de passar a la història i propiciar-ne el redescobriment contemporani.

En aquests moments que semblen cabdals per al nostre país (ja en parlarem d'aquí a una dècada) l'actualització de l'actitud crítica,

lúdica i gairebé còmica d'una part del món intel·lectual ens aboca a un cul de sac on el pensament (rellogat) de Pujols no ens aportarà cap més llum de la que portàvem abans d'entrar-hi, i sí atorgarà raó i aval a la facècia, a l'estirabot i a la valoració superficial, gairebé repel·lent, a la visió ideologitzada, al rumor com a font del coneixement i a l'aplaudiment de la colleta com a via d'entrada directa als anals de la cultura nacional. Quina bírria de cultura, doncs, la que es basa en aquestes actituds pujolsaires de gent gandula per estudiar i sense capacitat de copsar la veritable essència d'allò que li passa per davant dels ulls. Doncs bé, aquest és el tipus "d'intel·lectual" que està substituint, paulatinament, el mur de tanoques marxistes que ha format i forma el personal de les universitats, els mitjans de comunicació i tot el món cultural endossat pels poders, públics i privats, durant i després de la darrera dictadura espanyola. Seguidors de Pujols –però més destralers–, alguns pretenen remasteritzar la filosofia catalana a base d'enlairar els que consideren "seus" i de condemnar els que no blasfemen ni escupen prou. El pujolsisme d'avui vol ser el dandisme de l'avantguarda d'un catalanisme distingit i *camacu* adquirit per a l'ocasió, on una colla d'esgarrapacristos bornis regnen en un país de lluscos.

RETRAT TRENCAT: IDIOTES I/O TRAÏDORS

Desembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Miraré de ser breu.

Alguns, que van veure néixer aquest invent anomenat CUP's de les entranyes llogades dels claustres psucaires, maoistes i fins trotskistes, tots ells coordinats des del PSC en temps de Nicaragua, ja detectaren un curiós contrapuntisme respecte a les forces catalanistes del moment (CiU i ERC), a les quals es buscava desfalcar, afeblir i, a dia d'avui, substituir gràcies a la palestra diària dels *mass media* i del Parlament.

Els engendres espanyols de sempre, ja amortitzats, mantenien el miratge esquerrà en la nova criatura. Una bèstia que ha crescut matant (un president de la Generalitat liquidat) i que, amb l'excusa de la

desobediència i la desconnexió, no deixa d'agredir el catalanisme genuí, el que no obeeix a consignes "internacionalistes", sobre tot les que emet Madrid. Un catalanisme amb segle i mig vetllant per la vida del país i del qual la CUP n'és un fill bord empeltat pel falangista Joan Fuster.

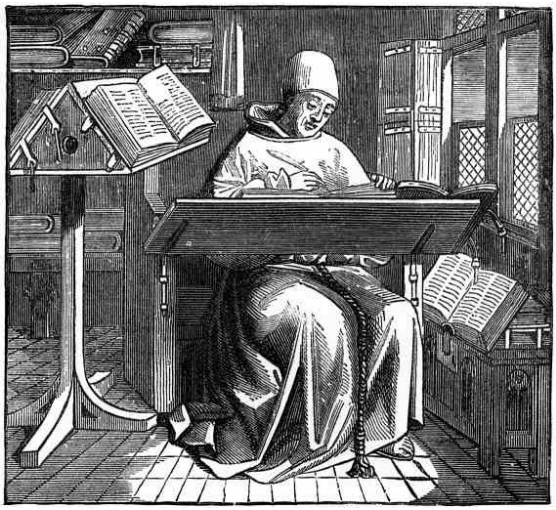
En l'estratègia de l'enfrontament contra el ver catalanisme, ara toca enredar amb el conflicte buscat per les estelades i els retrats de Felip Borbó. Quan convé, els escupaires són molt legalistes i protocolaris, com quan exigeixen un referèndum amb tots els ets i uts, que al final ens podria costar un ridícul mastodòntic, còsmic. Temen que els "moderats", els "conservadors", la "burgesia", els "neo i paleoliberals" puguin assajar una declaració unilateral i tirar milles. El radicalisme societari sempre és covard, mesquí, oportunista i traïdor en el moment en què convé al seu objectiu, que no és cap més que tallar el bacallar, malgrat no saber-ne, tot i destrossar la peça de forma maldestra: la història del comunisme en va plena d'exemples. PDC i ERC estan formats per gent molt més capaç de jugar-se la llibertat i la vida per la nostra pàtria que no pas aquesta canalla aviciada, capriciosa, covarda, acostumada a tenir-ho tot i ràpid, però treballant més aviat poc. La CUP és un partit de "pijos" marcant camins que el poble no desitja (com al PSUC, els voten altres *pijets tremendos* com ells).

Com que aquí no s'avança cap a la llibertat, les coses segueixen igual que abans, és a dir, que els mossos han de portar davant el jutge aquelles persones que determini la justícia (espanyola). Com abans. Per cremar fotos de segons quin sòmines et xiulen penal, i això ja ho sabem abans de treure l'encenedor. Això, avui, aquí, encara és punible, i ho serà per sempre més mentre hàgim de dependre de les tàctiques estúpides i ridícules d'una colla de casposos agosaflautats més internacionals que no pas catalans (viatjats a costa del papà), una gent a qui falta tot sentit comú i de país, i les canteretes necessàries per superar la immensa prova que tenim tots davant.

Vista la trajectòria, em pregunto: qui paga aquesta caterva d'antiracionalistes? qui els teledirigeix? quins han estat els seus professors? faran metàstasi?

RAQUITISME FILOSÒFIC

Desembre 2016. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Francesc Xavier Llorens i Barba va deixar escrit que la filosofia solament apareix en els pobles (nacions) que presenten un cert grau de desenvolupament i de maduresa espiritual interna. Ho expressava, això, en el seu discurs de 1855 (*Sobre el desarrollo del pensamiento filosófico*) en castellà (norma de l'època), llengua que ha produït en el passat alguns prodigis ditiràmbics, però mai ni una sola idea aprofitable més enllà d'emmascarar crims i espolis, res més que el món hagi de prendre en consideració. Astúcia de cabrers i prou, és tot el pensament castellà en conjunt.

Però Llorens transitava per la corda fluixa entre la catalanitat i el fet de ser funcionari estatal. No va deixar a penes cap escrit i la filosofia catalana oficial no el té conceptuat com a pensador especialment remarcable, malgrat que la intel·lectualitat barcelonina coetània, en bloc, se'n reconegué deutora. Però no vinculada per llibres i articles que no escrigué, sinó a través de la paraula, de l'influx de la conversa.

Ell fou el principal seguidor de les línies teòriques del seu mestre, Ramon Martí d'Eixalà, en el terreny universitari, i contribuí a formar la generació de la Renaixença que, alhora, engendrà la del catalanisme a partir de les seves dues tendències: la regionalista i la nacionalista.

Sempre s'ha discutit la possibilitat de donar cèdula d'existència a una escola filosòfica netament catalana, que des de l'edat mitjana arribaria fins a l'època contemporània. Catalans acomplexats i espanyols disposats a l'enderroc ho han volgut negar, per falta d'un gruix d'autors, pel desballestament universitari català durant el XVIII, per la no existència d'un corpus teòric concatenat o per no demostrar tots els filòsofs una adscripció netament catalana. El cert, però, és que el XIX va deixar uns noms i una filosofia que van tenir gran influència sobre els cervells dels seus contemporanis: el citat Martí d'Eixalà, l'interessantíssim Jaume Balmes de qui encara Espanya no ha arribat a l'alçada (i nosaltres potser tampoc) o el jove Pere Codina, de mort tan prematura, traductor de Stuart Mill. En el terreny de la filosofia política encara crema, roent, la marca de Francesc Pi i Margall, company d'estudis de Llorens i també deixeble de Martí d'Eixalà. Pi, calibrant el cas hispànic i comparant-lo amb altres països i estats (EEUU, Suïssa), resolgué que la solució per a la integració dels diferents pobles peninsulars fóra organitzar-los en una república federal. El proverbial retard mental dels espanyols ha fet que passi un segle i mig, i un reguitzell incessant de crisis fins que alguns cervells de l'esquerra espanyola actual ho hagin pres en consideració, més com una disfressa circumstancial davant la secessió catalana que no pas com a projecte de futur. El federalisme, en mans espanyoles, solament acabaria en una nova trampa autonomista.

Espanya es volgué nacionalitzar quan s'ensorrava l'imperi que li va donar el primer sentit (Espanya = Gran Castella). Per això Espanya, que no ha existit mai ni com unitat ni com destí, no ha pogut ni pot arribar a més: l'invent s'ha exhaurit. No compta entre les nacions que faran la civilització del futur, perquè no és nació i ha gastat totes les seves forces en mirar de seguir existint. El pensament espanyol contemporani és paper mullat, és lletra morta, va descendir a la fossa l'abril de 1939 i solament interessa a altres morts vivents.

Llegint el que s'ha escrit i sentint el que es parla, no crec que Llorens, avui, considerés que Catalunya hagi arribat a desenvolupar o recuperar una filosofia pròpia, nacional, més enllà dels escolasticismes

universitaris i de la pedanteria dels fleumes mediàtics. Des de fa segles, la filosofia catalana no ha pujat cap pis en l'edifici del coneixement. Això es deu, segurament, a la poca qualitat dels *professionals* universitaris. En el segle XX, els pensadors més originals han estat extrafacultatius: Turró, Ors i Pujols (aquest darrer, més narrador que no pas rumiador).

En l'actualitat és la història de la filosofia l'especialitat més conreada pels nostres aspirants a *filòsofs* perquè és la més senzilla de curar, la que demana pensar menys, la que més fàcilment publiquen els editors i sobre la qual es poden lliurar revenges de forma iniqua. El filòsof tendre acostuma a no entendre com funciona la dinàmica de les cultures i de les societats. Per ell, l'home i la seva ment són intemporals. No coneix els processos de les civilitzacions ni d'*hominització* dels propis individus. El filòsof-historiador "clava" l'autor i llur pensament en un període del qual ho ignora gairebé tot. A més –i és el que denota la seva ignorància– sempre cau en el parany de la "presentització": explicar l'autor, el període o el seu pensament des dels paràmetres d'avui, i es distorsiona del tot el valor que cada fet o idea hagi pogut tenir en el seu context estricte. Així, presentar Turró com ateu o Llorens com espanyolista és enganyar els lectors i els alumnes, és forçar els elements del passat per avalar les fal·làcies amb què es vol justificar el nou relat d'un present que no se sap entendre i, en general, és no haver capit res de la vida.

Cal exigir a la nostra filosofia i, en general, al coneixement que els intel·lectuals han d'acostar a la gent, una maduresa tan imparcial com sigui possible, i de forma que inclogui tantes subjectivitats com sigui possible. Però s'ha de basar en el rigor, en l'estudi ben meditat i en l'amor a la pàtria i a la humanitat. Aquesta maduresa no ens arribarà si no som capaços d'abastar-la en tota la seva amplitud i valorar-la amb generositat i amplada de mires. No s'hi val a confeccionar llistes de "bons" i "dolents" on uns apareixen com a figures cabdals i els altres com a retardadors. Això és no conèixer gens l'esperit humà ni com es van teixint les civilitzacions.

La nostra història, la nostra ciència, el nostre pensament, les nostres arts han estat i són feina col·lectiva desenvolupada per diferents persones amb motivacions anímiques ben diverses: catòlics, ateus, maçons, alcohòlics, homosexuals, valencians, etc. Hi ha hagut –i hi ha– de tot, però si vols saber com va el país solament cal observar l'estretor, obtusa i xarona, dels seus pensaires professionals i *amateurs*. Val més no copiar vells errors, mirar de no excloure, perquè potser el pensament es presenta com un trencadís: el filòsof vol que el seu sistema sigui invulnerable, de crom-vanadi, però l'entrellat que li confereix endurança i lluentor és una retícula de puntets petitoníssims que es belluguen, gairebé, a la velocitat de la llum enmig del no-res.

TU, EL VALENCIÀ

Gener 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Monument funerari a Joselito "El Gallo", Marià Benlliure i Gil, 1925.

Per començar, cal dir una cosa que és certa objectivament, i demostrable tot consultant per un segon la nostra consciència: els catalans gairebé mai no pensem en els valencians. Prou feina tenim amb les nostres penes. En els darrers temps ni parem esment que formem part de la mateixa comunitat lingüística perquè cada cop ho som menys de la mateixa agrupació cultural. Els mitjans informen regularment de la darrera aberració comesa pel pancastellanisme en aquelles terres, ens recorden una mena de cova gegant d'Alí ba-bà, la mostra més abjecta d'un estat en mans de lladres, mentiders, depravats ètics i morals: els fills i néts dels assassins del 39. Una forma sofisticada de fer volar pels aires la societat valenciana que hagués pogut ser, sense fer servir la força –ara–, però sense gaire resistència per part de

les "forces vives" de la *bona* societat regional ni del seu element popular, adoptant una posició constant de decúbit pron, empastifats de subsidis/suïcidis, de la falsa dicotomia entre populars/socialistes que convé al poder madrileny, mostrant-hi sempre la gropa a canvi de la bicoca d'ésser la platja i el port de Madrid. A canvi, oferir la degradació contínua de la cultura valenciana autòctona per evitar el sorgiment de cosa similar al catalanisme i estintolar amb els mitjans propis una immigració que creix a cada repunt de l'economia i que, com en el cas de Catalunya, ja comença a superar a la població autòctona: un ecosistema que aprofiten els excedents demogràfics de les regions més retardades, que no saben o no volen ser modernitzades, perquè juguen el paper de colonitzadores a través dels seus escreixos humans.

L'estratègia és establerta des de fa més d'un segle, amb la col·laboració gustosa de bona part de les elits locals i de la intel·lectualitat activa, també –i sobre tot– dels "valencianistes" que es van negar a seguir la via del nacionalisme i van afavorir el lent desgast de la folklorització i la reducció de la cultura local a les festes majors i literàries on els textos importants sempre són escrits en castellà.

A Catalunya fa anys que es va resoldre la discussió sobre si el catalanisme (primer cultural, després polític) havia tingut les seves arrels en l'element popular (com defensaven els bornis de l'esquerra) o en l'acció de la burgesia (com apuntava algun estudiós *normal*). Fa anys que les recerques i resurreccions documentals han determinat la importància de tots dos sectors, sovint tan indestriables entre ells perquè l'un deriva de l'altre i la condició de popular i burgès és sovint difosa i intercanviable. I tots dos –amb l'aristocràcia, de la mena que sigui– formen el poble.

El cas valencià és semblant, però ha estat l'element burgès qui va fer figa i qui manté el nacionalisme valencià en la inanició més extrema, al caire de la desaparició, engolit per la claveguera espanyola, convertit en una fotografia en sípia de sí mateix. Gràcies a la contribució/inversió dels mitjans estatals, sí, però seguit de forma entusiasta per la mesocràcia local i una població "amurcianada i agarrulada", totalment guanyada per la gangrena televisiva i un caciquisme local

diglòssic fins a l'esquizofrènia. Digne corol·lari de la "faena" realitzada per Sant Vicent Ferrer en el Compromís de Casp (1412), introduint la dinastia bastarda dels castellans Trastamara per a la ruïna de valencians i catalans. Els aragonesos també van veure finits els seus millors segles.

I ja és normal que una destrucció de medi cultural tan directa i evident acabi per produir alguna mena de reacció entre els rumiadors i opinaires autòctons. Si les escoles i instituts van ser factories de castellanització de les elits vuitcentistes, alguns medis universitaris van generar mimesi respecte a Catalunya i la seva Renaixença, i fins es va intentar crear alguna cosa similar al catalanisme polític. Però, ai dels imitadors! què prop estan de l'enveja, del complex d'inferioritat, de l'odi al pare. El valencianisme filocatalà s'ha alimentat, en el darrer mig segle, de l'obra insigne, però miop –quant a la metodologia general i el signe dels temps– del suecà Joan Fuster. Ell, engorronit en la marxisteria del seu temps –anys de guerra freda– no acabava de entendre que obrer/pagès i burgès no són "coses" tan diferents, que hi ha un ample sfumato que més que delimitar-los, els aplega, que els afanys, les tendències i els valors poden ser interclassistes –i ho són tot sovint– i que el drama del valencianisme va ser no polititzar-se (encara fins avui), i que va ser la burgesia valenciana qui va dimitir i no va aprofitar la força de la cultura popular per fer-ne d'ella la base de la seva pròpia manera de veure el món, molt més genuïna que no pas la hispanocastellana, i molt propera a la catalana en els seus orígens cristians.

Però, ai l'enveja! la gelosia! la prevenció contra un nord que, per bé o per mal, gairebé mai no pensa en el sud. Un complex que les rates estatals madrilenyes han sabut explotar meravellosament a través dels seus agents indígenes: legions d'estúpids que ja no saben ni com es balla el seu propi ball i han anat tirant ara de borbonisme liberal, ara de republicanisme jacobí, ara de falangisme, ara de marxisme més o menys dogmàtic, més o menys dialèctic, on l'antítesi la posaven els mateixos companys d'escola i així els errors es van repetint indefinidament de forma seqüencial com ara, que "la majoria" vol solucio-

nar la cleptomania pepera amb el podemisme de les noves esquerres compluntenques.

La interpretació fusteriana de la societat valenciana i de la seva evolució entre la supervivència i l'autoimmolació perviu encara avui dia en les generacions més joves –cronològicament– però soterrades abans d'hora a causa dels errors sistèmics heretats del mestre paleocarlí i neohegelià. Marxisme i gelosia no són bons companys. Poden portar a la ceguesa i a l'engany. Així, tu, valencià, voldries a tots iguals de bornis i no. La nostra burguesia –la catalana, una bona part, al menys– va fer els deures quan tocava. Per això cultura catalana, per això, la Renaixença, per això Macià, per això Junts pel Sí, per això t'estic escrivint en català. Perquè Ramon Martí d'Eixalà (un burgès) apuntà a la pissarra què calia fer per ser una cultura al món. Perquè Francesc Xavier Llorens i Barba (un altre burgès) va aconsellar l'estudi del propi ésser abans de parar esment a les gangues alienes, i va relacionar les nacions amb les llengües populars, tal com havia explicat Herder. I Catalunya va treballar per no deixar de ser. I València allargà la seva agonia fins avui, que sembla que podria sortir del coma si l'Estat espanyol rep algunes bones trompades més. Però cal que es generi una dinàmica pròpia perquè els espanyols sempre són prestos a brandar, per maltractar les valencianes consciències, un imperialisme català que no va existir ni durant la campanya de Jaume I (per això va crear-se un regne i unes corts diferenciades de les nostres).

No s'hauria de sentir malestar pel fet d'aprendre, tots ens passem la vida aprenent i reaprenent. No es pot venir al Principat a insultar els nostres pares i avis com ha fet algun setciències de la Ribera Baixa amb la capacitat d'entendre tan limitada com la de la majoria de castellans (és el drama de ser colonitzat per cultures inferiors). No s'ho mereixen, els mestres que van contribuir amb les seves lliçons al ressorgiment del nostre poble a través de la cultura. Aquesta mena de reaccions reptilianes et poden portar a tu, oh valencià, conseqüències adverses del tot. Així que respecte, seny, amor i evita la cara de mestretites quan passis la Sénia amunt. Teniu molta feina a fer, i no solament entre les classes populars, sinó, sobretot i primerament, entre la

gent de mig pèl com tu, que us penseu proletaris i no sou més que ganduls amb títol universitari. No heu cardat mai ni brot. Els catalans ens podem passar perfectament sense els espanyols, molt millor com més lluny siguin. Tu també: seràs valencià en la mesura que sàpigues superar la grolleria hispanocastellana i aprendre dels que saben. El vostre procés ha estat, és i serà aquest. Tot depèn de tu, de poder arribar a ser un burgés d'aquells a qui Déu vol inspirar una intel·ligència superior.

ESCLETXA DE LLUMS I OMBRES

Gener 2017. *El Tres de Vuit*.

"I l'esquerda i la llum", Maria Vernet, Sala dels Trinitaris, Vilafranca del Penedès fins el 19 de febrer.

Durant aquests dies frigorífics podeu entrar a la Sala Trinitaris per l'escletxa que deixa oberta el conserge i que evita la fugida de calor. Hi podreu veure una barreja un xic desigual de blancs, negres i colors disposada per l'artista Maria Vernet (Tarragona 1979). Desigual

per contrastada, ambigua. Una col·lecció de peces tan diversa que s'empenyen i gairebé se sobreposen en aquest indret. Venç la quantitat; un tou: pintura, escultura, fotografia, instal·lació i performança, prop del *totum revolutum* on els plats forts de la mostra cal enfocar-los individualment.

A l'esquerra teniu una bona col·lecció de pintura de la darrera fornada on domina el dinamisme i l'esquema per damunt de qualsevol forma recognoscible. Una part que podria funcionar per sí mateixa, de forma independent, amb l'afegit de tres escultures de fusta, verticals, gairebé fàl·liques. És el focus de color que irradia sobre el tot, potser amb una vocació de domini sobre el binari blanc/negre que no es deixa i que acaba vencent per mèrits propis.

Les sèries de fotografies formen la part nodal, són l'especialitat de la mestressa. Els retrats de figura humana destaquen per la seva tècnica sense encarcaraments, són llambregades de veritat esparverants. Aquí, o saps mirar la vida despullada o ja pots editar, que no faràs més que cromos. Fotos que són pur teatre, que et fas càrrec de tot el previ i el posterior perquè són pura narració paracinematogràfica. Vida, moviment, dolor i mort. Tòpics que aquí em funcionen molt bé. I un cor totalment hipertrofiat que bomba sang i pintura ofegant el concepte i deixant un rastre de "cosa en sí", de realitat viscuda, en els retalls performàntics seleccionats i reproduïts per una pantalla, un resum molt interessant que potser hauria d'haver disposat de més espai i rellevància.

Si us fiqueu dins d'aquesta esquerda oberta al carrer de la Font també podreu veure la instal·lació *Ombra rere ombra*, on unes caixes de fusta obren a l'ull tafaner el rastre dels secrets més íntims que guarden les memòries, penjant de fils invisibles, i que ens fa, alhora, tan diversos i tan iguals.

L'ATENEU: ÉSSER O SEMBLAR-HO

Gener 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

He llegit sencera -no ho acostumo a fer- una entrevista al candidat a la presidència de l'Ateneu Barcelonès Bernat Dedéu, de qui he tingut ocasió de llegir per internet opinions i guitzes. I m'ha fet pensar. I tinc temps per escriure. Així que som-hi.

L'Ateneu Barcelonès és una joia per als historiadors i gairebé per a ningú més. Va quedar preciós després de la pasta que van afluixar diverses institucions governades pel PSOE i PSC en els primers anys d'aquest segle. Moníssim. Com a nou. Rànciament nou. Bonic. Coquetó. Fustes decapades i polides. Una feina que no sabrien fer les mans de cap soci. He estat soci, però van apujar la quota i em vaig esborrar.

Els ateneus del XIX ja solament són ocupats per iaies. Sort si es fan actes, però de vegades els actes tots tenen el mateix gust com d'Avecrem, de cuina de menjador de primària. Però van bé per sentir-nos

Noucentistes, gent recta i rigorosa, dandesca (de dandy), paral·lelepipèdica, calculada i prorratejada. Però el nostre Noucentisme fa riure una mica, fins que demostri de forma fefaent que no som uns pardalets i que per aquest camí podem arribar a abastar el tot de la part que ens pertoca, el qual, unit suposadament a les altres parts del trencadís, formar, per fi, la Societat de Nacions que ens mereixem i aixecar un monument a Woodrow Wilson en una esplanada de la lluna, pujant-hi les pedres amb coets.

Els ateneus del segle XXI són els mitjans electrònics: xarxes socials, el bloc de qualsevol pelacanyes, diaris digitals, llocs per compartir fotos, pel·lis, música, i pensaments, i poemes, i comentaris irrellevants sobre qualsevol cosa que sembli el desllorigador del misteri de la vida, i ens fem periodistes, i tertulians, i científics, i artistes, i arrodonidors de cinabris... Ja ho va dir Josep Canal i Alberola poc abans de morir: "Internet ha superat l'era atòmica"; i a continuació: "als mòbils ja només els falta fer fills". L'espai físic no pot competir amb l'espai virtual, on vas a parar. Tu pots estar fascinat per com escriu algú (a les xarxes internàutiques, de moment, triomfa més qui millor escriu), però queda amb la persona un dia, i veuràs el tros de bèstia que et trobes: la realitat mai pot desbancar la imaginació.

A mi em va passar a l'Ateneu, un dels darrers cops que hi he posat els peus, que estava pixant en un urinari de la planta noble (o burgesa, no sé) i resulta que tenia al costat, alleugerint-se també, en Joan Safont, que el coneixia de fer el burilla pel facebook, i ens vam saludar, em sembla que després de rentar-nos les mans. No ens havíem vist mai personalment, però ens sonaven les cares. Li hagués volgut preguntar alguna cosa sobre el germanòfil Josep Maluquer i Nicolau, però vam haver de seguir cadascú camins diferents perquè les existències de la gent són individuals. Així, una pixarada a l'Ateneu ens va fer coincidir, però són els escrits a la xarxa, les fotos i els articles, segurament, allò que ens obre més l'esperit dels altres. O no? Així, calen els ateneus? Quan vaig entrar jo a l'Ateneu per primer cop?

Devia ser l'any 1984-85 en un permís de la mili. Amb una colla de joves amb qui havíem quedat per fer un beure. Eren temps de

punkarrisme, d'espolsar-nos les vergonyes adolescents i de sentir cada dia, a la tele, com anaven traspassant policies i militars (i altres que no ho eren). Es podia entrar de franc. No et demanaven el carnet. Confraternitzàvem, al cor de la ciutat, fills de treballadors (alguns amb sense ni el BUP) i fills de la classe mitjana que si no aprovaven els posaven un exèrcit de professors particulars. Era divertit. Un jardí tan bonic. Les cerveses barates (no com ara). Escrivíem, pintàvem, estimàvem, pensàvem en venjar la humiliació de les nostres famílies. No sé qui era el president ni qui la junta. No calia. Anaves a l'Ateneu a fer un cafè, una cervesa, i portaves la teva gent per a la tertúlia o feies coneixences. Als encarcarats (que mai no arreglen cap món) els feia gràcia que érem uns descarats migxarnegos, especialistes en la broma filològica. Era més interclassista, o transversal, o simplement s'obria les portes a la sang fresca, llavors. Ara és tot com més dutxat i enclenxinat. Naftalina, gravetat: clapada.

No hi vaig tornar fins molt després atret per la biblioteca i l'arxiu. A estudiar la part intel·lectual del meu país. Com se les tenien uns grups i altres. Jo volia pau i concòrdia, però això no és humà. Al final també sempre entro en brega i m'esgarrinxo. Però els poso ferms. Hòstia si no.

La intel·lectual barcelonina té alguna cosa de daus de caldo Maggi, em sembla que ja ho he dit. I foten la mateixa cara l'un que l'altre. Jo no crec que canviï molt si treuen la junta actual, potser més institutiva i mancomunal, minyons dels Urals. En Dedéu no és pas cap Noucentista. Ni tampoc Modernista. Ell i els seus seran però no són. Encara fan aquell tuf de Gallina Blanca de l'olla de la mamà. No han viscut prou vida. Potser tenen món i n'han vist molt, però no l'han viscut. Primer, s'ha de ser. L'efectisme i el munt de llibres pot no portar més enllà d'un pijisme saberut. Això no vol dir que se sigui pitjor, ni molt menys, solament que els altres són gats vells acostumats a esgarrapar. Em sembla que l'Ateneu no representa massa. Jo he patit algunes brases memorables. De vegades l'Ateneu és una *brasserie*. Penso, però, que hauria de ser un centre de trobada entre la intel·lectualitat comarcal i de Barcelona. Al menys els de Can Fanga

aprendrien quin és el millor oli d'oliva del món i que el millor cava no el fan les grans marques. Ja ho vaig insinuar amb la junta actual. "Si, nen, ja en parlarem". Tothom té molta feina. I després "cuidadu" al bar segons qui et pesqui, quin perill!: té molt més nivell un pagès borratxo de Lavern que alguns que es pensen "classe mitjana intel·lectual". Però en Bohigas i en Coll ho van deixar molt maco. Quanta pasta. "M'enganda, m'enganda" el terra de la biblioteca, tan escacat (em recorda quan érem "skatalítics"), com llueix. Quants llibres. Hi ha el retrat de Llorens allà, a la biblioteca. El va pintar de memòria Martí i Alsina el 1880. Llorens no s'havia deixat retratar mai, ni el més petit esbós. Semblava moro. Llorens va ser un dels fundadors de l'Ateneu. Va divulgar les idees de Herder sobre la nació i l'Estat a través de la seva càtedra de la Universitat. Però això avui es vol tapar i ignorar perquè no ho avala cap patum, cap "profe de la uni". Llorens era liberal i catòlic, tota una bipolaritat excelsa que va afaiçonar el pensament de la burgesia catalana, fórmula d'èxit sense parió que ens ha dut on soms avui. Però la gent tendeix a cercar la modernitat, a mirar a fora i a menystenir les coses i la gent de casa. Ja ho avisava Llorens en el seu discurs d'inauguració del curs 1854-1855, i que aquesta ignorància dificultava la forja d'una forma de pensar pròpia i original. L'Ateneu no és garantia de cultura, i ni llegir ho és automàticament. El que convé és alimentar el pensament amb coses de nodriment –més enllà de les formes– i no amb qualsevol desferra.

XARNEGO? ALMOGÀVER! (I)

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'obsessió de l'esquerra catalana, sempre vinculada als seus correligionaris hispànics, és guanyar-se les simpaties i els vots dels xarnegos que, a dia d'avui, formen la majoria absoluta sociològica de la població d'aquest país. Xarnego, sí, he dit xarnego perquè vull i em va bé per provocar (i potser perbocar) alteracions en les diverses línies de pensament únic. «Eh, xarnego, no vull veure el cul d'aquesta pastera, vinga, material, material!!!», cridava el manobre al peó acabat de baixar de "El sevillano" en una primera lliçó pràctica de materialisme dialèctic. Cap català no anomena així cap conciutadà d'origen espanyol des de fa moltes, moltes dècades, solament ho fan servir els espanyols que volen remarcar a l'emigrant (o als seus fills) que *ells* no el consideraran mai "autèntic" català, sinó un dels seus: un potencial borrego de la roja. El drama del xarnego (insisteixo, dic xarnego per una qüestió d'estil, d'arquetip i de provocació) és escatir si seguirà amb l'actitud inadaptada, de colonitzador adotzenat, la que esperen d'ell els postfeixistes espanyols, o si decidirà posar una part del seu cervell a parlar, pensar i estimar en català. Si aprofundirà en l'esquizofrènia bicultural per tal d'aportar al país la seva personalitat singular. Això, o acréixer la taca d'oli que amenaça amb liquidar per sempre la nostra cultura i fer retrocedir Catalunya al nivell d'Espanya, que és un reducte d'absolutisme mal disfressat en un entorn europeu on comença a cantar, i no pas afinadament.

Aquí és vital l'acció sobre els 'nengs' i les 'txonis', que són una mena de xarnegos bicilíndrics perfectament rectificables gràcies la

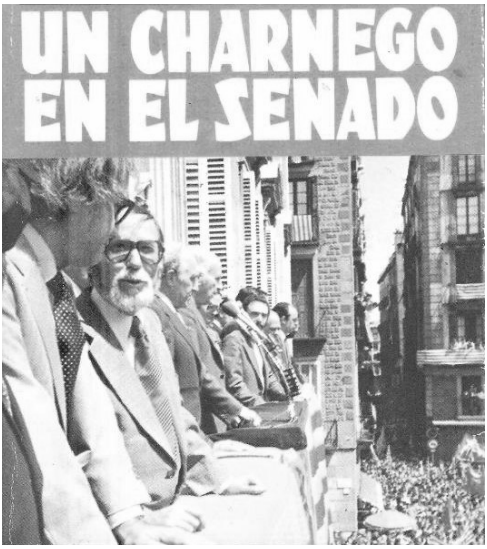
bruixesca immersió lingüística dels temps pujolians. Aitals elements entren fàcilment en la influència telehispànica, però els avorreix ja abans dels vint anys. Comptem que porten el català de sèrie (de l'escola), que només clicant un "executar", amb amor i un software a mida, són el que han de ser i seran: els pares de la pròxima generació de catalans. Xarnegos també? Caram, això és solament una paraula que alguns han volgut fer servir com un insult... i que avui, alguns, tenim i tenen com a signe de distinció aristocràtica: el mèrit és fer-se català (amb ajuda externa o no) malgrat tenir un entorn cultural diferent de naixement. Una vegada m'ho van dir uns del PSC, que jo era xarnegot perquè ma mare és d'Aranjuez, i llavors vaig fundar el FAX (Front d'Alliberament Xarnego), però als estatuts quedava clar (era abans dels JJOO) que l'objectiu era la independència de Catalunya. Ja es veia que hi havia pocs catalans disposats a fer avançar el carro pel difícil pedregar del sobiranisme. Tots eren tan autonomitzats que si no arriba a ser pel Tribunal Constitucional que ens va despertar d'un calbot... Calien més pebrots (i coneixements d'artilleria) si es volia aconseguir la rendició, el lliurament d'armes i la repatriació de les forces d'ocupació espanyoles.

Encara queda gent acomplexada amb el tema del xarneguisme? Deu ser gent que vol un procés sense ni embrutar-se les calces. I no serà així. Caldrà la ferrenya voluntat del xarnego de barri fent que la pressió moral i mental sigui insuportable: escamots de quillos-Vaquilla amb pantalons blancs acampanats i el mànec de la pinta sobresortint per la butxaca posterior del pantaló. Fumant Fortuna (que era més barat). Perquè el xarnego és com una bomba atòmica que concentra el millor i el pitjor de les dues maneres d'entendre el món (o de malinterpretar-lo). Un xarnego que realment domina (o pretén fer-ho) les dues banyes del seu manillar cultural, no té parió en el món: solament l'aturen les parets. Segur que hi ha una pila d'exemples, no vull assenyalar ningú.

Ja seguirem un altre dia perquè el tema encetat, sembla que no, però és molt sucós, molt important, i de la seva correcta comprensió en depèn –totalment– el nostre futur.

XARNEGO? ALMOGÀVER! (II)

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

A última hora, això de xarnego no s'és, sinó que t'ho diu algú que no et vol fer sentir bé, precisament. Si va servir per acusar diferències amb els nouvinguts des de temps antics, després es va convertir, més que en un insult, en una manera de descriure actituds, indumentària i, sobretot, llengua.

Quan hom deixa de poder ser considerat xarnego? Facilíssim: quan empra l'eina de comunicació autòctona que sempre ha estat al seu abast al carrer i en boca dels indígenes. Llavors hom passa a la categoria pacocandeliana de "nou català", i si es té habilitat vocal i molta relació amb un pagès garrotxí, posem per cas, el mimetisme amb el medi diferenciat pot ser total. Perquè xerrar, garlar, enraonar ho és tot; tot o gairebé tot ho comuniquem a través de la parla, la major part de la cultura que portem en el cervell es pot xifrar en paraules, i cada poble, cada nació, cada ciutat i cada llogarret emmotllen llurs necessitats comunicatives en les seves llengües concretes.

Xarnego no és més que una forma desagradable de definir aquell que s'inicia en la societat i la cultura catalanes. De fet, com que tothom ve d'un altre lloc en un moment o altre del seu arbre genealògic (si és que podem confiar en l'estricta legitimitat dels nostres avantpassats), podem afirmar que tot català prové d'un o d'una xarnego-

xarnega, o de més d'un i d'una. Que si hom pot provar trenta-cinc cognoms catalans, el que fa trenta-sis és el que ens interessa: aquí tenim aïllat el xarnego de la família. El gen xarnego.

De tant amagar el mot, n'hem fet un tabú, una paraula de culte que ja solament uns pocs fem anar per reivindicar una part del nostre recorregut vital, sobre tot aquella infància que començava a ser bipolar, quan sentíem la xerrameca de l'Isidre Roure, de la carretera de Riudaura (on quan plou la deixen caure), amb la burilla del caliquenyo encastada a la boca... impossible d'entendre, un paio que no parlava mai en castellà: el poc que sabia ho va aprendre al front de Villaconejos durant la guerra. Llavors, et senties internament xarneguet, i no gosaves preguntar. En Sidro ho endevinava, que no havies capit ni un mot. Llavors es treia el puro dels morros i t'ho repetia vocalitzant, rient, "ai, aquests de Barcelona!", deia. I et permetia una sortida honorable: "és que ets de Barcelona, dones maques i futbolistes". Però bé, a en Sidro tampoc l'entenien altres barcelonins no-xarnegos *stricto sensu*, aquells que, alhora, se'n fotien dels "murcians".

La màgia del xarnego esdevé directament ultrapoder si assoleix algun nivell d'estudis de mans de bons professors natius, i si no es deixa engalipar pels esgarriacries nacionals o forasters que voldran adular la seva part flamenca, perquè ha estat un gran èxit dels esgavelladors professionals el fet d'haver acabat amb la carrera catalana de molts xarnegos a base de vendre'ls qualsevol desferra cultural provinent de la meseta i de la penibètica, fent passar histèria per fúria i nyonyeria per duende. La subcultura popular espanyola sumada a altes dosis de marxisme enganyapobres , que tan bé han sabut escampar els poders del "imperio" a través dels mitjans de comunicació i de l'educació, esdevenen un colesterol llardós que entorpeix l'absorció de missatges més fluids i nutritius. Sovint, una dieta que eviti l'abús de ronya i horterisme hispaniol desembussa la capacitat intel·lectual de sintonitzar amb el que és propi i genuí, amb aquella forma d'entendre el món que va fer de Catalunya el que és, el país que va atreure uns avantpassats que ho tenien pelut i negre al seu lloc d'origen. Per això, moltes vegades són els pares xarnegos els màxims interessats en fer

que el seu fill sigui una baula més evolucionada i s'arrapi a la forma de ser catalana. D'aquí l'èxit de les calçotades, del Polònia, de la sopa de galets, dels viatges a Montserrat, del Barça i de la paraula "enchegar" (engegar), que defineix tan bé l'acció d'iniciar, com "plegar", tan universal, amb les quals el xarnego comprova que no l'entenen quan les deixa anar al "pueblo". Aquesta acostuma a ser la seva primera presa de consciència de la diversitat cultural: "¡habla bien, coño!"

Compte amb el xarnego evolutiu! i potser encara més amb la xarnega, perquè pot ser tan gòtic com romànic, o tan modernista com noucentista, romàntic d'una banda, però de pretensions clàssiques. No té prejudicis, no té manies. No prové ni de güelfs ni de gibelins, ni de nyeros ni de cadells, en aquest sentit és un element interessant de cara al futur, perquè el català és un ésser cultural, i no pas racial, ni tan sols genealògic. El xarnego no ve botifler d'origen, però s'hi pot tornar per l'acció corrosiva d'alguns d'aquí. Sobre això n'escriuré alguna cosa en la tercera part d'aquest llarg article que, si no serveix per a més, al menys hauria de servir per fer pensar a tots sobre la necessitat de convèncer aquells que encara xarneguegen molt, perquè el futur del país passa no tant per adaptar-nos tots a la seva anormalitat monolingüe, sinó per la seva adopció i reconeixement de l'entorn i la gent que li permeten viure amb dignitat.

XARNEGO? ALMOGÀVER! (III)

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

És l'amor a la terra i al cant (la parla), i no tant la mena (raça) o la geografia de naixement, allò que determina la catalanitat. Això primer, després tota la resta. Sentir-se català és primer, i molt més important que les consideracions alienes. És català qui vol ser-ho, qui se'n sent i qui n'utilitza les eines culturals pròpies. Qüestió d'afecte i de voluntat, simplement.

En relació a la xarneguitat, hem de dir que, en molts casos, l'origen barrejat o foraster és solament una circumstància del tot habitual en el corredor que ocupa el Principat dins la Mediterrània occidental. Cal recordar que el rei En Jaume I era de mare occitana, que el mestre Casals provenia d'una portoriquenya, que la de Serrat (gran

poeta en català, però icona del xarnego caragirat) provenia de Belchite i que per Llach corre sang extremenya. Xarnegos? Tècnicament sí, oi? Importa? En alguns casos s'ha tractat de felicíssimes aportacions, oi? Han adulterat la catalanitat aquests aliatges? Ja es veu que no, ans al contrari: en aquests casos (o al menys amb tres d'ells) la cultura catalana s'ha incrementat i ha aconseguit el tremp necessari davant els embats de la castellanocràcia imperialoide.

Però no tots els 'xarnes' han tingut la sort de poder alternar, des de petits, al carrer, a l'escola o els estius, amb aborígens seguidors de les brases lul·lianes (que van ser intenses i de gran abast). No tots els nens de parla i cultura castellana (o magribina, o romanesa, o xinesa) tenen o han tingut l'oportunitat d'intimar amb membres de la montserratina secta. Aquí rau el problema i la desempara. Ells, que haurien de poder seguir el seu destí de síntesi noucatalana en el tracte amb el substrat local, aquell que ha fet d'aquest país el que és, i al que vol venir tothom a viure i a fer el xarnego fins que formi part del nucli de l'assumpte, i no solament com a partícula excèntrica... doncs no, molts d'ells formen unitats satèl·lits en òrbites de tendència centrífuga i acaben sent inoculats per terribles idees igualitàries procedents dels forassenyats garlaires del segle XIX, amb la qual cosa l'esperit d'aventura, de risc, de treball per a un mateix i d'amor propi queda totalment demolit. Partits socialistes, comunistes, ordes maçònics, capellans obrers, heretges oportunistes i tribus urbanes es reparteixen la carn xarnega deixada de la mà de Déu. Això en directe, però els atacs mentals més brutals els rep a través de la televisió, perpetrats tradicionalment pels canals espanyols, però darrerament també TV3 s'ha posat a influir-hi a base de baixar el nivell del seu català, oral i cultural.

Tot sembla obeir a la consigna: "cacem el vot del xarnego", que s'ha quedat sense el PSC, abans que no els engoleixi el colaupodemisme o alguna secta pitjor. Estem en moments de cruïlla històrica i la majoria és la majoria. Barroerisme parlamentari, diputats que freguen el nivell mínim exigible, alcaldesses de reality show dissenyades per atreure l'atenció dels més rucs de la classe... Se'n diu democràcia, i

hem de fer el cistell amb aquests vímets. Ni la immersió ni la multiplicació de mestres i professors no han pogut fer més en aquests quaranta anys. O sí? Depèn de quin era el projecte inicial de cadascú. Fa quaranta anys poquíssims pensaven ni desitjaven la nostra independència política. En canvi, malgrat que la majoria ha viscut prou bé dins d'aquest "sistema", la moda, el bon to, la presumpta intel·ligència passava (i passa!!!) per criticar-ho tot de soca-rel, per queixar-se de tot i voler ser Finlàndia quan encara no acabem de ser prou Catalunya. L'esquerrisme, infantil, demagògic, hipòcrita, immadur, de posat, ha caigut sobre nosaltres precisament en les circumstàncies menys oportunes: ara que hem d'acabar de dir-nos les coses amb la "harka" espanyola. Una moda que passarà amb la pròxima recuperació econòmica i que té no més de sis o set anys, els que va trigar a reviure el monstre de Frankestein-Marx-Bakunin a causa de la crisi induïda per la banda de lladres que ha administrat l'estat en les darreres dècades. Compte amb el xarnego, l'emigrant, el nouvingut, que tendeix a adoptar millor les falses idees que sonen bé i que són impossibles (la igualtat és mentida, però es poden compensar moltes mancances), abans que no pas l'explicació dels processos i dificultats que comporta bastir una societat més equilibrada i justa que no pas aquella que van deixar ells o els seus progenitors per tal de cercar a casa nostra una vida més digna. Una societat i un entorn que millorarem entre tots, però utilitzant els nostres propis sons, aquells que ens harmonitzen i ens criden a seguir avançant per a tots i per a cadascun de nosaltres.

XARNEGO? ALMOGÀVER! (i IV)

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Damià Campeny (1771-1855), "Almogàver matant un cavaller francès" (1836).

El problema del xarnego a mig coure s'arreglaria fent-lo sortir del gueto de la infància, en els períodes de vacances i els caps de setmana per tal de portar-lo a pagès, on poder entendre com funciona el món des de la primera lliçó: la terra i la seva gent. Naturalesa, bestiar, fragositat: el bàsic i l'essencial. La llengua com a forma de relació amb els llocs i les coses. Fins les onomatopeies del pastor, els sons que no són exactament iguals a tot arreu. I encara menys les músiques, aquesta eina privilegiada d'entrar al cor i a l'ànima de les persones. Com volem completar el cicle integrador si els petits xarnaires no tenen ocasió d'entrar en contacte amb el tipus humà nadiu? Si no tens

l'oportunitat de desxifrar la cantarella gutural garrotxina de'n Sidro Roure, veí d'Estorch i Siqués, mai no podràs superar el nivell de txit-xarel·lo metropolità i tot serà més aigualit i aliè, centrat, tan sols, en güellar davant la televisió quan fan partits del Barça.

L'actitud del xarnego en procés de normalització és participar de la divulgació i de la sofisticació cultural en el sentit marcat per Llorens i Barba i la gent que contribuí a l'embranzida de la Renaixença, i que feu avançar el país de forma material i espiritual, en un procés que va recórrer el temps atrafegat del segle passat –franquisme inclòs– fins arribar als nostres dies, a nosaltres mateixos, que som al caire de la independència, malgrat els esgarriaments de caragirats (naturals en els països sotmesos, sense poder) de més (Eugeni d'Ors) o menys (Boadella) categoria. Perquè avui, la majoria de gent que en algun moment s'ha pogut designar com a xarnega, forma el grup de catalans de més mèrit, per la decisió, l'empenta i la voluntat que posa en l'adopció de la llengua i la cultura de la terra, cosa de què ningú no en va sobrat i que cal estimular si volem arribar a ser el país que podem ser, perquè tenim valor de sobres i solament ens falta claror, alçada i amplitud de mires.

Però el procés nacionalitzador de molts xarnegos que avui en dia encara no s'han batejat espiritualment en el Fluvià va quedar aturat en el lema del 76-77: "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia". No hem anat pas més enllà tots plegats. Les autoanomenades esquerres (seguint una gamma més o menys intensa de marxisme doctrinari) van quedar en estat de xoc durant vint-i-tres anys per l'hegemonia convergent al Palau de la Generalitat. El nostre nacionalisme va passar de ser la dosi lògica de catalanisme en un país amb una gran proporció d'obrers industrials, a ser blasmat, vilipendiat i comparat –demagògicament, de forma cínica– amb altres moviments europeus de caire imperialista i totalitari. El gran ramat dels xarnegos, la immensa majoria orfes de les formes espirituals indígenes, es deixà portar per la dicotomia fins a crear una autèntica resistència ja no antinacionalista, sinó també, anticatalana, atiada pels oportunistes de l'esquerra local (PSC, PSUC-ICV i sectors d'ERC) i per l'interès dels partits estatals,

sempre pendents d'esguerrar qualsevol intent majoritari de reivindicació nacional catalana.

En el passat medieval eren els escamots de soldats els principals afaiçonadors del caràcter popular català, juntament amb els pagesos. Tots dos fonien en el gresol del combat i de la feina la tipologia genètica de musulmans i cristians, de mariners i bosquetans, lliberts i fugitius, tots ells implicats en l'empresa comuna de donar vida i força a l'Estat dels comtes de Barcelona: estructura, poble i poder. Nació. Quelcom diferent i noble, aglomerat procedent de diverses pedreres que ha aportat molta llum al geni occidental. Catalunya, origen de la monarquia hispànica, ilergeta, tarraconense, visigoda, parlamentària, liberal, democràtica, llunàtica i confederal, on la bèstia s'amanseix i del xarnego esquerp en sorgeix el català tornejat, o *tunejat* com els Ferraris de Sils. Catalunya, prop de perir ofegada per les invasions pancastellanes –militars i demogràfiques, de guardiacivils i jornalers–, avui presenta batalla, i en els seus rengles els més preuats soldats, de variada procedència, són els poderosos bumerangs coneguts pel mal nom de... xarnegos? Són (som) més aviat, almogàvers!

Els més perspicaços expliquen amb orgull la geografia de llurs pares o avis, aquells que van col·laborar a fer gran el país. Avui, ells, aixequen la torxa de la llibertat de tots nosaltres.

ALLOTGI REFUGIATS AL SEU GARATGE!

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El de la foto estem tan cansats de veure'l, que ja ni ens el mirem: forma part del mobiliari urbà. No sabem ni quina cara fa, tot i que dorm al caixer on ratllem la nòmina com si fos formatge per als macarrons. És estranger, no en sabem el nom, però n'hi ha que en volen més i els faria sentir bé arreglar tots els drames del món. Són gent donada a l'amor sense cauteles, dolçor fins a la diabetis. No volen lluites, no volen guerres, per això pocs tenen valor per condemnar la repressió que es fa contra aquells representants nostres que van posar les urnes aquell 9-N. Això no, polítics convergents, *vade retro*. Els únics que han tingut valor de plantar cara a l'estat des dels temps de Dencàs

i Companys. Ui, quin mal rotllo, molt millor jugar a la caritat televisiva fent espectacles i *spots* com qui ven compreses. Ells sí que són bons: quin bon cel si no fossin agnòstics. O ateus.

Estan tan dins la societat del consum i de la propaganda que ni en son conscients, son tan ninots en mans goebbelsianes, que s'empassen cada mentida que s'inventa per a ells: cas Mas, cas Pujol, cas Trias; caram, solament disparen contra convergents!! Però la borratxera de falsa esquerrositat, que data dels temps de González, Solé Tura i altres malfactors, encara no ha produït la corresponent ressaca.

L'akelarre prorefugiats no és més que una campanya demagògica demencial: Catalunya no està en disposició de mantenir milers de persones, tenim més de mig milió d'aturats. No tenim recursos públics per abocar a cabassos perquè tenim el sistema sanitari i educatiu al caire del col·lapse. La dreta i l'esquerra espanyoles, cercant la uniformitat definitiva, estan maldant per rebentar la immersió lingüística, per bombardejar la televisió catalana, per escanyar econòmicament les institucions, estan atacant els fonaments del catalanisme per evitar que la gent arribada durant més de mig segle acabi de completar la seva integració afectiva i lingüística amb els indígenes (feina especial del PSC i IC-V), i encara volen portar més gent! S'han passejat pels guetos on van a parar negres, moros, rumanesos i gent d'altres nacionalitats? No, els burgesos d'esquerres de Barcelona no pateixen la trista 'invasió' als seus barris, no els veuen ni els ensumen.

Busquen incrementar una tendència que està provocant el creixement exponencial de les actituds xenòfobes i racistes. No els agrada el nacionalisme català, però fomenten el totalitarisme transeuropeu de la segregació. Compte! Si es vol ajudar, que pressionin sobre qui té recursos per fer l'estada dels refugiats més digna i suportable als campaments: que pressionin sobre els estats, a Espanya, que nosaltres no en tenim, d'estat, per això no ens podem plantejar portar un problema pel qual tenim ben pocs instruments de resolució. Que reclamin als estats amb totes les seves forces, ESPECIALMENT ELS ESTATS PETROLÍFERS MUSULMANS MEGAMILIONARIS. És allà on ha d'anar aquesta pobra gent, a ser acollits pels seus germans.

A més, no s'ha d'allunyar els refugiats de casa seva, que no passi com als catalans i espanyols de 1939, que a tothom ja li va estar bé el resultat de la guerra (la victòria dels feixistes de Franco) i la majoria d'exiliats va morir fora del seu país. Sempre van ser uns refugiats, uns expatriats, gent irregular. Portar estrangers a casa nostra seria alleugerir la consciència dels grans estats... i eximir-los de la seva responsabilitat. Si els refugiats es poden mantenir als camps, aquests mantindran l'alarma sobre el que cal fer: acabar d'una vegada amb el tirà de Damasc, un assassí en massa de la categoria de Hitler, Franco o Stalin. Aquí rau el problema que cal solucionar, i no jugar a pares adoptius que en quatre dies els plantaran amb un carretó a buscar-se la vida, perquè els pijoprogres, que tenen una ànima totalitària i carrinclona, consideraran més 'fashion' seguir, per exemple, l'escarni contra el president d'EEUU, triat democràticament, o lluitar contra la caça legal d'espècies intrusives com el porc senglar ells, que a la punta de la Diagonal ja els ataca la borratxera d'oxigen. La tirania dels 'superguais' s'acabarà, perquè ja s'estan fent fàstic a sí mateixos i busquen –pel mòbil, naturalment– un sentit a les seves vides, i una minyona siriana, molt més agraïda, perquè les que tenim ara s'encabriten com la xapa d'un Ferrari de Sils.

IMAGINEU

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Els nens de mares recluses, nascuts a la presó, creixen sense saber què deu ser viure a l'exterior, en llibertat. Això és, justament, el que ens passa als catalans. Tot i ser els més viatjats de la península, arrosseguem amb nosaltres l'essència del nostre captiveri, solidaris sempre amb tots els refugiats sirians, bosnians, ruandesos o espanyols. Nosaltres sempre ens en fem càrrec, i ens n'encarreguem. Del que sigui. Esquenes amples. Cor hipertrofiat. Tot pels altres. Nosaltres, que de tot en tenim prou perquè ens ho sabem guanyar. De tot menys de llibertat, aquesta dama encadenada que no sabem trobar. Imaginem sopars de duro, i que ens estima la humanitat sencera perquè som bons i posem deus duros (!) a la guardiola del Dòmund, i a la del càncer. I no ens imaginem res millor que sentir com el veí extremeny, que porta aquí més anys que nosaltres, ens regala una salutació en català després d'haver nascut aquí fa seixanta anys. És tot el gasto que farà

durant el dia. Quanta integració... de cartró pedra. No? Repasseu els resultats del 27-S.

Si no engolim grans dosis d'imaginació, la realitat plúmbia hispànica anorrearà les nostres consciències en no saber idear res millor que aquesta presó de nacions que és l'estat espanyol (en realitat, imperi pancastellà). Imaginació per darrere: ¿com devia ser la vida dels catalans abans de ser assimilats per un poble d'inferior nivell de desenvolupament moral i cultural (homo atapuercensis)? Rumiar sobre Voltaire, quan diu que els catalans no han de menester ningú per viure com els millors pobles d'Europa; o quan Pascual Madoz assegura que els catalans, acostumats a tenir el poder lluny i en contra, són capaços d'organitzar-se admirablement, sense poders coercitius, per satisfer totes les seves necessitats materials: cap poble del món occidental era tan procliu a entendre les utopies llibertàries, per això va proliferar un anarquisme que després, els agents de la policia espanyola es van encarregar de tornar violent i absurd (FAI).

Catalunya és terreny adobat per a tota mena d'iniciatives filantròpiques, racionals o no. Aquí van venir les molt lloades Brigades Internacionals per intentar imposar... què? la democràcia? No, els objectius estratègics de la III Internacional de Stalin, oi? Santa Coloma de Gramenet fou, durant els anys vuitanta, el camp d'acció preferent del partit humanista, una secta argentina formada per esoterisme i anarcomarxisme. Ens apuntem a totes les aventures solidari-ideològiques, no importa si no tenen ni cap ni peus. Soms *fashion*-idealistes, la part lisèrgica del heguelianisme. Què es porta avui? Muntem un sarau prorefugiats. És igual, demà passat ja haurà remès i els refugiats es petrificaran a l'illa de les lesbianes. No els haurem resolt el problema, que passaria per pressionar contra la tirania homicida d'Al Hásad i que poguessin tornar a casa seva (OTAN sí). El que sí que fem és posar càmeres i micros davant de demagogs demencials com Ébole o Colau, que són el motlle del pensament dels paperines, que formen majories gairebé absolutes, avui, a casa nostra. El fracàs de l'educació, aquí, és de grans proporcions i hi ha massa gent que no ho veu, perquè bruteja del mateix fang. Convertim els bons sentiments de la gent en ressen-

timents i enveges. Acostumem els nostres fills a jutjar els altres en funció de la posició i del nivell econòmic que se'ls suposa, considerant, tàcitament, que com més pobre, més honrat, creant un ideal de pols, ronya i samarreta-anunci, on aquells que vulguin prosperar hauran de fer les maletes, i el nostre estimat país quedarà com el destí de tots els dropos del planeta que es puguin pagar el viatge: ocupes, mantes, eterns subvencionats, nois de la mare i ateus (que ho són per desídia de pensar, per comoditat i per ineptitud). Aquest és el país que s'imagina molta gent, jovent inexpert, adults frustrats que ara veuen un nínxol de mercat per vendre el seu peix podrit gràcies a la crisi. Garrulos que han pogut adquirir el pak "*lo que yo te diga*" dels nois de la complutense.

Veieu? No hi ha manera d'imaginar res millor si no som capaços de superar la realitat, i com aquell artista o aquell científic, inventar, intuir, anar més lluny de l'avui que ara ens encadena. Soms, sobre tot, treballaires, la feina són diners i els diners són "cosicas", com deia la iaia. Podrem tenir tot allò que es pot comprar amb diners (primer de tot, una bona defensa per evitar temptacions reconqueridores). I podrem fer, organitzar i canviar tot el que vulguem, perquè serà casa nostra, sense demanar permís a cap amo castellà, perquè no els necessitem, i no és ni més llest ni millor que nosaltres. Podrem atendre tots els menesters, els de la nostra gent i, en la mesura i proporció de les nostres forces, els d'altres damnats del món. I podrem millorar l'educació, dignificant la professió, seleccionant i estimulant que s'hi dediqui la gent més apta i motivada, preveient excedències i recol·locació quan falli la vocació. Perquè és la docència, el magisteri, la garantia de subsistència i prosperitat de tota societat.

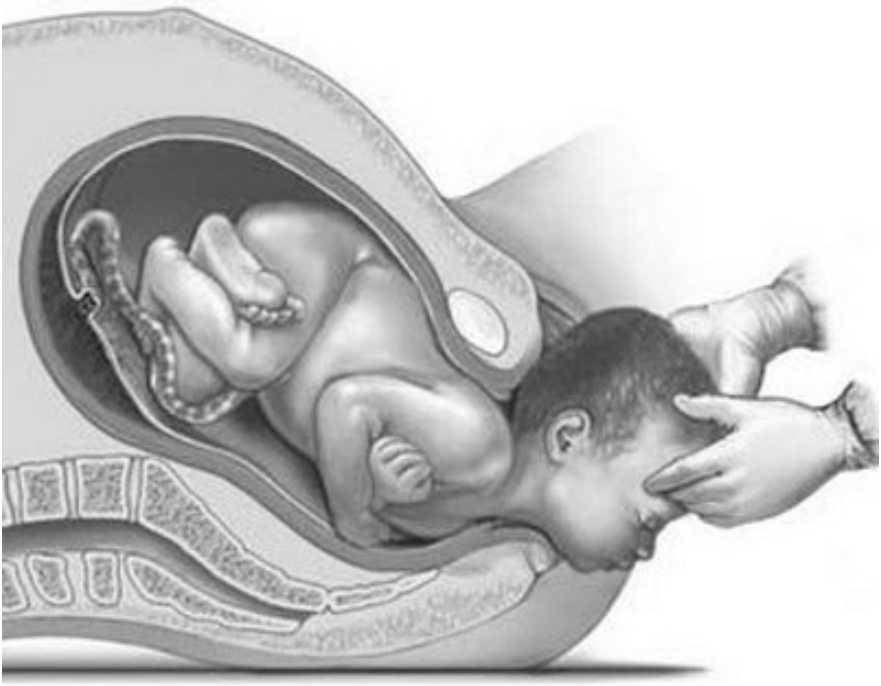
I caldrà estimular molt les iniciatives dels emprenedors, perquè sense la seva acció econòmica, i la dels seus empleats, no hi ha riquesa ni consideració a l'exterior. El sector públic ha de ser tan competitiu com es pugui perquè és model d'organització i d'eficàcia de cara als administrats i als visitant estrangers, que seran cada cop més nombrosos i per estades més perllongades: si la Costa del Sol és el destí dels jubilats d'Europa, Catalunya és i serà el de la població activa

d'altes capacitats, sempre molt més sensible a la cultura indígena que ha preservat aquest espai.

Imaginem una societat com fins ara però millor, on la poca formació acadèmica de molts sigui compensada per una formació humana superior, on la força erosiva de la vulgaritat i la irracionalitat emeses des de les televisions espanyoles pugui ser compensada per l'estímul a l'autoconeixement, l'amor al país i a la humanitat, i el sentiment de formar part del tot a través d'idees religioses (relligadores) suaus i autòctones. Els nostres temples, que avui explotem de forma superficial i externa, que semblen esquelets gòtics a la sala del museu paleontològic, poden recuperar l'antiga funció d'aplec dominical on escoltar i rumiar els paràgrafs dels evangelistes i, a la sortida, parlar de coses bones aprofitant l'influx eucarístic. Sé que això sona carca, però ja m'ho sabreu dir més endavant. Molta gent es pensa lliure de Déu, però ha estat una simple transferència de fe vers altres motius com poden ser els diners (que, en sí, no són res), el cientifisme, l'esportisme o qualsevol ideologia política: el sociata del meu poble –ara més catalanista– sovint parlava del partit com d'una "església". El propi Marx es malfiava del marxisme que estaven fabricant vells-nous fidels amb aspiracions bisbals.

DOLORS DE PART

Febrer 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Em disculparan perquè seré esquemàtic, cantellut i binari. O quaternari. Caldrà patir. Per arribar al nirvana cal exercitar molt el cos, i sobre tot, la ment: l'esperit. Els catalans hem lluitat molt més pel confort que no pas per la llibertat. Som tous. Som bons, som solidaris (amb els que no tenim al costat), però ens falta grapa i convenciment. La nostra intel·ligència empaita el benefici (faltaria més) i la bellesa moral: ens perd l'estètica (deia Unamona) i l'afany de guany. Però no tenim cavallers, soldats, leucòcits. Van ser extirpats en la gran emasculació del segle XVIII. Carrasclet va morir a l'exili, i cap dels nostres grans cervells s'ha dedicat al coneixement de la defensa, perquè, per-

duda la pàtria, solament calia pensar en sobreviure i festejar el luxe de la carn, ja mai més l'orgull col·lectiu de la pàtria. Ens han enviat l'esquerra per escapçar qualsevol intent de redreçament. Ens l'han punxat a les venes els mateixos que es clavaven a la porta de les casernes "*Todo por la patria*", llindars que han travessat molts que ja no tornarien amb vida. Física o mental. Volem renéixer entre les cuixes dels reconqueridors. La nostra renaixença pot significar per a ells un alleugeriment o la via directa cap a l'infern de la mala consciència, de la mala entranya; els subconscient que sempre els traeix i els torna la imatge d'un porc assassí. A Espanya, l'arròs es va covar el 1939. Ara ja és massa tard, princeses. La *Mater dolorosa* que potinejava José Álvarez Junco no és més que una truja borratxa, mig morta pels seus vicis, que ha d'alliberar el fill que la va engendrar per tal que la part sana pugui sobreviure. És clar que si ens quedem, els catalans correrem la mateixa sort que la "mare" que ens va devorar. De fet, no és un part: és perbocar allò que mai no ha estat assimilat. I encara més: la realitat és que Catalunya ha engendrat un monstre –com als *Caprichos* de Goya– que no ha estat capaç ni de digerir ni d'entendre.

No hi haurà part sense dolor. I no em refereixo al fet que serà necessari aplicar la força –com quan fallen els controls mecànics en la separació dels dipòsits d'una nau espacial, que s'usen explosius– perquè potser no serà així. I si ho és, serà massivament, i tocarà patir un sol cop, però llavors la llibertat serà automàtica. No. Em refereixo al naixement de la consciència catalana-i-prou en molts dels nostres conciutadans, tant d'origen espanyol com autòcton. En molts cervells s'operarà, s'està operant o ja ha tingut lloc fa mesos, anys i dècades un procés d'himeneu entre l'ésser imposat (espanyolitat) i la realitat cultural local. Aquesta lenta i suau penetració acostuma a tenir lloc a partir de converses, de lectures, de mestres que ensenyen les coses d'aquí, de superar la ridiculització, el menysteniment i el no-ninguneig d'agents externs i de molts col·laboradors catalans moguts per raons genealògiques (espanyolistes de tota la vida), per raons professionals (a sou de poders i negocis espanyols) o per pura ignorància de la força

i la qualitat de les nostres coses, que poden competir i vèncer qualsevol pugna. Solament cal viatjar pel món per veure-ho.

Algunes ments catalanes, afeblides per tanta aigua abocada al nostre vi, potser necessitaran assistir en viu i en directe a les darreres escenes de l'Operació Catalunya, amb clausura d'institucions autonòmiques i desplegament policial per tal que els recordin les imatges dels grisos atonyinat el jovent que clamava 'democràcia'. Unes manifestacions a les quals potser els nous botiflers havien acudit. Potser sí que els caldrà patir mirant les imatges per televisió (ells no s'arriscaran mai en un procés 'separatista'), hauran de sentir la tensió mental que pot desembocar en brots psicòtics perquè, què clamaran? canya contra els seus fills, els seus veïns, per no voler mantenir-se sota la corona borbònica? Au, home! L'Espanya dels lladres i de la guerra civil? Tant gruixuda és l'empanada que us han venut els sociates i altres esquerrositats? Si és por, tranquils, que no esteu fent res, però al menys, no molesteu i obriu bé les cames, que aquest re-naixement està deixant el món bocabadat, espaterrat. Que no calgui fer cesària.

EL VUITÈ: NO MENTIR

Febrer 2017. *El Tres de Vuit*.

El darrer Tres de Vuit porta una carta amb *animus ofendi* que m'afecta. L'escriu Albert Peris, *sparring* apologeta de César Martín. L'analitzaré esquemàticament. Rellegeixo la meva del 27 de gener i no hi trobo la violència que m'atribueix. D'intolerància, cap ni una, perquè tant en Martín com jo exercim en viu la llibertat d'expressió canalitzada a través d'aquest setmanari. Si ell ha decidit retirar-se, és cosa seva: jo boi que ni el conec. Primeres falòrnies, Peris. Sobre el feixista espanyol que assassinà aquells rurals, el que dic és cert, ja pot sortir vostè per peteneres, si vol. "Falses i grolleres veritats": No sap ni què escriu, Peris. Que no juraven les corts de la nostra corona acatar el rei mentre ell complís les lleis? Que no fou aquest el model d'unió amb Castella? Quin fou, si no, el fonament dels conflictes de Secessió i de Successió? Descobreixi Salrach, Peris! També el paper de Catalunya des de 1778 convertint l'imperialisme depredador (castellà) en comercial i protoindustrial (català). Aquí s'erra per ignorància. Què entén Peris per "historiografia general"? La "pseudonacional" d'Alvarez Junco? la "nacionalmarxista" de Tuñón? Miri, aquí no cal que ens vinguin a explicar què som, perquè ho sabem de sobres. La cultura catalana s'insereix per mèrits propis en la narració del món (Capmany, Piferrer, Robrenyo, Estorch, Milà, Llorens, Turró, Pijoan, Rubió, Pedrell, Mompou, Vives, Toldrà, Batllori, Balcells, Casassas, Guirao, Ghanime...). És història general la suma de resums significatius. Aquí, vostè, *in albis*. L'odi que m'atribueix és tot a la banda de Martín quan blasma de forma injusta i ignorant el nacionalisme català, factor d'equilibri, integració, coneixement i democràcia. Estudieu l'historiador madrileny Vicente Cacho Viu, o Unamuno quan advertia que Catalunya deixaria Espanya, com Cuba, per l'estupidesa dels polítics i intel·lectuals cortesans (1918). Peris pretén infamar-me amb provocació maldestra, panteixant –afogat– com a ciclista nefand, o per intolerància a la veritat. Em tracta prop de feixista. Fatxes són els fran-

quistes que van matar el notari Blas Infante –definidor del nacionalisme andalús–, o Carrasco, o Companys. És un excés literari dipsomaníac? En el mirall trencat de la veritat hi ha alguns que llueixen sols, altres volen imperar tot enllotant el proïsme a través de la mentida. L'antinacionalisme a Catalunya és un dogma escampat per l'esquerra teledirigida que, unit al franquisme del PP i al neofalangisme pijoravaler de C's, busca trencar la força social, política i cultural del catalanisme, que és un corrent popular i no tant un partit concret: és una manera d'entendre el món des del propi ésser, malgrat la desafecció d'algun apòstata que canvia or per xavalla. La superioritat moral que m'atribueix Peris parteix de la intel·lectual, és la d'una persona que tota la vida ha treballat i estudiat a favor de la llibertat pròpia i del seu país. No importa si es fa esperar, l'Oriol Tramvia ho avisa a través de la cançó de Dylan *Els temps estan canviant*: "Atenció! Els endarrerits són els que ho perdran tot, deixeu el vostre vell camí, ja no serveix. No sentiu aquest vent que us trenca els vidres i fa trontollar les parets? És que els temps estan canviant."

INTERNACIONALSOCIALISME

Març 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'internacionalisme prové del reconeixement previ de les nacionalitats, de l'acceptació de la sobirania de les nacions que es relacionen entre elles en règim d'igualtat i reciprocitat, si no, parlaríem de regionalisme: territoris infranacionals sotmesos a una metròpoli. Les relacions internacionals funcionen en confederació, lliure associació, compromisos adquirits, no imposats. Res de nou sobre la terra. El confederal és el sistema que van seguir nobles, clergues i ciutadans per formar la Corona catalanoaragonesa vinculada al Sacre Imperi, però de funcionament independent des de Borrell II. La metodologia continuà en vincular-se amb Castella (Ferran II i Isabel, 1469). Internacionalisme que després els castellans van convertir en imperialisme fagocitador, avassallador, fent petar el pacte confederal amb el decret de

Nova Planta, però no aconseguint mai l'assimilació de les nacions més ferrenyes com la basca i la catalana, ni a través de l'absolutisme, ni del liberalisme, ni de la falsa democràcia constitucional pensada per retenir a la força les nacions no-oficials.

L'internacionalisme de les idees socialistes, igualitàries filantròpiques i pseudoreligioses, però totalitàries, fa com els imperialismes mal dissimulats: acostuma a ser un conjunt de mentides retòriques en mans de polítics que busquen l'hegemonia i el poder, i no cap regeneració autèntica d'homes i societats. Així, l'URSS va ser una falòrnia en mans del Politburó. La Xina, Vietnam, Corea del Sud, les repúbliques de l'est europeu, tot sistemes centralitzats: un cop assolit el poder, els professionals de la revolució no l'amollen mai, si no és per la força o quan els pobles s'hi rebel·len. Un internacionalsocialisme sotmès a Moscou, a Pekin o a la tirania que toqui.

La història del món entre els segles XIX i XX ha estat polaritzada entre dues grans passions (o necessitats) que s'han escampat al ritme que ho ha fet el pensament polític occidental: el nacionalisme i el socialisme. D'aquí la síntesi tan reeixida que van patentar els nazis alemanys entre les dues grans guerres: la que els va engendrar i la que van provocar ells. La fractura dels grans imperis arran de les invasions napoleòniques (que comportà l'exportació de l'ideari de la burgesia occidental per tot el continent) i la irrupció de les masses en els afers polítics a partir de les grans concentracions urbanes, juntament amb el parlamentarisme i l'extensió del sufragi, van crear les dues grans àrees de fricció en la reestructuració dels estats a través dels moviments nacionalismes (Grècia, Bèlgica, Polònia, Alemanya, Itàlia, etc.) i de les esmenes socials a la totalitat que significaren les internacionals obreres. Dins l'àrea ibèrica, i fins avui dia, hem tingut algunes accions de l'obrerisme revolucionari, però han estat les del sindicalisme reformista les més productives. En canvi, el moviment nacionalista més brutal va ser el que va provocar la guerra civil de 1936-39, argumentat, d'una banda, en la seva voluntat antirevolucionària, i de l'altra en la defensa de la integritat territorial estatal que suposaven amenaçada per la re-

volta federalista de 1934 a Barcelona. Sí, federalista, quin enorme retard acumula el socialisme, o el que queda d'ell.

Darrerament algun periodista més centrat en les ganes de vendre la moto que no pas en el coneixement de la mecànica del motor d'explosió ha topat amb un concepte que ell deu considerar molt original (ell i encara més els seus benefactors del PSC-PSOE, alimentadors d'una ultraesquerra ensinistrada, catequitzada i subvencionada): la Nova Dreta Independentista. Com si l'independentisme hagués estat mai una actitud d'esquerres. Quan? On? Defensar la propietat i la pàtria és igualitarisme? No, home! És revolucionari, però no és d'esquerres perquè no mira de repartir res, sinó de guanyar, de defensar aferrissadament, d'imposar la pròpia voluntat sobre la d'aquells que es consideren amb dret de sotmetre't. L'independentisme es basa en la força, en la lluita, en la raó subjectiva d'un poble, en l'honor, i no pas en cap repartiment equitatiu ni igualitari, perquè diverses són les aptituds, les voluntats i les recompenses. Primer és guanyar, guardar, conservar, després ja arribaran els repartiments, en funció del mèrit i de la necessitat. Si els disbarats marxistes han de frenar la llibertat de les persones i dels pobles, si han d'esdevenir una rèmora i un impediment, cal combatre'ls i derrotar-los en el terreny de les idees (no és difícil si hom s'informa més enllà de les aules, de les publicacions i de les editorials d'hegemonia "transitòria", refractàries a la realitat plurinacional del planeta, si no es tracta de pur folklore). Que no ens molestin ara amb afartaments populistes (aquí mai havia hagut un percentatge social tan gran en els pressupostos catalans), perquè cal guanyar el control total de la nostra nació. Les idees que barrin aquest camí ens són contràries i perjudicials. Ara, fan nosa.

L'independentisme és l'objectiu final del nacionalisme reivindicatiu davant d'un poder dominador aliè i enfrontat. No és d'esquerres ni de dretes, sinó una actitud de l'esperit que, en el cas que ens ocupa, avala l'economia. L'independentisme català, del qual alguns volen fer llonzes per vendre-les convenientment "desnacionalitzades", el van posar en òrbita nacionalistes netament compromesos amb la llibertat que demanava el país en cada moment per sobreviure

i créixer: Valentí Almirall, Enric Prat de la Riba, Francesc Macià, Josep Dencàs, Lluís Companys, Josep Tarradellas, Jordi Pujol i Artur Mas. Tots ells aspirants al màxim segons les circumstàncies. Fóra absurd fer comparacions que solament cerquen trencar la unitat del conjunt. I no, el conjunt és un aliatge més fort que les forces emprades per destruir-lo. Mostra: el present.

La Catalunya d'avui és allò que és, i és on és, gràcies a l'equilibri que ha aconseguit entre la tendència nacionalista i la compensació social a través de la cultura i de la política. Però també a la seva tradició cristiana, ètica, liberal i no poc llibertària (que no anarquista). Avui cal no descuidar la gran importància del factor nacional si es vol esdevenir, de nou, un estat (no un nou país, que venim de més enllà dels visigots!!), un estat europeu on la vida pugui ser agradable –esperem que per a molt de temps– deslliurats de la nècia dependència castellana.

LLICSONS

Març 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Lo Llangardaix, pagès mercurial de Llardecans (lo millor oli del món), parla sobre "aquesta nació", però rectifica immediatament perquè l'auditori està format per forasters, potser obrers de la construcció de recs, potser caçadors, o camioners, i s'esmena: "aquesta regió" per referir-se al lloc on la corrupció, sembla ser, és molt superior que no pas al territori de la Castella sobreeixida. Ho diuen ben clarament a la televisió: Millet, Montull, la pubilla. Diu que aquí és molt pitjor, que si sabéssim nosaltres com en són de corruptes, els polítics catalans... fins que algú (que sóc jo) li fa aturar el carro en sec: «i com és que tenint com tenen tantes ganes d'estimbar el procés català, els poders de l'Estat encara no han posat a la presó tots aquests suposats corruptes que ens presenten les televisions matí, tarda i nit?»,

«com és que dels nostres, dels catalanistes, no n'hi ha cap, i en canvi de 'sociates' i 'peperos' ja en porten unes bones gavelles a la *trena*, i altres de grossos se salven mercès als indults?», «com és que recompensaven un partit (CDC) que estava a l'oposició quan es van produir els suposats pagaments?», «agafa el mòbil i mira per internet, i ho podràs comprovar, o fes-t'ho mirar. I sobre tot, davant la tele, ulleres de defracció derivatòria relativa, o et fotràs la retina enlaire».

Tothom sap que té tossinos i pollastres sense declarar, per això, immediatament, la conversa llisca, sense transició, però sense cap fricció, vers el creuer de luxe que en Llangardaix i la seva senyora van fer per celebrar els vint-i-cinc anys de matrimoni per la Mediterrània, que van veure fins Santa Sofia a Constantinoble, però sembla ser que es veu molt millor als documentals gràcies a les grues, els teleobjectius i les òptiques Zeiss que fins utilitza la NASA per tal que no se li escapi detall de cap planeta. Un vaixell molt gros, transmediterrani, que transportava més de tres-mil ànimes, gairebé la meitat destinades al servei de les altres, que es veu que el pobre pagès estava atabalat de tants lacais com li sortien al pas. Les visites a terra fema les feien en formació militar rere un guia que devia representar l'adalid de les tropes almogàvers, però es veu que ells pagaven tot allò que es volien endur a casa com a botí, trofeu o recompensa del viatge (altrament dit "*souvenir*").

Aquesta forma de culturitzar camperols és una iniciativa molt reeixida d'adquirir experiències vitals lluny del tractor amb la intenció de crear perspectives del món i explicar-ho al cafè. És una de les promocions de l'oligarquia socialista a les terres ponentades, de quan miraven d'ampliar els horitzons de la gent ilergeta, aquesta que, subtilment, en una operació co-dirigida per l'estupefaent directiva de "Ciudadanos", es veurà pressionada contra el procés, contra els seus animadors, contra els polítics que hi van al davant, contra la Catalunya "intransigent", contra els que no volen "creure", contra Barcelona, contra Girona i contra qui es vulgui defensar de la submissió canina envers l'estat "de sempre", el de la guàrdia civil, el del garrot vil. El pròxim capítol en la lluita per dividir els catalans serà proposar "de-

mocràticament" la segregació de Lleida i dels territoris on pugui no guanyar l'opció afirmativa en l'hipotètic (fins que no ho vegi...) referèndum per la independència respecte de la resta de Catalunya. Serà el pròxim capítol –ja vist durant els anys seixanta– d'un serial que s'allarga per tal que pugui tenir una resolució pacífica. Al lloro.

I la conversa fugí dolçament parlant de verdures i d'altres qüestions d'interès local: les escalunyes i els llicsons (o lletsons, o pixallits): els flocs de llavor bona o dolenta que escampa el vent. A pagès sempre cal venir disposats a escoltar lliçons i l'efecte del ressò dels canons urbans, però també a retrucar: ampliar les opinions que no interessa divulgar a la majoria de mitjans postfranquistes (darrerament tampoc a TV3, carro de combat de la Brunete hispànica). Pel Segrià passen els punts de sutura que un dia caldrà treure, perquè les cicatritzacions no es poden forçar i la ferida és, avui, oberta i ben infectada.

TRASHPOLITIK I DESTROYERS

Març 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Evitem preàmbuls innecessaris i anem de cara a barraca. Les darreres eleccions a l'Ajuntament de Barcelona van ser guanyades a base de mentir amb traïdoria i de mobilitzar els instints més baixos i primaris d'una part de l'electorat. El cas és si per desallotjar els pseudodelinqüents caldrà adoptar llur metodologia, és a dir, la violència i l'extorsió. La preparació mediàtica de l'assalt a la Casa Gran es va fer a partir de la resistència al desallotjament de Can Vies, casa il·legalment apropiada per diversos col·lectius contraris al sistema de convivència democràtic el maig de 2014. Estratègicament, bona part de l'esquerra barcelonina reté homenatge al grup de 'manguis' que s'oposà violentament a la resolució jurídica. En contrapunt, premsa, ràdio i televisió van oferir una versió dels fets en què es criminalitzava l'acció executiva de l'Ajuntament i de la Generalitat, deformant un fet de justícia en

la percepció simple de la força què s'hagué d'aplicar. Just un any després, la coalició d'interessos formada a l'entorn de l'activista mediàtica promoguda per les televisions enmig de la crisi de les hipoteques, emprengué una campanya de demagògia brutal, desconeguda fins aleshores al nostre país, on es van utilitzar les falsedats esbombades pel Ministerio de l'Interior a través de la premsa antiindependentista (que forma la major part del col·lectiu de periodistes en actiu a Catalunya) contra l'alcalde Xavier Trias, contra el president Mas i contra tot allò que estigués vinculat a CDC, creant la identificació de "catalanisme conservador = corrupció". La jugada els va sortir bé i la iniquitat tingué el seu premi.

Es tracta de la Nova Política de l'esquerra dirigida des de la Puerta del Sol, com ho va ser en el seu moment la moderació autonòmica del PSC i PSUC, que van tenir en el 23-F el seu principal argument. Avui, amb els Telenotícies i algun reportatge de massatge i exfoliació en tenen prou per mantenir la tensió filohispànica de molta gent que viu i ha nascut a Catalunya, però que encara no té molt clares les seves filiacions. Gent de baix nivell cultural, gent que no el remuntarà pas perquè viu entre Jordi Évole i Ken Follet, i encara es pensen que Déu n'hi do si rasquen bola. Però és molt pitjor transitar entre les flonjors decadents d'un Jaume Barberà o un Jordi Llavina: llavors és quan el pensament s'embussa com els tubs de la màquina rentavaixelles sense Finish Quantum (de Calgonit) i fa aquell llardum viscós, mig verdós. I aquest és l'espectre fantasmagòric d'una gran part de la societat que ens envolta i alimenta. D'on no n'hi ha, no en pot rajar. El procés de nacionalització iniciat amb la política educativa de la Generalitat recuperada no ha donat per més: guetos inexpugnables, feblesa moral, competència d'un estat en efervescència "transitòria", política de comunicació i de creació d'imaginari propi poc agressiva. I, per damunt de tot, la plataforma d'una crisi amb tots els ets i uts que han aprofitat els sonats de l'esquerra radical per donar explicacions sobre el sentit de la vida a molta gent que, només fa uns pocs anys, solament pensaven en la revalorització de propietats comprades amb el braç a la

intempèrie, de tan estirar-lo, en el tunejament de BMW's i en subrogar crèdits hipotecaris. O no?

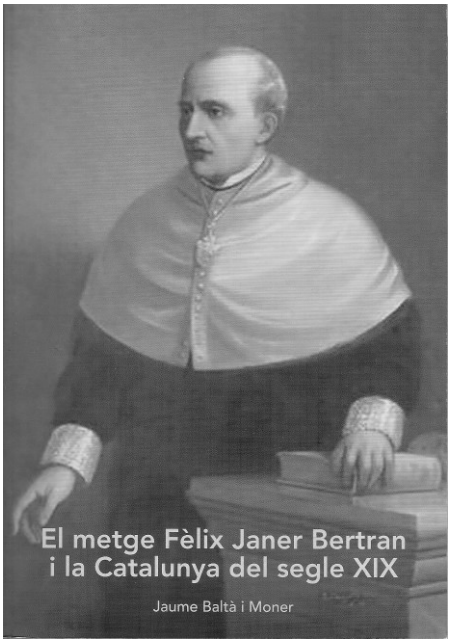
Doncs bé, gent empastifada de porqueria va utilitzar enganys i falsedats per fer perdre l'alcaldia a Trias i per afeblir la candidatura de Junts pel Sí que liderava Mas des de la quarta fila. I així es va perjudicar una hipotètica majoria catalanista a Barcelona i s'erosionaren vots als independentistes del Parlament. La nova esquerra hispanofeixista de la Colau i els pseudosobiranistes de la CUP –al dictat del Ministerio– en van ser els màxims beneficiats. Colau, Asens, Gabriel, Salellas i els altres presumptes delinqüents (per obtenir el poder a base de mentir i difamar) se'n surten amb un somriure als llavis: democràticament, pel que es veu, es pot usar l'extorsió que causa la mentida i la infàmia. Així, la meva recomanació davant la impunitat amb què pot passar el libel i la denigració és anar preparant dossiers d'aquests personatges per quan calgui alimentar "l'opinió pública" de cara a eleccions i referèndums: destrossar la imatge és la seva tàctica, doncs destrossem-les totes. Millor si la munició és real, però si no, no importa: fem com ells, la imaginació al poder!! Fem-los fora de la mateixa manera que van arribar. No importa, ningú no ens ho impedirà (a ells ningú no els ho ha impedit ni recriminat). La memòria pública és efímera.

Alguns punks van anar a la universitat, a decorar els bars de les facultats. Servaven, però, un rictus de fàstic davant del maleït sistema que els ha facilitat els estudis sense haver de treballar gaire, i viure, beure i jeure sense esllomar-se mai. Un sistema fastigós, però una virgueria en sí, que funciona fins agredint-lo, tractant-lo com una puta, que et posa al capdavant i tot funciona... perquè és força immune als ineptes: la roda segueix girant fins si accedeixen al comandament gent com els que avui comanden (això es pensen) Barcelona. Perquè, per sort, i que duri, Barcelona és molt més que el seu ajuntament, que no té més sentit que donar serveis, cuidar les papereres i, per damunt de tot, mirar de no molestar amb imbecil·litats que ningú no vol com el tramvia pel mig de la Diagonal. Ni que s'hi hagi ficat en Pere Macias, que val més que torni a Olot a cuidar-me el mas i no foti les grapes allà on no el demanen, que pot sortir-ne escaldat. Si jo respecto la Garrot-

xa, que ell no vingui a casa meva a cardar nosa. Si alguns no són capaços d'entendre el sentit de paraules com honor i dignitat, devent tota la seva carrera a una gent i un partit que han estat poc menys que víctimes del terrorisme d'una banda de xoriços de la política com són els difamadors que regeixen avui Barcelona, que vagin a estudi a repassar-ho, perquè la ventada que està per venir els pot escombrar definitivament de la vida pública i posar-los a escriure les seves memòries quan encara les haurien d'estar vivint en temps present.

FÈLIX JANER:
EL METGE VILAFRANQUÍ DE LA REVOLUCIÓ LIBERAL

Jaume Baltà i Moner: *El metge Fèlix Janer Bertran i la Catalunya del segle XIX*, Institut d'Estudis Penedesencs, Vilafranca del Penedès 2014.

Ningú no sap, hores d'ara, com acabarà el procés polític en què ens trobem immersos, però és clar que ha tingut un efecte revulsiu, reconstituent i reforçador de l'esperit cultural autòcton. Solament comparable als precedents de la Renaixença, de la Mancomunitat i de la República, quant a l'interès per allò propi, per l'estudi del que hem estat i dels nostres personatges senyers. Això té l'efecte de multiplicar els esforços per aconseguir nous reptes a partir de les pròpies bases que, si s'estudien bé, són envejables. És imprescindible el coneixement d'allò que es fa a fora, per aconseguir una mentalitat cosmopolita i oberta, però és ridícul ignorar el que ens és propi, per un induït complex localista, "provincià", perquè el tot es fa des de les parts, i eludir el coneixement de la nostra cultura és, simplement, deixar de banda una part substancial de la cultura europea des de fa mil anys.

I és a l'entorn d'això que ha treballat Jaume Baltà, biòleg i autor de diversos estudis biogràfics sobre científics penedesencs. Si la reivindicació dels nostres grans homes i dones és un deure de gratitud, en el cas de la figura de Fèlix Janer era una obligació moral urgent, pel fet que la seva rellevància durant la primera meitat del XIX

solament havia despertat l'atenció parcial dels investigadors. Baltà ha realitzat una recerca curosa, exhaustiva i encertada a través dels centres que conserven alguna informació relativa al metge i filòsof vilafranquí. A falta de documentació personal directa, perfila durant tot el llibre la imatge del Janer estudiant, professional, catedràtic, diputat i membre de nombroses associacions científiques. Es tracta d'una figura arquetípica dels homes que van "fer" la Catalunya vuitcentista, i que ajudaren a superar l'Espanya del *"¡Que vivan las caenas!"*. Els canvis sempre atemoreixen els que estan ben establerts.

Aquesta obra de Baltà té la seva principal virtut en la necessitat que teníem, al Penedès i a Catalunya, de saber més d'aquest gran homenot. La pega, el poc relleu del vessant filosòfic de Janer. Amb aquest estudi es va completant la galeria literària dels nostres universitaris més il·lustres després de Manuel Barba i Roca, Manuel Milà i Fontanals i Francesc Xavier Llorens i Barba, però encara no hi són tots. Aquesta mena de treballs, com el que Baltà dedica a Janer, no són fàcils: demanen un esforç i una dedicació que cal saber valorar.

REPÚBLIQUES

Març 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Estem en una cruïlla històrica, un canvi de vies. La sort és que, de moment, tot va amb una raonable suavitat, les agressions es redueixen a amagar cops, a amenaçar entre línies, a postures, bromes i tocs d'atenció. De moment, no arriba la sang al riu. Potser sí que des de la península ibèrica podrem donar alguna lliçó al món de com reestructurar nacions en un mateix espai sense que uns hagin de dirigir sistemàticament els afers dels altres. Sense més guerres, sense que et vinguin a buscar a casa. Sense haver de deixar la vida a l'Arrabassada, al pont del Lledoner o al camp de la Bota. Serem més famosos que en Mahatma Gandhi, els catalans en bloc, perquè a l'Índia alguns sectors

del seu congrés indi sí que van practicar la lluita armada contra els funcionaris de Sa Majestat, i aquí sembla ser que no. O ara no.

Vull ser breu, però ja veig que avui tampoc. No sintetitzo prou, em falla el materialisme dialèctic per excés de raó, és el problema de fer hipòtesis que semblen supratesis. He titulat aquest article "Repúbliques" amb la intenció de relacionar directament el procés per la proclamació de la República Catalana amb l'enrenou brutal que poc a poc s'apoderarà dels territoris que encara es tinguin com espanyols a sí mateixos. Tanta claror com trobi un català al final del procés (que caldrà assegurar militarment) tindrà la contrapartida en foscor i tenebres en les ments de molts de l'altra banda de l'Ebre (i no pocs dels que tenim aquí incrustats). Quina solució pot tenir Espanya? Ens ho hem de plantejar, no fos cas que paríssim entre tots (sense dolor?) un estat de deu minuts. Hi haurà espanyols que voldran treballar per retornar a la situació anterior, que és l'actual: una unió territorial a partir d'una corona i d'una constitució que no han sabut mantenir la cohesió, pel fet d'insistir en una visió errònia de la realitat de l'Estat des de la mort de Franco fins avui. Aquesta gent recorrerà a tota mena de joc brut, a entorpir l'acció política catalana i a utilitzar la seva influència sobre la població híbrida (que viu a Catalunya però se sent espanyola o altres coses) per revertir la situació d'independència. I acabarien per crear grups de lluita armada a l'estil de l'Ulster a Irlanda, de la zona oriental d'Ucraïna o dels llocs de majoria sèrbia en territoris croats i bosnians. Això, si perviu la mentalitat espanyola actual i la trama d'elits borbòniques ordida durant el postfranquisme. I ja sabem que tota elit, tot poder, tendeix a mantenir-se i a resistir el canvi. Per això els països més civilitzats han desenvolupat els sistemes democràtics, per tal de crear condicions pacífiques de canvi en els llocs de comandament.

¿Quina fóra l'alternativa més convenient als interessos dels catalans i per a la bona convivència amb uns territoris que sempre ens seran veïns? Si el sistema constitucional espanyol és incapaç de reinventar-se i de crear condicions de bon veïnatge, tot mantenint la vinculació confederal que proporciona la Unió Europea a tots els seus

membres (Catalunya en seria un més, i dels que paga, no pas com Espanya), llavors fóra millor que es produís una revolució controlada vers la proclamació d'una tercera república formada per persones (compte, aquesta és la clau: persones) capaces de reestructurar el sistema polític espanyol per centrar-lo en la producció de riquesa, en el treball amb valor, en la mobilització de la població i dels recursos per tal de deixar enrere per sempre la mentalitat parasitària d'una estructura que es va formar per assegurar l'explotació dels veïns i de pobles més llunyans. Conscients, estudiosos, treballadors, lleials i nobles (persones), els espanyols podrien ja no tant ser uns bons veïns dels catalans, sinó un poble que contribueixi a l'empresa de la civilització mundial. Per això cal que apartin per sempre aquella part de les seves elits que han tingut sempre tres grans defectes: la tendència a l'homicidi, la cleptomania i la mentida sistemàtica. Tres defectes, però, que els han permès mantenir un poder que s'ha anat reduint geogràficament a mesura que l'home occidental s'ha anat tornant més culte.

Però tenim nosaltres més punts per obtenir una república que no pas els espanyols per recuperar la seva. Solament cal veure com va degenerant un partit com Podemos que ha promès l'oro i el moro, que ha defensat la república, però que es vincla davant la corona, que es deleix per ser neocasta, i que diu acceptar el dret d'autodeterminació, però quan va de míting a la Vall d'Hebron, el seu líder llardós, d'aspecte tísic, perboca bilis contra el catalanisme. Recordem com van enganyar i burlar Macià el 1931, permutant el projecte de federació ibèrica per un sistema autonòmic falsament descentralitzat que va fer fallida llavors i també avui. Mentiders, lladres, violents si són molta colla però poques persones; ni de dretes ni d'esquerres: els espanyols no tenen remei, i la medicina que alguns els han receptat, a base de catalanització, no la volen ni en pintura. Ells són més de tallar el bacallà que de treballar la terra. Volen tot el que tenen els catalans, però sense els catalans. Mai un cap de govern català, i quan hi hagué un (Prim) el van assassinar. Una gent que no els pots donar l'esquena si estimes la teva cartera, però que s'arronsen davant de qualsevol combat singular. Doncs si volen república, que se'n facin mereixedors.

Tanmateix, una república amb aquesta gent, ja hi podeu comptar! Nosaltres proclamarem la nostra tant si volen com si no, i si ens volen buscar la ruïna, seran ells que acabaran per escolar-se a la claveguera de la història: hores d'ara ja són en procés de descomposició moral, perquè solament els rucs poden pensar que a aquestes alçades la seva llei és per damunt de la democràcia. No, és cada poble que fa les seves lleis. O Txecoslovàquia o Iugoslàvia. Ja sabem com van acabar tots dos plets: victòria dels secessionistes i integració a la UE. És el declivi del model estatal basat en el predomini de nacions amb vocació imperial.

BOSC AL PARNÀS HIPARXIOLÒGIC

Març 2017. *El Tres de Vuit*.

"Fràgils", exposició de Raquel Camacho a la Sala Trinitaris (Vilafranca del Penedès) del 3 de març al 2 d'abril.

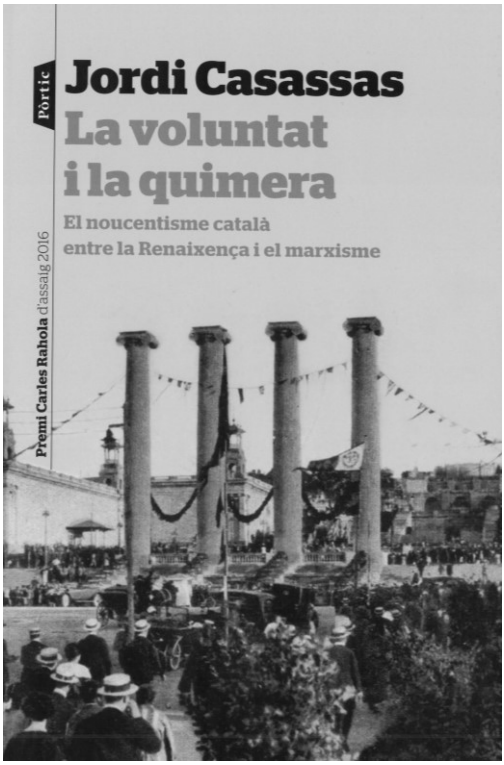
És sobretot l'experiència de la mort en l'edat madura que ens obre la consciència de bat a bat al fet que tota vida és anecdòtica, gasosa, un miracle de l'Ésser al detall, el caprici d'un plaer de primavera. Substància combustible, fugissera, que solament serva la memòria d'altres vides igualment etèries. Tan fràgil com tot allò que existeix, sotmès a canvi i moviment, com la cosa més complexa i com la més elemental. Els objectes "Fràgils" de Raquel Camacho, igualadina, no són cap somni ni resten en suspensió, ben al contrari: els seus boscos se sustenten en l'alabastre, sulfat càlcic que suggereix formes de *souvenir* en magatzem dedicat al turisme, però que aquí creen micronacions còniques o paral·lelepipèdiques en procés d'engrunat per mantenir

drets els bastonets, arbres imaginaris amb tronc i branques dels quals brosten plomes abraçades amb fil d'aram sinuós. Plomes o fulles metamòrfiques. Pedra, fusta, metall i queratina. El bosc d'on procedeix la família *homo*, els arbres com els pèls de l'epidermis terràqüia i la ploma, immens simbolisme sobre el qual es podrien escriure moltes coses i que suggereix apreciacions ben subjectives expressades per associació conceptual a partir del mot ploma: gai, èter, ascens, transcens, aire, vent, cel, au, niu, ocell, àngel, arcangèlic. A més, s'hi exposen diverses estampacions fetes amb una vella premsa litogràfica (*paleolitos*): pedra, duresa, però igualment fràgils retrats d'allò que enlaira.

LA CULTURA CATALANA EN EL TRÀNGOL DEL SEGLE XX

Març 2017. *El Tres de Vuit*.

Jordi Casassas: *La voluntat i la quimera. El noucentisme català entre la Renaixença i el marxisme*, Pòrtic, Barcelona 2017.

Guardonat amb el Premi Carles Rahola d'assaig 2016, Jordi Casassas, catedràtic d'Història contemporània de la Universitat de Barcelona i actual president de l'Ateneu Barcelonès, presenta un estudi d'especte ampli per integrar les parts principals del catalanisme cultural del segle XX. Una història feta per un dels principals especialistes en la nostra cultura. L'interval abasta des dels orígens del catalanisme artístic (la Renaixença) i fins a la saturació materialista promoguda per l'aperturisme franquista. El segment inclou tots els personatges destacats amb allò que en el seu dia Ors batejà com a "Noucentisme", manifestació de la voluntat i l'acció de donar ales a la quimera perpètua d'una Catalunya senyera en la civilització occidental, deslligada del llast hispànic, que tingué en la Mancomunitat i la Generalitat republicana dos moments d'enriquiment radioactiu per acabar desballestats a mans dels joiosos genocides de 1923 i 1939.

Casassas acaba donant fe del final del noucentisme i de la iniquitat amb què el propi catalanisme va ser tractat pels franquistes convençuts i els d'ocasió, però també per la posterior fornada de marxistes que ocupà els comandaments culturals del país, per als quals (fills de casa bona tots ells) l'analogia catalanisme/nacionalisme/burgesia era la raó principal que els inclinava a menystenir i a marginar el catalanisme com a força política i cultural d'uns projectes "socials" molt noucentistes, per cert, però vivint de la diglòssia i la regionalització convenientment cultivada respecte al *totum hispanicum* encarnat en l'ègida socialista. Fals internacionalisme per imposar un pensament de nivell molt inferior a l'autòcton. L'obra de Casassas serveix per demostrar que Catalunya, terra de síntesis, és i ha estat una potència exportadora de saber. Quan hom apel·la a nous països i noves formes culturals, convé molt que, primer, es conegui d'on ve el present. La universitat dels anys setanta va formar els nous professors de secundària que havien d'implantar als seus alumnes el xip marxista. Les facultats de ciències socials, amb assignatures metodològiques d'adoctrinament, pretenien reduir a fórmules senzilles i universals –"antilocalistes"– tot coneixement humà. S'explica així l'arrenglerament del marxisme català en contra d'un procés nacional que mai ha pogut predir ni conduir.

VEXIL·LOLOGIA

Abril 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La vexil·lologia estudia tot allò que es refereix a les banderes, aquests retalls de roba de diferents colors que serveixen per simbolitzar i distingir una nació, un estat, una ciutat, partit, associació, equip de futbol, etc. O per identificar situacions a distància, per exemple, a les embarcacions. Una bandera, doncs, és un drap de colors, però pot acumular significacions enormes, de vida o de mort en cas de guerra. La bandera espanyola de dues faixes vermelles i una de groga s'establí a la marina mercant i de guerra per reial decret de Carles III a partir dels esbossos presentats pel secretari Antonio Valdés y Fernández Baztán. Es volia evitar confusions entre vaixells en alta mar. A partir de la Guerra del Francès i de les milícies nacionals, aquests colors es van utilitzar com a distintius de l'estat espanyol i de la seva casa reial. Valdés i els decrets no van deixar apuntat enlloc que s'utilitzessin els colors de la corona d'Aragó, però, efectivament, la nova bandera usava els colors històrics de la confederació catalano-aragonesa sorgida pel matrimoni de Ramon Berenguer IV amb Peronella. Així doncs, la bandera espanyola de tres faixes és la meitat de la catalana, de quatre pals. L'espanyola és com una senyera esquinçada: un parrac del 50 %. Aquesta bandera minusvàlida oneja de nou en alguns ajuntaments

catalans, malgrat que va ser retirada per acord democràtic de molts municipis. La força constitucional d'alguns jutges ha disposat que aquestes banderes tornin a penjar dels pals. Malament quan s'ha d'amenaçar amb sancions per a imposar la utilització de símbols en les institucions cíviques, que tenen sentit per la seva representativitat. Mala gallina!

El cas és que molta gent, a Catalunya li té tírria a la bandera espanyola. Demanem-nos per què. D'on ve aquesta aversió urticant i encegadora? ¿Qui ha embrutat tant aquest tros de tela a ulls de molts catalans que, en canvi, no tenien cap mania per acceptar-la fa cent cinquanta anys? La resposta: les dues dictadures militars del segle XX. La de Primo de Rivera es caracteritzà per un anticatalanisme visceral i acabà amb la Mancomunitat iniciada per Prat de la Riba, primer experiment, potentíssim, d'autogovern posterior a 1714, del qual els espanyols van aprendre un munt de coses. Però el pitjor va venir de la guerra de 1936-39, quan la bandera bicolor (recuperada pel sector carlí) esdevingué la senya d'imposició d'una dictadura homicida, amb voluntat d'exercir sobre Catalunya el genocidi cultural, que és la línia d'acció de tots els poders polítics espanyols, dictatorials o democràtics. Sota els colors de la bandera que avui penja de forma obligada a molts ajuntaments catalans, es van celebrar milers de judicis sumaríssims i molts catalans (i espanyols) moriren assassinats covardament, al Camp de la Bota de Barcelona i molts altres llocs, les víctimes de l'holocaust feixista espanyol. Sota l'aire putrefacte de l'odiosa bandera. L'actual estat postfranquista no ha desfet mai la ignomínia d'aquelles aberracions jurídiques, no n'ha anul·lat els resultats, ni que sigui per dignitat de tots. En canvi, l'entrellat jurídic d'un franquisme maquillat –que no és altra cosa el sistema constitucional del 78– vol seguir imposant-nos el seu símbol de mort i de baixesa moral, una bandera que, aquí, sempre serà estrangera i refusada.

UNA COLLA D'HOMES

Abril 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Les portes dimensionals sempre són obertes en els retombs de l'Univers, que sembla ser més revirat que ample, i tan sinuós com el pensament humà, sempre enfaixat per les circumstàncies i les mancances mentals.

Potser que la condició per tal que les coses siguin és imaginar-les primer. D'això en saben molt els enginyers. O bé només cal aprofitar allò que ja és i elevar-lo a la categoria d'entitat reconeguda. També és cert que l'ésser només adquireix cos si l'equilibri de les forces en joc li és favorable. Si no, cal guanyar el favor o imposar la pròpia presència actuant de forma conseqüent, fins a cops i empentes, si cal, si es disposa de prou convenciment i si es considera apropiat apostar la llibertat i fins la vida en aquesta agosarada determinació pel ser o no ser.

Sostenia Sorel (i també Turró, abans i tot, com Pasteur) que tots els organismes vius presenten alguna modalitat de defensa, activa o passiva, destinada a assegurar la supervivència del conjunt dels seus components. En el cas de les nacions humanes, l'aparell defensiu el formen la unió de l'elit militar (noblesa) i el poble. A casa nostra,

aquest sistema va ser objectiu prioritari d'assimilació o desballestament arran de la conquesta franco-castellana. Així, durant tres segles, Castella ha anat provant de digerir-nos i dissoldre'ns dins una enfitada nació potencial.

Ens acostem a un moment d'acceleració i de no-retorn indefugible que decidirà si els catalans hem de tenir –o no– algun futur com a entitat política en un entorn extern que necessitarà una bona sustentació dels elements constitutius de la vella civilització europea occidental. Catalunya fa temps que va perdre les facultats militars que havien permès el seu naixement, tota la seva activitat ha girat, en el darrers temps, a l'entorn de l'eix de l'organització empresarial i la generació de riquesa, tot deixant la imprescindible milícia a les mans exclusives dels colonitzadors, que la fan servir essencialment per mantenir el poder de les oligarquies parasitàries de l'Estat.

La modernor progressista, camaleó antifranquista procedent de la mateixa mentalitat falangista i pancastellana que el nacionalisme espanyol dictatorial, blasmava dels nostres minyons escoltes en sospitar que el jovent "kumbaià" s'amarava d'un catalanisme essencial entre xiruques, canadenques i cançons. L'esquerranisme oportunista, laic, confonent espiritualitat amb ideologia, baixà de les muntanyes, sortí de les parròquies, entrà als despatxos dels batlles, creà subsidiarietat en grans àrees de votants i evità la nacionalització mental dels expatriats del sud: inconscients cavalls de Troia mentre es refeia el país, també els de la ceba, els del morro fort, per sort. Tanmateix, molts catalans han tingut la sensació de seguir vivint, passada la dictadura, amb la llengua al cul, costum que molts han convertit en llei de vida, i vist l'èxit, segueixen abonats al discurs de la justícia social per atacar la llibertat nacional, com a bons sicaris de l'imperi.

Ara que Catalunya demanaria una actitud bel·ligerant i ferma, ens trobem dividits en partits i amb una part dels potencials defensors totalment corromputs per idees que no han estat de bon aplicar enlloc. Material de rebuig inoculat pels agents d'un llinatge acostumat a sotmetre els altres per tal de poder prevaldre, dominar. Fa temps que l'Estat controlat per l'oligarquia castellana s'ha entestat a destruir el

catalanisme per tots els mitjans. Caldrà aprendre d'ells: govern, corts, tribunals, mitjans de comunicació, universitats, tot l'aparell del poder en plena ofensiva. Mobilització total, guerra total, com fan ells. Guerra bruta i amenaces, servint-se d'una justícia totalment prevaricadora contra les nostres elits polítiques, contra tot allò que ens pugui fer mal i predisposar en contra nostra la voluble mentalitat de molts nous catalans amb actitud de colonitzadors.

Fracassarà la via política perquè aquesta gent són l'antítesi del parlamentarisme –inventat pels nostres avantpassats–. Sempre ho han estat. I quan els vots –extorquits pel rumor i la mentida– ens tornin a deixar en minoria, potser caldrà repassar l'estratègia i crear unitats de xoc dialèctiques. No convindria derivar vers la lluita armada perquè, entre alguns elements de gran noblesa, s'hi afegeix tota mena d'aventurers i delators. A més, atreu gent d'esfereïdora simplicitat ideològica, d'impulsos binaris i sensibilitat aspergèrica, que no entén la complexitat de les societats civilitzades, però que tenen una forta tendència addictiva vers la sang. Tot i que una companyia d'almogàvers spenglerians ben menats pot arribar a ser, en un futur no molt llunyà, el desembussador d'una situació que no s'aguantarà pas massa més temps sense una acció decidida i generosa pel bé dels nostres fills i de la nostra pàtria. Segur que va costar molt, als nostres antecessors, convèncer la majoria que el futur era treballar a camp obert i aixoplugar-se a les baumes, i deixar per sempre més les capçades dels arbres.

A QUÈ JUGUEM?

Abril 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Molts catalans, avui, fan patir de valent, molt. Els escoltes i veus com se n'alegren, cofois, de la dissort de la família de qui va ser president de la Generalitat, votat per milions de catalans, i recordes tres coses: les fotos dels "nacionals" entrant per la Diagonal, aplaudits pel populatxo, la foto del president Companys adreçant-se davant l'escamot d'afusellament (molts, llavors, també van "comprar" les raons dels assassins) i les paraules d'Aznar vaticinant la ruptura del catalanisme abans no ens arribéssim a separar.

¿Què més es pot pensar escoltant i llegint l'enveja i la mala bava de molts dels "nostres", amb el consens general de la intel·lectualitat local i dels mitjans de comunicació? Potser tenen por que el govern espanyol s'hi acarnissi en les seves febleses com ho ha fet amb els Pujol-Ferrusola. Ens cal una bona purga, sí, però de bocamolls, ineptes polítics i fulles que mou el vent de ponent. A Jordi Pujol i Soley li devem, en bona part, algunes coses essencials en la creació de la Catalunya d'avui: la immersió lingüística a les escoles, TV3 (darre-

rament en mans de l'enemic) i l'articulació d'una administració catalana paraestatal.

Honorable i senzill, gairebé espartà, molts pijo-esquerrosos mai no han pogut pair que aquest "usurpador" –provinent del món de l'empresa i dels negocis– arrabassés una vegada i una altra la majoria al bipartit PSC-PSUC, que es creien legitimats a governar el país després dels "patiments" del franquisme (com si la dreta catòlica no hagués tingut el seu calvari entre 1936 i 1939). Cal tenir molt en compte que després de l'escorcoll quirúrgic i meticulós a què han sotmès tota la família solament han pogut trobar alguna irregularitat fiscal com el cas de la deixa de l'avi, i ara empresonen l'hereu per alguna qüestió de la mateixa mena, no pas per robar a cor què vols els diners de tothom, com és el cas de la multitud de casos que cada dia es fan públics, i que afecten als grans partits espanyols. L'ordre era emmerdar una personalitat catalana de primer nivell i qui millor que el president Pujol amb la seva autoritat moral i política. I l'operació ventilador no es va engegar abans que el president es declarés favorable a la independència, sinó després, com a revenja i conseqüència. Quina credibilitat té aquest escarni difamatori? La mateixa que les acusacions que van vessar sobre Mas. Per sort, ja es veu que els espanyols van millorant: abans ens mataven, ara solament roben a carretades i menteixen. I això amb una intenció ben clara: fer descarrilar el procés. I alguns encara piquen; de fet, mosseguen l'ham amb una golafreria que fa témer una indigestió per l'ansietat que hi posen acarnissant-se sobre els damnats per la injustícia espanyola, que aviat hauria de ser incompetent per jutjar els catalans del Principat.

La farsa judicial contra els Pujol amenaça convertir-se en una vergonya històrica per a Catalunya i el procés. Agents de Ferran d'Antequera –excitadors de taverna– van saber molt bé sollevar els catalans, que semblem salvatges, però que soms babaus ben sovint, per acceptar el rei castellà el 1412 al Compromís de Casp. Després el seu fill Joan també es va servir de les manyes castellanes, del rumor i del "*lo que yo te diga*" per posar el poble menut contra les Corts i la Generalitat en la guerra civil del segle XV. Ens ha passat en cada oca-

sió: quan s'ha volgut sostreure Catalunya del poder dels castellans, diners, favors i promeses han creat una xarxa d'influència a favor dels manaies i en contra del regiment propi. Sobretot, decapitant les estructures locals. Això va passar amb Jaume d'Urgell, amb Frederic de Sicília, amb l'elit política i militar el 1714, amb la dissolució de la Mancomunitat el 1923, amb la de la Generalitat el 1939 (fins assassinant-ne el president) i ara mitjançant la CUP (penetrada fins al podriment pel CNI) amb el president Mas i, com a espectacle de linxament mediàtic, amb el president Pujol i la seva família. Hi ha més exemples històrics de com les gasten els castellans quan els catalans s'aixequen, però això pretén ser un article periodístic. Si s'estudia una mica, es veu que és totalment cert.

Avui, l'efecte del bocamoll tavernari el fan els mitjans de comunicació massiva. La primera divisió bona per a Madrid ha estat la de no voler superar la dicotomia dreta/esquerra, que només els beneficia a ells. És evident que un cop declarada la independència, ja per fer una constitució, la societat generarà naturalment la seva polarització en opcions i visions del món diverses. Però ara, això, ens afebleix i enxiqueix. El "cas Pujol", tan magistralment cuinat i servit a racions i dosis oportunes per contrarestar els moments d'embranzida secessionista, està donant un gran resultat als seus "fabricants", perquè els catalans estem massa fets a la dinàmica espanyola, i no ens sabem posar les ulleres de "no veure" quan ens volen engalipar amb el seu llenguatge, amb els seus conceptes i amb el seu tarannà de torero cocaínic.

Molts catalans són més anticonvergents que no pas independentistes, i sobre Jordi Pujol pensen d'una forma atàvica, amb mentalitat autonòmica, caïnita, preescolar, en comptes de modernitzar el software cerebral i mirar de cara al futur. Pujol, facilitant la "conversió" de molts convergents, va fer un gran pas endavant i va reforçar la causa sobiranista més del que alguns voldrien acceptar (si pensessin amb seu cap i no amb el de la tele i els periodistes mercenaris). La seva actitud va facilitar el triomf de *Junts x Sí* i allò va aguditzar la persecució *ad hominem* contra ell, la seva dona i els seus fills. ¿No es pot tenir

generositat, ni que sigui circumstancial, amb qui ha fet tant per Catalunya i pel catalanisme? Doncs tinguem, si més no, un mínim d'esperit militar en aquesta guerra sense foc que lliurem per la nostra llibertat.

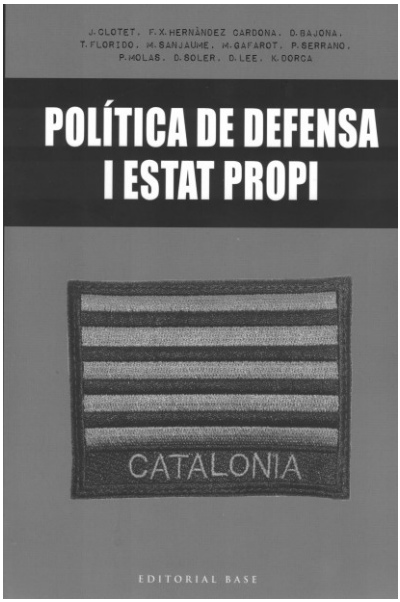
No podem alegrar-nos del mal dels nostres, perquè aquests que avui són víctimes de judicis totalment polititzats potser demà els haurem de menester per salvar-nos nosaltres mateixos d'altres atacs prevaricadors pel fet d'haver-nos manifestat públicament contra la unitat forçada de l'Estat espanyol.

La vida fa molts tombs, i aquests negocis en què estem ficats poden acabar de manera molt diferent de com imaginem avui. Si no és per honor haurà de ser per decència, per amor a la pàtria, als nostres compatriotes, però haurem de millorar la intel·ligència, perquè és ben cert que no avançarem gens l'esquerra sense la dreta ni al contrari. A Madrid el "desafío catalán" ha propiciat un govern PPSOE, els dos adalils de la corrupció i del saqueig a l'erari. Ells actuen per salvar un Estat que és molt més corcat del que molts es pensaven. Perdre Catalunya seria el final de l'Espanya convencional. Jordi Pujol, avui l'ase dels cops en aquesta guerra de posicions, fou la garantia d'un catalanisme molt emmotllable, aquell que el Tribunal Constitucional va matar a la taula d'operacions del nou Estatut el 2010. Alegrar-se de les atzagaiades que rebi aquest home de vuitanta-set anys a través dels seus fills és, a part d'estúpid, propi de miserables, i demostra una gran feblesa intel·lectual: hi ha qui encara no sap de què va el joc.

L'ESTAT I LES SEVES RESPONSABILITATS

Maig 2017. *El Tres de Vuit*.

Diversos autors: *Política de defensa i Estat propi*, Editorial Base, 2017.

Si bé hi ha un munt de catalans patriotes (com ho demostren les eleccions darrerament), aquest concepte "pàtria", "patriotisme", és ben espinós a casa nostra: molts recordem encara aquells cartells on es llegia "*Todo por la patria*" als arquitraus dels *quartelillos* on es repartia estopa. Efectes condicionats: Pavlov. I amb l'exèrcit passa igual: tenim la imatge de la *mili*, dels *xusqueros*, dels insults (*polacos*) i dels nois que arribaven silvestres dels seus llogarrets i que tornaven a casa addictes a tot allò que ajuda a despersonalitzar. Però això no passa a tot arreu, i al món occidental (que és ben ample) hi ha gent que s'estima el seu país i que contribueix a la seva defensa. Perquè d'amenaces, avui, no en manquen. No sempre és possible la neutralitat i el pacifisme, solament cal mirar les pel·lícules com les del desembarcament a Normandia, uns nois que res tenien a veure amb Europa acabant amb l'amenaça nazifeixista (que no és poc). Quan les coses es posen lletges, val més tenir capacitat d'autodefensa (*Si vis pacem para bellum*) i amics poderosos que respectin dos principis que ens són molt grats, als catalans: democràcia i llibertat.

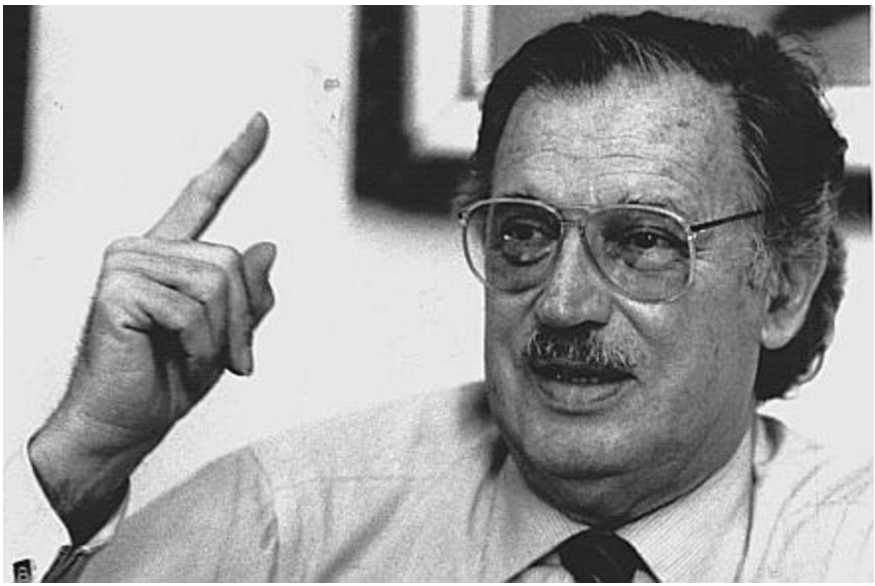
Espanya no se'n beneficià gaire, d'allò de Normandia, tot i que un català (Joan Pujol) va ser-ne peça clau. La immediata guerra freda va aconsellar les potències vencedores a mantenir el franquisme per

evitar la probable influència comunista en un govern republicà restaurat (l'URSS havia estat l'únic aliat gros d'Azaña i Negrín). Les circumstàncies presents de l'àrea OTAN a la qual pertanyem condicionen la capacitat repressora de l'exèrcit espanyol (per la dependència tècnica i orgànica) sobre una Catalunya en procés d'alliberament, però també marcaran la necessària, imprescindible, política de defensa catalana en el futur.

El que expliquen els deu autors dels diferents articles que formen aquest llibre, tots ells especialistes en qüestions militars i de geoestratègia internacional, és la dimensió actual del tauler mundial i, sobre tot, la política militar i l'organització dels diferents exèrcits del nostre àmbit immediat, establint comparacions amb el cas català quan en un futur s'hagin de crear les entitats precises per garantir la defensa de l'espai català, físic i cibernètic. Un terreny en què els catalans hem estat sempre curosament i sistemàtica separats per part de les institucions armades espanyoles, que han temut, precisament, el que està passant ara mateix.

"AMB ELS PIXATS AL VENTRE"

Maig 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Amb aquesta frase, que representa estupefacció i falta de reacció per part d'algú davant una situació sobtada, inesperada, il·lustrava l'olotí Josep Canal i Alberola –un d'aquests cervells privilegiats amb què el destí ens va regalant– la situació creada a la mort del general Franco entre les files dels uns i dels altres, tots ells miops de realitat i mancats de coneixement polític més enllà del "*prietas las filas*" i el "*parias de la tierra*". I així va sortir el que va sortir, deia en Canal: un "*bòdrio*". I no sortí gaire res més que la "República coronada" referida per Ramon Rubial: una Espanya amb constitució, un sistema autonòmic tan defectuós com el de la Segona República i cap intenció de correcció. L'opció federal que havia defensat una bona part del catalanisme quedava novament desterrada, i de l'encavallament competencial aca-

baria per sorgir amb força l'actual pugna independentista... mentre que alguns, cuita-corrents, es fan "sincerament" federalistes.

Aquest mes la revista *L'Avenç* publica un article de Joan Baptista Culla, un dels historiadors més potables que tenim, tot i trepitjar sovint el terra relliscós dels platós de televisió. El títol ja entra en matèria: "Catalunya i el concert econòmic (un mite de la transició)". Miraré de ser poc intervencionista i em dedicaré a citar –comentats– alguns dels paràgrafs del text, perquè hi ha coses que gairebé s'expliquen soles, però que la gent no acaba de capir a causa de les interpretacions interessades i dels silencis clamorosos. I ho puc corroborar perquè aquesta història la vaig viure –de ben jove– i va quedar a la meva memòria com un d'aquells autogols que ens fem els catalans per falta de fe. Diu Culla que "entre el grapat d'economistes interessats pels temes de la Hisenda pública, predominava la idea que això del concert era una antigalla, una fórmula premoderna impròpia d'un país avançat i progressista com Catalunya". Era la idea, entre d'altres, de les llumeneres del PSC i del PSUC: els Raventós, Solé Tura i potser també d'un Miquel Roca (Culla no l'esmenta) fart de cuixa i amb un síndrome d'Estocolm sensacional després de sentir-se com a casa en els grans salons del *Madrid-power* redactant la constitució/filferrada de 1978. Tanmateix, ni Roca, ni Pujol van tenir mai la paella pel mànec en les negociacions i redacció de l'Estatut de 1979, aquell que haurien de desplegar i mirar d'estirar com un xiclet. Eren temps d'abraçar-se amb els fanals i de conformar-se amb qualsevol cosa, per això ningú no va donar importància al fet que ERC no fos legal quan es van fer les primeres eleccions, autoconvertides en constituents, amb 41 senadors triats pel monarca, amb milers d'exiliats i descendents que no van poder votar, etc. Eren temps de fer allò que a un li petava, divorciar-se i tot, de dissenyar currículums personals i familiars per adaptar-se als nous temps liberals, però que no canviessin coses essencials en l'escalafó social.

Així CDC presentà una proposta optimista, de línia concertant, a la comissió corresponent que redactava el nou estatut: "els impostos de l'Estat recaptats a Catalunya es distribuiran de la següent manera:

una part serà destinada a atendre els serveis públics que es reserva l'Estat d'acord amb la capacitat contributiva de Catalunya; igualment es posarà a disposició de l'Estat la quantitat amb què Catalunya hagi de contribuir al fons de compensació interterritorial; la resta de les quantitats recaptades quedaran a disposició del Govern de la Generalitat per atendre el finançament de les funcions que li hagin estat transferides". En la reunió d'octubre de 1978 a la Sala Bruniquer de l'Ajuntament, escriu Culla: "Macià Alavedra exposà les tesis de CDC: caldria que la Generalitat s'ocupés de la recaptació i gestió, inclosa la inspecció dels tributs recaptats a Catalunya per dret propi o per delegació de l'Estat". Un sistema més modern que el concert tradicional, que evitava les modificacions anuals, però que "l'Estat podia objectar que era un sistema financer més propi d'un Estat confederal que d'un Estat autonòmic". La proposta de CDC i Alavedra no arribà a ser votada, però comptà amb la discrepància del PSC, UCD i PSUC.

No es decidí el model a demanar fins a la reunió del 5 de novembre de 1978 al Parador de Sau, que va ser el defensat pels socialistes on s'evitava la recaptació dels principals impostos per part de la Generalitat i obligava a pactar anualment amb el govern central l'assignació en funció de les competències transferides. Votaren a favor socialistes, comunistes, ucedistes i esquerrans. La visualització pública d'aquesta divergència entre favorables al pacte fiscal (o concert) i els adeptes a la subsidiació de l'autonomia per part del govern central es produí quan Ramon Trias i Fargas defensà el vot particular de CDC al Ple de Parlamentaris a l'Ajuntament de Barcelona a finals de 1978: "(...) Pensàvem que tots els diners recaptats a Catalunya eren de Catalunya, i que solament s'havien de transferir a Madrid els diners que corresponguessin per a finançar els serveis públics indivisibles i al mateix temps per a un fons d'igualació d'oportunitats regionals. Aquest canvi d'òptica –no estudiar el que Madrid ens ha de donar, sinó el que nosaltres hem de donar a Madrid– té una sèrie d'avantatges, que ara no és el cas d'exposar aquí (...) Es tracta de retenir per a Catalunya, dintre de l'avantprojecte de Sau, la màxima participació possible dels diners recaptats a Catalunya (...) Això no ha sem-

blat políticament possible a Sau, perquè no teníem els vots necessaris". En el torn de rèplica, Ernest Lluch, representant de la majoria "d'esquerres" adduí una sèrie d'arguments tècnics sense gosar entrar en la conveniència o no de disputar impostos a l'Estat. El text defensat per Ramon Trias fou refusat per majoria, amb l'abstenció d'ERC i del senador Xirinachs. La falta de decisió, o d' intel·ligència, o de previsió, o la impopularitat de fer de la institució recuperada el principal instrument fiscal, van fer perdre aquella oportunitat, que hauria pogut evitar recaure en els defectes d'un sistema copiat del republicà. Vista l'evolució de la transició, podem considerar aquella hiperexcitació del "*café para todos*" com l'origen de l'actual procés català: una estructura finançada com volien Trias i Alavedra potser encara seria font de salut i vida per al trencadís espanyol. Devem a Lluch, a la intransigència centralista, i als innombrables conflictes competencials la necessària reforma estatutària, o estatut de Maragall (2006) i la intervenció estel·lar d'un Tribunal Constitucional que, posat a salvar pàtries, esparraca el seu propi Estat.

Escriu Culla que "el concert econòmic havia estat [en aquell procés] una mena de presència incorpòria, un fantasma, un espectre invocat –i encara amb la boca petita– només pels convergents, i rebutjat pels altres partits catalans". Els responsables de les finances espanyoles van posar, *sotto voce*, tota mena d'obstacles, perquè potser llavors, com avui, com des de 1898, Espanya, de mentalitat imperial i de butxaca foradada, no pot subsistir sense la principal colònia que li queda.

TURISME ÉS CULTURA?

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No val la pena visitar allò que no és bell, bo o beneficiós. No es visita la lletjor i no és recomanable per a l'esperit cercar la tristor i les tenebres. Els catalans tenim un país, natural i fabricat, que abunda en excel·lències i indrets màgics on descansar, gaudir, pensar i aprendre. I va arribar el moment –d'ençà dels Jocs atlètics de 1992− que el món ens descobrís. I caram si ens estan descobrint!

El turisme és una forma amable d'ocupació humana, una invasió que, aquí, ens arriba per terra, mar i aire, perquè és immanent a la nostra naturalesa el moviment de les extremitats locomotores i el dels ginys agençats per anar més de pressa i més lluny. El turista, un cop fet el tomb ("turisme" prové del francès *tour*: girar, tombar, rodar), acostuma a tornar a casa seva amb l'equipatge incrementat per *souvenirs*, alguna aventura exòtica i la consciència impactada per altres for-

mes, altres sons, altra llum: altres maneres d'adaptar-se a altres medis i a les circumstàncies pròpies de l'avenir local. El turista és un col·leccionista de mons culturals diversos que acaben aliats amb el propi. És una forma de cosmopolitisme per addicció i afecta tant o tan poc com l'individu sigui capaç de descodificar impulsos a través de la seva intel·ligència i sensibilitat. Malgrat això, l'univers turístic és de més en més homogeneïtzat i reduït al patró anglosaxó i mesocràtic, on la comoditat i l'asèpsia passen per davant de l'experiència tangible.

El viatger esdevingué turista, però els pioners de la *tournée* vacant eren tafaners geogràfics a la recerca del guany daurat o del coneixement. Així, turistes de primera van ser Colom, Humboldt, Darwin, Willy Fog, Zweig, Ali Bey o Sinibald de Mas. Amb Hernán Cortés va anar diferent: cremar el bitllet de tornada trastornà per sempre els seus hostatgers. Però, en general, avui la indústria del turisme –veloç i assequible– crea una mena de client-proletari que cerca uns estàndards molt allunyats de la interacció amb la idiosincràsia indígena. Però, compte! dins d'aquests ramats es camuflen esperits oberts a la recerca de l'experiència directa del món: els intrèpids seguidors de corriols. Generalment joves, o de mentalitat tot terreny.

París era un merder de gent a finals del segle XIX. De fet, París, i més al bon temps, sempre és un merder de gent, quan arriba la bonança esdevé un punt nodal de cultura universal. Roma també. Però les velles capitals d'Europa perden poder d'atracció progressivament, malgrat la propaganda continuada que els fa el pensament global com a centres del vell poder i de la vella civilització occidental greco-romana-judeo-germànica. Barcelona –com en el seu moment Berlin a la caiguda del mur– pren el relleu per diversos motius: la feina reeixida dels agent turístics i la projecció de la ciutat i del país (Catalunya) de cara al futur. Hi ha motius de competitivitat en els preus, també n'hi ha de purament culturals (modernisme, història de la ciutat, gastronomia, mundialització del F.C.Barcelona, cant del cigne revolucionari, etc.), hi ha el típic turisme de *birra* i platja, però tots plegats ho devem haver fet prou bé d'alguna manera en el nostre pas per aquest racó privilegiat del planeta. Mireu València, o Màlaga... l'estil Beni-

dorm com a contrast. Catalunya dóna més, i molt més que pot donar si cuidem aquesta activitat que, a part de rics, ens pot fer grans per l'aparador que significa del nostre ser i el nostre voler.

Barcelona, cor impulsor d'aquesta sang viatgera (amb circuit de tornada) bomba una part d'aquests recursos humans eventuals cap a altres zones del país, que es beneficia de l'activitat tot generant serveis per als passavolants. A Vilafranca, Manresa, Vic, Olot, Girona, Lleida i les valls pirinenques es comença a notar aquesta invasió cultural de caprossos amb calça curta. Quin problema hi pot haver pel fet d'aconseguir allò a què altres aspiren? L'únic, la desproporció fora mida i les inflacions típiques d'aquest tipus de negoci. Es queixen a Barcelona de l'encariment dels preus dels lloguers dels immobles. La solució és ben fàcil: regular-ne l'oferta a partir de la reglamentació. Exigir que els serveis siguin bons i que tothom pagui allò que li correspon per seguir tenint un país de primera línia. Fa de mal defensar la limitació quan un s'estimaria més la llibertat total... i el seny entre els particulars. Però també es regula l'agricultura per evitar monocultius que ensorrin preus i deixin els mercats desproveïts d'altres coses necessàries. Fins els barbers, les farmàcies o els taxistes estan reglamentats per evitar mals majors i un intrusisme que rebenti i degradi la qualitat dels serveis oferts. Si es considera que el comerç dels manters causa perjudici a la imatge i prestigi de la ciutat (que són els seus principals atractius) també el ram de l'hostaleria ha de comptar amb unes regles iguals per a tothom, i de la mateixa forma que no es pot fer d'una casa particular un hospital, tampoc s'ha d'acceptar que es faci de les llars hotels clandestins. No es tracta de refusar un turisme més vulgar, el que formen els exèrcits de treballadors d'on surt tot, sinó de donar al turisme la categoria que es mereix en un país com el nostre. Regular-lo també significa incidir sobre els preus a través de les llicències i evitar abusos. Qui acostuma a viatjar per països civilitzats sap que pot trobar a tot arreu allotjaments per a totes les butxaques, però tots ells garantits per la legalitat i sense intrusos.

Hem de triar entre una economia competent, amb un mínim de regulació, per garantir la qualitat. Una altra cosa és el campi qui

pugui usual en els països en llarguíssimes vies de desenvolupament, que acaba perjudicant els usuaris i la imatge general de l'indret. Llocs on el pillatge als turistes és norma (com passa amb excessiva freqüència a Barcelona) i queden poques ganes de tornar-hi. És preferible treballar per tal que Barcelona i Catalunya s'assemblin a Europa, a Occident, seguir formant-ne part política i cultural. Treballant així podrem destinar recursos i idees per evitar que arribin, sense control, altres forasters que han de deixar els seus països a causa de la misèria i de les guerres. El turisme també contribueix a poder-los socórrer.

SI US PLAU PER FORÇA

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

A Catalunya la manera gentil de demanar una cosa a un altre, quan de la seva voluntat en depèn obtenir-la, és apel·lant a la seva llibertat i gust: si us plau. És a dir, si li fa plaer, si vol, si té la bondat, si no és molèstia i si li és grat. Es tracta de no molestar i de promoure l'acció, la gràcia en benefici i servei del demandant però, si és possible, també del propiciador. Una relació exercida en peu d'igualtat entre dues parts, que es reconeixen igualment lliures en el tracte: l'un vol i l'altre pot donar o fer per plaer.

Altres vegades he al·ludit a l'article de Ramon Turró titulat "L'ànima i la llengua" on el vell fisiòleg –que va renunciar a ser metge i doctor per distanciar-se dels "savis" vacus– reconeixia com la diversitat de llengües encapsula en l'expressió oral i escrita la psicologia i el

caràcter de les diferents cultures del món, tant en la seva història com en el present. Les comunitats nacionals són afaiçonades pels seus mots, que creen les imatges de la pròpia cosmovisió. Turró, liberal emmotllat al republicanisme idealista del Sexenni Democràtic de Prim, Pi i Margall, Figueras i Salmerón, arribà tard al convenciment que solament les tesis catalanistes –regionalistes i nacionalistes− podien remoure les aigües estancades i pútrides d'un estat espanyol que no sabia adaptar-se a ser tan sols una regió endarrerida del sud d'Europa (malgrat alguna paradoxalment sana i viva), i ja mai més l'imperi on no es ponia el sol. L'acció decidida dels homes de Prat de la Riba a través de la Mancomunitat, i el contrapunt a la ideologia i estètica dels noucentistes liderats per Eugeni d'Ors van jugar a favor de la conversió catalanista d'alguns intel·lectuals molt influents en la generació modernista, caracteritzada per una fonda arrel romàntica, però sovint enlluernada per una civilització europea que no havia sabut evitar la Gran Guerra ni els grans inconvenients de la societat industrial.

Així, el castellà mostra tot un altre tarannà mental quan hom gosa demanar, quan necessita alguna cosa. Es mostra la jerarquia establerta entre el pidolaire i qui concedeix, que se situa en una posició superior. Hi ha qui demana i qui ordena, exigeix i pren. Hi ha qui prega i suplica a una instància que pot cedir graciosament o no. Es demana *por favor*, és a dir, que es faci una excepció en el curs natural de les coses (qui demana sempre és l'inferior, obligat per drets i arbitris) per afavorir el súbdit. És la forma de cortesia desigual dels pobles i organitzacions que es basen en l'autoritarisme, en estructures d'una elit feta a governar i a exigir el reconeixement de la seva sobirania i poder, molt diferent als sistemes parlamentaris i democràtics, assumits em benefici de tots: elits i poble. Qui demana "*por favor*" implora. Qui proposa "si us plau" és lliure en la demanda i concedeix a l'interpel·lat la mateixa llibertat.

En la querella pel reconeixement del dret a decidir per a la ciutadania catalana davant les institucions de poder espanyol −agençades cuita-corrents i sense cap formació política dels espanyols aquell 1977−, els representants polítics catalans s'han fet un fart de proposar

possibles solucions: des de l'establiment d'un concert econòmic (Artur Mas, setembre 2012) fins a un plebiscit acordat, amb diferents alternatives, que ha estat ignorat o refusat amb contumàcia des de Madrid. Ens hem fet un tip de demanar les coses imprescindibles per al nostre futur "*por favor*", reconeixent autoritats, lleis i marcs constitucionals de molt escassa legitimitat. És hora, doncs, de trobar una sortida a partir del que queda a Catalunya de mentalitat pròpia, aquella que va servir per superar les ruïnes espanyoles dels segles XIX i XX a còpia de treball i de decisió. La que va crear indústria gairebé del no res, la que va fer renéixer la cultura, l'amor propi i creà un protoestat del benestar amb la Mancomunitat i la Generalitat, sempre a contracor del poder central i dels seus pals a les rodes. Deia Cervantes que la nostra terra és "*archivo de cortesía, albergue de los extranjeros, hospital de los pobres, pátria de los valientes y venganza de los ofendidos*", i per això seguim demanant als espanyols i al món que els plagui de posar-se al nostre nivell de civilització, si els plau, per tal de donar una lliçó a totes les nacions del planeta sobre la forma de superar els atzucacs amb procediments cívics, pacífics i democràtics. El nostre destí ha de ser cosa nostra, com és el de cada poble, cada nació, que ha de tenir llibertat per decidir com vol viure i com es vol organitzar. Els catalans no renunciarem a ser un país normal (nou? fa més de mil anys que som, com a tals, a l'occident mediterrani). Així que esgotarem tots els recursos amb la il·lusió que Espanya vagi superant les tares genètiques que sempre la vinclen vers l'absolutisme i el feixisme en què l'ha afaiçonat la seva història.

Els catalans, d'una manera o altra, amb majoria o en minoria, tan si es vol com si no es vol, seguirem maldant per la nostra llibertat col·lectiva, per mètodes de civilització avançada o amb els mateixos que ens l'han arrabassada al llarg dels segles: si us plau per força.

QÜESTIÓ DE PRAGMATISME

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Josep Canal, advocat olotí, explicava a en Sidro Roure, pagès fisicista, que tant se val un pragmàtic de dretes com d'esquerres, que el pragmàtic solament cerca el resultat i que no es pot ser pragmàtic en matèria de principis. Pretenia denigrar així el pensament d'aquells que basen l'actuació en l'adaptació del fer a la realitat –tot retocant-la quan és possible– i evitar les tensions i els estralls que causen les diverses tendències idealistes, aquelles que malden per parir utopies preconcebudes, i que ben sovint acaben amb avortaments dolorosos i sagnants. Els idealistes conceben la humanitat com un mitjó que es pot capgirar capriciosament, amb la determinació dels dogmes apresos, dogmes que solament existeixen en el no-temps i el no-espai de les regions quadridimensionals del pensament.

El pragmatisme, teoritzat a la nordamèrica adolescent de finals del segle XIX no és una filosofia de no-acció, ben al contrari. És la mentalitat que han fet dels EEUU la primera potència mundial després que

Europa es tallés les venes per l'acció de diversos ganivets idealistes (marxisme, anarquisme, nazisme, feixismes diversos, etc.) durant el segle XX.

L'acció vital del pragmatisme intenta partir de l'anàlisi objectiva dels fets, dels fenòmens, mirant d'entendre les coses dels homes sense més patrons preestablerts que la necessitat de mantenir-se dins d'uns paràmetres morals heretats de la cultura judeocristiana anomenada occidental, però sense lligams indiscutibles. L'ètica pragmàtica és formada per un conjunt de normes bàsiques que miren de regular el comportament humà, encaixant les relacions dels particulars entre ells i amb les institucions de poder per tal de facilitar els principals objectius humans: el guany i el plaer quan formen part del benefici personal i col·lectiu. Els béns espirituals cadascú se'ls pot proporcionar lliurement a través de la religió, l'art, la creativitat, el coneixement, etc. Així doncs, paradoxalment, en Canal tenia raó, perquè en la recerca del bé, sovint la diferència entre dretes i esquerres és merament semàntica i gairebé prescindible. O la diferència rau en que uns cerquen lliurement el seu bé i els altres esperen que els el proporcioni la comunitat de forma reglamentària.

El cas catalano-espanyol ha generat un fart de literatura ideològica des del mateix moment en què la realitat posà de manifest la incompatibilitat d'interessos entre l'oligarquia castellana i la voluntat de supervivència política, econòmica i cultural de Catalunya, que no es plegava a la centripetització. Espanya construí tot un ideari espanyolista a base de glòries imperials marcides, segles d'or literaris i fúria foragitada de tot arreu, però acabà aferrada a la industriosa Catalunya quan el rosari colonial saltava per terra, engrunat, per la pragmàtica qüestió d'assegurar els pressupostos i la carnada dels *xanxullos* (veieu: Piferrer, Almirall i premsa d'avui), mètode que ha mogut i mou encara avui els grans afers estatals espanyols.

Fou la pràctica política del XIX que facilità l'articulació ideològica del catalanisme. La discussió sobre el proteccionisme, la lluita per la recuperació de la universitat barcelonina, la defensa del dret civil autòcton davant la falsa modernitat unificadora, el control asfixiant

sobre la llibertat d'impremta i de càtedra, els continus estats d'excepció per reprimir les dissensions polítiques, etc. Condicions d'una realitat ben incòmoda per a un país que s'emmirallava més en França, Itàlia, Alemanya i Anglaterra que no pas en la caricatura de país que sempre ha representat l'Estat espanyol. I això fa cent cinquanta anys, el trajecte final del fracàs espanyol prou que el coneixem tots. I prou que el patim.

Espanya, malgrat l'actualització de l'espanyolisme més tronat i sentimental, també basa el seu moviment en les urgències de la realitat, pel fet que durant dos segles curulls de *pronunciamientos* i dictadures retardatàries, ha estat incapaç de fornir una societat homologable a aquelles que treballen i guanyen al món civilitzat. Espanya pot ser inviable sense Catalunya, és l'explicació del col·lapse que viu aquests dies el món polític espanyol davant un govern català que ha premut el botó de l'*hiperespai*, aquell que et salvava in extremis de l'atac massiu dels marcianets en les primeres màquines de videojocs. Mentalment, fa dècades que estem a la quarta dimensió (Margallo no sabia què s'empescava, però no anava errat).

Espanya s'aferra a l'obra representada durant tants anys i que ningú no li ha aplaudit mai (ningú que no en fes un paper, i cobrant). La praxi és desfavorable per als nacionalistes/imperialistes espanyols. El problema català entrà en procés de fissió l'any 2010: el Tribunal Constitucional hispà demostrà clarament qui mana a Espanya: ni el poble, ni el rei, ni el govern, ni les corts, sinó ell, intèrpret absolut d'una constitució en què, s'havia dit, hi cabia tot. Tot allò que ells volien interpretar i emmotllar. Bany de realitat per als catalans que s'està tornant un tsunami per a Espanya i els seus espanyolers.

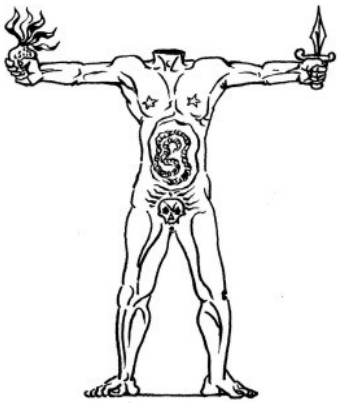
Tot és, doncs, una qüestió de pragmatisme, però la metodologia pragmàtica sempre busca l'acord a partir del diàleg sincer i sense murs, per això potencià la democràcia com la millor forma d'escatir les diferències polítiques. Anglaterra i Escòcia van saber representar aquesta obra, però els governs espanyols opten per ruixar amb benzina l'incendi que pot acabar cremant més enllà de Catalunya. El pensament espanyol, superb i absolutista, no ha tingut més concreció política que el falangisme i la dictadura de la meitat més un. Espanya és

en perill per no seguir els consells dels amics anglosaxons i de les lògies més lògiques. Els lleons ganduls de les corts estan a punt de ser socarrimats pel drac gaudinià si obstrueixen el pas de sant Jordi i la princesa, camí del col·legi electoral.

ACOLLONIMENT

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

De tant sentir a dir, de tant repetir com una salmòdia, hi havia qui es pensava que això de la independència ja era cosa cuita i a punt d'escudellar. I resulta que serà més difícil de ficar-hi la cullera que no pas es pensaven alguns. Vivim a la cova de Plató i molts prenen les ombres per figures reals, els personatges per persones i els putxinel·lis per forces ineluctables. Van creure que això era bufar i fer ampolles i a les primeres ponentades es desarboren, ho veuen tot pelut i negre, es "*rilen*", es "*jinyen*", es deixen portar pel "canguelo" i canvien l'estat d'ànim amb la velocitat d'unes cagarrines després d'un fart de prunes. És la catarsi d'un pensament que ara veu que Xauxa no cau per aquestes latituds. Aquí, més aviat, tot costa penes, treballs i fins sang; aquí no es regala res perquè ningú no ens regala res si no es retorna amb escreix de suor o amb paper moneda. Hi ha qui es pensava que els altres li portarien la llibertat com qui aconsegueix una lliga o una copa d'Europa, que tot sortiria de franc i que seriem passejats damunt les espatlles de titans. Catalunya, massa habitualment, amb massa unanimitat, tendeix a confondre's amb un club de futbol, sobre tot amb

aquell que és més que un club, però, nosaltres? som quelcom més que una autonomia?

Costa molt fer-se càrrec del que un ha de ser quan encara no s'és. Costa fer-se gran quan has nascut i crescut per representar el personatge de l'inadaptat d'altes capacitats, aquell que no és com els altres, que és capaç de generar prodigis d'economia i de ciència... però tothom sap que és un gualdrapes: "*el catalán*", "*el pesetero*", "*el medio judío*", és a dir, el mal espanyol. Doncs bé, tan fonda és la penetració de l'arquetip en l'inconscient col·lectiu de molts catalans que s'estimen més mantenir aquest status anormal, que senten com a tradicional i fins fruit d'una especialització. Un s'acostuma a tot: a les cataractes, als galindons, a les banyes, al menyspreu i a coses més doloroses i indignes. Però no és condició de l'home civilitzat, d'aquell que vol comptar entre la gent avançada, mantenir eternament les situacions humiliants, ni per a ell ni per als seus. Hamlet es debatia entre la inacció indolent i la necessitat de participar en les accions del seu temps per aturar la malastrugança que s'apoderava del seu regne per l'egoisme i la maldat dels voltors que sempre sobrevolen allà on hi ha abundància. I és que no es pot treure si no es fica primer, no hi ha beneficis sense inversions, ni premi sense joc, ni llibertat sense defensa. El mal dels acoquinats (a part d'un excés de televisió) ve de la falta d'imaginació, de no saber pensar com serà el nostre futur, què es pot fer disposant lliurement d'un estat, com la resta de països que són independents. Els catalans estem avesats a l'esforç, a tirar endavant amb voluntat i superar les adversitats. De vegades ens meravella com hi ha pobles i gent que, tenint millors condicions que les nostres, no les desenvolupen per mandra o falta de confiança en sí mateixos. Els catalans volem sense globus ni coets, ho fem aprofitant el nostre impuls, malgrat que no som amos ni del nostre aire ni de la nostra terra. Tenim les condicions òptimes en tots els sentits per ser un dels països més desenvolupats i feliços del planeta. Uns nivells cientificotècnics alts, uns serveis que funcionen, una economia viva gràcies al prestigi de les activitats empresarials, un ensenyament prou inclusiu, un teixit associatiu i participatiu desconegut per aquestes latituds. Però tot això fiançat en un

sistema caduc on lleis i pressupostos depenen de les instàncies del poder espanyol, que de Catalunya solament vol els fruïts, però no pas la cultura que els genera.

Pot ser que les guerres espanyoles contra Catalunya, els exilis, les tortures, els anys de presó i les humiliacions hagin calat tant en algunes consciències esclaves que ja no tinguin altre horitzó vital que el d'anar-la passant i fer la viu-viu amb pau i bons aliments. No s'espera que hagin de fer cap ofrena de sang, però alguns ja temen que els facin pagar algun plat en vista de la repressió en forma d'inhabilitació i multes que la nova inquisició espanyola ha imposat a alguns dels nostres representats, aquells a qui no ha tremolat l'ànim a l'hora de posar en efecte allò per què van ser votats. Ells s'hi van posar, molts els vam votar, no podem ara amagar el cap sota l'ala i entonar lletanies de plany i por. Si es tem pel propi patrimoni, cal pensar que aquest, per falta de condicions d'una economia avançada, per l'espoli sistemàtic de la sangonera espanyola, ja és molt més migrat del que seria si Espanya no ens entorpís el fer i el projectar. Ens surt molt més car mantenir-nos com autonomia. Ni Suïssa, ni Dinamarca, ni Noruega, ni Irlanda, ni la República Txeca, ni Polònia, ni els Estats Units d'Amèrica coneixen cap moviment significatiu que maldi per retornar a les situacions prèvies a les seves independències. Però tots, o la majoria d'aquests estats, van haver de posar vides i patrimonis en joc per poder assolir la seva llibertat. Llibertat? Què deu ser això? Solament els covards ho ignoren i ho obvien. Però el futur sempre és dels pobles valents, que saben treballar i influir per aconseguir llurs fites. Al destí cal ajudar-lo cada dia tenint clar on som i on volem arribar. Romandre estancats seria recular, Catalunya no té futur dins d'Espanya, ni aquesta ni cap altra: han tingut moltes ocasions per rectificar d'ençà de la República Federal pimargalliana de 1873, ni en saben ni ho volen, però provaran de tornar a engalipar-nos. Si no aprofitem l'avinentesa històrica, aquells que temen que la independència els costi algun calé, hauran arruïnat el futur dels seus fills, que si surten més o menys normals, hauran de marxar d'aquí per viure com a persones, amb dignitat i llibertat. Això d'aquí seria per a quatre

limitats, escarrassos, explotats i vilipendiats eternament pels lladres i sàtrapes amb plaça en propietat o en comissió de serveis.

GUARDEM TOTES LES FACTURES

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'afer polític-jurídic entre Catalunya i Espanya hauria de tenir una solució interna basada en el reconeixement de la personalitat nacional –històrica i present– per part de l'entitat que va bastir l'Estat espanyol fonent –pel foc– els elements estructurals de la monarquia hispànica. Solament la tímida consideració de *nacionalitat* pimargalliana i pratdelaribana fa referència a la nació catalana com a producte dels temps passats i preexistent al nou ens hispànic, forja d'una amalgama que la realitat ha demostrat incompatible perquè el gros en nombre mai no ha pogut assimilar el xic, ferreny en el seu sistema de vida per al qual el totalitari castellà només és nosa.

La llibertat és un concepte filosòfic que es pot referir a l'autonomia del pensament per a no seguir consignes prefabricades que poden cercar, simplement, la continuïtat d'un règim d'opressió i de domini imposat militarment. Però la millor definició de llibertat es dóna quan aquesta és absent, i es tradueix en dificultats i frustracions derivades de la seva absència. A Catalunya, històricament, hem anat

trampejant les reiterades derrotes davant dels exèrcits espanyols, aixecant el país un cop i un altre, industrialitzant a contracorrent, modernitzant (Junta de Comerç, Mancomunitat, Generalitats) malgrat els cops d'estat i els desballestaments institucionals. Les concessions de l'Estatut d'autonomia de 1979 van tenir la virtut de contribuir a l'endreçament del país amb els governs de Jordi Pujol: es van posar els fonaments de l'avui, d'unes estructures estatalitzables, malgrat que cada guany s'ha hagut de disputar al Tribunal Constitucional als molt garrepes governs socialistes i populars, i al calculat encavallament competencial. La transició ha estat una lluita constant. El Madrid castís se'n fotia d'un president persistentment pidolaire que, de fet, no demanava res que no haguessin autoritzat les Corts espanyoles. Tot i així, la tradicional innoblesa castellana sempre demana humiliació i que la jerarquia es faci notar.

La manca de llibertat que ha estat significant la trampa de l'Estat de les autonomies fa que afers cabdals restin estancats, si no directament boicotejats per un poder central entestat a fer dels rucs, cavalls de competició, i dels corsers, someres; com si frenar Catalunya pogués afavorir el creixement d'altri i la cohesió territorial. No, Espanya només vol fer mal i prou: mala entranya de la majoria dels espanyols.

Espanya és un llast per a Catalunya, una font de despeses que no tindrà mai retorn. I també és un fre per arribar allà on els catalans podríem arribar si disposéssim de la necessària llibertat, una llibertat arrabassada i empresonada per la força, que no se'ns permet recuperar ni exercir pel simple dret de conquesta "guanyat" el 1714 pels manaies borbònics i renovat periòdicament fins 1939, sempre matant catalans per mantenir tan discutible dret. La "constitució de la por" establerta el 1978 sota el temor reverencial dels sabres donà cobertura legal, novament, a l'ocupació, és la cadena renovada de la submissió catalana. No pot ser un document de pacte aquell en què s'obliga una part a subscriure el tot o res, el caixa o faixa, això és mantenir el franquisme sense Franco, una adhesió extreta sota quaranta anys de tortura.

Molts catalans van córrer i concórrer a donar suport al nou nyap constitucional borbònic, que ha funcionat gràcies a les renúncies democràtiques de republicans i federals. Es tractava d'arramblar amb les molles de poder que deixava anar un règim en procés de cirurgia estètica, però aviat es va tancar l'aixeta, a partir de l'autocop del 23-F. Acceptar unes certes quotes d'autogestió, uns "*vis à vis*" discrets amb allò que podria ser el destí d'un poble on destaca l'empenta i l'amor a la feina, no implica renunciar a tot, a la llibertat completa, sempre limitada per la convivència dins l'entorn mundial. Els catalans tenim dret a alliberar-nos de la nosa i de l'amenaça espanyola, que es renova amb cada nova declaració governamental. En tenim dret i ho diuen els acords de les Nacions Unides (que solament piulen quan ja cauen les bombes), i si no ho digués cap ONU, també el tindríem: la llibertat de les persones i dels pobles és un dret natural si l'objectiu de la humanitat és poder conviure en pau. Tenim dret a alliberar-nos pacíficament, però si no se'ns deixa cap més sortida, també tenim dret ben legítim a aconseguir-ho per la força (hi ha diverses modalitats de *força*), utilitzant coerció i vehemència. Perjudicant els seus interessos i contraatacant l'estratègia demagògica i la perfídia anticatalana que utilitzen els seus mitjans de propaganda.

Els catalans hem anat acumulant –i acumulem dia a dia– unes factures enormes a compte del proxenetisme que el poder espanyol gasta a casa nostra, i que té una influència malaurada sobre la nostra societat. Si no podem decidir el nostre futur, l'educació dels nostres fills, les infraestructures, la canalització d'ajuts, el posicionament en el món, les comunicacions, etc., pel fet de dependre d'una gent inepta i perversa, arribarà el dia en què, descuidant per un moment que som cristians, Espanya no podrà assumir el retorn de la força que ens ha fet acumular després de tants anys d'espoli i d'humiliacions. Tenim un compte pendent esgarrifós, factures del passat que ens hipotequen el futur, i ens les haurà de pagar totes juntes.

JAZZ FINS AVORRIR

Juny 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*

Sé que dins l'orfeó de la melomania limitada i snob, la proposició d'aquest títol em condemna directament al purgatori dels penitents, a l'infern dels blasfems, però a la solitud dels sincers i, espero, a la comprensió dels veraços.

En primer lloc, m'agrada tot allò que sona, fins la varietat de ritmes compassats que emet la planta de producció d'una fàbrica (solament apreciable per als que hi treballen, no pas per a les visites). Així que tinc una enorme varietat de músiques que m'agraden o que em podrien agradar en el lloc i el temps escaient. El transistor i el tocadiscos del pare em van fer eclèctic per naturalesa (o per inducció). A casa s'escoltava tot allò que sonava, fins jazz, quan ho emetia Ràdio Barcelona o Ràdio Joventut, algun matí de diumenge, que era el moment més sonor de la setmana. "El bon jazz el fan els negres", deia aquell home més aviat baix, però robust, que m'havia donat el nom i el pri-

mer cognom. Després vaig descobrir que sí, però que no tots, que potser per al jazz i el blues el millor era ser negre, jueu o blanc automarginat. Vocació distòpica, rebel, bohèmia, l'instrument com a únic contacte amb la divinitat, els companys, l'èxtasi quan arriba la fusió total en el temps i l'espai: la llegenda negra i les rondalles per a la posteritat.

Blanc automarginat. Potser aquest estil de jazz és el que em va mantenir al marge, i la impressió de frau de les improvisacions forçades, amanerades, reiteratives, cacofòniques de tan avorrides i previsibles. Virtuosisme digne de millor esforç. Amb poques pautes marcades, amb molta llibertat (tant que m'agrada el contingut d'aquest mot), però peces tan perdudes i desembotides com el segle que les va veure néixer. Que hi ha excepcions? Sí, les d'aquells que han excel·lit en altres estils a banda de ficar-se en laberints sonors de molt dubtosa qualitat. El mal del jazz és l'avorriment de l'esperit i que, de tan fanàticament com alguns s'hi posen, l'oïda els queda obturada per a sons més harmònics, més lògics, més humans.

A l'Europa encara força impermeable de començaments del segle XX va arribar el primer swing i el blues amb els soldats estatunidencs de la primera guerra mundial, tast exquisit per als amants de les novetats que cercaven alternatives als sons i balls clàssics i populars. El jazz, elaborat per malaurats −sovint addictes a les drogues i a l'alcohol – fou rebut i escampat al vell continent pels fills de les classes mitjanes, la societat elegant moderna, que adaptà, però encarcarà, aquests aires americans on l'amarga queixa proletària, la dels perdedors, esdevenia la melodia sincopada dels tarambanes donats a tots els excessos (sobretot l'etílic) en festes finançades pels papàs. Una mica a l'estil de *Gignols band* de Louis-Ferdinand Céline i *J'irai cracher sur vos tombes*, de Vernon Sullivan-Boris Vian. El jazz, que passà de baix a dalt –edulcorant-se, "*apijant-se*"− i que avui hi ha qui considera propi d'ignorants demostrar una aversió gairebé biològica a l'ús desenfrenat que se'n fa perquè amb la seva proliferació es fingeix un fals amor a la música i es fomenta un monocultiu perniciós per a altres estils musicals ben diversos i propis de músics seriosos, no pas d'aquells que han

de mentir una espontaneïtat que amaga els foraviaments d'una llibertat sovint estupefacta (dels camerinos estant) i sense nord.

Com si al món no hi hagués més música, com si a Catalunya no hi hagués gent de primera en molt diversos estils, els estius del Penedès s'omplen de copes i de jazz a cada convocatòria d'aquells que volen passar per viatjats, il·lustrats i molt, molt "*enterats*". És una excusa per atreure masses de l'àrea metropolitana de Barcelona. Barcelona té això, que et pot proporcionar carretades de gent si saps actuar amb habilitat sobre el punt G de les masses. I els erudits de la cultura han decidit que cal apostar-lo tot al jazz, potser, precisament, perquè el jazz no molesta gaire, passa bé, com un vi fluixet i aigualit (excepte quan algun intèrpret va de pujada aguda). El jazz és el zum-zum d'aquells a qui, en realitat, no agrada la música, són més amants dels suggeriments que no pas del llenguatge explícit, i encara conserva un cert aire romàntic de rebel·lia, ni que sigui de casa bona (o mig-mig), de president nordamericà tocant el saxofon i de l'intent de compassar sorolls per fer-los passar com infaustes improvisacions. Però en música, com en totes les arts, solament la disciplina i la claredat mental que arriba amb l'esforç obre les portes a les dimensions ignotes de l'intèrpret i del seu espai sonor a l'abast.

El músic pot acostar-nos al be absolut a través del magnetisme sonor no importa a través de quin gènere. Per això és especialment injust per a molts músics que l'única divulgació que es vulgui fer, en els espais musicals patrocinats per les nostres bodegues i caves, sigui la del jazz, que pot arribar a ser molt depriment. Al Penedès hi havia hagut algun festival molt destacat on, juntament amb el jazz, com alternativa i complement necessaris de molts programes, es podia escoltar també música clàssica, i altres sons diversos, amb instruments populars, cançó, rock, folk, músics provinents d'altres llocs del món, gent que feia música per afició juntament amb professionals de molta categoria i poc reconeixement. Però arriba el jazz en exclusiva, a l'engròs i, sovint, de garrafó, s'omplen els espais destinats a la degustació, molt més per l'acció encertada del màrqueting que no pas per una demanda evident del públic potencial. I l'avorriment creat adopta l'efecte pen-

dular d'augmentar el consum de copes *in situ*. Però, es tradueix això en comandes efectives als departaments de vendes? I en tot cas, què no somourien uns festivals musicals pensats amb millor criteri artístic, més variat i concebuts també per fer lluir les nostres músiques i els nostres músics?

En tot cas, ens ensumem que els principals beneficiats dels diversos festivals vinícoles relacionats amb el jazz són els seus promotors, els encarregats de triar programes, pagar músics i reemborsar-se per les tasques organitzatives. El monocultiu del jazz a Catalunya deu ser prou bo, un cop formats els ramats que l'animen. El jazz pot estimular el negoci, però estèticament és el brogit d'una musicalitat molt limitada, al gust d'un públic urbà necessitat d'un bon procés de reculturització, si el que es pretén és endevinar per on ha de tirar la nostra civilització, massa feta a la inharmonia i el desconcert.

CULTURA, POLÍTICA I PALEOCRÀCIA

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*

Ja en tenim quatre a qui la determinació a fer-nos sobirans del nostre futur els ha costat el patrimoni (multes) i la llibertat: inhabilitats per representar aquells que els van votar (Mas, Homs, Ortega i Rigau). La pena d'inhabilitació castiga doblement: aquell a qui afecta directament i aquells que van dipositar la confiança en la candidatura afectada. Uns electors es queden sense la representació triada –suplantada per substituts– demostrant que a Espanya, la sobirania no és pas popular ni s'expressa mitjançant les urnes, sinó que la detenen els jutges del Suprem i del Constitucional, desvirtuant el sentit primigeni de la democràcia que queda amarrada als interessos de la paleocràcia postfranquista mitjançant un marc legal pensat per deixar-ho tot "*atado y bien atado*".

Preparem-nos, perquè aquesta tàctica, a la qual cal sumar les campanyes totalitàries dels "media" presentant el catalanisme poc menys que com una dèria delinqüencial, com un cop d'estat contra els espanyols, quan no és i no ha estat més que un moviment de defensa davant del que se'ns defrauda en infraestructures, en educació, en seguretat, en projecció exterior, de cura per les coses pròpies, en la millora del nostre benestar. El catalanisme ens ha permès sobreviure al genocidi cultural atiat per Espanya amb dues dictadures militars, gràcies a la perseverança bíblica del nostre poble i bona part de les elits, no pas per cap regal espanyol que, més aviat, sempre ha maldat per la nostra extinció com a nació, valorant tant sols els fruits contributius de la nostra "*laboriosidad*".

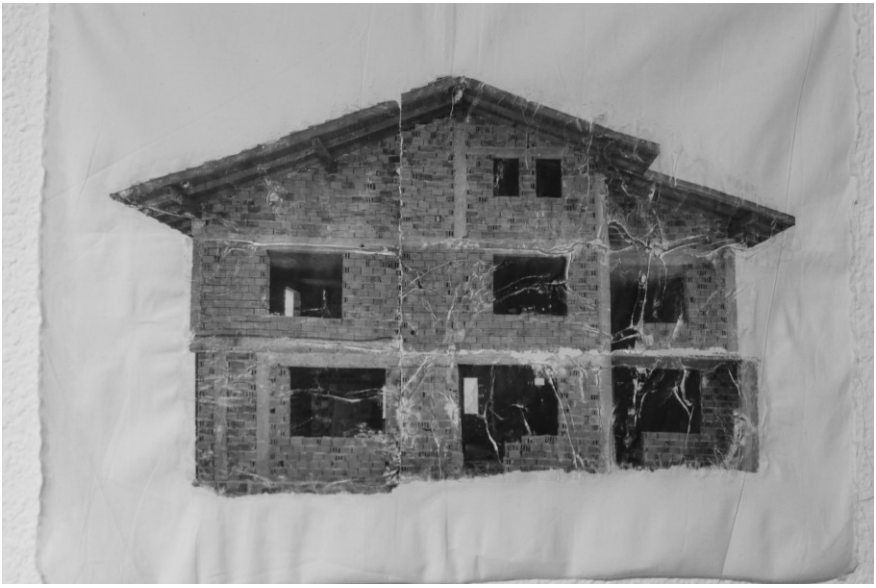
És el moment de cridar a fora per evitar que s'adopti la via iugoslava, però és el moment crucial de mirar endins, el melic i més avall per poder ser del tot, i definitivament, catalans i del món. Hem de fer servir allò nostre, la nostra llengua, els nostres referents artístics, científics, els nostres pensadors (Llorens i Barba ja advertia que el de fora no et faci oblidar qui ets), el nostre model de creixement econòmic fet d'esforç i d'inversió malgrat els desavantatges inicials d'un país sense primeres matèries, sense grans mercats i sense la força motriu d'un estat propi. Perquè el nostre cabal principal, la nostra riquesa és la nostra gent, les persones: aquelles que estudien per poder tenir horitzons més amples, el treballador disposat a millorar el conjunt productiu que l'alimenta, aquell que somia amb plantar-se pel seu compte, qui té una idea i fa mans i mànigues per posar-la en efecte, aquell que vol ser artista, el funcionari eficient i humà en una administració que encara seria més eficaç si fos finançada amb els recursos que genera el país, i que no recupera. Mestres i professors carregats de feina i sense possibilitat de millorar la formació; pares preocupats per falta de recolzament general en la formació i educació dels fills. Aquells que estudien allò que l'imperialisme espanyol ha menystingut sempre, i que forma la columna vertebral del nostre ésser col·lectiu: la nostra cultura. I les senyores de la neteja, que dignifiquen els espais de vida i de feina amb el seu treball.

Tots, convençuts i cagadubtes, disposats a anar a la presó en defensa de la metodologia catalana vers la llibertat, l'autèntica democràcia per a la resolució internacional de conflictes que aplicaran l'u d'octubre les nostres administracions i poders públics. Tots nosaltres som el poble català, i hem de tenir alguna oportunitat d'expressar-nos pacíficament en una època en què Occident s'erigeix, més que mai, en defensor de les llibertats i dels sistemes democràtics. Prou que hem pagat la factura de viure atrapats dins d'un dels estats més retrògrades d'Europa, un forat negre del segle XX que es va mantenir forçosament unitari a causa dels imperatius de la guerra freda.

Si hem estat víctimes de la modalitat espanyola del feixisme durant tants anys, bé que mereixem, els catalans, assajar el nostre propi estil de vida sense obstacles, amb la nostra societat tan bigarrada i diversa com el propi món. De l'experiència catalana poden sorgir exemples exportables, com van ser les corts medievals, els consolats del mar i la llibertat arquitectònica del modernisme. Al capdavall, si havent ensumat la llibertat no en poguéssim gaudir, per a molts, la vida que ens espera no serà una altra que una lluita contínua contra qui ens nega la plenitud. No hi haurà mai més un "com fins ara"; o guanya Catalunya o es mantindrà per un temps la fementida paleocràcia pancastellana. El perill és que a falta d'instruments democràtics legítims, es podria arribar a entendre com a lícits altres mitjans de lluita.

ESPAIS ELIDITS

Juliol 2017. *El Tres de Vuit*.

"L'espai dins l'objecte", Anna Llimós, del 30 de juny al 30 de juliol, Sala dels Trinitaris, Vilafranca del Penedès

Sembla ser que la matèria és feta de la velocitat d'ínfimes partícules i molt, molt d'espai buit. Una altra cosa és allò que perceben els nostres sentits limitats i fal·libles. Tanmateix, és amb ells que ens procurem el nodriment i la vida. Entre les mònades que formen les coses, l'èter ocupa tota la resta sense ser, encara, el no res. Allò que compta, però, és la imatge retinal que ens fem de les coses, dels objectes, i la impressió espiritual que ens aporta l'experiència del món. Som el resum de l'univers de records i formes quotidianes del nostre entorn viscut en primeríssima persona, del qual nosaltres acabarem sent també empremtes deixades a la psique dels altres i, potser, a la consciència

col·lectiva. Una mena d'òrgans no sempre de fàcil sincronització dins l'ordre general de la humanitat.

Tot objecte ocupa un espai, però ell és fet, alhora, de la convecció del lloc i del temps, de la massa provinent de l'energia còsmica amb una existència circumstancial fixada per al nostre abast tridimensional, per a la nostra vida material i, en algunes ocasions, com estris dels nostres rituals transcendents. Així, l'objecte pot ser-nos molt més que les seves coordenades i les estructures que el defineixen.

Fins ben bé el segle XX, home i dona adoptaven rols especialitzats respecte la geografia dels indrets natals i vitals. L'home tendia a dominar i assegurar l'espai del grup mitjançant l'aprisió i la defensa; la dona donava forma i habitabilitat a l'entorn domèstic, el de la vida portes endins, el que assegura el benestar, la intimitat, la continuïtat, les imprescindibles funcions culturals de l'home civilitzat. A l'exposició de l'Anna Llimós hi són presents aquests espais de dins, objectes buidats de sí mateixos, presents en figura i arquetip, instantànies de vivències pròpies, però també del drama conjuntural d'una casa a mig fer que per sempre més romandrà com espai erm, una matriu sense la humana partícula que acaba per donar sentit al seu cicle existencial. En el discurs de les pròpies cambres: llibres inexistents fets amb l'ombra d'un sol abrusador, catàrtic; collages fets a partir d'impressions retallades de peces de ganxet, així com tres capses de música amb espais orbs enmig la melodia del *Cant dels ocells*. Unes peces amnèsiques per obviar les evidències i convidar el visitant a completar amb la imaginació i els records uns espais anímics que no per coneguts deixen de ser doll de suggestió i de poesia.

LEGALITAT, LEGITIMITAT I CONVIVÈNCIA

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Les lleis escrites les registren els pobles que tendeixen a la seva continuïtat pacífica, aquelles societats estructurades amb consciència històrica del propi ésser, d'haver estat i amb la voluntat de seguir essent. El dret d'un poble evoluciona al ritme dels temps i solament desapareix per renovació o per imposició d'un sistema forà forçat per estrangers. Aquest va ser el cas català, que solament pogué servar durant el segle XIX una part del seu dret civil per la perseverança, coneixement i convicció de gent com Manuel Duran i Bas i Francesc Maspons i Anglasell. El nostre dret clavava les arrels en el tradicional Dret romà i en les compilacions germàniques procedents del *Liber Iudiciorum* visigot (o *Liber Gothorum*), que serví de fonament a una de les primeres ordenacions legals de l'Europa feudal: els Usatges de Barcelona o *Usaticos Barcinonensis.* El dret elaborat a Catalunya serví per cobrir les mancances, les arbitrarietats i l'estat de violència contínua d'altres pobles menys desenvolupats en el camí de la civilització com eren els castellans i altres grups celtibèrics. Els monjos dels monestirs, classe intel·lectual de l'època, exportaven aquest saber cívic, alhora que mantenien la precària unitat espiritual del món cristià dins l'Imperi occidental. A banda del dret foral de basconavarresos i aragonesos, la legislació espanyola moderna es construí arran del Codi civil napoleònic, única herència que deixà Bonaparte a l'Europa postabsolutista, a banda dels

conceptes polítics de nació i de poble (definits més acuradament per l'alemany Herder).

Superada l'època dels reis per dret diví com a detentors del poder, considerat llavors com a legítim, fou en els pobles, en les nacions, on es fonamentaria la sobirania dels nous sistemes de poder liberals, parlamentaris o cesaris. Els governs de les majories, la llibertat individual, l'agrupació en partits i la necessària defensa de la pàtria creen els moderns espais de vida, d'acció i de convivència a través de legislacions adients i tendents a la pau i a relativitzar que *"homo homini lupus est"*. Però és vist que al llop espanyol li costa molt amollar la suculenta presa catalana de qui depèn, aconseguida a partir de la vergonyosa martingala d'Utrecht (preludi d'altres tripijocs amb què Europa se suïcida regularment).

En el conflicte entre Catalunya i Espanya aquells que neguen la llibertat als catalans per determinar el seu futur addueixen dues raons, fonamentalment: neguen al poble català la consideració de subjecte polític (però no de blanc dels seus menyspreus xenòfobs) i el fet que l'exercici d'aquesta llibertat queda fora de la "legalitat" establerta el 1978 a través d'una constitució elaborada i referendada sota el signe de la por: "o això, o el d'abans", resumien amenaçadorament els marmessors del franquisme, delerosos per emprovar-se el nou vestit democràtic amb la concurrència fins dels comunistes!! Però no de cap partit republicà de les 108 candidatures concurrents a la farsa del 15-J-77!! Cap partit republicà!! I encara consideren font de legalitat aquell toll de brutícia constitucional acceptat per por, per ignorància i per la urgència que tenia la nova generació de tocar cuixa, ni que només fos superficialment i tancant en fals, durant unes dècades, els problemes nacionals irresolts. Una constitució que van fer unes corts que mai es van convocar com a constituents!! Solament la ignorància sideral que aquí es té d'aquestes qüestions democràtiques fa que a penes algú hi parés esment... amb el buf dels generals franquistes al clatell d'aquella ventrada d'oportunistes.

Castella ha tractat Catalunya, successivament, com a terra conquerida, com a colònia d'explotació econòmica i, més recentment,

com a colònia de poblament amb la intenció d'anorrear l'esperit català, però no els fruits de la seva tradició artesana i industrial. La il·legítima "legalitat" del 78 tenia tota la intenció de perpetuar aquest estat de coses, que a Euskalherria fou menys abusiu gràcies a practicar l'única dialèctica que entén la intel·ligència castellana: sang, plom, mort i destrucció com a metodologia i aval del seu ordre polític afermat per dictadures i *pronunciamientos* que després es pretén garantir, un cop torçat el ferro dels pobles doblegats, amb constitucions, lleis i drets... que no toquin l'essencial: assegurar una vida de poder i supèrbia a les seves elits degenerades per tants segles d'irracionalitat subhumana. L'aberració jurídica que significa la constitució del 78 i el seu procés fraudulent és l'únic instrument que tenen els espanyols per dificultar el camí dels catalans a fer la nostra via, lluny de les mentides, les estafes i els saquejos legals que han caracteritzar les pràctiques hispanocastellanes des que van aparèixer al món.

Quan les lleis i les constitucions no serveixen per garantir la convivència dels pobles, sinó per dinamitar-la, és el moment de passar per sobre dels marcs legals i construir-ne de nous a mida de la realitat i dels temps. Així ho van fer els canadencs, els australians, els alemanys, els irlandesos, els noruecs, els italians i totes aquelles nacions que van optar per aplegar-se en estats propis i deixar al marge les forces que els ho impedien. Quan aquestes forces dominadores no han sabut llegir el signe dels temps, sovint han hagut de patir, elles mateixes, la força contrària als seus afanys imperialistes, perdent una bona ocasió de mostrar la faç constructiva de la civilització que creien representar.

A Espanya el Tribunal Constitucional ha estat –i és encara– l'instrument dinamitador de la convivència catalanohispana, intèrpret fil per randa dels fills dels degolladors que van voler adaptar els fruits del franquisme a una democràcia que solament l'estultícia considera plena. Cada acció del govern neofeixista del PP, cada acció dels jutges contra el procés català no fa més que ampliar la base del sobiranisme català i l'abisme que ens separa. Tan gran i tan ample (més gran ens cal!) que sembla mentida com hem aguantat tant de temps mantenint

el mort en vida. El cotxe fúnebre està arribant al seu destí , conviurem millor cadascú a casa seva, solament ens ha unit la violència i la transposició cultural, vejam si ens va millor saludant-nos des dels escons del Parlament... d'Estrasburg.

L'ESGLÉSIA CATALANA, LA CASTELLANA I EL PODER

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Aviso que aquest article sortirà llarguet perquè es tracta d'un recorregut cronològic i ideològic que, de fet, abasta tota la civilització de la nostra cultura catalana fins avui, però sense ànim exhaustiu, que si no l'escrit esdevindria enciclopèdic, i ja és sabut que ningú no llegeix res que no es pugui abastar en un sol cop de pantalla. O dos.

A falta d'una nacionalitat homogènia que mai no ha existit a la Península ibèrica, la religió constituí des de bon començament l'únic vincle entre les seves poblacions: llatinització desigual, cristianització, alguns nuclis de civilització romanitzada, però era un poti-poti quan van arribar els visigots, falsament considerats com a unificadors en un

regne, perquè ni ells mateixos van tenir mai cap mena d'unitat ni llurs reis autoritat ni entre la mateixa noblesa visigotogermànica. El seu desgavell, no l'aconseguí superar l'Església toledana, contraposada amb la molt més civilitzada i avançada culturalment Església tarraconense (vector de penetració de la civilització romana vers la península, per on escampava llengua, religió, enginyeria, usos, moda, etc.). Així, dels enfrontaments entre els reis toledans (Roderic) i els visigots establerts entre la Tarraconense i la Septimània (l'Occitània i Provença medievals) sorgí la feblesa que desembocà en la batalla de Guadalete i la primera invasió dels pobles musulmans del nord d'Àfrica. La lluita contra ells reforçà l'element de cohesió internacional que significava el cristianisme fins que els exèrcits islàmics foren derrotats a Granada el 1492, amb procediments tan vils i inhumans que no acostumen a ser registrats en els llibres espanyols d'història, mètodes com els "*aperreamientos*" que també van ser àmpliament seguits a Amèrica per sotmetre els indis, sota la mirada atenta dels dominics, que veien així aplanada la seva missió pastoral. El cristianisme, però, no era cap argument de dret unificador, malgrat que els protagonistes de la unificació monàrquica hispana van rebre el nom de Reis Catòlics: la fe era l'únic factor de cohesió, com ho podia ser llavors entre francesos, anglesos, italians o alemanys. Aquests pobles, des del segle IX, formaven part de la federació de regnes aplegada pel papat sota el Sacre Imperi Romàgermànic d'Occident. El poder polític quedava legitimat per la tradició històrica i espiritual del Bisbe de Roma, un cop el 1054 l'Església ortodoxa constantinopolitana d'Orient havia renunciat a la dependència de Roma.

El dominic castellà Domingo de Guzmán va ser l'instrument jurídic cabdal en la repressió del moviment càtar a la Provença i Occitània, que pretenia renovar la pràctica del cristianisme en defensa de l'austeritat i l'espiritualització del poble. El resultat va ser la massacre a sang i foc del càtars i llurs defensors (nobles i burgesos), i també la incorporació d'aquests territoris a la corona francesa amb la col·laboració del Papa Innocenci III i la seva desvinculació de la relació

vassallàtica amb Barcelona. Molts càtars es van refugiar als comtats catalans.

A la Corona catalanoaragonesa, les infaustes manegades del cismàtic Papa Luna, aragonès, i del dominic valencià Vicent Ferrer van provocar la gran estafa política del Compromís de Casp (1412) a la mort del rei Martí, fent que la monarquia catalana caigués en mans de la dinastia bastarda dels Trastàmara, amb la col·laboració de l'ingenu Fivaller i altres cortesans i consellers com els Urrea, els Centelles, els Cervelló, els Requesens o els Gualbes, delerosos d'un poder més autoritari sobre el qual fonamentar la seva influència i riquesa, superant les limitacions del sistema parlamentari. Els defensors de la continuïtat del tronc català (Montcada, Cabrera, Cardona, de Luna, Vilaregut) amb Jaume d'Urgell (nebot del rei Martí) o de Frederic de Luna (nét natural del rei) van ser derrotats i acabaren morint a la presó, Jaume assassinat vilment per parents del nou rei Fernando.

A Castella, reis sants (Fernando III), reis catòlics, religiosos amb poder polític (Torquemada, Cisneros) bascs il·luminats a terres catalanes amb vocació contrareformista (Ignasi de Loiola), Ferran el catòlic posant Montserrat sota dependència val·lisoletana per tal de diluir l'espiritualitat "localista" i emprendre la unificació dels regnes mitjançant una sola versió de la fe, una llengua i una jerarquia eclesiàstica capaç d'homogenïtzar les formes populars. Ferran es va adonar massa tard de la voluntat exclusiva i xenòfoba de l'elit castellana formada per nobles, bisbes i capellans murris. Quan morí Isabel comprovà que ell no havia deixat de ser un estranger en aquella cort, "el Catalanote", que podia quedar ben bé al marge perquè es pensaven amos del món: un nou món en la corona imperial del seu nét Carles, el fill de Felip el Bell i de Joana, a qui les intrigues van trastornar el senderi. Ferran d'Aragó havia forjat el poder castellà amb el seu matrimoni, però ell, ara, era el passat. La cort castellana encetava dos segles d'esplendor (deixant a banda els catalans) i de follia totalitària amb el regnat feixuc de Carles, emperador d'Europa i de l'Amèrica hispana.

Castella i la gran eclosió literària i mística del segle daurat, esperit presoner d'horitzons cereals i nous mons de mines, esclaus i naus

de transport per embriagar-se amb el somni d'imperis cristians regits per lleis castellanes. Borratxera de poder, realitat de bandits cortesans i botxins d'ultramar on la cura del poble és tan sols assegurar-ne la submissió ovina i una fe tan inflamada com hipòcrita.

L'Església castellana fou l'instrument de desculturització i de conversió de grans imperis en ordes de gent empobrida i empetitida materialment i espiritual. Poca gent sap que la destrucció del sistema dels inques va significar la ruïna per a milions d'indígenes, que les malalties no només s'escamparen per falta d'anticossos, sinó pels efectes de la misèria, del desnodriment i unes condicions del treball esclau en la seva pròpia pàtria. Aquelles bèsties mal anomenades cristianes s'atorgaven el mèrit de "convertir" uns pobles que de vegades practicaven una religiositat molt superior a la que els era imposada. En general, l'Església castellana va contribuir a aquest holocaust de pobles indígenes, i no seria fins més tard que alguns ordes com jesuïtes i franciscans van assajar noves formes d'organització menys lesives per a les cultures locals i amb la intenció, però, d'incorporar-los als costums de la civilització europea, un cop trencades militarment les seves jerarquies i formes econòmiques. Aquest fou el procediment missioner del franciscà mallorquí Fra Juníper Serra a Califòrnia en l'expedició del lleidatà Gaspar de Portolà. La colonització castellana havia usat mètodes molt més relacionats amb els sistemes islàmics de submissió i esclavatge que no pas la persuasió per l'amor, per la paraula de Crist i la relativa llibertat de les comunitats cristianes. L'ús de la religió per a finalitats polítiques va ser una constant en els territoris francesos i castellans, que en feien un instrument més de substitució cultural.

Els qui hem estat infants durant els anys de la darrera dictadura espanyola sabem prou com les gastaven els capellans espanyols enviats a "cristianitzar" a la castellana els nostres esperits. Sabem prou del nacionalcatolicisme atemoridor, de les paraules com dagues, del "*háblame en cristiano*", d'una fe i unes imatges que al final es convertien en enemigues per rebuig instintiu. Missió complerta? Com a Amèrica, la clau per obtenir submissió era i és destruir l'ànima dels pobles a dominar desviant-los de les seves formes religioses i, sobre tot, substi-

tuint-ne la llengua, perquè la parla és el vehicle de tot coneixement i de tot sentiment, que s'afaiçona particularment en cada idioma. Aquest atac, de forma massiva, es va produir aquí el 1939 i durà molts anys, amb la col·laboració activa del clergat importat, però contrarestat per una part de la societat civil secundada pels religiosos locals, que servaven en gran mesura la tradició cultural popular, erudita i històrica.

L'Església catalana medieval no es deslliurà de la lluita entre l'ortodòxia teològica, estructural, codificadora i jerarquitzant dels dominics i la interpretació evangèlica més espiritual, plebea i escatològica dels franciscans. El penedesenc Ramon de Penyafort (després sant) fou un dels principals compiladors del dret canònic i el responsable de l'establiment a Catalunya de la Inquisició, per a la qual procurà procediments menys arbitraris i sanguinaris quant a la conversió de musulmans, jueus i repressió heretges. Així, Nicolau Eimeric, també dominic i inquisidor general de la Corona d'Aragó, va estar a punt de ser executat per Pere el Cerimoniós pels atacs furibunds que aquell dirigia contra l'obra de Llull i els lul·listes, molt escoltats a la cort del rei català. Més endavant, com a resultat de la guerra amb Castella i França decau la cultura literària catalana i es va imposant el castellà en l'administració virregnal, la justícia, l'exèrcit i els àmbits de l'alta cultura i de l'alta societat. Però l'Església catalana seguirà parlant al poble en la seva llengua, i ja durant el segle XIX veurà aparèixer algunes figures religioses de primer ordre que desenvoluparen llur tasca pastoral i intel·lectual per apuntalar l'edifici caduc i obsolet del poder espanyol a través d'una combinació eclèctica de cristianisme i liberalisme moderat. Un personatge cabdal i molt poc conegut és Albert Pujol i Gurena, agustinià i liberal acèrrim; ell i els burgesos barcelonins aprofitaren les estretors de la monarquia durant la primera guerra carlina per restaurar la Universitat de Barcelona, de la qual en va ser el primer rector de l'època actual. Altres religiosos cabdals del XIX foren Jaume Balmes i Antoni Maria Claret, renovadors de la doctrina en temps convulsos. Els bisbes Morgades i Torras i Bages maldaren per adaptar el missatge cristià en la commocionada societat catalana que

passava d'una ruralia disseminada, romànica i catalanòfona a un món urbà industrial, modernista, neogòtic, però sense els instruments necessaris per equilibrar una societat cada dia més laica, materialista i castellanitzada on s'esberla i tendeix a decaure la cultura tradicional. En aquells anys l'Església i la seva influència van ser utilitzades per mantenir, en la modernització inexorable, la llengua i una bona part dels valors morals del país.

Testimoni d'això n'és l'obra de Verdaguer, la de Marià Aguiló o l'art religiós dels tallers olotins que subministraven imatges per tot el món catòlic. Mentrestant, l'Espanya negra renunciava amb penes i treballs a la Inquisició, instrument policial de la societat absolutista per al control social i ideològic.

Durant la darrera República espanyola, la política anticlerical dels primers governs va restar-ne adhesions i fins va causar no poca oposició quan van arribar, a les poques setmanes, els esclats de violència amb la crema d'edificis religiosos i la persecució personal. Això s'incrementà fins al paroxisme un cop iniciades les hostilitats el juliol de 1936. Malgrat les fal·làcies vessades per alguns derrotats a posteriori (amb què s'han volgut diluir les responsabilitats col·lectives), la immensa majoria de catòlics catalans no s'havien arrenglerat, en absolut, amb els rebels antirepublicans. Ans al contrari: va ser l'acció impune dels carnissers de rereguarda, herois armats davant la població civil indefensa, valents de les *txeques*, que va anar convencent molts que solament podrien salvar la vida contemporitzant amb aquells que venien en defensa teòrica de la creu, tot i que atacant el moviment catalanista, d'un signe o altre, de soca-rel.

Tot i això, molts es van quedar amagats esperant la seva sort. L'arquebisbe de Tarragona, Mn. Vidal i Barraquer es va haver d'exiliar perquè era objectiu prioritari dels revolucionaris d'escorxador. Després tampoc es va poder incorporar a la seva seu perquè el seu paper durant els anys de guerra va ser mirar de salvar vides, de qualsevol mena de perseguit, i recolzar la continuïtat del culte clandestí a través d'associacions de cristians catalans. L'odi homicida dels "idealistes" anarquistes i comunistes havia trencat la relativa hegemonia de

l'esquerra catalana (ERC) d'on es separava el seu partit fundacional d'arrel nacionalista (Estat Català). Aquestes operacions revolucionàries de fraccionament, com ha passat altres vegades a casa nostra, semblaven més inspirades per consignes burgaleses que no pas per la necessària unitat d'acció davant la cridòria dels eslògans per a ximplets, de la munió de grupets i grupuscles que es van fer amos dels carrers de Barcelona i de tot el país arran del cop militar, implantant una revolució fugaç feta d'uniformes "aproletariats", ben lluny del front on es lluitava.

D'altra banda, dos religiosos catalans, Isidre Gomà i Enric Pla i Deniel –que arribarien a formar part del Col·legi cardenalici– van jugar un paper essencial en la justificació religiosa de la rebel·lió organitzada per Mola i Sanjurjo. Molt imbuïts del seu paper dins la poc cristiana Església espanyola, estaven convençuts que amb Franco es recuperaria la monarquia tradicional. Per a Gomà, per a Pla i per alguns altres pesà més la inèrcia corporativa d'una Església a la musulmana, vinculada al poder polític, que no pas la funció apostòlica, apaivagadora i cultural que havien après a la seva terra nadiua. Tanmateix, fou l'anticlericalisme desfermat per la propaganda esquerrana, no solament la de caire revolucionari, el gran argument antirepublicà, malgrat que a Catalunya iniciatives com la Federació de Joves Cristians maldava per captar l'atenció del jovent promovent una cosmovisió cristiana del món modern, dins dels marges polítics de la República.

Després, el catalanisme i el marxisme van marcar el signe religiós a Catalunya a la part final del franquisme. El catalanisme sempre ha tingut una branca cristiana ben activa, com ho demostren la biografia de Xirinachs i l'acció dels capellans catalans que el 1966 es van manifestar (patint-ne la repressió) en contra de les tortures policials, exemple insòlit per a una jerarquia eclesiàstica espanyola totalment compromesa amb el règim. El marxisme substituí l'anarquisme en l'hegemonia de l'ideari esquerrà, però sempre ha defensat la laïcitat i, tàcitament, l'ateisme. El marxisme –comunista o socialdemòcrata– s'ha acabat desmarcant fins del catalanisme, pal de paller que un dia aplegà el pensament polític del país. Obnubilat per les possibilitats de la

"globalització", el marxisme n'ha entrellucat un aval al seu fals internacionalisme, aquell que es fonamentava en la unió d'unes nacions que avui voldria veure anul·lades en benefici d'una abstracció burocràtica i imperialista que busca assegurar el vot de la nova emigració transcontinental a canvi de fomentar el consumisme i l'aculturació. El cosmopolitisme dels teoritzadors marxistes (tots burgesos o aspirants), és la ideologia d'aquells que no treuen el nas del catecisme hegelià, d'aquells que es pensen elit d'un futur uniformitzat, dels que són miops respecte a la realitat i somien sopars de duro en un món de subsecretaris, delegats i enllaços sindicals. El materialisme plebeu dels marxistes ignora del tot el funcionament característic, particular, de cada societat humana, i pretén condemnar tot el món a una cultura reduïda als seus mecanismes psicoreductors on la principal missió de l'home és satisfer, com més millor, les seves necessitats fisiològiques, sense cuites espirituals, sense que la llibertat hagi de fer cap paper en un món feliç i artificial. Així, el futur esdevé aquell fracàs estrepitós que ja va preveure Frederic Pujulà a *Homes artificials* (1912): hi ha coses que no podrem fer mai, perquè l'artifici humà arriba a un límit a partir del qual comença la feina de la divinitat.

CAMPALANS: EL SOCIALISME CATALANISTA NO EMBASTARDIT

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Rafael Campalans, Elsa i Albert Einstein al monestir de Poblet.

Rafael Campalans i Puig (1887-1933) era un d'aquells personatges que apareixen a cada generació per desbrossar el camí als seus contemporanis. Format com enginyer a Barcelona, amplià estudis a França, Suïssa, Alemanya, Àustria-Hongria, Holanda i Anglaterra. Fou el principal introductor de la II Internacional socialdemòcrata –d'arrel marxista, però també cristiana– a Catalunya. Militià inicialment en la secció catalana del PSOE, però el 1923 creà la Unió Socialista de

Catalunya, amb Joan Comorera, Manuel Serra i Moret i Gabrirl Alomar, com a partit independent, després d'una aspra polèmica amb Antoni Fabra i Ribas i Pablo Iglesias, que seguien una línia netament espanyolista i centralista dins el socialisme, considerant el catalanisme com un corrent purament burgès, desdenyant la cultura popular catalana com un localisme. Dirigí *Justícia Social*, òrgan de la USC.

A causa de la seva altíssima qualificació, amb la Mancomunitat bastida per Prat de la Riba a través de les diputacions provincials Campalans es féu càrrec de les assignatures de Física, Electrònica, Mecànica, Termodinàmica i Història de la ciència a l'Escola d'Agricultura, a la Universitat Industrial (antiga Escola del Treball) i a l'Escola de Biblioteconomia. Fou redactor de El Poble Català on, a banda d'articles científics i polítics, feia crítica musical. El 1917 s'encarregà del Servei d'Obres Públiques de la Mancomunitat, se'l nomenà director de l'Escola del Treball i, el 1922, secretari d'Ensenyament Tècnic i Professional. Ell i Esteve Terradas eren els principals referents cientificotècnics de l'obra pràctica i pedagògica de la Mancomunitat. Ambdós van propiciar la visita d'Albert Einstein durant l'hivern de 1923 a Catalunya en el marc dels Cursos Monogràfic d'Ampliació i d'Intercanvi (a la foto que acompanya aquest article figuren Campalans a l'esquerra i el científic alemany a la dreta durant la visita a Poblet).

En el procés de la disputa i abandonament del PSOE per part dels socialistes catalans es produí l'atemptat contra Rafael Campalans, mai no aclarit i atribuït al pistolerisme governamental. Ell havia format part del Comitè d'Acció Cívica a través del qual es denunciava la política terrorista del govern espanyol. Curiosament, el promotor d'aquest Comitè, Francesc Layret, també fou víctima dels atemptats policials, com ho seria més tard en Salvador Seguí, "El noi del Sucre". Tots ells tenien, amb Campalans, el projecte coincident de crear un corrent obrerista netament català, que funcionés de forma independent a les directrius esquerranes i sindicals provinents de la resta de l'Estat per tal de fomentar el diàleg entre patrons i assalariats en el marc institucional d'una Catalunya autònoma. El pacifisme defensat per Campalans i els altres dos destacats personatges entorpia el clima

d'enfrontament que cercava el govern espanyol, atiant la violència obrera a través d'aquests atemptats selectius. La intenció no era només reprimir el moviment obrer català, sinó que es volia ensorrar l'obra cívica i cultural del catalanisme, enfortida pels èxits de la Mancomunitat. Així, el setembre de 1923 la dictadura de Primo de Ribera n'inicià el desballestament.

El tancament de les escoles de la Mancomunitat arran de la clausura governativa del Laboratori de Psicologia dirigit pel belga Georges Dwelshauvers va portar la dimissió de la majoria dels professors de les escoles. Campalans va deixar tots els càrrecs i cercà feina en empreses privades, però va impulsar l'Ateneu Polytechnicum, des d'on es va mirar de mantenir l'estructura pedagògica creada entre 1914 i 1923. Es dedicà, també, intensament a la política per lluitar contra la dictadura i afavorir la proclamació de la República prop de Francesc Macià. El 1931 entrà al govern provisional de la Generalitat, participà en la redacció de l'Estatut de Núria i fou elegit diputat per a l'Assemblea republicana a través del seu partit, la USC. El 9 de setembre de 1933, mentre prenia un bany de mar a Torredembarra, un cop de mar el llençà contra les pedres d'una escullera, i es trencà un dels caps més clarividents del país, avançat al que serien els sistemes europeus després del llarg període bèl·lic que s'anunciava a l'horitzó. Tenia quaranta-sis anys.

ENEMIC PÚBLIC

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

"*Enemigo público número uno porque no aguantas que te joda ninguno*" cantaven els alabesos Cicatriz a mitja dècada dels vuitanta. Dies de plom i foc, de pallisses pels carrers i d'incerta democràcia. L'Espanya derrotada somiava rescabalar-se votant dos postfalangistes reciclats (González i Guerra), aterrats a la capital per amanir amb sal i gràcia sardònica l'eterna rotació que gira, gira i sempre ets al mateix lloc. Això a Espanya, a Catalunya no. Perquè la derrota catalana es produí abans: el 1936. El catalanisme, catòlic i laic, va caure el 19 de juliol quan els revolucionaris de sarsuela es van fer amos i botxins; i quan Companys no va ordenar desarmar-los, un cop el general de la guàrdia civil, José Aranguren (després afusellat per Franco, paisà seu) es posà a les seves republicanes ordres per mirar de restablir un ordre públic definitivament perdut.

Catalunya no és igual que Espanya ni se li assembla. Aquí les coses, des de sempre, s'han mirat d'entomar amb pactes i acords (de vegades ruïnosos). El sistema parlamentari, constitucional i democràtic ens és consubstancial. Però això no es va entendre l'any 2010. Així, el conveni que significava el nou estatut, aprovat per les tres cambres implicades i referendat pel poble català, fou esclafat contra el mur d'una constitució que es volgué infranquejable i per un tribunal intransigent. En aquell moment no es van voler posar tots els "lubrificants" legals oportuns, com sí s'ha fet cada cop que ha convingut als governs centrals, demostrant que la reforma constitucional tan sols precisa de voluntat política de la majoria, i que les línies vermelles són regulables. La rigidesa forçada en aquell moment és causa de l'actual esbotifarrament de l'infaust Estat espanyol, una de les institucions més malreeixides de la història política mundial.

Comento tot això per explicar l'origen del linxament públic d'aquell *Espanyol de l'any* que lloava el diari madrileny ABC el 1984, d'heroi a depravat, gràcies a la propaganda acrítica i goebbelsiana dels mitjans d'adoctrinament massiu, a partir de la seva "sortida de l'armari" independentista ara fa cinc anys. A la lapidació dels Pujol (que vol ser la

del nacionalisme moderat de les darreres dècades) no hi ha faltat pràcticament ningú. Tampoc alguns correligionaris que tot just el dia abans del primer Telenotícies acusador li feien la gara-gara a l'espera de la seva influència i contactes fins que, fa poc, els espanyols han posat en marxa l'*Operación Cataluña*. L'Imperi Duralex vol fer veure que fa net. Simulacre de condemna pública als galifardeus oficials pagats per a espiar i falsificar quan, de fet, el mal ja és fet: Mas, Trias, Pujol... L'enveja baveja des de la tele fins als ulls i els cervells inerts, i la boca repeteix, autòmat, les consignes rebudes: "canya a Convergència", alimenteu "els revolucionaris" de saló i d'assemblea, i ja aniran matant-se entre ells, vaticinava Aznar.

L'esquerra marxista catalana mai no va perdonar Pujol la seva persistència i pertinàcia. Com l' "*Endurance*" de Shackleton, Pujol ha estat capaç de portar la nau de tots els catalans cap a realitats tangibles i una considerable redignificació del catalanisme, sense embolicar-se en cap bandera demagògica ni ideològica més que la del necessari esforç col·lectiu i l'amor pel que som: catalans de diversos orígens i tendències. El tecnocratisme estructuralista dels fills bords de Marx, atrinxerats a les facultats, especialistes en frankisteinitzar fills de classes mitjanes i populars, tampoc va pair mai la llarga hegemonia del moderat catalanisme pujolià. Per això havien de tirar de beta personal inventant afers presidencials, mala fe empresarial o un 3% del qual, en el seu moment, l'artífex bocamoll se n'hagué de retractar en seu parlamentària. Però a falta d'altres raons, ha estat una lletania recorrent que es mira de ressuscitar cada cop que l'estratègia sectària vol etzibar pals de cec contra l'exconvergència i els exconvergents. Ja se sap que quan has acostumat el públic a una consigna, ni que sigui falsa, la seva repetició té efectes pavlovians, ho saben perfectament els periodistes que practiquen regularment mètodes psicoveterinàris.

El fet que Catalunya hagi triat el model civilitzat i democràtic a l'hora de recuperar la seva sobirania ha provocat un interval de gran indefensió jurídica per als representants de la majoria. Tota la força del poder espanyol –govern, jutges, policia, mitjans de comunicació– ataquen o ignoren –en funció del moment– les figures i grups de l'independentisme. A Jordi Pujol i la seva família els està tocant rebre de

valent en primera línia, i per fi (pensen els llimacs) n'han empresonat un!... com a mesura cautelar, no pas per cap condemna! En fi, sempre va bé tenir contactes a les espanyes, ni que sigui a Soto del Real, per saber la mena de bestiar que un dia o altre pot convenir empaitar.

El president Pujol és avui una persona gran; va néixer un nou de juny de fa vuitanta-set anys, quan feia poc que el dictador Miguel Primo de Rivera va tocar el dos cap a París, on veié la darrera llum. Pujol és, astrològicament, bessons, el signe de la comunicació i de la intuïció matemàtica, el dels òrgans aparellats, com l'oïda, la vista, els ronyons, el cervell i altres menuts simètrics.

Jordi Pujol no es va voler avenir a la recentralització projectada per Aznar quan el PP obtingué la majoria absoluta el 2000. Negà la possibilitat de sucursalitzar CiU al partit fundat per Fraga i posar ales a les pretensions ministerials de Duran. Des de llavors, els pals a les rodes, les negociacions pel finançament i els incompliments financers de l'Estat amb la Generalitat van ser el pa de cada dia, com havia passat durant la Segona República, cosa que contribuí al seu fracàs. Com a la berlanguiana "La escopeta nacional", aquestes proposicions d'alt nivell sodomitzador van tenir lloc en trobades cinegètiques com la dels Montes de Toledo, terres visigòtiques. Però els catalans sempre hem estat més aviats aquilans que no pas proclius a la dependència submesetària, ja ho haurien de saber aquells que amb tant frenesí feien repetir la llista dels reis gots, model del seu programa educatiu.

Allò que menys suporta el supremacisme castellà és la pervivència de la nostra llengua i cultura, i la voluntat de fer de tot nouvingut un ciutadà català, paral·lelament a les formes culturals pròpies que puguin aportar a la nostra comunitat. Així, un dels cavalls de batalla del neoimperialisme hispà ha estat i és el desballestament de la immersió lingüística escolar i de tota forma de manifestació externa del català com a llengua oficial. En això, que va ser l'eix d'acció dels governs de CiU, han estat especialment bel·ligerants els militants de *Ciudadanos*, amb una vehemència que ratlla el deliri estupefaent (són coneguts popularment com "*Ciudagramos*"), com és el cas d'un altre excatalà famós: Albert Boadella. La persecució d'aquests contra la figura del president Pujol i contra tot allò

proper a Convergència ha entrat en el terreny desbarrat de la comèdia dipsòfila, que solament pot tenir remei a través de la psiquiatria.

Avui, més que mai, es veu clar que els catalanistes de primera línia haurien de tenir una part del patrimoni a l'estranger, perquè el poder executiujudicial espanyol amenaça a diari amb el robatori legal per tal de fer por i d'anorrear la sortida democràtica al conflicte plantejat. D'això en té prou experiència el president Pujol. El 1960 va desobeir i plantà cara al poder espanyol i la seva llei. Una llei que acatava la majoria perquè havia estat implantada a través d'un "plebiscit armat" (és la mena "d'eleccions" que entén l'oligarquia espanyola). I la majoria condescendia, tot i que una minoria pogués tenir enormes raons per posar en qüestió aquell "estat de fet" que mai no va ser un "estat de dret". Doncs bé, aquella aberració política va donar pas –a través del frau electoral de 1977– a una constitució tutelada pels militars (com han reconegut alguns dels seus pares putatius) que encara avui cal defensar amb amenaces, insults i desqualificacions contra uns que, en principi, solament pretenien ampliar la seva capacitat d'autogovern. I vist que era impossible, començà el camí vers la independència.

Consellers i expresidents multats i inhabilitats; anatemes i coaccions d'empresonament, intimidacions anònimes contra la vida dels nostres representants... la cosa va de debò. Ens espera la "*trena*"? l'exili? una bala? Això és el que voldrien alguns neofeixistes espanyols, alguns amb càrrec públic. Que cadascú administri la seva por i el seu valor. Totes dues coses s'encomanen.

"Tu chupa de cuero claveteada de navajazos está rasgada" cridaven els Cicatriz. I sí, al cap dels anys aquella formació militar als carrers, proporcionada pels fatxes cap-pelats, fills de policies i militars en missió d'ocupació, ens està servint per no tenir por, per reforçar la moral de victòria i per pensar en les formes més intel·ligents de lluita. Fou cabdal no deixar mai d'estudiar, de conèixer allò que alguns professors, la tele i les ràdios ens amagaven: el nostre país, la nostra gent, la nostra manera de ser pròpia. Identificar com els tòxics anestèsics sortien de les comissaries i s'escampaven pels carrers mitjançant camells, proxenetes i delators. Això ens va fer més forts que els nostres ingenus anorreadors. *"¿Qué hacer? te*

preguntas, no vas a ser un pardillo. ¿Qué hacer? te preguntas: aprieta el gatillo". I vam prémer el gallet que dispara des de dins nostre contra allò que ells van voler que fóssim: sicaris, col·laboradors, *zombies*: morts en vida.

EL PPSOE A LA CONFEDERACIÓ HELVÈTICA

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme.*

L'entrada d'esbirros de la "justícia" als punts neuràlgics relacionats amb el catalanisme ja comença a ser habitual, i fins reiteratiu. Amb aspecte d'atracadors de benzinera, amb la cara tapada, o resignats, com pensant *"vamos a hacer un poco el papelina"*, paguem aquesta gent perquè es passi dies i dies cavil·lant com tocar-nos el voraviu. Són pikoletoactors enviats per jutges i ministres per tal que segreguin imatges amb què obrir els Telediarios en canal i forçar la gent a pensar: *"la ingdebengdencia de los corrustos"*. I marxar amb la motxilla plena de *pendrives*, discs durs, *tablets* i fins algun *floppy* de quan es va fer l'Eix Transversal, per si algú havia desviat uns quants sacs de sorra per tal de finançar la JNC, les JERC o els entrepans de mortadel·la de l'MDT. Fa uns mesos van ser les seus de CDC, i ara un "encierro" de pikoletos a través del Parlament, la Conselleria de Justícia i el Palau de la Gene-

ralitat, on Trull, fent unes *"chicuelinas"* magistrals, malgrat que només porta uns dies com a conseller, els ha "entrullat" unes quantes hores a la *"prevenció"* de la porta del palau de Sant Jaume Square, 4. No, no fa riure. Fa pena. Espanya està morint d'atacs de ridícul sincopats al ritme dels pals que li va donant la realitat. Els jerarques hispans són una cosa penosa, quan no practiquen el terrorisme impune de les dictadures. En condicions normals, el popusocialisme hagués perdut el cul per regenerar allò que va degenerar el Tribunal Constitucional el 2010 (encara el presideix aquell cara de bou?) en veure la persistència del leucòcit independentista. Però no, refien massa que aquell corb ferrolà i els seus pollastres amb gorra de plat (i ulleres de macarra sifilític) ho havien deixat tot *"atado y bien atado"*, però amb cordills podrits!

La situació és demencial pel cantó hispanòfil, el poder és en mans d'una banda de malfactors que fa servir més les urpes de rapinyaire que no pas el tacte, la diplomàcia i les bones maneres. Es veuen impotents i sense munició, per això tornen a tirar de 3%. *"¿Con qué les podemos enmarronar a estos catalanufos?"*, *"¿Y si volvemos con la mojama del 3% y Gordó?"*. Cal alimentar els informatius ni que sigui amb algunes restes momificades de la nevera, quelcom per distreure i aparentar fermesa davant l'opinió pública addicta a la tradicional i putrefacta política espanyola. Cal contraatacar a les aberracions destapades per un documental molt mal girbat però demolidor com va ser el de les clavegueres del *Ministerio de Interior* emès per TV3 aquesta setmana.

Les actuals circumstàncies de la civilització europea sorgeixen de la postguerra freda i de les ganes de la gent de viure en pau i passar-ho bé. Per tal que la vida sigui divertida és molt important tenir coses, és a dir, adquirir-les, comprar-les, i com diu el manual del perfecte representant de comerç: "client mort ni compra; ni paga les quotes". Segons aquesta filosofia física de metes i terminis, el PP es comporta com un autèntic sonat respecte a la Catalunya hispanòfuga: no pots obligar la gent a estimar-te ni a comprar la teva mercaderia, no val brandar un contracte de "faixa o caixa" signat a ulls clucs per superar el malson frankostinià. NO és NO, els catalans estem farts

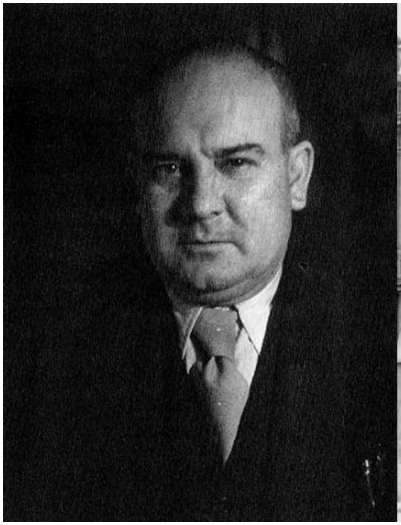
d'aquesta relació zoofílica establerta per la força amb la banda de primats que forma l'elit espanyola des de fa més de tres-cents anys .

Se'ls enfonsa el vaixell, allò que un dia van creure que era una armada invencible i tira menys que una gibrella. Sempre s'han pensat que el posat de *pijos* neofranquistes –engominats i amb aires de marietes– els assegurava la permanència al pont de comandament perquè les bombes de diner negre han mantingut plenes, durant dues dècades, les menjadores que aprovisionen els voltors de la península (no ha canviat gaire des de fa més de segle i mig, que també se n'escandalitzava Pau Piferrer). Un crèdit facial de formigó que aviat ja no podran (ni voldran) salvar els militars ni l'Església (si no volen sentir el "gori-gori" camí del no-res).

Tenim els genolls encetats de tant suplicar allò que ens cal per tal de mirar de ser un país normal, aquell que som capaços de fer si no seguim arrossegats per l'anticultura espanyola, incapaç d'haver servit mai per cap mena de civilització humana que mereixi admiració ni, encara menys, emulació. Ja no caldrà que us en foteu més dels nostres precs, estem decidits a ser lliures peti qui peti, a no cercar cap més consens que el de la nostra ciutadania i el dels països del nostre àmbit que no pretenguin asfixiar la vida dels veïns, com sempre han fet els hispanocastellans, foragitats de tots els espais que han parasitat i mai civilitzat. En el nostre camí vers la llibertat hem tingut la sort de topar amb aquest devessall d'ineptitud que és el PPSOE. Quin trastorn hagués estat enfrontar-se amb polítics normals! Són un tresor que haurem de tancar en una caixa de seguretat suïssa, així, potser, a darrera hora es faran confederals, com els helvètics. Però això serà quan l'arròs estigui ben covat i les Misses dites: no destaca l'*hidalgo* ni pel seu valor (solament si va en ramat), ni per la seva intel·ligència, ni de bon tros per les seves ganes de treballar.

PEIRÓ. LA REVOLUCIÓ DEL SENY I DEL TREBALL

Juliol 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Josep Canal i Alberola (1917-2014) havia perdut la guerra. Com que era estudiant de Matemàtiques a Barcelona, quan la seva quinta es va incorporar als escorxadors del front, a ell li va tocar recollir les peces tocades (a voltes trinxades), és a dir, va ser sanitari, no havia de posar-se en primera línia d'esbudellament i va salvar la pell. Bé, en una ocasió els va metrallar l'ambulància un avió alemany en sentit proa-popa i es van salvar tant ell com el conductor; els que ocupaven una posició centrada –el motor del vehicle i el ferit que transportaven– no van tenir la mateixa sort: quedaren com un paper perforat per la línia de punts.

Bé, què hi fa en Canal en aquesta història? En Canal havia perdut la guerra per culpa de la UEFA, sobre tot pels vocals alemanys i italians, però com que era un màquina, aprofità els anys de mili que li van tocar després de retornar del front per matricular-se de Dret i fer la carrera en tres anys (el normal eren cinc). No el van deixar re-

prendre els estudis matemàtics a Barcelona i es va acabar llicenciant d'advocat a València el 1943. Un any abans, justament el juliol de 1942, havia covat els ous del Dret Romà, del Civil, del Penal i de tot allò que servís per defensar-se i fer justícia. Els franquistes cometien l'escarni d'ensenyar allò que no tenien intenció d'aplicar –el dret– perquè com deia en Canal: "des del 18 de juliol en aquest país no hi ha hagut ni un minut de democràcia perquè no s'ha recuperat l'estat de dret arrabassat". I encara soms súbdits del resultat d'aquella aberració jurídica que fou l'estat franquista sorgit d'una guerra fratricida, sí, però entre un estat de dret republicà i un estat de força d'inspiració nazifeixista. Aquell 24 de juliol, en Canal, que jugava sempre a diversos jocs alhora, i amb trumfos amagats, acompanyava els parents de Joan Peiró i Belis (1887-1942) a recollir el cadàver del ministre llibertari que no volgué cap violència, acostumat com estava a treballar amb vidre, perquè de vidre és la vida humana, i si se la cuida i se la respecta pot aconseguir altíssims graus de mèrit i de bellesa... si es bufa dins dels homes amb cura i bon alè.

Peiró era un d'aquells homes excepcionals que s'hauria de posar de guia a les escoles i a les televisions. Era anarquista perquè a Castella hi ha blat, oliveres a Andalusia (i a Maials) i pastanagues a la riba del Missouri. És a dir, que l'obrer català de la seva època estava altament influït pel pensament llibertari, però no el doctrinari adoptat pels revolucionaris de taverna, no el d'aquelles teories hemoglobíniques que avalen l'assassinat contra els propietaris, els burgesos, els cristians, a qui, en realitat, es volia imitar i suplantar proposant una societat sense classes però econòmicament inviable. Peiró era un anarquista pràctic i ho demostrà contribuint decisivament a l'èxit de la Cooperativa del Vidre de Mataró. No fou mai anticatalanista, no recolzà els arguments ximples dels que volien establir la dicotomia català/burgès, castellà/revolucionari, perquè era la cultura del nostre país la que propiciava que Catalunya fos –i en cara és– un país en sintonia amb la civilització europea, a diferència de la hispanocastellana, engolada, cacicona, vivint de les escorrialles xurrigueresques i de la suor dels altres.

A Peiró el van pelar per no acceptar incorporar-se al nou sindicalisme falangista, la Confederación Nacional de Sindicatos, un nom que, com la bandera falangista, eren d'altíssima inspiració anarquista. La relació Falange-CNT no ha estat encara ben estudiada perquè falten documents i potser voluntat política per posar de manifest que les coincidències no van ser tan sols de noms i de colors. L'anarquisme radical a Barcelona i Catalunya sempre va tenir com enemic (a qui abatre, però imitar) el catalanisme. Les accions contra els governs republicà i de la Generalitat semblaven més inspirades per la Dirección General de Seguridad que no pas per cap teoria llibertària (el fet fa propaganda, després ja s'embastaran les justificacions). Una cosa semblant a les actuals agressions dels falsament assemblearis (una democràcia orgànica apresa dels seus avis franquistes), més centrats en desballestar el catalanisme democràtic que en alliberar cap país, i que un dia poden acabar demanant cossos francs per mantenir l'estat de coses que ens alimenta a tots. Peiró no era d'aquests, la seva honradesa i rigor el van portar a fer de ministre durant la guerra, per desgràcia quan el terror pseudorevolucionari dels ignorants (o menats?) actuà impunement i ajudà a desprestigiar entre la població l'autoritat del govern català, i també el de Madrid.

Veient com l'anarquisme s'estava convertint en l'excusa homicida per a forasenyats i oportunistes de tot mena, va promoure, paral·lelament al diari *Solidaridad Obrera*, la revista *Catalunya*, per mantenir aquell ambient llibertari que durant dècades havia atret una part significativa de l'obrerisme català. Abans de finalitzar el procés que acabà amb el seu assassinat encara impune, Peiró presentava una cara desfigurada per les tortures: li havien trencat la majoria de les dents. A Peiró el van matar les bales dels protohumans al servei del "*caudillo*", però abans, molts dels qui se'n consideraven companys van posar les bases de la desmoralització que portà a la derrota. Ells, intentaven imposar sopars de duro i pretenien acabar amb una nació mil·lenària que era l'única esperança de democratització i de modernització per a la resta de l'Estat que portava –i porta– lligat al coll.

Joan Peiró, un dels homes justos que produeix aquest país amb lentitud d'alambí, no és massa reivindicat per l'anarquisme de bullanga (que defensa gent que després no els veus mai en cap barricada, com si es tractés d'espectres de claveguera). Tampoc per teòrics utòpics de la inòpia, repetidors en bucle de tots els tòpics anarcòtics. Pels catalanistes tampoc, perquè mai ho va ser a la manera noucentista. Peiró no es dedicava tant a dir i escriure com a fer, per això el seu altar devia ser en el cor dels seus companys de feina i d'existència. Però en ser un home bo –en conec alguns– se n'ha servat la memòria i aquests dies ha sortit a escena, li han dedicat algun record els periodistes a compte de cooperativistes, republicans, catalanistes i potser fins d'algun falangista de bona fe, i tots aquells que saben que de la nostra terra surt material humà de primera capaç de fer millorar les coses... si l'oratge no ho impedeix. Ell, que el 1936 estava a favor d'una república federal social, de ben segur que avui apostaria per la desvinculació total de Catalunya, i poder disposar en llibertat dels instruments necessaris per a l'experimentació econòmica i social.

CASUALITAT? CAUSALITAT?

Agost 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Sembla ser que pocs recorden que fa catorze anys vam sortir al carrer, formant una massa immensa, per condemnar l'atac a Irak dut a terme per tres mandataris internacionals amb un mal beure molt perillós. Barcelona, com sempre, era l'epicentre del bon cor de les civilitzacions mundials.

A les darreres setmanes la perspicàcia i l'experiència ens feien pensar que passarien coses grosses de cara al setembre, però es veu que la "intel·ligència" (?¿) contrària a la vida i a la cultura ha decidit actuar abans no poguéssim exprémer del tot els dies de descans. Casualitat? Després de la carnisseria d'un grup de "*haixixins*" sonats, degudament organitzat, tot i que de forma aficionada, els pregoners del "*imperio*" s'afanyen a assajar relacions causals entre el terrorisme i el moviment català per l'autodeterminació. Causalitat?

Es poden extreure també altres concatenacions directes en veure com s'escudella la caverna amb la sang vessada a Catalunya. Efecte induït? L'afany que posen a relacionar els atemptats amb el procés i a fer-nos veure que estem indefensos en cas d'independència davant una colla de porcs islamofílics és molt sospitós. Tant que un es veu empès a pensar que els espanyols de El País, del Inmundo i alguns braquicèfals del PP són darrere aquestes "oportunes" accions, inspirant-les. Semblen ben bé operacions teledirigides per la gent que sempre ens ha menystingut per enveja i per no poder-nos obligar a deixar de ser allò que som, s'afanyen a voler criminalitzar els catalans independentistes –que no som legions, sinó divisions senceres–. Aquests desgraciats de dijous semblen ben bé els "moros de Franco", borderlines al servei d'un califat que no cal que reconquereixin, perquè sempre hi han manat ells, transvestits de cristians. Volen forçar una interpretació rastrera anticatalanista per vendre'ns una seguretat que paguem i que no ens donen, que ens escatimen: tenim cinc-cents mossos menys del que seria necessari, la policia catalana no rep les dades necessàries en la lluita general contra el terrorisme, i, a més, les nostres infraestructures de transport són col·lapsades sistemàticament per la ineptitud criminal de qui no cedeix competències i no n'assumeix responsabilitats.

Tot i això, no ha estat cap força de l'estat qui ha deixat secs com bacallans uns quants fanàtics aficionats als autos de xoc a Cambrils. La policia catalana és de les més eficients d'Europa en relació amb la seva dotació i mitjans. El mal és que les investigacions les durà l'Audiència Nacional i la seva baconada de jutges al servei del neofranquisme. Malament ens guardarà aquell que ens voldria atropellats per constitucions, lleis i disposicions fetes a mida contra la nostra llibertat i contra qualsevol concepte decent de democràcia.

COMPANYA

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Pot haver un dolor similar al fet de perdre un fill? Potser és encara pitjor saber que l'han mort de forma roïna i innecessària a causa d'un fanatisme oligofrènic fruit d'aquella part satànica que l'home porta dins i que es desferma en invocar falsos déus, dreceres de mort vers un paradís que els culpables no abastaran mai, perquè han errat en aquesta vida el sentit de l'existència i han confós la llum de la divinitat amb els llamps que escampa el maligne, també a través de botxins disfressats de pastors, àvids de notorietat per la via del mal, pel camí de l'infern.

Companya estimada, vam compartir alguns cursos en aquella casa dels nens on tu mostraves el camí inicial de la cultura i de la civilització, i jo us guardava a tots plegats, us adobava les joguines i us escalfava el dinar. I tots ens tractàvem amb respecte i afecte, cosa essencial per a una clientela tan selecta, i que mereix l'amor amb què volem ser correspostos.

Eres i ets la cordialitat en persona, atenta i ferma, que la feina de pujar mainada demana cor i endurança. Fa poc que et vaig saludar en una trobada casual per la nostra vila i tu, com sempre, afectuosa i decidida: dos petons, hola, com va tot? be? i per feina, ocupada en les coses dels fills i dels néts, com sempre, servint de mare, d'àvia i de mestra. Les dones com tu sou els pilars de les civilitzacions, i més en el cas de la nostra, tan complicada i diversa, però aquella que desitja més de mig món, on cal estar format de ment i de cor per a qualsevol eventualitat.

Cap societat humana no és lliure de la psicosi d'algun dels seus membres o de grups significatius dedicats a fer mal, i fins a sacrificar altres membres per qualsevol motiu psicopatològic. Però després del terrorífic segle XX hom esperava que les guerres i els conflictes humans es poguessin resoldre mitjançant instruments de política i de

justícia internacional. El recurs vil al terrorisme indiscriminat, que cerca atemorir poblacions indefenses, demostra la impotència dels seus covards executors, la extemporanitat d'unes aspiracions neoimperials que es volen justificar religiosament però que es basen en un historicisme erroni que tan sols pot portar a una guerra general -i demencial- entre les civilitzacions cristiana i musulmana. Però que acabaran per volatilitzar la suposada aliança entre civilitzacions, si és que mai ha existit verament en el cor dels respectius pobles. La violència solament engendra més violència, i la brutalitat, la falta de compassió. Hi ha entre nosaltres persones que han donat força cobertura per escampar excuses a aquest tipus d'accions, i que han volgut aliar esquerranisme i mahometanisme, com en temps soviètics: les tiranies acostumen a ser comprensives entre elles.

No hi ha prou amb fer condemnes de cara a la càmera, a adaptar-se a mitges tot mantenint mentalitats que aquí pensem haver superat, i de lenta ocupació demogràfica, aprofitant els avantatges que dóna l'hoste amb mala consciència. Els ciutadans que més poden contribuir a eradicar aquesta estúpida malura són els connacionals dels assassins, aquells que parlen la seva llengua i practiquen la mateixa cultura religiosa. Solament així els cristians podrem sentir-los veïns sincers i la meva companya podria arribar a pensar que no ha estat endebades el sacrifici d'allò que més s'estimava.

MAGÍ RALLÉ I SANS

Setembre 2017. *El Tres de Vuit*.

Magí Rallé i Sans va néixer el 1893 al Vendrell. Es va casar amb Josefa Pedrola i van tenir quatre fills. Empleat en diverses empreses d'electricitat, s'establí a Vilafranca. Durant la República contribuí a crear la Cooperativa Popular Elèctrica del Penedès. De jove fou testimoni de l'aparició de les escoles obreres impulsades pel pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia, i també la implantació de l'ensenyament públic amb la Mancomunitat. Ingressà en el sindicat de Llum i Força, que els avatars socials van situar sota l'òrbita de la Confederació Nacional del Treball, de caire anarquista. La radicalització de molts sindicalistes no afectà gaire Rallé, que mantingué una actitud moderada, i sempre estrictament en defensa de l'ensenyament públic. Políticament proper a ERC, a la Lliga Laica i al Centre Federal Republicà, escrivia a

les seves revistes: *Abril* i *Fructidor*. Fou president de la Federació Local de Societats Obreres el 1930, i de la Federació Local de Sindicats Únics de Treballadors de la CNT el 1931, arrenglerat amb els "trentistes" reformistes d'Àngel Pestaña, de qui era amic personal. Quant a l'ensenyament, era partidari de la segregació entre el públic i el religiós, així com de renovar mestres i professors imposats durant la darrera dictadura. Pretenia que l'escola –situada a la caserna militar– estigués regida per un Consell Escolar, amb un paper actiu dels pares. La vehemència amb què defensà la pedagogia laica, no classista, científica i contrària a les vexacions físiques i verbals li va portar algunes discussions amb els mestres i autoritats educatives. Fou iniciativa seva l'organització de colònies d'estiu per als escolars vilafranquin i contribuí a l'assignació, per a la vila, d'un institut de secundària que s'ubicà a l'antic Hospital de la Rambla de Sant Francesc: el "Milà i Fontanals".

Detingut i empresonat arran del pronunciament federalista del 6 d'octubre de 1934, en sortir de la presó donà suport al del Front Popular per frenar l'empenta antirepublicana de la dreta espanyola. Durant la guerra fou membre del comitè local d'Indústria dels Serveis Units Elèctrics de Catalunya. A la Vilafranca en guerra, Rallé va haver de bregar més amb els "faistes" que no pas amb els seus rivals polítics. No es va exiliar al final de la guerra perquè no temia represàlies i seguí treballant en la rehabilitació d'instal·lacions. Fou denunciat, però, per un veí i el jutjà un consell de guerra sota l'acusació de revolucionari i separatista. La condemna a mort li fou aplicada el 2 d'agost de 1939 al Camp de la Bota de Barcelona. L'acompanyaren altres dos reus: Emili Esteve i Torres, veí de Torrelavit, i Antoni Almirall i Gibert, olerdenc. Són enterrats al Fossar de la Pedrera del cementiri de Montjuïc de Barcelona, juntament amb altres milers d'assassinats, vora el President Lluís Companys.

NUS GORDIÀ

Setembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Algú pensa que fent avortar el referèndum de l'1 d'octubre acaba amb el "problema català"? Algú és tan ingenu? O és que volen provar de sobreescalfar fins al límit els nostres circuits per veure si acabem fent un espetec violent? No és mala pensada des de l'estratègia demoníaca que sempre ha gastat el poder castellà vers nosaltres. Cada cop que Catalunya ha provat de fer avançar el sistema polític vers la modernitat i la democràcia s'ha trobat amb un embull de voltors que li ho han impedit. Així Espartero centralitzà el molt anhelat Estat liberal; així Prim va morir a causa de la seva constitució racional i democràtica; així Primo de Ribera rebentà la Mancomunitat i els generals feixistes del 36 anul·laren cap possibilitat de federalitzar la Segona República.

El nus és gros i entortolligat a consciència: milers de funcionaris menjant del pressupost, milers i milers d'empresaris igualment lligats a l'erari, l'Espanya que va guanyar la guerra engreixant i procreant, televisions, ràdios i premsa alimentant una cultura i una mentalitat que no ha superat la barrera imaginària del segon mil·lenni i que viuen en el miratge perpetu del "miracle" espanyol dels anys seixanta i de la "*movida*" de la transició, malgrat l'evidència que el país és en mans de la pitjor mena de persones, sense cap idea de futur més que la de seguir botint-se les butxaques amb la seva pirateria. Per a elles, l'Estat és això: un tresor per saquejar.

Catalunya ha contribuït amb una candidesa moral i intel·lectual que fan feredat a nodrir el cofre espoliat per irresponsables amb deliris de grandesa. Però els recolzen els vots, els diputats. Per a ells sí que valen les eleccions guanyades vot a vot engalipant babaus (o espavilats), sí que valen eleccions on la policia inventa documents difamatoris vers els adversaris. I el poble torna a votar Luís Candelas i Curro Jiménez, potser perquè no tenen cap recanvi, cap as a la màniga, perquè les elits espanyoles són d'allò més miserable: astuts sempre, no pas intel·ligents. Perquè si haguessin tingut al cap algun llum més clar que els llamps de l'infern que els envia Satanàs haurien entomat la "qüestió catalana" amb un altre tarannà i esperit. Ni que fos copiant en aquest afer l'actitud dels anglesos, sempre proclius al liberalisme i a la democràcia, no pas com els castellans, avesats en l'insult, l'amenaça i la negació del contrari, com feien els totalitaris soviètics amb qui tenen molta semblança: "Niet! Niet! Niet!". I l'URSS va acabar a can pixa.

Ens volen oprimir fins al final per veure si petem o ens acoquinem. Volen que la feina bruta la facin els "txètnics" animats per Ciudadanos i altres grups de la mateixa estofa. Diuen que ens volen muntar un Ulster que ens cagarem. Potser ells seran tan gentils de fer-nos de paper higiènic. El que voldrien és convertir-nos en Bòsnia i fer passar per Srebrenica els més arrauxats (no saben veure el seny poderós que amaga la nostra rauxa). Però això, que malmetria temporalment les bases materials de la nostra pàtria, Catalunya, seria el final defini-

tiu d'Espanya. Fins La Manxa demanaria abans dependre de Rabat que de Madrid, la capital on el feixisme va aguantar quaranta anys abans de provar de posar-se a roda de la Història, socialdemocratitzantse, suposadament. Avui, novament, els oligarques de la llana i del blat, reconvertits en falsos empresaris, constructors d'infraestructures inútils, ruïnoses i mal fetes, pretenen manternir-nos sota la seva influència nefasta, de la qual cal allunyar els nostres fills com del diable, perquè tenim la intenció de seguir sent qui som, fora del seu abast fètid, de la seva infracultura, de la seva lògica del "*ordeno y mando*", del menyspreu a qui no els tem. Perquè si és difícil considerar democràtic l'Estat espanyol sorgit de la reconversió franquista, encara ho és més fer-ho ara, quan els catalans ens disposem a resoldre d'un cop la nostra querella hispànica fent servir les urnes com l'espasa d'Alexandre el macedoni. I ells ho consideren un cop d'estat, com aquell de Tejero, com el de Mola, que va provocar la guerra civil. Les guerres no arriben fent votacions, sinó que les eviten. I si hem de témer que un resultat positiu a la independència faci esclatar la violència a casa nostra, això no serà provocat més que per ells, els que perdran per no voler utilitzar els instruments democràtics en la resolució de conflictes polítics. I si fan això, potser moriríem alguns, però llavors la seva "Espanya" serà morta i enterrada pels segles dels segles. I un cop lliures, poden estar segurs que Catalunya sabrà defensar la seva llibertat, com ha fet sempre que ha calgut, i si no ho saben, que ho estudiïn.

De petit em dedicava a desembullar les tofes de llana per fer cabdells que després teixia la mare. A casa nostra hem sabut tirar endavant malgrat les mancances a base d'esforç i d'enginy, no podrem anar pitjor quan els instruments de vida i de progrés siguin tots nostres, amb les úniques limitacions que implicarà –ja les implica– formar part d'un entorn polític i econòmic europeu molt més racional i engrescador que no pas la tradicional política espanyola de pastors que es pensen que els administrats són ovelles i es creuen amos de totes les pastures. I un bé negre! Via fora!

A poc a poc hem arribat fins aquí. Què passarà el dia 1? No ho sabem. Potser només ho saben aquells que tenen la força per impedir

que aquell dia fem un pas de gegant per afluixar el nus que ens ofega. Poden mantenir el nus aquell dia, però no serà el final del procés sobiranista. Es pensen que tornarem a casa a plorar i tot seguirà com si res no hagués passat? En absolut. Penseu que un cop de força governamental restaria una sola persona a la proposta d'alliberar el seu país mitjançant procediments civilitzats? No ho crec, més aviat el moviment creixeria i s'enardiria. Fins a quin punt? Hi ha moltes coses que els catalans podem fer per desfer el nus i evitar arribar allà on ens vol el govern espanyol: al terreny de l'amenaça i el menyspreu on es mou com a casa.

LA CULTURA PERENNE D'UN PAÍS ANTIC (I)

Setembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Maials és massa lluny o massa a prop, depèn de com t'ho miris. Massa lluny si vols tenir un dels millors olis del món i l'ametlla més preuada, però massa a prop si hi vas per perdre de vista els vicis del nostre món psicotècnic i les mancances d'una nació colonitzada. "Massa tele i poc rumiar!" s'exclama en Cisco de la màquina, sogre de l'extremeny i avi d'un pom de quatre roses que ja comencen a tenir requesta entre els pretendents. Comença a ser l'hora de sintetitzar el bo i millor del nostre imaginari –la nostra cultura–, ens cal, com l'aigua a les Garrigues, un Modernoucentisme, entre Dionís i Apol·lo, o una mixtura per l'estil, que l'home és resum de tot allò que aprèn a la vida, i els pobles, igual. Però bona part de la nata d'aquells que avui

es consideren cultes desconeix tot d'aquests vímets, o no ha sabut mai fer un cistell en condicions ni imitant les formes foranes. Perquè pots copiar els procediments, però no et pots apropiar dels seus continguts sense semblar un vulgar plagiari. I aquí, de vergues, en tenim a dojo, però sempre triomfa més qui adopta cu-cuts, sense examinar-les gaire, que aquell disposat a reproduir-se des de la pròpia *màtria*.

El secret rau en les dones, elles –algunes– tenen un sentit qualitatiu especial que les fa infal·libles per seguir l'Esperit del Món. Un exemple és la cambrera Irina, rumanesomaialenca, que sap dosificar la cortesia entre la seva cort de pagesos assedegats, i tots l'hi mengen de la maneta. L'altre és la meva senyora, tastadora de lectures: aquest estiu m'ha fer remarcar l'alta qualitat de *La vida i la mort d'en Jordi Freginals*, de Josep Pous i Pagès, novel·la que jo havia deixat a mig llegir el 1993 atret per la truculència etílica de Bukowski i pel pensament altament desmarxat i desballestador d'un Nietzsche que, si bé necessari durant les patologies juvenils, després serveix, simplement, per evitar l'encarcarament entotsolat de la moral convencional, tendent sempre al rovell i verdet, reducció, però, dels diversos components del brou comú. D'altra banda, la literatura concebuda i escrita per al públic femení –autèntic mecenes del món editorial massiu– comporta el risc d'anul·lar qualsevol possibilitat d'avenç en el terreny estilístic i, sobretot, espiritual.

La ciència literària coneix i explota els arquetips més preuats en el terreny dels sentiments. I si provem de seduir la capacitat d'acció dels homes? Si és que quedessin homes disposats a llegir alguna cosa més que *El Mundu Deportiu*, l'*Sport* i *El Periódico*. Alguns han descobert –ai!– l'humorisme enciclopèdic de Pujols, i s'hi han quedat enganxats com si fos el pare de la filosofia catalana del XX, evitant els pensadors de més rigor, i abonant-se, amb ell, a la desqualificació del gegants anteriors –Martí d'Eixalà, Balmes i Llorens i Barba– gràcies als quals es va fer filosofia catalana i va existir la Renaixença. És el pensament català molt més arrapat a la subsistència –per imperatius històrics– que no pas elaborador de grans sistemes ideals: primer ha estat pensar per viure, i no tant per fer elucubracions existencials. Ignorar els nostres

vells filòsofs no és tan sols una ruqueria intel·lectual, sinó que declina els fonaments mentals sobre els quals s'ha construït el nostre present. Però, és clar, la supèrbia cega dels moderns no reconeix pares, ni mestres, ni déus, i al final hem d'esperar que vingui un Pierre Vilar a explicar-nos allò que hem estat i què hem de ser. I el cigne torna a cantar en el seu llac estancat.

A Maials hi ha gent de tot. N'hi ha un que és addicte a la marihuana i és a punt de fer seixanta anys. La generació de la transició arriba a la tercera edat i truca a les portes de la jubilació. També hi ha un que s'ha muntat a casa un museu sobre la vida pagesa on trobareu eines i tot el parament d'una llar tradicional. Els estralls de la transició estupefaent han arribat a algunes cases, però l'amor i el treball els han reciclat. Un dia hi va haver fins un assassinat escabrós i se'n planyen que és per això que es va fer famós el poble a tota Espanya, paradís de la negror teleaddicta. Però a Maials, com a la resta del país, es canta, es balla, es pinta i s'escriu, potser sense massa nord, seguint allò que sona o allò que es diu i molt poc l'adaptació pròpia de l'Esperit del Temps, perquè aquí, fins fa dos dies, molts vivien la seva naturalesa catalana com una nosa si es volien seguir les muses forasteres. I l'amagaven o l'autonomitzaven. Els maialencs, per anunciar un pregó informatiu, engeguen des del campanar, primer, *La santa espina*, que un temps fou prohibida. Ja és alguna cosa: tradició indòmita i cinc-mil watts de potència: el Modernisme esbombat pel Noucentisme.

Catalunya és, ni més ni menys, una peça del *pachwork* de la civilització occidental, una peça no gaire gran, però que, relativament, té un pes important dins el marc general. Ho demostra la gran atracció de turisme que suposen no només les seves platges i les terrasses de bar amb grans gerres de cervesa a les taules. No, també atreu la part exterior i llustrosa de la nostra cultura com són les nostres ciutats (la Barcelona medieval i modernista, la Girona hebrea o la Tarragona romana). No, no tan sols això. Les nostres universitats afaiçonen estudiants de tot el món en la ciència i en la universalitat cívica, la nostra llengua és estudiada arreu del món civilitzat (el d'arrel occidental i el que hi projecta les seves branques com el japonès). Hi ha catalans es-

campats per tots els punts que assenyala la rosa dels vents, la majoria professionals i estudiants. A dia d'avui el model de vida que cerca la major part del món és el que ha anat desenvolupant –a batzegades– el món cristià. I així la ciència determina no només la força (física) sinó el millor coneixement de la medicina, les aplicacions més agosarades en enginyeria, en indústria i fins en la forma de fer conviure el món material amb les religions aglutinants, basant-se en la tolerància, fonament també dels nostres sistemes polítics que combinen la –per a nosaltres– necessària llibertat individual amb les formes de govern democràtic. Aquesta descripció superficial es pot aplicar perfectament a la societat catalana dels darrers dos segles i mig, tenint sempre present que d'ella provenia el primer parlamentarisme medieval, és a dir, que el pacte entre sectors i la consideració de totes les forces socials era, per a la Catalunya del moment, consubstancial i natural en el moment de consolidar el seu model cultural per afavorir l'estabilitat.

LA CULTURA PERENNE D'UN PAÍS ANTIC (II)

Setembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'encaix de la cultura catalana recent amb el món europeu occidental no ha produït mai fregaments, sinó quan aquest s'ha decantat per l'absolutisme i el totalitarisme. La relació de Catalunya amb Espanya sempre ha estat difícil i enutjosa a causa de les disfuncions que aquesta ha creat, precisament, per la seva tendència a l'exercici del poder en exclusiva per part de les elits castellanes, que només en moments de conjuntura i crisi han amollat un poc el monopoli ferreny del comandament polític. Ja sia a través de dictadures o de règims constitucionals restrictius, l'oligarquia hispana sempre s'ha sabut imposar a través de la superioritat demogràfica i de l'amenaça militar. En aquestes condicions, quan el segle XIX imposa el model d'administració orgànica i dependent d'un poder central fort, la cultura esdevé un mitjà de nacionalització privilegiat, però el funcionament deficient de la maquinària espanyola sempre ha fracassat en l'intent de fer de la diversitat peninsular una nació, cosa que va permetre el sorgiment, a Catalunya, d'un model cultural propi –la Renaixença, el catalanisme cultu-

ral– que formà l'hàbitat adient per al sorgiment del catalanisme polític en l'àmbit de la burgesia moderada –reformista i regionalista– com en els cercles federal-obreristes de tendència nacionalista i socialitzant.

Ens han volgut *formatejar* el disc dur cultural, tot mantenint el nostre *harward*, tan rendible, tan eficient, i són molts aquells que van entrar en el joc falsament equitatiu de col·laborar amb els nous amos del negoci autonòmic: cares noves, camises velles; nous amos abillats de milicians, de pana, de llana i amb espardenyes per tal d'amagar la poteta negra, congènita, d'un fals nacionalisme (o socialisme, o comunisme, o anarquisme, o liberalisme) espanyol que no era més que l'imperialisme castellà de sempre, una nova versió del vell conte "espanyol".

Hi ha artistes orfes de contingut; molta tecnologia, molta modernitat arnada, molt mirar amunt i no veure més enllà del cel enlleganyat. També els escriptors necessiten alguna cosa més que copiar models d'èxit per a l'entreteniment vacu, perquè es perden l'ocasió d'influir de forma fèrtil en els seus lectors per tal que la nostra generació sigui capaç d'apujar l'alçada d'un cel que cau a sobre si tot allò que es dóna no és més que limitació i misèria humana. No pot ser que encara no s'hagi fet una pel·lícula dels *Homes artificials* de Pujulà, de *L'illa del gran experiment* de Parés o de l'expedició a la lluna de Miquel Estorch i Siqués, avançat a les utopies de Juli Verne. I Mompou, i Morera i Oltra? Remei per a malalts de bona música. I Oriol Tramvia, Skatalà o Llach? Música de combat per a un poble indòmit. Tot fa el seu efecte. El científic ho té més fàcil: manega un llenguatge mundial aparentment objectiu i en anglès, però treballa en benefici i honor de la seva *màtria*: la gent que l'ha fet. Però les coses de l'ànima tenen un caràcter propi molt arrapat a la identitat dels pobles, a la seva llengua i a la seva manera d'entendre el món. És en aquest terreny on el trencadís europeu té un dels seus valors més importants, malgrat la reticència dels uniformitzadors, que ens voldrien a tots marcant el pas que ells ordenen. No, la vida humana no és així i ni tan sols la dels insectes (que li preguntessin a Ernest Jünger); pensant tots diferent en unes quantes coses, diversificant riscos, podem aportar solucions més reei-

xides als problemes singulars o als que afecten col·lectivitats més extenses.

La cultura recull totes aquestes formes diverses d'entendre l'existència, n'hi ha de millors i de pitjors –en funció de la moral i de l'ètica hegemònica– però és clar que no s'amplia el ventall de formes, de conceptes i d'adaptacions reduint-ho tot a les modes del moment i a imposicions tiràniques –sovint alienes– pensades tan sols per a la saturació superficial i no pas per enlairar els nivells generals d'exigència ètica i estètica. També és molt cert que la tradició i el caràcter propi són la millor manera de renovar l'aparell cultural d'un país en un món que esdevindrà altament integrat: al final, el més divertit, és intercanviar cromos genuïns, originals, per tal que tothom pugui tenir un àlbum ben lluït. I de cromos, els catalans en tenim per donar i per vendre, de "repes" i tot; el problema és que molts d'ells no els coneix el *poble sobirà*.

Hem de ser capaços de construir damunt els nostres propis vells carreus, capaços d'aguantar qualsevol proposta de qualitat, des del propi esperit i/o incorporant allò que de qualitat ens vingui de la resta del món, per retornar-li les pròpies síntesis d'univers, com van fer Llull, Sibiuda, Finestres, Fortuny, Gaudí, Maragall, Dalí, Casals, Balmes, Trueta, Verdaguer, Turró, el fotògraf Boix, el món cultural romànic, el gòtic o la Caballé, tots van saber desenvolupar i expandir el coneixement local fins a forjar cultura catalana de nivell planetari. Tenim uns mestres excepcionals per poder seguir avançant cap a un món que tenim a tocar de la mà.

Els motors de la nostra vella/nova cultura, a diferència de la dels àmbits d'alguns veïns, haurien de ser l'acostament a la veritat, a la bellesa i a la consolidació del propi caràcter per tal de contribuir a una civilització més equilibrada i estimable, capaç de navegar dretureramente entre els esculls que assetgen tota societat humana. La nostra forma de ser en el món –la nostra cultura– ha resistit –i resisteix– diversos intents d'anorreament, i encara ha de conviure amb les sirenes que la voldrien reduïda a la banda inferior del coneixement i de la qualitat humana.

VILAFRANCA BEN RETRATADA

Setembre 2017. *El Tres de Vuit*.

Exposició de fotografies "Vivint Vilafranca" de Carlaina Fahle, capella de Sant Joan de Vilafranca del Penedès. Del 15 de setembre al 21 d'octubre.

Sense gaire artificis, potser només el joc d'algun objectiu panoràmic i el retoc digital dels tons, però sempre al servei de l'escena i no pas al de cap reinterpretació, la fotògrafa Carlaina Fahle captura les imatges reals de la rica vida vilafranquina amb un posat imparcial, centrat en dues constants: la bellesa de l'espai triat –de vegades crua i nua– i la presència humana constant en color, però també en la gamma de blanc i negre. Homes i dones jugant, ballant, castellitzant, o atrapats per una calculada casualitat. Perquè la terra que fruita i la vila –que es fa, que es desfà i que es refà– sempre són obra del feinejar de tots, dels que hi són, dels que hi van ser i –esperem-ho– dels que hi seran.

El treball de Fahle ens transporta al primer nivell socràtic: "per començar, t'has de conèixer a tu mateix", amb els mitjans a l'abast i a poc a poc. Més que l'esglai dels procediments tècnics en l'inici del procés de captar instants, cal tenir clar què es vol fer, on es vol arribar: la Carlaina vol fer la seva Vilafranca en unes imatges que, per cert, coincideix amb la Vilafranca de molts. Després, càmera en mà (o amb trípode quan cal allargar el temps d'exposició) abordar els objectes. Jo diria que en alguna ocasió són ells que l'escometen a ella, que es fan evidents a la seva intuïció i que veu el resultat abans de disparar. La traça hi fa molt, i els anys d'experiència, però els imponderables també fan el seu fet a l'hora de capturar realitats sota la claror i decidir quina foto val en fer la selecció. Els fills de la fotografia digital compten amb aquest avantatge quantitatiu a l'hora de prendre imatges, de manera gairebé industrial, però els resultats són ben diversos: l'atzar cal encalçar-lo a través del coneixement i de la sensibilitat que un ha de portar impresos en la part artística de l'ànima.

El visitant local trobarà el seu món de sempre retratat amb l'ull magistral d'aquesta fotògrafa rigorosa i conscient, tan atenta a la llum com a la construcció de les perspectives, i tothom, en general, gaudirà de les prop de vuitanta imatges que concentren les senzilles virtuts del paisatge quotidià.

NO ENS ACABAREU ELS QUARTOS

Setembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Els catalans tenim una llarga experiència de viure sense les garanties d'un estat que vetlli pels nostres interessos, per les nostres llibertats i per les nostres vides. Una experiència de tres-cents tres anys, concretament, durant els quals han estat més habituals els períodes d'absolutisme monàrquic, de dictadures i de suspensió de garanties constitucionals que no pas gaudir dels avantatges d'un sistema polític i jurídic just i eficaç. Els darrers anys de falsa descentralització, emparats en una constitució concebuda per mantenir la força tàcita d'un estat centralista, de continus conflictes competencials i d'incompliment de la inversió pública en el nostre territori, s'han pogut suportar gràcies a la voluntat ferrenya dels governs catalans per mantenir i acréixer uns serveis públics que, amb el sistema actual, fa

temps que han tocat sostre i la tendència és a la regressió i a les retallades, malgrat que suportem les majors càrregues fiscals de tot l'estat. És a dir, que el nostre estat del benestar queda en fals a causa del molt deficient finançament de la nostra "comunitat" a causa d'un estatut estrafet i una constitució que té com a principal funció encotillar-nos, enfaixar-nos: una obra feta per autèntics feixistes envernissats de democràcia i, en alguns casos, fins de marxisme (!).

El poder espanyol sap com de fàcil és fer passar els catalans del seny vers la rauxa. Solament cal enviar algunes dotzenes d'avalotadors bocamolls per tavernes, universitats, sindicats i altres centres socials per inocular la sobredosi de foc que converteixen les reivindicacions en motins. I quan Barcelona o Catalunya s'amotinen, res millor que uns milers de policies i militars per restablir l'ordre i retornar la pau als treballadors, propietaris, comerciants i empresaris que amassen la fortuna destinada a l'estat per tal d'alimentar lladres a l'engròs i pagar els desgraciats que es dediquen a atonyinar i matar treballadors per compte de l'estat, i per fer que no pari de rodolar aquesta roda mafiosa de la fortuna, aquest colonització descarada on, a més, es vol extirpar quirúrgicament tot allò que diferencia Catalunya de la resta de l'estat, tot allò que, precisament, ens fa més aptes per a la vida i la mentalitat al món occidental. Perquè l'Espanya castellana, de fet, es diferencia poc de les satrapies musulmanes medievals. No han sabut copiar correctament les etapes que van del feudalisme fins a les democràcies liberals i socialdemocràtiques, per això es troben en una atzucac: Catalunya, tan diferent físicament i mentalment, se'ls escapa; no ens interessen gens les seves propostes (absents) i ja sabem prou què pot donar de sí l'en mala hora creat Estat espanyol, fundat sobre l'esclavatge dels catalans. Catalunya els fa botifarra i els convida a treure d'aquí les seves peülles.

La resistència a l'ocupació borbònica feta amb castellans i francesos (cadascú d'ells, tots sols, no han pogut mai amb nosaltres) se saldà amb el *delme de la forca*, l'assassinat d'un de cada deu homes de les poblacions que s'hi van resistir. A Barcelona, aquests defensors van ser enterrats al Fossar de les Moreres. El segle XIX, ja fos a causa del

carlisme, de les revoltes obreres o de la defensa del federalisme, Catalunya va viure en estat de setge, cosa que encenia els ànims d'una població cansada de viure en contínua ocupació militar, un personal molt addicte a la fatxenderia, a l'arrogància, a la presumpció efeminada i, per descomptat, a contar sopars de duro d'un imperi definitivament enfonsat, a imposar llur gargamellosa llengua i a denigrar com "*paleta*" i "*palurda*" tota mostra de cultura popular autòctona. Una actitud, entre superba i violenta, que encara hem hagut de sofrir en directe alguns que ja ultrapassem la cinquantena.

Del segle XX, tres anys d'estafa autonòmica durant la Segona República. Una estafa, un tripijoc amb què van enganyar el president Macià posant-li la pistola al pit de l'amenaça militar per tal que l'acceptés com a única sortida possible a les aspiracions catalanes. Una bírria d'autonomia que seria el model copiat el 1979 amb el primer estatut de la transició. Fóra un ultratge associar la imatge de Macià a aquesta mena de romanços, recordem que el tinent coronel Macià era el líder d'Estat Català, i que el seu moviment no s'aturava en una autonomia afaitada, sinó que reivindicava la sobirania del poble català com un rescabalament històric a partir del qual es podria pensar en una confederació ibèrica i fins iberoamericana (en la línia dels iberistes del XIX), però mai considerà acceptable aquella estació de trànsit com a definitiva. Després, amb Companys, precisament la intromissió del govern central en competències transferides (Llei de contractes de conreus) provocà la proclamació de l'Estat català per part del govern català. Però no es tractava d'una declaració d'independència, com pretenen alguns, sinó un pronunciament en favor de la República Federal espanyola que fou ignorat de forma gairebé unànime fora de Catalunya. Després, la guerra, de la qual escrigueren els promotors que estava motivada, sobre tot, per la "salvaguarda de la unitat de la pàtria", és a dir, la mateixa força motriu que fan servir avui els qui en aquests moments estan desballestant la precària autonomia del règim del 78.

Tanmateix, caldria recordar als trinxeraires amb cartera ministerial que la Generalitat no es pot tocar, perquè si bé la van destruir el 1714 i la van anul·lar el 1935 i el 1939, es tracta d'una entitat

–juntament amb les corts catalanes i la corona comtal barcelonina, extorquida el 1412–, més antiga que el propi estat espanyol, sorgit d'aquell desafur dels borbons, i que la pròpia UCD –banda heterogènia de franquistes que volien tenir algun futur en un sistema democràtic– va reconèixer com a poder legítim de Catalunya en facilitar el retorn de Josep Tarradellas a títol de president. Així, la Generalitat és anterior a la constitució de 1978 i, per tant, el seu funcionament ha de ser inviolable. Per lògica democràtica i exercint la legislació internacional sobre els pobles i nacions, que busca evitar conflictes armats quan apareixen divergències entre nacions i estats, la Generalitat ha de poder facilitar l'exercici del dret d'autodeterminació quan una part substancial del poble català així ho demana. El govern central de l'Estat no s'ha d'amagar sota cap constitució, que en el seu dia va ser dissenyada per evitar, justament, el que passa avui, perquè no té dret a intervenir la Generalitat, malgrat l'articulat introduït per evitar cap secessió, perquè va contra el dret internacional i perquè això, igual que la monarquia o el paper polític de l'exèrcit va ser introduït sota la pressió dels militars i dels polítics de procedència franquista en uns moment de gran ignorància política del poble espanyol i sota el desig de la majoria de posar distància definitivament amb els anys de dictadura militar.

Malauradament, la "comunitat internacional" és més una caterva que no pas una entitat al servei de la pau i de l'equilibri. O així es comporta la majoria de vegades. Els governs "aliats" no es bellugaran fins que la televisió no ofereixi a les notícies més sang des de Barcelona. No n'han tinguda prou amb els sospitosos atacs d'agost, que semblaren fabricats per acoquinar els catalans, els quals, a la resta de l'estat, se'ns talla a partir del patró tòpic: gasius, mesquins, garrepes, insolidaris... A Oviedo un vell falangista m'ho va expressar de forma molt més sincera: "*los vascos, ningún problema, son de los nuestros, pero vosotros, los catalanes, sois extranjeros*", és a dir, que ens consideren colònia d'explotació amb esperances de convertir-nos en colònia de poblament per art demogràfica.

Tornem a ser en estat d'excepció, a punt de ser ocupats per alguns milers de policies més de cara a l'1 d'octubre per retirar urnes. Ja

va passar el maig del 37 (una de tantes dates) amb el pretext servit per les patrulles de descontrol. Avui s'ataca l'autonomia financera de la Generalitat, els serveis poden quedar afectats en les pròximes setmanes, però un altre objectiu és apoderar-se del control de la policia catalana. La crosta hispana del PP-PSOE, que es pensa que van néixer per a dominar (però mai per a treballar) porta implícita aquesta obsessió satànica per anorrear l'enemic i no donar-se mai per vençuts (per ells, negociar fóra claudicar), tot i que quan veuen perillar llur benestar, i encara més llurs vides, fan el paper del llimac i són capaços dels ajupiments més humiliants. *Hidalgos*? Ni ells saben de qui son fills. "*Dadles en el bolsillo, que es donde más les duele*", pensen aquests descastats amb despatx, atiant la judicatura com si fossin els gossos de pressa dels *señoritos*. Però no veuen més que els resultats, són com aquells filòsofs materialistes i els dialèctics marxistes que solament coneixen la superfície de les coses, i per això sempre els passen la història i el coneixement per damunt. No poden aturar tot el país ni fonent tots els euros, tots els apunts de saldo de tots els nostres (nombrosíssims) comptes corrents. "*La pasta, la pasta*", bavegen, i no veuen que per fer un referèndum gairebé no calen diners, avui dia. Perquè el que compta és el temps emprat en la feina i allò que hom produeix. Allò que val, "marietes de vellut" (tal com us hagués dit en Ramoncín), és treballar, que és com la gent honrada acaba tenint coses. El mal ve de les sangoneres que se'ns arrapen: som massa bons per anar sols pel món, oi? En fi, aneu darrere la caixa, però no podreu aturar-nos perquè, com deia la iaia Ignàsia, manyica, "*contra dinerico, cosicas*", i ja ho sabeu, a nosaltres mai no ens podreu acabar els quartos, mai.

HISPANOFÒBIA? LA TORNA

Setembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Els catalans no som antihispànics per naturalesa, ans al contrari: molts hi tenim arrels genealògiques. El nostre tarannà és obert, prest a l'intercanvi, afrodisíac, com correspon a un poble establert entre ports de mar i de muntanya. Negoci, festa, transacció i guany amb tothom que vingui en so de pau. Qui ha vingut a conquerir, a dir com hem de viure, sempre ha trobat, primer, la punta del coltell o la resistència passiva. Així i tot, un cop superades les primeres topades, també la sang dels nouvinguts ha servit per acréixer el torrent hemàtic comú.

Els catalans, en mala hora, vam contribuir a fundar una monarquia que acabaria amb les nostres llibertats. Fou en temps de Ferran II quan, damunt d'Isabel, s'engendrà una corona descompensada i

una filla no molt centrada (Joana la Folla). Abans de morir, Ferran ja se n'havia desdit, de la unió amb Castella, i els castellans veieren que no seria senzill dominar aquell poble que se li mostrava sorrut, de qui envejaven la solera cultural, cristiana i visigoda, i que tenia tot un altre tarannà i destí en el món. Els catalans, amb la seva organització parlamentària i social quasidemocràtica plantaven cara contínuament a la tendència tirànica del poder castellà. "El catalanote", li deien a Ferran els innobles castellans, que mai no el van voler com a rei perquè comptaven el Principat com una de les seves "reconquestes". Voluntat imperial, però amb els catalans, sempre, complex d'inferioritat. D'aquí endavant els castellans sempre van voler ser el poder d'Espanya i Catalunya sempre s'hi ha resistit, al llarg dels segles. Catalunya és i ha estat sempre per a Castella un model a seguir, però sense evidenciar-ho, el reflex d'Europa que se segueix a la contra perquè Castella sempre va ressagada en tot. I malgrat dominar mig món durant un temps, Castella mai no ha pogut doblegar l'esperit català, perquè Catalunya sempre s'ha mantingut dins l'òrbita de la civilització occidental i de les seves translacions i Castella, malgrat el poder, l'administració i els seus exèrcits, sempre ha estat excèntrica a la gravitació del món cristià i cartesià. La cultura grecollatina ateny l'àmbit català, no l'hispà; l'afluència del cristianisme i del visigotisme afecta, primer de tot, Tarraco. I també el goticisme medieval, i la revolució científica, i la industrial i, per descomptat, el sistema democràtic d'organització política i cultural dels països més desenvolupats. Fou Prim qui proposà la primera constitució democràtica a Espanya i això li va costar la vida a Madrid.

Castella tot ho accepta massa tard i de males maneres i, generalment, procedent de Catalunya. Els castellans primer refusen tot canvi que pugui afectar la seva estructura d'extracció de beneficis, legítims o corruptes. Després acaben incorporant aquestes transformacions de grat o per força, i no importa si la seva oposició radical s'ha saldat amb milers de morts, com va ser el cas de la darrera guerra civil que acabà, quaranta anys després, amb la implantació d'un règim similar al republicà. L'oligarca castellà és una mena de baula perduda

entre el paleolític i l'home modern que resisteix gràcies al manteniment d'una cultura i una mentalitat gregària entre els seus súbdits, delerosos de vestir un uniforme per tal de cobrar un sou ministerial, i així defugir les penalitats del treball.

És Castella qui s'hi oposa amb mà de ferro a les reestructuracions per preservar l'ordre dels cacics locals coronats per una cort de professionals de la mentida, de la corrupció i –ben sovint– de generals genocides disposats a ofegar en sang per la satànica unitat de la seva pretesa pàtria. Com es pot estimar aital desferra destinada al domini d'un grapat de bandolers sobre les cendres de l'imperi perdut? Prou que va estudiar el malaguanyat Francesc Ferrer i Gironès els fonaments i l'expansió de l'odi al català i al catalanisme en una obra que va tenir la virtut d'obrir moltes ments quan aparegué*: Catalanofòbia: El pensament anticatalà a través de la història* (2000). La impotència de l'oligarquia castellana, la nul·la seducció que podia fer el seu poder sobre el gruix de la població catalana (excepte un grup de botiflers escollits) derivava –i deriva– sempre en l'aprovació de lleis destinades a l'explotació i a la descatalanització, tot això animat i aplaudit per la incultura popular, que és la mentalitat tradicional espanyola.

Al final estan rebent la *torna* de les seves guerres, pallisses, tortures, alliçonaments forçats, afusellaments i menyspreus. És tan evident la demofòbia hispana a l'hora d'intentar impedir-nos votar i viure segons les nostres inclinacions que comencen a ser molts aquells que es desperten i se n'adonen que no hi ha futur amb uns que s'atrinxeren en la *llei* per impedir la manifestació de la voluntat popular. Perquè, quan hom aposta per un sistema democràtic, no totalitari, les lleis es promulguen per harmonitzar la vida del poble, i no pas per reprimir les seves necessitats i drets legítims. Les darreres setmanes molts catalans consideren lesionat el seu dret a decidir sobre la recuperació –o no– de la sobirania. Molts que havien votat el PSC i fins el PP (!!) no entenen que hi hagi cap raó legítima per fer-ho, perquè el seu dret a votar "No" també és vulnerat pel bloqueig que fan els partits majoritaris a Madrid agitant la constitució, la qual han fet estirar com un xiclet quan els ha convingut.

¿Com es pot estimar un estat que nega quelcom tan fonamental com el fet de computar si una comunitat vol formar-hi part, o bé s'estima més crear-ne un de propi per eludir les contínues ingerències d'un poder central escleròtic i amb massa tics de procedència franquista? Què no sap el món que aquestes qüestions poden derivar en fets violents? Potser és precisament la tàctica que tornaran a utilitzar, com tantes altres vegades, enviant i esperonant suposats "anarquistes" per crear els famosos "*tumultos*" i justificar així el retorn al seu ordre públic a base d'anorrear l'escàs poder local. Pistolerisme dels anys vint, divuit de juliol... *Dejà vu*.

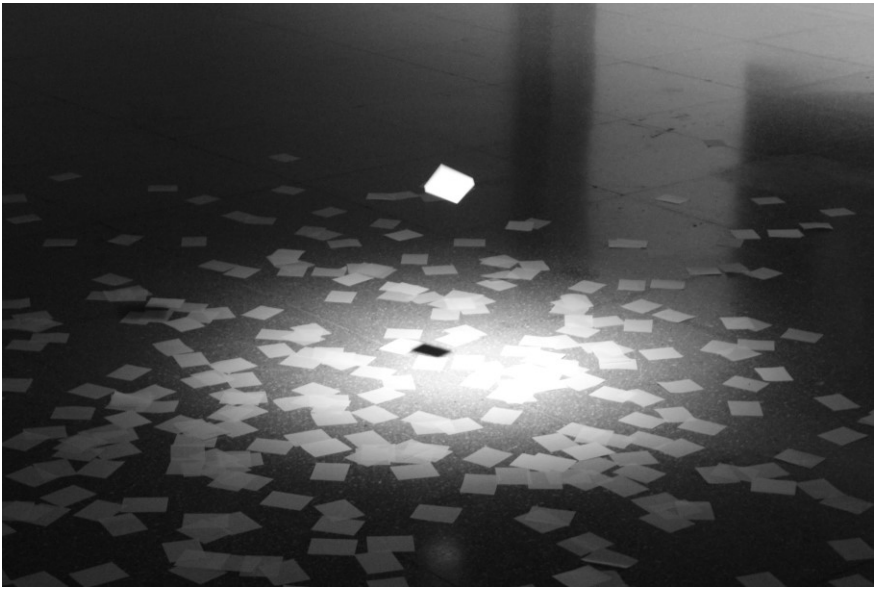
Com volen que els catalans romanguem dins d'una Espanya que ens refusa, però que ens necessita? Allò que volen de nosaltres −els diners, el treball, l'organicisme, el coneixement− va íntimament lligat amb la nostra cultura, el nostre tarannà i la nostra llengua: va tot dins del mateix paquet. No es preveu una nova guerra per forçar la nostra submissió, però l'operació per acabar amb la divisió de poders ja és en marxa, amb el vist-i-plau del PSOE. El govern força la justícia per actuar intempestivament a Catalunya, amb l'aquiescència d'unes Corts que viuen intubades a una constitució moribunda. No es decideixen a fer un cop d'estat tou utilitzant els militars perquè segurament els ho impedeixen les aliances occidentals. No s'ha volgut escoltar cap alternativa per evitar arribar on som. Doncs bé, heu-nos aquí. Com és que hi som? Ja ho podran estudiar als futurs llibres d'història. Ja es fabricaran àrniques racionals com quan allò de Cuba. La seva ruqueria els ha fet fallar tots els pronòstics i la tradicional fatxenderia els està servint per obtenir un altre dels seus proverbials fracassos.

Hispanofòbia? Ara mateix sí, i molta, i virulenta, perquè l'Espanya política ha estat per als catalans una càrrega, una llosa, un motiu de retard, sempre. I a canvi del nostre treball i contribució no hem rebut més que mentides, preses de pèl, menyspreu i violència. Espanya mai més, i mai més res que se li assembli. Aquests dies, les úniques imatges de violència contra les persones provenen del bàndol hispanòfil, d'aquesta gent tan racialment xenòfoba –i tan limitada intel·lectualment–, acostumada a denigrar els *"moracos"*, *"gabachos"*, *"su-*

dacas", "negratas", "polacos" i *"catalufos"*. Això d'ara és la torna. Espanya no ha estat mai a l'alçada de Catalunya, per això val més que cada poble segueixi la seva via. Ja veurem en el futur qui pot arribar a oferir millors fruits a la cultura i al coneixement humà i per a la concòrdia. Segur que seguiren treballant plegats, catalans i espanyols, en moltes ocasions, però per sempre més des del respecte a la llibertat dels pobles i les persones.

REPRESENTACIÓ DINS L'ESPAI SILENT

Setembre 2017. *El Tres de Vuit*.

"Silenci/s", exposició a la Sala dels Trinitaris, Vilafranca del Penedès. Fins al 29 d'octubre.

L'obra d'art conceptual pot tenir mil explicacions plausibles, o cap en absolut. O bé una per cada observador que hi para atenció. Quan allò que es comunica es fa a través de conceptes, sovint hermètics, o solament il·luminats per un títol al·legòric, llavors el públic pot desplegar el seu propi arsenal d'interpretacions subjectives. I és precisament aquest intercanvi bidireccional el sentit de tota obra mostrada, tant se val si conceptual o explícita.

Silenci/s s'obre al passejador curiós a la Sala dels Trinitaris com un claustre de reflexió on l'artista badaloní Jordi Tolosa aplega la seva producció amb la d'altres cinc artífex a l'entorn del significat simbòlic del silenci: la falta de so, la no-vibració acústica o l'ínfim soroll de fu-

lles de paper de fumar que Fèlix Blume fa caure del cel a través d'una mini impressora que no deixa cap empremta. O les epidermis ceroses de Carme Garolera, superfícies que un dia van ser vida i ara, tan sols, serven la suor d'uns cossos esdevinguts no-res, o record, o mite. O els cors antropomòrfics de Ricard Aymar, que no bateguen al ritme dels humans, sinó en temps geològic, seguint diàstoles sísmiques per tal d'endreçar la geografia de les pàtries i hàbitats. Ignasi Villares contribueix amb un text sobre el silenci, al qual defineix per absència de paraula, de sons i d'enrenous. Però hi ha un silenci impossible de copsar: el del pensament, el de la ment contínuament connectada a la vida, als somnis, un brunzir que mai no s'atura dins del cervell. El silenci físic no pot aturar la remor ni el moviment interns. Fins en la pau i en el nirvana, dins la pròpia pregària, hi ha una frisança espiritual directament lligada al fet de viure. Així, si l'emmudiment eventual fa bugada de l'ànima esquitxada de sons, el silenci absolut fóra una metàfora de la mort, un sinònim del no-ésser, perquè l'existència d'allò que viu és sempre motiu de vibració còsmica, d'alteració ondulatòria de l'espai que, dins les freqüències adequades, colpeja la nostra oïda, que és una forma de tacte especialitzat en la recepció d'aquesta mena d'alteracions de la massa atmosfèrica que omple la superfície terrestre.

Albert Bayona projecta un paisatge de llacunes salines que podria ser la mar Morta, on la sal fa difícil la supervivència i, per tant, el brogit de la vida. Tanmateix, aquest hàbitat auster pateix la falta d'un diàleg intel·ligent entre home i medi. La brutícia és el resultat d'una hominització degradadora. Dementre, la callada bellesa d'aquests oasis salins enmig dels Monegros cerca una oïda capaç d'entendre l'autèntic so dels seus silencis.

TAMBÉ PERILLA EUROPA

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La visió de la realitat de diumenge per les televisions (les catalanes, a les altres solament surt allò que convé al seu discurs totalitari) i, sobre tot, la narració d'algunes escenes de terror policial que es van viure en uns quants indrets del nostre país poden causar dos efectes: primer, estupefacció i, efectivament, por entre els ciutadans normals, que és el que buscava el criminal que va donar ordres d'actuar amb extrema violència però sense causar víctimes mortals. La segona reacció és la d'aquells que coneixen massa bé aquests mètodes, aquests cossos de clembuterol i poc fòsfor al magí, aquells que han passat per comissaria i saben d'insults, de vexacions i de tortures que no deixen cap senyal extern, però sí una memòria psicològica que els destria automàticament i per sempre més les bèsties de les persones, la gent respectable i els subhumans assalariats per fer mal i per mantenir el domini sota coerció i temor condicionat.

Per molt que les imatges de diumenge 1 d'octubre hagin donat la volta al món i la premsa internacional se n'hagi fet ressò a les seves

portades, de la colla de bandolers que porten els diaris, les teles i les ràdios a Espanya pocs s'han sortit de la novel·la preescrita pel govern criminal del PP, liderat per dos delinqüents com són en Rajoy i la Soraya (no els tracto de senyors ni amb respecte perquè no en són mereixedors més que d'una garjola llòbrega). Ells esperen que el llibre de Joseph Goebbels encara sigui vigent i funcioni entre una població espanyola analfabeta funcional i majoritàriament indefensa davant les armes de subnormalització massiva que usen els seus majorals, perquè com a ramat oví és tractat el tele-invident espanyol, molts d'ells encantats de rebre coartades en forma de mentides infumables i incapaços de veure més enllà del pessebre on engoleixen les seves tristes vides.

Els organismes internacionals creats per generar pau i concòrdia bo i ni s'han mogut, cosa que abunda en la seva inutilitat i en el risc de repetir la història. Ja va saltar pels aires la Societat de Nacions per l'estratègia de mirar cap a un altre cantó mentre Hitler acabava amb la democràcia alemanya i apuntava vers la destrucció dels seus objectius interiors i exteriors. La Unió Europea també opta per amagar el cap sota l'ala (ara es diria que "ens fa la cobra") i atribueix la crisi catalana a un problema estrictament "intern" d'Espanya, mentre Espanya ens va fotent canya. Doncs què poden pretendre? Desarticular-nos políticament i retornar al punt de partida –el franquisme– o a que se'ns enfurismi totalment la canalla i ens passem a la lluita armada, per tal de reprimir-nos, matar-nos i empresonar-nos com han fet amb els bascos aplegats a l'entorn d'ETA?

Catalunya no caurà en la provocació, tot i que ganes no en falten. En tot cas l'organització d'una lluita a sang i foc contra Espanya estaria plenament justificada si no s'escolta la voluntat del poble democràticament expressada en tres ocasions: 9-N, 27-S i 1-O. Què pot fer un poble que no es vol sotmetre al robatori, al terrorisme policial i al domini d'una altra nació culturalment i moralment molt per sota? Que sàpiga Europa que si el nostre procés d'alliberament no és considerat, i que si la violència ha de seguir sent la resposta de l'Estat espanyol, podem estar al caire del sorgiment de la defensa armada per part catalana. Aguantaria això la UE? Volen que barrem la lliure circulació

pel nostre territori: ferrocarrils, carreteres, aeroports? Volen arrenglerar-se de la part del botxí que ens humilia, però que no ens colpeja més perquè necessita la riquesa que generem amb el nostre treball per alimentar els seus exèrcits d'inútils? Llavors la UE també seria objectiu de la lluita dels catalans, perquè no hauria servat ni gota d'una cultura occidental que cada dia és més història fossilitzada i no pas força de la seva població.

Compte perquè pot estar en joc el propi projecte europeu, incapaç de garantir els drets humans i solament útil per al comerç i per a l'enriquiment d'unes quantes multinacionals. És Europa, bressol de la civilització occidental, allò que pot petar, a part d'Espanya. Oswald Spengler avançava la decadència d'un Occident que es redreçà gràcies a l'ajut americà i a la cultura europeista dels pares de la UE. Però la falta de contingut humanístic i de defensa dels drets de TOTES les persones l'està conduint a una decadència històrica insòlitament veloç: Europa, com a bordell de comerciants i de funcionaris, serà venuda a l'harem del serrallo de qualsevol proxeneta oriental. Avui es pot pronosticar que la UE, després del Brèxit, ha rebut un cop de llança del qual podria morir en no voler entremetre's en les accions feixistes del govern criminal del PP. Que pensin els europeus si és normal –o bé molt preocupant– que el terrorisme de policies, convertits en nazifeixistes, sigui aplaudit per una majoria preocupant de la població espanyola, esperonada per la complicitat del PSOE i Ciudadanos.

L'AMENAÇA DEL DIÀLEG

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Es congria la tempesta i ja surten els cargols. Amagats, expectants, vaticinaven un fracàs: "no hi haurà referèndum" i convertien el seu desig en pronòstic, però se l'han hagut d'enfundar. "No hi ha garanties" acusaven, mentre els seus amics del *gobierno* preparaven la batalla campal. I ha resultat un model de consulta democràtica malgrat les gimcanes que ha calgut fer per assegurar el material de votació i l'obertura dels col·legis electorals, sense més incidències que les que s'ha pogut veure en imatges per televisió i d'internet, provocades per la irrupció d'agents d'un Estat que va voler sembrar el terror (terrorisme) i només van aconseguir evitar alguns milers de vots, apareixent davant del món amb la seva autèntica faç de feixistes.

Garanties? Es podia tenir oficialment més garanties que les ofertes pel govern de la Generalitat i altres agents socials? Però si es va haver de fer de forma mig clandestina i amb les nostres autoritats amenaçades i detingudes!! Quines garanties poden demanar aquells que es van cuidar prou que no se'n pogués garantir res? Han pressionat el socialistes per tal que la votació gaudís de les garanties normals? No. S'hi han mostrat mai a favor de garantir al poble català el dret d'autodeterminació? No. Llavors què garlen ara? Reclamen un diàleg en el qual ells fa anys que ja han triat bàndol i, ja se sap, no es pot ser jutge i part. Ells juguen amb l'esquerra espanyola, i aquesta esquerra

juga en el mateix equip que la dreta. Al PSC li ha caigut la darrera lletra de les sigles.

Volen ser mediadors i no van condemnar com calia les agressions contra la gent. És com justificar les càrregues policials a les manifestacions pacífiques durant el franquisme: no existien llavors lleis que emparessin el dret de manifestació i sí les que el prohibien. Ergo: les pallisses que alguns hem conegut per part dels grisos eren legals, i les manifestacions no tenien "garanties". Les lleis espanyoles mai no ens garantiran el dret a votar sobre quina mena d'estat volem per viure. L'any 1978 sembla ser que un país sense cap coneixement polític va condemnar-nos a viure a Espanya eternament i no tindrem mai el dret a canviar això de forma ordenada i pacífica. No els cal negociar res, tot els està bé, als governants espanyols. Es tracta de no afluixar el nus ni un mil·límetre. Mai no negociaran ni baixaran del burro.

I els socialistes ho saben, això: molts d'ells provenen de famílies franquistes, aquí i allà, són l'ala progre del franquisme, menys feixista, més marxista, però igualment amb una visió tancada i totalitària de l'espai polític. Volen convertir la victòria de l'independentisme en una derrota relativa d'on treure suc per alimentar les seves amenaces. Ells no poden treure al carrer tres milions de catalans favorables al federalisme, per això diumenge 8 han de llogar autocars, fer entrepans, i escampar alguns centenars de borderlines com quan Franco venia a Catalunya, que portaven vaixells plens d'aplaudidors, ninots de claca que repetien el seu nom al pas de la sinistra comitiva.

El director de *L'Avenç*, revista mig seriosa d'un sociatisme definitivament grogui, envia per internet als seus contactes uns manifestos que ningú no li demana i que ara, directament, fan més pena que goig i que perjudiquen la imatge d'una publicació que havia estat molt prestigiosa entre l'esquerrisme de calçotets emmidonats. Doncs bé, el baranda es despatxa contra el PP a costa de la sang de l'1-O, però acaba per fer el misto de la seva vida (i en porta molts) quan escriu: "el referèndum de diumenge està mancat de les més mínimes garanties perquè pugui ser considerat vàlid, i per avalar per tant una declaració d'independència" diu el cínic director d'una revista que porta anys en

fallida econòmica i moral. Així avala l'estratègia del terror: qualsevol pas que es faci per recuperar la sobirania pot ser atacat pels jutges i per la policia terrorista per mantenir els catalans dins una legalitat que mai no els deixarà triar en llibertat. I això ho accepten els governs del PP igual que ho fa el PSOE i bona part dels grups que s'autoanomenen d'esquerres. Per mantenir lligada Catalunya no hi ha matisos entre els espanyols. El director "avençat" ens vol eternament orfes de garanties, perquè fins si un dia es decidissin a deixar-nos votar sobre la qüestió, quines garanties ofereix l'Estat espanyol? Recordem què passa sempre amb el vot dels catalans a l'estranger quan hi ha hagut eleccions al Parlament català? A les darreres del 27 de setembre de 2015 la van fer de l'alçada d'un campanar: les irregularitats en el vot dels residents a l'estranger es van comptar per milers. Garanties l'Estat espanyol? Garanties de mentides i de tupinades, si de cas.

Quines penques, aquests negociadors! Comencen per desacreditar un referèndum organitzat des del poble i amb tot el poder d'un Estat (teòricament desenvolupat) en contra que, mal que els ha pesat, s'ha portat a terme i ha donat uns resultats. L'independentisme és l'enemic d'aital "mediador" sociata, que ha quedat amb les vergonyes al descobert i avui s'apressa a ajuntar gent per desfilar al costat dels falangistes i altres excrements del franquisme. El PSOE-PSC ha arrenglerat definitivament els seus sospirs amb els d'aquells que van assassinar centenars de milers de persones per imposar la seva visió d'*una, grande y libre*. Fora caretes! No poden ser, ni avui ni mai, el "policia amable" que t'aconsella amb veu mel·líflua per tal que no votis, després que el "policia dolent" t'ha tustat les costelles amb el mateix objectiu. No hi haurà cap consulta pactada si no tenen clar que la guanyaran ells. Prepareu-vos pels cants de sirena i pels massatges televisius. I per veure aquests "socialistes" desfilar de bracet amb els franquistes de sempre, aquests que no s'han hagut d'avergonyir mai perquè ningú no els va muntar cap judici de Nürmberg. Feixistes i socialistes (tenen molt en comú) brandant la bandera sota la qual van torturar, empresonar i assassinar molts dels nostres avis. La del Cara al Sol,

la dels terroristes que segueixen manant avui a Espanya perquè Franco va poder morir al llit i no acompanyant Carrero Blanco.

PLANTALECH I ELS FRANCISCANS

Octubre 2017. *El Tres de Vuit*.

"Roc i soca", pintures de Fèlix Plantalech al claustre de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès fins el 12 de novembre.

El goticisme proveí els cristians d'una faç més lluminosa, interpretant l'ordre a través de l'Amor de Déu i avançant-se al Renaixement en situar l'home en el punt de mira de les especulacions mentals i físiques: el saber, les ciutats i els afanys de la gent per perviure i ser (cosa gens fàcil). Quedaven enrere les lluites romàniques per la terra, el pa i les guerres de subsistència amb els mahometans. L'home gòtic és el de la raó i la superació de la barbàrie inculta. Ramon Llull abandona l'espasa i s'aferra a la creu en un idèntic afany per afirmar les seves raons a través de la fe, per triomfar contra la desesperança i fer de l'Amor a la divinitat la seva justificació existencial, la de tot el seu món medieval assetjat pel relativisme aliè i el desànim dels escèptics. Llavors –com avui– la cohesió moral solament es podia fabricar per la

força de la coerció o per l'amor de les partícules fonamentals a base de pressió forçada, o per l'harmonia molecular basada en la lliure (mai hi ha llibertat en la necessitat) circulació dels electrons de la darrera òrbita.

Hi ha, a l'exposició *Roc i soca,* uns textos auxiliars de Sílvia Amigó i de Francesc Blanch que endrecen els versos de Llull i contribueixen a explicar les paraules i les imatges. Però l'obra guarnidora de Fèlix Plantalech s'explica sola. L'esperit de l'artista penetra en el de l'artista de l'esperit i una mateixa innocència blava i groga ens endinsa en els secrets de l'ésser l'humà i en la consciència del món. Aquella determinació que cerca el tot a través de la nostra forma mil·lenària d'explicar-nos la vida, la moral, allò que és essencial i el que és superflu.

Tots venim de Barcelona, des de Mir Geribert fins Llull, tot el Penedès hi penja. Les arcades cegues de la part gòtica de Sant Francesc (on ha nascut a la vida i a les llums mig Penedès) ens recorda la nació dels comtes i el seu destí en la cristianització d'aquest racó de la Mediterrània. Un deler orientat a través de la cultura i de la civilització que avui reviu a Vilafranca a través dels seus artistes emmirallats en l'amor diví del franciscà Llull.

AL SEU JOC, SEMPRE PERDREM

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobriranisme*.

A partir d'avui el temps corre en contra nostra. Ho saben a Madrid i per això volen imposar el seu *tempo* constitucional: sis mesos per anar considerant una reforma que, en absolut, servirà per incloure la voluntat catalana de recuperar la sobirania política. Si ho volguessin dues terceres parts de les cambres, podria ser cosa de dies. I si ho dificulta el títol referent a la reforma constitucional, aquest mateix títol pot ser objecte de reforma exprés. La velocitat reformadora d'una constitució que, es diu, costa de canviar ja s'ha experimentat –fulgurant– cada cop que ha calgut harmonitzar-la amb les exigències dels tractats internacionals. En el cas que ens ocupa també el mandat dels catalans expressat el passat 1 d'octubre cau fora de la constitució de 1978 (evitar la secessió catalana o basca fou un dels seus principis), de manera que sembla una ximpleria atacar la iniciativa popular i governamental del Principat pel fet que cau fora de la constitució. Ja ho

sabia tothom en iniciar el viatge. Ara, del que es tracta és que aquesta voluntat democràtica els espanyols la puguin pair adaptant el seu artefacte fonamental. Seria una obra de grandesa, comprensió i humanitat que els agrairíem sempre, que facilitaria el mantenir llaços de bona fraternitat, però impedir-ho no frenaria ara ni en el futur la nostra determinació.

La suspensió de l'entrada en vigor de la Declaració d'Independència fa que el Govern, el Parlament i la majoria del poble català deixin de portar la iniciativa, les imatges de terrorisme policial es dissipen en la retina del telespectador estranger al següent noticiari. La resposta europea al gest de treva del nostre president és inalterable: constitució, legalitat; l'imperi dels advocats al servei de les burocràcies establertes. Gairebé ningú no ha recolzat la declaració, però sí el seu ajornament, que es preveu llaaaaaarg.

Diàleg, negociació, però dins la constitució, allà on les legítimes aspiracions catalanes no tenen cabuda i cal retallar-les, anul·lar-les i devaluar-les en continus conflictes competencials. Catalunya, dins d'Espanya, viu una lenta mort que solament dissimula el tremp dels seus ciutadans, abocats a l'economia i a seguir la idiòcia hispana quan el seu lloc seria l'emulació de Noruega, Finlàndia, Dinamarca o Suïssa. Espanya és idiota, sí, però té un estat i un exèrcit. Nosaltres no. Estem indefensos davant les seves porres, les seves lleis injustes, l'estafadora solidaritat forçada, la cínica negació de la realitat i una incultura tan sideral que comença a ser terra abonada per al ressorgiment del feixisme franquista. Tenim intervinguda la Generalitat, vivim sota l'amenaça del 155, que es mereixeria una resposta de calibre encara més gruixut.

El meu darrer article al DGS el vaig titular "L'amenaça del diàleg", i ja la tenim aquí. Cerquen la dilació per veure si una part de l'independentisme supera la –per a ells– "follia" i "abducció" que provoca l'ànsia de llibertat col·lectiva. La tardança no controlada, no justificada, pot fer saltar pels aires l'aliança del govern del president Puigdemont amb la CUP, una relació de conveniència basada en l'interès –i el compromís– per proclamar l'Estat Català (aquesta denominació

recorda el partit de Macià, el pioner) que pot començar a esquerdar-se. És justament això que busquen Rajoy i Sánchez: cap reforma que ens permetés recuperar la sobirania ni tenir exèrcit propi, condicions ineludibles de qualsevol entitat política que vulgui ser considerada internacionalment. Es vol elongar el temps per atiar les diferències dins l'independentisme, evitar el que ha passat les darreres setmanes: que ningú no mirava de quin partit era l'altre. Es vol desinflar el *souflé* actuant des dels mitjans i les xarxes escampant el desànim i els missatges falsament dialogants que no fan més que negar recer constitucional a la proposta catalana, que ja sabem que cau fora d'una constitució que, en negar el dret a decidir, se situa entre les menys democràtiques del món occidental. No ens deixaran convocar un nou referèndum amb una pregunta tan clara com la de l'1-O. Podrien acabar convocant una consulta on l'opció grossa fóra alguna mena de pacte pseudofederal similar al de les comunitats d'Euskalherria.

Hem de mirar de no repetir la història. 1843, 1856, 1923, 1931, 1939, 2010... Manta vegades els catalans hem vist frustrades les nostres il·lusions de llibertat vetades per un poder espanyol sempre en mans de falsaris, mentiders i lladres. El governant espanyol es caracteritza per ser innoble, cínic, estafador i rastrer. Les corts espanyoles sempre han estat, per als catalans, un niu d'escurçons i font habitual de burla. No hem de concedir legitimitat a unes lleis espanyoles que només pretenen mantenir-nos estacats i enganyats eternament. Trenquem l'estaca o sí que prendrem mal de debò.

REBENTEM-LA!

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Ja el tenim aquí. Ja el tenim a sobre: l'article 155 de la constitució espanyola. Alguns ja veníem avisats de casa des de l'adolescència: tot això anirà molt bé fins que s'hagin de fer servir les trampes que inclou la carta magna, el joc de l'oca, les reculades que permeten revertir la descentralització i retornar l'autonomia al lloc de sortida i sant tornem-hi, que quaranta anys no han servit per a res. Un pas endavant i deu enrere. Espanya és frustrant: ni avança ni deixa avançar, com el gos de l'hortolà, com l'antítesi de Darwin, de Newton i de Montesquieu. Hem volgut avançar desempallegant-nos de la rèmora, del mort vivent hispànic, i ens costarà déu n'hi do deseixir-nos dels morts vivents que avui formen l'elit del poder espanyol.

Però no és aquest 155 l'únic article amb bomba trampa (unes bombes que també poden rebentar de dalt a baix la constitució de la por i el seu règim). Hi ha l'article 8, que autoritzaria la intervenció militar cas de perillar la "integritat territorial de l'Estat" i encara van embotir un altre que es passa per l'engonal tota igualtat davant la llei, tota seguretat jurídica. És dins el títol segon que tracta sobre la corona: "*la persona del Rey es inviolable y no está sujeta a responsabilidad*", és a dir, que ningú no li pot demanar responsabilitats jurídiques pels seus actes. És a dir encara més: que podria cometre assassinat o ordenar qualsevol animalada com fer sortir les tropes per reprimir a la població. I res. Ni jutges ni parlament. Ja només per això cal considerar aquest artefacte com el menys democràtic del món occidental. Una aberració. I a sobre la Unió Europea va empassar-se aquest gripau, aquesta anormalitat antidemocràtica en les seves lleis suposadament defensores dels drets humans. Ja és vist com a la UE els catalans no tenim, ni de bon tros, els drets i llibertats de què van poder-se beneficiar els escocesos quan van decidir democràticament si es quedaven o no dins el Regne Unit. Per a nosaltres, sempre, la lectura de drets, mai els seus efectes. Espanya és anormal, però la UE no millora mai les coses si no és per subvencionar cacics espanyols.

Avui, indefensos de dret internacional, els catalans patim l'amenaça de l'espasa de Dàmocles i els seus articles enverinats. Estem davant de la crua realitat, la mena de constitució que van fer els postfranquistes i altres elements no menys neofeixistes disfressats de demòcrates amb massa pressa per "tocar cuixa".

PP, PSOE, C's i la claca armats d'amenaces legals per, simplement, reprimir la voluntat popular. Què entenen ells per democràcia? La imposició d'una constitució feta amb la por acumulada de quaranta anys de dictadura militar, amb enormes irregularitats durant la seva elaboració i la majoria de la població espanyola d'avui que no la va votar per edat. No es pot anar sempre amb l'argument de la transició perquè el país ja no és igual, no poden pretendre que anem en primera eternament perquè la culata saltarà pels aires... i ja es veu que el sistema perd oli per tot arreu.

Espanya sempre ha temut que el nostre "fet diferencial" ens portaria tard o d'hora a la secessió. La constitució fou pensada i feta per barrar la nostra sortida de l'Estat espanyol, una constitució redactada amb pistoles damunt la taula, potser les mateixes que es van veure a Suresnes el 1974. L'operació de reforma i maquillatge iniciada amb la *Ley de Reforma política* de 1976 demanava una "esquerra" creïble que pogués ser acceptada pel votant que va perdre la guerra i pels seus fills. El PSOE esdevindria "l'esquerra" del règim transvestit, i fins el PCE i el PSUC es van haver d'embolcallar amb la bandera dels "nacionals" si volien tocar algun flabiol dins la banda de Suárez, Fraga i altres franquistes, convertits en "*demócratas de toda la vida*". Socialistes, comunistes i fins molts anarquistes van "canviar de sexe", cosa letal per a ells a la llarga. Però la qüestió més important era el separatisme. Sabien que tard o d'hora arribaria per Catalunya, i no tant per Euskadi, on la violència feia de fàcil destriar entre "bons i dolents". Sempre hem estat diferents, per a ells, estrangers que els omplen la bossa i de qui adquirir modernor, cultura i aires de civilització.

Malgrat les apel·lacions al diàleg (cortesia catalana) és clar que no cabem en els límits de la seva constitució: cal superar el marc i rebentar-li les costures si no volem perir d'asfíxia i condemnar al no-res el potencial que tenim com a poble, com a cultura, en tots els ordres del saber humà i de les qualitats de l'esperit. Tal i com va el món, som molt més necessaris lliures que no pas com a esclaus inadaptats d'una gent que no ens mereix.

CARTA A UN AMIC AMERICÀ

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Benvolgut Ulisses.

Fa justament trenta anys que ens vam conèixer en un concert d'Skatalà a la Barcelona que vivia l'eufòria desfermada pel COI quan va ser feta seu olímpica uns mesos abans. La Barcelona de Gaudí, de l'Eixample, de les xibeques a la plaça Reial i del Barça. Però la Barcelona tràgica de les revoltes induïdes per agents estatals disfressats de proletari, la llanguida Barcelona estival cantada per un Boris Vian molt més noucentista que no pas surrealista.

Doncs bé, darrere Barcelona hi ha un país que molts no heu conegut perquè no surt a les guies de turisme urbà calçacurt i anaeròbic. Però la carn i la sang de la nostra capital s'ha fet i s'alimenta de la seva suor, del seu enginy, amb les seves paraules i amb una ànima tan pròpia com la que pugui tenir un alemany, un suís o un estatunidenc. Veieu els fruits de la nostra civilització: els edificis, la ciutat, la gent, la

gastronomia, l'espai, però no us atureu a pensar per què aquí? Per què no més avall? Perquè ningú no us ha ensenyat que el nostre poble es nodreix de moltes adquisicions: ibèriques, romano-cristianes, jueves, musulmanes, germàniques, que educa la mainada de forma gairebé zoroastriana, que la nostra característica principal és i ha estat l'amor pel treball, el bon criteri i la lluita per preservar i recuperar la llibertat perduda.

Ulisses, aquests dies, prou que ho saps, el poble català malda per servar la seva dignitat i ha celebrat un referèndum on el 90% dels participants ha expressat la voluntat de recuperar la independència. Saps, per les imatges que has vist per televisió, internet i per les explicacions de la premsa que el govern espanyol s'ha oposat amb violenta contundència. Hi han actuat, agredint persones de totes les edats, aquells "*maderos*" i "*picoletos*" que alguna vegada ens havien detingut per l'aspecte "kaleborrocaire" que ens caracteritzava en aquells anys, quan el seu tribut de sang apareixia, amb la regularitat d'un metrònom, a l'hora de les notícies.

No accepten la veu del poble. Madrid sembla Pekín o L'Havana. S'omplen la boca amb la paraula "democràcia", però no van mai més enllà d'una democràcia orgànica: organitzada per ells, amb les fronteres ben delimitades. Van fer una constitució amb bombes-trampa on les principals promeses (dret de vot, autonomia) poden saltar pels aires de forma totalment constitucional. Si es veu afectada la integritat territorial (com és ara el cas) l'article 8 autoritza la intervenció de l'exèrcit, de manera que tot l'ordre civil democràtic quedaria relegat pels generals i el seu cap suprem, que és el rei (i no el govern) segons queda clar en l'article 62. A més, el rei pot fer allò que li roti amb el poder, servint-se del *seu* exèrcit, sense que ningú no li pugui reclamar cap mena de responsabilitat gràcies al molt constitucional article 56.3.

Ja veus, Ulisses, sobre quina desgràcia jurídica reposa la nostra suposada democràcia. Si es pot convertir en una dictadura, sense deixar la cobertura constitucional, la poca autonomia que concedeix a la nació catalana també pot ser revertida i esquarterada gràcies al 155,

una mena de Saturn que al final del seu procés caníbal haurà amputat algun altre membre, a part del català. Encetada la via, altres territoris (València, Mallorca, Esukalherria) abandonaran aquesta "democràcia a l'espanyola".

La politologia hispana va produir aquest artefacte de feixisme constitucional encobert que ara s'està posant en marxa contra Catalunya. No donen més de sí: absolutisme, *pronunciamientos*, cops d'estat i totalitarisme ideològic d'arrel marxista quan s'esgoten les raons del falangisme més rupestre.

Ulisses, els europeus sempre estarem en deute amb el poble nordamericà pel seu esforç en l'alliberament del càncer nazifeixista durant la Segona Guerra Mundial. El desembarcament a Normandia canvià la nostra història, la força anglosaxona decidí la lluita a favor de la democràcia (que molts donaven per definitivament enterrada). Però l'alè de llibertat no arribà als pobles espanyol i català fins molt més tard: els peatges de la guerra freda van beneficiar el nostre dictador feixista (imposat gràcies als seus amics Mussolini i Hitler), i el van mantenir amb tot el seu poder satànic fins al llit de mort. Eisenhower es va fer un favor apostant per l'anticomunisme de Franco, però aquesta benedicció va condemnar (per sempre?) la solució a la nostra qüestió nacional. El món observa el ressorgiment de règims amb tendències totalitàries per diverses causes. Aquí i allà els drets i les llibertats comencen a posar-se en qüestió. Com passà durant els anys vint i trenta, la gent mira cap a un altre costat si no es veu directament afectada. Però Europa és una comunitat de veïns i quan un queda inundat o veu calar-se-li foc a la casa, tard o d'hora la resta s'hi veurà afectada.

Cal tenir en compte que alguns dels actuals estats d'Europa s'estableixen sobre nacions úniques o diverses nacions, d'entre les quals una s'erigeix com a model cultural, polític i social per sobre de les altres, a les quals pretén sotmetre tot assimilant-les. És el cas de Catalunya respecte a l'Espanya castellana, o d'Occitània respecte a França, o d'Escòcia respecte al Regne Unit dominat per Anglaterra.

La pretensió de Catalunya, referendada pel poble en un comici boicotejat i agredit pel govern central, queda fora de la cobertura cons-

titucional, gairebé per definició: els redactors del text, estimulats per la coerció militar explícita, van fer de la constitució un instrument invulnerable a qualsevol ajust politicoterritorial. De manera que un procés d'autodeterminació a Espanya sempre hagi d'acabar en empresonaments, multes ruïnoses o enfrontament armat. Si Europa i el món volen evitar la balcanització de la península Ibèrica caldrà que l'ordre internacional s'imposi damunt l'aberració constitucional espanyola, incapaç de servir per resoldre problemes tan bàsics, i que obligui a l'oligarquia espanyola (la mateixa que fa cops d'estat, que imposa generalíssims o que utilitza els partits per organitzar el saqueig sistemàtic a l'erari públic) a acceptar la lliure determinació dels catalans (i de qui ho demani), perquè el reconeixement d'aquest dret humà fonamental pot estalviar rius de sang.

Amic Ulisses, caldrà tornar a tensar l'arc per foragitar la munió de pretendents que volen dominar la nostra terra, rica i plena perquè així l'hem fet els catalans (vells i nous).

BOMBES TRAMPA

Octubre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Que la constitució de 1978 va ser un artefacte d'espoleta retardada elaborat pels franquistes, un cop mort el dictador, al qual s'hi van aferrar aquells que procedien de grups i partits de tradició democràtica, és un fet sabut. També sap, qui ho ha volgut aprendre, que aquell procés constituent va patir irregularitats tan flagrants que avui no seria acceptat per la part de la població més conscient.

Van fer una constitució amb una faç democràtica a través del pluripartidisme, sense preveure més participació política que la canalitzada pels partits. Però la part fosca de la constitució, aquella que ningú no comentava perquè es pensava que mai no s'arribaria a precisar, resulta que preveu ni més ni menys que l'extermini de la voluntat popular d'una part dels ciutadans si aquests gosen voler anar més

enllà dels límits invulnerables, ferrenys, que imposa l'articulat per canalitzar la descentralització i contra qualsevol intent de les nacions segrestades per Estat espanyol d'anar més lluny, com ha acabat passant a Catalunya. Perquè a Espanya els partits majoritaris conserven la mateixa visió de l'Estat que tenia Franco, i actuen com a neofranquistes en treure el bastó gros contra una "comunitat" que ha decidit fer us de la sobirania que li reconeix la infausta constitució. Perquè si la "sobirania nacional resideix en el poble espanyol", els catalans no som "nacionals" d'Espanya, sinó nascuts i naturals de la Nació catalana, molt anterior a l'espanyola (que no existeix com unitat homogènia), i les nostres institucions són més antigues que les seves. Així, el poble català, que encarna la Nació, va decidir l'1 d'octubre de 2017 separar les seves institucions polítiques de les de l'Estat espanyol per constituir-se en República de Catalunya.

La reacció del poder espanyol ha estat activar un dels articles-trampa amb què es va dotar la constitució per tal de fer una involució controlada vers el punt d'origen d'aquest Estat que va néixer el 1939, tan il·legítim avui com ho va ser aquell que va acabar amb la Segona República. Altres articles que els ciutadans haurien de llegir i meditar són el 8, el 56.3 i el 62.h, autèntiques bombes-trampa, a partir dels quals es pot rebentar la democràcia i establir una dictadura militar directament, i sense sortir de la constitució!!! quina perla legislativa totalment dirigida a impedir per terra, mar i aire que es toqui la composició territorial del que ells consideren la seva "nació", però que no és més que les escorrialles de l'imperi pancastellà. Aquesta constitució hauria de ser denunciada mundialment com l'excrecència d'un sistema feixista que es va voler perpetuar cobrint-se amb el vel del sufragi universal. Prou que ho van assajar mentre vivia el dictador amb aquell avortament anomenat "democràcia orgànica". Si va servir el 1978 per superar –a mitges– el franquisme, avui és la clau del desgavell que viurà TOT l'Estat per no saber preveure, veure i entomar uns esdeveniments que tenen, per l'existència de la pròpia Catalunya, un destí marcat i inexorable. Ens han intentat esborrar com a cultura, no han pogut ni podran. Fóra més intel·ligent facilitar les coses i trobar soluci-

ons, però al marge d'una constitució que es va fer per mantenir, precisament, una submissió que no acceptarem mai més.

Article 155

1.- Si una Comunitat Autònoma no complia les obligacions que la Constitució o altres lleis li imposaven [*quan és el govern qui incompleix, no passa res, quan les lleis es fan per minvar l'escassa autonomia, ningú parla d'incompliments, sinó d'imperi legal, malgrat que es contradigui l'esperit de les lleis*], o actuava de forma que atemptés greument contra l'interès general d'Espanya [*decidir que hom vol viure separat d'Espanya no és atemptar contra l'interès general sinó posar en efecte un dret humà universal: deixar qui et maltracta és lògic i saludable, és fugir de l'atemptat continuat que infligeix un Estat que té segrestada la voluntat d'una nació*], el Govern, previ requeriment desatès fet al President de la Comunitat Autònoma [*en aquest cas, el President atén el mandat democràtic del seu poble, que forma una nació sobirana de fet*], amb aprovació per majoria absoluta del Senat, podrà adoptar les mesures necessàries per tal d'obligar-la al compliment forçós de les dites obligacions o per tal de protegir l'interès general esmentat [*l'interès general hauria de ser promoure la convivència entre comunitats i nacions, per això cal atendre la voluntat expressada pels catalans en un referèndum que, malgrat el boicot estatal, va ser molt clar. Si es pretén fer complir la coacció del poder espanyol per la força, això podria ser l'origen d'un conflicte violent de grans dimensions. Cal recordar exemples no llunyans que, a més, es van saldar amb la independència de diversos territoris a Europa*].

2.- Per a l'execució de les mesures previstes a l'apartat anterior, el Govern podrà donar instruccions a totes les autoritats de les Comunitats Autònomes. [*La col·laboració d'altres comunitats en la repressió contra la República de Catalunya seria considerada com un precedent en les futures relacions. Geoestratègicament Catalunya és situada en un lloc clau per als contactes econòmics, personals i culturals. Les regions espanyoles anticatalanes quedarien física i mentalment més a prop de l'Àfrica més subdesenvolupada que no pas d'Europa i del món civilitzat occidental*].

MALES BÈSTIES, MALA RAÇA

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No cal deixar de ser republicà per fer una petita capbussada en la nostra història avui que tornem a tenir els nostres governants –democràticament elegits– a les presons del bastard rei castellà i la seva cort de porcs –teleevasivament triats per altres porcs com ells–. Però deixem-nos de diplomàcies i anem a fer memòria. Sense anar massa lluny, tenim la captura del president Companys per part de la Gestapo, el seu lliurament als gossos de Franco, la tortura i la farsa de judici que serví d'excusa per assassinar-lo vilment a Montjuïc. Com devia ser d'aclaridora la situació pel seu defensor! El capità Ramon de Colubí va acabar deixant l'exèrcit i exiliant-se a Veneçuela, fastiguejat del cau de rates que era l'Espanya franquista. Un altre membre d'aquella paròdia judicial va llevar-se la vida. És el destí que segurament espera als darrers arreplegats del franquisme, aplegats en la cova d'Alí ba bà que és el PP, i que solament esperem que no esquitxin, i que serveixin d'escarment per als seus avaladors i descendents. Tot i que alguna cosa té la terra espanyola que acaba per podrir fins els millors elements (on és la solidaritat democràtica dels cranis hispànics que encara pensen?). Massa morts a les cunetes, massa electromagnetisme cancerigen. Massa mala llet.

L'afició a matar-nos els caps i cabdills ve de lluny. De tots és sabuda la repressió contra el general Moragues, de qui van penjar el cap durant més d'una dècada al Portal de la Pau de la Barcelona vella. Quins acudits demoníacs, quina raça d'escurçons i de males bèsties. Però encara podem anar més enrere i llegir en l'anònim *Escriptura privada*, escrita entre 1466 i 1479, el capítol de "La fi del comte d'Urgell", referida a Jaume II, comte d'Urgell (1379-1433), el pretendent amb més probabilitats de successió a la mort de Martí I el 1410. Un cop falsejat tot el procés d'elecció dels pretendents, Jaume, que va defensar-se de la usurpació de Fernando de Antequera, aspirant castellà de la línia bastarda dels Trastamara, fou empresonat primer al castell d'Ureña (Valladolid) i després, atenuada la "dispersió penitenciària", a Xàtiva, on els parents de l'indigne Fernando li van donar el "passaport" quan comptava cinquanta-tres anys i era un obstacle molt seriós per a la consolidació de l'estranger castellà i la seva cort de bandarres ibèrics i botiflers locals (que mai no en falten). Referint-se al destí final del comte d'Urgell, l'Escriptura relata així l'exercici del dret entre una gent en què el GAL és cosa normal:

«*E de fet, certa jornada ab molt gran secret e molt cautelosament lo dit Rey e ses Infants vingueren al castell, e donada la letra al catlà [carceller], ells se retragueren en un retret del castell de Xativa; e retrets digueren al catlà, que era del Comte d'Urgell; e per quant era encara molt matí, lo catlà los dix que encara no era llevat del llit. Ells li digueren quel fes levar e quel fahes venir a ells en lo retret* [cambra] *hon eran, car ells volien parlar ab ell.*

«*De continent, lo catla ana alli hont lo Comte jahie e despertal e dixli: "senyor comte, açi son lo Rey de Navarra e los Infants don Henrich e don Pedro quius demanen, car dien voler parlar ab vos; axi que sius plaura, levau vos e veniu, car ells vos demanen cuytadament que dien sen volen anar". Lo Comte qui oy que tots los tres germans heran aqui, tenintse per mort, de continent dix: "O Catla, mort som jo". Lo catla dixli: "com mort, senyor, no sou pas verament". Dix lo Comte: "si som". E axi ab mortal congoxa ell se dressa al llit e llantsantse lo jupo demunt, ell comensa a dir una molt piadosa exclamació a nostre senyor Deu, del seu gran infortuni e de la sua extrema desventura: e axi ab molts grans gemechs e suspirs sentint-se la mort, ell se vestí; e*

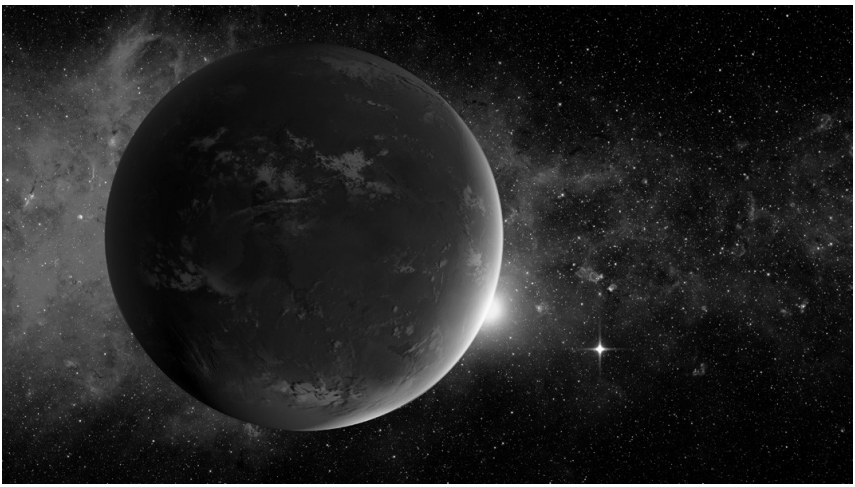
vestit tot tremolosc com aquell que porten a sententiar, ell segui lo catla quil mena en lo retret hon era lo Rey e los Infants; e anant alla, abans quey plegas, ell se gira al catla e li dix: "recorte catla que abans que no seran passats cinquanta anys, la mia sang e destructio sera vindicada no solament en aquest, mes en tots aquells qui son estats causa e ocasio de la mia destructio".

«*E dites aquestes paraules, lo catla lo mes dins lo retret, e de continent fo dins, digueren al catla que eixis fora: exit lo catla ells se tancaren dins amb ell, e lo catla scoltant defora, oy dins molta remor; e entre les altres coses, oy tres o quatre crits que lo Comte mes, dient. "no se tal cosa, no se tal cosa"; e axí dins lo retret lo comte fo offegat per los qui ab ell eran dins e vehent lo Comte jaure alli mort, met agrament a plorar, cridant greument que havien fet, ne quina raho e compte donaria ell al Rey e al batlle de Valencia de la persona del Comte, e ells diguerenli que no curas, que allo era stada la voluntat del Rey; e de continent ells faheren pendre lo cors del Comte e despullarlo e faheren lo metre dins lo llit hont jahie, e digueren e manaren ab molt gran pena al catla que no digues res del qui era estat fet, mes que fingis e digues com ell lo avia trobat mort en lo llit; e molt cuytadament lo Rey y lo Infants se isqueren del castell e sen anaren.*»

No fa cap gràcia que la caterva castellana tingui entre reixes cap governant nostre, perquè ens temen més que una invasió de moros. És la mania que tenen de fer-nos com ells, podent ser molt millor restant com som. El pobre Frederic de Sicília (1402-1438), fill natural de Martí el Jove i nét de Martí I, que estava a punt de ser legitimat en una cerimònia cívica i religiosa el dia abans de morir l'avi, va mantenir també la lluita armada contra els intrusos castellans, però fou apressat, i aquest va morir enmig la tediosa desolació dels camps castellans, plans com l'encefalograma dels seus habitants, a Ureña, als trenta-sis anys. Un home fort, guerrer com el seu pare, ben pujat... però l'autor de l'Escriptura no recull el seu romanç, ni n'ha quedat gran cosa en les nostres lletres i rondalles: es va passar mitja vida engarjolat per una de les pitjors xurmes que ha patit mai el món (a banda de la bogeria nazi, però no massa lluny d'ella). Una horda innoble a qui algú hauria d'aturar els peus i tallar el cap pel bé del procés d'hominització comú en el planeta.

HI HA VIDA MÉS ENLLÀ DE LA SEVA CONSTITUCIÓ?

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Sembla que alguns volen negar-ho. Són aquells que van còmodament instal·lats en un tren que té per a ells tota l'aparença de la veritat: una unitat de destí dins l'universal, que deia aquell que va matar uns centenars de milers de passatgers perquè no volien compartir la mateixa ruta vers el desert intel·lectual i moral. El tren de la constitució del 78 no era nou, sinó que aprofità la vella locomotora de la dictadura militar i afegí alguns vagons inspirats en l'antiga constitució republicana. Així es reprengueren les velles incomoditats del conflicte competencial, les arbitrarietats del govern central i la prevaricació de la justícia contra els interessos de l'administració catalana. *Dejà vu*. Un nyap hispànic que el temps està fent saltar pels aires, malgrat els nobles intents de reforma impulsats des d'aquí. Tic-tac, tic-tac, una bomba amb el temporitzador a punt d'arribar a zero.

El poble català –la seva majoria conscient– ha gastat molta paciència amb un poder castellà sempre arrogant –però retardat per copsar l'Esperit del Món– i ja fa uns anys que ha dit prou. Ha estat llavors

que la maquinària del procés d'autodeterminació s'ha posat en marxa, per tal d'obrir noves vies a un futur alliberat de servituds vers un poder inepte i superb, de frens a la pròpia existència i de robatoris "legals".

Astut, però ressagat, el poder espanyol i els passatgers que van més ben acomodats dins el comboi, reclamen als catalans emprenyats la seva submissió a la "legalitat", obediència a una constitució que va néixer de la necessitat del moment històric sota l'amenaça militar i amb una sèrie d'irregularitats que avui la farien inadmissible en un país amb una mínima tradició liberal i democràtica. Cal apuntar, també, que aquella constitució només va poder ser votada per gent que avui té més de seixanta anys, unes generacions educades i marcades per l'estupidesa franquista, pel totalitarisme. Uns comicis als quals no hi van poder concórrer els centenars de milers d'exiliats republicans de la guerra ni els seus descendents. Una constitució feta a mida per a la continuïtat del règim, més enllà de Franco, amb la marginació de tots aquells que no combregaven ni amb la monarquia, ni amb el perdó a les atrocitats comeses pel franquisme, ni amb un sistema autonòmic absurdament generalitzat, basat en la ineficaç descentralització republicana, i que buscava, per sobre de tot, evitar la federalització o secessió de catalans i bascos.

Però la majoria va admetre superar la dictadura ni que fos per aquesta porta falsa. Certament, durant anys, mentre canviava la mentalitat del país, la constitució ha jugat un paper normalitzador prou digne fins que la política recentralitzadora dels partits espanyols majoritaris i la falta d'adaptació als temps actuals n'han fet d'ella una nosa, i fins una amenaça –a dia d'avui– en mans dels detractors del nostre dret a determinar el futur per nosaltres mateixos. L'autodeterminació és el primer dret fonamental de tot poble o nació, sense el qual no existeix cap mena de democràcia; tota llei imposada és una arbitrarietat colonial que unes nacions imposen sobre d'altres per tal d'explotar-les. En el cas català, la sola supervivència de la llengua i la cultura ja demostra la impotència i inferioritat de la nació que l'ha volgut suplantar.

¿Com és possible, doncs, plantejar a Espanya aquest dret fonamental d'autodeterminació, que reconeix la comunitat internacional, precisament per evitar el recurs a la violència i canalitzar-ho per vies legals i sensates? La constitució no ho permet –diuen–, i els partits majoritaris s'atrinxeren en aquest argument: la constitució ho impedeix, tot i que a la constitució se li ha ensenyat a dir moltes coses en el passat, quan la voluntat d'aquests partits confluïa. ¿Haurà de morir la meva generació atrapada en aquesta teranyina constitucional induïda pels hereus del franquisme, que ho deixava tot "*atado y bien atado*" i amb la qual es van deixar abduir les generacions dels derrotats pel feixisme per evitar-me a mi continuar sota el jou dels bardaixos uniformats? El franquisme és horrorós quan és original, però quan intenta amalgamar-se amb alguna mena de democràcia el resultat és encara més penós: l'empudega, la torna putrefacta, tot ho prostitueix. Exemples? Ara mateix. I escolteu atentament com s'esgarrapen la cara i s'esquincen els calçotets en el moment en què han vist un poble valent i tip d'escarnis, el català, tirant de les seves institucions i legítimes llibertats per tal d'escatir civilitzadament el llarguíssim plet amb Espanya, tant si el seu dret és contemplat per la constitució com si no: hi ha moments en què les accions honorables han de transcendir les lleis ofensives, és de sentit comú defensar-se d'elles, i fins una missió davant la història.

La constitució del 78 eludia la tria entre monarquia i república: es va ataconar en el seu articulat tot allò que significava una continuïtat estructural de l'estat franquista, i s'ha fet servir la seva interpretació per extorquir les competències catalanes i per fer avortar el caire federalista d'un estatut, el de 2006, que hagués mantingut els catalans dins la il·lusió del joc hispànic potser durant mig segle més. És per tots aquests abusos de poder, per l'arrogància dels polítics espanyols i de les oligarquies castellanes que molta gent catalana no ha vist més sortida que dir prou i apostar per la independència. És que es podia resoldre la disjuntiva políticament? Ja es veu que no: per a ells no hi ha vida més enllà de la constitució, i potser tenen raó: sense la seva principal colònia, tindran que pensar, estudiar i treballar molt per arribar a

ser autònoms... o buscar noves bèsties que tirin dels vagons. Davant l'opció democràtica plantejada per Catalunya, la constitució i els jutges són la seves úniques armes. I encara sort que la UE i l'OTAN difícilment permetran un nou cop d'estat autoinduït amb la finalitat d'acabar amb el catalanisme independentista per la força, un escenari somiat però improbable per als fills dels degolladors del 36-39.

La crosta espanyola no vol sentir-ne a parlar, de drets d'autodeterminació per a cap de les seves "regions". El diàleg és inviable contra les cares de formigó armat d'una elit cleptòmana, que canvià el falangisme de la porra per la plutocràcia coronada com a guia ideològica. Per a ells, tot anava fantàsticament. No hi havia escletxes en el seu sistema, semblava. No han aportat cap sortida intel·ligent al conflicte nacional català i perdran la molt menystinguda joia de la corona; ara o més tard. Votàrem l'1-O. El problema serà si el sistema constitucional del 78 podrà sobreviure a la sotragada, i si conservarà alguna capacitat per donar una vida extra a la pobra Espanya que quedi, la dels voltors, però gairebé sense carronya a la carcanada. Potser Alemanya vulgui comprar-la per convertir-la en el geriàtric de la seva massa obrera.

CITEM LES COSES PEL SEU NOM

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Llegeixo moltes filigranes per evitar qualificar el que ens està passant com es mereix. Certament, el govern català, com el de Madrid, han estat formats per representants triats democràticament a través de partits polítics en la versió partitocràtica del parlamentarisme de sufragi universal. Certament que ens han aplicat l'article 155 d'una constitució que permet fins i tot fer cops d'estat miliars sense sortir de l'articulat aprovat per majoria el 1978 i elaborat sota la pressió dels militars que manaven a Espanya durant el franquisme i anys posteriors. Així tenim que "el Estado de las autonomías" pot ser rebentat constitucionalment, com ha passat a Catalunya des de fa uns dies. S'hi ha fet un cop d'Estat contra les nostres institucions, regides per representants electes, de forma ben legal. Ara, alguns, comencen a descobrir el bòdrio que ens ha estat emmarcant el sistema polític des de fa quaranta anys. Qui fa un cop d'Estat, ni que sigui legal, i deixa una part del territori sense els seus representants (alguns a la presó, altres exiliats), segueix les mateixes tàctiques que els feixistes italians i els nazis alemanys, que es van fer amb el poder a casa seva també de forma molt legal, seguint els canals del poder legítim, però asfixiant el sistema democràtic de tria. El govern espanyol, tan constitucional ell, ha implantat la seva dictadura a Catalunya usurpant unes funcions i uns poders que són i han de ser regulats pel Parlament català, molt més antic que les corts espanyoles i amb molta

més tradició pluralista. I com que aquests descendents de l'Espanya franquista van copiar el model del feixisme italià, cal normalitzar-ne el concepte i el nom en referir-nos a l'actual estat de coses: estem, els catalans, dins d'una dictadura feixista controlada pels poders espanyols, que són il·legítims a casa nostra, i que avui podem considerar que han trencat el pacte constitucional. Catalunya se n'ha de desentendre dels invents polítics espanyols, sempre pensats per anul·lar o restringir les nostres llibertats. No tenim més govern propi que aquell que avui dorm a la presó o a l'exili. En qualsevol país normal del món això seria tingut com un 'casus belli' i podria desencadenar un duríssim contraatac per expulsar les forces que mantenen aquest aberrant estat de coses. Ja sabem el tractament que s'hi va donar a nazis i feixistes al final de la Segona Guerra Mundial. Per desgràcia, els aliats van deixar que a Espanya la bèstia franquista pongués i covés massa ous.

REVENJA

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'origen de la justícia és la venjança, l'instint de retornar a l'equilibri primigeni allò que ha estat alterat contra la pau, la seguretat i la convivència dins d'un grup humà. "Qui la fa, la paga", "tal faràs, tal trobaràs", si bé és cert que "feta la llei, feta la trampa".

L'origen de la justícia és la llei del Far West: un home, una pistola, un codi moral. Però la vida en comunitat demana el sacrifici de delegar en l'àmbit del comú l'administració dels càstigs i de les penes als infractors de la consuetud. D'això en sabem molt els catalans, acostumats des de fa tres-mil anys a la civilització i a la convivència: des dels ibers fins el Codi dels Usatges, des del Dret romà i el Liber Iudiciorum fins al Codi napoleònic, passant per desenes de compilacions constitucionals per tal d'harmonitzar la vida civil del país.

Però totes aquestes lleis i reculls no ens han servit pas gaire en quedar obligats a la submissió militar o constitucional espanyola, i tot

just es va poder servar en part el codi civil autòcton, que és un exemple d'equilibri, de maduresa, i fins de feminisme, en comparació amb les sempre retrògrades lleis espanyoles, pensades per mantenir privilegis i odioses subjeccions territorials.

Als catalans ens van derogar les corts i totes les institucions polítiques pròpies amb els decrets de Nova Planta, però la lluita va ser molt forta: la invasió militar no va evitar una molt dura resistència contra el rei borbó. Carrasclet i altres caps de partides van ser el malson dels conqueridors durant dècades, causant estralls en les files espanyoles en accions que eren venjança desesperada, sistemàtica: un càstig diví per haver gosat petjar unes terres, les catalanes, que no han estat mai espanyoles per voluntat indígena. El mateix Ferran II, el catòlic, va mirar de desfer el vincle creat amb Castella arran del seu matrimoni amb Isabel, però les tropes castellanes li ho impediren.

Als catalans ens han detingut i assassinat un president –Companys– legítimament investit, però llavors no va passar res: el país era desballestat. Les accions de propaganda i de resistència passiva eren testimonials, adreçades als llibres d'història. En qualsevol altre poble això haguera desfermat una terrible set de revenja. N'hi ha hagut poble on ha sorgit una justícia sumaríssima sobre els caps de militars, policies i polítics implicats en els crims comesos per a dominar-lo. Però quan es desfermen aquests huracans de sang és molt difícil controlar-los i sovint acaben teledirigits per infiltrats que miren de fer-los degenerar els principis i els objectius.

Després d'un procés democràtic que desembocà en la declaració de la República catalana, avui tenim el govern legal de Catalunya repartit entre la presó i l'exili pel fet d'haver complert els compromisos electorals adquirits amb el seu poble. La justícia espanyola actua com un martell aplicant la humiliació als nostres representants mentre que els responsables polítics de la repressió s'escarrassen en mirar cap a un altre cantó per tal de no haver de reconèixer que el "règim del 78" és mort i ja no serveix per regular l'encaix de Catalunya en cap mena de combinació que no li reconegui, al menys, el rang d'Estat. El món també sembla ignorar que aquesta mena de conflictes acostumen a

derivar en banys de sang, i espera que apareguin els morts a les portades del informatius. Tot aboca a haver de "prendre la justícia per la pròpia mà". Mentrestant, cada iniciativa cívica per part nostra rep acusacions indecents de qualsevol mena per tal de seguir-nos recordant "qui mana aquí".

¿Què faríem si algú agredís la nostra gent, la nostra família i cap justícia estigués disposada a castigar-ho? ¿Què cal fer després de tres-cents anys d'humiliacions continuades a tot un poble? ¿què cal fer amb un règim que, com a resposta al plantejament fefaent del greuge històric, segresta els representants o els obliga a l'exili?

On no hi ha justícia sorgeix la revenja tard o d'hora, de forma més o menys espontània. On no hi ha justícia la violència subjectiva hi és cridada. El mal d'un esclat de mala llet general seria la desmesura o la mala punteria. La presó dels consellers, dels dirigents populars, l'exili del president i dels altres membres del govern és un acte polític que busca evidenciar el tracte colonial que Espanya depara a Catalunya, molt gràficament, molt pedagògicament, deixar constància que no necessita negociar res perquè actua des de la força policial i jurídica. El que pot esperar l'Estat espanyol d'això és una retrucada ben contundent contra els seus interessos. Estem davant d'un enemic que clama per una bona "suerte de varas" mentre arriba l'espasa i el "descabello". A falta de justícia, caldrà actuar en justa revenja per posar a cadascú al seu lloc, segons la llei del pèndol, que acaba per refer el camí en direcció contrària i amb la mateixa força que l'havia impulsat inicialment.

ESTAT D'EXCEPCIÓ

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No tinc cap dubte que ja vivim a la República catalana. Al meu voltant ningú no gosa negar-m'ho. La República la portem per dins, només falta acabar de desactivar els enutjosos burots espanyols, desallotjar algunes casernes malamèrites, etc. Les cares estrafetes dels Iceta, Arrimades o Rajoy no ocupen mai les meves pantalles. Només treure el nas són enviades a l'hiperespai del NO-DO sideral gràcies al comandament autocràtic. Ningú no gosa discutir-me que Espanya es troba de nou, de ple, en un règim neofeixista constitucional (*remake* de les Leyes Fundamentales del Reino) contra el qual tota arma eficaç és legítima –i digna–, però cal que sigui proporcionada i potent per tal que sorgeixin els efectes desitjats. Si tanco en un forat els representants del poder hispànic ningú no m'ho podrà retreure, és fer el mateix que ells: "a grans problemes, grans solucions". Cal reaccionar oportuna-

ment: "ull per ull, dent per dent" i treure la cadireta de boga per veure passar per davant la porta els cadàvers dels teus enemics.

Els catalans soms molt macos perquè soms més romàntics que no pas hiperracionals o surrealistes. Així, abans Llach que no pas Sisa, i aquest a l'alçada de Mompou, o més de Pujols que de Llorens, i el Barça sempre per sobre dels bous: abans víctimes que no pas botxins. L'opressió ens ha fet pràctics i sensibles, la submissió, pacífics, i la proximitat dels bàrbars, molt més civilitzats que ells, on vas a parar. Però dòcils.

D'ençà que es va acabar el bon "rotllet" de la Transició (Transacció, més aviat) hem tornat a tocar la nota discordant, eterns inadaptats en un Estat més maurità que no pas europeu. La subjecció es va fer evident i insuportable per la negativa espanyola a eixamplar la nostra camisa, que cada dia sembla ser-ho més de força. I ens hem imposat el deure de desfer-nos-en aprofitant el poc poder autòcton disponible i la generositat immensa d'un poble, per fi, conscient de sí mateix, però minat per elements d'esperit colonitzador alimentat permanentment per la ignorància televident. Les intencions catalanicides del poder estatal són ben evidents d'ençà l'enorme fuetada que el poble català li va clavar arran de l'1-O.

Tenim raó, tenim prou gent i, per tant, tenim una gran força. Allò que falla avui són les elits del país. Hi ha un nucli important de poder empresarial i econòmic que juga a favor de la secessió perquè hores d'ara tenen calculats els guanys. Hi ha una certa hegemonia catalanista en el món cultural i intel·lectual de primer nivell. Però veiem que arran de l'acció repressora del poder a través del seu braç judicial, el nucli polític catalanista format pel PDCat i ERC s'ha disgregat de cara al 21-D, imposat contra tota legalitat, però que avui esdevé l'única sortida política pacífica a l'atzucac que ens vam autoimposar el 27-O. I dic autoimposar perquè no una altra missió tenia la majoria parlamentària formada per JxSí i la CUP. Qui ho va votar, que no faci ara escarafalls. Qui no tingués calculada la resposta de les institucions estatals vol dir que ha de canviar de feina: no val per a la política d'alt voltatge.

Per mirar de seguir jugant aquesta "bola extra", que ens ofereix Rajoy de mala gana segurament atiat per la UE, l'estratègia lògica hagués estat presentar un front comú dels partits que van aprovar la declaració de la República (PDCat, ERC, CUP), però sembla que es vol dividir novament el catalanisme en dues tendències: la liberal i l'esquerrana. Vaja, tal qual ens ha volgut sempre Madrid! Recordem les tensions entre Prat de la Riba i els republicans, o Macià amb Companys, o els lligaires amb ERC... baralles que sempre han retut rèdits magnífics al podrit poder espanyol: els catalans ens vigilem sols.

Si tenim en compte que avui el PDCat té quatre persones a la presó per tres d'ERC, arribem a la conclusió que el pes més important d'aquesta batalla en el procés d'alliberament nacional no el porta pas l'esquerra, sinó la teòrica "dreta". I mentre que l'esquerra cerca el suport dels ciutadans menys favorables i menys actius en la lluita per la llibertat del país, la vella Convergència (ecs!, ucs!, ics!) és qui carrega amb el gruix de la repressió a les seves files, amb la distorsió que això significa per al seu funcionament , i manté actius els fronts exteriors per tal d'evitar que el nostre assaig de llibertat no sigui engolit, en un tres i no res, pel forat negre de la Història.

Hi havia dues estratègies: una, fer fort el front catalanista, atraient la CUP (per 'adoctrinar' el nostre jovent en lluites amb foc real) en uns moments d'especial gravetat per al país, i l'altra, marginar novament el catalanisme liberal, que ha estat el motor del país durant el darrer segle, i tornar a aplicar l'absurda tàctica d'anar a pidolar vots entre l'esquerra espanyolista implantada a Catalunya a cops d'emigració (avui ja molts, protofeixistes de C's sense gota de remordiments).

Ja és vist que el colaupodemisme és un invent del CNI-Complutenc per seguir alimentant el miratge d'una falsa dreta/esquerra a Espanya que, igual com fa el PSOE-PSC, quan la corneta toca per salvar llur pàtria, són els primers a formar i a desfilar en ridícula formació de Guàrdia Rosa, marcant el pas amb els hereus de Franco, aquell general paranoic amb veu de *castrati* que va donar a

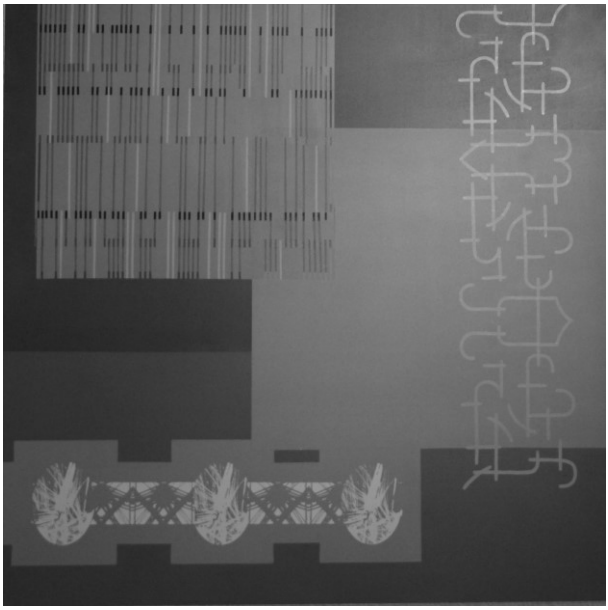
Espanya potser cent anys més de vida a canvi de segar-ne la d'uns quants centenars de milers.

Espanya no és un estat democràtic homologable, i no és ni ha estat mai una nació. Quan a Espanya es manifesta de forma natural i popular la democràcia, el resultat és desconjuntar l'artificiosa unitat. Solament la violència va fer néixer aquest estat i solament la violència el manté aplegat, però feble i malgirbat. La pregunta és: fins quan? Potser fins que els catalans ens decidim a explorar les nostres capacitats d'organització i de combat en casos excepcionals, més enllà dels rols assignats. Que de la societat civil sorgeixi l'actitud i la determinació de no deixar passar cap més ofensa i ser capaços de combinar el futbol amb el rugby.

GEOMETRIA I FREQÜÈNCIES D'ORDRE I ATZAR

Novembre 2017. *El Tres de Vuit*

"Quadres d'una exposició", de Javier Lozano Vilardell, Sala dels Trinitaris (Vilafranca del Penedès) fins el 30 de desembre.

La *sinestèsia* altera les impressions sensorials de forma natural, per interferència de diversos sentits en una mateixa percepció, o condicionada per artificis concomitants: formes que suggereixen sons, olors que recorden llocs, o espais que evoquen aromes. El color, la tonalitat i la forma poden compondre estructures plàstiques i també musicals. Tots aquests recursos estètics parteixen del cos i van adreçats a la representació d'estats concrets de l'esperit: la física interpel·la i condiciona la regió metafísica de la ment humana. De fet, això sempre ha estat un procediment en tota litúrgia religiosa, i molt concretament de la cristiana: l'absis, el claustre, la catedral, el retaule, les figures, el cant, la reverberació, l'encens, el fum de les espelmes: la corporificació de l'entorn diví.

Però el segle XX occidental ho va fer saltar tot pels aires: l'anihilació dels treballadors a les trinxeres, la destrucció de l'espai de

culte, l'imperialisme del mal, la mitificació de la vulgaritat i el genocidi a escala industrial. I la figura del món i de l'home com fins llavors mor en els protocols notarials de l'art abstracte, que cerca en un neolític tribal inconscient la representació esquemàtica i simbòlica de les coses sense els cossos. Una mirada explícita en un llenguatge hermètic, preracional i d'una singularitat reiniciadora evident: línia, color i pautes iteratives.

Javier Lozano Vilardell (Barcelona 1959) ha "decorat" la Sala dels Trinitaris amb els musorgskians *Quadres d'una exposició*, la fracció més recent dels seus treballs on aquell impuls d'abstracció minimalista de modernitat tova i esmaperduda acaba adquirint una sistemàtica d'aparença industrial, urbana, però que qüestiona poderosament l'ànima que observa, avesada a la representació cartesiana del món urbà o urbanitzable. Alguns resultats ben destacables s'aprecien en l'ús de pigments complementaris i de gran efecte, sobre tot, a les fustes treballades amb el procediment –tan medieval– del tremp d'ou i cola animal.

Hom percep, sinestèsicament, el plaer de la concepció i de la realització d'unes composicions quasi fredes en la no-forma, però vibrants i vives, que porten tota la càrrega instintiva abocada al decorativisme postnoucentista (m'atreviria a escriure) absorbit pels ulls des dels mosaics del terra de ceràmica dels pisos de l'Eixample barceloní, on una burgesia tan dinàmica com feble, tan imitada com denigrada, maldava per mantenir el ritme del país i el batec de la civilització occidental en aquest bocinet nordafricà que ens allotja.

AVALUACIÓ DE L'ESTAT DE COSES

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Donem-nos uns minuts de treva i recapitulem el còmput de victòries i derrotes. Apaguem les fonts d'irradiació de notícies derrotistes. Deixem de les mans el ratolí i el teclat que ens impulsen a l'enèsima lluita entre nosaltres. Anem a fer balanç.

Tenim l'1 d'octubre per una banda, prodigi d'organització, de màxima discreció i d'entabanada històrica a l'enemic: el govern de l'Estat que ens impedeix l'aplicació d'una independència guanyada i merescuda ben democràticament. Resultat: més de dos milions de vots favorables, tot i els grans inconvenients derivats de la força del rival: un estat europeu amb tots els ets i uts. Set-cents mil vots requisats dels quals, estadísticament, el 90% seguirien la tendència dels que sí van poder ser comptats i computats. Una bona rebolcada per als partidaris

de l'*status quo* confirmat pel règim del 78. La seva resposta agressiva va fer constatar, a l'exèrcit d'il·lusos amb dret a vot, l'existència d'un feixisme constitucional que es manifestà violentament contra gent pacífica que anava a votar. Paral·lelament, es verificava un cop d'estat "legal" contra la Generalitat de Catalunya, institució més antiga i noble que l'Estat aspirant a assimilar-la. Espanya existeix pels continus tripijocs polítics i bèl·lics que aspiren a acabar amb tota autoritat que no emani de les institucions centrals. Espanya és el que li queda a la crosta madrilenya, amb els seus invents per mantenir dempeus les escorrialles d'un imperi que ha merescut el menyspreu unànime del món civilitzat.

Com a conseqüència d'aquests fets tenim que molts catalans es comencen a fer experts en dret constitucional, tot descobrint les engalipades del règim del 78, els articles-bomba que conté l'artefacte i les badades i/o ensarronades del pares de la constitució, entre ells dues "bones peces" nostres: Roca i Solé Tura. Déu nos en guard!

Dia 27, algú ens ho explicarà al detall quan toqui, però el resultat va ser doble: ja tenim declarada la independència per quan pugui ser possible, però es va trencar la conjuntura catalanista de Junts x Sí. Malament. D'una banda, molts catalans aprenen la condició *sine equa non* que un Estat solament s'aguanta si disposa d'unes forces que defensin la seva existència davant possibles oposicions. Nosaltres no tenim forces armades, ni secretes ni declarades: el kumbaianisme no aportava nocions de maneig d'armes ni tàctiques de defensa de l'espai; tot això un s'ho havia de procurar pels seus mitjans. Als Mossos, que són gent que es guanya la vida fent un ofici, no se'ls pot demanar que actuïn com a forces militars. A tot arreu és el poble qui, exercint la seva sobirania, emprèn les accions d'alliberament de les seves institucions, liderat per caps polítics o militars (recordeu el tinent coronel Macià), amb la cobertura moral i "espiritual" dels intel·lectuals i divulgadors.

I és aquí on rau la mare dels ous. Tenim una República ***nonnata*** perquè per sorgir del ventre de la Història necessitava les nostres forces, a part de les nostres mobilitzacions i vots. La madrastra-Estat

espanyol la volia i la vol escanyada. El vespre del 27 i tot el dia 28 ningú no ens va convocar al carrer perquè ningú no volia fer-se càrrec del jec de garrotades que es podia congriar. El motiu era greu i hi havia el precedent del ball de bastons del dia del referèndum. Una actitud ben lloable que ens honora a tots plegats com a Grans Pringats de l'Univers. Jo tampoc vaig caure en la temptació d'un inexistent moviment popular de defensa ni organitzat, ni espontani. Al vespre vam brindar amb cava de Subirats i dissabte, performance familiar amb pintura i spaguettis en memòria de Jackson Pollock, artista etílic i guillat sublim. Així que no, els de casa tampoc vam sortir a celebrar una República que va néixer a l'UCI i malviu dins la incubadora dels projectes futurs que cal alimentar per via intravenosa.

Però ja tenim més que no pas teníem fa set anys, quan els catalans ens posàrem en marxa gràcies al Tribunal Constitucional. El seu fuet brunzent ens va treure la son de les orelles. A la "democràcia espanyola" (eufemisme escarransit d'una dictadura mai derrotada) se li marcaven els ossos: les *Leyes Fundamentales del Reino*. Tenim això: unes quantes generacions deixondides i sabent quin és l'autèntic estat de coses dins d'aquest Estat nordafricà. Sabem que el nostre melic és exclusiva font de vida, que ningú no t'ajuda si no pot gratar res, i potser amb aquestes lliçons magistrals ens deixarem de comportar com a ridículs éssers aculturats. Perquè al cap i a la fi, és la cultura –la pròpia– allò que és en joc, a part de la tradicional explotació del poder colonitzador. Potser ara tenim més autoestima, autoconeixement, estructuració social viva i en xarxa, més convenciment i consciència de com les gasten amb nosaltres, i molts han adquirit hectolitres de mala llet per viure'n durant la resta de les seves vides. Però, avui, tenim molt menys autogovern que l'estiu passat per obra i gràcia del retrògrad article 155, deu persones a la presó i uns altres a l'exili pel fet d'haver complert amb els seus compromisos i amb la seva voluntat expressada a les urnes, el procediment polític més pacífic i culte que pot mostrar al món la civilització occidental. L'occidentalisme de l'Espanya castellana és tan sols accidental, tangencial: la tradició política d'Espanya sempre tendeix a la tirania. La Unió Europea, per la

seva part, sembla que també tira cap a les satrapies, que s'estima més hispanitzar-se en comptes de corregir la deriva hispana vers el neofranquisme.

Però seguim sense una estructura d'autodefensa cívica més enllà de les grans associacions populars del país, aquella que hauria pogut tombar la situació aquell dissabte 28 d'octubre, i que de forma embrionària o fragmentària s'ha gestat en el cos de la societat catalana arran de les aturades convocades popularment. Hi ha feines que no estan disposats a assumir els polítics –i potser no cal que ho facin–, massa preocupats per què diran d'ells els historiadors del futur.

Cal tenir en consideració que tot aquest recompte que faig, amb voluntat benèvola, el poder espanyol ho considera com el relat d'una derrota més infligida a Catalunya gràcies als termes draconians de la constitució, a la força policial, al *tercio* judicial i a l'espasa de Dàmocles de les seves forces armades, que es cuiden d'assenyalar-nos quan tendim a ser nosaltres mateixos. La divisió de les forces independentistes és, avui, una gran notícia per a ells, i una mostra de l'efectivitat de les seves mesures repressores. Alguns abrandats que amenaçaven amb trencar el govern si el president Puigdemont no s'afanyava a declarar la independència, avui ja han rebaixat els pressupostos i no veuen possible, de la presó estant, arribar més enllà d'una ampliació de la base sobiranista i la recuperació del control de les institucions intervingudes. Ara, com la guineu, les veuen verdes i tornen a somiar amb tripartits estrafets de funesta memòria.

L'elit espanyola té segles d'experiència en els afers d'estat, mai no oblida, mai no perdona, i fa de la humiliació una prova de submissió: amenaça, empresona i prepara juraments de fidelitat. Per a ells, els catalans som un defecte històric que cal suportar. Bons per treballar, però no per manar. La xenofòbia que gasten amb nosaltres surt a flor de pell a poc que gratis: ells són la norma; nosaltres som la molesta excepció que sobreviu per la seva poca capacitat d'aplicar un jacobinisme a la francesa. No obtindrem per part seva cap concessió més enllà del precari reconeixement de la nostra autonomia, sempre pendent dels conflictes competencials i retallades a tots nivells. No hi hau-

rà un *New Deal* de caire federal perquè hem demostrat ser un rival fràgil, tossut sí, però poc vertebrat, sobre tot políticament.

Si ara ens aturem això serà així, i no compto veure mentre sigui viu cap variació. Qui en dubti és que no coneix bé els hispanocastellans. Res els farà canviar si no succeeix el que no ha succeït, malgrat la bona feina del govern encara legítim de Catalunya: la manifestació d'algun reconeixement exterior fort.

Per part nostra solament podem inventar noves fórmules gandhianes de resistència pacífica, o formes actives de paralització d'activitats que perjudiquin a qui ha de fer-ho i no al nostre propi territori i població. O fer un escarni general amb voluntaris als centres de poder polític i de personal armat de l'Estat al nostre país, sense estalviar per principi enfrontaments físics si arribés el cas, com succeeix en les manifestacions i accions cíviques quan es pretén posar de manifest l'oposició frontal a l'estat de coses que provoquen aquestes protestes. És el poble qui posa i treu representants polítics en un sistema democràtic. Quan s'esgoten les vies de negociació, quan el poder empresona els legítims interlocutors, la iniciativa ha de retornar al poble. En el punt àlgid de negació dels drets i llibertats, cal saber si es té la determinació d'arribar fins al final, si s'està disposat a pagar la llibertat al preu de la pròpia sang.

Espera el govern espanyol –i una gran part de la població que li dona suport–arribar a aquest extrem? Afegirien als seus baldons de lladres i mentiders la ignomínia de criminals assassins, en l'autèntica línia del franquisme que els inspira? Ara, ¿estem disposats nosaltres a posar els anyells en el nou holocaust que se'ns planteja com única sortida plausible tal i com tenim avui les coses?

EL PODER USURPAT

Novembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

«El poder genera i demana cohesió, no cal, però, uniformitat, perquè l'adaptació és filla de les característiques del cas i del moment. Qui et vol impotent fomenta la disgregació dels teus elements d'unitat. En les estructures socials són imprescindibles les regles d'actuació i els components de vertebració: institucions, delegacions i responsables generen l'articulació política del grup. Són aquests els que primer reben el cop d'aquells que pretenen dividir un grup, una nació, un cop superats els esculls plantejats per les forces de defensa. Perquè les derrotes, divideixen el cos unitari.

«El poder conqueridor atacarà, principalment, aquestes entitats: l'exèrcit, els cossos policials, els representants polítics i el cos funcionarial per tal d'obstaculitzar la vida interna de la nació agredida i la seva capacitat de presència en els àmbits diplomàtics internacionals, sobre els quals s'actuarà contrarestant les demandes d'ajut a base de mentides, de difamar-ne la legitimitat, promeses de negoci i enganyant els mitjans de comunicació.

«Un cop inerme, i en funció de l'interès depredador, el poder usurpador crearà un imaginari col·lectiu que justifiqui l'agressió contra els opositor alçats i combinant la violència amb l'atracció d'indígenes que busquin treure profit de la situació a favor seu i cer-

cant l'empara del vencedor. Es provarà de seduir les elits aristocràtiques –tradicionals o econòmiques– amb càrrecs a la Cort central que els allunyi del seu terrer natural. Als refractaris se'ls marginarà de tot poder i seran condemnats a l'ostracisme i a viure en els seus dominis rurals on seran vigilats pel nou poder adepte.

«Cal estar sempre amatents a sufocar qualsevol rebrot de patriotisme local i a tota opinió que el pogués fomentar. Si no es pot assimilar, s'ha d'esterilitzar qualsevol consciència de la pròpia nacionalitat que vulgui anar més lluny del conreu de la pròpia cultura popular. S'ha de promoure, si el caràcter propi no decau, l'emigració dels autòctons i la repoblació amb gent provinent de territoris culturalment segurs. La nostra gent sempre ens serà fidel, per paisanatge, mentre conservem la força i els ressorts del poder.

«Convé evitar el coneixement i la divulgació dels fets del seu passat i genealogia, encara més si aquests aporten dades honorables i glorioses, perquè la imaginació d'un passat memorable empeny a la renovació de les gestes col·lectives. És més savi interessar la població sotmesa en la consideració d'allò que els diferencia: l'origen, la riquesa, la sort, la posició social, perquè així consumeixen llurs energies en discursos civils estèrils i inofensius: res que no puguin controlar un grapat de jutges i unes guarnicions de policia.

«Tampoc és bo fomentar l'ús de la seva llengua en els mitjans de divulgació massiva, que caldria tancar, perquè una bona part de l'esperit dels pobles es transmet per paraules i entonacions. Cal que siguin molts més els mitjans accessibles en la llengua oficial comuna a tots els habitants del regne. Així el seu esperit es trobarà estroncat dins de llurs mateixes llars. En el rang de les llengües, mai la vernacla ha de superar en prestigi a l'oficial, per això els ha d'arribar malparlada i com a vehicle d'incultura i ignorància, i sempre allunyar-la de tot allò que és poder i prestigi. Es tracta d'una guerra de desgast on no hem d'estalviar mitjans.»

1412, 1492, 1640, 1714, 1923, 1936, 2017. Solament la resistència decidida i la consciència de llurs estratègies ha permès la supervivència de les nacions atacades per veïns imperialistes.

EUROPA ÉS LES SEVES NACIONS

Desembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Entre els genis mig anònims que ens va regalar el saturnià segle XX als catalans destaca, amb una llum més intensa cada dia, com la d'aquells estels que veiem fulgir durant la nit i que fa mitja eternitat que es van extingir, la figura de Jordi Ventura i Subirats (Barcelona 1932-1999), un estudiós fora mida, incisiu, rigorós, afectuós i sorneguer, un dels treballadors intel·lectuals més intensos i clarividents que ha donat el país durant la segona meitat d'una centúria marcada per dictadures i carnatges colossals.

Jordi Ventura s'avançà a gairebé tota la seva generació en moltes coses; abans dels trenta anys ja havia escrit i publicat el gruix principal de la seva obra històrica (*Pere el Catòlic i Simó de Montfort*, 1960; *Alfons el Cast, el primer comte-rei*, 1961). Fou el principal especialista

català del seu temps –i fins avui– en cultura occitana (*Els catalans i l'occitanisme*, 1964) i, sobre tot, en l'estudi de la història dels càtars i altres heretgies cristianes de l'arc mediterrani català-occità-provençal (*Els heretges catalans*, 1963) molt abans que Edicions 62 topés amb la veta editorial del catarisme en els anys noranta, amb algun autor no gaire honest a causa del vici de plagiar.

Ventura era català, ciutadà d'una nació sense estat i sotmesa a l'afany dominador d'una nació veïna que sempre li ha volgut robar l'ànima. Ben jove va conèixer Occitània, una altra nació sotmesa al jou foraster i aquesta sí, gairebé abduïda del tot pels francesos. Fou així com es va anar fent la composició d'un mapa humà del Vell Continent que ben sovint entrava en discussió amb el mapa polític artificial fet a partir de guerres i de repartiments arbitraris entre les elits de poder, aquelles que formaven i formen estats gràcies a disposar de forces armades.

L'Europa real, per a Ventura, era i és la dels pobles i les seves cultures, la de les diferents llengües que, com escrivia Ramon Turró el 1922, afaiçonen l'esperit dels diferents pobles en els seus territoris concrets i constitueixen l'autèntica comunió interna de les nacions.

L'any 1963 veié la llum la seva obra *Les cultures minoritàries europees*, que no tingué un gran ressò immediat, com tampoc l'opuscle i mapa etno-ligüístic *Les llengües europees* aparegut aquell mateix any, perquè l'adoctrinament dut a terme pels feixistes espanyols després de la guerra, a través del nacionalcatolicisme oficial, no contemplava altres horitzons que viure de glories passades i mirar de convertir l'heterogeneïtat hispana en la nació que mai no ha estat i que no han aconseguit fer malgrat l'afany desculturitzador i una idea barroera d'espanyolitat pregonada pels seus mitjans d'alienació massiva fins a dia d'avui.

L'Europa dels estats, aplec comercial i turístic, ha servit de reivindicació per alguns antics regnes i repúbliques en la seva acció anihiladora vers els pobles i cultures minoritaris, i d'excusa unificadora en constituir-se com els artífexs de modernització i del progrés material. La falsa moda de la globalització també ha volgut abundar en

aquestes tesis on els "particularismes" i els "localismes" són denunciats i atacats per posar en valor tot allò que és propi i original, tant a nivell col·lectiu com individual.

La voluntat imperialista es vol dissimular amb falsos nacionalismes d'Estat, amb ideologies igualitàries derivades del marxisme i altres motllos estandarditzadors per tal de poder anorrear les formes d'organització i culturals –de vegades mil·lenàries– que no s'adaptin al model imposat. L'Estat posarà en joc totes les seves armes per asfixiar o folkloritzar les parts diferenciades, sobre tot aquelles que utilitzen llengües que no són l'oficial. I provarà de repoblar amb habitants "homologats" les zones heterogènies per tal de guanyar els territoris per saturació demogràfica. En aquests casos, l'Estat exerceix l'imperialisme sobre territoris i poblacions que li són alienes. Deia Ventura que "l'imperialisme no és nacionalisme. Si de cas és un nacionalisme malalt, un nacionalisme pertorbat." (*L'últim càtar*, 1998, conversa entre J. Ventura i F.F. Maestra).

Ventura no era un conformista i evitava deixar-se anar en els esdeveniments –teledirigits– del seu temps. Tenia molt clar que Europa havia de considerar els fonaments nacionals sobre els quals se sustentava, o acabaria autodestruïda per no haver sabut crear una ànima comuna en harmonia amb les ànimes particulars de cada poble membre. Per això es va cuidar d'analitzar, amb una mirada molt personal, les relacions internes de les societats industrials occidentals durant els anys seixanta a *Vida del treball a tallers i fàbriques* (1965), i també aprofundí en la recerca sobre les experiències premarxistes dels socialistes denominats "utòpics" que tanta influència van tenir a Catalunya (*Icaria: vida, teorías y obra de Etiènne Cabet; sus seguidores catalanes y experimentos comunistas icarianos*, 1972). Aquestes qüestions el dugueren a apuntar que calia millorar la condició del treball i de la vida dels obrers a través de la reforma no només dels sistemes de producció, sinó de l'ampliació dels objectius vitals humans –individuals i col·lectius– més enllà d'incrementar la seva capacitat de consum.

Jordi Ventura formaria part, anys després, del grup fundador del PSC amb un doble objectiu, humanista i nacional, que permetés

redreçar el país vers un futur alineat amb els països més avançats del món quant a l'economia i al model de ciutadania occidental situat entre el liberalisme moderat i l'intervencionisme estatal adreçat a aconseguir l'anomenat "Estat del benestar".

En la línia dels transcendentalistes americans (Ventura havia estudiat Història a Utha), la virtut i el sentit cristià havien de ser la rosada de les lleis. Cap constitucionalisme és per sobre del sentiment íntim de justícia, i menys ha de servir per mantenir tiranies sota forma de lleis: l'esclavisme, la servitud involuntària o la submissió d'unes nacions a unes altres. Com escrivia H.D. Thoreau a *L'esclavatge a Massachussets* (1854): "un govern que comet injustícies deliberadament, i hi persisteix, a la llarga es convertirà en la riota del món", i a *Desobediència civil* (1849) es referia a l'actitud de resistència davant la injustícia: "tots els homes reconeixen el dret a la revolució, és a dir, el dret a negar llur lleialtat i a oposar-se al govern quan la seva tirania o ineficàcia siguin desmesurades i insuportables", i arribà a considerar que "sota un govern que empresona algú injustament, el lloc que ha d'ocupar el just és també la presó". La lluita de Thoreau –i molts d'altres– contra l'esclavatge va reeixir finalment, però després d'una dura guerra civil (1861-1865).

Thoreau des d'un país lliure, EUA, exigia dels governants estatals respecte a la llibertat per oposar-se a les lleis que hom consideri injustes en consciència, fins si s'arriba a l'ús de la força com fou el cas del capità John Brown, figura cabdal de l'abolicionisme després de ser executat. Ventura, des d'un país escanyat per la dictadura militar, exposava el seu projecte d'una Europa de les nacions per tal que cap estat no continués escanyant la lliure existència de les nacions, ni que siguin petites. Ell no podia publicar segons què a l'Espanya dels anys seixanta. Els seus llibres no podien incloure crítiques a la persecució cultural que vivia el català, el basc i el gallec, però en escriure sobre el cas rus a l'URSS considerava que s'estava exercint un autèntic genocidi cultural sobre les llengües minoritàries: "els governs totalitaris sempre necessitaran una llengua unitària per millor controlar l'expressió i, àdhuc, la gènesi del pensament".

Cal no oblidar una lliçó contínua de la Història: que la violència del feble en aparença sempre es produeix per reacció lògica contra l'opressió del poderós massa refiat de la seva força. Si Europa no actua reconeixent els drets de les seves minories irredemptes, les lluites nacionalistes no deixaran de ressorgir a cada nou abús dels estats de què formen part.

FASCIOMARXISME

Desembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

A partir dels anys seixanta el franquisme va apostar pel marxisme com a millor alternativa per a l'orientació intel·lectual de les masses. El nacionalsindicalisme falangista necessitava una bona mà de pintura i una actualització que l'engranés amb els corrents exteriors. Els nous cadells universitaris de classe mitjana, els executors de tot programa de masses, substituirien tard o d'hora els vells generals que havien desenvolupat llurs projectes a l'escorxador de les trinxeres i als paredons. El poder també confereix el privilegi d'afaiçonar la mentalitat de l'oposició, així les arengues patriòtiques del dictador, a la plaça d'*Oriente*, contra el *"contubernio judeomasónico comunista"* va donar ales a tota una generació de joves en favor del marxisme, que si bé mai va

donar com a resultat victòries leninistes, sí que va instal·lar en el país tota una cultura basada en el materialisme dialèctic, històric i fins pornogràfic. La veritat semblava procedir de l'altre cantó del Teló d'Acer, però la immensa majoria dels pregoners d'aquests nous paradigmes no estaven disposats a renunciar als plaers del capitalisme... ni a les "conquestes" del vell general, que actuava de catalitzador dels llamps mentre els fills del franquisme seguien la moda de fer-se "rojos" i dels pantalons de campana.

Catalunya i Espanya eren països on mai havien guanyat els comunistes democràticament, però es va fer de les figures de Carrillo, Ibarruri i fins Lister personalitats mítiques, eren passejats com herois procedents de les dictadures de l'Est, que s'esforçaven a justificar com a necessàries, mentint com a bons marxistes sobre el preu que havien pagat els pobles euroorientals per poder gaudir d'aitals nyaps.

"*Antes roja que rota*" s'havia escoltat a les *Cortes*. Abans una nova dictadura que consentir amb els dos grans papus del nacionalcatolicisme espanyol: la República i el catalanisme. La insubstancialitat dels republicans espanyols a la mort del dictador va fer que les seves lògies s'estimessin més jugar la carta del populisme i apuntalar la continuïtat del franquisme mitjançant un règim constitucional amb algunes trampes que avui patim els catalans. Els germans d'escaire espanyols es van saltar tots els principis d'ètica política i fins de moral; les seves reflexions, forçades per l'interès i no pas guiades per la raó, van transigir amb tota mena d'irregularitats en la restauració borbònica i van aconsellar la còpia del sistema autonòmic de la República que va ser l'origen de la seva ruïna. Pragmatisme? interessos econòmics i de classe? ignorància potser? La intel·lectualitat espanyola, gairebé en bloc, ha estat víctima de la seva poca capacitat de rumiar, de preveure, i solament s'ha dedicat a fer la gara-gara al poder de torn, o als aspirants al torn de poder. Ningú no ha previst res, ningú no ha assenyalat que Catalunya fa segles que gira en una altra òrbita. Ningú, ni feixistes reciclats, ni marxistes d'ocasió, no ha servit per a res al seu país, i tots, avui, solament prediquen accentuar la incomprensió i la bretxa, castigar un grup que abasta la majoria absoluta dels catalans. La seva falta

d'intel·ligència (mancança imperdonable per a un intel·lectual) contribueix a trencar definitivament les amarres, i bon vent.

Recordem que durant les primeres eleccions democràtiques posteriors a la guerra no es va permetre la presentació de cap candidatura republicana. Cap. En el debat constitucional es va obviar proposar la tria entre república i monarquia. Tal ha estat l'amnèsia induïda sobre la població respecte a aquest tema que fins es va mirar de carregar la responsabilitat de la guerra sobre la República (!!), per donar cobertura de decència a aquells que van provocar la seva caiguda. En aquest escarni van tenir part gent de molts partits espanyols, perquè els quadres de molts partits espanyols procedeixen dels fills del franquisme.

La collita d'aquella sembra de "marxisme per a *tutti*" la tenim en la generació que van formar aquells professors *maigseixantavuitencs*, aquella que passa dels cinquanta hores d'ara i que no ha vist vida més enllà del materialisme històric i que entén la societat com estratificada en classes segons el saldo de cada compte corrent, cosa que ha fet de la majoria d'estudiants de *ciències socials* material exclusivament dedicat a la docència, reproductors dels vells esquemes amb què es guanyen la vida. El resultat és la penúria intel·lectual que patim en aquest camp: un *ranxo* que hores d'ara és indigerible i ens manté en la inanitat cultural per no ser capaços de sortir dels motllos imposats des de fora. Hem abusat de la importació de "droga" materialista i falsament internacionalista. Tot es basa en una dialèctica buida nord/sud, ric/pobre, refugiat/acollidor que busca captar l'atenció de la ignorància, en comptes d'actuar pedagògicament, promovent la llibertat de criteri i no empastifant-ho tot de demagògia bipolar. En comptes d'això, droga esvanidora per crear inconsciència del propi ésser i convertir la població en robots programats pels grans especialistes en conducció de masses: les esquerres. Un dels principals objectius d'aquestes operacions intel·lectogenocides ha estat mirar d'anul·lar per tots els mitjans el sentiment i la consciència de les nacions sotmeses a estat aliens, com és el cas de Catalunya creant falses lluites de classe i identificant la cultura catalana amb "dreta", "burgesia", "ego-

isme"... sense tenir present que fou a Catalunya, i enlloc més, on milions de persones d'Espanya i d'arreu han trobat una vida digna i fins una vida "burgesa".

El resultat combinat d'aquest fasciomarxisme sobre el procés polític català és ben patent en la situació d'alguns partits polítics que concorren als presents comicis. La seva acció se centra, preferentment, en la població menys arrelada a la nostra cultura. Pretenen, a partir de tots els tòpics de l'esquerra (molts d'ells mentides flagrants), congelar el procés d'alliberament nacional fent servir els seus vots a manera de forces de colonització espanyola, explotant l'anticatalanisme congènit que Espanya inocula als seus fills i manipulant la consciència proletària en contra del destí lògic del país que l'acull, que si ha de ser de llibertat i democràcia, inexorablement portarà a la realització d'una autodeterminació expressada abastament.

NACIÓ / MÓN / UNIVERS

Desembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Les paraules contenen en sí imatges i idees que poden ser potents detonadors de sentiments i emocions. Herder deia que l'esperit dels pobles rau, sobre tot, en les seva manera de parlar. A partir de les sensacions evocades per la llengua, la major part de les persones elaboren el seu pensament, les seves raons. Però els significats sovint estan condicionats per l'ús que se'n fa de les paraules, i de com se les vol considerar en cada moment.

Per exemple, prenem el concepte "nació" i el seu derivat "nacionalisme", que no vol dir res més que la defensa d'allò que és propi i necessari per a la nació. Com que durant el segle XX es van cometre estralls sense parió per part de grups que es definien amb aquestes paraules, elles van quedar contaminades en molts països. Però en altres sempre van ser sinònims de civilització i de democràcia. Exemple clar és el nacionalisme català, símbol de reconstrucció nacional i de progrés amb la Renaixença, la Mancomunitat i la República, en canvi

el nacionalisme espanyol adquirí els exemples del feixisme italià i del nacionalsocialisme alemany. Així, l'ús impropi dels conceptes nació i nacionalisme per part de moviments eminentment imperialistes, que imposen llur domini i poder per la força sobre els altres pobles, ha de ser discriminat dels moviments cívics eminentment culturals que promouen els nacionalisme de resistència.

Una cosa semblant és el que succeeix amb els mots "món" i "mundial", o "universalisme", que tindrien en "internacionalisme" i "globalització" uns significats parells o aproximats. Són paraules que defineixen conceptes que han gaudit de molt bona premsa, però que amaguen la tirania. Tot sembla –de vegades– tendir a la fusió, a la igualtat, a l'equivalència... però a costa de la uniformitat, compte! Catòlic vol dir universal, però ja en els inicis del cristianisme es va operar una disgregació natural per raons espirituals i de jerarquia que han provocat no poques violències. Si les característiques dels pobles i de les persones no suporten la unitat i l'enquadrament per molt de temps, ni tan sols en una espiritualitat que havia de ser universal, és que, potser, la pròpia naturalesa humana defuig aquesta mena d'unions coactives, obligatòries, subjectes a la llei de la força o a la força de la llei. Hi ha maridatges, però hi ha divorcis... si es vol evitar violències.

És la polifonia de les veus, i no la monodia, la que permet que diverses parts contrapuntades construeixin una estructura harmònica, molt simple o molt complicada. El món és divers per definició, i així ha de ser. Les seves parts entren en relació mútua des de la diversitat de formes i d'organitzacions per formar un tot heterogeni que té sentit quan cada peça de l'ecosistema pot funcionar seguint la seva determinació. Forçar allò que vol seguir sent a ser una altra cosa crea dues dinàmiques: l'agressió i la defensa. En l'àmbit humà això pot ser causa de genocidis (físics i/o culturals) i guerres d'alliberament. L'univers antropomòrfic es degrada quan la dominació malaltissa esborra de la llista formes d'adaptació, que fins llavors havien tingut èxit, per l'acció de nacions àvides d'hegemonia.

Tot "mundialisme", "universalisme" o "internacionalisme" acostuma a ser la proposta d'alguna d'aquestes nacions grosses, acro-

megàliques, amb aspiració a esdevenir el "nacionalisme" dominant, però sempre fa servir altres conceptes més eufònics com "igualtat", "comunitat", "unió" per dissimular el desig totalitari vers la diversitat. Poques nacions farien un món més pobre, i un univers avorrit sense gaire res per descobrir.

L'ESQUERRA DEMANA BIFOCALS

Desembre 2017. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Un home esclau no hauria d'ésser l'ideal de cap concepte d'humanitat. Si l'home no pot ser lliure difícilment arribarà a conquerir la felicitat de forma duradora, ni podrà construir les seves aspiracions vitals. L'home, però, és poca cosa sense un entorn social que li permeti donar allò que té en escreix o obtenir el que li cal. Així, els grups humans han de ser –com l'home individual– necessàriament lliures per poder acréixer el grau de consciència i de satisfacció de tots els seus membres. La llibertat és l'oxigen que respiren tots els grups

humans que de forma natural constitueixen cultures i nacions; d'ella en depèn la seva vida i prosperitat.

L'esclavatge de les nacions, la submissió d'unes sota la completa voluntat d'altres hauria de ser, avui, cosa del passat, un record dels temps de barbàrie i violència que el procés de civilització hauria d'haver superat mitjançant l'aplicació de la democràcia i del respecte i cura vers els més febles militarment. Cal considerar, però, que en temps de megatons i ciberatacs cap rival pot ser considerat petit.

La falsa esquerra precisa urgentment unes ulleres bifocals (o progressives), perquè planteja les llibertats nacionals com reivindicacions purament "burgeses", es desentén de les injustícies que els grans poders estatals cometen contra nacions petites, i aboquen la seva atenció solament a una hipotètica lluita de classes que, finalment, manté l'opressió i el genocidi contra els pobles menys poderosos demogràficament perquè la defensa de les nacions petites no és prioritària davant la lluita per la "igualtat" despersonalitzadora que no aporta sinó una nova colonització política, econòmica i... ideològica.

El "treballador", clau dels evangelis revolucionaris de l'esquerra, mai ha liderat, però, cap revolució ni cap sistema econòmic cientifico-dialèctic. Mai de la vida. Sempre ha estat l'elit burgesa marxista, o bakuninista, o maoïsta, o crastrista qui ha tingut la paella pel mànec. El treballador, mai, enlloc. No en deu saber prou; quan en sap, acostuma a entomar vida de burgès. Però a tot arreu se l'ha usat de tropa de xoc per russificar, xinificar o castellanitzar en nom d'algun bon pom d'idees redemptores les terres més rebels, més indòcils a l'acció de monarques absolutistes, repúbliques jacobines, liberalismes uniformitzadors, dictadures totalitàries o règims comunistes, on el destí de la dissidència i la defensa de la pròpia identitat és la presó o el paredó.

En tota revolució "esquerrana" els treballadors fan "d'extres" per encimbellar una elit de revolucionaris professionals, fills de la burgesia, d'aquella classe que sempre aspira a imitar i substituir l'aristocràcia, i que és tan complexa que difícilment es pot considerar un estament en sí mateixa, sinó un conglomerat d'elements més o

menys actius motivats per l'afany de possessions i poder. Un deler tan humà que no és privatiu de cap "classe" en concret. Ni de cap època específica.

Com que a l'Europa occidental el nivell cultural no era el mateix que el de Rússia o Xina, les falses promeses, els sopars de duro, mai no van ser "comprats" per la majoria del poble treballador (que sí aspirava, en canvi, a viure a la manera "burgesa"). A Catalunya el POUM era ben minoritari abans de 1936, la CNT es beneficiava de la seva funció com a sindicat per aplegar molts obrers que no eren pas anarquistes (la majoria votà ERC quan hi hagué eleccions), i el PSUC es fundà cuitacorrents després del 18 de juliol per evitar l'hegemonia ERC-CNT.

És falsa i hipòcrita una esquerra que, a casa nostra, vulgui fer creure que sense llibertat nacional el nivell de vida, cultural i econòmic continuarà sent possible solament "votant esquerres". El joc, que ja dura massa, de fiar totes les nostres necessitats a l'eterna negociació de les molles amb un estat que solament ens vol com a productors de mercaderies i com a subministradors d'impostos, mai no ens raportarà cap més satisfacció. Una altra cosa és enganyar la gent i dir-li que això és el que tenim i no podem tenir més si no és confiar que no hi hagi cap més crisi i poder viure novament segons el model que ha fracassat estrepitosament fa uns anys. Espanya mai no sortirà d'aquest ball perquè no en sap i no vol. Espanya és tardofeudal, les seves elits amb pretensions imperials en realitat no són més que colles de lladres endiumenjats. I les esquerres són víctimes d'aquest mirall on han entrat i no en saben trobar la sortida. Les esquerres espanyoles, és molt comprensible, però no les catalanes.

La nostra societat és ben diferent, i si apartem per un instant els prejudicis i falòrnies ideològiques, veiem que nosaltres sí tenim un país amb tots els ets i uts que, tot i perdent guerres, tot i amb uns estatutets d'autonomia minsos, disposem d'una estructura productiva que rendirà molt més i creixerà en qualitat. Tenim una cohesió social que el neofranquisme no acaba d'esquerdar, una cultura que, quan deixi d'estar escanyada, no tindrà res a envejar a les del seu entorn i seguirà

sent digna de consideració. La principal característica del nostre poble és l'empenta, la capacitat de treball i d'aprendre, i això és el combustible que enlaira qualsevol nau. No ens cal seguir cap guia ni patró ideològic fora de les que tenim i sintetitzen (copiar literalment és lleig i demostra ruqueria). Més aviat nosaltres som, hores d'ara, exemple mundial en capacitat de superació i lluita cívica pel nostre alliberament. Tot això quan fem servir tots dos lòbuls cerebrals. Tots dos, sense fer-hi distincions.

LA LLEI DELS HOMES CONTRA LA DE DÉU

Gener 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La llei sempre hauria de tendir vers la pau i l'ordre en els pobles civilitzats. La llei que imposa un ordre antinatural no cerca la pau, sinó l'establiment de tiranies i el "dret de conquesta". Aquest tipus de llei mai no promou l'estabilitat i l'harmonia entre els homes, sinó que és font i origen de revoltes i de guerres.

Si ens fixem en l'estructura humana de la península ibèrica, veiem que *mai* cap ordre unitari s'ha pogut imposar a tots els pobles que l'habiten. Ni els romans no van aconseguir sotmetre totalment tot el món celtibèric precedent. Se'ls resistiren sempre alguns grups d'ilergetes, de càntabres i de bascons. Tampoc els visigots i encara menys els musulmans van reeixir d'establir monarquies centralitzades i hegemòniques. La tendència centrípeta dels castellans s'ha vist sempre condicionada per aquesta constant històrica, tot i manllevar la legitimitat del poder gòtic dels comtes catalans a través de l'engany del Compromís de Casp (1412) i la inexistència del visigot Pelai com a

exponent del vell poder got (invenció eclesiàstica del Beat de Liébana durant el segle VIII). Els castellans han provat de fundar un regne hispànic d'ençà la guerra de Successió (1702-1714) gràcies al suport de França a la causa borbònica. Però van haver de deixar al marge Portugal i renunciar successivament a Gibraltar, Menorca i les colònies americanes, que anirien caient com les fitxes d'un dòmino sota l'influx de successives onades independentistes. Totes elles.

I es van fabricar lleis i constitucions que aportessin dret a allò que s'havia unificat exclusivament mitjançant la violència, allò que el Dret Natural no avalava, perquè la Naturalesa, obra de Déu, ha volgut i vol donar existència a pobles diferents del castellà sobre el mateix territori peninsular. Pobles que, si fos natural que s'unifiquessin i amalgamessin, ho haurien fet fa segles sense la necessitat de mesures de coerció i prohibicions que imposessin el castellà i la seva cosmovisió als pobles veïns amb cultures pròpies.

El poder dels seus reis, la força dels seus cavallers i l'astúcia dels seus administradors s'han invertit en fer una unitat contínua d'allò que és divers, ric i propi. Una fusió de coses tan diverses, i tan mal feta, que solament enganya sobre el paper, mai davant la realitat fefaent. Els seus *servidors de Crist* s'han prestat a la destrucció de pobles, llengües i formes de vida obligant els sotmesos a *"hablar en cristiano"* i a adoptar la versió bàrbara d'uns Evangelis interpretats per ells per a més glòria del seu odiós domini. Mai hi ha hagut un Sant Pare castellà (valencià, sí), perquè l'Església castellana solament pensa en les glòries de l'imperi perdut i no en les supraterrenals. Per a la majoria de cristians castellans l'amor propi, el seu concepte d'honor i la supèrbia sobre els altres pobles és molt superior a l'amor que puguin sentir per un Déu a qui consideren servidor i justificador dels seus holocausts i misèries (devastació d'Amèrica, darrera guerra civil hispana). Per a ells, el que els queda d'Espanya són els darrers reductes de les conquestes imperials iniciades, il·lusòriament, a Covadonga el 722.

A falta de més llums teològiques han saquejat fins les raons del mallorquí Ramon Llull i del barceloní Ramon Sibiuda per poder fo-

namentar teòricament una fe que sempre ha utilitzat de forma eminentment pràctica: establint el domini moral de la seva acció depredadora. També van aprofitar les obres de dret canònic del penedesenc Ramon de Penyafort per trenar el poder militar dels senyors amb la justificació religiosa de la unificació monàrquica i les conquestes d'Al-Andalus i de les terres americanes. Han imposat a Castella i a Amèrica un cristianisme fatalista, a l'estil musulmà, generador de cega submissió, a l'estil autoritari de dominics i jesuïtes, contra la visió més àmplia, lluminosa i espiritual dels franciscans, principals fautors d'un prerenaixement gòtic català dels segles XIII i XIV que han volgut desarrelar de casa nostra de seguida que Barcelona va perdre la capitalitat dels seus estats.

¿Quin cristianisme és aquest que segueix la llei de l'espasa i no la de Déu (ó ∞, ó Ø), pare de tots els pobles? Solament la llibertat i l'amor –màxima expressió de la voluntat de l'home– és el camí vers la plenitud i la vida. La submissió i destrucció dels pobles diferents al dels tirans crea imperis, però els sumeix en les tenebres del descrèdit històric, que és el lloc que ocupa avui Espanya per tot el mal fet a Amèrica i per tot el dolor que està disposada a causar als pobles que, avui, malden per viure en pau i llibertat lluny de la seva funesta influència.

TOPOGRAFIA IDEOLÒGICA DE JOSEP MARIA CAPDEVILA

Gener 2018. *Ponència al Simposi de la Càtedra Ferrater Mora. Universitat de Girona.*

EL PERSONATGE I EL SEU ENTORN

Josep Maria Capdevila i de Balanzó nasqué a Olot el 14 de juny de l'any 1892. Son pare, Vicenç Capdevila i Boloix, era fill d'una família humil de Sant Vicenç dels Horts, estudià gràcies al recolzament del capellà de la parròquia i, amb la carrera de dret acabada, aprovà les oposicions que li permeteren esdevenir el segon notari d'Olot. La seva mare, Teresa de Balanzó i Pons, procedia d'una coneguda família de Barcelona, el seu germà –l'oncle d'en Josep Maria– fou Llorenç Balanzó (1860-1927), traductor al català de la *Divina Comèdia* i autor d'obres de marcada intenció apologètica.

Un cop fetes les primeres lletres, entre 1901 i 1907 Capdevila cursa el batxillerat a l'Escola Pia d'Olot. Allà entaularà una relació que serà per sempre amb Joaquim Danés i Torras (1888-1960). En unes curioses notes privades Capdevila fa una sorprenent confessió psicològica sobre l'orgull de la seva solitud il·lustrada, sobre la impressió de superioritat que li causava la seva voracitat lectora, que utilitzava en les converses per derrotar l'interlocutor.

EL XOC ENTRE FE I RAÓ: CATOLICISME I CIENTISME

L'Europa del segle XIX s'havia vist sacsejada com mai pels efectes pertorbadors de les revoltes socials i polítiques iniciades abans amb els processos independentistes de les colònies angleses de Nordamèrica, seguits al Vell Continent amb la revolució francesa, l'imperi napoleònic i l'emancipació de nombroses nacions americanes i europees. Els fonaments teòrics del món cristià tremolaven davant les noves actituds i les noves mentalitats formades amb la Il·lustració i divulgades a través d'universitats i de la impremta entre l'elit intel·lectual de les ciutats. Part de la noblesa més inquieta i la burgesia més formada

en el materialisme imposaven una nova manera d'afrontar la "cosa pública": procurant el progrés social i econòmic, el benestar general, la instrucció de la població i l'elevació de l'home a la categoria de ciutadà. Els privilegis de classe eren substituïts a l'Europa occidental per la sobirania nacional i conceptes com "pàtria", "societat", "democràcia" o "poble".

L'evolució dels sistemes polítics europeus, entre tensions contradictòries, portarà a la substitució de les funcions assistencials i escolars de l'Església per part de l'Estat i les seves institucions. En el cas espanyol aquestes operacions –les desamortitzacions– provenen de la necessitat pressupostària d'afrontar les guerres carlines i la construcció del ferrocarril durant els governs liberals. L'Església, subordinada al poder polític, conservà, però, poder econòmic, l'influx sobre les elits i els rituals consuetudinaris de fervor popular.

Però el racionalisme, l'idealisme hegelià, el positivisme comtià, el relativisme, l'individualisme i la recerca de noves coordenades de l'existència havien anat substituint el guiatge intel·lectual de l'Església catòlica dins el vell món cristià. Des del segle XVI, amb el triomf del protestantisme a Centreuropa i l'inici de la revolució científica, el cristianisme occidental havia deixat de ser patrimoni exclusiu dels dogmes aprovats per Roma.

En plena revolució liberal i nacionalista, Pius IX actuà amb meditada vehemència contra les teories idealistes i contra el materialisme a les seves encícliques condemnatòries, posant les veritats de l'Església per davant dels principis racionalistes, que entenen la vida humana i l'univers des d'una observació eminentment física. Així, proclamà el dogma de la Immaculada concepció de Maria verge el 1854 i publicà un catàleg d'ideologies errades conegut com *Syllabus Errorum*, preàmbul de l'encíclica *Quanta Cura* (1864) on es citen sintèticament les divergències en què molts corrents de pensament modern incorrien contra la fe establerta per l'Església. El següent papa, Lleó XIII, adoptà una actitud més constructiva,no tan combativa contra la realitat de les societats modernes. Va proporcionar amb *Æterni Patris* (1879) un impuls a la filosofia cristiana d'arrel aristotèlica centrada en les lliçons de Sant

Tomàs d'Aquino per tal de contrarestar la ciència agnòstica. El pensament social el consignà a l'encíclica *Rerum Novarum* (1891).

La diversificació i especialització del coneixement i, sobre tot, els models politicoeconòmics liberals i socialistes, maldaven per canviar la cosmovisió d'una població que encara, a inicis del segle XX, se seguia considerant creient i seguidora del ritual catòlic. La irradiació romana afectava sobre tot el països del sud del continent i de Llatinoamèrica. Molts estudiosos han considerat això com la principal determinant de l'endarreriment científicotècnic d'aquestes àrees en comparació amb el centre-nord europeu, més influït per les doctrines del progrés, de la prosperitat i de l'enriquiment personal.

Des de la Il·lustració les germandats de tècnics i professionals expandien la maçoneria per lluitar contra l'absolutisme i les diferències socials de naixement creant *ecclesiae* paral·leles. El racionalisme i el cientisme van tendir a apropiar-se dels misteris de la vida, de la mort i de la transcendència, reduint a símbols la literalitat evangèlica, tot fent abstracció de la idea de divinitat.

Però cinc segles abans, aquest mateix món catòlic havia produït la civilització catalana de Barcelona al Mediterrani mitjançant una cultura gòtica singular que marcà la seva àrea geogràfica entre el XIII i el XV. Així, el retard relatiu del catolicisme decimonònic es pot considerar més fortuït i diacrònic que no pas consubstancial en el cas català. Però mentre creix l'acumulació de capital a una Catalunya matinera en els negocis fabrils, Espanya perd les colònies ultramarines per incapacitat d'adaptar-se a les regles dels nous imperis.

Tanmateix, cal considerar que tant les diverses teories d'alternativa social, com la mateixa revolució científica d'arrel renaixentista, havien sorgit sovint dels claustres dels ordes catòlics, impulsades per l'interès econòmic dels invents i els avenços que produïen guanys i poder per als estats. Aquests canvis eren animats pel que es coneix com *burgesia*, el sector emprenedor sorgit del poble, que topava amb la noblesa i el clergat en el seu afany de lideratge.

Per evitar els nombrosos estralls de les revoltes locals i generals a l'Europa industrial van sorgir intents d'harmonitzar la tradició

catòlica revelada amb els nous corrents de pensament. L'apologètica dels modernitzadors francesos i el materialisme van ser combatuts per Pius X a l'encíclica *Pascendi Dominici Gregis* (1907), contrària als que volien fer passar les novetats científiques per damunt dels elements dogmàtics de la fe.

Cal tenir present que la l'Església catòlica va mantenir fins 1966 *l'Index Librorum Prohibitorum,* on hi figuraven els llibres condemnats per l'Església com a subjectes d'heretgia, immoralitat o desviats de les seves doctrines. La interdicció arribà a autors com Epicur, Erasme, Newton, Copèrnic, Descartes, Bruno, Hobbes, Flaubert i, un dels darrers, Sartre.

Aquest és, aproximadament, el marc teòric i espiritual dels temps de Josep Maria Capdevila i el de, potser, la majoria d'olotins durant les dècades que marquen el canvi de segle. Unes ments afaiçonades per l'educació cristiana fins que, en temps de la Mancomunitat, es comença a desenvolupar en algunes escoles, com la de Ramon Calm, una pedagogia moderna i laica que xocava amb la tradició, però recolzada per aquella part de la població –alguns obrers i, sobre tot, menestrals i artesans– que espera de la racionalitat escolar ja no tan sols la prosperitat de llurs fills sinó el progrés transformador de la societat en general, emmirallats en l'acció de la República francesa i en les diverses teories d'eugenèsia social que arriben de les capitals més a l'abast. Figueres, centre irradiador del primer republicanisme espanyol, canalitzava aquesta influència filodemocràtica.

El jove Capdevila s'inicià en l'art literària de la mà del seu veí Josep Maria de Garganta i Vall-Manyà, erudit autodidacte de la petita noblesa local que el conduí amb ma amiga i experta per les pàgines de la literatura europea catòlica. D'ell rebé el primer impuls com a lector i crític.

És ben curiós, en canvi, que malgrat els seus estudi filosòfics, entre els seus textos no trobem cap pàgina ni referència a Francesc Xavier Llorens i Barba, tot i que els seus deixebles formaren l'elit cultural catalana de la Renaixença i de finals del XIX. Foren alumnes seus Almirall, Rubió i Lluch, Torras i Bages, i se'n sentiren també Gaudí i

Verdaguer. L'impuls al catalanisme cultural seguit de les lliçons de Llorens i de la divulgació cultural parauniversitària van sembrar el futur nacionalisme català a través de cercles com el de la Joventut Nacionalista, de la qual Capdevila formà part, que era una secció de la Lliga Regionalista impulsada el 1908 per Tallada, Nicolau d'Olwer, Josep Carner i Manuel Carrasco i Formiguera.

Llorens era, amb Martí d'Eixalà –el seu mestre de filosofia– i Balmes, el referent principal de la filosofia a Catalunya, però el respecte dels seus contemporanis esdevingué indiferència a la següent generació. Com passa sovint a la nostra cultura, es voldrà cercar en la novetat forana el que aquí no se sabia apreciar potser per miopia i no poc snobisme. La curosa adaptació de la filosofia escocesa feta per Martí i Llorens pretenia utilitzar les regles racionals i epistemològiques d'aquells autors com idònies a un país catòlic, Catalunya, que té amb Castella unes relacions similars a les d'Escòcia i Anglaterra. Cal considerar, a més, que del puritanisme escocès i anglès van sorgir les bases de la democràcia implantada a les colònies de Nova Anglaterra.

RERE LES PASSES DEL *PANTARCA*. I.E.C., MANCOMUNITAT I CRISI

El mes de novembre de 1916 Capdevila ingressà al Seminari de Filosofia que impartia Eugeni d'Ors a l'Institut d'Estudis Catalans, amb qui va col·laborar en diverses tasques que li obriren les portes del món cultural i periodístic de Barcelona. Podem comprendre la fascinació que va exercir sobre el jove Capdevila la personalitat d'un home també jove, però amb onze anys més d'experiència, format en el cosmopolitisme i l'elitisme cultural d'una burgesia local en plena expansió econòmica que ara li oferia la possibilitat d'actuar en primera línia dels afers catalans.

Prat de la Riba li confià un xec en blanc per organitzar el sistema pedagògic de la Mancomunitat. Ors era la imatge de la generació més instruïda, feta a l'esperit europeu, superior a la decadència hispana post98 i amb la voluntat d'intervenció per enlairar-se al nivell d'Occident: la civilització titànica en plena odissea suïcida. Capdevila hi quedà força subjugat.

La sintonia entre mestre i deixeble al Seminari de l'IEC propicià la incorporació de Capdevila al Consell de Pedagogia de la Mancomunitat i que contribuís amb escrits a *Quaderns d'Estudi*. El 1919 Ors el nomenà, amb Joan Crexells, assistent del Seminari. Ocupà, doncs, una situació immillorable dins la maquinària de renovació i ciència atiada per la generació noucentista, segons l'adjectiu encunyat per Ors. No sense alguna arrogància, volien superar, a través del rigor, els excessos espirituals del modernisme filoromàntic. Però la immodèstia del propi Ors contribuiria al naufragi de la Mancomunitat.

Com en tots els grups humans, en temps d'incertitud apareixen les faccions, els partits, els amics, els enemics, i els que semblen amics però no ho són. En el cas Ors, els seus rivals i aquells que detestaven les seves maners pedants i superbes van poder més, en un primer moment, que no pas els apologetes. Josep Maria Capdevila, que devia tot al *pantarca*, el defensà en un primer moment fins que es convencé que no es podia raonar amb algú que se sentia superior als altres. Llavors abandonà la Mancomunitat i es decantà vers el periodisme.

Tanmateix, el gener de 1923 Capdevila formava part de la Junta fundadora de la Societat Catalana de Filosofia, creada per iniciativa de Ramon Turró i de Pere Màrtir Bordoy. Va ser presidida pel canonge Josep Maria Llovera i eren inclosos Jaume Serra Húnter, Lluís de Carreras, George Dwelshauvers, Alexandre Galí, Pere Capdevila i Tomàs Carreras Artau. Turró actuava com a delegat de l'IEC i Bartomeu Xiberta n'era membre honorari. L'obra de la Societat fou escassa, perquè la seva vida s'estroncà amb la dictadura de Primo de Rivera i no es recuperaria fins al 1980.

ESTABILITAT PERSONAL. MADURACIÓ DEL SEU PENSAMENT SOCIAL

Per poder viure, el 1920 acceptà la corresponsalia de *Le Figaro* i inicià la seva col·laboració a les pàgines literàries de *La Publicitat* i a *La Veu de Catalunya*. Acabat de casar i instal·lat definitivament a Barcelona, necessitava completar les rendes i demanà feina als seus antics companys de la Mancomunitat. En trobà a l'Escola per Correspondèn-

cia, a l'Escola del Treball i a la d'Arts i Oficis, on impartia matèries humanístiques a futurs tècnics especialistes.

El final de la guerra mundial perjudicà l'economia catalana. S'escampà el malestar obrer a causa de l'atur i dels salaris baixos. Revifà l'agitació obrera amb la vaga de la Canadenca. Catalunya, sense poder per resoldre-ho políticament, quedava a mercè de la intransigència patronal i de la repressió violenta de les forces policials i de l'exèrcit. En aquest clima va madurar el pensament social de Capdevila, i també la difusió de la propaganda revolucionària d'agitadors sovint relacionats amb el govern espanyol, que maldava per manllevar els obrers de l'atracció catalanista.

COORDENADES IDEOLÒGIQUES DEL CATOLICISME EUROPEU

Ni el pensament materialista, basat en l'estudi de les societats humanes com simples comunitats d'interès econòmic, ni el pensament cristià, derivat de la tradició catòlica i de les diverses esglésies protestants, formaven –ni formen– compartiments estancs, incomunicats i al marge els uns dels altres. Ben al contrari, el contacte de les idees és continu a través dels mitjans de difusió del pensament (premsa, llibres, escoles, universitats, centres socials, associacions d'esbarjo, etc.), i encara més a Catalunya que no pas a Espanya, de forma similar a altres països de l'entorn europeu.

L'acció i el pensament de Capdevila apunten vers aquesta actitud necessàriament eclèctica que cercava l'entesa i no el trencament entre les diverses forces socials. Però ja se sap que les postures de conciliació acaben sempre superades quan els extremismes s'imposen en el discurs quotidià.

A Catalunya la radicalitat obrerista arribà més per influència ideològica externa que no pas per un determinisme intern, perquè les lluites obreres del segle XIX ja havien aconseguit una certa estructuració a través dels gremis i després per sindicats, mutualitats, germandats, cooperatives, ateneus, caixes de resistència, etc., que havien conferit a la societat industrial catalana un bagatge no solament en la lluita, sinó en la capacitat de procurar-se els béns i serveis necessaris sense

un Estat propi i, ben sovint, amb l'Estat en contra. El poble català era expert en l'autogestió de grans espais socials, econòmics i culturals.

Aquest costum de vida al marge de l'Estat, relacionant-se directament amb els empresaris, i amb un poder polític sentit com a repressor, feia de l'obrer català el substrat idoni, a Europa, per a la llavor d'un anarquisme inicialment constructiu, però que esdevindrà revolucionari en un part substancial a través de la prèdica importada. Unes doctrines que incloïen l'anticatalanisme estimulades pels serveis secrets espanyols, sempre incrustats en els medis àcrates.

Més religiós que mundà, per a Capdevila Ors no fou l'única ni la major influència. El seu ideari filosòfic i polític –el realisme cristià i l'estètica que el caracteritzà– va tenir altres elements de construcció. Primerament els de sant Tomàs d'Aquino i del beat Ramon Llull. Una de les principals fonts de la topografia ideològica de Capdevila és Joseph Joubert, moralista francès format a Tolosa de Llenguadoc, relacionat amb D'Alembert, Diderot i Chateaubriand, que acabà desentenent-se de la revolució francesa fastiguejat pels mètodes i ideals revolucionaris. Capdevila el considerà màxim representant de la Il·lustració catòlica.

Amb Francesco de Sanctis descobreix la literatura italiana clàssica i la seva empremta sobre les lletres catalanes medievals. En ell cerca un sentit cristià que pugui refer els desllorigaments del segle de la llibertat radical.

Però fou potser Alessandro Manzoni qui més intensament li adreçà el gust literari pel camí d'una moral de l'amabilitat i la bonhomia més que no pas de la confrontació. Aquesta actitud es desviava de les directrius de Pius X a *Pascendi Dominici Gregis*, però era grata als cristians catalans que des dels bisbes Morgades i Urquinaona exploraven l'encaix de l'Església dins dels sistemes liberals i les societats industrials.

De sant Francesc de Sales recollí la voluntat d'afrontar pacíficament els problemes que creava la nova cultura occidental en la mentalitat d'uns pobles que, sense una bona preparació moral, formaven països on la democràcia solament excitava la seva poca virtut.

ELS JOVES INTEL·LECTUALS NOUCENTISTES

Des de la Biblioteca de l'IEC, encara no oberta al públic, Capdevila va fer coneixences de la mà del seu mestre Ors, però va anar més enllà del seu artifici estètic un xic feixuc cercant una línia discursiva dins del classicisme i de la racionalitat tomista filoaristotèlica. Mantingué relació amb els poetes mallorquins Joan Alcover i Maspons i Miquel Costa i Llobera, amb qui també s'escrivia Josep Maria de Garganta. El poeta rossellonès Jules Delpont, especialista en Verdaguer, figura entre les seves amistats. Amb Jordi Rubió i Balaguer tingué relació freqüent a la Biblioteca mentre era organitzada i enriquida per a ser oberta als estudiosos. També freqüentà el gran historiador català Ferran Soldevila, professor als Estudis Universitaris Catalans. Conegué Josep Maria de Segarra i Eudald Duran i Reynals, l'escriptor de caire noucentista que morí prematurament a París on estudiava gràcies a una beca de l'IEC. Carles Riba els era amic comú.

Altres prohoms noucentistes de l'àmbit Capdevila eren Josep Maria Junoy, que transità des de l'avanguardisme i el futurisme fins a l'apologètica catòlica i el neoclassicisme, i acabà recolzant el cop militar de 1936. Joan Moneva, aragonès, primer fou anticatalanista, però després va cultivar la llengua i la cultura catalanes. Va aportar grans coneixements als treballs de Capdevila sobre dret obrer. Amb Agustí Calvet "Gaziel" tingué una amistat afermada en el mutu interès per la cultura; amb Manuel Raventós, els estudis d'història del moviment social i de l'economia. Amb Enric Jardí i Miquel l'unia el mestratge d'Ors i aprofità els seus coneixements sobre art. Ell li va descobrir les doctrines obreristes i protofeixistes de Sorel.

CATÒLICS REPUBLICANS I EL REPUBLICANISME DEMOCRÀTIC

El Matí, diari que dirigia des de la seva fundació el maig de 1929, va donar suport a la Segona República espanyola, i també a l'Estatut català, tot insistint en l'intent d'aplegar totes les tendències del catolicisme vers el catalanisme. La publicació tenia la benedicció de l'arquebisbe de Tarragona el cardenal Vidal i Barraquer. Entre 1933

i 1934, amb el triomf de la CEDA, hi hagué tensions al diari per l'actitud d'alguns accionistes. Van augmentar els conflictes competencials: la dreta espanyola obstruïa qualsevol concessió al govern català. L'actitud catalanista de Capdevila, i l'especial atenció a la divulgació cultural en una època de premsa sensacionalista, van propiciar la seva sortida de *El Matí*.

La línia social de la democràcia cristiana defensada pel diari era, en alguns detalls, propera a la socialdemocràcia d'arrel marxista, però centrada en les doctrines pròpies fixades a *Rerum novarum* de Lleó XIII. Calia harmonitzar els interessos del capital amb els dels assalariats que generaven riquesa amb el seu treball. Però criticava el socialisme per voler acabar amb la propietat privada, considerada pels cristians com un dret natural de l'home. No transigia amb els atacs a la institució familiar, anterior i més important que la societat civil dels poder públics. Criticava el monopoli estatal de l'educació, l'acumulació de béns i cercava el foment de la vida espiritual.

El cristianisme calia explicar-lo bé a través de l'amor, de l'exemple i del respecte. I l'Estat havia de ser una eina d'equilibri, no pas instrument dels negocis d'uns i de la submissió dels altres. Alguns d'aquests objectius també eren l'objectiu de lliurepensadors i científics després de la Gran Guerra. Els uns, defensors del laïcisme i de la pau, i els altres, cristians convençuts, convivien en els mateixos cercles, dins les mateixes societats, i forjaren l'ideari de la realitat social que viuen avui els països més avançats del món.

LLORENS I BARBA
EN ELS ORÍGENS DEL NACIONALISME CATALÀ

Gener 2018. *Llibertat.cat.*

El retrat que acompanya aquest text és de Francesc Xavier Llorens i Barba però, de fet, ell no hi era quan el va pintar Ricard Clausells el 1901, copiant el que Ramon Martí i Alsina va fer per a l'Ateneu Barcelonès el 1880. Llorens tampoc hi era en aquella ocasió: havia mort vuit anys abans i el retrat, a l'oli, es va fer de memòria. El filòsof vilafranquí, modest fins a l'extrem, no va voler mai deixar la seva imatge per a la posteritat. Tampoc va voler mai deixar per escrit els seus pensaments, i l'únic que tenim són alguns aplecs d'apunts dels seus deixebles en arxius com el del Centre de Documentació del Vinseum. Així que, d'entrada, no és fàcil saber com pensava Llorens.

Morí el 1872 i sembla que el vent s'hagi endut la seva memòria, potser com hauria volgut ell. Eugeni d'Ors la recuperà en temps de la Mancomunitat, però no ha estat fins als nostres dies que s'han publicat alguns textos a l'entorn de la seva filosofia, biografia i entorn

vital. Així, avui podem demostrar que Llorens, membre de l'elit intel·lectual catalana del seu temps, va meditar sobre el principal problema polític de la seva Europa: la nova estructuració dels estats continentals arran de la davallada de les grans monarquies absolutes europees: Àustria, França i Espanya.

Són els temps de l'esfondrament de l'imperialisme hispanocastellà. Els moviments nacionalistes apareixien arreu com per generació espontània. Espontània? No, per la pressió dels pobles, conduïts per la burgesia i cohesionats per la llengua –primordial-, els costums, les arts populars, sovint la religió, i un sentiment comú d'adscripció a un territori. Llorens considera aquests factors inherents al fenomen humà: *"Si buscamos la forma que llamamos 'sentimiento nacional" o patriotismo, la hallamos tan sumamente explotada por los poetas que es excusado enteramente el ponderarla, puesto que los poetas no se hubieran fundado en una parte de la naturaleza humana puramente imaginaria cuando vemos que en la antigüedad, sobre todo, se han esforzado tanto en cantarlo".*

Enmig la lluita ideològica entre l'Antic Règim i els nous "imperis revolucionaris" emparats en els conceptes d'igualtat davant la llei i llibertat de propietat, algunes nacions sense estructura política unificada com Alemanya o Itàlia reivindiquen espais polítics propis i "lògics". Així, Johann Gottfried von Herder (1744-1803) proposa que els estats s'han de fonamentar en criteris culturals i territorials. Llorens i Baba, que va llegir Herder guiat pel seu mestre Ramon Martí d'Eixalà (1807-1857), explicava que *"La unidad de un pueblo no se ha de tomar de la circunscripción geográfica; tampoco podemos determinarla por las semejanzas físicas (razas). La unidad de un pueblo es interna y se pone de manifiesto por el uso de una lengua común. Como el lenguaje radica en lo más íntimo de nuestro ser, bien podemos tomar la diferencia de lenguas como distintivo de los pueblos. La comunidad de lenguaje supone comunidad de pensamiento. En cada pueblo existe una manera de pensar y de sentir que es común a todos sus miembros y se transmite de una generación a otra. Así podemos considerar a los individuos de una Nación animados de un mismo espíritu, o sea, el espíritu nacional".* Es podia dir més clar? Sí, es podia dir en català, però llavors (1855), un professor universitari s'havia d'adreçar als seus alum-

nes obligadament en castellà, com es venia fent des de la invasió francocastellana de 1714.

Anys abans, el 1837, Martí d'Eixalà en un discurs *Sobre las reglas de observación aplicadas a los hechos que forman el patrimonio de la historia al objeto de fundarla sobre sus bases más esenciales* remarcava als membres de l'Acadèmia de Bones Lletres la necessitat d'estudiar el passat a partir de les pròpies dades per tal de conèixer "*con distinción la marcha que han seguido en la cuasi-república catalana tan célebre en la edad media, las artes, el comercio, la navegación, las costumbres, los usos, la religión, su constitución política, la sociedad de la familia, las asociaciones políticas autorizadas y las no autorizadas...*", i així posar bases científiques als estudis històrics, i poder valorar la pròpia nació independentment dels pobles en què se l'ha volgut dissoldre.

A Llorens li agradava molt parlar amb els pagesos, que li mostraven inconscientment el coneixement transmès a través de generacions, formant el substrat per a noves influències. Però de la mateixa forma que és important bastir llenguatges comuns per a tota la humanitat, és més cert, molt més, que sense l'activitat viva de les cèl·lules que conformen el tot -els individus i les nacions-, aquestes idees globals es desinflen, perden vigor. Sovint, els defensors de l'imaginari global, allò a què aspiren és a ser-ne els inspiradors exclusius. Així, l'internacionalisme pot esdevenir el fals cosmopolitisme de la unitat a ultrança, un resum teledirigit a les masses, un intent totalitzador. Llorens, en els apunts que ens han arribat, negava que l'home pogués tenir un sentiment universal, global, de la humanitat, si de cas podia desenvolupar un sentiment de compassió davant dels altres, a través de la religió. El món era, per a ell, més aviat com un trencadís gaudinià (Gaudí fou alumne seu a la universitat), format per unitats diverses que poden unir-se bellament, però que mai no es fonen en una nova substància, si no és desnaturalitzant la part que es vol assimilar.

Llorens parlava d'un sentiment nacional, inspirat pel *Volksgeist* de Herder, però respecte al pensament, desconfiava de l'adopció d'idees foranes si no eren adients al caràcter de la nació que les havia d'acollir. Ho expressava així: "*Trasplantar a nuestro suelo un sistema de*

filosofía exótico traería por de pronto la abdicación más cabal de la libertad de pensamiento propio". Adreçat a Espanya? a Catalunya? De fet, critica el pensament "revolucionari" procedent de França, així com el krausisme tan de moda llavors a les facultats castellanes, però també, implícitament, l'acastellanament de les elits catalanes. En el mateix discurs acadèmic considera el pensament de cada poble com un *"fruto tardío de la cultura intelectual de individuos y naciones"*, és a dir, l'element ordenador de tota cultura nacional forjada a través dels segles. Catalunya havia estat una gran potència europea, econòmica i cultural, però a mitjans segle XIX tot just es recuperava de la gran ensulsiada del XVIII, i posava les bases econòmiques (industrialització) i culturals (Renaixença), però seguia condicionada políticament i sentimentalment, encara, pels efectes "espanyolitzadors" de la Guerra del Francès.

És indiscutible que Llorens va contribuir poderosament a l'aparició del catalanisme com a forma d'acció política separada dels partits dinàstics. Llorens, amic de polítics, catedràtics i personalitats de la cultura catalana, influïa molt més del que pensen alguns estudiosos d'avui en el seu entorn, no tan sols a través de les aules barcelonines, sinó a través de les seves relacions. Amant de la conversa, i no tant de la tertúlia, fou membre fundador de l'Ateneu Barcelonès, on els seus companys escampaven coneixements i novetats. No estalviava crítiques a la inoperant burocràcia centralista, però el seu afany era la formació intel·lectual i anímica dels deixebles, alguns d'ells figures destacades del protonacionalisme català (Josep Torras i Bages, Valentí Almirall) i de l'espanyol (Marcelino Menéndez Pelayo).

CATALUNYA, COLÒNIA DE POBLAMENT?

Gener 2018. *Diari Gran del Sobiranisme.*

L'obsessió castellana amb Catalunya ve de lluny, fins abans de la pròpia existència de Catalunya i Castella. La Mediterrània ha estat, per als pobles de l'interior peninsular, camí d'arribada de tota cultura i civilització, de les formes de poder realment estructuradores i de la religió transcendent més integradora.

Durant l'edat mitjana era Catalunya la font del dret romà, de les compilacions visigòtiques i d'una legitimitat internacional lligada a Roma i a l'Imperi carolingi franc. Una ascendència que els reis castellans volien i que no tenien! D'aquí ve la barrila dels reis gots durant el franquisme, per mirar de lligar llurs conquestes a una legalitat que mai no va ser seva més que per violència i imposició: els castellans no venen dels visigots ni en somnis, sinó dels sàtrapes celtibèrics que es van organitzar per aprofitar la caiguda dels visigots i les primeres febleses musulmanes. En canvi, la dinastia catalana sí que prové de la resistència dels comtes gots de la Tarraconensis (Catalunya-Aragó) i de la Septimània (Occitània-Provença), concretament del comte Berà (primer comte de Barcelona i marquès de Gòtia) i d'altres aquilans

refugiats Pirineus enllà per la invasió musulmana. El castellà és un poder oportunista, no pas legítim ni noble, i això els posa com una moto: tenen el poder de la xifra, de la violència i de l'engany, però no pas el de la noblesa i la superioritat moral.

La justícia de la raó i de l'esperit, amant de la llibertat, de la concòrdia i del lliure acord, els és del tot un sentiment aliè, un valor ignot. Aquesta noblesa dreturera, amant de les lleis justes, ha estat i és el motor del cor dels catalans, refractaris a deixar-se assimilar i a tractar a tothom segons els seus mèrits. És la força que contra tots els embats bel·licosos, polítics i "culturals" de la perfídia castellana ha fet romandre dempeus el poble català i servar els seus principals elements d'identitat, tot i que fossilitzats en el folklore quan no hi ha hagut la possibilitat de donar-los més volada, alçada i amplitud. Això també ho han hagut de viure altres pobles víctimes del totalitarisme de les elits castellanes, com els bascos, d'ençà que l'atac massiu del nacionalcatolicisme hispanocastellà es va abraonar sobre la península per provar de redreçar una antiga grandesa –rapaç i homicida– que havia quedat impotent per mantenir un imperi i era incapaç de reconstruir un estat plurinacional, segons la llei natural dels pobles ibèrics. I mentre que avui la majoria condemna el terrorisme franquista, aquesta mateixa majoria d'espanyols, en canvi, aplaudeix o fa veure que no veu la repressió violenta contra la democràcia catalana. Un error que pagaran més aviat que no es pensen.

Pels castellans, els catalans hem estat sempre un malson, "l'antiespanya", o al menys l'oposició ferrenya, l'antítesi a l'absolutisme pancastellà d'entendre el poder. Això des de la gran manegada del Compromís de Casp, amb la imposició d'un rei castellà que confessava haver pagat molt car el regne per la compra d'un cert nombre de cortesans catalans, valencians i aragonesos. A la tradició confederal dels estats catalanoaragonesos, Castella sempre ha respòs amb furor centralitzador a través de l'amenaça, la violència i la mentida, amb supèrbia totalitària, però sense cap superioritat de cap mena, ni intel·lectual ni moral: assolant la llar dels qui hi planten cara, quan ha pogut. Perquè les seves arts s'acaben amb el *"ordeno y mando"*, ahir

com avui, i com sempre mentre no se la pugui reduir militarment als seus territoris estrictes, i un cop allà recristianitzar-la o ensenyar-li què és el bé i què el mal.

Avui, que vivim un nou episodi d'aquest serial enfadós d'agressions i d'odi anticatalà, Castella posa en marxa l'operació "emigrant/colonitzador" o "gos, mossega la mà que t'ha tret de miserable", una estratègia iniciada durant el darrer franquisme quan als camps peninsulars arribaren els tractors i grans masses de jornalers i servents van ser incitats a emprendre el camí del nord, en comptes d'aprofitar aital cabal humà per industrialitzar i urbanitzar un sud hispànic, que romandria fossilitzat en el feudalisme dels "*señoritos*" del PP i del PSOE fins a dia d'avui. No, era millor enviar a Catalunya aquelles masses "proletàries" amb el doble objectiu (ara se n'adonen alguns!) de no canviar l'estructura social dels cacics feixistes andalusos i extremenys, i de col·locar a Catalunya, terra irredempta per als espanyolitzadors, milions de persones que en un moment donat poguessin provocar un pseudomorfisme retardador de qualsevol reviscolament del nacionalisme català (com efectivament està passant en els nostres temps). Molts conserven la cultura i la mentalitat dels seus antics amos, reproduïdes per la ràdio i per la televisió a través dels titelles que repeteixen llurs missatges i caràcters. Una bona part d'aquests nouvinguts s'ha vist curosament apartada del coneixement i de l'amor al tarannà, gent i costums del país on han arribat per poder viure amb més dignitat. Aferrats al dia a dia, no tenen cap consciència de persecució, perquè un cop mort Franco, a ells no se'ls discuteix el dret a viure en "espanyol" cada minut del dia. Molts d'ells no tenien ni idea de com havia anat allò de la guerra més enllà del fet que havien perdut *"los rojos"*. I els van donar a tots el pressupost de *"rojos"* aquell jovent universitari, "revolicionaris" de casa bona, i els sindicalistes, la majoria procedents des sindicats franquistes. Els van convertir en remences de la nit al dia, en esquerrans "dels de debò", "dels de fàbrica", i així es va identificar l'autèntic treballador, l'objecte de tots els onanismes marxobakuninistes, amb l'obrer de parla castellana. "*Nosotros vinimos a levantar Cataluña*", repeteixen encara alguns lloros ensi-

nistrats, quan la veritat és que Catalunya, que era dreçada per ella mateixa des de feia segles, i amb l'Estat en contra, els va aixecar a ells de la condició poc més que de serfs a la de persones raonablement lliures. Mentrestant, malgrat molt honorables excepcions, un bon gruix només prestava l'oïda als afalacs i a fer com la plaga de llagosta sobre el poc que havia quedat incòlume de cultura autòctona després de la criminal dictadura dels militars.

I els socialistes i el PSUC, i tot aspirant a manar, sucursalitzats per algun partit espanyol, van viure dècades idíl·liques gràcies a la síndrome d'Estocolm de l'esclau maltractat que patia la majoria de l'emigració hispana, a la qual, uns anys més tard, se n'afegirien altres onades estrangeres. Places dures, concerts de rock, balls de sevillanes, tot fent el posat de nous cacics locals amb roses i camises vermelles per tal que "el poble" se sentís com a casa i, sobre tot, no se li acudís votar mai aquells homes dolents, de dretes, que manaven a la Generalitat gairebé des de sempre i que no estaven investits de la raó absoluta dels *pijos* d'esquerres. Aquesta gent –els pujolistes– que els construïa serveis sanitaris i escoles de nivell europeu, amb mestres, metges i personal amb una preparació com mai havia tingut el funcionariat del país. I aquí fou on la guilla va veure el forat per entrar a trencar els ous i a escanyar les cries. Els espanyolitzadors, amb nous grups i partits transvestits, es posaven a defensar el dret a rebre l'educació en la llengua importada, la que porten segles imposant per tots els mitjans, aferrant-se a una cultura en castellà fracassada que ja els havia expulsat de llurs pobles d'origen, i atacant tot allò que fos llengua pròpia del país.

Els darrers esdeveniments polítics a Catalunya, originats per l'encaparrament castellà a dominar tots els poders de l'Estat i a imposar-los de manera omnímoda, han posat de manifest que un bon nombre d'aquells pobres emigrants –i molts dels seus descendents– avui se senten i actuen com a conqueridors demogràfics i geogràfics, fins inventen noms per designar els territoris on comencen a ser importants, tot desterrant la denominació comuna de "Catalunya". Actuen com colonitzadors cada cop menys dissimulats, refractaris a cap esforç

d'adaptació per part seva ni de facilitar-la als seus fills. Avui, aquesta "falsa esquerra" milita al costat del neofranquisme espanyol de *Ciudadanos*, relleu del feixisme constitucional de PP i PSOE, amalgamats l'un amb l'altre de forma gairebé indestriable, i la punta de llança del seu programa esquàlid és negar el dret del poble que els va acollir i migregenerar a decidir el futur entre tots. Un futur molt magre si ha de mantenir-se unit a la sangonera hispana, que mai no ha respectat cap dret superior a la seva voluntat i extorsió. Déu va fer una humanitat que es divideix en pobles i nacions, i que s'aplega per la necessitat de convivència i concòrdia, però això mai ho han tingut clar els castellans, que es creuen déus a qui tothom ha de mantenir i lloar.

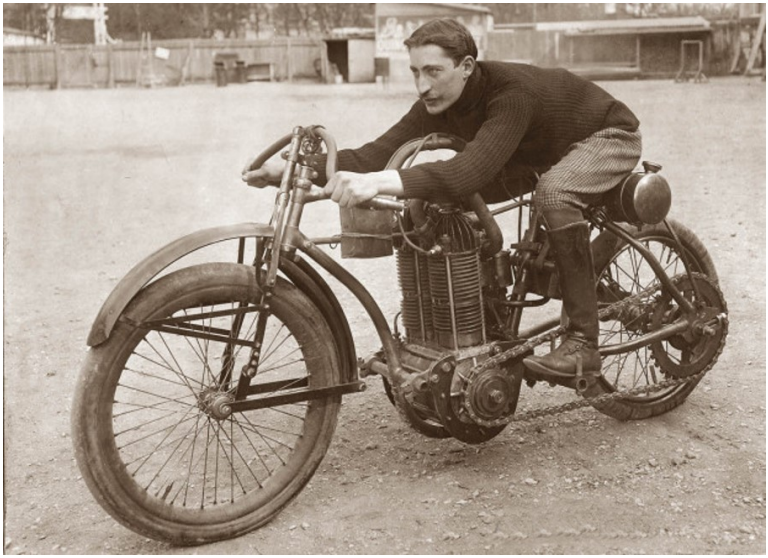
«¿Algú es pensava que pel fet de ser pobres (inicialment) els emigrants sudpeninsulars eren automàticament d'esquerres? Ho eren quan els adulaven els socialistes? L'imperialisme espanyol, que s'autoanomenava "nacionalisme" durant la dictadura, va saber, com el cu-cut, pondre una bona collita d'ous al nostre niu, covats a base de garrulisme i d'una cultura popular vàcua, fàtua, d'immediata satisfacció i sense cap valor local ni transcendent. Avui ja es veu que molts eren més aviat seguidors de Queipo de Llano que no pas de García Lorca.

El règim del 78, amortitzat des de fa dècades, planteja, amb la duplicitat de competències i els sistemàtics conflictes entre l'administració catalana i la central, molts obstacles paralitzadors per a la normalització cultural de la societat catalana. Solament disposant d'un estat propi amb tota la capacitat d'organització i les prerrogatives corresponents, s'aconseguirà completar una integració harmònica de la població nouvinguda, tan important al nostre país degut a la baixa taxa de natalitat endèmica. El fracàs del model autonòmic demostra que aquesta és l'única manera, en una societat occidental avançada, de vèncer la bipolaritat provocada pel rebuig d'una part dels emigrants hispanòfons a l'adopció de la llengua catalana com a vehicle normal de relació, a banda del manteniment i foment de les particularitats culturals de cada grup. Catalunya no té prou poder per normalitzar la seva política lingüística, en canvi suporta tot el pes de l'Estat espanyol

a nivell de mitjans de comunicació i de legislació, cosa que provoca el manteniment i expansió del castellà al territori del Principat a costa de la progressiva regressió del català (considerem que una llengua és també una cosmovisió), sobre tot en zones d'implantació de població immigrada. S'ha passat del gueto de resistència a la colonització per saturació demogràfica utilitzada políticament avui de forma molt maquiavèl·lica, amb la intenció de destruir culturalment de Catalunya i fer d'ella una regió amorfa i submisa. Es pot preveure que aquesta transformació acabarà per andalusitzar-la, amurcianar-la o islamitzar-la, amb la qual cosa el destí dels futurs "catalans" serà el subsidi o l'emigració.»

AQUELLA MOTO DEL 78

Gener 2018. Diari Gran del Sobiranisme.

"Ai! quan engego la moto,
quin orgasme constitucional!
és com si d'un glop em fes
tota l'escala social."

Joan Collell i Xirau, gran, gros, enorme, dins la disfressa de "Pere Tàpies". Manta vegades havia repetit, el xic a qui entusiasmaven les motos, aquests famosos versos bicilíndrics. I al final el noi va tenir la seva primera moto. Algú l'hi va vendre. Algú ens va vendre la moto, l'orgasme, la constitució, però quedàrem travessers a l'escala, graó amunt, graó avall. Es va fer gran i tot es convertí en rutina, ja se sap que el temps, tot ho espatlla: les motos, el sexe, les escales i, fins i tot les constitucions. És cert que el temps tot ho trinxa, però arribaren les motos japoneses, la disbauxa creditícia per imaginar que un puja unes escales que són roda de hàmster i, finalment, la viagra. I el noi, ja calb,

se sentí immers en una segona joventut, menys pèl, però amb forces renovades. El que no canviava, com la mort inexorable, era la constitució que havien enllestit cuita-corrents quan els seus pares encara eren joves.

Allà per 1978 havia arribat la "democràcia" amb vaselina. Una constitució ben guarnida, amb autonomies i nacionalitats (ara ja ningú fa servir aquest concepte pimargallià), amb sobirania popular, amb un munt de drets nous de trinca, però amb contrapartides que eren l'alè dels matxaques de la dictadura sobre els clatells dels nostres pares, tan il·lusionats com "peixos" en l'assignatura de política. Resultava que es col·locava amb calçador un cap d'Estat que havia designat *motu proprio* "l'anterior cap de l'Estat" (com calia referir-se oficialment i amb educació al dictador), que l'havia designat la junta militar provocadora de l'omnipresent guerra civil, forja d'on eixí una dictadura de quatre dècades. I, per si de cas algú pensava escapar del paradís, s'empeltava l'article vuit, per assegurar bé les sutures. Eren temps de guerra freda, Espanya anava amb els bons. En qualsevol moment podíem acabar tots radiofregits. És cert. Ho deia la tele.

Van vendre l'artefacte com la darrera meravella occidental en matèria de constitucionalisme, va ser acceptat, a falta d'una altra cosa, per la majoria dels espanyols: els uns, delerosos d'estrenar drets i evitar els perills de no pensar com el govern de torn; i el altres, encara més cofois per estrenar la nova imatge democràtica, i submergint les camises blaves en el detergent que netejava més blanc: la llei d'amnistia del 15 d'octubre de 1977. Comunitat d'interessos. Oli en un llum. I l'invent ha durat tres dècades llargues fins que l'evolució normal de les coses humanes ha superat, o bé el marc establert en aquelles circumstàncies (recordem l'amenaça militar, el 23-F i la por reverencial als sabres que sempre ha fet "funcionar" Espanya), o s'ha fos totalment el pacte constitucional per la falta de voluntat dels fills biològics i ideològics del franquisme, que ha estat i és la faç autèntica del nacionalisme espanyol: absolutista, violent i amb tendència totalitària.

El cert és que el marc ja no tapa les seves vergonyes, ni serveix per cobrir les nostres necessitats. Avui dia la sobirania, a Espanya, no

és pas ni del poble, ni del poder executiu ni legislatiu. Un tema cabdal com és l'encaix de Catalunya dins l'Estat espanyol el resolen dotze persones nomenades a dit: elles són les autèntiques dipositàries de la sobirania de tots. Elles, a més, en un exercici col·legiat d'estultícia jurídico-política, són les responsables directes de la radicalització del procés català. Elles, i els titellaires que les fan moure.

Caldria, doncs, reprendre la història tecnològica de l'aparell i comprovar alguns dels "errors" calculats que es van cometre en el procés de fabricació, per tal de poder explicar el "gripatge" dels darrers temps i el fet que a molts catalans i bascos ja no els estimula prou, perquè veuen que la culata treu fum. Mort "l'anterior cap de l'Estat", es van organitzar amb celeritat unes eleccions permeses per les mateixes corts franquistes (evolució, no pas revolució, si us plau) a les quals hi van poder presentar-se una munió de partits marxistes, fins i tot stalinistes, però no pas cap partit republicà, de les 108 candidatures que optaven al poder. ERC ho va poder fer a través d'una candidatura –EC– que havia inscrit el Partit dels Treballadors d'Espanya. Altres partits republicans a nivell espanyol tampoc van ser legalitzats ni van fer campanya. Primera irregularitat il·legitimitzant.

No es va facilitar la regularització de la situació ni el vot de milers d'exiliats i llurs fills, residents a l'estranger. No van poder votar ni presentar-se centenars de presos polítics que encara hi havia a les presons espanyoles, i que van ser amnistiats tres mesos després per la llei abans citada.

Les votacions de 1977 van ser anunciades per triar diputats a corts, i no pas com a eleccions a corts constituents. Així, el poble, donava representació a uns senyors i senyores que tenien la transcendental missió d'elaborar una constitució... sense que s'hagués debatut això a la campanya. No es va "educar" la gent prèviament per tal que pogués debatre les diferents opcions, amb la finalitat de deixar al marge la discussió sobre la forma d'Estat. Prou que ho sabien els principals polítics. Recordem Carrillo davant de la bandera monàrquica. Tota una explicació del "canvi de cromos": una moto molt limitadeta.

I, per últim, el cap de l'Estat instituït pel dictador es va reservar el dret de nomenar quaranta-un senadors. I aquests senadors designats a dit van prendre part de la fabricació de la moto constitucional. Era això un producte democràtic al cent per cent? Es pot argumentar correctament que en aquells temps no es podia fer més, per la relació de forces (o de febles) que hi havia al país, i que tothom va haver de renunciar. Sí. Però ara són altres temps, oi? Aquell aparell polític està més que amortitzat. No era bo d'entrada, però entre tots es va fer que ho fos. Els problemes que acuiten Espanya segurament demanen un *New Deal* polític per controlar la corrupció i assegurar les bases econòmiques. La partitocràcia té molt a veure amb aquests mals. I per descomptat, de cap de les maneres els polítics espanyols han de seguir fent servir ni la violència, ni la astúcia, ni lleis fetes a mida per forçar el poble català a romandre sota el seu domini si ell no ho decideix lliurement. Seria allargar el procés, incrementar la discòrdia i dificultar que en el futur es puguin mantenir uns llaços de col·laboració que la situació geogràfica no fa més que propiciar.

LA REALITAT DE LES COSES

Febrer 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Tots tenim clara, en la nostra consciència, la realitat del món exterior, la mateixa que nodreix d'imatges, conceptes i accions el nostre pensament i fins els nostres somnis. Observem la realitat, o ella ens entra dins la ment mitjançant els sentits: "fins que no ho vegis no t'ho creguis". "He sentit íntimament la realitat de la vida, i finalment l'he pogut conèixer". Però és real la realitat? Fins a quin punt és una cosa externa que nosaltres percebem passivament? Nosaltres, indubtablement, també formem part de la realitat ("Em sembla que penso, per això existeixo"), i la realitat és formada per nosaltres. Mireu si no qualsevol poble o ciutat, aquells camps treballats, aquell bosc incendiat, aquell poble dominat i en procés d'esvaïment dins la borrasca de la història.

La realitat es crea, es transforma i es fa visible a la nostra imaginació, una imaginació que juga amb les dades de l'exterior i que pot ser fàcilment mutable a través dels missatges que es reben de fora de nosaltres. L'escola, els llibres i els mitjans de comunicació massius són els principals instruments que informen i formen la nostra realitat, que no són més que les dades que es mouen a la pantalla de la imaginació. Segurament hi ha una realitat objectiva de les coses, una forma d'existència de tot plegat amb coordenades exactes, lògiques i un funcionament totalment causal i determinat de l'univers, però d'això nosaltres no podem albirar més que una part, determinada per la limitació dels nostres sentits i de la nostra intel·ligència. Tenim una visió parcial

de tot plegat, però és la nostra, la forma de coneixement humà tant de les coses "reals" com de les que no podem percebre, tot i existir: no podem desenvolupar la telepatia, per exemple, la comunicació "inalàmbrica" del pensament, necessitem representar-nos les coses mitjançant el llenguatge i les imatges. No som tan perfectes com ens pensem. Tampoc tenim ni idea de què passa amb l'energia anímica que ens fa viure i que, suposadament, fuig en morir. Per molt que s'estudiïn els fenòmens "paranormals", avui només fem que especulacions metafísiques amb el gran misteri de la mort... i amb sentit de la vida.

La realitat, doncs, és; però el nostre coneixement és encara molt imperfecte. La realitat pot ser creada i modulada en funció de les forces naturals i de les habilitats del propi home. La configuració mental de l'ésser humà és molt similar per a tota l'espècie (si és que hi ha una espècie unificada), però també hi ha una configuració mental i moral de grup, i aquesta estructura programada al llarg de les generacions tendeix a confrontar la dels veïns o a substituir-la. L'adaptació a la realitat que propicia cada conjunt de programes, o cada cultura, té molt a veure amb la geografia, amb l'economia, amb la realitat del grup, en cada moment, dels factors "positius" i quantificables, però també depèn d'elements molt més inefables, subjectius i característics, com la idea que les cultures tenen de la seva història, de la missió vital de cada generació i de la relació més o menys traumàtica amb els veïns i de les amenaces que pugui patir la seva subsistència.

En la conflictivitat vital de cada grup és imprescindible el coneixement acurat de la realitat que l'envolta, però també cal projectar la realitat què es vol viure. Així, si un poble vol dominar un altre, la realitat que projectarà sobre els seus membres i sobre el poble dominat serà la de superioritat en força, en valor moral i en intel·ligència, fent que el dominat adopti aquesta mateixa mentalitat i s'afanyi a desistir dels seus sistemes de vida i valors per tal d'adoptar els del dominador, que escampa el seu poder digerint altres pobles i cultures. La realitat, doncs, dels uns, s'ha imposat a la imaginació i pensament del més feble, d'aquell que, potser derrotat militarment, ha acabat assimilat per una concepció de la realitat incompatible amb la seva, avassalladora.

Aquest és el procés que han patit a la pròpia Europa occidental pobles com l'occità, el bretó, el cors, el gal·lès, l'escocès, l'irlandès, i que avui mateix malda per rematar als catalans, bascos i gallecs, amb més o menys èxit.

Han de ser excloents per força les diverses percepcions de la realitat? No, poden complementar-se, enriquir-se i fins ser objecte de noves síntesis més acurades que exposin a la ment de les persones maneres d'entendre la/les realitat/s de manera més complexa i en relació més íntima amb l'avenir dels fets humans. Però aquests avenços sempre s'han de fonamentar en el respecte de la cultura poderosa vers les visions diverses i minoritàries de les coses. No sempre la munió té raó (però pot imposar les seves raons fàcilment) i sovint la supervivència de les nacions petites té molt a veure amb les virtuts del seu mode de vida i de l'organització interna de les seves relacions i economia. Com en les grans societats, la minoria que viu i pensa de manera diferent a la majoria és més capacitada per detectar les disfuncions i proposar les reformes que demana la supervivència de tot el grup. Els pobles petits, les petites nacions, són el refugi de la ment que pensa, a distància de la disbauxa racionalista de les grans ciutats. Hom viu a les ciutats, es gaudeix dels serveis i de la bellesa bigarrada d'algunes, però el cervell descansa i discorre amb un millor ritme prop de la naturalesa, que és la mestressa i mare de tota vida, de tot animal, també de l'home. Així, com les grans forces de la humanitat són necessàries per al manteniment de la pau i de la prosperitat (o podrien ser-ho), les petites nacions són els reductes antitètics on generar lliurement els anticossos per a les malures regulars i indefugibles de l'home megalopòlic, del pensament massiu i del gregarisme acrític.

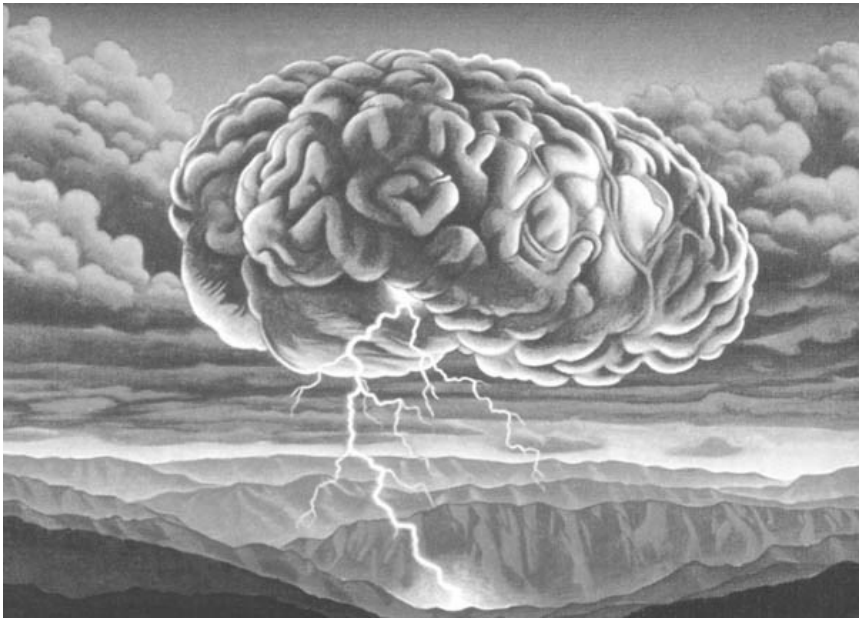
Si la divisió del món en dues, tres o quatre grans superpotències sembla una garantia per evitar agressions pèrfides i unilaterals (o podria ser-ho), l'existència de nacions mitjanes i petites, col·ligades per oferir presència conjunta en aquest món polipolaritzat, hauria de ser una garantia de diversitat gairebé biològica, però, sobre tot, de creació i prova de models polítics, econòmics i científics amb què ampliar les alternatives d'organització en un món global. La unidireccionalitat

sempre pot provocar col·lapses quan el model aplicat és trinxat per la realitat de les coses tal com són, i no s'ha sabut preveure. Un exemple clamorós d'això, tant a nivell econòmic com territorial, fou l'ensorrament de l'URSS; un altre de molt present és el cas espanyol, i en el futur, si no s'ajusta el model polític a la realitat plurinacional, és la pròpia Unió Europea. No afrontar el tractament racional de les "fractures" pot ser motiu d'una coixesa invalidant mentre duri la vida de l'organisme en qüestió. La "idea" de Iugoslàvia va estampar-se contra la realitat de les coses. L'entelèquia africana també pateix del mateix mal: la mala estructuració i l'occidentalització "ideal" ha derivat en una asfixiant superpoblació i esquizofrènia cultural que els fa mal a ells i a nosaltres.

La realitat és que som els que som i tenim el que tenim, que és molt, si es vol basar el món futur en l'equilibri i el respecte a la realitat de cadascú. L'opressió dels pobles, per exemple, sempre deriva en violència, perquè les lleis de la física també ens afecten a nosaltres: pressió, foc, força generen fractures, explosions i reaccions. No hi ha pas constitucions que ho puguin evitar eternament. Si la realitat, per exemple a casa nostra, no s'ha aconseguit canviar comprant elits, imposant cosmovisions foranes o afavorint migracions massives, seria temps de fer cas de les dades que es poden observar avui dia i evitar recrear, a casa del veí, les imatges d'una cultura que no són més que impotència decadent i estímul a l'enfrontament amb una altra de més petita, però més sana i amb molta més projecció de futur. Si no ens poden fer a les seves, que ens copiïn, que n'aprenguin per millorar la qualitat vital i mental dels seus propis ciutadans. A nosaltres, que ens deixin seguir estudiant com fer d'una societat extorquida un model de vida que inspiri a tots aquells que volen viure en pau i en llibertat.

BRAINSTORM

Febrer 2018. *Diari Gran del Catalanisme*.

Juguem als estrategs. Tenim un país sotmès a un altre. La dependència es fonamenta en una antiga derrota i en una constitució que dóna, al país petit, una certa llibertat d'acció i d'autogovern, però curosament limitada, que deixa sempre la darrera paraula –quan hi ha divergències– al país dominador. Resulta que el país "de joguina" té un parlament limitat (autonòmic, en diuen) que, avui, és format per una majoria de diputats triats entre els partits que volen desvincular-se totalment de la dependència forana, però no compta amb la sobirania, perquè el país, el seu territori i la seva gent queden lligats a la voluntat de la majoria estatal, la del país dominador. Es va fer un referèndum emparat per aquest parlament, però el resultat, favorable a la separació, no va ser reconegut pel poder de l'estat gros. Seguint aquest

resultat, la majoria parlamentària i el govern de limitats poders va declarar la independència negociable, cosa que –ja ho sabien ells– desfermà la repressió política (intervenció de les institucions), judicial (encausament dels responsables, presó preventiva i exili) i social (bombardeig pels mitjans de comunicació contra els independentistes). Els diputats implicats sabien que "delinquien" segons les lleis de l'estat, però no pas segons les que havia aprovat el parlament local. El conflicte era obert set anys abans, quan l'estat no volgué millorar la migrada autonomia, però en tot aquest temps no es va fer absolutament cap pas per acostar posicions i mirar de trobar una solució pactada, satisfactòria.

Les eleccions convocades pel poder central per mirar de reconduir la deriva sobiranista no tingué cap més efecte que el de consolidar la majoria emancipadora i mantenir el recolzament al president –exiliat– que propicià la declaració d'independència. Lluny de d'amotllar-se al resultat de la consulta, el poder central malda per desvirtuar la situació tot impedint la formació del govern que indica la voluntat popular i manté la persecució contra aquells a qui considera responsables jeràrquics de la declaració secessionista. No es té en compte que, en realitat, aquests responsables no són més que els artífex polítics d'un moviment en què hi són implicades, pel cap baix, dos milions de persones. Els nous representants electes, a dia d'avui, es disposen a seguir les exigències del poder central, erigit en *dictadura constitucional*, i triar una alternativa que no passi per la investidura del president que proposava la majoria independentista. La llei, malgrat que injusta i obsoleta, passa per sobre de la democràcia en un estat caduc on la cultura política sempre s'ha basat en el predomini de les velles oligarquies despòtiques.

I ara és quan cal posar els cervells a ple rendiment, quan el procés d'alliberament entra en una òrbita indesitjada, teledirigida i manipulada per les forces centrípetes que sempre han estat, per al petit país autònom, retardants, corruptores i degeneradores.

Es parla d'una pressió internacional soterrada sobre el govern estatal per tal que cedeixi en algun punt: un concert econòmic i la ces-

sió exclusiva d'algunes competències administratives podria salvar la situació present i diferir per molts anys la reivindicació de la independència plena. Però vistos els antecedents i el posicionament dels partits majoritaris de l'estat això sembla, avui, una quimera, tot i ser la solució més sensata. Però la sensatesa és un estat mental que costa molt a alguns pobles, a alguns estats, acostumats de forma gairebé genètica a l'autoritarisme i a no acceptar els arguments dels altres... si no van acompanyats d'una força bruta que puguin témer.

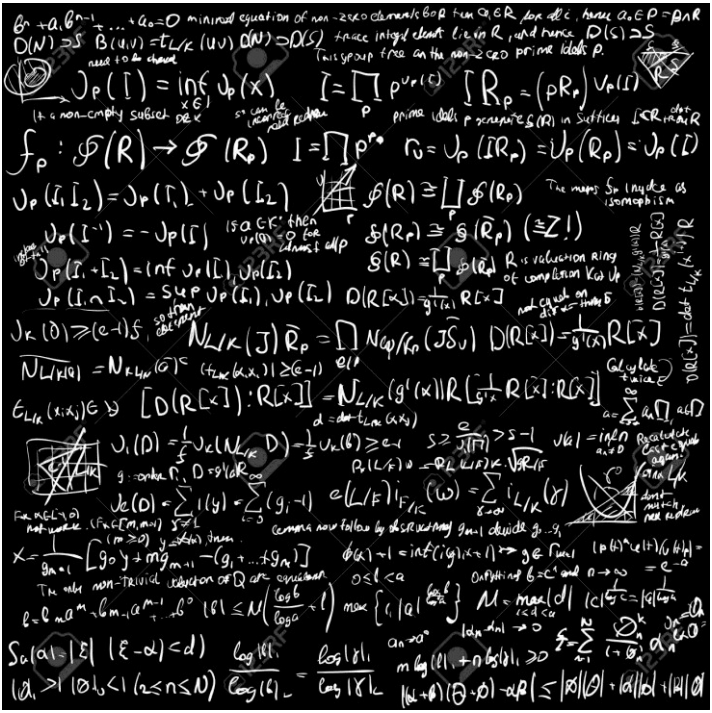
Una altra alternativa seria buscar la plena confrontació pacífica però radical. Que el parlament actual ratifiqués la declaració d'independència i es comprometés a actuar tan sols a partir de lleis emanades d'aquesta cambra. Que es propiciés la desobediència explícita al poder central tot fent palesa la il·legitimitat del seu poder i l'adopció, en canvi, de la legislació europea i internacional en matèria de drets humans i dels pobles. D'aquesta manera, inexorablement, la força pública espanyola miraria de detenir els diputats insurrectes atenent les ordres dels jutges i les extorsions del govern central. La situació colonial seria tan evident com va ser la dels anglesos a l'Índia de Gandhi i a la Sudàfrica de Mandela, o la que va mostrar, el 1981, la vaga de fam dels presos de l'IRA, que lluiten per la inclusió de l'Ulster a la República d'Irlanda. En aquesta vaga s'hi van implicar vint-i-tres presos i va costar la vida a deu d'ells, entre els quals Bobby Sands, que durant la protesta havia estat triat diputat al Parlament britànic pels seus conciutadans. Mesures potser desesperades, però que van tenir la virtut d'internacionalitzar el conflicte i situar-lo en el pla polític, on les negociacions substitueixen la violència quan existeix de debò una voluntat de resolució. A més, la presó acostuma a ser, en aquests casos, forja d'alliberadors i tomba de no pocs imperis. Això es pot exemplificar amb els casos de José Martí, artífex del nacionalisme cubà, però també el de catalans com Prat de la Riba, Macià, Companys i el mateix Jordi Pujol, a banda de molts altres testimonis essencials per entendre per què Catalunya ha arribat a tenir un règim autonòmic que li ha conferit la fesomia de protoestat. El poder no es regala, es guanya o es conquereix.

Si avui la repercussió de la crisi catalana és limitada de cara a l'exterior, un panorama d'aquestes dimensions –l'empresonament d'un bon nombre dels nostres representants– l'ampliaria molt. La fúria judicial, política i mediàtica espanyola seria contrastada per una obstinació catalana que té com a finalitat la democràcia i la llibertat. L'increment de la repressió tindria com efecte, a casa nostra, el creixement de la indignació. L'empresonament dels nostres polítics i diputats hauria de tenir, com efecte pràctic immediat, les mobilitzacions populars de caire més o menys paralitzador, que evités el perjudici general, però pressionant en els punts i moments que fessin més eficient l'acció.

Si aquesta fos una bona idea caldria no retardar gaire la seva consideració, perquè el procés entra en una fase de desgast electoral, argumental i moral. El poder central mirarà de reduir l'independentisme sotmetent-lo a una doble pressió: denigració/descrèdit vers l'opinió pública i eleccions autonòmiques repetides fins que perdés representativitat. Tard o d'hora les elits feixistitzades de l'estat proposaran la il·legalització dels partits independentistes o, com a mínim, en dificultaran la presentació de candidatures. Això, tenint pel mànec l'elaboració de les lleis estatals, no costa gens. Que els ho preguntin a HB-Bildu. D'aquesta o d'una altra manera caldrà, tard o d'hora, comprovar si la llei que empresona és més forta que el desig de llibertat d'un poble. En una lluita desigual qui no té força ha de ser agosarat: la gent sol simpatitzar amb els valents.

NACIONALISME+X+Y

Febrer 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El concepte "nacionalisme", que deriva del de nació, no significa en sí més que l'actitud d'aquells que defensen una determinada nacionalitat o nació (aquests dos són termes sinònims) ben sovint pel fet que aquesta es trobi en perill de ser assimilada per una altra a través de la submissió militar, o demogràfica o per aculturació, és a dir, per la imposició d'una cultura (llengua, religió, costums, institucions) que substituirà la identitat i cosmovisió de la nacionalitat assetjada.

Hi ha molta gent a qui el concepte "nacionalisme" li genera refús per la raó simple que aquesta paraula s'ha fet servir per camuflar intencions expansives i fins per mirar d'anorrear pobles sencers a tra-

vés de genocidis mai vistos. Així, el nacional-socialisme alemany en tenia ben poc de nacionalista, i sí molt d'imperialista, molt poc de socialista i sí molt de neofeudalisme on una elit vinculada al partit feia anar els treballadors com a robots per a les seves finalitats totalitàries. El nazisme no fou gaire nacionalista, perquè va provocar l'ensulsiada de la nació alemanya i la seva divisió durant quatre dècades. Utilitzà un nacionalisme malalt i pervertit per enviar el país al suïcidi. Solament l'interès dels aliats per mantenir l'equilibri continental i la moral dels vencedors va salvar Alemanya de l'anihilació.

El nacionalisme no és ni bo ni dolent, depèn de com es faci servir. No és totalitari per definició, tampoc "feixista" (tot i que els feixistes acostumen a reivindicar algun grau de nacionalisme). El nacionalisme és l'eina amb què les noves classes dirigents del segle XIX van organitzar els estats europeus que anaven superant el feudalisme. Durant el segle XX les ex-colònies europees també forjaven els nous estats a base de diferents dosis de nacionalisme.

Tota persona tendeix a la seva subsistència i al manteniment dels seus òrgans i integritat anímica. Els grups fan igual, perquè la individualitat solament es pot desenvolupar plenament dins les associacions humanes (familiars, d'amistats, escolars, esportives, nacionals, transnacionals). Així, totes les nacions es caracteritzen per mantenir i fomentar la seva supervivència dins l'espai i entre la resta de nacions, i totes cerquen el més ampli grau de llibertat per poder existir. De manera que la major part d'individus allotgen al seu pensament un cert grau de consciència nacional, més alt o menor en funció de les necessitats de la nació o, simplement, perquè cal a la seva psicologia un arrenglerament on sentir-se part de quelcom més gran i transcendent que la pròpia vida. El sentiment nacional és, doncs, un component psíquic comú a tot individu i a tot grup humà que posseeixi les característiques culturals de nació.

Però, evidentment, el component nacional i nacionalista no és l'únic dins la personalitat humana, o no ho és normalment. Solament s'exacerba quan la nació es veu físicament amenaçada i atacats els seus components interns per guerra i aculturació, que ha estat el mètode

comú pel qual les nacions/imperi han mirat i miren de sotmetre nacions veïnes i també llunyanes, en un intent d'establir un imperi universal que ja havien assajat perses, grecs i romans. No, no som només nacionalistes (tot i que ho som tots en un o altre grau), a l'equació de la personalitat ètica hi entren moltes altres variables. És més, el nacionalisme no esta renyit amb cap altra ideologia o corrent de pensament, ni tan sols amb el cosmopolitisme, que si és sa i respectuós, aplega la multitud de cultures i nacionalitats que poblen la terra.

Si, per contra, es pren el cosmopolitisme o l'internacionalisme com l'escut per expandir una llengua, una escala de valors o una cosmovisió, minimitzant aquelles que no s'adapten al model escollit, llavors és simple imperialisme, és crear uns "homes de món" amb actituds colonials i desculturitzadores. La clau és ser curós amb les formes de viure diferents de la nostra, cuidant la diferència sobre el terreny, evitant que l'emigració sigui una eina de penetració imperialista o de destrucció cultural, moderant els grans tràfecs de població que sempre creen desequilibris i enfrontaments. Cal aconseguir que l'emigració no sigui l'única sortida vers una vida digna per a grans masses de població.

No cal entestar-se a cercar la "igualtat" entre les diferents nacions perquè les diferències sorgeixen, gairebé espontàniament, entre tots els pobles i entre les persones. Aquestes diferències, però, es poden reduir i fins apaivagar, però sí que s'ha de cuidar la supervivència i evolució de les nacions, perquè es pot deixar de ser pobre sense deixar de ser un mateix. Cada poble pot aportar diferents visions sobre els problemes particulars i generals, i aquestes poden servir de lliçó i d'exemple a la resta de la humanitat. És una forma d'entendre la realitat humana més científica i enriquidora. En aquest sentit, el nacionalisme que cerca la millor adaptació al món és el fonament de l'entesa internacional. L'amor a les coses pròpies ensenya que els altres senten el mateix per les seves.

Els catalans som un dels pobles del món que menys hem d'amagar-nos de la tradició del nostre nacionalisme, perquè sempre ha estat de tendència democràtica, cívica i inclusiva, fins en els temps més

tenebrosos en què les dictadures ens han volgut menystenir i menysprear: el catalanisme, element cultural i polític previ a la formulació nacionalista, sempre ha tingut molta cura de mantenir els elements imaginaris de cohesió nacional, però també d'educació i d'adaptació social. Els espanyols no poden dir el mateix: el seu nacionalisme, de caire militarista i feixista, ha fracassat en l'intent de crear una nació a partir de la unió forçada sota el model castellà. Els centenars de milers de morts de la guerra i de la posterior repressió no van servir als *nacionales* per complir els seus somnis bruts d'uniformitat inquisitorial, impedint la vida autòctona als pobles que no s'avenien amb el seu arquetip d'espanyol.

El nacionalisme, doncs, no és bo ni dolent, com un ganivet, tot depèn. Pels catalans ha estat un programa de supervivència fins que no arribessin temps propicis per a l'alliberament. Pels espanyols és un concepte tabú, perquè amb ell, no fa tant, han practicat genocidis usant la força militar, la policialització de l'estat i la cretinització social massiva. Tanmateix, avui segueixen entestats en aplegar per la força de constitucions, lleis, jutges i policies allò que no van poder unir amb l'afecte, l'interès i el pacte. Com sempre, la mesura correcta del nacionalisme l'hauran de venir a copiar a Catalunya, si volen conservar algun poble què governar. Però això no arribarà fins que els catalans no hàgim culminat la feina: l'activació de la nostra República catalana i la creació dels mitjans necessaris per tal que la justícia social sigui l'efecte del treball i de la llibertat de tots.

GABRIEL ALOMAR, DEL CATALANISME AL SOCIALISME

Febrer 2018. *Llibertat.cat*.

Gabriel Alomar i Villalonga (Palma, Mallorca 1873 – El Caire 1941) visqué una joventut ben revoltada en alguns moments, com aquell de la seva joventut en què, orfe, es distancià de l'Església catòlica fins adoptar un anticlericalisme ben característic del republicanisme, i d'altres tendències més radicals. Va començar escrivint en la seva llengua materna i adoptà els postulats del catalanisme moderat i regionalista de començaments del segle XX. Però el seu nacionalisme, que incloïa els territoris de la vella cultura catalànica, es va anar relaxant a mesura que invertia els seus esforços en l'acostament vers els centres madrilenys de poder efectiu i a la intel·lectualitat hispana, on semblava trobar-se més a gust que no pas a la sempre excitada i inaprehensible Barcelona, la seva *alma mater* intel·lectual, però.

Després de contribuir decisivament a separar l'ala esquerrana de la Lliga Regionalista, seguint els designis de la política moderna que arribava d'Europa, classificadora de la població en funció del poder econòmic, va relativitzar el seu nacionalisme dins el marc més ampli del socialisme internacionalista fins arribar a proposar que el Partit Republicà Català, que liderava conjuntament amb Layret i Companys, s'integrés a la III Internacional, la bolxevic, el 1920. Pocs anys després promogué, amb Rafael Campalans, Marcel·lí Domingo i Serra Moret, la Unió Socialista de Catalunya, que ell, Alomar, presidí i orientà ideològicament. En seria expulsat el 1932 quan la USC establí rigor orgànic als seus membres. Més modernista que noucentista,

Alomar no s'emmotllava be a la disciplina de partit. A més, mostrà la seva oposició a la tramitació de l'Estatut d'autonomia que la República espanyola havia promès a Francesc Macià a canvi de la seva renúncia a mantenir la proclamació de l'Estat català. Macià havia proclamat, el 14 d'abril de 1931, la República catalana amb la intenció que fos l'embrió d'una futura confederació de repúbliques ibèriques. Podria haver estat, la maniobra d'Alomar, el preu a pagar a canvi d'aconseguir algun destí diplomàtic, l'anhel dels seus darrers anys.

Com diem, el 1904 Alomar havia jugat un paper essencial en la bipartició del bàndol catalanista, deslligant del possibilisme regionalista els elements més compromesos amb les noves formes polítiques de reforma social. Així, el republicanisme democràtic proposava substituir qualsevol projecte del catalanisme clàssic d'instituir un poder català dins la monarquia hispànica, utilitzant la mixtura complementària de la dialèctica materialista i un cert caire vagament llibertari. Es pretenia posar el moviment en contacte més directe amb l'obrerisme, al qual es volia guiar políticament per evitar que fos dominat per les alternatives radicals demagògiques i antiparlamentàries. Un dels efectes que va tenir aquest trencament va ser la col·lisió amb els sectors del catalanisme catòlic, i que la nova tendència, per demostrar la seva radicalitat, esdevingués més anticlerical que no pas nacionalista, més crítica –en la línia de la dogmàtica esquerrana– que no pas aplegadora de sentiments en favor del catalanisme. Els nacionalistes espanyols, tant si eren progressistes com conservadors, inicialment jutjaren el catalanisme com un moviment reaccionari d'arrel carlina. Més tard, quan l'enfrontament entre dictadura i democràcia fou un fet, van saber burxar dins les diferències inculpant els republicans de l'esclat d'una guerra que el nacionalisme espanyol –utilitzant els generals– havia provocat. Dretes i esquerres espanyoles van pouar en la manipulació del sentiment catòlic o anticlerical per atiar l'odi. Tots ells consideraven el catalanisme com una nosa per als seus projectes més o menys totalitaris, però sempre castellanocèntrics.

La seva conferència *El futurisme* de 1904, en fou la propulsora d'aquell programa ideològic i cultural, i es confrontava –més per con-

flicte generacional que no pas programàtic– amb un Modernisme sorgit de la Renaixença que l'esperit del temps semblava fer envellir prematurament. Tanmateix, Alomar no en renegava del tot, perquè considerava el Romanticisme europeu, en general, el viver de tot el seu món. Veia en les arrels germàniques, reformistes, protestants, l'autèntic impuls de la modernitat: ciència, tècnica, indústria, civilitat, humanització de la natura, missió imperialista (dita civilitzadora), divinització de l'home en la seva voluntat de potència.

Davant d'això el vell món rural, catòlic, paleoaristocràtic, era encarcarat dins de presumptes Estat-nació procedents de l'absolutisme. No en renegava de l'imperialisme com a sistema d'expansió de la "bona nova" futurista, però sí del xoc destructiu d'un poder sense grandesa que anorrea les formes precedents inadaptables. A Espanya li censurava la Guerra d'Àfrica, li calia l'acció d'uns "aristarques" de classe mitjana capaços de posar el país en el segle (influí fortament el noucentisme orsià). De jove havia deplorat els efectes del colonialisme europeu sobre els països musulmans del nord d'Àfrica, però més endavant, paradoxalment, justificaria el colonialisme d'Itàlia (articles al diari argentí *La Nación* entre 1923 i 1936). Al marge de les pretensions catalanistes dels seus primers anys, Alomar es delí, ja madur, per l'alta política dels estats. Seria nomenat ambaixador a Roma durant dos anys. Més tard, ja durant la guerra, volgué ser-ho a l'Argentina, però el govern d'aquell país no el va acceptar per les crítiques que havia fet a la dictadura militar. Destinat a l'ambaixada de El Caire el 1937 com encarregat de negocis, romandria exiliat després de la guerra fins a la seva mort.

JOSEP ROBRENYO, LA REVOLTA A L'ESCENARI

Març 2018. *Llibertat.cat*.

Cap a l'any 1800 no hi havia televisió, ni mòbils, ni internet, ni cine... però hi havia teatre. Barcelona era poblada per poc més de cent-mil persones, que eren moltíssimes, llavors, encerclades per unes muralles destinades més al control militar dels seus habitants que no pas a defensar-les d'invasions: el 1808 les muralles no van impedir l'entrada de les tropes napoleòniques, en canvi entre 1842 i 1843 van delimitar el perímetre a bombardejar per part de l'exèrcit espanyol durant les revoltes republicanes. La majoria de la població era analfabeta (±90%), però no imbècil, les idees s'escampaven i s'encomanaven, tanmateix, de forma natural a través de la conversa entre veïns, a les places, de balcó a balcó o a les tavernes (focus sempre per a la informació policíaca). Però tal com passa encara avui en alguns pobles, una minoria "il·lustrada" era capaç de divulgar la crítica social i política tot introduint actituds i pensaments no sempre grats a les autoritats civils i religioses, especialistes en la immutabilitat del *modus vivendi* que més els convé. Aquesta minoria, sovint sorgida del mateix poble, tenia una arma poderosa de penetració ètica i (im)moral: el teatre.

En una Catalunya derrotada pels borbons espanyols i francesos, on la producció cultural en llengua autòctona s'havia aturat en sec durant el segle anterior, ni l'escola (els que tenien el privilegi d'anar-

hi), ni l'administració, ni la justícia admetien el català com a idioma homologat en un país vençut però viu. Solament els sermons dels capellans de poble –on encara no entenien la "*lengua del imperio*"– i el diàleg quotidià de les classes populars mantenien viva la llengua (que segons Ramon Turró construeix l'ànima comunitària), tot i que plena de barbarismes i dia a dia més corrompuda per la falta d'instrucció pública i d'ús acadèmic entre les classes més il·lustrades.

Si bé el teatre, en aquells primers anys del segle XIX, no servia pas per millorar la qualitat filològica de la parla, sí és cert, al menys, que moltes obres eren representades en català o de forma bilingüe, per subratllar més bé el contrast entre la llengua popular i la del poder. Així, les frases dalt l'escenari les repetia la gent pels carrers, tallers i botigues, i, alhora, la parla i l'accent de la gent eren repetits pels actors a l'escenari. Dins el moviment de recuperació literària del català el teatre tingué un paper principal i primigeni. Josep Robrenyo i Tort (Barcelona 1780-Mar de les Antilles 1838) fou el més conegut dels dramaturgs i comediants d'aquells inicis de segle. Format tan sols en els estudis primaris, fill d'un fuster, escriví i representà obres de caràcter costumista i sàtires amb les quals confrontava el seu pensament liberal amb la vella societat absolutista reeditada després de la Guerra del Francès (que els espanyols consideren de la seva independència). Robrenyo, com tants liberals catalans, abominava tant de la tirania monàrquica com de la falsa llibertat que els francesos propagaven com esquer per facilitar la submissió militar dels pobles veïns.

Les crítiques de Robrenyo, expressades en romanços, comèdies i "sermons" (forma poètica medieval de composicions irròniques), eren divulgades tant a través d'actuacions com venent les composicions impreses, algunes de les quals s'han conservat. Eren tan populars els fruits del seu enginy que durant dècades alguns dels seus versos van anar escampant-se per via oral, gràcies a la memòria de la gent. L'ambient de les representacions a la Barcelona d'aquell moment no té res a veure amb la calma que regna actualment a les platees: es gastaven poques cortesies, es xerrava, es menjava, es feia broma des del "galliner" i solament es parava esment a les escenes on es cantava o en

aquelles on es recitaven textos especialment atractius. La complicitat entre actors i públic podia ser total, excessiva. No era estrany que una funció acabés amb l'entrada de la força pública per tal de posar fi a alguna situació *tumultuària*. Barcelona era una ciutat de primera, però un centre polític de tercera: la falta de cort feia que el nivell educatiu fos molt baix, la majoria de la gent es podia considerar poc més que cristianitzada i prou, malgrat els esforços de la Junta de Comerç en el sosteniment de les seves escoles pràctiques, a l'espera que la ciutat pogués recuperar la seva universitat.

Robrenyo, rabassut, collcurt, amb papada, actor d'èxit al Teatre de la Creu (el principal de la ciutat) assenyalava en les seves obres els abusos de les classes més poderoses, però també esfereïa la professionalitat dels metges, tan venerats arreu i tan poc eficients llavors, que eren sovint instruments de la mort més que no pas de la salut, amb la seva xerrameca llatina. Com tots els liberals que divulgaven la seva causa, patí persecució per part de la *justícia*. Seguint una tradició que encara manté l'Espanya totalitària –tan se val si constitucionalitzada– amb aquell que critica la seva naturalesa miserable, Robrenyo fou empresonat algun cop i hagué de fugir de Barcelona, tot treballant de comediant ambulant, fins que morí Ferran VII, una de les moltes desferres que han parit els borbons ibèrics. La darrera *tournée*-exili el va portar per terres americanes amb la seva companyia. Actuaren a Cuba i quan es dirigien al continent per continuar la gira, el seu vaixell embarrancà en una zona de molt poca fondària. Allà va morir de set juntament amb la seva esposa i altres membres del grup teatral. El seu llegat, bona part escrit en català, alimentà durant el segle XIX l'escena del Principat, però no va ser considerat lloable per part dels homes que, més tard, dirigirien la Renaixença cultural, pel seu estil directe, espontani i de vegades barroer. Tanmateix, és Robrenyo, en el seu terreny i estil, el pare de tots els escriptors que vindrien després, al llarg del segle XIX, a recuperar el català per a la república de les lletres. Sense la intenció d'establir cap programa de renaixement literari, tan sols volent reeixir en la seva feina de comediant, Robrenyo fou l'involuntari precursor del romanticisme català al bell mig del poble,

cosa que més endavant, arreu d'Europa, assajaran intel·lectuals i artistes amb uns resultats més refinats, però molt menys versemblants.

QUAN EL FIL ESDEVÉ VOLUM

Març 2018. *El Tres de Vuit*.

Exposició "Sense trama", escultures de Teresa Pla Belío, Sala dels Trinitaris, Vilafranca del Penedès, del 2 de març a l'1 d'abril.

Estem fets de teixits de tota mena, ells ens fan tridimensionals: cèl·lules que fan fibres i aquestes es disposen per crear malles musculars, xarxes nervioses o estructures òssies. I fins aquests elements bàsics de la nostra matèria corporal són fets d'àtoms disposats en retícules moleculars i betes helicoïdals d'ADN, els registres notarials d'allò que som i del que hauríem de ser.

Hom podria dir que el món conegut –i segurament tot l'Univers– presenta, sota les formes sensibles que els humans podem percebre a primer cop d'ull, una disposició tèxtil més o menys rígida: des de la disposició cristal·logràfica de la roca aparentment inert, fins l'ordit orbital dels astres creuats per l'estela fugissera de cometes i asteroides en un deambular falsament anàrquic.

Les tècniques tèxtils són ben diverses, algunes pertanyen a la identitat pròpia de pobles que avui queden arraconats per la força de l'influx colonial d'occident i els seus sistemes de producció industrial. Pobles antics i tècniques ancestrals de què tan sols es cuiden antropòlegs i artistes, que recuperen i divulguen llurs especificitats amb finalitats plàstiques i per evitar la pèrdua del ric patrimoni humà que significa la diversitat. Així, Teresa Pla utilitza, en les seves peces, el seu coneixement de l'artesania tèxtil procedent dels maoris de Nova Zelanda, dels antics escandinaus o dels indígenes pell roges, entre altres mètodes manllevats de diverses cultures del món.

El treball que mostra a la Sala dels Trinitaris no pretén la reivindicació etnològica, sinó que aprofita alguns d'aquests mètodes tradicionals per endinsar-se en la creació artística particular, descabdellant el fil a la recerca de la forma, de la textura i de l'impacte sensorial: color, calat, gruix i llum fan que les seves peces entrin plenament dins del camp de l'escultura lliures d'imposicions d'una trama previsible que hagi de quedar atrapada obligatòriament per la disciplina de l'ordit. No hi ha trama, o aquesta segueix viaranys propis, perquè el seu discurs estètic va més enllà de la metodologia establerta per les diverses tècniques tèxtils.

Com en una societat utòpica que deu llur consistència a la individualitat solidària, hom pot llegir, a mirada microscòpica, que l'obra de Teresa Pla –de vegades explícitament formalista– es basa en la llibertat com a sistema, on el resultat final justifica la subjectivitat dels procediments.

QUAN LA LLEI ESDEVÉ INCOMPATIBLE AMB ELS HOMES I LES NACIONS

Març 2018. *Diari Gran del Sobiranisme.*

A la foto, Francesc Maspons a la taula presidencial de l'Aberri Eguna de 1933, en Sant Sebastià

Francesc Maspons i Anglasell (1872-1966) estudià lleis a Barcelona i des de 1897 ocupà la càtedra de Dret civil a la universitat basca d'Oñati. Especialista en dret català, fou president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i treballà a l'Oficina d'Estudis Jurídics de la Mancomunitat de Catalunya. També fou durant sis anys president del Centre Excursionista de Catalunya i, el 1930, primer president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya.

En el període d'entreguerres (anys vint i trenta) formà part del Comitè assessor de les minories nacionals de la Societat de Nacions i fou vicepresident del Comitè executiu del Congrés de Nacionalitats Minoritàries (1931). Presidí l'*Association Internationale pour l'Étude des Droits des Minorités* de l'Haia. Aquests organismes pretenien harmonitzar les relacions entre les nacions europees i els estats a què estaven adscrites si no posseïen un estat propi. Maspons, pel fet de ser català i d'haver treballat durant anys al País Basc, coneixia de primera mà les dificultats que sovint patien les nacions davant dels grans estats homogeneïtzadors.

El 1929 publicà *Tornant de Ginebra*, llibre del qual formaven part els capítols que l'any 1963 Edicions d'Aportació Catalana (impulsades per Joan Ballester i Joan Fuster) recuperà per confeccionar el cinquè volum (gairebé un quadern de poc més de cinquanta planes)

de la seva col·lecció "Entre tots ho farem tot". El llibre original veié la llum a finals de la dictadura de Primo de Rivera, la segona versió apareixia quan encara faltava més d'una dècada per cantar-li les exsoltes al segon dictador hispànic del segle XX, el qual s'havia assegurat el poder damunt d'una quantitat exorbitant de morts. Tants, que cap partit espanyol no ha estat disposat a fer l'exercici empíric de desenterrar-los per tal de poder debatre la qüestió amb tots els comptes pendents damunt la taula. Ans al contrari: tots els partits espanyols del postfranquisme constitucional han llençat paletades de terra sobre aquests morts que tant incomoden, en canvi han inventat una figura jurídica amb l'aparença protectora, el *delicte d'odi*, però que en realitat es tracta d'una immoralitat amb la qual el governant pot promoure el càstig de la llibertat d'esperit, perquè l'odi, com l'amor, pertanyen a la regió íntima de la naturalesa humana. Així, Maspons afirmava que l'abús de la llei amb finalitats punitives és «una conseqüència obligada de l'immoral principi que considera que un home, pel fet accidentalíssim d'ésser governant, té potestat per a *inventar delictes* al servei de la seva interessada voluntat».

L'obra reeditada el 1963 portava per títol *L'Home, la Nació i l'estat*, amb aquesta mateixa relació de majúscules i minúscules gens casual, perquè l'autor, durant totes les pàgines, dóna l'entitat que es mereix a les figures naturals de les persones i de les nacions que han de ser protegides i afavorides pels règims jurídics estatals o multiestatals. Maspons considera els estats com quelcom al servei dels ciutadans, i mai els ciutadans han de ser obligats pels poders estatals quan aquests no tendeixen al bé col·lectiu dels administrats o a la pervivència de les minories nacionals. Perquè si existeixen llibertats individuals que el poder ha de servar, també n'hi ha de comunes, representades per les nacions sense estat i altres comunitats. Quan els estats, en la nostra època contemporània, no són l'expressió d'aquestes idees de justícia, la resistència i la revolta acaben per arribar de forma gairebé automàtica i inexorable.

El no reconeixement de la personalitat jurídica d'una minoria nacional, la negació per part de l'Estat dominador de la identitat naci-

onal d'una comunitat i dels seus drets, crea una convivència artificial que –segons Maspons– «la llei, en ésser aplicada [a aquesta nació] ha de violentar la realitat fins a deformar-la prou per a crear-hi, al damunt, una ficció, i la conseqüència és idèntica: el fet i el dret, que s'haurien d'emparar mútuament, tendeixen a destruir-se, amb tanta més força com més és la violència amb què la ficció es vol anar imposant». Un dels resultats de la Primera Guerra Mundial, potser el més lògic i esperat per part de molts pobles i d'aquells que volien mantenir un equilibri més estable entre les grans potències fou el d'afavorir la creació d'estats a partir de les nacions centro-europees. La divisió territorial no fou dissenyada de forma perfecta i es volgué comminar els nous i vells estats a no complicar la vida i el desenvolupament de les nacions que governaven. Això no sempre fou possible, perquè les nacions majoritàries tendeixen a monopolitzar la força de l'Estat comú en contra de la vida econòmica i cultural de les minoritàries, cosa que provoca «la debilitat inguarible dels qui encara pretenen avançar sobre la ficció de negar-les».

I sobre els continus enfrontaments que llavors i ara es produeixen entre els estats, monopolitzadors de la legalitat, i els drets individuals i col·lectius de les comunitats nacionals amb prou vida interna, afirmava que «totes les lluites entre un estat i una fracció dels seus ciutadans es produeix perquè les fal·làcies són un pèssim recurs per a superar les dificultats de la vida: l'estat se'n pot permetre mentre té prou força per imposar-se: si la vida que vol doblegar li oposa una resistència més o menys ferma, ha de cuitar a desentendre-se'n, perquè el seu artificialisme impedeix de reeixir en cap empresa que es proposi de vèncer un esperit». En aquests conflictes, Maspons anuncia l'enfrontament entre la tècnica –i la seva capacitat per canviar la realitat humana com va fer França amb Occitània– i la força del *volkgeist* (esperit del poble) que ha permès la supervivència d'algunes nacions malgrat el domini omnímode de les maquinàries de poder estatal. El nacionalisme dels grups que aspiren a la seva supervivència sempre ha estat combatut per un nacionalisme més fort, imperialista, però que

no se'n considera, i que utilitza el poder de l'Estat per a la seva acció genocida.

Respecte al treball, Maspons albirava els canvis del món modern industrial en la millora de les condicions econòmiques i laborals dels assalariats a través d'acords internacionals propiciats per l'Organització Social del Treball, entitat vinculada a la Societat de Nacions, per impedir «els estralls del comunisme, però evitant el remei en un pla d'internacional estratègia policíaca, sinó en un pla d'humanització general del treball, en lloc de coordinar una general persecució, ha organitzat un instrument que combat les causes de la revolta; la repressió no ha estat contra les exigències dels reclamants, sinó contra la cupiditat del qui té manera d'imposar-se». Aquestes bones intencions eren de la mateixa naturalesa moral que la S.N. recomanava per impedir noves revoltes de nacions integrades dins d'estats dirigits per nacions més grans. Així, les qüestions socialistes i les nacionals formaven el gruix de treball d'aquella organització predecessora de l'ONU.

El nacionalisme és la defensa natural d'un cos social que es resisteix a desaparèixer: «suposar que a una nació s'ha d'imposar una continuïtat de sacrificis que convergeixen a fer-li impossible la vida és refiar-se d'un impossible: totes les energies de la seva naturalesa la instigaran a rebel·lar-se; davant d'aquest impuls, les filosofies, les teories, les terminologies esdevenen inútils; el recurs de proclamar la identitat entre l'Estat i la nació, el de negar el caràcter nacional al nucli condemnat, el d'escudar-se darrere textos legals, serveix només per posar al descobert el defecte constitucional de l'Estat que els al·lega». Així, les lleis, les ordres, les consignes del poder havien de servir per al bé de tota la comunitat si volien ser rebudes com a legítimes «perquè l'autoritat assoleixi eficàcia positiva és necessari que no es redueixi a una negació, a una prohibició, i no hi ha més que un procediment per aconseguir-ho, que és el de matar abans el doctrinarisme de considerar que les ordres són essencialment bones, pel sol fet d'ésser legals». Una reflexió que avui dia, l'Estat espanyol ni té en compte ni sembla que vulgui tenir-la, perquè el 1978 va incloure dins la seva

constitució la manera de barrar les autonomies "concedides" quan la majoria dels ciutadans catalans, en aquest cas, decideix anar més enllà d'unes lleis encotilladores, que impedeixen el desenvolupament d'una societat molt per sobre de la constitució ordida pel postfranquisme i el seu anticatalanisme patològic. Maspons acaba referint-se al dret català i a la concepció moral que aquest fa del poder i de la justícia: «és necessari tornar al règim català, en el qual la legalitat consistia en el fet que el precepte deixava d'ésser llei obligatòria quan, en ésser aplicat, produïa una injustícia: és a dir, a reconèixer que el fonament de l'exigència no pot consistir en el dret de manar, sinó en la bondat de l'ordre donada». Escrivia això el 1929, però sembla palplantat per ensenyar als espanyols com les seves ordres i les seves lleis esdevenen fum davant la major bondat de prendre decisions col·lectives a través de votacions pacífiques. Però ells, jurídicament, són més de la força, del garrot vil, de l'afusellament, de la tortura i de la presó, com no s'han cansat de demostrar des del malaurat moment en què se'ns va obligar a formar part del seu Estat.

BURGESOS

Març 2018. *Llibertat.cat*

Un burgès, en sentit estricte, és un habitant dels burgs, els poblaments a la vora dels castells de l'edat mitjana. A diferència dels clergues i els nobles, els burgesos –amos i dependents– vivien del seu treball i del seu enginy. Eren burgesos els mercaders, els petits comerciants (menestrals) i els mestres de taller. Ells i els seus treballadors. De l'anomenat Antic Règim va sorgir el parlamentarisme on, a Catalunya, per primera vegada (1283) el tercer estament, o braç reial, o estat burgès va tenir carta de naturalesa fixa dins del sistema. Els burgesos eren imprescindibles no solament per les contribucions a l'erari reial, sinó per la gran quantitat de coneixements pràctics i teòrics que tenien molts dels seus membres derivats de les activitats professionals

en què s'ocupaven i de l'estudi. Als Països Catalans aquesta classe social, tan difícilment definible, estava formada per una bona part de jueus, gent que no podia posseir terres legalment i que desenvolupava el seu enginy en el comerç, l'artesania i l'administració pública. Per això la pèrdua de la capitalitat de Barcelona arran del matrimoni dels Reis Catòlics, l'expulsió dels jueus i la persecució dels conversos (jueus batejats per evitar la marginació) a finals del segle XV van deixar el Principat i els dos regnes catalans del Mediterrani en una situació ben llastimosa: l'economia i la cultura van patir una llarga decadència fins que el segle de les llums (XVIII) començà a il·luminar, a poc a poc, les terres catalanes.

Albert Pujol i Jaume Balmes no eren tècnicament burgesos (no procedien de famílies humils), eren clergues, però van jugar un paper essencial dins la *revolució burgesa* catalana del XIX. El burgès valora l'estudi per poder desplegar les seves idees de *progrés*; bé,el burgès i tothom que pretengui prosperar i acostar-se al coneixement. En aquests sentit tothom vol, si més no, els avantatges que se suposa a la vida de burgès. Veurem tot seguit com fins els intel·lectuals antiburgesos procedeixen tots ells, ai làs! de la burgesia. I alguns fins de l'aristocràcia. Així, Pujol, monjo agustinià, maldà durant bona part de la seva vida perquè fos reoberta la universitat de Barcelona, i recuperar els estudis superiors que havien estat desterrats a Cervera, gran població, però molt aïllada llavors de les principals ciutats catalanes. El zel amb què defensà el retorn de la universitat a la capital catalana i les seves idees liberals, sense deixar de ser cristianes, li valgueren l'empresonament a Mataró per part dels absolutistes. Amb la primera guerra carlina el consistori Barceloní i els seus prohoms –nobles i burgesos– van poder finalment, el 1836, posar al cove el gran peixarrot de la restitució universitària, indispensable per encarar un futur on la ciència, la tecnologia, el dret i les lletres, impulsat per la burgesia il·lustrada, serien elements cabdals del pervindre. Balmes fou una mena d'avançat a Cambó, un català sincer que veia com tot canviava de forma frenètica i volgué influir des de Madrid en la política que calia aplicar per afavorir la nova indústria, la creació d'una riquesa que

s'hauria de saber repartir per evitar la misèria del treball assalariat aplicant en tot moment la caritat per sistema, no com excepció. Volia una entesa entre Barcelona i Madrid a partir de la raó, de la comprensió i del respecte a les cultures, perquè si Déu havia creat les nacions, era de justícia que aquestes poguessin existir, tot creant una convivència harmònica que no trenqués allò que el temps havia unit. Doncs bé, Balmes retornà a casa per morir jove embolicat en l'ostracisme amb què la "*villa y corte*" va cobrir les seves molt assenyades lliçons.

Hem tingut, els catalans, altres remarcadíssims burgesos, defensors en primera línia de l'interès comú peninsular, com Francesc Pi i Margall que, de fet, era fill d'un teixidor, però aviat va poder millorar la seva condició estudiant al seminari i a la universitat, dedicant-se a escriure i a fer política. Fou l'introductor del federalisme i de les idees protoanarquistes de Proudhon, el primer gran crític dels sistemes que es basen en la propietat privada. O Campalans, enginyer, també de casa bona, estructurador del primer partit socialista català que contemplava com objectius irrenunciables defensar el catalanisme i el dret d'autodeterminació dels pobles.

A Karl Marx, jueu alemany, fill d'una família benestant, no li calgué incomodar-se amb feines manuals per pagar-se els estudis: era tan poc proletari com el seu protector i col·laborador Friedrich Engels, propietari industrial. Lenin, Trotski i Stalin, tots tres d'ascendència familiar hebrea, tampoc van haver de vinclar el llom per guanyar-se les trumfes, com fem molts de nosaltres. Burgesos, doncs. Si no fos que la paraula ha estat tan desprestigiada per ells i altres líders revolucionaris, podríem dir que els *àngels de la guarda* del món obrer han estat i són la majoria... burgesos. O com Bakunin, que era allò a què aspira tot burgès: un noble, un aristòcrata! I encara això rai, que n'hi ha que han passat del carlisme filofalangista al marxisme catalanista en un tres i no res: Joan Fuster. Fidel Castro i Raül, fills d'un indiano gallec, i el "Txé", que pogué estudiar medicina, desconeixien l'existència del pic i de la pala, i de les vuit hores lluitant amb màquines: la seva revolució, inicialment nacionalista, tenia com objectiu derrocar la dictadura de Batista i establir una altra en nom del proletariat, virant sobre la mar-

xa, per la necessitat que tenien els Castro d'un aliat poderós com era l'URSS. Revolució comunista? Ho podríem deixar en revolució entre burgesos, però sense llibertat d'opcions polítiques perquè pensaven imposar l'única veritat. Dictadura per dictadura: Cuba era el 1959 un dels pocs països llatinoamericans en camí del desenvolupament: les fites revolucionàries no partien de 0. Mao Zedong tampoc dormia al ras: era el fill gran d'uns camperols pròspers que, a més, tenien prou com per prestar, és a dir, fer de banquers (usurers?) als veïns. Segurament no li calgué fer anar la falç per segar l'arròs. Andreu Nin era fill d'un sabater del Vendrell, de casa modesta, però negoci propi, llavors: burgesos. Xirinachs provenia d'una casa bona de l'Eixample, Pallach, de pagesos, però no pas jornalers, Rafael Ribó no ha estat mai *classe obrera*. I potser no cal exigir-ho, això no atorga cap qualitat especial. Els avenços els fa la gent amb formació teòrica i tècnica, no pas aquells que, pobrets, només poden aportar la força de llurs cossos i llurs braços. El dia que la llar robotitzada es generalitzi, ja no caldrà ni passar el drap de la pols, ens dedicarem tots a pitjar botons durant una part del dia per fer que el món funcioni i per fi podrem dedicar-nos en exclusiva a la cultura del cos, a l'amor sincer, a educar bé els fills o al conreu de la metafísica. S'haurà acabat el *proletariat*.

El mal, avui, no rau en l'existència d'unes desigualtats que, d'una o altra mena, seran eternes mentre l'home estigui configurat com fins ara. El mal rau en la misèria i en l'explotació desmesurada, en les guerres produïdes per l'afany dominador d'uns grups vers uns altres. Obrers o burgesos, nobles o plebeus, l'origen és tan sols un punt de partida que no determina el resultat final si la societat disposa d'uns mínims generals d'ensenyament, de sanitat i de llibertat com per poder trobar cadascú el seu lloc (i fins per canviar de lloc). El destí de les persones no es basa en una determinació innata, excepte el cas de països superpoblats de gent, i de polítics criminals. L'acció individual i pública de persones inconformistes, que aprofiten llurs avantatges "de classe" ha estat el motor d'avenç social a través de processos –o sincopadament– que, de fet, en perspectiva històrica, mai no tenen aturador. Tanmateix, les transformacions semblen lentes per a aquells que

voldrien resoldre totes les incògnites d'un cop sec, radical. Tot i això, pocs afirmarien avui que la prosperitat i la voluntat d'assolir el propi somni són menys possibles a Occident (destí de la immensa majoria de les migracions del món) que no pas a Rússia, a la Xina o a Cuba, per posar, tan sols, uns exemples ben poc innocents. La diferència entre aquests països i els occidentals no és pas l'absència de burgesies, sinó que en aquests la burgesia forma la *classe funcionarial*, no viu dels riscos de les seves accions i inversions, no es veu obligada a evolucionar per l'acció de la competència o dels resultats democràtics: la responsabilitat individual en els sistemes "orientals" es difumina en la grisor d'un sistema oligàrquic.

JAMES CONNOLLY EL DILLUNS DE PASQUA

Març 2018. *Llibertat.cat*.

M'he estimat més manllevar directament les paraules de Jordi Ventura (1932-1999) quan descrivia la vida i obra de Connolly, lluitador per la llibertat de la seva terra i la seva gent, en la seva obra pòstuma *Sis rostres del nacionalisme a Europa* (Pòrtic 2000), on deixa ben clar que una eina alliberadora com és el nacionalisme (i ho és en el cas irlandès) pot ser utilitzada per esclavitzar altres pobles (casos espanyol i francès, per exemple). Aquest és el relat de Ventura que he adaptat i resumit:

«James Connolly nasqué el 5 de juny de 1870, prop de Clones, al comtat irlandès de Monaghan. Des de la primera infància hagué de topar amb la pobresa i els resultats nefastos d'un govern aliè o supeditat als interessos estrangers. Ja feia molts anys de la Gran Fam de la dècada de 1840, en què milions d'irlandesos moriren de gana o es veieren obligats a emigrar com a resultat de l'opressió del govern anglès». «El pare de Connolly havia estat un bracer al camp, el 1880 aconseguí una feina com a escombriaire a Edimburg». «Aquell canvi de país comportà que Connolly acabés treballant per tota la Gran Bretanya, fent d'aprenent en una fàbrica de rajoles, de jornaler o de firaire», «havia conegut tots els alts i baixos de la classe obrera britànica» i «s'havia instruït tan bé com havia pogut, llegint tots els llibres que li queien a les mans, sobretot els que feien referència a la història d'Irlanda».

«També havia freqüentat les reunions de la Federació Socialista, que l'inicià en la lectura de Marx. I havia passat sota la influència

de John Leslie, un dels principals oradors socialistes, i també autor d'un opuscle que estudiava la qüestió social irlandesa sota l'òptica del marxisme». «Ben aviat les dificultats econòmiques el feren tornar a Irlanda, amb l'encàrrec d'organitzar-hi un partit socialista irlandès». «Gràcies als seus esforços l'*Irish Republican Socialist* Party-IRSP havia estat fundat i ell es convertí en el seu primer dirigent». Alhora «l'organització revolucionària secreta de la Fraternitat Republicana Irlandesa (IRB) anava estenent la seva influència, lentament però d'una manera segura». En l'àmbit agrari «començaven a funcionar un seguit de banques, cooperatives lleteres i altres institucions cooperatives dirigides pels pagesos mateixos». «Pel que fa al moviment obrer, ja feia força temps que els treballadors especialitzats de les ciutats comptaven amb les seves germandats i, gradualment, havien anat establint els seus sindicats d'oficis». «Tots aquests moviments, i d'altres, treballaven perquè els irlandesos fossin amos de casa seva; i per això, volien que aprofundissin el seu coneixement, i el seu orgull, en la manera i la història d'aquella casa d'on els forasters els volien treure».

«El nou partit de Connolly, l'IRSP, tenia com a objectiu final "l'establiment d'una República Socialista Irlandesa, basada en la propietat pública, per part del poble d'Irlanda, de la terra i dels instruments de producció, distribució i intercanvi"». «Escriví multitud d'articles sobre les qüestions que més li interessaven, la majoria publicats en un periòdic que començà a treure amb mitjans ben minsos, el *Worker's Republic*», «també organitzà protestes públiques contra la visita de la reina Victòria a Dublin l'any 1900 i contra la guerra dels boers, raó per la qual el detingueren i li feren pagar una multa». Aquell mateix any, però, «al Congrés de la Internacional Socialista els delegats del seu partit foren autoritzats a seure a les reunions com a representants d'una nació separada»... de la delegació anglesa. Tanmateix «els problemes quotidians de guanyar-se la vida el decidiren a emigrar als Estats Units el 1903».

«Durant els set anys següents, Connolly s'afilià al Partit Socialista del Treball dels EUA i trobà feina en un seguit d'ocupacions diverses», «més d'una vegada hagué d'abandonar-les perquè havien

acabat per calar-lo com a socialista i protector de tota mena de gent que feia vagues». Amb emigrants irlandesos, fundà a EUA la Federació Socialista Irlandesa que «rebutja políticament el domini d'una nació damunt d'una altra, alhora que el domini de l'home damunt de l'home». Connolly sabia que «molts socialistes posarien objeccions a aquella declaració, perquè la considerarien definidament nacionalista, en comptes d'internacionalista. Per això els replicà per endavant que "l'error consistia a confondre internacionalista amb antinacionalista"», i per això «seguí animant els treballadors irlandesos a no trencar els lligams que els unien a les organitzacions nacionals que sorgien al seu país». El 1910 decidí tornar cap a Irlanda, la seva dona no n'estava gaire convençuda, però ell li deia: «m'estimo Dublin, Lillie, i més m'estimo ser pobre allí que milionari aquí». «El Connolly que tornà a Irlanda era un home de quaranta anys, ple d'experiència, que havia après a controlar-se, preparat per conduir la lluita contra els mals que, durant massa temps, havien enfosquit la vida del seu país».

«En retornar, es dedicà a la lluita per l'emancipació dels irlandesos més oprimits i desvalguts, així com a la lluita per la llibertat nacional, que ell considerava un requisit essencial per a aquella emancipació». «Connolly portà els treballadors a concentrar-se en les tasques més immediates de la lluita econòmica; i els sindicalistes adoptaren una política de 'guerra de guerrilles', mitjançant l'acció directa i vagues llampec». Els patrons i la policia el consideraven «un agitador perillós», però «els seus propòsits anaven prou més lluny que el de millorar les condicions de vida de la classe obrera: "un poble degradat, tant que no n'és conscient (...) una nació petita com Irlanda només pot arribar a ser gran a partir de la grandesa d'ànima dels seus ciutadans"».

Contrari a la Gran Guerra iniciada el 1914, «posà de relleu el seu odi a qualsevol mena de vessament de sang per culpa d'uns "filibusters reials i uns bergants cosmopolites"». La guerra, però, accelerà el procés emancipador irlandès. «Connolly i els seus seguidors, més que els components dels altres grups, estaven convençuts que una revolució ben organitzada triomfaria o que, al menys, duraria prou de

temps per aconseguir que Anglaterra s'hi repensés i deixés anar Irlanda». Es formà un Estat Major secret amb membres de l'IRB, Voluntaris Irlandesos i altres. «"El moment de la batalla d'Irlanda és ARA –el lloc per a la batalla d'Irlanda és ARA"», escrivia emfàticament al *Worker's* el gener de 1916. La insurrecció fou fixada per Setmana Santa, el Dilluns de Pasqua 24 d'abril (*Éirí Amach na Cásca)*. Altres responsables consideraven «que la revolta no tenia cap possibilitat d'èxit». La descoordinació, la falta d'una línia de comandament clara i l'acció dels serveis d'intel·ligència anglesos van afeblir les forces dels revoltats fins a fer-la fracassar. Tanmateix, van resistir més d'una setmana fent-se forts en alguns edificis de Dublin, entre ells el de Correus «que estava sota el seu comandament. Ferit lleument al braç, rebé una ferida molt més greu al turmell». Vençuda la resistència, els anglesos el van empresonar al castell de Dublin. «Llavors començaren tot un seguit d'execucions que ompliren Irlanda d'horror i, amb la ràbia continguda, tingueren el resultat contrari al que esperaven les tropes d'ocupació». Connolly, davant del consell de guerra que el jutjà, declarà la seva joia, tot donant gràcies a Déu, per haver vist «milers d'homes i nois irlandesos, centenars de dones i noies irlandeses disposades a defensar la seva terra encara que fos amb les seves vides». I la matinada del 12 de maig de 1916 morí afusellat, lligat a una cadira perquè les ferides rebudes li impedien aguantar-se dret.

Irlanda aconseguiria independitzar-se del tot del Regne Unit el 1939 després de moltes discussions. Malauradament, aquest fet històric va arribar després d'una molt dura lluita armada i una guerra civil que es perllonga encara per la reticència d'Anglaterra a descolonitzar l'Ulster.

«L'ESCULTURA, REPRESENTACIÓ DE LA RESURRECCIÓ»

Abril 2018. *El Tres de Vuit*.

Xavier Escala i Tenas, nascut a Sant Cugat Sesgarrigues el 1975, estudià Belles Arts a la Reial Acadèmia de Belles Arts "Santa Isabel de Hungría" de Sevilla i passà quatre anys dedicat a l'escultura a Carrara (Itàlia). Durant aquest mes d'abril, i fins el 6 de maig, ha presentat l'exposició *Soliloqui* a la Sala dels Trinitaris de Vilafranca.

- Per què penses que l'home fa art?

La necessitat de la creació artística ja és present al Paleolític. L'home porta dins una llavor celeste, la imatge del paradís primigeni, que és allò que ens diferencia de la resta d'animals. La necessitat creativa té a veure amb la nostàlgia d'aquest estat de plenitud perdut.

- Sempre has tendit cap a l'escultura?

Vaig descobrir la meva vocació d'escultor a edat madura.

- Quins avantatges

té l'expressió escultòrica respecte a altres especialitats plàstiques?

L'escultura té el seu propi llenguatge. La mateixa peça fa una selecció d'allò que es pot expressar i del que no, has d'anar a extreure les parts essencials, sense paranys. I allò que és essencial en escultura és l'home. Les exageracions gestuals o teatrals no funcionen, s'ha d'anar al nivell del pensament, tot concentrant-se en posar de relleu allò substancial que es vol transmetre.

- Has fet sempre figuració? què en penses de l'abstracció i la conceptualitat, tan actuals?

També he fet peces abstractes. M'agrada aquesta mena d'art sempre que al darrere tingui un concepte, una ordenació de formes i uns valors plàstics.

- En la teva obra abunden les referències clàssiques i filosòfiques: són fonts de la teva inspiració?

Tot això forma part del sac de la cultura occidental. Borges deia que hi ha tres històries: les de conquesta, que segueixen la Ilíada, la recerca del sant Greal de les llegendes artúriques i el retorn a la llar de l'Odissea. Aquests són els resultats de les grans passions humanes, arquetips fixats pel nostre magma cultural entre orient i occident.

- És la màscara la persona? O la forma d'amagar l'autèntica personalitat?

En les meves escultures, la màscara és la persona. No està pensat com una crítica a la hipocresia ni al convencionalisme social, sinó que es refereix a la introspecció. "Coneix-te a tu mateix" era la famosa inscripció al Temple d'Apol·lo, a Delfos. Què hi ha darrere la darrera màscara de la nostra personalitat desvetllada?

- Consideres la teva companya Nina Murashkina com la musa de la teva obra recent?

Fa quatre anys que estem junts. Una musa és una dona que posseeix bellesa externa. La musa és com una aigua, una sang, una energia que ajuda a posar vida sobre la matèria que adopta forma. És necessari estar connectat a la vida per tal de transmetre-la a l'escultura. La Nina també és artista i funcionem com dos mons que s'alimenten l'un a l'altre a través de la vivificació dels esperits.

- De quina manera influeix el dia a dia, l'entorn, als teus processos creatius?

Jo no miro la televisió, ni llegeixo diaris, ni escolto la ràdio. Penso que l'artista ha d'estar preferentment pendent de la seva feina, que abasta més temps del de l'estricta execució.

- Cada peça té el seu llenguatge a través de la matèria i el volum. La paraula pot malmetre la percepció directa de l'objecte artístic?

No trobo bé que una escultura hagi d'estar vinculada a un text apologètic. Ha de tenir prou valors com per defensar-se sola.

- En totes les teves peces hi ha persones. Irradia de forma diferent la representació de l'home i de la dona?

Aristides Maillol es va dedicar preferentment al cos femení , jo no faig distincions, no busco la sensualitat de les formes, procuro expressar-me a través d'aquests cossos, però sense diferències accentuades en funció del gènere o la possible seducció dels sentits.

- L'escultura acostuma a ser peça fonamental en els llocs de culte i la litúrgia cristianes. És la forma més pròxima a la divinitat en les belles arts?

No penso que acostar-se a la divinitat depengui de la forma plàstica de representació, però l'escultura es pot entendre com la representació de la resurrecció, com insuflar un esperit a la matèria inert. Això és dóna en la major part de cultures humanes.

- Els déus poden ser homes, perquè tenen tot el poder, però creus realment que els homes són déus, com hi ha escrit a la teva exposició?

És una màxima d'Heràclit, i pot ser ben senzilla, o molt complicada d'entendre. Jo penso que l'interior de cada persona allotja divinitat. Connectar-hi, però, demana temps i esforç.

ESTAT DE DRET?

Abril 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Sembla ser que si vius en un Estat de dret, ja tens la vida resolta, ni que aquest Estat reconegui el dret a tenir esclaus, a llevar legalment la vida d'un home o a mantenir sotmesos territoris conquerits per la força en temps dels rebesavis. L'Estat de dret, doncs, deu ser una mena de bateig polític que pot convertir en legal allò immoral, i beneir la violència, el robatori i el segrest penitenciari sota l'empara de lleis que, fins i tot, poden tenir l'aval democràtic!!

¿Però què és un Estat de dret, així, amb majúscula majestàtica, com si provingués del cel, i no de la guerra, que és l'origen de molts Estats? L'Estat de dret es refereix a tota organització política sobirana que es regula en funció de lleis elaborades per cambres legislatives, i pels tribunals de justícia i administracions que les apliquen. Són sinònims Estat de dret i democràcia? No pas, si les cambres legislatives i els alts càrrecs administratius no són triats per sufragi universal. Llavors, una dictadura pot ser un Estat de dret? I tant! Una dictadura s'acostuma a regir per la voluntat d'un dictador o d'una oligarquia que hi influeix. Però les seves accions tiràniques es vesteixen de legali-

tat a través de cambres formades per membres nomenats a dit entre les persones compromeses amb el règim.

El franquisme va ser un Estat de dret? Sí, segons com es vulgui entendre. Les seves funcions s'exercien a base de lleis, ordres, decrets i reglaments, tot i la pervivència de la corrupció i del "xanxullo", que no eren exclusius d'aquest règim sinó de la manera de fer tradicional en la política espanyola. Però el franquisme s'autoinstituí com a poder i com Estat a partir del cop d'Estat de 1936, i de la guerra que provocà. Llavors, tenien dret els franquistes a desfer la Segona República i imposar el seu poder? La República fou un poder legítim i democràtic, un Estat de dret. A Espanya, doncs, es donà per vàlida la destrucció del que després de la Segona Guerra Mundial seria el model d'Estat per a l'Europa occidental. I mentre que Alemanya, França, Itàlia, etc. recuperaven llurs estats en forma de democràcies, a Espanya, aquells que havien vençut el nazifeixisme, deixaven que l'Estat de "fet" espanyol es transvestís d'Estat de dret gràcies, exclusivament, al reconeixement internacional, i no pas a cap raó política, jurídica, històrica ni moral. El franquisme va esdevenir un fals Estat de dret gràcies a les entrevistes amb Hitler, primer, i amb Eisenhower, després. Habilitat estratègica, sí, però que falcava les piquetes de l'estructura de poder de la dictadura militar en un legitimisme ben xop de sang.

I fou aquest "Estat de dret" mantingut per la força de les armes qui es va voler fer una operació d'alta cirurgia estètica a partir de 1975. Transició o ruptura? La transició significà acceptar i donar per bona la dictadura, les seves lleis i les seves institucions, entre altres, una monarquia imposada amb el tron subjectat pels caps de l'exèrcit. La transició "legitimava" el cop d'Estat contra la democràcia republicana i garantia la impunitat pels crims del franquisme. I aquell Estat de dret dubtós i de legalitat guerrera s'aplicà el bisturí, però deixant clar que no es tocarien certes coses: els militars s'atorgaven la vigilància quant a la integritat territorial, el rei es mantenia inviolable, sense importar quines poguessin ser les seves accions, fins contra la constitució si calia. L'ambigüitat jugava a favor d'aquests dos actors polítics, les forces armades i la corona. I fa pocs mesos hem comprovat – a través de

l'aplicació caníbal de l'article 155– una altra de les condicions embotides dins la constitució per si venien temps –que han vingut– de decidir democràticament si algun territori s'estimava més mantenir-se dins d'aquesta estreta cotilla o circular més lliurement pel món.

Ja es veu que l'actual "Estat de dret" és, com a mínim, digne successor d'aquell que extorquint tota tradició pactista, parlamentària i democràtica té els mateixos peus de fang i actitud violenta que el seu precursor, perquè tots dos enfonsen llurs nauseabunds principis en la gran traïció del 18 de juliol de 1936. L'Espanya d'avui és filla del colpisme, de la vilesa d'aquells que no suporten cap alternativa a la seva preeminència en un territori que entenen com a propi i exclusiu. L'operació del poble català i de les seves institucions proposant solucions democràtiques a un "problema" que ja dura més de tres segles és l'actitud sensata de qui ha decidit passar pàgina del funest segle XX per tal de prendre solucions estables, generadores de dret: en una democràcia, el dret i la llei han de sorgir de la voluntat popular, perquè és el poble el màxim afectat per tot allò que ateny al seu futur i el responsable de mantenir o guanyar la seva llibertat.

És Espanya, doncs, un Estat de dret? Sí, com tots els que es regeixen a través de lleis. Però és un "Estat de dret" fundat sobre l'holocaust d'una república democràtica a qui els seus assassins no van deixar ni fer la primera comunió. En poc més d'un any es reconvertiren les estructures de la dictadura per obra i gràcia d'una constitució votada per una població sense cultura democràtica, que engolia sense digerir la monarquia imposada pel dictador i unes quantes mesures de seguretat destinades a impossibilitar qualsevol intent de separació de les nacions que no havien estat mai prou "espanyolitzades".

La llei de l'Estat espanyol, doncs, es basa en el dret de conquesta i en la política de fets consumats. El gran problema dels estadistes espanyols (elegits o autoimposats), des de fa segle i mig, ha estat conservar la seva noció d'integritat territorial que es basa en l'hegemonia de les elits i de la cultura castellanes. No van acceptar mai el pacte federal de Pi i Margall, ni de Macià, ni de Companys. No han

volgut mai adaptar el *dret* a la *realitat* del país que governen i és per això que la seva falsa arcàdia ha patit des de 1939 grans tensions centrífugues: la lluita armada d'ETA, directament imbricada en la repressió antibasca de la postguerra, i l'actual procés independentista català, causat per la reticència espanyola a adaptar el "dret" del sistema espanyol a les necessitats d'una societat cada dia més llunyana de la resta de l'Estat.

ESPANYA, ESTAT TERRORISTA

Abril 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Terroristes nosaltres? pel fet de lluitar contra la barbàrie imposada el 1939? Per lluitar pacíficament, amb instruments civilitzats i molt, molt moderats? Terroristes van ser Fraga, Martín Villa i els pares ideològics d'Aznar, Rajoy, González, Guerra, Rivera, brots del tronc franquista que un dia els espanyols haurien d'esporgar definitivament. Espanya se sustenta sobre el terror de l'expulsió dels jueus el 1492, sobre la invasió injusta de Navarra, sobre l'absorció de Catalunya el 1714, que va donar lloc a la creació del *reino de España* sobre un munt de cadàvers i amb l'ajut dels borbons francesos. Una Espanya d'arrel absolutista que va continuar sembrant el seu sòl de morts amb la darrera guerra. Això sí que és terrorisme, i ho seguim patint i suportant. Tota la violència *extra* que va aparèixer amb ETA, Terra Lliure o els GRAPO procedeix de l'antifranquisme, va tenir com a responsables

directes aquelles bèsties que l'any 1936 van convertir la República espanyola en un escorxador per poder-nos recolonitzar, per poder seguir manant per decret sense democràcies que els qüestionessin, com volen fer ara a partir de les majories absolutes del consorci PPSOEC's.

Ells, els fills del Mal, assassins de camisa blava i uniforme militar, són culpables del fracàs d'un estat que mai no ha estat nació, perquè els seus intents de genocidi cultural contra les nacions minoritàries no han reeixit del tot, malgrat la contumàcia dels seus mètodes terroristes.

Tenim uns quants polítics empresonats, exiliats i amenaçats. Sembla que no serà senzill revertir la seva situació ràpidament. Tenim, a més, gent que serà jutjada, sancionada o engarjolada per participar en protestes cíviques a favor d'una justícia i una democràcia que l'estat espanyol no està disposat a dispensar. Ha entrat en col·lapse. Les estructures de poder espanyol sempre han estat en mans de bèsties que usen mètodes salvatges. Recordem Corcuera, els GAL, tot el sistema policial dels governs socialistes disposats a acabar amb el problema polític basc per la força, per la sang. No el van resoldre i avui l'independentisme gaudeix allà de bona salut, alimentat per la solidaritat amb els centenars de presos polítics. Després de les primeres fases netament militars, es va passar a la repressió de l'independentisme a base d'accions policials (infiltracions i tortures) i de tecnologia judicial emparada en lleis com l'antiterrorista o la de partits que volen fer de torniquet a qualsevol sortida pacífica i democràtica. Altres lleis han millorat aquesta tècnica "legal" destinada a reprimir l'expressió de la voluntat popular, la crítica i la lliure manifestació de protesta contra les arbitrarietats de la "llei" i de qui la imposa contra els dissidents. Feixisme, stalinisme, tendència totalitària en estat pur. Terroristes per tallar una carretera? De quin món ve, aquesta gent? Doncs del franquisme sociològic i genealògic, tots ells.

Allò que és "legal", doncs, no sempre és just, ni facilita la vida de les persones, i sovint va contra la història. L'esclavitud ha estat legal durant molts segles. També la pena de mort. També va ser reprimida l'heterodòxia religiosa no fa massa temps. Tot ben "legal". Es

volen avui aprofitar aquestes trampes "legals" per espantar els ciutadans. Unes trampes ben presents en els articles de la constitució que permeten plens poders a la corona i a les forces armades per a qualsevol situació que elles considerin d'emergència. Es pretén espantar els ciutadans catalans acusant de terrorisme a tort i a dret, per qualsevol acció de protesta o reivindicativa a favor dels polítics segrestats a les presons espanyoles i a favor de portar a efecte la República catalana referendada contínuament a les urnes des del 9 de novembre de 2014.

A qui causem terror els catalans conscients? A aquells que saben que Espanya fóra un erm econòmic, científic i moral sense Catalunya i Euskalherria, i sense el rec continu de fons europeus. Terror, canguel·lo, acolloniment majúscul. Espanya ha tingut, al menys, dos segles per replantejar-se, per deixar de ser terra de senyoritos, xul·los, penques i garrulos. Com que no han treballat bé sobre la seva gent, tot ho ha de proveir el pare estat, un Saturn que de tant en tant devora els seus millors fills. No han sabut ser nació, ni fer cap revolució burgesa, ni han fomentat l'economia obrera, ni han sabut conduir el "problema" de les nacionalitats per la via federal, com en molts altres països que els podien servir d'exemple. Han destrossat dues repúbliques, han convertit la seva església en un paràsit estatal més a canvi de la seva adhesió i benedicció acrítica.

I ara ens acusen de terrorisme, ells, que són els hereus de la pitjor història de terror que van viure els nostres avis i que visqué el Nou Món. Ells, especialistes a aplicar el terror contra el poble democràtic, contra qualsevol dissidència que amenaci el txiringuito hispànic. El dia que, malgrat les mentides narcòtiques de les seves televisions, els espanyols obrin els ulls i s'adonin del que està passant avui, molts sentiran fàstic de ser-ho.

E.T.A.

Abril 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La concepció d'ETA va començar el 18 de juliol de 1936 amb el cop d'estat dels militars rebels contra la República espanyola, que havia iniciat el procés autonòmic a Catalunya i es disposava a seguir-lo amb el País Basc. Aquella República, molt sotragada per les forces centralistes i monàrquiques, i assetjada per feixistes, falangistes i nazis (els que van donar suport al cop d'estat), distava molt de ser un model

d'equilibri territorial i polític, però es basava en eleccions i en les llibertats cíviques. La guerra que va enterrar-la fou l'origen de les violències posteriors contra els seus demolidors: maquis anarquistes i guerrillers de diversa mena van mantenir-se legítimament actius (perquè és legítim lluitar contra les dictadures i el totalitarisme) fins després de la mort de Franco, perquè el postfranquisme va ser administrat, regulat i desenvolupat pels seus hereus dins dels diferents partits majoritaris com UCD/CDS, PSOE, AP/PP, amb l'aquiescència dels comparses que buscaven un lloc sota el sol de la Transició.

ETA, doncs, com el FRAP, GRAPO o Terra Lliure més tard, van néixer perquè els va alimentar la violència i el terrorisme dels qui havien guanyat la guerra. Aquesta és la veritat, la resta és fugir d'estudi. Van sorgir de la sang, no tant dels morts de l'Ebre, d'Alfambra o del front de Madrid, sinó dels més de 200.000 assassinats de DESPRÉS de la guerra entre víctimes de judicis sumaríssims i morts a les cunetes o a les tàpies dels cementiris sense ni un simulacre de justícia. Són pocs o molts, 200.000? I no entrem en disputa de xifres perquè els dels sumaríssims són perfectament comptats i registrats. Va ser aquesta la manera macabra de mantenir una concepció tirànica d'Espanya a partir de l'hecatombe provocada. La conseqüència lògica d'això va ser el manteniment de la lluita armada més enllà d'una derrota que mai no va ser definitiva en el cor i la determinació de moltes persones.

ETA fou un producte directe del franquisme, i ha allargat la seva existència més enllà de 1975 perquè el franquisme mai no ha mort: els franquistes van tenir molts anys per fabricar un país a la seva mida a través de la violència, de la imposició i del transvestisme que va significar la Transició (vers no saben pas on). El franquisme és viu en una constitució que permet en alguns dels seus articles la tirania contra la voluntat del poble, com estem constatant empíricament des de fa sis mesos a Catalunya. La negativa rotunda a negociar amb qui considera vulnerats els seus drets nacionals per l'autoritarisme castellà (cosa que certifiquen els centenars de conflictes competencials) ha provocat l'empresonament i exili d'alguns dels representants de les

institucions catalanes i no es veu que aquesta via pugui ser un avenç o alternativa a la radicalitat de la lluita armada. Els agents de l'Estat entenen la lluita armada com un impediment per negociar, però ni l'alto el foc d'ETA ni l'acció democràtica nostra no serveix per trobar camins de solució pacífica i pactada al legítim dret que tenim uns i altres d'exercir l'autodeterminació.

En el camí de distensió ETA ha signat i publicat un document on fa un acte de contrició per les víctimes causades durant els seus anys de lluita armada. Erròniament, els partits espanyolistes ho volen presentar com una acta de rendició, ho rebutgen, ho denigren o demanen més penediment. Gran equivocació. El seu menyspreu busca, de fet, la provocació i la continuació del conflicte, perquè la violència antiespanyola els ha carregat, durant dècades, d'arguments ideològics i militars per mantenir una unió forçosa que no és desitjada per la majoria de bascos. Es parla de les categories que estableix ETA quant a les seves víctimes, i és ben lògic que si unes eren buscades en aquell enfrontament contra l'estat (formarien part de la "guerra" declarada) les altres eren casuals, errors de càlcul o d'operacions desafortunades, i per tant, planyudes des del primer moment i ho han remarcat especialment. El cas és que l'Estat espanyol, ni amb la llei de Memòria històrica (2007) no ha tingut la voluntat ni el valor d'anul·lar les desenes de milers de sentències a mort executades després de la guerra: continuen sent persones "legítimament" assassinades. No han demanat mai perdó, no s'ha restaurat mai el seu honor des de la màxima autoritat de l'Estat, mai no s'ha reconegut els crims del GAL, les tortures, les violacions, la guerra bruta, desigual i criminal que han aplicat tots els governs espanyols en un conflicte que és de naturalesa POLÍTICA, i no d'ordre públic. L'Espanya franquista i de la Transició s'ha comportat igual que qualsevol dictadura amb els seus dissidents. I per això es va mantenir fins tan endavant la lluita armada: la ferida que mai ha estat desinfectada d'agents patògens: el totalitarisme que representa en molts la idea d'Espanya.

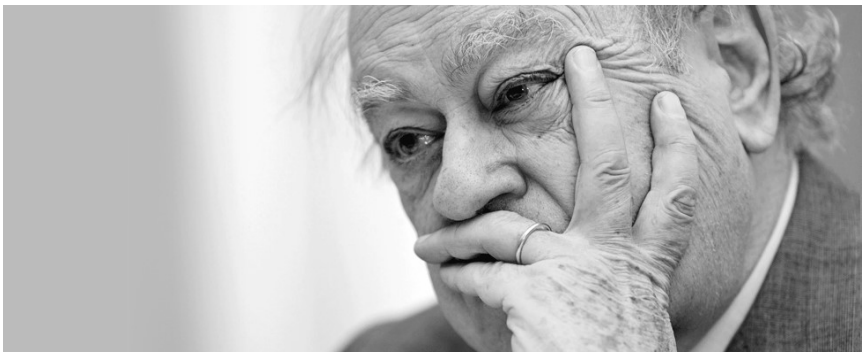
Hi hagué una ETA que liquidà, de forma sumaríssima, alguns militars feixistes, i molts que havien patit repressió, o els havien assas-

sinat parents després de la guerra, en donaren el vist-i-plau. Després, la dinàmica acció/repressió va alimentar el manteniment del conflicte fins a afectar cada cop més persones, dels dos bàndols, espirall que no semblava tenir aturador, però unes víctimes eren enaltides pel poder i pels mitjans i unes altres eren condemnades, elles i el seu entorn, a mantenir el pols amb noves accions i a rebre noves repressions. En el final d'aquesta roda de violència hi han tingut a veure persones i moviments procedents de Catalunya. I com s'ha pogut observar en els darrers anys, el procés català per a la recuperació de la sobirania ha anat en paral·lel als passos que ha fet ETA per desmobilitzar-se i adoptar vies legals, locals i internacionals, per tal de poder resoldre el conflicte en pau i fer, si ho vol la societat basca, un procés d'autodeterminació similar al català. Aquesta seria la nostra aportació: clausurar per fi la dinàmica violenta de la guerra i de la postguerra i donar als "problemes" català i basc una sortida política, pacífica i pactada. Ara, la força bruta roman íntegra en una de les parts: la de l'Estat espanyol.

La culminació definitiva d'aquest conflicte històric està a tocar, però cal que els espanyols s'avinguin a la solució democràtica, sense fer servir mentides, vileses, ni guerres brutes. Però coneixent com les gasten per allà, segurament el desllorigador vindrà de fora, i haurem de cuitar molt que els compromisos que adquireixin siguin realitzats, perquè aprofitaran qualsevol eina per seguir desestabilitzant i contaminant les nostres societats. Per a nosaltres i per als bascos arriba l'hora de la lluita cívica, de la cohesió social i de la divulgació cultural.

EL CATALANISME I EL PRESIDENT PUJOL

Maig 2018. *Tagamanent.*

El procés polític del catalanisme no comença el 2010 amb la rebel·lió contra la deformació de l'Estatut Maragall-Mas. Ni tan sols amb la represa autonòmica de 1979 i l'Estatut de Sau. Ni amb la de 1932, amb el de Núria. No. El catalanisme comença en el mateix moment en què Catalunya perd la guerra de Successió el 1714 i les seves institucions i llibertats ("privilegis", segons els vencedors). Catalunya era un dels països més avançats quant a l'equilibri social, perquè el feudalisme, des del segle XIII, s'havia anat moderant i limitant a través de les Corts, les Constitucions i l'articulació d'un món urbà avesat al treball, però també amb gran capacitat de decisió. Al camp, els remences van ser deslliurats durant el XV, i els contractes emfitèutics van permetre el creixement econòmic i la relació més paritària entre amos i masovers.

El catalanisme és la voluntat dels catalans de poder regir les seves vides i els seus destins sense imposicions foranes. Arran de l'entrada dels borbons, milers i milers de catalans –la seva elit militar i intel·lectual– es veieren forçats a l'exili, cosa que decapità i depauperà per moltes dècades el país. Alguns, com en Joan Barceló, "Carrasclet", mantingueren la lluita armada contra els invasors, però fou endeba-

des, perquè la monarquia llençà sobre Catalunya onades contínues de tropes, jutges, funcionaris i altres esbirros que li asseguraren el domini de la conquesta. Tot i així, no desaparegué la consciència de la pròpia identitat, ni la lluita soterrada contra el domini dels castellans, tan estrangers com els francesos a casa nostra.

Més endavant la resistència prengué el caire de la pugna per mantenir les característiques del Principat vives en un context de creació de la "nació espanyola". I certament molts catalans il·lustrats van contribuir a totes dues coses: a falcar una corona espanyola que feia aigües per tot arreu (independència de les colònies d'ultramar), perquè eren necessaris els mercats a la incipient indústria catalana, però d'altra banda, aquest estat necessari als interessos dels catalans calia condicionar-lo a la supervivència de la pròpia cultura. Els il·lustrats i liberals catalans defensen el seu provincialisme en castellà (Antoni de Capmany, Ramon Martí d'Eixalà), però tenen molt clar que cal aprofundir l'estudi rigorós de la seva història, basada en el treball i en l'estratègia militar comercial, que contrasta molt amb la vocació imperialista, genocida i rapinyaire de Castella i les seves possessions colonials. Són els orígens de la Renaixença, que reeixirà gràcies a la utilització del català en els seus estudis: llengua casolana de les classes mitjanes i, sobre tot, del poble. El catalanisme arrenca d'aquesta confluència espiritual "transversal", de posar en joc el *volkgeist* indígena.

El gran sotrac cultural de la Renaixença, que relligava les aspiracions forals del carlins i les federals dels republicans, quallà en el moviment polític del catalanisme disposat a intervenir en els afers catalans i estatals, disposat a donar la batalla contra el centralisme declarat dels liberals espanyols, contraris a atorgar cap mena de poder decisori als territoris que tenien una tradició de govern propi. La força d'aquella barreja catalanista donava als liberals catalans, conservadors i progressistes, una eina fabulosa que quallà en la Mancomunitat de 1914, liderada per Enric Prat de la Riba, que significà un impuls cabdal no solament al catalanisme, sinó a l'execució de totes les decisions necessàries per posar el país al nivell europeu que precisava i que era capaç d'assolir. La dictadura de Primo de Rivera ho va aturar tot, però

no en va aixafar massa ni les realitzacions (excepte en l'àmbit escolar i de la formació professional) ni, encara menys, la consciència de la seva necessitat, malgrat que el poder madrileny ho volgués dinamitar perquè relacionava directament el progrés català amb el distanciament definitiu d'una Espanya on les estructures feudals del caciquisme i l'Estat inoperant eren una rèmora insalvable.

El període republicà és prou conegut: a l'actitud nacionalista d'un Macià que lluità directament per un Estat català amb vinculacions federals davant la resta de la península respongueren els polítics esquerrans com Companys amb una voluntat massa incauta de mantenir Catalunya sota la jerarquia d'un sol Estat: l'espanyol. Després, la correcció de l'error "autonomista" inicial a través del 6 d'octubre es demostrà nefasta, perquè faltà realisme en la concepció de la revolta i després seria el principal argument dels feixistes espanyols (civils i militars) per promoure el cop del 18 de juliol. La guerra i la postguerra marcarien el catalanisme per moltes dècades. Els enfrontaments del govern català amb el desgavell i la barbàrie anarquistes van ser la causa de moltes desercions antirepublicanes. Les topades contra el govern de Madrid, que arribaria a comportar-se com a força d'ocupació des de maig de 1937, contínues. L'anticatalanisme atàvic de la gent espanyola no tingué aturador ni encara entre els exiliats que havien perdut la guerra: cada nacionalitat va mirar pels seus, demostrant un cop més la inexistència d'una "nació espanyola" tan trompetejada.

I amb l'exili, en la resistència interna, comença realment aquest article. Amb la majoria d'intel·lectuals catalans expatriats i unes forces polítiques interiors depauperades i assetjades per la policia política franquista, costava molt estructurar moviments favorables a la democràcia i a la recuperació d'alguna mena de poder propi. Alguns cercles conservadors col·laboraven amb la dictadura, tot i mantenir un cert aire de modernitat i esperant esdeveniments biològics des de El Pardo. L'Església catalana fou l'única (a part de la basca) que mantingué les distàncies amb el nacionalcatolicisme imperant des de 1936, i que avui manté encara bona salut arreu de l'Estat espanyol. En aquestes circumstàncies van ser les actituds personals que van mantenir articulat

el catalanisme entre la por i l'abnegació. Les protestes públiques eren salvatgement reprimides, la més important fou la del Palau de la Música de 1960, primer gran acte del catalanisme polític posterior a la guerra, que va portar a la presó Jordi Pujol i Soley durant tres anys. O la manifestació dels capellans de 1966, durament reprimida per la policia. Però si aquestes són proves del moviment extern del catalanisme més moderat, l'activitat més intensa era en l'àmbit cultural i associatiu. Però era cert que la societat catalana patia, com en temps de la guerra, una falla, una bipartició intensa i perniciosa entre "esquerres" i "dretes".

El franquisme, ja durant els anys seixanta, donava símptomes d'esgotament. La figura i el mite fabricats entorn del dictador dement (perquè solament a un orat com ell o com Hitler se li pot acudir aplicar un genocidi com el que va dur a terme en acabada la guerra) havien de ser renovellats amb material mental nou. Així, com havia proclamat Calvo Sotelo: "antes roja que rota", l'esquerranisme va trobar espais de divulgació fins i tot en els mitjans oficials. El marxisme s'escampava com taca d'oli per les principals universitats espanyoles, a Barcelona i Madrid, els obradors on es preparaven les futures generacions de dirigents, formats entre el falangisme de la seva infància i aquest altre conjunt de sistemes econòmics i valors materialistes: els homes de la Transició (o Transacció, més aviat).

I arribà la "democràcia", deien tots. A les eleccions embastardides de 1977 (el procés electoral va anar curull d'irregularitats) van guanyar, a Catalunya, les esquerres (PSC, PSUC). ERC no fou legalitzada, però el seu dirigent, Heribert Barrera, va obtenir l'escó gràcies al PTE, que havia inscrit un partit fantasma: Esquerra Catalana. L'Estatut de 1979 tenia molts punts bons, que van facilitar l'estructuració del poder autonòmic català més tard, però no es va lluitar per dotar-lo d'uns mitjans econòmics propis per l'expressa oposició de socialistes i comunistes. Tan sols Ramon Trias Fargas i Macià Alavedra van mirar de convèncer l'elit política catalana de la necessitat de finançar bé les institucions, i no deixar-ho a l'albir sempre penós de la negociació amb els governs madrilenys, que després sempre feien befa: "ya viene Pu-

jol a pedir alpiste". Com en els temps republicans, els continus conflictes competencials feien del Tribunal Constitucional, l'autèntic sobirà en matèria estatutària i constitucional, depenent de la seva composició política les resolucions sobre l'Estatut i la Constitució, ambigus i contradictoris.

Bé, doncs sí, a contracorrent i fins contra pronòstic la coalició Convergència i Unió va guanyar les eleccions posteriors a l'aprovació de l'Estatut i amb aquesta eina de construcció precària els diferents governs presidits per Jordi Pujol van anar posant els fonaments de les "estructures de país": administració, ensenyament, sanitat, seguretat, serveis diversos, relacions exteriors... és a dir, unes institucions subestatals gràcies a les quals la societat catalana gairebé no té res a veure avui amb aquella de finals dels anys setanta i que, a ulls dels catalans, ha servit per recatalanitzar el país, cosa que no agrada gens a aquells que estaven millor amb una Catalunya sotmesa a la dictadura i a Castella. Hem vist dignificar el territori, podem estudiar en català fins a les universitats, tenim uns mitjans de comunicació, que estimem encara escassos, que ens parlen en la nostra llengua, amb els que podem prescindir d'anar al cinema que gairebé sempre és doblat en castellà. Això no crea una discriminació negativa envers el castellà i la gent que solament vol viure en castellà a casa nostra, però encara hem d'avançar molt per evitar que els catalans ens sentim estrangers a la nostra terra.

Pujol i CiU, malgrat fer una feina que mereix un notable, han tingut molts detractors, però jo, que no vaig estalviar crítiques en alguns casos, sé perfectament que eren atzagaiades que es feien a l'home, per assetjament irracional, gairebé de la mateixa mena que després han fet els sectaris de la CUP amb Artur Mas. No eren crítiques argumentades a la qualitat de la seva política, no eren propostes alternatives, eren basades sempre en rumors, en sospites de corrupció que, excepte en algun cas referent a UDC, no eren certes i s'estimbaven als jutjats, si és que hi arribaven. El cas de Banca Catalana, com han reconegut professionals vinculats a la banca, eren irregularitats habituals en moltes altres entitats financeres, però es va aprofi-

tar la investigació per, simplement, expropiar el banc als seus amos i regalar-lo al BBVA, molt ben posicionat llavors entre les altes jerarquies falanjosocialistes, que sabien perfectament el paper que jugava el banc en el finançament cultural català.

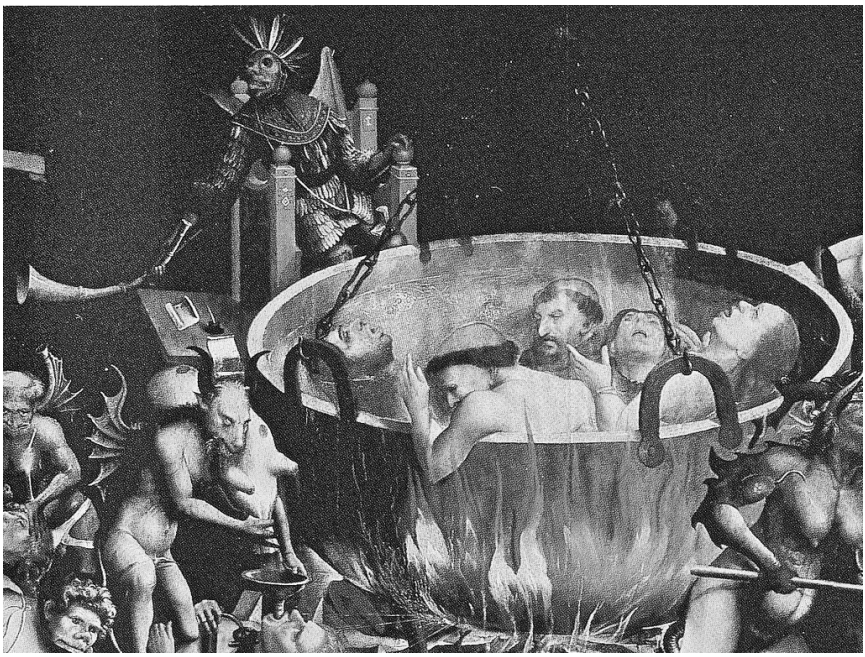
He conegut algunes personalitats d'aquestes que surten als diaris i a les televisions, prohoms o aspirants a ser-ho. Cultiven molt el gest, la paraula buida, les cites oportunes, impactants. Són allà ves a saber com i per què, i a sobre volen passar per cultes i llegits. És la mena de burgeset que ha fet servir l'ascensor de l'esquerra i et tracten amb condescendència quan veuen que no et vesteixes a Cortefiel. El President Pujol no sembla pas que es compri la roba a Londres, no. Sembla més aviat dels meus: vestit per no anar pas despullar. No el considero de dretes ni d'esquerres, sinó que en cada moment de la seva vida política ha fet allò que ha considerat convenient. Amb els empresaris, que tirin els negocis endavant, que això aporta feina i recursos per a ells i per a tots via impostos. Als treballadors, formació i estabilitat per treballar i viure bé, tan contents com sigui possible. Els nois i noies estudiant, que és la clau d'una vida més plena. I uns serveis sanitaris i educatius que ja voldrien tenir alguns països del món desenvolupat, perquè això és la llavor del futur on Catalunya pugui seguir comptant i contribuint. Dretes? Esquerres? El que convé en cada moment. Ell ha estat el català més important del darrer quart del segle XX quant a l'avenç del catalanisme. I quan ha vist que l'Estat espanyol ens ha volgut frenar la progressió dinamitant el darrer estatut, i que el poble ha sortit al carrer per reclamar el pa sencer, perquè ja no ens alimenten molles, s'ha unit, com un més, a la demanda democràtica i pacífica del que aquest país necessita i reclama a crits: la llibertat completa per seguir sent i existint.

Jordi Pujol, que justament després de declarar-se favorable a la independència, va començar a patir el nou calvari judicial, juntament amb la seva família, té un nom d'honor molt destacat entre els dirigents catalanistes. Prat de la Riba, Macià, Companys i Pujol. I podria dir que també Maragall indirectament, perquè la dèria del seu estatut ens ha dut al lent tsunami independentista que Madrid no sap com

aturar. I sobre els diners no declarats a l'estranger, vist com va tot, el consell és que si us heu de dedicar a la política catalana en primera línia i esteu a favor de la llibertat del nostre poble, ja cal que amagueu tant com podeu algun caleró ben fora de l'abast de les urpes de la maquinària espanyola, perquè aquells que han gosat liderar-nos, ara s'estan veient afaitats per tot arreu per part d'uns feixistes que ja no tenen impunitat per matar i apallissar, però que encara tenen el control de l'estructura totalitària del franquisme, maquillada per la gran estafa constitucional de 1978.

LUÍS NEBOT I JAUME AMPLE, PRIMERS "DIABLES" DEL REPUBLICANISME VALENCIÀ

Maig 2018. *Llibertat.cat.*

Enmig la primera guerra carlina, patint (i provocant) les tensions entre liberals moderats, liberals progressistes i "exaltats" republicans, l'1 de novembre de 1836 sortí el primer número de *El Satanás*, diari que demostrava aquest esquinçament entre les files antiabsolutistes dels liberals: aquells que ho eren sincerament i radicalment, i aquells que tan sols volien fer del constitucionalisme un instrument per a la pervivència de les antigues diferències socials, aplegades als interessos de les noves classes poderoses vinculades al creixement industrial i als negocis derivats de l'Estat i les seves corrupcions.

La ciutat de València, llavors, tenia poc més de 100.000 habitants; de sempre, l'activitat portuària i artesanal feien d'ella una de les

més actives de la corona dels borbons, però tingué un fort retrocés amb l'expulsió dels jueus i l'aferrissada persecució i rapinya contra els conversos arran de la unificació monàrquica del XV. A València es mantenia viva l'acció criminal de la corona arran de la derrota d'Almansa (1707) i era un focus de recepció d'idees revolucionàries. *El Satanás*, a part del seu títol, no publicà massa continguts anticlericals, però sí aquells que podien ser interpretats com a "nocius" i "dissolvents" per part de les classes benestants i "benenxufades". El seu primer editor, que era, alhora, l'únic redactor, fou el pràcticament desconegut Lluís Celdoni Nebot i de Padilla, que en els seus escrits polítics defensava el retorn a la Constitució de 1812 perquè en ella es garantia la sobirania nacional. Era un tema de discussió per tots els cercles intel·lectuals i populars de l'Estat, perquè el govern i les Corts estaven elaborant una constitució, que substituís el minso Estatut Reial anterior, i que resultaria molt per sota de les aspiracions d'aquests demòcrates radicals que, emmirallat en l'exemple francès de la Revolució no desitjaven ni la preeminència de nobles i clergues, ni que aquests disposessin d'una cambra legislativa pròpia des d'on condicionar la política de l'Estat.

La tensió política sovint es convertia en amenaces, i aquesta en violència... judicial. Nebot sabia que una república espanyola era missió complicadíssima, que respecte a la intel·ligència que calia *"tanto como nos sobra para volver a un régimen tiránico y buscarle los cuatro pies al gato, nos falta para adoptar un régimen republicano"*. La sèrie d'articles "Viva el pueblo soberano" contenia una apologia expressa del magnicidi: *"es lícito, es laudable, hundir el puñal en el corazón del tirano"*, per la qual fou denunciat al fiscal d'impremtes i empresonat. Precursor del republicanisme hispànic, ni el figuerenc Abdó Terrades havia gosat anar tan lluny. Tot i que les pitjors tiranies no sempre la practiquen els monarques, com hauria d'anar comprovant el país amb el temps.

Si Nebot era abrandat, el seu substitut a la redacció (única i unipersonal) de *El Satanás* no n'era menys. A part, Jaume Ample i Fuster, amb 22 anys llavors, pot ser considerat com un dels precursors públics del republicanisme federal, anterior al propi Pi i Margall i fins

a Proudhon amb la seva obra *Del principio federativo*. Diu d'ell mateix que inicià els estudis de Teologia, però els va deixar per "amor a la llibertat de pensament i a la comunicació de les idees". El diari contenia molts escrits procedents de la premsa estrangera traduïda i Ample es queixava que pels carrers i els cafès es deia d'ell que era un republicà, un anarquista, un *sanscoulotte*. Allò que declaradament afirmà a través dels articles i editorials fou el seu republicanisme, i la seva pretensió de "instruir al pueblo en sus imprescriptibles derechos soberanos". I en una interpretació sagaç i encertada de la guerra del Francès posava el federalisme (l'organització en "juntas") com la tendència natural d'organització d'alguns pobles ibèrics:

"Hagan gestos y aspavientos los hipócritas y los egoistas, pero díganme ¿cuándo el pueblo español fue más heroico y más admirable que cuando fue regido con república, y cuando la cosa pública, res pública, fue el supremo ídolo al que sacrificaron los ciudadanos (...) ¿Qué fue la España desde 1808 a 1814? Una república federal, y en medio de los desórdenes inseparables de un trastorno social y de una invasión extranjera".

El Satanás fou clausurat per ordre governativa el març de 1837, cinc mesos després del primer exemplar. La memòria de Nebot és encara per exhumar dels arxius, però de Jaume Ample sabem que, com a federalista de primera hora, estigué en contacte directe amb el diari *El Republicano* des de 1842, i amb el nucli de comunistes cabetians de Barcelona liderat per Narcís Monturiol amb el seu portantveu *La Fraternidad*. Això, com a poc, demostrava una cosa: que, a diferència d'altres grups republicans d'aquell temps, no defensava la revolució per via de la lluita armada, sinó per la instrucció i la divulgació d'idees, que llavors es feia bàsicament a partir de la premsa, i de les tertúlies a rebotigues, cafès o mercats. Col·laborà amb Jeroni Bibiloni, frare mallorquí que a *Cristianos-Socialistas* havia aplegat les idees igualitàries amb les doctrines cristianes, tot i que més tard fou obligat a retractar-se. També col·laborà amb la publicació fourierista madrilenya *La Organización del Trabajo*.

Evito conscientment aplicar als moviments socialistes i comunistes d'aquell temps el qualificatiu d'*utòpics*, per contradir l'opinió

del marxisme vessada sobre aquests "competidors" seus en la difícil feina de millorar el món evitant la misèria de les classes subalternes. Algunes experiències de caire més religiós que no pas ideològic han durat més que el socialisme "científic" de Marx, que també genera greus desigualtats i absurds organitzatius. Aquests comunismes no-ateus marginats pel materialisme *monolèctic* han anat influint sobre les ments de la gent treballadora, i no han estat la justificació teòrica de les grans hecatombes fetes en nom de revolucions que, ben sovint, no porten molt més enllà del punt inicial malgrat la seva propaganda.

La lluita per republicanitzar federalment Espanya és, però, avui més que mai, una utopia inabastable, una quimera. Aquells "diables", Nebot, Ample, Terrades, Xaudaró, Monturiol, Clavé, Pi i Margall, Macià, Companys eren àngels que van marcar un camí que mai no ha volgut seguir Satanàs-Espanya, sempre més ocupat a robar, a mentir, a matar i a fer mal que no pas a difnificar el pas dels seus súbdits per l'infern terrenal.

SUPREMACISME O SUPERIORITAT?

Maig 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El concepte *supremacisme* ha aparegut al nostre paisatge polític per mirar de qualificar com a superiors, o de rang més alt, alguns grups nacionals sobre altres entre els que formen l'heterogeni Estat espanyol. Una diversitat, en alguns casos tan greu, que demostra per ella mateixa la inexistència d'una nació comuna, per molt que s'entestin els governants a escriure-ho en lleis i a forçar una política d'homogeneització cultural a través de l'ensenyament i dels mitjans d'evangelització monocord.

Si malgrat els esforços *nacionalitzadors* des del segle XIX, sigui amb règims constitucionals o amb dictadures, avui alguns es queixen d'un hipotètic *supremacisme* de catalans o bascos, és que els seus esforços han estat endebades. I si ens acusen a alguns d'actituds o de realitats supremacistes és que *ells* han fracassat. Ells, aquells que es consideren damnats, inferioritzats. I és així perquè són ells els que retreuen aquesta situació des del seu complex d'inferioritat.

Històricament, el *supremacisme* es referia al corrent de pensament, en les societats anglosaxones imperialistes i esclavistes, que defensava la teòrica superioritat de l'home blanc sobre les altres races, i amb aquesta mentalitat es justificava la submissió de l'home "de color" i la seva colonització per part dels blancs. Doncs bé, tothom sap que si avui es pot considerar algun poble hispànic com a dominador de la resta de pobles peninsulars, aquest ha estat el castellà a través de les seves estructures polítiques, militars i religioses (excepció feta de gibraltarenys, andorrans i portuguesos). Escruix la racionalitat sana veure com avui alguns d'aquests ciutadans catalans d'ànima espanyola, abillats de colonitzadors amb americana, volen passar per negres, per indis o per filipins, ells, que tenen darrere seu un estat entusiasta en plena dèria recentralitzadora. I això davant de dos pobles com el català i el basc que malden per sobreviure políticament en un entorn europeu dissenyat al gust exclusiu dels grans estats, sense veu pròpia a les institucions continentals, amb uns poders estrictament interns que avui són totalment intervinguts pel poder espanyol en el cas català. I l'amo blanc se sent inferior al seu esclau *supremacista*, i encara voldria reduir-li més la poca llibertat de què disposa. Potser per obligar-lo a lluitar amb les armes a la mà, terreny en què l'amo subdesenvolupat mentalment sempre s'ha sentit més segur.

Catalunya, que sovint s'ha vist criticada i marginada a causa de les seves singularitats culturals, sobre tot per la seva llengua, ha estat, tanmateix, el motor d'un nacionalisme espanyol coherent i racional durant el segle XIX. Ha impulsat el creixement econòmic promovent la industrialització, demanant més eficiència administrativa, patint i conduint la modernització social, demanant la democratització

de les institucions, la descentralització o liderant els avenços científics i tecnològics. Catalunya sense estat i sovint amb l'estat en contra ha estat i és un dels pols d'avantguarda de la cultura occidental al sud d'Europa per a benefici de molts espanyols i de la seva precària civilització. Espanyols que avui són cridats pels cants de sirena del vell imperialisme per evitar una nova pèrdua territorial. Un nou fracàs apunta contra aquesta concepció centralista i barroera del patriotisme hispànic que té el seu referent pròxim en l'exaltació nacionalista de la dictadura de Franco i les doctrines falangistes. Catalunya no és *supremacista*, però és i serà sempre superior a les consignes de caserna que avui es tornen a bramar pels carrers de les seves ciutats i pobles.

Molt per sobre dels seus detractors, armats de lleis antidemocràtiques i cossos i forces destinades aclaparadorament a mantenir la unió d'un estat que solament es pot mantenir aplegat per la força i la coerció, els catalans demostren al món la coherència de la seva lluita des de la més estricta civilitat i amb els pocs instruments polítics que permeten unes institucions segrestades pel poder central. Tot i això, els acomplexats de *supremacisme* a la inversa haurien de fer un esforç renovat per entendre i copiar –copia qui mai no ha sabut crear– aquells grups i societats que els han anat –i els van– sempre per davant. L'ànima espanyola va quedar tocada de mort pel nacionalcatolicisme del segle XX; la catalana ha pogut sobreviure a tots els dimonis d'aquell segle gràcies, entre molts altres, a Monsenyor Vidal i Barraquer, a l'abat Escarré, a Mossèn Xirinachs o als capellans empresonats i maltractats per la vaga de 1966. I gràcies als caus, als esplais i les colònies a les rectories rurals. No és tan fàcil doblegar un poble a base de lleis arbitràries i de repressió policial. La seguretat en la veritat i l'amor a la gent és, de forma fefaent, el secret de la nostra superioritat respecte a segons qui.

QUIM TORRA: UN PRESIDENT A CONTRA VENT

Maig 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El dia 17 de maig de 2018 Quim Torra i Pla fou investit 131è President de la Generalitat de Catalunya en unes circumstàncies atípiques marcades per la intervenció de les institucions polítiques catalanes per part del govern espanyol en aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola. Els fets del mes d'octubre (Referèndum d'Autodeterminació del dia 1 i Declaració d'Independència del 27) van desfermar l'actuació dels tribunals de justícia espanyols que fins ara ha suposat l'empresonament de set càrrecs electes, dos presidents d'associacions cíviques i altres set representants populars més forçats a l'exili, entre ells el president Puigdemont. Aquesta fou la reacció del poder espanyol establert el 1978 a través d'un pacte entre l'estructura hereva del franquisme i els partits d'oposició reconeguts, avalat per les eleccions de 1977 que van celebrar-se amb nombroses anomalies democràtiques. Un acord desigual on aquells que comandaven la coneguda com a "Transició" es van cuidar d'introduir els mecanismes constitucionals que avui pateixen les institucions catalanes per evitar

una deriva secessionista més que probable en el cas de Catalunya i d'Euskalherria, evidenciant que es manté amb aquestes nacions una relació de submissió tot negant el dret d'autodeterminació reconegut per la legislació internacional.

Uns instruments orgànics que ben legalment podrien arribar a la suspensió de les llibertats democràtiques i de tots els drets fonamentals en funció d'articles malèvols com el 8, el 56.1 o el 62.h que, combinats, poden deixar el rei i l'exèrcit com a únics poders inviolables si consideren que perilla la integritat territorial de l'Estat. De fet, l'aplicació de l'article 155, el menys agressiu dels ginys jurídics antiseparatistes, ja ha lesionat greument l'expressió de la voluntat popular en el cas de Catalunya suspenent el govern del president Puigdemont i posant tota mena d'obstacles a la formació d'un de nou, resultat de les eleccions del 21 de desembre de 2017. Un procés repressiu emparat per la majoria dels partits espanyols amb l'objectiu de desballestar políticament l'adversari a través de la judicatura, la policia i l'atac sistemàtic a l'independentisme des dels mitjans de comunicació, a falta del tradicional recurs militar. Joc brut arreu; feixisme constitucional que engendra una dictadura nacional espanyola aferrada a les lleis postfranquistes. Tot això sota una relativa vigilància de les institucions europees i mundials que conjuren, de moment, el perill d'una resposta més violenta per part del govern de l'Estat. Són aquestes circumstàncies tan atípiques –històriques– les que han portat a Quim Torra, un activista cultural, a la presidència del país.

La implicació de Quim (Joaquim) Torra i Pla (Blanes, 1962) en el catalanisme actiu té el seu origen en l'interès pels principals personatges del periodisme català en l'època republicana i precedent. El periodista és l'intel·lectual que acosta directament al públic les informacions quotidianes i de la cultura local i mundial entrant, via publicacions impreses o ràdio (ens referim als anys vint i trenta del segle XX) directament a la llar dels ciutadans. El periodisme, a les societats occidentals i assimilades, afaiçona la mentalitat, la ideologia i els interessos dins la seva comunitat a gran abast, i sovint aquesta societat és producte directe de l'acció d'aquests intel·lectuals de base, missat-

gers entre el coneixement general i el públic. És un fonament de la contemporaneïtat.

Per motius professionals, residir a Suïssa li va significar entrar en contacte amb un estol de publicistes catalans cosmopolites que generacions senceres de catalans hem ignorat a causa de la condemna que van patir –a l'expatriació i a l'ostracisme– amb el vist-i-plau d'un món en plena guerra freda. Als arxius de la Societat de Nacions de Ginebra tingué coneixement d'una part de l'obra del periodista Eugeni Xammar, amb qui amplià i aprofundí el focus visual sobre una època blasmada pel feixisme espanyol, que actuà amb impunitat durant quatre dècades a casa nostra i ha estat la principal guia de la suposada democràcia transitòria. Tampoc les simplificacions de l'esquerra espanyola i catalana han permès reportar la riquesa de matisos que aquells temps decisius van tenir, i que anaven políticament des del conservadorisme fins a l'esquerra més radical i dogmàtica, tot passant per enquadraments liberals, catòlics i socialcristians. El discurs marxista o filoanarquista s'ha menjat, després del franquisme, la realitat d'un catalanisme que treballava i aspirava a aconseguir superar els problemes socials i nacionals típics d'una societat europea avançada, però indefensa dins d'un estat amb qui vivia la diacronia del model econòmic i, sobre tot, lingüístico-cultural.

Torra, el president Torra, tornà de Suïssa amb un bagatge important d'experiència en el món de la gran empresa i de la mecànica capitalista, sovint implacable amb el "recurs humà", però també amb una determinació clara de dedicar-se a la feina directa per l'alliberament de Catalunya des de l'àmbit editorial i de la divulgació. Fruit de les seves experiències al país alpí, on el civisme i el respecte conviuen amb les seus de grans empreses, bancs i una voluntat d'independència nacional ferrenya, tot i les diverses comunitats culturals que el formen, naixé el seu primer llibre, *Ganivetades suïsses.* A partir d'aquí el seu activisme cultural a través de l'editorial Acontravent no ha tingut aturador, en paral·lel i amplitud al de bona part d'una societat que s'autoestudiava per alliberar-se, i que vol alliberarse per seguir creixent, seguint l'exemple dels nostres grans, quan enca-

ra no els havia empastifat el feixisme espanyol. Torra ha anat fent la seva obra a través, sobre tot, de les biografies de personatges de la nostra cultura més o menys oblidats. La comparació de la seva trajectòria amb la de molts altres mandataris veïns pot despertar enveges intel·lectuals: n'hi ha que no se senten ni de la mateixa raça, segons ha güellat algun polític espanyol durant els primers dies del nomenament de Torra, que van ser un autèntic bombardeig de brams i esgarips. A tots aquests presumptes *homo sàpiens* els recomano informar-se per tal de comprovar com, efectivament, no tots som iguals, i la seva distància respecte al nostre president és sideral. Poden triar algun dels seus llibres publicats, però primer els caldrà aprendre català per poder-se servir d'una llengua més civilitzada i noble que no pas la seva.

JO ODIO

Juny 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'odi és un sentiment profund de malvolença o aversió envers algú, de repugnància o aversió profunda per alguna cosa, segons el nostre diccionari. Doncs bé, jo diria que tothom odia o pot odiar en algun moment del dia. Jo odio molt al migdia, davant les notícies de la televisió. Es veu que l'odi, un sentiment humà tan natural com l'amor, la compassió, l'alegria i la tristesa, té un efecte positiu sobre la segregació dels meus sucs gàstrics. Odiar també alimenta, perquè t'ajuda a empassar avall pensaments i situacions que d'una altra manera es podrien enquistar i fer crònics.

Jo odio aquells que em perjudiquen com a persona i com a membre d'un col·lectiu. Odio que facin faltes a Messi i l'àrbitre miri als núvols. Odio aquells que m'agredeixen de forma evident o subliminal perjudicant la meva feina o menystenint els pocs mèrits que em puguin guarnir, més odi en aquest cas perquè els mèrits són ben pocs i volen ser considerats.

Odio la nul·la voluntat d'arranjar alguns problemes del món que sí tenen solució, com aquells que impulsen milers de persones a cercar una vida millor lluny de les seves terres, maldat que no és exclusiva dels receptors, sinó de les elits cleptòmanes i tiràniques que no els eduquen, que no posen límits a la proliferació i on les organitzacions occidentals acaben sent part del problema. Odio la demagògia amb què es tracta això als nostres mitjans amb falsos exercicis de caritat cega i autoflagel·lant.

Jo odio molt que els assassins dels nostres avis hagin engendrat tota la generació que governa aquest estat, sense distinció de partits. Els odio a mort. Ells són la infecció que manté obertes les ferides infligides per la repressió de la postguerra. Repressió no solament representada per centenars de milers d'executats a partir de la farsa dels judicis sumaríssims, sinó que va abastar a diverses generacions, sobre tot dels que van perdre la guerra, que també van perdre el dret a la justícia, a la dignitat i a la pròpia cultura. Però també va afectar mentalment els que van guanyar, que mai s'han sabut treure de sobre la pudor del nazifeixisme amb què els seus avis van aconseguir doblegar la democràcia republicana. Els odio no sabeu quant.

Jo odio implacablement aquells que imposen la injustícia i empresonen persones que solament han volgut fer política democràticament i recuperar la sobirania del seu país, sense armes, sense llençar el poble a lluitar al carrer com s'acostuma a fer en aquests casos. Odio que un país barbaritzat per les seves elits amb ferum totalitària no entengui que hi ha maneres, si no amoroses, sí civilitzades de tractar aquestes qüestions sense tenir que provocar l'odi contra els repressors i els seus fans. Em fan odiar-los i potser això és el que volen despertar en mi. Odio els torturadors, el seu cap màxim i les lleis i constitucions creades a l'efecte per mantenir tot un poble sotmès. Odio també aquells dels meus disposats sempre a doblegar-se per tal de poder sobreviure. Sobreviure no és la millor manera de viure, o no és fer-ho amb la plenitud que es mereix la nostra gent, els nostres joves.

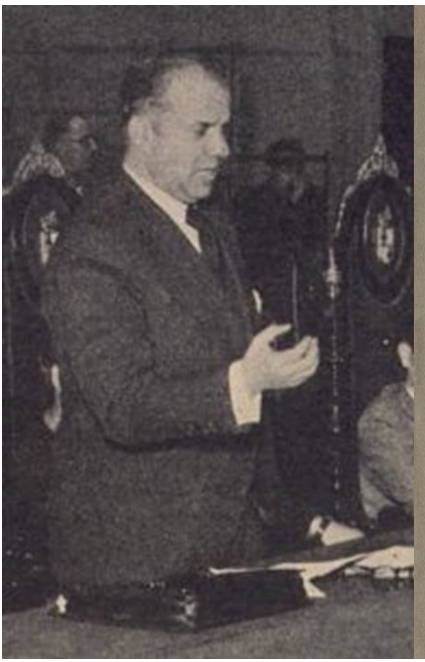
Sento un odi feroç, implacable, contra la subcultura basada en l'odi engendrat per una guerra civil provocada pels vencedors, pels

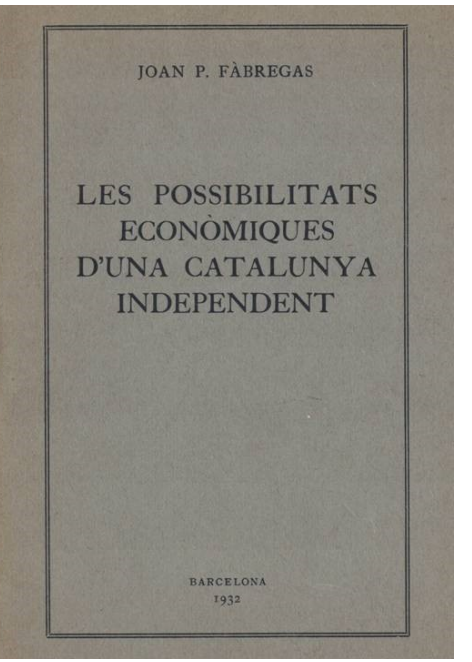
pares i avis dels governants de l'estat que és incapaç de reconèixer que mai, MAI, el nostre país s'ha vinclat de grat contra el seu domini, i que acabaran cedint tard o d'hora, segurament sota la pressió internacional perquè ells són incapaços d'endreçar la casa i veure les coses objectivament. Per a ells, Espanya és la gran Castella, i Portugal una anomalia, com Gibraltar o Andorra. Han tingut oportunitats diverses de federar la relació amb catalans i bascos i l'han descartat. Odien la idea d'una ruptura de la seva Espanya, que no és més que un holograma a qui se li acaba la llum. Ells saben que perdran, nosaltres juguem a guanyar la llibertat. I tot allò que ho impedeixi, que ho destorbi, és objecte del meu odi.

Les eminències que escalfen els escons al congrés i al senat es van inventar uns quants delictes quan veien que tot podia anar a can Pixa durant la darrera crisi econòmica causada per la seva avarícia i corrupció. Un d'ells era el *delicte d'odi*, una mena de fuet que els inquisitorials jutges podien aplicar en cas que algú manifestés una excessiva aversió vers alguna de les seves misèries. ¿Com es pot legislar l'odi si és una pulsió natural que, a més, acostuma a sorgir quan el teu cos o la teva integritat psíquica es veuen amenaçats? Jo, per exemple, si veig pel carrer un d'aquest simis amb la bandera espanyola amb el pollastre franquista, sota la qual van torturar, empresonar i/o matar tanta gent, sento un odi visceral, mortal –però molt racional– i el meu primer impuls és actuar de paraula o de fet. El delicte podria ser el "fet", que l'odi em porti a una amenaça o a una agressió. Però l'odi en sí no es pot penalitzar, és ridícul, és imbècil, és molt espanyol. És com si sóc descendents de jueus i veig un pobre d'esperit amb una esvàstica... El que li pugui fer jo a ell seria un acte de justícia diferida, i no un delicte d'odi. Doncs igual amb tots aquells que defensen amb odi la repressió i la violència contra els catalans pel fer de voler ser lliures. Que no esperin cap petó, més aviat una escopinada i fabricar l'ocasió per deixar-los sols amb les seves constitucions-presó i el seu feixisme immanent. Llavors, per a mi, l'odi haurà estat la mare de la pau i de l'amor que necessita la nostra gent.

JOAN P. FÀBREGAS: L'ECONOMIA D'UNA CATALUNYA INDEPENDENT (1932)

Juny 2018. *Llibertat.cat.*

Els projectes i elucubracions sobre la independència de Catalunya daten del minut 1 en què les tropes castellano-franceses dels borbons entraren a sang i foc destruint les defenses catalanes. Durant el segle XIX l'independentisme acompanyava, *sotto voce*, el catalanisme més o menys moderat de liberals i republicans federals, discretament perquè hom es podia jugar la llibertat i fins la vida si divulgava la idea de recuperar la llibertat nacional per desempallegar-se definitivament de l'absolutisme i del fals liberalisme centralista que dominava els parracs de l'antic imperi. Jaume Balmes i Joan Mañé i Flaquer són alguns dels que ens deixen testimoni d'aquest corrent de pensament en

els seus escrits, on el criticaven per irrealitzable: la independència, segons ells, podia tenir efectes nefastos a nivell econòmic i militar.

L'independentisme no apareix com un bolet fa vuit anys, no. Les espores hi eren enterrades malgrat la devastació cultural i moral de les dictadures espanyoles. Quan la fugida d'Alfons XIII va permetre l'establiment de la Segona República, la primera reacció va ser mirar d'establir un Estat Català, confederable amb la resta d'estats ibèrics que ho volguessin (Portugal inclòs), però el republicanisme espanyol tenia les mateixes bases teòriques que la monarquia, els mateixos referents històrics i ideològics, xuclava de les mateixes mamelles sentimentals i mantenia una idea unitària i centralista, malgrat que el moment de trànsit convidava a una certa generositat. Tanmateix, vistos els primers mesos, i com a l'Assemblea republicana el projecte estatutari català era agressivament combatut, l'esperit de llibertat nacional anava fent via en aquells que mai no van refiar-se de les promeses fetes a Macià, càndidament acceptades pels partidaris de Companys, que en aquells moments semblava mirar molt més per la consolidació de la República espanyola que no pas per la recuperació de les llibertats catalanes. Durant els mesos de discussió de l'estatut, de la tímida descentralització, un economista que tenia una formació molt pràctica, però solament de comptable com a base teòrica, pronuncià a la seu d'Estat Català, el 15 de març de 1932, la conferència *Les possibilitats econòmiques d'una Catalunya independent*. El ponent era Joan P. Fàbregas i Llauró, nat a Sant Martí de Provençals (Barcelona) el 1893, fill d'un taverner. Havia estat candidat d'ERC a les municipals de l'any anterior. La seva idea principal es basava no solament en la viabilitat del projecte d'una Catalunya lliure, sinó que això era plenament desitjable perquè Espanya, més que un mercat, li era una rèmora i un endarreriment respecte a la competència que calia assolir de cara als mercats internacionals. Fixem-nos en els seus comentaris quan retreia l'ocasió perduda el 14 d'abril de 1931 arran de la proclamació de la República Catalana per part de Macià. Sobre això constatava i vaticinava:

«Veurem com la manca d'energia en l'instant precís que, per la imposició del Govern de l'Espanya central, fou destruït el resultat del primer impuls de la revolució a Catalunya, és a dir, fou sacrificada la sobirania catalana, donarà lloc a un *reviscolament de l'imperialisme d'Espanya*, perquè en aquell minut àlgid els seus homes saberen situar-se avantatjosament.»

Anunciava que la feblesa del moment inicial s'arrossegaria en el procés autonòmic:

«L'esperit tancat a tota comprensió que l'Estatut trobarà el dia que es discuteixi a les Corts Constituents espanyoles, no pot ésser una sorpresa, tota vegada que respon a una tradició. Ara bé; el fet que Catalunya renunciés als efectes d'una situació de fet, creada en l'ús legítim del seu dret també legítim a donar-se la forma de govern que cregué convenient, és una cosa per sempre més injustificable. *Un cop proclamada la República catalana, únicament la voluntat del poble català, manifestada per mitjà d'un plebiscit, podia destruir els efectes d'aquella situació de fet*, que els seus representants autoritzats pel vot popular havien portat a terme, seguint l'aspiració del país.»

Amb una visió molt més de membre d'Estat Català que no pas d'una CNT ben sovint anticatalana, explicava les regles bàsiques de la política estatal que, quan no ha estat a través de dictadures directes, ha escapçat la llibertat dels catalans a través de lleis, decrets, estatuts i constitucions:

«*Cada home com cada poble té la seva hora decisiva, aquella hora en la qual es juga el seu destí.* Si aquell instant suprem de al seva existència no ha estat aprofitat, difícilment es reproduirà la conjuntura. Catalunya ha deixat passar també la seva hora decisiva. D'aquí endavant haurà de tractar amb el Govern de Madrid, no en igualtat de condicions, no de sobirania a sobirania, sinó com un súbdit que ha de pidolar al seu senyor un bocí de llibertat. En un mot, la possibilitat de pactar ha desaparegut; en el futur haurà de limitar-se a continuar la història de poble sotmès.»

Fàbregas s'especialitzà en l'estudi de les economies de petits països similars a Catalunya per tal de poder calcular si la independència era viable. Es cuidà d'obtenir dades sobre les repúbliques bàltiques i si en un futur, si es deslliuraven del jou stalinista de l'URSS, podien constituir mercats de reciprocitat. Com Irlanda, que analitzà a fons. Impartí cursos d'economia política dins l'Institut de Ciències Econòmiques i acabà reflectint els aspectes relacionats amb la guerra a *Els factors econòmics de la revolució* (1937), *Vuitanta dies al govern de la Generalitat* (1937) i *Les finances de la revolució* (1937). La seva idea de fons era que el futur de l'economia catalana lliure seria relacionat sempre amb la resta dels pobles ibèrics i amb el món, però si aconseguia deslliurarse de l'Estat espanyol, residu de l'antic Imperi hispànic.

Era membre del Sindicat de Professions Liberals de la CNT, de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i, dins d'aquest Ateneu, fundà l'Institut de Ciències Econòmiques de Catalunya. Amb una posició cada cop més obrerista –favorable a canalitzar la revolució– i més relativament catalanista –per la crítica antiburgesa d'un obrerisme sota l'òrbita hispànica–, participà en els primers governs de la Generalitat durant la guerra com a vocal de la CNT dins del consell econòmic i jugà un paper essencial en el decret de col·lectivitzacions; després actuà com a conseller d'Economia durant els darrers mesos de 1936. Acabaria exiliat arran dels fets de maig de 1937 i durant la Segona Guerra Mundial residí a Londres, on col·laborà amb la BBC i morí més tard el 1966.

Fàbregas fou un fill del poble, eficient, clarivident i, avui, desconegut. Cada partit, cada grup, defensa els seus; ell, entre les aigües del catalanisme de Macià i, després, del comunisme llibertari tan en boga llavors, no ha tingut qui el defensés. Una persona més d'aquelles que han treballat pel seu país i per la seva gent en hores àlgides, però a qui no s'ha sabut o volgut reconèixer. Potser per la contribució de sang a la rereguarda que va costar aquell assaig revolucionari.

ÀFRICA I LA INCESSANT EXPORTACIÓ HUMANA

Juliol 2018. Diari *Gran del Sobiranisme*.

No venen els emigrants més desgraciadets, no. Quant val pujar a una pastera? qui controla les màfies del negoci de l'emigració? Són gent dels mateixos països d'origen, i se'n beneficien els mandataris cràpules, inútils, explotadors, escòria humana dirigint països d'ignorants sovint ben democràticament, o tant democràtics com ho pugui ser Espanya, estat d'un democratisme precari, impotent, sifilític. Van

voler ser independents i ho són. Han tingut a l'abast l'ensenyament i la mostra de francesos, anglesos, alemanys o belgues. L'explotació, però l'ensenyament; les elits africanes no són illetrades, hi ha llicenciats, doctors, enginyers, però s'han estimat més la regressió que en algun cas es diu que ha retornat fins al canibalisme en alguns palaus governamentals. El poble deixat de la mà de Déu, les energies centrades en l'explotació de primeres matèries, de diamants, d'or, de mines... llogades a empreses estrangeres, però per la voluntat sobirana d'un govern, les seves lleis, les seves guerres i la seva corrupció, cosa que coneix molt bé el votant espanyol, que pel cas que ens ocupa, no és més avançat que un zulú.

D'aquí ve la cosa, de la irresponsabilitat criminal dels dirigents africans, o sirians, o del país que sigui que hagi muntat una indústria d'exportació de carn humana: una emigració que, primer, esponja la bàrbara superpoblació del país-escòria en qüestió; segona, produeix unes bones picossades a mafiosos i mandataris en el periple de l'emigrant vers el seu paradís somiat... o vist per la tele. I tercer, els pobres (o grans) guanys que pot obtenir treballant o comerciant il·legalment amb productes falsos crea un flux monetari cap al país d'origen on el migrador té més familiars, amics i arreplegats (ara que envia pasta) que cabells al cap. Aquest sistema econòmic irresponsable es pot considerar parasitari: mentre existeixi aquesta sortida, res no canviarà a la cada cop més hiperpoblada Àfrica, on les pobres bèsties salvatges ja no tenen on viure sense els ensurts produïts per l'home. La corrupció seguirà sent el sistema, la ignorància, la principal causa d'un subdesenvolupament que la gent no vol, que la gent avorreix, del qual la gent vol fugir per poder tenir una samarreta del Barça, un Android o la darrera collonada de la nostra tecnologia de consum. Perquè aquells que pugen a bord d'una pastera no venen morts de gana, no ens enganyéssim pas, sinó que han de pujar-hi perquè a través d'un mitjà legal no entrarien mai al paradís tumefacte de la UE.

L'emigració massiva, sense control, a raig, que obliga a la caritat i a la convivència forçada acabarà per desfermar (o rearmar) el racisme que nia dins de tota opinió pública, quan les seves condicions

culturals i cíviques es veuen afectades per una arribada desproporcionada de forasters. No és cap opinió meva, és la simple realitat que jo mateix intueixo des de fa anys i que ara veig materialitzar-se al meu entorn. La solució no és acollir, això és el mal -he dit mal- menor, però si no es posa remei en les seves arrels, aquest fenomen d'avui pot ser el factor decisiu del trencament de la UE, perquè cada estat voldrà imposar les seves normes davant els allaus humans que, d'altra banda, certifiquen que el nostre sistema social, econòmic i cívic és el de referència entre la pobra gent dels països-escombraria..

CONTE CONSTITUCIONAL

Juliol 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

General Fernando Alejandre, cap de l'Estat Major de la Defensa entre 2017 i 2020

Si n'era una vegada un país, bé, dos països, bé, potser exactament quatre països lligats per llaços de sang i fetge, de ferro i cuneta, que vivien units per una constitució. Aquesta havia estat redactada sota la influència del país més gros i poblat, i havia servit per deixar enrere altres maneres d'aplegar els pobles basades en la violència, l'amenaça, la presó i l'exili. Havien estat quaranta anys vivint en una olla a pressió i qualsevol altre perol de cocció semblava més suportable.

Va arribar un dia en què, tanmateix, la calor induïda pels constructors de l'artefacte de bullir pobles es va fer insuportable i es va pensar en la forma de sortir d'aital situació pensant que la democràcia seria un bon sistema per fugir de l'ebullició. Però fou endebades: el giny estava preparat per fer retornar al calder qualsevol cigró inadaptat. Llavors van fer allò que no fa mai cap ibèric homologat: es van llegir el llibret d'instruccions. I van veure com un article amenaçador podria ser-ne el desllorigador. Deia l'article 8 en el seu primer apartat: «Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit de Terra, l'Armada i

l'Exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i la independència d'Espanya, defensar la integritat territorial i l'ordenament constitucional». Doncs en el cas dels cigrons catalans s'havia vulnerat la seva sobirania, i, a més, l'actitud irresponsable del govern central estava posant en perill la integritat territorial, a part d'haver vulnerat l'ordenament constitucional amb l'aplicació abusiva de l'article 155. La integritat territorial era en perill. La falta de cultura democràtica del govern estatal posava Catalunya al caire de la independència total. Però es podien salvar els mobles, encara. Calia que l'exèrcit de tots apel·lés a aquest text i establís un govern provisional, tot deixant en suspens el govern parlamentari i les corts. Una junta de caps, formada per generals, almiralls i alguna persona de gran mèrit i alçada de mires es faria càrrec eventualment del poder per realitzar dues missions molt concretes i determinades: el reconeixement de la independència política de Catalunya i la creació d'un organisme supraestatal que coordinés, de forma confederada, els diferents territoris de la corona espanyola. L'àmbit del regne espanyol ja no inclouria Catalunya, el regne d'Espanya tindria efectes en aquells territoris que així ho acceptessin per referèndum, però això quedaria per més endavant.

Entre els articles més bufons de l'olla constitucional destacava el 14, segons el qual «Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, sexe, religió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social». Això xocava de morros amb el problema de la monarquia, que hauria de passar pel sedàs de l'article 23: «1.- Els ciutadans tenen dret a participar en els afers públics, directament o per mitjà de representants lliurement elegits en eleccions periòdiques per sufragi universal». La corona és un afer públic, no pas privat, i el de rei, un càrrec pagat per tots. Així la monarquia hauria de ser, primerament, acceptada explícitament, i el títol de rei triat entre tots els "súbdits", amb una validesa periòdica. És a dir, caldria tornar a la monarquia electiva visigoda, aquest període que tan esglaia a l'espanyolisme i que coneixen tan poc.

El poble català s'havia manifestat de forma fefaent per la República, i no pas per cap mena de monarquia, ho va fer l'1 d'octubre

de 2017 i en les darreres eleccions on partits clarament republicans van vèncer als partidaris de mantenir el marasme postfraquista a partir del qual s'ha vulnerat el dret a la llibertat ideològica de milions de catalans i el dret «de reunió pacífica i sense armes», i això ha provocat l'empresonament i exili d'alguns dels seus representants.

L'exèrcit, en l'exercici de la seva funció de garantir la sobirania del poble i la integritat territorial hauria de deixar en suspens, també, tot el Títol II de la constitució de 1978 perquè la corona, representada per Felip de Borbó, cap de les forces armades segons l'article 62.h., va manifestar-se amb greu parcialitat contra el referèndum celebrat pel poble català i va proferir amenaces contra aquells que volien reestructurar l'organització política de l'Estat, tot bipartint-lo i creant vincles pràctics, útils, reals i equitatius entre l'Estat català i l'espanyol. La primera garantia de pau en aquesta reforma hauria de ser la de posar els homes i els materials que les tres branques de les Forces Armades tenen en territori del Principat sota la direcció orgànica i política del govern català. Si s'escau, es celebraria un nou referèndum sobre l'autodeterminació de Catalunya en condicions de perfecta pau, tranquil·litat i sense coercions. Si l'independentisme tornava a rebre el suport popular, el futur govern català seria lliure, prèvia elaboració d'una constitució, d'establir tants acords com fos necessari amb una Espanya que seria regne o república per decisió dels seus ciutadans. Aquest tipus d'acords no ens són aliens ni a catalans ni a espanyols, tots formem part d'una confederació que ens ha reportat molts avantatges en les darreres dècades: la Unió Europea. Aquest seria el marc global de relació entre els dos pobles i estats, que podrien ser reforçats, com s'ha dit, amb una Confederació pròpia. D'aquesta manera, aquests vincles entre iguals mantindrien la consciència d'una unitat ibèrica i una idea "d'Espanya" que no trenqués el cor d'aquells que, en estimant el seu tricentenari estat, de fet, no han estimat mai Catalunya, i n'han volgut fer d'ella una continuïtat del seu àmbit mental i racial. Això, de fet, va ser el detonant de l'actual conflicte territorial: l'odi a qui és diferent i vol seguir sent ell mateix. Sent Espanya poca cosa ferma més que el seu exèrcit al llarg del temps, la solució legal podria

ser la que aquí es proposa, tot per evitar un esclafit de violència que a dia d'avui els polítics espanyols no volen evitar, tot imposant la dictadura de la constitució de la por.

Espanya hauria d'adaptar la seva constitució a la nova realitat territorial, moral i històrica. Els catalans tenim prou models del passat i projectes per al present i futur per fer-ne una de bona. En el transcurs del temps, els diferents mètodes aplicats aquí i allà poden ser i seran bons exemples per copiar maneres de viure i d'organitzar-se, sense intromissions violentes, sense conquestes, a la recerca de la màxima felicitat per a la majoria i dins del nostre àmbit geopolític natural, volgut: la comunitat d'uns pobles d'Europa tan lliures i forts com sigui possible.

LA CLASSE MITJANA AL SEU PARADÍS

Setembre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No hi ha cosa més xicletosa que la classe mitjana. S'estira i s'arronsa a voluntat d'aquell qui se'n sent part. Abasta des del professor i el funcionari fins al botiguer menestral, des del corredor d'assegurances fins al matricer ajustador, des del pijo vocacional fins al manobre pringat amb una BMW de setena mà. Ho és aquell que vol i no pot, i els que estiren més la cama que el camal. Mesocràtics ho soms tots, humans, gats, gossos i altres menes d'animals domèstics. O estem en camí de ser-ho. Avui, el món occidental –que també abasta l'oriental– és el paradís de la classe mitjana. Ni alta ni baixa: mitjana. Amb tot allò que implica de no acabat, de fet a mitges. Tan se val si hom dorm en el reducte d'un caixer electrònic: al menys un s'allita a

prop de la pasta, cosa que t'acosta a la classe mitjana per la banda baixa. El poble és o aspira a ser mitjana aritmètica.

Tots soms classe mitjana, tots tendim vers la "moda" estadística, soms la majoria en les enquestes, les votacions i en esperança de vida. Tots sabem d'economia i tindríem accions en borsa si en sabéssim encara una mica més, però en realitat temem, com una pedregada a l'ull, l'acció dels taurons del parquet i la volatilitat dels mercats.

La classe mitjana és el basament sobre el qual es construeixen estats i imperis. No li són necessàries totes les garanties de drets i llibertats ni la participació democràtica. Això és una fal·làcia liberal anglosaxona. La classe mitjana exigeix ordre per damunt de tot, estabilitat, perdurabilitat, saber que es podrà perpetuar ella mateixa i que els seus esforços per ser i per tenir tindran una continuïtat infinita, com infinites són les possibilitats del progrés, de la tècnica i de la prosperitat. Tot plegat gaudit en pau i respecte a allò que és de cadascú, amén. Amb això, hi compten tots els tirans.

La classe mitjana no és moguda per les idees (això són romanços de professors esquerrosos). Les idees estan bé per als llibres, per al teatre, per a la pintura, per a la glòria pòstuma d'artistes bojos i escriptors tísics amb deliris subversius. Allò que mou el món és l'interès, el benefici, el moviment massiu, l'emulació, la còpia, l'enveja... i treballar amb les mans i amb l'enginy pràctic per poder obtenir un guany. Quan un esdevé mestre transcendent en aquests processos, ja no cau dins la classe mitjana, sinó entre les elits filantròpiques que ocupen el pont de comandament de la nau. Aquests són qui, verament, tallen el bacallà i buiden d'ous l'esturiona. La classe mitjana és la clau de la producció, però en capacitat de decisió es queda a mitges, com en tot generalment. Ella és el nou proletariat amb piscina comunitària i vacances aerotransportades. Si l'obrer d'abans solament tenia prole, ella ara té cosetes i amplia la seva precària cultura visitant llocs sense esperit i col·leccionant *selfies* en indrets on el turisme ha acabat vulgaritzant la màgia i arrabassant-los l'ànima.

La classe mitjana no és dolenta, molt al contrari, és l'ideal de qui arriba en pastera operada per la naviliera Open Arms, tot obrint el

joc a nous aspirants mesocràtics, autònoms de manta a terra i productes falsificats a la Xina. La classe mitjana, però, és covarda gairebé per definició. Impossible subsistir sense la força estatal, armada i policial, a Europa ha estat pràcticament incapaç de redreçar els abusos absolutistes contra les seves realitats nacionals, que solament s'han pogut reivindicar després de tremendes guerres. Acomodada, comodona i fàcilment prostituïble, sempre s'estima més un mal acord que li permeti viure que no pas una bona lluita on tots els seus palaus de vidre podrien trencar-se estrepitosament. S'adapta al resultat de les guerres sense exigir cap més justícia que la d'uns impostos raonables i protecció contra els morosos.

La classe mitjana no exposa els seus fills, i quan en un país els assalariats pensen com a comerciants, resulta que a l'hora de posar els braços, ningú no està disposat a posar més que les cames en manifestacions multitudinàries esgotadores (què gran que és la classe mitjana! que nombrosa!), acostumats com estem els humans a comportar-nos com a bestiar domèstic guardat per gent amb una altra mena d'esperit fet al domini i a l'exercici del poder. Res fora d'un guió preestablert on la demanda d'una mica més de corda es paga al preu d'una repressió calculada en funció del mal aparent patit per l'estat-pastor, munyidor del gruix mitjà de la societat, que fa molta llet. I la classe mitjana segueix carregant el trabuc amb botifarres mentre les porres massisses mesuren el seu costellam.

¿I quina alternativa pot tenir un país que es vol alliberar, on domina en número i en pensament la classe mitjana? Segurament cap més que la pressió econòmica, però les vagues afebleixen la classe mitjana, i la defraudació fiscal és perillosa perquè l'estat hi dedica més efectius que a cap altre departament dins el territori mitjanenc per excel·lència: les petites "pirules" de molts fan una "pirula" enorme. La classe mitjana ni guanya ni domina, solament pot esperar pactar tres pams més de corda, que és la màxima generositat que poden oferir els rabadans astuts i de bastó massa disposat. Per poder comptar amb alternatives hauria de no haver mort l'esperit militar de la raça (segons el concepte spenglerià de cultura i nació), que en molts pobles sotme-

sos porta segles desballestat i bandejat. L'organització estratègica, el lideratge, l'ardiment i l'esperit de combat són coses que la classe mitjana –poruga de sí– dedica exclusivament als seus negocis, perquè les coses de la milícia li fan molta basarda, sobre tot després d'haver contemporitzat durant massa temps amb dictadures despietades i subvencionat les mateixes forces destinades a la seva repressió dels radicals per si mai se'ls acudís d'aixecar la cresta. Si la classe mitjana no sap autodefensar-se dels proxenetes que la toregen, vestits d'americana, toga o uniforme, no és més que classe esclava i acabarà entrant en decadència com tots els seus suposats valors.

ÀNIMA EN RESTAURACIÓ

Setembre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

"Recança" (1876) pintura a l'oli sobre tela de Joaquim Vayreda (1843-1894).

La política avui, als catalans, ens consumeix molts recursos. Potser ha de ser així perquè ho dicta el signe dels temps: el procés polític, els presos polítics i la crítica residual al sistema politico-econòmic ens manlleva l'atenció dels dos pilars sobre els quals hauria de descansar tota iniciativa que cerqui reconstruir les bases nacionals: la cultura i la civilització. De totes dues tenim fonaments històrics que ens fan visibles als ulls de qualsevol observador despert, però caldria tenir molt present que elles són les que marquen la singularitat del cas català, de la cultura catalana, que molt lluny de tenir el gruix i la qualitat desitjables, avui es mostra encara escarransida i tísica en les preferències de consum i, per tant, en l'afany de producció d'intel·lectuals, artistes i tot el món de la cultura. Vivim de traduccions i no sempre les millors, les editorials mengen gràcies a uns pocs best-sellers per al consum femení que, ben sovint, són un brou amb més aigua que cigrons i molt poques vitamines. L'assaig brilla per la seva absència o va passant de pantalla en pantalla dins de circuits molt restringits a través del correu electrònic. Als artistes els costa un munt poder ser pro-

gramats en les sales municipals i les galeries professionals cerquen a tota costa la possible internacionalització dels seus productes dubtosos seleccionats encara segons el gust malalt del segle XX. Els programadors dels espais públics es deixen portar per l'esnobisme i el criteri mediocre dels seus superiors. Tot ha de ser ràpid, impactant, acolorit, dubtosament radical: "modern". Jazz, a totes hores, per vendre qualsevol cosa, fins marejar. A la qualitat, a l'aposta per reenganxar el present amb el millor del passat, li costa sortir dels tallers, i és traficat sòrdidament en operacions de sotamà pels autèntics col·leccionistes per evitar que pintors, escultors, dibuixants es morin de gana o s'acabin dedicant full-time a la pintura de parets o a tallar marbres per fer cuines domèstiques. Passa el mateix amb els escriptors de coses més enllà de la gratificació estrogènica i amb altres artífex culturals, perquè a Catalunya l'art i el conreu del pensament i de les lletres són activitats minoritàries que acreixen una cultura sifilítica, però que difícilment creen civilització, perquè són una raresa i costa viure d'elles.

Costa viure i tothom que no tingui darrere el suport familiar, no s'ho pot permetre: cal ser pràcticament un heroi, i les feines heraclianes poden acabar per aixafar qui gosa emprendre-les. Tampoc és una solució fer-se artista "orgànic", viure de les comandes i concursos de les administracions. Per això s'ha de tenir un nom que en vida pocs aconsegueixen... i els contactes oportuns. L'art soviètic, fet per artistes-funcionaris, sembla que no passarà a la història com el model més desitjable pels seus resultats i per la necessària llibertat temàtica i tècnica que acostuma a impulsar l'art a què estem acostumats. Al menys, els occidentals. Les èpoques de més avenç en les arts han estat sempre les de canvi, on l'artista fa propostes innovadores i les institucions i els particulars decideixen amb llur demanda quin serà el llegat estètic a les generacions posteriors. A Catalunya les institucions són propulsores molt dubtoses a causa del gust dels seus dirigents, més fets a la gestió, a les lleis i a la publicitat que no pas als criteris de bellesa. Els catalans d'avui hem estat afaiçonats per l'antifranquisme, per l'esquerrisme, molt més que no pas per la tradició cultural i estètica catalana provinent del modernisme i del noucentisme, la qual cosa

significa que hem patit, també, els criteris artístics de les ideologies atees centrades en l'abstracció, el lletgisme i, gairebé, l'antiart. Eren els corrents suposadament més avançats per a un ampli sector intel·lectual que comptava veure caure tots els símbols d'occident: els polítics, els morals i, per descomptat, també els estètics. Però no. Contra els pronòstics dels radicals seixantavuitosos, la civilització occidental resisteix. Potser de corcoll, però resisteix i és la "Meca" de la humanitat que vol fugir del subdesenvolupament: Europa, Estat Units, no pas Rússia, la Xina, Cuba o Vietnam.

Tenim cultura i hem tingut una civilització activa i potent. Només cal mirar amunt quan passegem per l'Eixample i contemplar l'arquitectura que se'ns mostra. Hem tingut unes generacions esplendoroses abans de la guerra. Després, comparem, i apreciem que els estils i materials posteriors buscaven destruir la Barcelona que se salvà dels bombardejos del 38. Anem a les cases de la gent i apreciem dues coses ben clares: una, que hi ha diners, però a l'hora de decorar es tira cap a l'andròmina, l'objecte industrial efectista i aparent, però en sí, una autèntica desgracia. La segona cosa és quan aquella família amb més pretensions culturals, adquireix algun objecte artístic, generalment un quadre: pots comptar la quantitat de cops de brotxa, taques i esquitxos que aquella gent considera art. En fi, és evident que no tenen la culpa: són víctimes de la decadència d'una civilització, la catalana, que fou i que gairebé ha deixat de ser. Per què? Per deixar-se seduir per la falta d'idees, per la depressió i perquè molts artistes, ja dins l'ou, dimiteixen de l'esforç de fer les coses bé i es dediquen al "concepte", a fer filosofia. Si volen fer filosofia, que escriguin, que facin conferències, però quan toquin material, que mirin de donar-hi forma apel·lant al gust, al dibuix, a la llum, sobre tot a la llum espiritual. Perquè si no, les seves seran mostres del fracàs col·lectiu. Que es dediquin a altres coses i que no entristeixin les galeries i els menjadors de les cases. Tot això no ha de retreure el potencial receptor o comprador, no. Amb la seva tria també es fa art, es potencien unes escoles i uns estils o altres. El comprador és vital en el cicle de la cultura i en la formació d'un estil de civilització, com ho demostra la Sagrada Família, impulsada per

cristians particulars absolutament, o les col·leccions dels Mèdici, dels Von Thyssen o de Cambó, molt més del que ho pot ser la crítica, sempre delerosa de rupturismes de noves tendències fetes de refregits cíclics i de conceptualismes on la mania empobridora de la idea hegueliana sempre extorqueix la simple i recòndita bellesa. Si hi hagués més, de col·leccionistes, ens podríem estalviar el gust sospitós dels gestors públics, de la mateixa manera que si hi hagués més lectors interessats en textos d'un cert nivell es divulgaria molt més el pensament autòcton i es podrien crear circuits alternatius i saltar per sobre de l'edició comercial massiva. L'obsessió quantitativa per crear títols de consum massiu no pot competir amb les grans editorials i, d'altra banda, és la causa de l'agonia de les petites editorials, incapaces d'apostar per la qualitat i el risc. No és ballant sempre el mateix ball que sorgeixen novetats en el món de la dansa.

Tenim un país en procés d'alliberament, si tot va bé serem molt més decisius a casa nostra. Del que es tractarà llavors és de decidir què farem amb els recursos de tots per poder ser el model que podem ser en el nostre contexts sud-mediterrani. Però hi ha coses que no depenen de les administracions, dels estats: nosaltres, avui mateix, decidim què fem amb els nostres diners i si val la pena impulsar particularment la nostra cultura, divulgar els nostres intel·lectuals i trobar llum sota el verdet. Hi ha molt més del que sura. No tothom surt als diaris digitals (als de paper fa anys que els hi canten el gori-gori). Un dels teus fills es dedicarà a l'art o a les lletres, i no tots podran fer de professors... perquè voldran abocar-s'hi de ple. Al final, una civilització és i resta a partir dels seus artífex culturals: les pedres, les imatges, els escrits, les realitzacions. Fixem-nos en aquelles a què ens volem assemblar i veurem que els principals nexes d'unió anímica nacional no són ni les banderes, ni els exèrcits, ni tan sols la cultura popular més o menys hortera: el suïs Jung, el danès Kierkeegard, els noruecs Grieg i Munch, l'irlandès James Joyce, el txec Kafka, el portuguès Pessoa o el finlandès Sibèlius. Som la Catalunya de Gaudí, de Miró, de Fortuny, Vayreda i Mompou –per les obres dels quals se'ns coneix–, però correm el risc de viure del passat, com els rics arruïnats, de convertir el país i la seva capital en un ou buit si ens dediquem sistemàti-

cament a importar raons dubtoses i no som capaços de reconèixer i conrear dins nostre els valors que són propietat de la nostra ànima, la que ens caracteritza com el poble civilitzat que som o que hem estat des de fa mil anys.

COPS A L'ESTAT

Setembre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

És prou sabuda la tàctica propagandística de Joseph Goebbels, ministre del govern nazi entre 1933 i 1945 i mà dreta de Hitler: "una mentida repetida mil vegades esdevé una veritat". Marketing social per allunyar el poble de la realitat i abocar-lo, tard o d'hora, al desengany i a la cruesa dels fets. Aquest mètode desconnecta les masses del que realment està passant, i ho saben els deixebles espanyols contemporanis d'aquells totalitaris alemanys, PP i Ciudagramos: reiterar fins la nàusea les seves consignes succintes, fàcils i fal·laces contra el molt legítim i lògic independentisme català. Amb els bascos ho van tenir més fàcil per convèncer l'opinió rústica espanyola: la lluita armada va acabar per sotmetre els objectius polítics. A Catalunya no. Aquí la civilitat i els mitjans democràtics són carros de combat imbatibles que solament es poden atacar mitjançant les falòrnies que repeteixen compulsivament, com lloros, els mitjans de comunicació espanyols adreçats a un poble que no va poder experimentar la catarsi del final de la dictadura, perquè aquesta mona va ser vestida amb les sedes d'una

constitució pensada com una estafa a la democràcia pel fet de permetre cops d'estat "legals" (article 8, Títol II) i poder prostituir el fals estat de les autonomies sense vulnerar-la (article 155). Una mala còpia, però amb els mateixos defectes, que la constitució de 1931.

L'atac a les autoritats catalanes en virtut de la seva acció política, avalat per la constitució vigent, que fou una ensarronada general perpetrada el 1978, sí que es tracta d'un acte de sedició en tota regla, i no pas la manifestació PACÍFICA del 20 de setembre de 2017. La detenció i empresonament dels nostres representants és una acció il·legítima contra unes persones que actuaven políticament donant veu i acció a la població, en exercici de la sobirania democràtica, que és qui genera el dret. La llei, quan és obsoleta o ja no serveix de garantia de convivència, cal adaptar-la, perquè quan esdevé injusta (contrària als interessos del col·lectiu) pot ser causa de trastorns socials greus. Com ho seria la reintroducció de l'esclavitud, de la pena de mort o la prohibició de partits polítics pel fet que aquests vulguin canviar la llei i fer-la harmònica amb la realitat social, amb les llibertats i amb el temps històric.

També va ser un esdeveniment delicadament cívic i democràtic l'1 d'octubre, una lliçó de llibertat i de democràcia que la paleolítica oligarquia castellana, emmurallada rere jutges, cossos policials i forces armades, veu a les antípodes del seu model d'existència. Solament un estat criptofeixista com l'espanyol, amb la dreta i l'esquerra omplint les files de l'anticatalanisme, s'havia d'entestar en boicotejar. No ho van fer els anglesos a Escòcia, ni els canadencs al Quebec, i són exemples gairebé idèntics al nostre conflicte. Cap país civilitzat no entén que un referèndum sigui menystingut i condemnat a la repressió violenta, això solament passa en països subdesenvolupats o en l'aberrant i absurda Espanya, que no és cap democràcia homologable, que té poc de civilitzada i que no arriba ni a nació. Solament s'han mantingut unides les parts que li queden a l'imperi castellà per la força de les armes, per la violència, per les mentides sobre la seva naturalesa i pel pacte d'*omertà* a l'entorn de la corrupció i dels negocis bruts que succionen el pressupost públic per tot arreu.

Espanya s'ha fet a base de cops d'estat, ja des de l'ascensió violenta dels Trastàmara al tron Castellà (1369), després aquests mateixos a Catalunya-Aragó amb el Compromís de Casp (1412). Mentides, crims d'estat, vileses per mantenir i acréixer el poder dels seus capitostos, ells sí que en saben, de cops d'estat, d'autocops com el del 23-F i de traïcions a tort i a dret. Crims com el que s'inicià amb el cop d'estat del 18 de juliol de 1936, encobert d'acció per salvar la República en els bans de Mola i de Franco (!!), malgirbat de croada decretada per la majoria de bisbes espanyols, que tingué com a finalitat principal acabar amb la democràcia i la pluralitat i, sobre tot, conjurar el perill de separació... FEDERALISTA de Catalunya. I tot per poder retornar el poder als cràpules i criminals de sempre, engreixats a les menjadores borbòniques.

Cap català no va fer l'any passat un cop d'estat contra l'estat espanyol (Prim sí que ho va fer, però el 1868 per foragitar els paràsits cepats a la cort d'Isabel II, i establir un règim democràtic). El cop d'estat pretén SEMPRE emparar-se del poder d'un estat, i això no va passar el 27-O, sinó que vehiculà la resposta popular al referèndum entorpit de l'1-O per crear un estat propi. És a dir, fou un procés d'independència, un exercici del dret d'autodeterminació contemplat internacionalment establert PER EVITAR GUERRES, amb un resultat concret que la ciutadania catalana vol fer vigent sense perdre més temps.

Es pretenia, com en molts altres casos, descolonitzar el territori de la nació ocupada, -dominada per agents forasters d'un estat que sempre ha tingut vocació imperial-, per tal que retirés els seus instruments de poder (administració, forces policials i militars) i substituir-los per les institucions pròpies i legítimes. La maniobra política de les institucions catalanes sempre ha defugit l'enfrontament i la violència contra les institucions espanyoles. El català és un procés exemplar al món, perquè ha buscat en tot moment la separació pactada, segons la voluntat majoritària, mantenint, si era possible, una actitud cordial i col·laborativa. Un cop d'estat és atacar les autoritats màximes d'una estructura estatal, i això encara no ha passat. Però sí a la inversa: la

repressió jurídica contra els alts representants catalans (membres del govern, parlament, administració) democràticament triats, sí que es pot considerar un acte de sedició del govern, les corts, els jutges i els fiscals espanyols, en el que respecta al territori català, un cop d'estat contra una part del territori "constitucional".

Si considerem que les lleis espanyoles i la seva màxima norma permeten això (que per això la van redactar i promulgar), el problema espanyol és de gran magnitud, consubstancial a la feblesa històrica de l'estat que pretenen articular. Altres països europeus han considerat que no hi ha causa, que no hi ha delicte, i encara menys motius per a dictar presons preventives i forçar exilis. Espanya es trencarà sense cap cop d'estat, la secessió de la nació catalana és irrefrenable, indefugible. Com més fan per forçar la unió, més gran es fa la distància mental. Solament falta per saber quin serà –novament– el preu humà que caldrà pagar al destí inexorable. Després de totes les pròrrogues, els catalans més conscients (en nombre creixent), organitzats, determinats i sense més armes que els seus cossos, acabaran confrontant les forces espanyoles on calgui quan la Declaració del 27-O sigui ratificada pel Parlament. Potser caldrà tornar a doldre's de la vocació homicida dels espanyols defensant la seva falsa idea d'Espanya, però la històrica llei del pèndol els abastarà de ple i prou feines que tindran de continuar units, perquè la seva mentalitat absolutista, subjugadora, per la via militar o a través de la violència jurídica, se'ls acabarà girant en contra: no són res més que un estat sangonera, avui xuclant dels recursos europeus. Les xambes del passat ja no ragen, Amèrica queda lluny i hauran de pagar el seu tribut en esforç per sobreviure. I si volen existir com fins ara, ja poden anar ventant-se cops d'estat o d'estaca, que el vell segle XX els pesa com una llosa.

LA CARITATIVA CLASSE MITJANA

Octubre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Cada dia aguanto menys ser a prop de la classe mitjana *progre*. Un dia tindrem un disgust perquè no sé si ha existit, en tota la història de la humanitat, una gent tan hipòcrita, pedant i petulant... sobre tot en els aspectes morals.

Classes mitjanes que, gairebé en la seva totalitat, són les primeres que, en el seu arbre genealògic, poden viure amb una certa comoditat, i en comptes de dedicar-se a adquirir cultura superior o emprendre reptes d'alçada, es dediquen a gastar-s'ho en cremar el greix que acumulen en gimnasos, massatgistes i llargues passejades vers enlloc.

Les classes mitjanes progres són molt caritatives, no pas com les classes mitjanes de sempre, que exploten el proletariat creant llocs de treball i oferint a la societat bens de consum i de serveis amb el

pervers objectiu de treure'n un rendiment. Les classes mitjanes amb mentalitat de proletari (però amb uns ingressos molt superiors) són, gairebé sempre, quadres mitjos de grans empreses o funcionaris amb una bona pagueta, molt acostumats, ells, a rebre ordres dels superiors i a creure's amb més raó que aquells situats per sota del seu escalafó. Aquesta gent es pensa que la humanitat és un quadrant, una llista de gent ordenada per ordre alfabètic o per la xifra d'ingressos anuals. El valor, per a ells, és igual al preu que et paguen per treballar i viure. Provenen d'una barreja atroç de cristianisme mal paït i de marxisme mal après.

La classe mitjana de progres, que també afecta anímicament a molts que volen i que no poden, quan no estan pendents dels balanços d'ingressos i de despeses, tenen molta cura de bastir-se un conte heroic de sí mateixos, per això es van inventar les falses ONG, que depenen sempre dels governs: noves missions colonials emparades en l'evangeli de la solidaritat (abans coneguda com caritat), en l'ideal de construir un món utòpic mentre no em fiquin els negres a casa. Per això contribueixen a l'augment de la natalitat desenfrenada, perquè la humanitat normal tendeix a proliferar sense mesura quan aconsegueix les condicions adients, malgrat no sortir de la misèria. El resultat, ja el tenim: Àfrica, per damunt de les seves possibilitats i uns regiments d'emigrants que estan contribuint a fer renéixer la pitjor versió del món occidental. No van a arreglar els problemes de la pobra gent, que són provocats als palaus dels seus dirigents. No, no fem política. Fem humanitarisme. Tots una colla de Joan Lluís Vives i d'Erasmes de Rotterdam. Per cert, si vols ser un fill com cal de la classe mitjana "guai" has de fer un Erasmus (altrament dit "Orgasmus"), i si això de la universitat se't resisteix, sempre pots unir-te a un "projecte": la classe mitjana és de molts projectes i molt poques culminacions.

Hi ha molts "projectes" arreu del món on el cooperant viurà molt millor que la gent a qui va a "ajudar", i fins pot ser que l'espavilin un poc allunyant-lo de les faldilles de la mare i ensenyant-li d'on venen els ocellets. De la cartera del pare val més que no se n'allunyi perquè llavors podria ser que sí, que realment veiés com és el

món i la vida en els països descolonitzats. En general, les ONG, com les missions, no valen per a res, o solament valen mentre són allà abocant inversions d'altres caritatius televisius de bon cor. Els missioners tan sols van aportar la seva idea de la divinitat, les ONG's els fan saber que són una colla de gualdrapes que no se saben organitzar. Però no actuen sobre el centre dels mals, que acostuma a ser el poder despòtic d'aquells pobles, que es remunta a l'origen de les seves cultures.

Però el voluntari humanitari amb tendències franciscanes sap que aquella gent, allà, sempre seran uns frikis sàpiens sàpiens, i molts d'ells veuran que sí, que són uns frikis perquè no tenen un telèfon mòbil amb el qual el/la salvamons està tot el dia parlant amb el papà (més pasta!) i la mamà (t'enyoro molt). Però s'enyora perquè vol, perquè en qualsevol moment pots deixar plantada la teva tribu adoptiva i córrer cap a l'aeroport de Katmandú, de Lima o de Kampala. Per sort existeix la navegació aèria i no cal travesser oceans en vaixells: no han acabat encara de cantar-te "L'hora dels adéus" que ja ets a caseta, amb els pares i explicant les mil-i-una desgràcies als amics, per als quals ets com una mena de sant i heroi, i algun ja està pensant fer com tu, anar a veure món, però quedant súper bé, i si pot ser una mica més lluny que tu i amb gent encara més estrafolària i fent uns vídeos de gran impacte social.

La classe mitjana que mola és molt d'això, de demostrar el seu bon cor de cara a la balconada. Però no els demanis que vagin a una residència de vells del nostre país a rentar culs i a posar-los al llit. Això no fa per a ells ni per als seus pares. Ells aniran a fer-los tai-txí, ioga, raiki o taekwondo, però cobrant, per descomptat. Ells ficaran els seus pares a la residència perquè no tenen temps per atendre'ls i, a més, es fiquen en tot i fan pudor. Entre la feina, els fills a Tenochtitlán i al Serengueti, la sessió de massatge terapèutic i els cafès amb les amigues (què seria dels indis cafeters sense les classes mitjanes i els seus cafelets?), el mesocràtic no té temps per a sí mateix/a. Tot el dia al telèfon, que si watsap, que si ara em sona el facebook, que si ara penjar la foto del poblet d'aquest cap de setmana... Però quan es morin no perdonaran un ral de l'herència. De fet, aquest és l'únic sentit d'estar-ne pen-

dents. Avi, si vols que aquests corbs estiguin per tu, mira de tenir prou estalvis i propietats.

On són els principis? L'únic principi que compta és la mesada que es cobra. Quin és el sentit de les nostres vides? Pedalar i pedalar, no fos cas que caiguéssim de les bicicletes. El pitjor de la classe mitjana és quan té pocs diners, sent com el miratge s'esvaeix, i comença a pensar si tot comença i acaba en aquest món. És llavors quan sent dins seu una fressa de ferritja que el pot consumir en poques hores, si no truca per quedar urgentment amb algun congènere per fer un cafè. L'espiritualitat també pot ser fingida, i el mesocràtic es fa uns cupatges bàrbars amb esquinços de religions orientals: *prêt à prier*. Flors, gases, colors obtinguts de forma natural que els tatuen la pell, barretes de sàndal, espelmes d'olors. Es munten uns temples fascinants. Però això ja és el darrer pas abans del psiquiatra. Perquè al psicòleg, que també és de classe mitjana, però dels altres, els ha anat picossant el moneder durant anys i mai no han trobat cap millora, ans al contrari: ha actuat com una lavativa que els deixa nets de porqueria fins a la pròxima sessió.

La classe mitjana progre no acaba d'entendre per on li fa mal la sabata. No sap creure en Déu, però ja voldria, tot i que tracta amb condescendència i no poca sorna a aquells que noten que sí que hi creuen. En malparlen per l'esquena, d'aquests missaires que pixen aigua beneïda, però la seva maledicència té molts punts d'enveja. El progre no té ni idea de res, solament sap quatre coses que són les que l'alimenten en tots sentits. No veuen que el problema de molts pobles d'Àfrica, d'Àsia i d'Amèrica provenen del fet de ser esclaus, dependents d'altres poders aliens a la seva singularitat. No veuen més enllà del seu nas perquè ells també són víctimes d'una realitat fictícia que consideren cosmopolita i internacional, i no és més que submissió d'esclaus instruïts.

Catalunya és una potència mundial en donacions a diverses ONG's a quina més beduïna i més mal adreçada. Cada caler és fill de la mala consciència, de la covardia, de l'eunuc fart de llard que és incapaç ni d'alliberar-se ni de crear per sí mateix les condicions de lliber-

tat imprescindibles per a tota nació sana i viva. El progre català amb alguns diners al banc i propietats sempre cercarà, vingui d'on vingui, l'excusa perfecta per a no actuar, per a no implicar-se, perquè és fill de la pedagogia activa, antibèl·lica i asexuada. Per això busca les raons a la quinta forca i no para atenció a les de casa seva. Els progres d'avui són els de la Lliga Regionalista durant la República, amb la diferència que aquella gent, al menys, sabia quin era el seu país i el va engrandir, fent de la catalana una cultura universal i no pas una còpia ridícula de la part més decadent del món occidental, al qual pertanyem.

CATALÀ VELL-CATALÀ NOU

Novembre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Confesso que pertanyo a una cultura patriarcal on sempre han manat les dones. Més aviat a una cultura patrilineal, perquè encara posem primer el cognom del pare i després el de la mare, que no és cap filfa, perquè arreu, el de la mare no el posen i punt. No conec casa que funcioni com cal on no mani una o diverses dones, degudament jerarquitzades, ensenyant les filles a portar el mànec de la paella i als homes a dependre d'una o de diverses dones. Això és la realitat, la resta, idees i prou; és a dir, romanços, fum.

Però això no té a veure amb l'objecte apuntat en el títol, tot i que un bon intel·lectual és capaç de trobar la relació entre el tossino i la velocitat (jo la vaig trobar fa dècades). És, el patriarquisme, un concepte de moda que la majoria s'empassa sense remugar-ho gens. És la mateixa cosa que "empoderar-se", "gestionar", "criticar en Trump",

"defensar adolescents violadors pel fet de venir de fora" (si són nacionals, és diferent) o "ampliar la base". N'hi ha que fins defensarien el canibalisme com a singularitat cultural gastronòmica digna de protecció per la UNESCO, però no poden sofrir l'entrada de les beates a Missa o les recaptes televisives per a investigació. Els solidaris –crítics dels sistemes per sistema– aspiren a ampliar la base –llur base– gràcies a l'emigració descontrolada, malgrat no haver prou recursos per "gestionar-la". La base que s'amplia és la d'una piràmide que ens impedirà créixer com volem, que ens farà anar enrere pel fet de no tenir poder ni per regular-la ni per integrar-la. Els nous catalans influeixen i han influït molt més del que el nostre país ha pogut influir sobre ells, perquè aquí, de fet, el que compta és l'estómac i les *pijades*: les wàmbes cares, el mòbil i poder obtenir la darrera collonada d'un sistema que funciona creant pedretes de colors per tal de satisfer i anar munyint cada dia foraster i indígenes. La cultura del materialisme, viure com a senyors, lliureconsumidors, visca la revolució francesa i tot el que ha mort dins l'ànima de la gent com l'afany de saber sense un utilitarisme directe: dopamina i serotonina a cop de targeta. Matèria! "soma"! demanaven els èpsilons a *Un Món feliç* de Huxley mentre el maridatge entre la tecnocràtica classe mitjana i la vella aristocràcia –nascuda per manar–, jugaven a ser déus, a ser elits, a ser els reguladors racionals d'un món en què la història ha desaparegut, perquè fa anys que porta instal·lat el software del hegeliomarxisme, és a dir, l'idealisme fet realitat. És a dir, la realitat segons els somnis d'una minoria il·lustrada que reaccionava i copiava el seu principal referent moral: l'absolutisme. I aquests són també els nostres: dictadura de la raó, tècnica i carn. I allò que no sigui la força del *demos*, condicionada pels *aristoi*, no compta, perquè és molt difícil fugir de les "veritats" massives imposades des del poder, malgrat que la realitat demostri altres coses: que hi ha vida fins i tot contra el poder. Els catalans en som mostra.

Quina importància té la cultura en aquestes societats "perfectes"? Què s'hi pot aportar quan tothom endrapa, tothom sap, tothom garla (més que no pas parla) pels seus aparells portàtils amb música, imatge, pantalles tàctils, que només els falta fer olor i poder ser llepats

per tal d'aclaparar completament els sentits? I és pels sentits que percebem el món exterior. O això sembla. Estem sadollats, estem tips, estem curulls, estem clapats.

Doncs això, quina importància té la cultura, aquella que no es dedica exclusivament a crear pròtesis audiovisuals i continguts per fer-les "interactives"? (cosa incerta, perquè les recepcions d'informació superen de molt les emissions dels particulars, que solament compten per fer estadístiques amb la finalitat de poder afinar l'oferta de productes a consumir). La resposta és pròxima a cap. Cap importància si no pot anar per la xarxa electrodigital. Quina importància té el "català vell" si no surt per la tele o surt cínicament deformat? On va la cultura catalana adreçada al "català nou" si no pot rebre una mica d'ànima indígena? Quina importància té saber català o com se les van empescar els de la Renaixença o els del Noucentisme per mantenir viva i moderna la nostra cultura, juntament amb la nostra economia? Res. És una realitat passada; malgrat que hagin estat les parets mestres que han construït el present, no té cap valor per a aquells que solament miren d'atreure el "català nou" amb les velles consignes d'home ric/home pobre, on l'home pobre és el bo de la pel·lícula i que, passades les hecatombes, ara és capaç de capgirar-ho (capgirar: posar potes amunt) tot per tal d'aconseguir la igualtat i bla, bla, bla. Bé, conec molts, molts homes pobres o relativament pobres. Si els deixes triar, triaran abans mirar d'enriquir-se a base de treballar, invertir, treballar, estudiar, treballar, millorar i potser un dia, sense deixar de treballar, aconseguiran una bona posició i llavors aniran a buscar-los tota mena de pidolaires oficials o en partida per tal que col·laborin a les seves causes. Doncs bé, acabo de descriure la imatge dels molts i molts "catalans vells" a qui la vida no ha regalat res més que eines de coneixement teòric i suors de coneixement pràctic per poder fer allò que volien i no haver de ser dependents directes, si bé sempre hom depèn del mercat, de les administracions, dels convenis laborals, de la pròpia senyora, etc., etc., etc. Homes, i no pas sangoneres del pressupost públic.

No hi ha separació, doncs, entre catalans vells i nous, tots som persones i l'únic que pot variar són unes qüestions culturals elementals: la llengua, la mentalitat, la visió de la vida, les aspiracions i les preferències. La cultura catalana, que s'ha mantingut contra tot pronòstic amb una individualitat profitosa, va estar a punt de naufragar estrepitosament arran de la massiva arribada de gent de procedència espanyola durant la segona meitat del franquisme. Va ser un desembarcament sense condicions de vida digna al principi, que va veure créixer el barraquisme, la guetització i la divisió social com no s'havia vist mai aquí. Bé doncs, a dia d'avui, en els rengles dels "catalans nous" cal comptar molts, molts fills i néts d'aquella generació, més implicats en el conreu de la cultura des de les escoles, les universitats, les associacions i els mitjans de comunicació que alguns altres que tenien més "pedigrí" català... però no catalanisme. I aquí rau la clau de tot aquest escrit que no penso allargar massa més perquè tot cau pel seu pes. No és la genealogia el que fa una persona més o menys catalana, sinó el seu grau de compromís amb tot el que implica la cultura local, que quan s'estudia, demostra la seva potència. El primer pas és conèixer la llengua, que és la porta per on entra el pensament, perquè no té la mateixa mentalitat un lapó que un saharià, ni un barceloní que un madrileny: la llengua forma el pensament. És el cervell; allò que posen i posem dins del cervell delata la maduresa com a català, i en el nostre cas la mentalitat catalana acostuma a despertar un cert grau de catalanisme, és a dir, de defensa d'allò propi, de la identitat, a través de l'activisme, del compromís i d'acreixement d'allò que hem rebut. I dic que en el nostre cas precisa d'una defensa perquè en absència d'un poder propi, indiscutit, com tenen els estats sobirans, i per incloure dins la nostra cultura gent que en prové d'una altra, cal emprar més energies individuals per tal de no anar a parar a la paperera de la història com ha passat amb altres pobles (i passa avui) fagocitats per cultures que disposen de més recursos econòmics, militars o demogràfics. Contra tot pronòstic, això no ens ha passat. Encara.

Els catalans nous disposen de les característiques nacionals del seus països de procedència. Alguns catalans, a part de la seva, tenen

participació en altres cultures adquirides per estudi, per residència o per aparellament. Vull dir que avui, en el món civilitzat, es considera positiu poder disposar de més d'una referència cultural per tal d'entendre millor la realitat plural del món. Però l'eina essencial per a aquest apropiament cultural és la llengua, és el canal per on arriba tot el cabal que et pot aportar un país, un poble, una nació. Així, els catalans nous han de tenir molt clar que, si volen ser considerats catalans i no simples hostes eterns, han de saber sintonitzar amb la nostra parla. Així es pot comprendre millor el funcionament del lloc on un ha decidit establir-se. I en pocs mesos un català nou podria assimilar-se automàticament a un català vell, i més si es tracta de mainada. Ja conec uns quant nois africans –negres– que podrien integrar-se plenament a la colla agrària d'en Jaume Llagostera, que té els cognoms tan catalans que fins els té precatalans.

Ara una cosa final: aquests "catalans nous", qui els ha de catalanitzar? Altres catalans nous? Amb tantes derivacions perdrem potència i essència, i això no és bo. Incloguem un bon nombre de "catalans vells" en l'emmotllament dels nouvinguts. Aprofitem la seva experiència mantenint i engrandint el país. I que els catalans nous que no han tret el nas, espiritualment, fora de Barcelona i l'Hospitalet vagin a ajudar a les feines agràries a la Vall de Bianya, al Pallars o a Llardecans. Quedaran parats de la quantitat de coses que encara han d'aprendre sobre la nostra gent, sobre l'ànima del país i sobre con funciona la vida lluny de l'asfalt, de les fàbriques i sense viure pendents del mòbil.

COSTARÀ DÉU I AJUDA

Desembre 2018. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Costa dir que si no sortim al carrer tots els partidaris de fer efectiva la República Catalana, la deixarem eternament en *standby*. Costa, perquè significaria deixar, i no sabem per quant de temps, la comoditat de les nostres rutines diàries de feina, d'atenció a la llar, els entreteniments, les compres autocomplaents, el sofà, la tele...

Costa molt dir als altres allò que cal fer, i no ho ha de fer un pobre lletraferit de poble que mira per la finestra les teulades eriçades d'antenes de televisió, branques metàl·liques que realment condueixen el nostre pensament i acció. Potser hauria de ser des de les pantalles que s'organitzés la conquesta de la República. La gent hi creu molt, com més polzades més hi creu. Però dubto molt que cap televisió ens faci avançar la feina, ans al contrari: mirar la tele desmotiva i empoltrona. Els responsables de les emissions tindrien molt a perdre: tenen

l'exemple ben clar de tot un govern a la presó o a l'exili per la programació que es va veure la vesprada del 27 d'octubre d'ara fa un any. Qui posarà el picarol al gat?

És evident. Qui ha de dirigir tot aquest maremagnum que ens depara la història? (no hi ha "negoci" més pelut en política que agençar una independència): aquells que es van presentar per a fer-ho en el nostre nom, per dirigir-ho, i que van ser votats per majoria absoluta (aplegant les tres faccions). I jo, com altres milions, vaig acudir a votar. Votar és el succedani civilitzat i perfecte de la imposició per la violència, per la força o per la coerció de tribunals polítics. Esperem que la via del vot sigui la correcta, i que la força del poble s'imposi a través de la raó, i no pas de l'autoritarisme armat d'un estat que, a casa nostra, no és més que sinònim de vergonya ridícula i d'innoble arrogància.

La majoria minoritària vol imposar la seva voluntat a la suma de minories majoritària que va donar per resultat un Parlament independentista. Sota condicions draconianes, el 21 de desembre de 2017 els sobiranistes van tornar a vèncer democràticament. I això no hi ha constitució que ho tombi... ni que ho pugui aguantar sense adaptar-se a la realitat dels fets empírics. Si els espanyols no ho volen veure, o creuen que amb els seus tripijocs de sempre, combinats amb la repressió jurídica, poden aturar-ho, és, simplement, que s'aferren a un passat fet de guerra bruta i ignomínia, i que refien de la força indefinida per mantenir la partida en suspens, auxiliats pels seus mitjans "d'incomunicació", i pressionant sobre unes cancelleries estrangeres que cada dia tenen més clar que "Espanya" i allò que simbolitza està patint una crisi estructural sense solució, que el passat ominós està passant la factura que li tenia guardada.

Costa aconsellar quan un tampoc no té molt clara quina hauria de ser la línia d'actuacions. El que sembla cert, a la vista dels darrers esdeveniments, és que la violència per part nostra no és ara la millor via –per molt que el cos li ho demani a algú–, que l'enfrontament amb la nostra policia és una fotografia de desprestigi –i de contradicció– per a l'independentisme. I que és absurd retreure "l'espanyolitat"

d'alguns membres dels Mossos d'Esquadra perquè aquesta característica és proporcional i directa a la composició sociopolítica de la població catalana d'avui.

Aquest no és el problema. Ho és, més aviat, l'actitud contraproduent dels "cremacontenidors", uns elements testoterònics i estrogènics que, pensant-se que segueixen catecismes revolucionaris tronats del materialisme dialèctic, no fan més que actuar sota els auspicis de suposats "radicals", sabotejadors professionals o amateurs de pensament binari, simple i agressiu, reclutats entre els menys afavorits intel·lectualment per al pensament i per a l'acció conseqüent. Aquells que busquen rebentar manifestacions tot causant aldarulls i aparèixer com els més "valents" enmig del ramat obtenen els seus resultats, les seves imatges... però a benefici de la part contrària. No fan por al rival i desvirtuen les protestes de la immensa majoria que pot ser més contundent amb la resistència que no pas amb la violència.

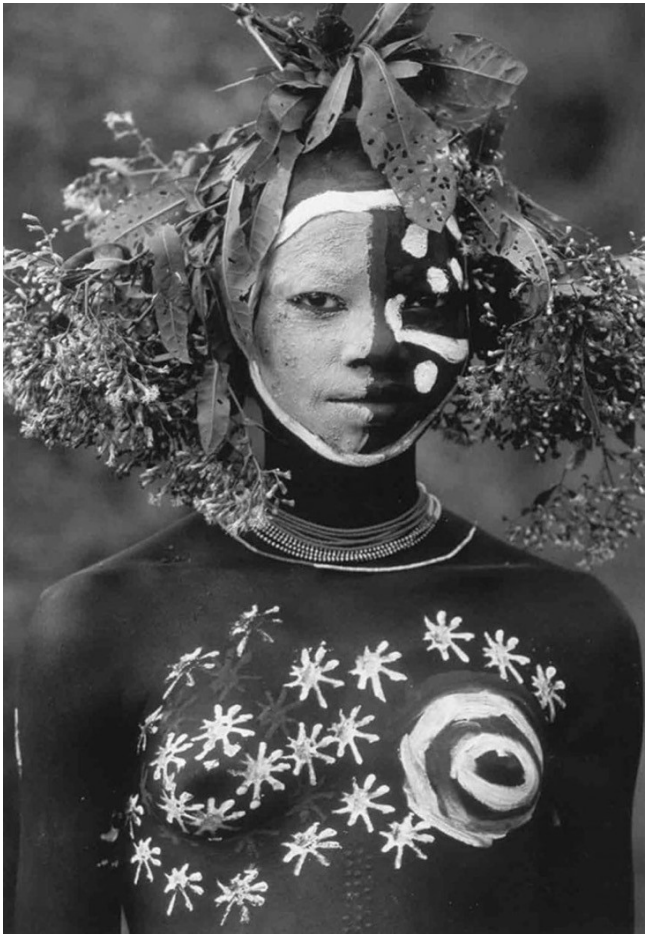
Normalment, aquest "lumpenindependentisme" que es mou a l'entorn d'Arran, a l'òrbita de la CUP i dels seus subconjunts més o menys autònoms, més o menys orgànics, han proporcionat la fotografia de la desunió i del desgavell: la que volen, precisament, les televisions espanyoles i els despatxos dels dirigents estatals en lluita contra l'autodeterminada República Catalana. Coneixem prou com actuen els agents provocadors vinculats al ministeri de l'interior. En altres temps els hem vist en els cercles llibertaris i altres favorables a la lluita armada. El resultat, com en el cas Scala, fou trencar la imatge pública dels moviments antiestatals infiltrant-s'hi i fins dirigint-los. Un dia, potser, se sabran els maneigs dels agents de la policia espanyola propiciant les accions més absurdes d'ETA, que van portar al daltabaix la imatge pública que tenia entre els antifranquistes de tot l'estat. Us sona Jacinto Guerrero Lucas? Us sona "el Lobo"? Ells són indetectables, les seves obres no.

Costa molt tirar endavant un moviment nacional d'independència davant d'un estat molt tocat, però en ple ús de les seves forces de dissuasió i de repressió. Però costa encara més si una part del jovent, que més hauria de pensar i actuar segons el nivell d'estudis

que se li suposa, es dedica a fer d'agent de provocació, seguint les consignes dels infiltrats que hi ha incrustats en les faccions "radicals" del moviment. La feina d'aquests rebentadors és doble: en l'acció directa contra la policia desplegada a les manifestacions per evitar enfrontaments directes i fomentant la desunió, l'hipercriticisme atomitzador, per beneficiar aquells que volen el bloc dels independentismes ben fragmentat i enfrontat. Així el desprestigi s'escampa i es minoritza el moviment dins la societat catalana. Pot ser el resultat de la falta de coherència general a causa de l'actitud infantil i dèspota d'uns il·luminats que massa tard seran conscients d'haver estat teledirigits per l'enemic.

TOTS SOM NEGRES

Gener 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Amb la cara encara llepissosa de sutge, per haver participat a la cavalcada dels Reis en qualitat de monarca africà, em disposo a engegar una fària i aquestes quatre ratlles, per si poguessin servir de nodriment a alguna ànima buida de tortell i de carbó, acostumada a

pasturar plàstic entre els noticiaris i les tertúlies televisives on els bisbes del progrés cap enrere engiponen llurs croades contra tot allò que no segueixi els nous dogmes de l'esquerra afamada d'esquemes totalitzadors. Quin estómac té la gent, quines ganes de brega dignes de millors causes.

El problema dels negres nouvinguts –i dels que preparen el farcell per fotre el camp- no s'arregla enrolant-los sí o sí en el festival màgic de l'Epifania, ni tampoc facilitant-los (i fomentant-ne!) l'emigració il·legal i suïcida amb l'estímul que suposa pescar-los a les aigües, en accions de dubtosa heroïcitat, que allò que sí fan és facilitar-los el darrer tram d'aquest comerç immoral, un cop han estat plomats per tots els estats i màfies dels seu països d'origen. Aquí rau el problema, i no en altre lloc: als seus països d'origen. És on cal actuar d'una manera o una altra, un cop demostrat que no saben ser societats independents i responsables. El problema cal analitzar-lo i resoldre'l *in situ*. Però els caritatius voluntaris (que, d'altra banda, tenen el cel guanyat) solament han après dels seus mestres estrets de mires, que "la culpa és del capitalisme". La culpa és sempre del capitalisme, també del benestar que s'escampa arreu, també pels països comunistes especialistes en copiar, adaptar, sempre dins de la tirania, per descomptat. Tot és capitalisme i patriarcat, malgrat el repartiment del bé comú i la sempiterna voluntat de les dones darrere l'acció de la majoria d'homes. Els conceptes de la intel·lectualitat de tot a cent són sempre ben simples, si pot ser, monosilàbics, per tal de barrinar les mentalitats més obtuses. Déu, la culpa és de Déu –diríem nosaltres- per haver-nos fet tan malparits.

Però som com som, aquesta és la realitat: llum i tenebres. La missió de l'home, social o solitari, hauria de ser alimentar l'espurna divina que ens fa bons i evitar la gelor del mal. Costa, però es pot. Amb més coneixement que opinió, amb més comprensió que supèrbia, amb més amor que indiferència. Ara agafeu això i ho aneu a predicar als depredadors que governen els estats sobirans del món que empenyen els seus conciutadans cap a la mort a les pasteres o cap al desar-

relament de l'exili econòmic. La resta és escandalitzar-se com badocs per les conseqüències d'això i no voler veure i actuar sobre les causes.

Amb la cara ben negra de sutge, perquè sóc negre pel fet de ser català, un que viu exiliat, de lloguer en sa pròpia terra. Me'n vaig d'un extrem a l'altre. De fet, és ben bé el mateix: els catalans som una colla de negres –tinguts per "supremacistes"!!– que si no ens han fet fugir a tots de casa és perquè hi ha qui precisa les nostres contribucions fiscals supremes. El 1714 van fer fugir els nostres quadres de defensa militar: generals, capitans, els soldats més abrandats. El 1939 van haver de sortir cames ajudeu-me uns quants militars també, però sobre tot la plana major de la nostra intel·lectualitat: els quadres de la nostra cultura. Així s'hauria de facilitar la definitiva descatalanització durant la dictadura, que no va ser completa, però hagués estat definitiva si la imposició política i cultural castellana durava unes poques dècades més. L'acció imperialista, combinada amb una emigració massiva, del tot desproporcionada respecte al país, va aconseguir avançar molt el genocidi cultural planificat. I encara no sé com anem "tan bé". Segurament s'ha degut als encerts de l'autogovern iniciat el 1980 i a alguna qualitat del caràcter català, que si bé és fortament individualista, també és ferreny en la defensa de la seva pròpia individualitat, personal i col·lectiva.

Avui, noves onades migratòries ens afecten, i no hem acabat de pair les onades anteriors. No disposem de tots els ressorts que regulen l'entrada de nous habitants i l'estat, declaradament enemic del catalanisme, segueix utilitzant l'emigració per tal de col·lapsar els serveis infrafinançats de la Generalitat. Es fomenta un malestar públic que es vol que degeneri en actituds xenòfobes: seria un còctel perfecte per embrutar l'ànima de l'independentisme, malgrat que en els pobles i ciutats d'Espanya el racisme és consubstancial, tan genètic com l'anticatalanisme. Rebaixar-nos és el seu ideal i propòsit. Però en el món material tot té els seus límits i no podem carregar eternament el barco: "casa meva és casa vostra". Doncs no. Hi ha moltes cases amb estats meravellosos plens d'institucions, funcionaris i pressupostos. La nostra casa és molt petita, la nostra Generalitat fa mans i mànigues per

mantenir uns nivells decents d'ensenyament i de sanitat, monstres assistencials tan vitals com cars de mantenir en tota societat moderna. A les universitats catalanes, professors excepcionals i investigadors prodigiosos es jubilaran sense saber què és tenir la plaça fixa.

Que se'n facin càrrec els estats colonitzadors, d'aitals excedents de població, o que facin com nosaltres, aquests excedentaris, que tenim solament els fills que ens veiem amb cor de criar, d'educar i convertir-los amb persones útils a la col·lectivitat. Que no li passin el mort a la societat catalana, que de tanta "solidaritat" imposada és a un pas de deixar de ser ella mateixa per convertir-se en un aiguabarreig sense forma i sense cervell, amb residus folklòrics que hauran deixat de ser identitat honorable.

I si els *fatxes* d'esquerra (hereus dels pitjors totalitarismes), estimulats i secundats pels *fatxes* espanyols (hereus d'un imperialisme fracassat i en vies d'extinció), ens diuen "racistes" per pintar-nos el rostre i camuflar-nos dins la cara oculta de la lluna, nosaltres responem: "estem negres d'aguantar tants bwanes".

CATALANS I DEL MÓN

Gener 2019. *Diari Gran del Catalanisme*.

Vivim un procés d'alliberament nacional eufèmic. De procés, molt, d'alliberament, presumpte, i de nacional, ai! tabú. I encara més el sentiment nacionalista que l'hauria d'enlairar. El nacionalisme és un motor potentíssim –no és pas l'únic– que ha servit a molts pobles del segle XIX (el segle dels nacionalismes) i XX (el de la prostitució d'aquest concepte) per poder guanyar la seva llibertat i poder construir nous –o reconstruir-ne d'antics– estats independents a Europa i al món. La llista és llarguíssima. Però, ai làs! que alguns estats amb la intenció de mantenir o d'escampar els seus dominis sobre altres pobles i nacions van segrestar aquest concepte polític –el nacionalisme– per justificar allò que era i és simple i pur imperialisme. N'han amalgamat els conceptes, han abusat del nacionalisme, li han donat un sentit bastard i l'han denigrat com a consigna de genocides (recordeu, aquí, *los nacionales*). Molt a prop nostre, PP, C's, PSOE i el nounat VOX apel·len a la unitat d'una nació que mai no ha existit, perquè la nació significa

reunió natural d'homes, i no submissió de pobles que no s'hi senten part. Per mantenir unit el seu estat –que no nació– ressusciten velles consignes del feixisme transvestit de nacionalisme (*una, grande, libre*) en un exercici de nou imperialisme pancastellà sense cap ni una proposta nova o engrescadora (el quimèric federalisme ja porta més de segle i mig enterrat).

Catalunya sí és una nació de dret natural, consolidada en el temps, tot i que molt feble políticament i en procés demogràfic de dissolució. Sovint sembla una platja, que conté els elements de l'antiga formació geològica, però no pas la cohesió d'una estructura sòlida i resistent (tot i l'endurança demostrada davant els embats de la violència hispana i la saturació dels "materials" d'al·luvió). Hi ha un esperit català, una manera de ser en el món, i un reconeixement intern i de cara enfora que sovint és un plany per allò que esllangueix. En els darrers anys s'han perdut coses, però se n'han guanyat d'altres gràcies als esporàdics episodis de relativa llibertat i de mínima democràcia interna. Tanmateix, els embats regulars de les "ponentades" impedeixen, tant com poden, la consolidació d'un model de país que segueix tots els estàndards del món més civilitzat. Cada cop més el garbí (sudoest) erosiona i socarra l'acció cristal·litzadora de les forces internes, retardant constantment l'eclosió d'una nova Renaixença.

El sentiment nacional recuperat a partir dels esdeveniments dels darrers anys s'amaga púdicament sota eslògans més al gust del catalans no-catalanistes: "Fem república", "volem decidir", "ampliar la base", "va de democràcia, no d'independència"... Això demostra no tant la falta d'adhesió popular a la idea d'independència, sinó que els executius d'aquest moviment no hi creuen, no ho veuen clar, s'estimen més posar-se de cantó que no pas plantejar la batalla de les idees obertament, als partits i als mitjans, a les aules o mobilitzant el carrer com a única força real a l'abast, sense complexes, il·lustrant la gent sobre la terminologia política i la manera d'enfrontar els enormes mitjans que pot mobilitzar en contra l'estat hispanocastellà.

Però a alguns els costa molt; tantes dècades blasmant del "nacionalisme" català, perquè s'identificava amb la gent de Pujol (d'aquí

la guerra oberta contra ell i la seva família, primer per part dels socialistes catalans i ara de tot l'aparell estatal) i ara han vist que el futur era nacionalista (quin disgust dialèctic!). Sí, perquè les seves calculadores marxistes, popperianes i globalitzadores no computaven un esclat dels nacionalismes reprimits. Hem tingut Euskalherria, Escòcia, vam tenir el pet de Iugoslàvia, ara Catalunya no sembla que hagi de recular... no entenen, els cervells grisos dels vells estats absolutistes, que la història no té aturador? Fukuyama els va vendre la moto i s'han quedat allà clavats, gripats: als falsos estats-nació la bugia els fa la perla. Però segueixen cercant mil-i-un subterfugis per seguir fugint d'estudi.

No refien de la posició de Trump, el del tupé daurat, que podria demostrar qui mana fent que Europa endreci bé la seva habitació, perquè si no podria tornar a ser un cau d'il·lusa neorussificació (la revenja dels sovietistes frustrats). O desvien la feina urgent de la reforma dels estats en clau nacional potenciant la dramàtica romeria de pasteres que ens envien els criminals reis negres i marrons del continent que un dia fou verge i avui és can Pixa. Molts neoindependentistes de tota la vida (posats a ballar al so que ara sona) proven una mena de nacionalisme localista i provincià tancant al seu voltant cercles d'acer que mantinguin a distància qualsevol raó o veritat procedent del convergentisme, per a ells l'autèntica bèstia negra, perquè ho van mamar de joves i encara no els ha passat la ressaca. Objectiu que cal abatre amb les informacions falses que proporcionen als gàngsters de la *Villa y Corte*: polítics, policies, jutges i mentiders a sou dels grans mitjans.

El 1917, en plena època de la Mancomunitat, Josep Maria Capdevila, olotí i catòlic intel·ligent, ja avisava d'aquesta evasió d'energies que ens feia ser platja i no pas roca enmig d'un món d'estats-imperis camuflats de falses nacions: «la nostra actuació ha de ser francament nacionalista. Res de reclusió, res de provincianisme, res de localisme pintoresc. Adhesió viva a la nació, col·laboració a la labor nacional, contribució a totes les manifestacions nacionals i a ses disciplines diverses. Intensificació i divulgació de la cultura, advocació i labor per a

la formació entre nosaltres de ciutadans actius i competents que, alhora que treballin per sa dignificació i prosperitat, augmentin la dignificació i prosperitat de Catalunya en conjunt.». Si tots els pobles del món pensessin així, el conjunt global de la humanitat arribaria al nivell somiat per la filantropia. Cuidant les teves coses seràs exemple de com el món podria ser un lloc de pas prou decent per a tota vida. Potser els "globalitzadors" haurien de passar una temporada a casa nostra, i prendre apunts.

EL SOMNI: VIDA DINS LA MORT

Febrer 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Pot haver-hi vida després de la mort? I tant, la vida dels vius recrea, en la imaginació i en el somni, la presència i el moviment d'allò que un dia va existir en el món que habitem els vivents. L'àmbit de la vida immaterial per excel·lència és el pensament, la consciència inaprehensible de les nostres imatges mentals. Però, encara més que això, la vida torna, ingràvida, a la regió dels somnis cada cop que hom tanca els ulls i abandona per uns instants, per unes hores, el procés temporal del mon "real" que s'esdevé davant la mirada física.

Quina és l'autèntica realitat? la de les coses que vivim, o aquella que transcorre sense les regles racionals de la vigília, creant imatges, situacions i sensacions que són projeccions del cervell, però que

semblen tan o més reals que aquelles que percebem amb els sentits del cos durant la vetlla?

A "El somni del taxidermista", el mural de Javier Garcés, que es pot visitar al Museu Darder de Banyoles fins el 22 d'abril, el joc de realitats aparents és doble. No hi ha vida orgànica, però és ple de vida en el sentit complet de l'existència humana: és el somni, que dóna vida al seu dibuix, i és la figura inert de les peces dissecades que aporta l'objecte del qual neix el seu treball. Durant vuit mesos Garcés va acudir al taller del taxidermista Salvador Pérez de Cassà de la Selva i al museu banyolí per realitzar les còpies del natural inert en paper de gran format, dibuixant els animals estàtics amb llapis de colors. La col·lecció d'animals recreats de Banyoles es deu a Francesc Darder i Llimona (1851-1918), amb la qual es va obrir el museu el 1916. Ell mateix fou el fundador del Zoològic de Barcelona, la seva ciutat, i el creador d'una "indústria" de figures naturalitzades elaborades amb una cura extraordinària per especialistes de nivell mundial, que es van escampar per tota la península. Aquesta mena d'escultures realistes es considerava un bon mitjà per al coneixement pedagògic de la fauna o, simplement, un element decoratiu impactant que, poc a poc, el gust i la moda van acabar per considerar decadents. O era per por de veure reviscudes les feres en els somnis de ments impressionables?

Qui visiti el mural dibuixat té dos plaers a l'abast, dues maneres d'admirar la vida recreada a partir de la naturalesa morta. D'una banda, les figures tridimensionals dels animals retratats: mamífers, rèptils, peixos, aus en la seva aparença real, però momificada, amb una naturalització magistral i, la majoria, molt ben conservades. L'observador pot aprehendre cada tret, el gest, la pell i la ploma amb la possibilitat de captar l'instant congelat més que no pas a través de la fotografia o de la imatge en moviment. El caràcter de cada animal viu, immanent, en cadascuna de les peces, i obre la porta a la seva segona reanimació: el dibuix d'en Garcés.

Les bèsties cobren nova vida a través dels nostres ulls i el cervell en percep l'acció simulada, onírica. L'artesà –el taxidermista– ha fet la seva feina amb l'epidermis, els ossos, la cola i el pinzell. La matè-

ria adquireix màgia a través del punt que va més enllà de la simple forma modelada per la destresa mecànica. La peça no es mou, però recupera un xic de la seva ànima, allò que la va animar quan era animal i prou. Però és la nostra ànima qui li confereix totes les qualitats perdudes. Nosaltres posem allò que ja no hi és, però que roman en la regió de les idees, igual que fem davant de qualsevol obra d'art que commou o suggereix. És un artista, l'artesà? Sí, en la mesura que sap concretar en les seves mans el punt d'espiritualitat que demana el treball que realitza.

És més artista aquell que es dedica a fer objectes no-utilitaris, al contrari del que fa l'artesà? Sens dubte que la seva feina, molt més difícil de vendre que no pas la d'un oller o la de qui repuja cuirs, va directament a la qüestió de la commoció anímica, i per això cal cercar infatigablement la connexió amb l'esperit del món, del temps i del poble. Un esperit sempre mutable, en constant progressió –de vegades vers el passat– i molt difícil de sintonitzar. D'aquí ve que l'artista sovint no viu, no pensa i no treballa com la resta de persones. D'aquí, de vegades, la marginació i el contrapunt, la solitud voluntària i el treball a contracorrent, perquè l'artista cerca les portes d'altres dimensions menys profanes a altres cels, a altres glòries, a altres seguretats que mai no són d'abast material. I si l'artista un dia aconsegueix entrar a la incerta glòria del paradís burgès és molt possible que esdevingui artesà, productor en sèrie de motius banals. Allà quedarà el seu neguit existencial que l'impedirà donar forma a allò inefable, el seu esperit fart esdevindrà el d'un artesà a qui les pròpies forces o el signe del seu temps, del seu món, han tallat les ales. I encara prou si li queda el gust per l'artesania i no davalla un grau més com a dissenyador industrial d'objectes en massa.

Javier Garcés fa servir els llapis de colors fins que ja no queda fusta per on agafar-los. El seu exercici en dibuixar animals inerts del Museu Darder i de la botiga de Salvador Pérez són una mostra de capacitat tècnica, on aporta sentit a uns models de no-vida feta il·lusió («error de percepció, de judici o raonament provocat per una aparença»), però també esdevenen, sobre tot, la geografia d'un món no explo-

rat per ell fins aleshores i dels quals n'ha deixat constància cartogràfica sobre paper, ingràvids en l'espai blanc, i resseguint amb amorosa morositat cada contorn i cada textura. Uns dibuixos amb voluntat plàstica, però també amb un respecte i consideració –per allò que foren aquells éssers un dia vius– que li valdrien el reconeixement de Sant Francesc d'Assís, amic dels animals, i de Sant Antoni de Pàdua, que predicava als peixos amb paraules que ells ja coneixien per instint.

MAGNICIDI

Febrer 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

«La formación del Estado en virtud de un contrato es una imposición contraria a los datos históricos. Ni tampoco sería posible la formación de un Estado a manera de una sociedad convencional tomando a hombres de diferentes pueblos, pues siempre la unidad nacional ha de ser su base. La existencia de un Estado que abrace diferentes pueblos no contradice nuestro aserto. En tal caso acontece que uno de los pueblos que forma el Estado absorbe a los demás, o bien que los diferentes pueblos que forman el Estado tienen mucha afinidad entre sí y se funden en una sociedad unida, en una nueva unidad. Fuera de estos dos casos existe una reunión de elementos discordantes y la unidad del Estado es meramente nominal.»

Aquesta cita pertany als apunts que dictava el professor Francesc Xavier Llorens i Barba, potser la ment catalana més privilegiada del seu temps, als alumnes de filosofia durant el curs de 1855 a la Universitat de Barcelona. Van ser uns mesos de relativa obertura i llibertat de càtedra fins que tornà el plom dels moderats, falsament liberals i, en tot cas, amb grans tendències absolutistes.

Què volia dir Llorens als seus alumnes? 1.- que una constitució no fa un Estat, que tampoc es pot fer obligant a viure junts homes de diferents pobles, 2.- que Estats amb diferents pobles (plurinacionals)

solament poden reeixir per l'absorció d'un d'ells respecte els altres i 3.- que si no passa això, si els elements són molt diferents, la unitat és fictícia, de nom, però no pas real. I afegim nosaltres: sempre toparan els absorbidors contra aquells que es vol absorbir. Més de segle i mig i encara no s'ha après la lliçó, que era ben premonitòria i previsible. Llorens, un savi desconegut en un país en què cada generació es pensa que és el súmmum.

Avui tot es concentra en un punt: la constitució de 1978. I sembla ser que els defensors dels nostres presos polítics no hi pensen dir ni piu. Concentrats, sembla ser, en entomar el cop tan suaument com sigui possible, mirant de desmuntar les acusacions de rebel·lió, violència i sedició, semblen donar per bona la revenja que ja fa un any que els aplica l'oligarquia espanyola contra la seva llibertat, família i patrimoni.

Deixaran escapar una ocasió extraordinària, com potser mai més no tindran, de posar sobre la taula, a la vista de tot el país i alguna part del món civilitzat, les vergonyes del sistema constitucional espanyol vigent des de desembre de 1978. Passaran per alt les irregularitats de les eleccions de juny de 1977, que farien aparèixer com a nul·la i il·legítima la constitució que s'està usant per rebregar-los a ells i a tot el país. Una constitució aprovada per unes corts que NO eren constituents, on no hi van poder concórrer partits com ERC, que era il·legal encara el dia de les eleccions; amb milers d'exiliats sense poder participar-hi; amb quaranta-un senadors designats a dit per un rei que trià el dictador també a dit.

Caldria aprofitar les sessions del judici polític per provocar el magnicidi de la falsa Carta Magna en les consciències dels espanyols, que es pensen que tenen la pedra filosofal en matèria legal i allò que tenen és una revisió de les *Leyes Fundamentales del Movimiento*: un moviment imperial més que no pas nacional, perquè si Espanya fos una nació (que no ho és), no li haurien sorgit nacionalismes des del segle XIX; a cap nació que tingui cohesió interna li sorgeixen reaccions separatistes. Per això els polítics espanyols s'hi han esmerçat tant, i s'hi

esmercen, mirant de culminar l'obra d'imposició forçada iniciada per l'absolutisme borbònic d'ençà 1714.

Cal aprofitar el judici d'estil estalinista no pas per cercar la simpatia i la compassió com fa el vicepresident Junqueras, a qui solament li falta pujar a l'estrada a besar la bandera dels "nacionales", sinó per posar els espanyols davant l'evidència que tenen una constitució de caire totalitari, quant a la qüestió territorial es refereix (per no parlar dels poders omnímodes que pot assumir el rei), i que seguirà sent causa de futurs enfrontaments.

Unes topades que es repetiran molt més aviat del que ells es pensen, perquè els catalans no som bèsties de bon domesticar. O ja no. Si la resposta espanyola –amb l'aquiescència de tot el seu espectre polític– ha de ser negar el dret d'autodeterminació amb contumàcia, a base de violència, de judicis ideològics, amb el comodí constitucional i l'empresonament d'aquells que es belluguen per la llibertat en representació de la majoria del poble, poden estar segurs que mai més no tindran estabilitat, i que hauran de governar sempre a la defensiva i en contra de Catalunya, com és el seu costum, però amb Catalunya en contra, cosa que encara no coneixen.

El dret d'autodeterminació, reconegut internacionalment després de la Primera Guerra Mundial, buscava, precisament, el reconeixement i l'existència dels nous estats del món sorgits de la descolonització per tal que això es pogués fer de manera pacífica. No deixar alternatives polítiques a un assumpte de tanta transcendència, que no té marxa enrere, és una greu temeritat, una crida a l'enfrontament que no només desestabilitzarà Espanya, sinó que, de retruc, també rebrà Europa. Si la UE no pot ser o no vol ser una influència assenyada sobre la part que té la força armada en aquest conflicte, també en sortirà perjudicada: el Brexit pot haver estat tan sols una avançada de futur. La UE té un taló d'Aquil·les: les nacions enquistades i oprimides dins d'estats plurinacionals provinents de l'absolutisme del segle XVIII. Un examen que no sembla que hagi d'aprovar i que l'afebleix molt, perquè és font de desequilibri territorial i d'euroescepticisme.

Cal aprofitar el judici als nostres presos per assajar un magnicidi que ens alliberi de la constant espasa de Dàmocles que és la constitució de la por. Es va vendre com: o constitució o seguir amb la dictadura en mans del rei, per això aquella el situa més enllà de l'abast de la justícia. No es pot demanar un escenari nou amb una llei fonamental bastarda, filla de les urgències per falcar els principis franquistes que cercaven, per damunt de tot, mantenir unit allò que, ja es veia, esclataria tard o d'hora. De la mateixa manera que no es pot demanar magnanimitat ni mediació a una corona on la bastardia és tradició. I si no, que es facin proves d'ADN, que riurem força, perquè ni aquesta constitució és democràtica, ni aquests borbons passarien les proves de paternitat.

SERRA I MORET I EL SOCIALISME ACOMPLEXAT

Març 2019. *Diari Gran del Sobiranisme.*

El segle XX, gràcies als occidentals, ha estat segurament el més tètric i horrorós de tota la història de la humanitat. També el que ha proporcionat més andròmines tècniques per allargar la vida i millorar el confort d'una bona part de la gent. Van marxar els déus esporuguits, però arribaren els titans amb els seus treballs de construcció/destrucció.

El daltabaix –respecte als temps anteriors– causats per la industrialització, la urbanització desenfrenada i l'explosió demogràfica han deixat el món irreconeixible. Sovint en un estat deplorable. El vell ordre engendrava (no moria) noves estructures polítiques, apareixien les masses heterogènies i la necessitat de conduir-les segon diferents metodologies: la llibertat del campi qui pugui, la democràcia de mani qui més encaterini o diverses formes de dictadura: la militar, la socialista de les *elits proletàries* o les que es fonamentaven en el sentiment nacional.

El mercat de les noves idees sociopolítiques ha quedat ben abastat d'opcions, alternatives i mistificacions. Una de les que han adquirit més èxit pràctic, malgrat basar-se en *collages* de diverses procedències, ha estat la socialdemocràcia forjada a finals del segle XIX, sobre tot a Alemanya, pels crítics que refusaven l'ascens revolucionari

al poder i l'exercici de la dictadura proletària. Creixé a l'hora que la democràcia cristiana i el socialcristianisme, i en conjunt van ser les alternatives reeixides, un cop els americans van ajudar els europeus (però no pas als nostres avis) a deslliurar-se dels ramats de zombies fascio-nazis. No, els nostres avis es van haver d'empassar gairebé quaranta anys de dictadura i nosaltres, encara, n'estem patint les conseqüències.

A Catalunya la concreció del pensament socialista va aparèixer el 1923 amb la Unió Socialista de Catalunya en el mateix any que s'establia la primera dictadura militar del segle a l'estat. Serra i Moret i Rafael Campalans foren els principals impulsors del partit, que sorgia com escissió del PSOE, dins del qual van fer reconèixer el fet plurinacional espanyol, però sense que això impliqués desviar-se de la dinàmica centralista i autoritària tradicional. Era gent que havia llegit alguns textos del més conegut dels economistes del segle XIX, Karl Marx, autoconsiderat com un socialista científic, malgrat que l'experiència hagi demostrat que algunes de les seves fórmules eren, com a mínim, poc fiables, pel fet que la matèria humana no es comporta sempre de manera previsible, com una mercaderia qualsevol.

Les principals qüestions d'Europa en aquell primer terç de segle eren dues: la social i la nacional; l'àmbit polític dels estats i la necessària cura del benestar en un sistema econòmic –el capitalista– altament voluble i insegur per als estrats socials menys afavorits. I aquests, podem dir, que són els camps de treball del pensament de Manuel Serra i Moret (Vic 1884 – Perpinyà 1963) i, en definitiva, de tot ésser pensant que no es pogués permetre el luxe de viure en una arcàdia o en una torre de vidre. Serra, per cert, procedia de la Unió Catalanista, de caire republicà però declaradament nacionalista. Com que a l'àmbit mental d'aquest primer catalanisme li costava superava el de la petita burgesia, calia trobar paraules més potents i estimulants dins dels corrents d'esquerres per engrescar les masses, objecte principal de la política del segle XX.

El que a mi, subjectivament, m'ha interessat a l'hora de visitar alguns dels escrits de Serra ha estat indagar quin paper conservava en

ell, i amb ell el moviment socialista genuïnament català, la pugna nacional que Catalunya mantenia amb l'Estat espanyol des de feia cent anys (per no dir des de 1714). Quina fou la posició en una brega que la nostra generació ha ressuscitat de forma tan decidida com inesperada. Prou sabem la relació del catalanisme amb els socialistes i els comunistes (PSC i PSUC) en els anys de la transició: claudicació regionalista i, actualment, obertament antinacional. Però mirem una mica dins dels textos, tenint en compte que, tot espigolant, podem ser injustos perquè l'obra és gran i un totxo no fa tot l'edifici.

Abans de la guerra i de l'ensulsida republicana, que va escombrar aquella mica de Generalitat lluitada per Macià i els seus, un jove Manuel Serra escrivia amb entusiasme abrandat:

«Per a nosaltres el problema de Catalunya és un problema resolt en quant es relaciona amb les manifestacions de la seva personalitat. Som catalans i actuarem simplement com a socialistes catalans, exactament igual que si Catalunya fos independent. Ens confessem socialistes, i aplicant aquest principi a les coses de Catalunya ens proclamen socialistes catalans i a la vegada els primers defensors de la Independència de Catalunya.»

Socialistes, els primers defensors de la independència de Catalunya, però rivals d'aquells que es declaraven "nacionalistes catalans" en la cursa per obtenir els favors del *poble*. Competicions en una societat com la catalana que tenia totes les aspiracions i condicions per a esdevenir exemple de funcionament democràtic, si els "pronunciamientos" i les bombes "anarquistes" no ho destorbaven. El socialisme és un moviment internacionalista que promou la germanor i l'harmonia (si fa no fa com l'Església catòlica, un altre tema és que es faci bé o que sigui possible). Però el cas és que el món no és homogeni, i d'idees universals n'hi ha moltes, i en el seu desplegament, sempre acaben xocant les unes contra les altres. No s'ha donat mai, un socialisme universal, ni tan sols un capitalisme universal, tan sols projectes filantròpics com els Drets Humans. I el que sí que és cert és que hi ha cultures i nacions diverses, diferents pobles amb maneres de governar-se pròpies, no idèntiques. I també és cert que hi ha pobles i nacions que tendeixen a dominar i parasitar les poblacions veïnes, i fins i tot ultrama-

rines. Malament anirem si hem d'insistir i escarrassar-nos a demostrar que el dret dels pobles i nacions a viure en llibertat, a no ser sotmesos a poders forasters, és en el mateix nivell i categoria que el dret a la vida, a la llibertat i a la dignitat dels individus. Perquè les nacions són la suma d'individus amb característiques similars (mai idèntiques) que estan disposats a governar-se i decidir el seu present i a projectar el seu futur.

Doncs bé, la defensa del dret de les nacions (grups de gran afinitat, identificats, sobre tot, per utilitzar una llengua pròpia) és una actitud *nacionalista*. Sí, així, subratllat, ni que faci a algú mal als ulls. El *nacionalisme* pot ser un programa més dels molts que pot emmagatzemar un cervell normal. De la mateixa manera que som una mica (o molt) cristians per la formació moral conscient o inconscient rebuda, igual que podem ser feministes, acollidoristes, més o menys comunistes, èticament anarquistes i resignadament tolerants (i beneficiaris) del capitalisme menys ferotge, també som, malgrat que no agradi la paraula a molts, *nacionalistes* en la mesura que defensem la llibertat de la nostra nació i de la nostra gent. Precisament la llibertat *nacional* busca poder garantir la dels individus, sense haver d'aguantar el proxenetisme de militars, jutges o policies cavernaris. És per això, que ahir i avui, la reticència al *nacionalisme*, quan la realitat ens posa davant de la cara que la seva fal·lera no era errada, és un més dels errors en què ha caigut el "materialisme històric", a causa d'una falsa dialèctica on l'analitzador només s'escolta a sí mateix. Així, Serra, que s'havia considerat independentista, va marcant distàncies per tal de marcar distàncies amb el concepte maleït:

«La Unió Socialista de Catalunya és, i no aspira a ésser altra cosa que, la fracció catalana del socialisme universal... Ens ofendrà aquell que ens digui nacionalistes catalans. No. Nosaltres no som nacionalistes. Som catalans, i per tant socialistes catalans; com a catalans, socialistes, i com a socialistes, catalans.»

Errors de càlcul, sectarismes electorals, la pilota als núvols a barraca buida. L'enemic d'un socialista, que vol més igualtat, no és el nacionalista, que vol la llibertat del poble i de la gent. L'enemic és l'imperialista, qui es comporta com invasor. Ells són els causants de la

majoria de les guerres i els garants de la desigualtat fomentada per sotmetre els pobles. L'enemic no és pas el nacionalista que defensa el seu país. A més, el nacionalisme és un component ideològic que ni té per què ser excloent, ni té per què ser continu: es manté en funcions mentre la llibertat nacional sigui amenaçada o perduda, després deixa pas al desplegament cultural i vital de la societat.

Un nacionalista que vol imposar dictadures o ocupacions no ho és, és un simple imperialista, un tirà, com ho són encara els postsoviètics a Ucraïna i a altres llocs, o com ho són els xinesos al Tibet, per citar dos exemples dels rengles "socialistes". En Serra i Moret, les contradiccions abunden, i són mostra de la incoherència d'un moviment que, pel fet de voler navegar tot sol, va fer ziga-zagues fins a ser engolit novament pel socialisme espanyol de caire hegemònic. A *Reflexions sobre el demà de Catalunya* (1951), ja exiliat, carrega contra el catalanisme catòlic perquè no s'adaptava a la "realitat social" mutable, però lloava Enric Prat de la Riba, artífex de la Mancomunitat, exemple d'eficiència i mobilització de les forces de la nació, articulador polític de progrés i d'equilibri territorial... potser es descuidava que Prat de la Riba era un polític conservador i catòlic, i de la Lliga! però català de ferro colat. Més endavant fa burla del «separatisme cridaner» d'Estat Català, aquell que va propiciar la proclamació, en la veu de Francesc Macià, de la República Catalana, que quedaria ofegada en el bressol a les poques hores gràcies al sector "obrerista" de Companys dins d'ERC i a d'altres polítics socialistes catalans i espanyols. En els moments decisius, i potser per la inexperiència de tants segles, els polítics catalans, desconfiant del seu poble, corren als braços dels "germans espanyols" per tal que els treguin les castanyes del foc. Perquè el poble és com un drac.

A l'hora de la veritat, el socialisme català sempre ha acabat diluït. Socialisme, comunisme i, encara més, l'anarquisme, han format grans filosofies utòpiques que menystenen la realitat de les diferències entre els pobles, cosa que no empobreix, sinó que fa part substancial de la naturalesa humana: les diverses nacionalitats. Un dels darrers opuscles de Serra i Moret fou la *Crida a la joventut catalana* (1957) una mena de pas del relleu a les noves generacions que haurien de viure i

negociar el postfranquisme. A la manera dels discursos fejocistes (joventuts cristianes durant la República), afalaga el jovent pel fet de ser jove (cosa biològica, no pas meritòria) i s'arriba a referir a la «llum divina que no es consumeix ni s'esgota». Excita el seu sentiment catalanista, però sense arribar al llindar del nacionalisme, bèstia negra de la barraca marxista. Així, la «lluita per la llibertat» esdevé un objectiu difús, que es pot omplir fàcilment de tota mena de causes filantròpiques, caritatives, però no la de donar cos al dret d'autodeterminació, que cita en alguna ocasió, però de passada, com van fer després els partits catalans d'arrel marxista i d'obediència hispana. Per assegurar-se'n, exhorta el jovent a la no-violència, a no ser uns «pithecanthropus erectus», a refiar de la benignitat dels avenços de la ciència i de la tècnica, de la millora de la condició obrera i a sentir-se part d'Europa. També destacava el paper de la Unió Soviètica i la proposava com a model d'igualtat, de capacitat del proletariat per superar el capitalisme, perquè en aquells anys posteriors a la derrota de l'Alemanya nazi, l'URSS seduïa, i molt, els intel·lectuals que només coneixien una part de la història.

Quant al socialisme experimentat a Catalunya i Espanya, les idees de Serra i Moret o de Campalans –que no eren seves, sinó manllevades de la II Internacional– es van anar aplicant a Espanya a partir de la II República i de la política social –escadussera i mísera– del franquisme. Després de la II Guerra Mundial, els governs socialistes i democristians van compensar la població establint els "estats del benestar" per contrarestar la propaganda de les suposades excel·lències comunistes. Quant a la qüestió nacional, a Catalunya, sabem prou bé com està, i en quin bàndol són les diferents famílies "socialistes", esdevingudes monàrquiques per la gràcia de la transició. A falta del retruc popular, amb una part de la dirigència política empresonada o a l'exili, el procés nacional català –sense *nacionalistes*– s'assembla a la cervesa sense alcohol, que ho sembla i no ho és. I com que el "procés" sembla aturat i s'ha demostrat molt perillós, la manera de mantenir la bicicleta en marxa és, ara, mirar de ressuscitar el mort de la República espanyola. Serra i Moret estaria content: amb una mica d'igualtat, qui necessita llibertat? Com que el nacionalisme sembla que

embruta, millor no brandar-ho: deixem que ho segueixin fent aquells que ens extorqueixen i reprimeixen, els fills i néts dels falsos "nacionales" (falsos perquè Espanya no ha estat mai una nació) entestats a conservar les darreres escorrialles de l'imperi.

EL DRET i/o LA FORÇA

Abril 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Hi ha les raons de l'intel·lecte i les raons de la vida. Hi ha explicacions molt convincents sobre les coses i els fets, però després hi ha les certeses inexorables d'allò que és per naturalesa i per instint, i que sempre són més properes a la "veritat".

La política dels sistemes, de les lleis i de les constitucions, en l'època contemporània, pertanyen a aquest món de conceptes racionals i morals... però aquests sempre amaguen o dissimulen la realitat fàctica de les coses. La guerra és la gran creadora de dominis i dependències. Mai la situació política varia sense violència. Mai una descolonització sense derrota, mai una revolució sense rius de sang, mai una confederació sense defensar la llibertat respectiva amb les armes a la mà... o a l'armari. És dur però és així. Catalunya i Espanya no són Txecoslovàquia. Espanya no és la URSS en descomposició. Catalunya sempre ha estat un botí molt preuat que els catalans no hem sabut defensar. Bé per la força dels contraris, bé per les nostres pròpies divisions internes a causa de les manies de classe, de disgregació social o per l'acció nefasta d'ambicions personals. I així seguim.

Malgrat que l'agnosticisme i l'ateisme formen la majoria de les consciències, els catalans provenim d'un poble religiós: tan sols cal que ens posin davant una bona causa moral i ens abonem en massa: una marató caritativa; l'acolliment del poble africà a l'engròs, si ve en pastera i surt per la tele; la causa feminista malgrat que aquí són les dones les mestresses de les llars i del caràcter del marit i dels fills... Ens fem animalistes de la nit al dia i blasmem de la indústria alimentària, però excloem puces, polls, mosques i mosquits. Amb els vegetals, però, no tenim pietat, tot i que són igual que els animals i es belluguen; i ens fan pagar per una bossa de plàstic al súper, malgrat que tot el que comprem és plastificat...

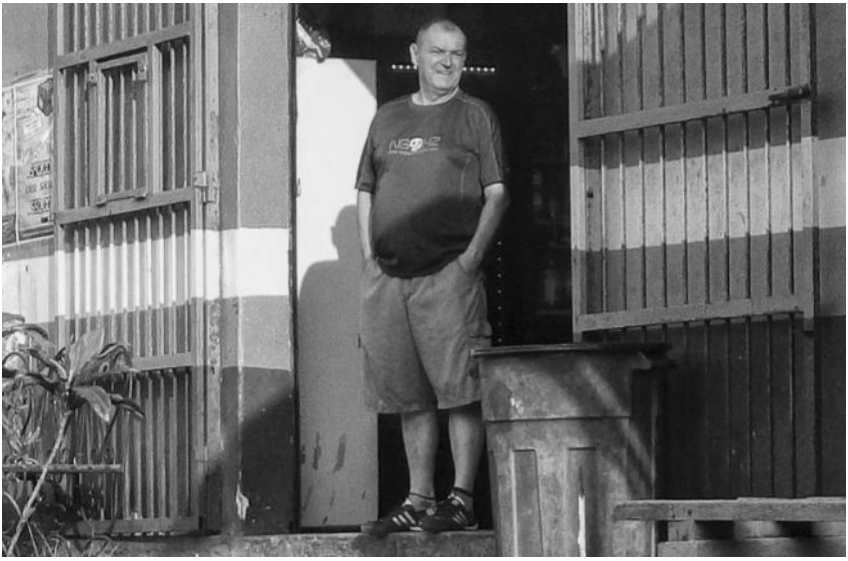
No som massa intel·ligents, excepte per fer diners, treballar i pagar impostos. O bé no unim la intel·ligència al valor heroic, i així mai es conquereix cap poder, cap llibertat col·lectiva. Volem que ens reconeguin la independència a punta de manifestacions. Els hem sorprès amb un referèndum organitzat en secret... o potser és que ens van deixar fer-lo? (el CNI és pertot) i així van poder justificar els cops descarregats sobre la gent i sobre els polítics. Ens coneixen, en el passat vam ser un poble guerrer i temut, però ara ja no. Som massa civilitzats. Permetries que el teu fill participés en una lluita d'alliberament? Estaries disposat/da a integrar-te voluntàriament en escamots de resistència? Posaries, per això, en perill el teu patrimoni, la teva llibertat, la teva comoditat o la teva vida o la dels teus? Doncs ja estem al cap del carrer. El mur és de pedra i molts pensaven que era de toves. Ells poden enviar gent a estomacar-te, a detenir-te, a regirar-te i tu no pots pujar dalt d'un cotxe per calmar una manifestació multitudinària. Ells poden enviar els seus escamots de malfactors uniformats... o de fatxendes, xoriços i violadors emparats per la justícia, que fan mal sense comprometre l'Estat.

Tu no tens cap poder perquè la teva nació no en té *cap*, tan sols alguns serveis administratius delegats. És l'enganyifa de la constitució i els estatuts a un poble derrotat i ignorant. Ni tu ni jo tindrem mai la dignitat de ciutadans d'un país lliure si no estem disposats, ara, a jugar fort, el tot pel tot, rics i pobres, assalariats i patrons. No obtindrem

res si no fem de la política una arma militar, i del poble la principal força de defensa i d'alliberament. Per això és precís configurar un Estat major coordinat, no sectari, per tal de pensar, organitzar i decidir les millors estratègies i mitjans contra un rival que no s'està de retòrcer les lleis per anihilar-nos com a corrent majoritari i insubmís. Ara han despertat el vell papu del feixisme per fer-nos por. I tots els partits espanyols corren a adaptar-se a la nova realitat creada: a recórrer als principis del franquisme. Contra la por que volen escampar, i que és feta de mòmies mortes, cal decisió, saber quan i com cal descarregar el cop contra els centres neuràlgics del poder imperialista.

DE JUANA CHAOS, ELS FATXES I STAKHANOV

Abril 2019. *Llibertat.cat.*

Quan es parla i s'escriu sobre els moviments de lluita armada a l'estat espanyol, mai es comença pel principi. Mai. Sempre s'entra directament a posar a la balança la carn morta i s'obvia olímpicament referir els orígens d'aital escorxador. Què van aparèixer per art de màgia l'EPOCA, Terra Lliure, l'ETA, els GRAPO, el FRAP i alguns altres? No. Tots ells van venir de la llavor sembrada l'1 d'abril de 1939 per les tropes antirepublicanes comandades pel general Franco. Llavor escampada i regada per l'Espanya falangista posterior, la dels bisbes satànics del nacionalcatolicisme, la dels 200.000 morts *posteriors* a la guerra. Un nombre exorbitant quan els feixistes espanyols ja havien guanyat als camps de batalla, un extermini amb intencions genocides: anorrear tota força contrària, tota oposició a través del terror.

Si comencem per aquí podem arribar a capir alguna cosa del que va venir després en forma de "torna" vers els carnissers i els seus

escamots d'afusellament. Però no tinc la intenció d'escriure cap text on s'expliqui allò que molts ja coneixen o haurien de conèixer, tampoc vull fer una apologia que em podria portar problemes legals, si és que això arribés a mans d'algun ase amb poder jurisdiccional. És que fa dies que em ronda que tot plegat potser acabarà portant-nos de nou –i potser en massa– cap als viaranys de l'acció i de la clandestinitat. He estat pensant en un personatge que es va fer famós fa onze anys per la seva dedicació intensa, gairebé industrial, a l'atac contra les forces militars i policials espanyoles: Iñaki de Juana Chaos. La sonoritat del nom, només, ja crea desassossec.

Iñaki, de fet, era fill d'un militar franquista i falangista. Mediocre en els estudis, de jove va ser de Fuerza Nueva i dugué una vida de pijo garrul·lo, que és el nivell dels pijos espanyols en general. És a dir, res a veure amb la imatge estereotipada de l'abertzale. Curiós, ben curiós. Entrà a l'Ertzaintza en una de les primeres promocions, es produí el robatori de dues-centes pistoles i travessà la muga: havia ingressat a l'ETA. És curiosa, capritxosa i imprevisible la metodologia de reclutament d'algunes organitzacions. Després tindria problemes amb la direcció quan decidí posar-se en vaga de fam en plenes negociacions d'alto el foc entre el govern espanyol i la direcció de l'organització armada. Però la seva productivitat entre 1985 i 1986 encapçalant l'escamot de Madrid fou stakhanovista: la tira d'objectius, el govern de González entre el sabre i la bomba. Si no es va desestabilitzar el règim del 78 llavors és perquè havia estat dissenyat (des de fora) per durar (i encara dura a base d'injustícia, presons i exilis). Fins el despatx del ministre de defensa, l'inefable espavilat Narcís Serra, va estar a pocs metres de rebre una granada antitanc.

Dóna molt que pensar, o no tant? que un fatxa acabi dedicant-se a provocar massacres, ni que sigui d'objectius militars involucrats directament en el conflicte. No, no és estrany que un fatxa faci feines de fatxa. De fatxes, n'hi ha molts, solament cal donar-los l'ocasió de manifestar-se: mireu avui com la calamitat moral del feixisme torna a rossegar Espanya a plena llum del dia. De fet, tinc per cert que la majoria de la gent porta un fatxa dins seu perquè, quan es tracta de so-

breviure, a un fatxa se'l combat amb les seves mateixes armes. Que li diguin als americans: Dresden, Frankfurt, Hiroshima... Si canviem la paraula "fatxa" per "violència", que són sinònimes, l'equació em segueix funcionant. El mal és que el mal sigui la dinàmica general, i que De Juana Chaos es dediqués a caçar per plaer, i no únicament per evitar que els senglars i els conills li facin malbé la collita de blat de moro o de pastanagues. Cal recordar sempre per què s'ha triat el mal, per què es venta un calbot a la criatura, per què un decideix la vida incerta i sobresaltada de la clandestinitat, i d'haver d'estar sempre en guàrdia. Estudiar la causa del mal pot conduir a la solució: vots per pistoles. Però i si no deixen votar? Cal renunciar a la llibertat individual i col·lectiva per la força de guerres passades?

En totes les organitzacions hi ha nivells, i les capacitats de cadascú el van situant en el lloc més escaient. No cal que els soldats siguin teòrics de la guerra, ni tan sols especialistes en el subministrament dels materials necessaris. El soldat pot ser una mica ruc i poc lletrat, però ha de saber fer la seva feina, que consisteix, bàsicament, en mantenir allunyat l'enemic o esbudellar-lo si insisteix en ocupar el teu territori. Aquest és el mèrit de De Juana, optimista fins a la psicosi, que demanava xampany al director de la presó quan es produïa algun atemptat especialment significatiu per a ell. No es va penedir mai de matar persones, perquè es considerava en guerra, i també ho devia considerar l'estat espanyol quan accedia a negociar treves i altos el foc definitius: l'estat, que havia hagut de lluitar contra ETA, acceptà moltes de les seves condicions per a la pau. Però no divaguem amb De Juana, que gosava avisar el jutge penitenciari de la seva presó que figurava a les llistes de futurs objectius de l'organització, no divaguem perquè sempre es parla de morts, de sang i de freixures, però els mitjans informatius sempre callen com putes el fet que tot plegat té un origen (ja ho hem dit: 1939), unes causes i una solució ben diàfana: la causa del conflicte armat entre la part del poble basc aixecada en armes i l'estat espanyol no és ni més ni menys que la d'exigir el reconeixement del dret d'autodeterminació d'Euskalherria (Euskadi i Nafarroa). I la solució, evidentment, seria (que no és encara) la satisfacció

d'aquest dret i exigència legítima en exercici de la decisió sobirana i democràtica del poble basc.

És evident que el final de la lluita armada no ha comportat el respecte a la solució política del conflicte basc. Igualment, el procés polític anàleg del poble català tampoc ha estat respectat. Alguns espanyols s'han tret un pes de sobre: van dient que l'ETA s'ha rendit, que ha guanyat l'estat, i que Catalunya s'ha apaivagat amb uns pocs anys de trena. L'error de càlcul dels dirigents (o ninots dels poders fàctics) pot ser dantesc per a ells. Han apostat per ocupar l'espai polític amb tres partits feixistes més un de bisexual, que també feixisteja quan cal, i un altre que enlaira de tant en tant la bandera republicana, però que tampoc es decanta per la solució democràtica dels conflictes català i basc. Els problemes no es resolen fent trampes, intervenint autonomies, espantant el personal amb articles de la constitució (el 8 i el títol II són més horripilants que el 155). Quan no es fa cas de la història, de les necessitats del present, fruit de la realitat dels pobles, hom s'aboca a la repetició dels mateixos errors. Avui no és 1936, Hitler i Mussolini no acoquinen Europa. L'alternativa al model angloescocès pot ser el desastre iugoslau. Les armes que no es tenen avui, poden fluir demà de ves a saber quines deus. Si torna a esclatar un conflicte armat en el territori constitucional espanyol de ben segur que l'estat tindrà prou forces per afrontar-ho, potser per sufocar-lo, però el que quedarà després de la pírrica victòria serà el mateix que li va quedar a Sèrbia: algunes victòries parcials i la cua entre cames al final de la matança.

A través dels mitjans d'atordiment públic, el poder espanyol ha carregat amb pólvora tots dos bàndols: el d'aquells que voldrien venir a anihilar-nos (¡A por ellos!) i el d'aquells a qui no importarà defensar la terra, la gent i la dignitat pels mitjans que sigui. El potencial de violència creix exponencialment a cada acte repressiu de l'estat. L'equilibri és ben fràgil quan la lluita és per la supervivència com a individus i com a poble (nació). La lluita per l'existència és la raó més forta de totes davant dels exterminadors de llengües i de cultures. Van dissenyar un sistema d'acord amb el testament de Franco i a mida per afrontar qualsevol intent de secessió. No hi ha vàlvula d'escapament,

la cosa pot acabar petant. Potser caldrà haver de posar els braços novament contra els fatxes per poder anar amb el cap alt la resta de les nostres vides. Potser cal ser gos des d'ara, com deia la cançó.

LIEBE FRAU MERKEL

Maig 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Benvolguda cancellera.

Aquests dies, coincidint amb la campanya per a les eleccions europees, he llegit que us preocupa prou l'auge dels "nacionalismes". A nosaltres, els catalans, també ens amoïna això: la reactivació dels "nacionalismes" d'alguns estats europeus contra el corrent irrefrenable dels pobles que portem segles lluitant per la llibertat, per no ser deglutits pels aparells administratius d'uns estats, controlats per nacions expansives, que ens han volgut dominar al llarg de la història i dels quals encara no ens hem pogut deslliurar o protegir amb els instruments de poder polític adients.

Frau Merkel, el "nacionalisme" no és ni bo ni dolent, depèn de com actuï. És com una febre simptomàtica que apareix quan alguna cosa no rutlla en el cos social dels pobles. El nacionalisme sorgit com a defensa i reacció davant la voluntat de domini imperialista, com ho va ser l'Imperi austríac davant la tendència unificadora de la Confederació Germànica, que acabaria derrotant l'absolutisme en la guerra aus-

troprussiana de 1866. Amb duresa, el seu predecessor, Bismarck, desbrossà el camí vers una Alemanya unida, sorgida del pensament nacionalista alemany basat en la cultura d'una llengua i d'uns interessos comuns. Fou dolent aquell nacionalisme? Sense ell encara no hi hauria un Estat alemany.

El nacionalisme ha estat el cisell d'Europa: Grècia, Bèlgica, Polònia, Alemanya, Itàlia, Irlanda, Romania, Bulgària, etc., etc., etc. Si encara hi ha nacionalismes vigents vol dir que hi ha pobles insatisfets que aspiren a la llibertat política, i és que sense aquesta llibertat Europa sempre patirà aquestes febrades i no podrà créixer internament ni equilibrar-se. Els actuals estats europeus també es mantenen "en forma" (segons expressió d'Oswald Spengler) gràcies a les dosis convenients de nacionalisme, de retroalimentació, de manteniment de les seves identitats i figures col·lectives, d'aglutinants interns. El miracle de resurrecció posterior al darrer gran daltabaix bèl·lic europeu s'ha basat, sobre tot, en l'economia, molt més que no pas en la política i el coneixement mutu dels pobles del Vell continent, i això ha creat unes estructures molt més fràgils del que sembla. Sense a penes autoritat exterior més enllà de l'OTAN i de "l'amic americà", Europa ja no és un actor geoestratègic, sinó un element passiu, una gran menjadora sense una política de migracions clara, administradora de caritat a nivell mundial i acollidora de tots els excedents de població de la terra, la receptora de la superpoblació que ella i tot Occident ha causat per la mala gestió de les descolonitzacions i l'aportació tecnològica sense contrapartides culturals. L'home modern ha donat les eines de creixement demogràfic a uns països on l'alta natalitat forma part de la mentalitat d'un model de vida on la mortalitat elevada regulava els excedents humans. Els occidentals ho hem anat corregint a través del control dels naixements. Però qui ha volgut implantar això a Àfrica i a altres països sense recursos per mantenir tanta gent? Fins ara, ningú. Els resultats són fefaents. Els efectes de les grans migracions sobre Europa o els Estats Units són a la vista: l'efecte antisolidari entre els pobles acollidors, per la desproporció que es comença a observar sobre

tot en alguns nuclis urbans on la convivència col·lapsa i ja s'apunta vers una nova onada de pensament racista i violent.

I això no és a causa de cap nacionalisme en els pobles europeus, sinó de la simple defensa del propi model cultural dins l'espai tradicional de la nació, cosa més biològica que no pas politològica. No es pot pas obligar la gent a renunciar a la seva manera de ser forjada durant segles i prou reeixida, malgrat les cesàries sagnants en cada nova etapa, perquè aquests patiments han fet els països i les nacions on avui vol venir a viure mig món. Si la superpoblació desbordada de països col·lapsats, de cultures inadequades a les necessitats de les seves poblacions, acaba ultrapassant les proporcions d'assimilació factibles –i el mestissatge relatiu– la societat acollidora, la que funciona, la que proporciona allò que no facilita la d'origen, entrarà en crisi, deixarà de funcionar per sí mateixa i quedarà a mercè de l'albir de les administracions estatals i dels grans poders inversors. La ma d'obra disponible i el nombre de consumidors farà que la gran economia segueixi rutllant, però Europa deixarà de ser ella, allà on els límits d'absorció quedin desbordats. París ja no serà París, ni Berlín tampoc. Tot serà similar a Bombai, el Caire o Islamabad. De fet, progressivament, ja passa això: Europa és qualsevol lloc del món massiu, còpies del tercer món, però d'Europa, no hi ha recanvis, enlloc. Que consti.

Massa dècades d'esquerranisme teòric ens han dut a l'autoodi, a nosaltres, a qui tothom vol copiar. Els errors de futur i l'anivellament per baix han portat barriades lletges, la subcultura televisiva i al fracàs de l'alienació nihilista. Tampoc el cristianisme ha filat més prim: el segle XX ha estat el del diable com cap altre, la creu, en el nostre estat, simbolitzà el suport moral als genocides i es mirà d'anorrear qualsevol rebrot d'amor a la terra i a la gent. Al món, marxistes i cristians han fomentat la proliferació humana fins a nivells absurds, creant problemes greus allà on hagués estat millor no ficar-hi massa les mans, perquè tota tecnologia no acompanyada de nous models culturals, acaba per degenerar en més misèria que quan l'home vivia d'acord amb les lleis de la naturalesa. Els catalans coneixem prou bé el problema de les migracions massives: sempre ens les causen els espanyols. O bé pro-

vocant l'exili de la nostra millor gent com al final de la darrera guerra, i abans, amb la derrota de 1714, o bé propiciant l'emigració massiva de gent del camp espanyol cap a les nostres viles i ciutats. Unes sotragades demogràfiques que fan que existim encara de pur miracle, perquè dins la nostra llengua hi portem un tarannà i un coneixement que ens fa rebrostar cada cop que hi ha una mica de bonança. Rebrostar nosaltres i també els veïns que ens instal·la el poder espanyol tan si volem com si no, i que dificulten molt la sedimentació general de la nostra cultura en el territori que ocupem, els catalans, des de fa tants o més segles que els alemanys els seus.

Frau Merkel, Catalunya és un país relativament pròsper, sempre ho ha estat, però els nostres "miracles" no ens arriben tan sols del cel, sinó de molt vinclar l'esquena, d'estudiar, de l'enginy i de molt estimar la nostra pàtria, malgrat les derrotes que la història ens ha fet patir. El nostre nacionalisme que és, essencialment, sempre cívic i pacífic, es va forjar com a reacció i defensa constructiva al militarisme absolutista, més conservador que liberal, hispanocastellà. El nacionalisme català ha estat un instrument modernitzador i social des de la Mancomunitat i la Generalitat republicana, metodologia que ha estat copiada pels espanyols per a millorar el seu estat arcaic i repressiu, però no prou. El nostre moviment nacional ha estat aturat violentament durant el segle XX per dos cops d'estat (Primo de Rivera, Franco) i novament escapçat recentment per haver convocat un referèndum d'autodeterminació on guanyà massivament l'opció sobiranista, prou que ho sabeu: és el cas que s'ha jutjat a Alemanya després d'haver detingut el nostre president Carles Puigdemont, a qui el poder espanyol vol empresonar sota l'acusació de rebel·lió. Senyora, si considerem el pensament i les obres del nacionalisme català haurem de reconèixer que ha estat i és un exemple per al món sobre com actuar per fer el mateix que han fet altres pobles al món: establir un estat propi i relacionar-se amb llibertat amb la resta d'estats. Ha estat i és un moviment polític, artístic, social i ètic del qual Europa hauria de prendre'n lliçó i mostra, com ho fa de les restes del nostre passat i de la

nostra arquitectura modernista: Gaudí era cristià fervent i un catalanista convençut, per tant, un home universal.

Europa és malalta d'imprevisió per no haver atès a la seva realitat plurinacional, i d'indigestió per no haver sabut establir un ritme adequat a la multiculturalitat filla de l'explosió demogràfica mundial. Es va sembrar malament i ara la collita és problemàtica. I, insisteixo, no confongui demagògicament els termes: el "nacionalisme" és un moviment de defensa i creació; de defensa contra els imperis invasors i de creació de les estructures estatals que tota nació precisa en un món fet d'estats. El nacionalisme totalitari sorgit al segle XX és una degeneració que té més a veure amb la voluntat d'establir imperis absolutistes que no pas nacions lliures. D'això, nosaltres, els catalans, estem nets. A Europa li fallen els fonaments, els carreus de la base no encaixen bé, alguns són massa grossos i ja es veu que no aguanten prou bé el pes del futur, mai no es podrà cobrir la volta de l'edifici perquè tot trontolla i trontollarà fins que les dovelles que formen les nacions, grans i petites, no s'acoblin amb la realitat harmònica que la història ha anat tallant al llarg dels segles. Europa no és de formigó ni es pot pretendre recrear-se en funció dels interessos dels vencedors de les darreres guerres. De la mateixa manera que la bipartició d'Alemanya era una aberració circumstancial, i que Alsàcia i Lorena un dia haurien de decidir a quina comunitat estatal volen pertànyer, Catalunya no ha pogut ser mai absorbida per Espanya, que és un estat, però que solament és una idea i no pas una nació. Catalunya és una "carpeta pendent" que pot ajudar a construir, o esdevenir un problema potencialment perillós per a tots.

Frau Merkel, Europa no és res més que les seves nacions, vives i en constant moviment. Demanem als alemanys el valor d'articular aquesta obra d'enginyeria humana que té, en els seus pobles, els principals elements d'articulació, perquè serà a favor del funcionament i consolidació de tot el conjunt. Proveu d'imposar la realitat de les nacions naturals contra els seus destructors i obtindreu harmonia. Era Herder que tenia raó, i no pas els uniformitzadors il·lustrats, que prou mal han fet a la humanitat. Si no s'actua a favor de la veritat diversa

dels pobles, de l'existència de les nacions i els seus drets, el nacionalisme reprimit podria convertir-se en un instrument antieuropeu de magnituds encara poc prospectades i tornar, un cop més, a la política exclusivament egoista de cada estat per separat. Senyora Merkel, Alemanya, que ha conegut totes les tendències de la política contemporània, ha d'imposar, per la diplomàcia, per la raó o per la pressió econòmica, el model confederal que ha permès renéixer Europa des de fa uns anys. Un model de lliure federació on les nacions presoneres puguin ser majors d'edat i corresponsables. La nació alemanya, amb la seva estructura federal, és un exemple per a la majoria d'estats europeus. L'encaix de les nacions europees estalviaria tensions, conclouria el període dels moviments nacionals i faria més racional, atractiva i versemblant una maquinària com la Unió Europea, que necessita no tan sols el greixatge de la solidaritat econòmica, sinó reestructurar-se en funció de la realitat dels seus pobles per evitar avaries importants com la que ha patit recentment amb el Brexit.

CONSELLS D'UN VELL GENERAL

Juny 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

El jovent descobreix una mica més de món cada dia. Tot és tan nou que li sembla que la veritat es desvetlla a cada pas sota els seus peus, a cada nova capacitat d'intervenció que se li desperta. Cada generació té pressa per empènyer la precedent a la residència d'avis i rebre l'herència per poder aplicar les noves/velles fórmules de la perfecció humana que cada nova tongada "s'inventa" de vell nou gràcies a les seves altes capacitats físiques i mentals, però que existeixen dins l'ambient des de fa mil·lennis: el jovent sempre acaba inventant la sopa d'all.

Avui dia la joventut s'allarga fins ben passada la seixantena. Hom no arriba mai a fer-se realment vell. No hi ha vells, solament gent

gran, de la tercera edat, i s'espera que es comportin com a joves, i fins com a mainada. Morir-se abans dels vuitanta és enterrar un jovencell immadur, una desgràcia: "encara era jove", dirà la nonagenària. Country, tallers de la memòria, viatges de l'IMSERSO, fer de cangurs als néts, iniciar noves relacions sentimentals... Caram, no els deixem fer-se vells! On són els vells? I encara manifestacions per la pensió que s'esmuny dits avall, manifestacions pels presos, encintar de groc el poble. Quina feinada stakhanovista! Com és possible que durin tant? Deu ser la recompensa per tota una vida treballant sense descans: és clar, no tenen ni temps de morir-se.

Vivim en una societat fàustica, eternament jove, ho volem tot i ara mateix. Fa vint anys hi havia quatre independentistes, percebuts per la majoria autonomista com uns il·luminats; ara n'hi ha molts més: resulta que els orats tenien més senderi... a la llarga. Ningú, pràcticament, va plànyer la mort i l'empresonament i les tortures d'alguns d'aquells joves enderiats de Terra Lliure que, segons el devenir dels fets en el temps, eren tan sols uns avançats al signe de la seva època, perquè, avui, uns dos milions de catalans van darrere els mateixos objectius. Ells mantenien encesa una flama moribunda mitjançant el càmping gas, la mateixa que avui s'ha convertit en foguera alimentada a partir de vots i de voluntat de ser. Antics joves accelerats que avui tothom saluda i vol tenir a l'agenda del mòbil, perquè segueixen mirant més enllà dels passos ja fets i, de fet, són tan incompresos avui com ho van ser ahir. Perquè tothom vol tenir raó, malgrat que no s'hagi estudiat a fons la lliçó.

Costa molt trobar un vell dels d'abans, que hagi convertit les vivències en experiència i els anys en base sòlida per al pensament i el consell. Costa trobar ancians no abocats a una juvenil demència televisiva. Però n'hi ha. Fa pocs dies, un d'ells em va deixar anar aquesta visió críptica sobre la situació del país, concebuda a partir del que havia viscut més que no pas per cap intuïció clara de futur: "Quan un exèrcit avança ràpidament i les primeres línies, en trobar poca resistència, acceleren el pas excessivament, es pot produir el perill de dislocar les comunicacions amb la rereguarda i les unitats que avancen més

lentament. La desconnexió entre els diversos cossos de l'exèrcit és extremadament perillosa. Queden sectors aïllats i l'enemic els pot encerclar i atacar fàcilment sense que elles puguin plantejar batalla: l'exèrcit sòlid ha quedat esmicolat".

En el terreny polític passa exactament igual. Si la guerra és la política per altres mitjans, també és cert que la política no deixa de ser una lluita cívica, una guerra de raons, paraules i vots (en una democràcia). Però cal tenir en compte que, en el cas català, el rival acumula segles d'experiència en els afers d'estat i que no escatima la guerra bruta contra tots els independentistes per aconseguir el seu principal objectiu: desarticular, desunir i disgregar les nostres forces. Així que caldria reflexionar que més que "partits", ara cal anar "units". L'energia de la joventut cal que sigui ben orientada pel coneixement dels qui tenen experiència reeixida en les bregues per mantenir el país dempeus, "en forma".

El XICLET DEL 3%

Juny 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Un dels fonaments pràctics de Joseph Goebbels, ministre de propaganda, educació i rentat de cervell del III Reich alemany, era que "una mentida, repetida mil vegades, esdevé veritat incontestable". Passa el mateix amb algunes "veritats" filosòfiques i científiques, que degudament endreçades passen a formar part de les "veritats" públiques que ningú no gosa posar en dubte si no vol ser atacat com a mentider, aixafaguitarres, com enemic de les veritats de què es dota el poble, fabricades per l'estat, per tal de seguir el rumb prefixat.

Amb el 3% de CiU passa un cas semblant: calia atacar el partit que exercí el poder a la nostra tribu duran vint-i-tres anys, i algú va sintetitzar la fórmula: CiU havia de ser el 3%, l'essència de la corrupció en un país on tothom mira de sucar. I el penjament va tenir èxit, i Pascual Maragall ho va proferir en seu parlamentària. I una bona part del poble ho va fer seu per conveniència o per la veracitat que les

ments ingènues pressuposen a tot allò que deixa anar l'aparell de televisió. I encara es fa servir ara com un roc contra convergents, pujolistes i descendents.

No importa que de la suposada trama no es trobés cap fil, que els intents per demostrar-la no anessin més enllà d'algun cas aïllat, com els que esquitxen els partits que poden fer us de pressupostos públics. En tot sistema d'administració, pública o privada, sempre hi ha algun grau de ronya, sempre es poden canviar bens i serveis a base de bescanvi de favors o de pagaments en negre i no és legal... però també estimula l'economia. I evita engruixir la força de l'estat que impedeix la democràcia i envia malfactors uniformats per castigar si goses votar allò que no et permeten.

No importa que la corrupció sistemàtica hagi afectat, sobre tot, al PP, a Espanya, i al PSC-PSOE a Catalunya. Ells mateixos són els grans divulgadors de la trama invisible del 3%, una trama que no es veu, però que es veu que deu existir... perquè ho diu la tele, sobre tot quan s'acosten eleccions i des que Jordi Pujol es va manifestar a favor de la independència de Catalunya, si això era el que volia la majoria del poble. El 3% és l'ungüent per evitar que s'escampi la malura... del catalanisme conservador, que és el que realment fa por a Madrid: les forces econòmiques, industrials i empresarials arromangades per desamarrar la part sana de "l'Imperi espanyol" que els queda. Per això cal atiar l'esquerra espanyolista: socialistes, comuns i no pocs republicans. Sabadell, Santa Coloma de Gramanet i altres poblacions han experimentat els efectes de la màquina extractiva socialista, amb una gran imaginació per recaptar il·legalment recursos adreçats als partits i a les butxaques particulars: un xiclet sobre el qual s'hi han assegut, però que no surt tant per pantalla, malgrat que els hagi provocat un desgast evident. Aquests casos acaben carregant sobre les esquenes de personatges concrets " no-bons" infiltrats entre els "bons partits de l'esquerra", és clar. Això no té pas el ressò del famós "3%", que sembla un reclam per vendre cotxes o per captar dipòsits bancaris. "3%", sona bé, una bona operació de màrqueting invers: "no votis els dolents". I ells què saben? Si no s'ha demostrat més que algun cas aïllat; per què

3%? Jo diria un 5%; qui paga 3 paga 5 si el negoci s'ho val. O un 7, que és número cabalístic. Ho podem estirar com un xiclet, no ve d'aquí. Vinga, números rodons, un 10% i no se'n parli més; per què? perquè ho dic jo. No sóc menys que en Maragall traient conills del barret. Un 10%, oi? Adjudicat!

En un país on la justícia es teatre del dolent, solament compten les "veritats" televisives, allò que surt a la pantalla i es repeteix fins que provoca basques. Per això, no va tenir gaire transcendència que Pasqual Maragall demanés perdó per la mentida goebbelsiana del 3%. El mal ja estava fet. Després vindrien el cas Palau i la relliscada d'Oriol Pujol amb l'adjudicació de les ITV, que tornarien a posar en pantalla la presumpta corrupció sistemàtica de l'antiga CDC (UDC ja s'havia cobert de glòria amb el "cas Treball"). La qüestió de l'herència pujoliana pertany més a l'estratègia de supervivència d'una família prou escarmentada que no pas a la voluntat de defraudar el pessic de la Hisenda imperial.

Aquests afers, no exclusius d'un partit, i de menys quantitat que altres suportats pels blasmadors, han estat aprofitats per torpedinar el catalanisme moderat i tornar-s'hi a escudellar. A qui interessa destruir políticament aquest sector social? Principalment als partits espanyolistes, perquè saben que sense la "burgesia catalana" (a qui voten molts milers d'assalariats) no hi haurà independència. I és des que CDC, Pujol i Mas es van decantar per aquesta opció que reclama la majoria de catalans, que ha començat el procés seriosament, i també el calvari de declaracions judicials, d'acusacions, de multes milionàries... i de linxament mediàtic. També en els nostres mitjans.

¿Qui més en treu partit de les acusacions de corrupció que cap jutjat no ha pogut demostrar en forma d'organització delictiva, tot i els registres, les detencions i les coaccions personals? Indubtablement, l'esquerra catalana, que no ha après la lliçó de la II República: s'ha d'anar de la mà de la Lliga si es vol avançar fermament, no es pot pretendre res d'important sense el sector conservador, que en tota societat occidental és la força decisiva del capital, de les empreses i de les grans iniciatives. L'esquerra catalana sempre ha estat subjugada per la

idea de lluita de classes i li costa molt entendre que els països realment avançats ho són per la col·laboració de forces, no pas pel confrontament civil: cal aprofitar allò que de bo ens va deixar "l'era Pujol", que va incrementar el valor de les nostres institucions en moltíssim més que no pas un 3%. La diferència entre un país ric i un país pobre no és pas la disponibilitat de mà d'obra, sinó la qualificació tècnica i disposar d'una classe empresarial apta i conscient del servei col·lectiu que s'opera amb la seva feina i els seus guanys. La diferència és poder comptar amb un bon tant per cent de burgesia dins del poble.

PARTITOCRÀCIA

Juliol 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

De Josep Canal ja n'hem parlat altres vegades. Era un home per damunt de les possibilitats del país: molt per sobre dels seus detractors, però també de qualsevol dels seus apologetes. Era republicà quan això tenia algun sentit i mèrit, no com avui, que el borbonisme ha absorbit els fluïts d'aquell deler cívic i ja tenim escoles i sanitat públiques a canvi de carregar amb un exèrcit de desaprensius que confonen la picaresca amb la intel·ligència, i els diners amb la riquesa (que ja cal ser ruc). En Canal, Josep Canal i Alberola (1917-2014), era tan demòcrata –en teoria, com tots nosaltres– que desconfiava dels partits, de tots. Tenia una marca liberal tan fonda que el feia malfiar-se de qualsevol elit formada amb l'afany d'obtenir el poder, de remenar les cireres, de tallar el bacallà. Els partits es formen de manera natural per crear sinèrgies i actuar a partir d'unes idees motrius, d'uns principis bàsics o dels interessos d'una classe, tant se val, tot és legítim si cada X anys es pot remoure l'oligarquia votada. El mal ve quan els partits esdevenen, per ells mateixos, societats anònimes de repartir i administrar el poder, quan els partits creen una barrera entre el votant cada X anys i els centres de comandament de la societat constituïda en administració pública. Llavors, deia, "la partitocràcia esdevé una desgràcia, i si s'organitza a base de llistes tancades, la desgràcia és doble".

Tu vas i votes un partit i després la direcció, el "consell d'administració" d'aquell negoci que és el partit i la política, fa allò que li rota. Sempre és així quan la responsabilitat es dilueix en unes sigles. No seria igual si votessis un candidat per la teva circumscripció, que seria responsable dels seus fets davant els votants: d'aquells qui l'han votat i dels qui no. Amb l'avantatge que "saps on viu" i que "t'has quedat amb la seva cara", així és més difícil d'encarar els incompliments, és més difícil d'aguantar la mirada si un diputat es dedica a malbaratar l'energia que havia acumulat gràcies als vots dels seus veïns. Però, digueu-me una cosa: algú recorda el número dos de la llista municipal que vam votar fa poc? Recordeu el segon o tercer de la llista europea? Jo no, us ho ben juro. Jo he votat unes "sigles" i només recordo el número u per al Parlament europeu perquè és un cas de justícia democràtica internacional, i cal seguir votant mentre no arribi l'hora d'anar un pas més lluny. Partits, sigles, slògans, lemes, anuncis, colors, formes, frases curtes. Paranys per a intel·ligències mitjanes, per a la majoria que mai tira massa alt. Democràcia que no pretén enlairar sinó volar a ras de terra. Així la gent no pararà atenció a les falòrnies, als acords contra natura, al desgast d'energies en lluites fratricides... La gent espera un nou salt mortal amb xarxa i reixes. Vol sentir la paraula independència, però cada cop fa més mal, fan pupa les hòsties dels "piolins" teledirigides des del "gobierno". I mentrestant tenim la Generalitat intubada, amb sondes, marcapassos i aquella màquina que fa "pling!" anunciant que, amb prou feines, es mantenen les constants vitals de la manegada de 1978 en què ens volen mantenir eternament.

Però els partits tenen la solució. La solució és anar fent i anar tirant, mirar de negociar amb el macarra madrileny de torn mentre s'afluixen les sivelles dels pantalons. No volen que s'acabi el "pling!" de Barcelona ni que deixin de fluir els diners corresponents als diputats cap als partits, que seran forts si poden assalariar alguns cervells grisos (massa grisor als cervells) i gent encarregada de mantenir l'interès entre les masses d'importació a base de criminalitzar els catalans de sempre. No és així com es fa una nació, ni cap país, ni cap família, ni cap persona, si no és que hi ha hagut antecedents de psicòpa-

tes o criminals. La nova metodologia d'alguns partits-Frankestein pretén llençar per la borda tot allò que, precisament, és causa de la defensa de la nostra identitat col·lectiva: la cultura pròpia, la llengua, la història, la ciència, la mentalitat de les persones, les famílies i les nissagues, aquelles que precisament van muntar la "fàbrica" que ens alimenta i a la qual s'hi han apuntat uns quants milions de nouvinguts, de vegades massa, massa ben rebuts a canvi de cap esforç d'integració.

El poble català, en els darrers anys, fins els que no són més que catalans de residència, però estrangers de tot cor, tots, tot el poble, ha donat una gran lliçó de civisme. Ho hem repetit fins a anguniejar. Llavors, què ha fallat? que no sabíem que el mur a vèncer era molt alt? Molts no, però els responsables de tot sí que ho haurien de saber. A casa ho sabíem, però confiàvem en la consciència d'un poble ben dirigit, amb dirigents astuts i valents, amb líders que primer fossin patriotes i no pas caps partitocràtics, però ens vam equivocar. La gent del carrer ho tenia coll avall: esquerrorepublicans, democonvergents i cupaires de bona entranya (que també n'hi ha). El poble hagués fet, resistit i aguantat allò que hagués estat necessari. Si no el 100% dels convençuts, sí un tant per cent suficient com per haver culminat la revolta nacional i mantingut sobre la taula de les cancelleries europees el "problema català", aquest problema que mai no ha sabut resoldre Espanya perquè l'ha acarat amb mort i repressió militar i policial, amb mentides i estafes polítiico-econòmiques. Aquí han fallat els de dalt, clamorosament, tots, uns més, uns menys però tots ens han posat al caire d'allò que ens podria destrossar del tot: el ridícul.

No es pot tirar endavant una revolta nacional confraternitzant amb l'enemic: pactant aquí mentre representa que t'estàs enfrontant als jutjats o al parlament. Falta patriotisme i sobra partitocratisme. Una democràcia que funciona és aquella on la majoria del poble assenyala als dirigents el camí a seguir, i aquí sempre és al contrari, perquè el tabú és mantenir l'estatus quo atorgat per les corts postfranquistes. A Catalunya hi ha, al menys, dos partits compromesos amb la independència, tot i que alguns ja comencen a mirar cap a Cuenca. És molt legítim. Però si l'objectiu és la llibertat, no crec que sigui bona idea

cedir davant els carcellers, que no amollaran ni un sol favor si no és a canvi de més renúncies, ho han demostrat abastament. Les circumstàncies d'avui, 2019, no són les mateixes que les de febrer de 1936, quan el resultat d'unes eleccions permeté l'alliberament del govern de la Generalitat pres a Cadis. Llavors hi havia dues espanyes enfrontades que aviat es llençarien al coll, avui, els partits espanyols, fins Podemos, tanca files per seguir en la lluita del seu objectiu imperial/patriòtic: mantenir la pervivència del "negoci", evitar la separació de Catalunya. Mentrestant nosaltres seguim amb els partidets, els xiringuitos i les menjadores. Per una vegada hauríem d'aprendre dels espanyols, mireu com no dubten en aquest punt. Tingueu en compte que la disposició al combat és més gran en aquells que defensen la seva terra que no pas la dels que venen a forçar la submissió d'una terra i d'una gent que ni coneixen bé ni s'estimen gens. Tot depèn de si hom aposta sistemàticament pel seu partit o per la seva Pàtria. I de si els líders ho han de ser de tots els que lluiten per la llibertat d'aquesta o si solament busquen la preponderància eventual, el poder circumstancial, la llesca de poder i no el pa sencer.

PRÒLEGS QUE MATEN

Setembre 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'estiu pot esdevenir un moment de relectures perilloses. Un llibre torna a sortir de la lleixa on va ser desat fa dècades. Extret per la mà innocent de la teva esposa, les primeres pàgines del pròleg esdevenen un aparell explosiu del qual no en vas fer cabal en el seu moment, molt probablement perquè, com feies sovint en aquell temps, et vas saltar olímpicament la introducció del saberut de torn per tal de clavar directament la dent al text de l'autor de l'obra, que era el principal atractiu, i no pas el lluïment erudit del presentador.

A les primeres pàgines d'aquesta edició de *Quan mataven pels carrers*, de Joan Oller i Rabassa (Laia, 1980), fill del gran escriptor realista/modernista català Narcís Oller, la senyora comenta en veu alta: "quin pròleg, sembla més aviat l'al·legat d'un fiscal acusador". Ni idea, no ho recordo, no ho conec. Quan ella acaba la sessió de lectura agafo el llibre i llegeixo aquesta presentació d'una tirada. Maredeu

Senyor! És com anar a vendre una bèstia i no parlar més que de les nafres, la coixesa, la ceguesa, les malalties... no la voldrien ni a l'escorxador!

Això no és un pròleg, és un catàleg d'errors, de faltes, de defectes de forma, el mirall deformat d'una obra de la qual l'únic que no es pot dir és que contingui mentides flagrants, que es basi en una invenció de la realitat, perquè malgrat la versió novel·lada, malgrat que "qualsevol semblança amb la realitat sigui pura coincidència", no es pot negar que la Barcelona dels anys vint i trenta fou la "ciutat de les pistoles", la Chicago de la Mediterrània, i sí: es matava pels carrers. El terrorisme "anarquista" o "obrerista" retroalimentava la repressió policial i privada (pistolers pagats per empresaris), i l'espirall de violència va continuar durant la Segona República fins arribar al clímax propiciat per la rebel·lió militar de juliol de 1936, que escombrà la República, la Catalunya estatutària i els marges de llibertat i democràcia aconseguits amb penes i treballs.

El prologuista Joaquim Martí i Mainar, professor de filologia catalana a la UAB, s'entesta amb la desestructura i la suposada carència de perfils psicològics dels personatges de l'obra d'Oller. Com que no pot negar la veracitat intrínseca del "conte", carrega contra les seves formes externes amb la rancúnia de qui veu saltar pels aires la narració ideal –apresa– d'una història de bons i dolents on ara els bons ja no eren tan nobles i els dolents maldaven per mantenir una civilització greument malalta. El pròleg és de 1980, solament dos anys després de l'establiment del règim de 1978. Eren anys de grans gestos rebels, quan la carrosseria d'anarco-comunisme (per separat) encara semblava reflectir un futur disbauxat i ateu, quan en Joaquim Martí, d'uns 28 anys, es feia un nom a base d'escriure bé el català (n'hi havia ben pocs que ho sabien fer) i d'abocar tota la seva ferreteria intel·lectual contra els que havien quedat passats de moda: els escriptors de la burgesia catalana, els que havien perdut doblement la guerra... els que guanyarien aquell any (1980) el govern de la Generalitat fent un pam-i-pipa immens a tota la progressia aplegada en diversos cercles i partit. Ells, que gràcies a la feblesa moral del franquisme havien

anat "okupant" les càtedres i els departaments per tal de donar compliment a aquell "antes roja que rota", una operació que encara pateixen les nostres institucions universitàries des de la generació de Martí i posteriors.

Martí, un professor que mai no ha provat de fabricar allò que solament sap criticar (obra literària), blasma sobre el suposat modernisme en Oller i Rabassa, tot titllant-lo de desfasat, de falta de modernitat, d'anar lluny d'osques en el moment de publicar el seu llibre perquè llavors era més modern el noucentisme, fred, hieràtic i rectilini. És cercar pèls a les boles de billar. En fi, Martí procura destrossar Oller, però es veu clar que el motiu no és literari –tan sols és una excusa–, sinó ideològic. Martí, com la immensa majoria de "joves" professors de finals dels setanta i inicis dels vuitanta li devia la carrera no tan sols a la seva suposada capacitat de profre progre i "enrotllat", sinó a la pertinença a uns cercles polítics i intel·lectuals concrets simbolitzats per falços, martells, lletres encerclades i altres radicalitats més posturals que estructurals, i posteriorment prou constitucionalitzades.

Així, per a aquells anarco-comunistes locals de pega, el papu era el "burgès català", contraposat a un proletariat falangistitzat que havien anat afaiçonant quaranta anys de dictadura i la seva gran eina, la televisió, abans de ser reconduït per les cèl·lules de religió marxista, un credo maniqueu molt fàcil de fer entendre. La burgesia catalana era, en l'estructura mental simple i obnubilada de l'esquerra catalana (sempre a remolc de l'esquerra estatalista espanyola), la culpable de tots els mals, de totes les explotacions i de totes les dictadures (i si cola, cola). En un exercici racional directament adreçat a l'absurd, el prologuista atribueix a la pròpia burgesia industrial la inducció dels atemptats que la delmaven! Aquí Martí se supera a sí mateix i acaba demostrant la seva ignorància còsmica de la nostra història nacional, no entenent el noucentisme cultural i ni tan sols esmentant l'existència de la Mancomunitat, la transcendència que va tenir per al catalanisme i la seva labor creant un pseudoestat (era un embrió del que podia ser en el futur) del benestar que marcaria posteriorment la línia de la Catalunya autònoma a contracorrent durant tot el segle. Matí prova

d'enderrocar tota memòria del catalanisme acusant-lo de ser pensament burgès, fora de l'òrbita "internacionalista" que imposava la monodia marxista a la intel·lectualitat catalana durant aquells anys de Guerra Freda. Tanmateix, dins d'un món bipolaritzat, a aquell cant li quedava una dècada: fins que el bloc comunista començà a transformar-se. Prosoviètics i maoistes amagaren llurs pecats de joventut, i a casa nostra l'anticatalanisme progre començà a obrir els ulls, uns ulls que avui són ulls esbatanats, incrèduls encara.

I segueix animós i trempat tot ventant cops cap al final del seu text contra el llibre d'Oller i Rabassa, i contra tot allò que representa, perquè –diu Martí– «l'arnarco-sindicalisme és la justificació de l'ideal teòric i pur de l'obrerisme (...) la visió que en dóna el novel·lista esdevé d'una tendenciositat esfereïdora, ja que identifica anarco-sindicalisme amb terrorisme de pistolers, gangsterisme i joc amb el govern de Madrid.» Just a la fusta, Martí! Si bé és absolutament cert que, entre els "fidels" de les diferents "esglésies" àcrates, hi podem trobar les millors persones del món, també és una veritat incontestable que l'estratègia de la "propaganda pel fet" i dels atemptats a edificis religiosos i a persones considerades reaccionàries, missaires, explotadores o feixistes sorgien dels cercles considerats anarquistes, obreristes, cenetistes o faistes. La puresa de les idees sovint és maculada per la mundanitat de les accions. Certament, però, la infiltració policial, des dels primers moments d'aquella lluita social, va atiar molts eixelebrats, en nom de l'anarquisme, de l'anarco-sindicalisme, o de qualsevol altra marca similar, contra els patrons i contra el catalanisme (considerat burgès). I la reacció va ser pendular. La infiltració d'agents de l'estat (avui en diríem dels "serveis d'intel·ligència") va aconseguir aquesta confrontació... i ells, els poders estatals, esdevingueren la necessària garantia de l'ordre públic, tot aplicant la llei de fugues per mantenir el vesper ben viu. "L'anarquisme" es convertí en un servei de pistolers que no s'ha sabut mai prou com funcionava ni qui controlava, com en el cas de la mort dels germans Badia. Els fils sovint es perdien en la foscor de l'anonimat: hi havia comptes que s'ajustaven i blanquejaven justificats en el terrorisme ideològic, però que no feien

més que provocar més i més intervenció estatal. En canvi, bèsties negres de la persecució contra l'anarco-sindicalisme com els generals Severiano Martínez Anido i Miguel Arlegui mai no van ser molestades. Que pregunti Martí, si poguessin respondre, a Francesc Sabaté, a Josep Lluís Facerias, a Ramon Vila... ells sempre vinculats orgànicament a la mare CNT-Montseny: tots van perdre la vida a causa de les filtracions d'informació sobre les seves accions. Marcel·lí Massana, en canvi, es va salvar per no haver confiat mai en la majoria de "compañeros". O que s'informi sobre Jacinto Guerrero Lucas, cap de les Joventuts Llibertàries als anys seixanta i posteriorment peça clau del ministeri de l'interior espanyol contra la CNT i ETA.

Doncs això: aquesta mena de professors ensinistrats en els dogmes fal·laços de l'esquerra ens va tocar patir als estudiants universitaris dels anys vuitanta. Ara són tots al caire de la jubilació, però van consolidar i ampliar les seves "estructures/guingueta" amb sang nova que segueix les mateixes línies fonamentals: aguantar amb el mateix motllo, adaptar-lo als nous temps, resistir i dissimular. I no jugar amb foc perquè de la xarxa en depenen molts endolls, molts savis oficials. Seguir acaronant els estudiants amb teories balsàmiques de salvació, fuetejar la riquesa i qui la posseeix, que ells rai, saben que sempre es guanyaran la vida si continuen ballant amb els passos establerts. I predicar allò que no es creu, tot blasmant aquell que gosa assenyalar que el rei va en pilotes.

REVOLUCIONS PER ENCÀRREC

Setembre 2019. *Diari Gran del Catalanisme*.

Hi ha, al menys, dues maneres de plantejar-se la història. La primera, la més comuna, la concep com una sèrie cronològica de fets dins d'un espai geogràfic-polític. És la que ens han ensenyat a tots: la historiografia amb pretensions científiques basada en el número, la força, les lleis i les civilitzacions successives o paral·leles. Però hi ha una altra manera de considerar la concatenació dels factors una mica més "irracional", que operen sobre les mentalitats dels individus i dels pobles. Si canviem el vocable "mite", sostret de l'artilleria tecnològica dels moderns "científics socials", i emprem el concepte tradicional de "religió", potser ens entendríem molt millor i ens estalviaríem uns quants paràgrafs d'aridesa acadèmica estèril.

Les societats europees del segle XX, en procés de conversió materialista des de les revolucions polítiques i filosòfiques del segle

anterior, encara conservaven un caliu espiritual molt fort que va ser desarrelat –gairebé del tot– amb el bolxevisme, l'ateisme i l'obsessió pel consum: pel tenir més que no pas per l'ésser. Altres règims totalitaris també van voler substituir el mite intemporal del cristianisme per les noves doctrines "científiques" de la raça superior predicades per llurs profetes esbojarrats. La Itàlia feixista, emmirallada en velles glòries, creixia en paral·lel i en competència amb el Vaticà, a qui no gosà absorbir, malgrat la diplomàcia desplegada.

En el cas català, l'Església conservava una influència important sobre les ànimes a partir de l'acció social del bisbe Urquinaona i del suport a la Renaixença dels bisbes Morgades i Torras i Bages, tot seguint l'impuls d'actualització que imprimí el pontífex Lleó XIII, i mirant de mantenir dins del catalanisme la tradició cristiana, tan amenaçada pels nous corrents de pensament laïcista, i distanciant-se de l'actitud ultraconservadora de Pius IX. L'Església catalana fou un referent per a molts fidels que s'anaven convencent de les necessitats del país en uns temps totalment nous de modernització i canvis traumàtics. Els Congressos catalanistes iniciats a finals del segle XIX donaren entitat a aquest nou corrent polític prenacionalista i l'Església no en fou absent, però, però, però...

Però les prèdiques laiques contra l'Església en general, importades o autòctones, van anar xopant una terra fèrtil a causa dels conflictes entre fabricants i obrers, entre propietaris i pagesos, entre empresaris i dependents. Els catecismes del comunisme autoritari o llibertari, forjats en el materialisme, l'economicisme i l'agitació de les masses, no concedia cap paper a cap creença, a cap culte que no fossin els dogmes socials impresos pels seus profetes basats en l'antinòmica "patró-dolent / obrer-bo", sense matisos, a l'espera que del caos sorgís un nou ordre espontani capaç de substituir un model de civilització en fallida per una altra de més racional i tècnica.

Eren homes sense més fe que cobrir la terra de fàbriques i de ciutats, de barris proletaris, de granges eficients, organitzades per les elits revolucionàries (una nova aristocràcia?) sorgides de l'anterior burgesia mitjana, una classe que no faria res més que copiar el sistema

de producció capitalista, però substituint els dirigents, acabant amb el parlamentarisme liberal i imposant la seva dictadura en nom del proletariat. L'Església va rebre de valent durant els primers compassos de la República espanyola (maig de 1931) i, sobre tot, a Catalunya, arran del 19 de juliol de 1936 quan molts dels seus edificis van ser cremats i enrunats, i els seus membres literalment assetjats i caçats de forma inhumana.

Un ateisme protocolari? Una necessitat del moment desplegada per matar l'ànima del país? Sí, foren accions curosament "incontrolades", un caos coreografiat destinat a assassinar religiosos i "missaires", que tingué l'efecte d'espantar la "gent d'ordre" i trencar el catalanisme entre republicans i lligaires. Com a conseqüència lògica del terror revolucionari, degudament dirigit per les forces estatals a través de trinxeraires, delators i infiltrats, els elements conservadors van passar en massa a defensar l'opció contrària, i de manera molt eficient, perquè l'opció republicana ja no tan sols els podia significar la pèrdua del patrimoni, sinó de la pròpia vida, com va passar a més de vuit-mil persones immolades a la rereguarda pels "valents" patrullers anarquistes teledirigits pel feixisme espanyol. El control dels totalitaris hispans sobre la CNT es va fer molt evident durant l'exili: els guerrillers (maquis) que tenien més relació orgànica amb la seu confederal a Tolosa de Llenguadoc van ser –tots– anihilats a causa de les delacions.

Qui manava aquells "incontrolats" que quan convenia sí que creien les consignes? Companys, tot i comptar amb les forces de la guàrdia civil, no va poder o voler aconseguir tallar aquells excessos que minvaven enormement la moral general en aquells moments en què la unitat contra el feixisme hispà, representat pels militars alçats, era indispensable, vital, i calia acabar amb aquella falsa revolució antidemocràtica. Potser Companys no va ser part activa en l'enfonsament general, però l'atac contra una part vital del poble català marcà definitivament el signe de la guerra en el nostre territori. A qui havia beneficiat el clima de violència dels anys vint, quan alguns "anarquistes" esdevingueren pistolers, o alguns pistolers es van fer passar per anarquistes? Sens dubte a aquells que es van veure legiti-

mats a imposar la pau a trets... i a desballestar l'escadussera Mancomunitat que tant havia fet pel benestar i la modernització del país. A Primo de Rivera li va caure del cel (un regal molt treballat) l'excusa per imposar la seva dictadura i acabar amb el molest catalanisme institucionalitzat.

A qui interessava matar l'ànima tradicional catalana, tot destruint esglésies i matant capellans amb l'excusa de la lluita antifeixista? A aquells que volien desarrelar la relació entre el catalanisme i l'Església local per imposar després un anarcosindicalisme molt semblant al nacionalcatolicisme: tots ells invents del poder castellà, de segell imperialista i totalitari.

A qui interessa avui tornar a convertir Barcelona en una "rosa de sang" a falta de foc? Barcelona, la ciutat dels assassinats, dels robatoris, dels okupes, de les violacions i dels atemptats islamistes? És l'acció subterrània dels grans poders polítics que actuen amb impunitat, comprant malfactors amb droga i sufragant campanyes dels "anarquistes 5.0" d'avui per afeblir allò que més temen: la força del que ahir era simple catalanisme autonomista i avui ha esdevingut independentisme sense embuts. Tornem a lluitar i ells mantenen les estratègies que els van donar bon resultat en el passat: atiar el populisme anticatalanista.

CATALUNYA I EUSKADI: MÈTODES I RISCOS

Octubre 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Algú l'ha vessat, però no pas gaire. M'explico telegràficament. No hi ha hagut cap 155 a Euskadi, malgrat ETA, perquè els governants bascos mai han fet cap pas cap a la independència (que és el sentit de l'antidemocràtic article 155). A Catalunya sí, l'1 i el 27 d'octubre de 2017. Per això ens el van encolomar. ETA volia la independència d'Euskalherria usant de la violència. Els governs basc o navarrès no pas. El 155 te l'apliquen quan una majoria democràtica, a través dels seus representants, empren la via política per aconseguir-ho. Aquí ha passat, a Euskalherria no pas: "cada terra fa sa guerra", com deia un savi de Castellar de n'Hug.

La violència d'ETA va atènyer Catalunya en diverses ocasions perquè ens consideraven "objectiu militar", i Hipercor va dividir per deu el suport dels catalans a la causa basca: semblava més aviat una operació del ministeri de l'interior que no pas una acció pro-independència. Qui retreu que la lluita armada no signifiqués i merités –lògicament?– l'aplicació d'un 155 en el cas basc, s'oblida de la repres-

sió soferta per bona part de la societat basca per aquest motiu, a uns nivells esgarrifosos dins dels quarters de les policies espanyoles. Però no pas a les famílies dels mandataris d'Ajuria Enea, que van fer jugar un molt mal paper al lehendakari Ibarretxe arran del seu Pla adreçat a la unió de les forces independentistes. El preu que ha pagat la societat basca –una part– pel seu separatisme tan deficientment defensat no l'ha pagat –encara– la societat catalana.

Podem dir que els nostres polítics han estat valents –alguns són a la presó i altres a l'exili– i que els teòrics "nacionalistes bascos" viuen en un estat de semiindependència fiscal respecte a Espanya. I això sembla que els va molt bé, i que els fa criar adipositat, i no pateixen les "tensions de caixa" que disloquen les institucions catalanes. Els nostres estan en plena lluita. I els mandataris bascos a veure-les venir. I fent escarafalls quan es recorda que el nacionalisme català només acumula víctimes (agredits, empresonats, exiliats) mentre ells fan de senyors amb un concert econòmic aconseguit gràcies als activistes d'ETA. Cal recordar que si aquí no tenim el mateix és gràcies a la majoria que va negociar l'Estatut de 1979: els pocasoltes del PSC i del PSUC (amb majoria en la ponència de Núria), i que solament Macià Alavedra i Trias Fargas van remarcar l'absurd de tenir competències sense finançament: l'error de la II República es repetia un altre cop amb l'ensarronada de règim postfranquista de 1978, sorgit d'unes eleccions "generals", convertides en "constituents" sense avisar l'electorat, i que tantes i tantes irregularitats van acumular. Però avui ningú no vol retreure, ni recordar aquelles trampes, perquè a tothom va convenir "tocar cuixa", i avui la majoria vol ignorar –o simplement ignora– que ERC era il·legal llavors, que els exiliats i llurs fills no van poder votar i que el rei va nomenar a dit quaranta-un senadors. Pecats de gestació per a una carta magna estrafeta al gust del vencedors de la guerra el 1939. I ben cofois que segueixen amb el seu article 155, una de les "perles" que amaga. Potser aviat en sorgirà una altra del Títol II.

EXÈRCIT CATALÀ

Octubre 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Els exèrcits sorgeixen a les comunitats humanes d'afinitat (pobles, tribus, clans, nacions...) amb finalitats defensives, per protegir-se dels atacs exteriors i per conservar i consolidar el funcionament propi del grup. També s'han utilitzat al llarg de la història per conquerir nous territoris i dominar o expulsar els pobles autòctons. Llavors, actuen com a forces de desestabilització i de guerra, no pas com a legítimes defenses.

Però un exèrcit concebut com un element d'harmonia no es caracteritza essencialment per la seva potència de foc o pels ginys de guerra que pot fer desfilar. En temps de calma les funcions de la milícia busquen assegurar l'equilibri amb les altres comunitats estatals o

subestatals, la coexistència amb altres exèrcits i, si pot ser, la col·laboració en favor del manteniment de la pau. El que compta, llavors, és vetllar per l'organització i el funcionament de les unitats a través de la formació tècnica i humana, dels exercicis tàctics i, per damunt de tot, de la informació sobre els riscos i amenaces potencials. En aquestes circumstàncies la seguretat del conjunt i la confiança entre els membres és la base de l'eficiència. La cohesió dels nuclis operatius és més important que l'enquadrament i entrenament de nous efectius, perquè en casos com el nostre compta més l'eficàcia de l'estructura i l'operativitat que no pas una massa poc avesada a l'acció discreta i ben coordinada. Tanmateix, la pertinença a l'organització recompensa el desig de servei i multiplica el suport públic pel prestigi de cada acció. D'aquí que sigui vital la bona planificació de la xarxa d'efectius, la coherència de les activitats i la seva correcta organització i execució.

En cas de conflicte obert amb els detractors i els repressors, la responsabilitat de tots ha de ser reforçada amb una disciplina assolida personalment que, tanmateix, no eximeix l'opinió fonamentada dels membres: d'això se'n diria un exèrcit democràtic, que podria funcionar tant com una institució reconeguda, oficial, com en forma secreta, bastida a partir d'escamots i agrupacions autònomes que tindrien també com a funció neutralitzar els elements hostils inserits a les pròpies files per la intel·ligència rival.

Informació i capacitat de mobilització serien les tasques principals en un exèrcit no pensat per afrontar un oponent molt més fort físicament inicialment, sinó per crear interposició popular entre les forces d'ocupació i els llocs de comandament intern. El soldat català seria, bàsicament, un catalitzador dins les agrupacions populars i un tècnic capaç d'obstaculitzar l'acció de les forces enemigues contra el poder públic autòcton establert democràticament.

Arran de la decisió secessionista expressada a Catalunya en el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, precedida de la consulta del 9 de novembre de 2015, i seguida de les eleccions al Parlament del 27 de setembre d'aquell any i les més properes del 21 de desembre de 2017, el poder espanyol va desfermar una dura repressió durant aquella

jornada i, posteriorment, contra alguns dels legítims representants del poble català, empresonant-los i forçant-ne l'exili. Alhora, prenia el control de les institucions catalanes emparant-se en un dels articles arbitraris i colpistes de la constitució: el 155. Tot i la irregularitat d'haver de votar amb el país intervingut i els seus polítics reprimits i amenaçats judicialment, els partits independentistes revalidaven la majoria al Parlament a les darreres eleccions. Avui s'ha comès una nova extorsió per part de la prevaricadora justícia espanyola en negar el dret a exercir la seva representació, o a delegar el seu vot, a quatre dels diputats de la majoria sobiranista. Els jutges espanyols perverteixen barroerament el resultat de les eleccions catalanes en no poder, l'estat, derrotar l'independentisme a les urnes.

Tot això és possible gràcies a un instrument pensat expressament per frenar el destí inexorable de la nació catalana: la recuperació irrefrenable de la sobirania nacional. L'instrument no és cap altre que la constitució espanyola, asseguradora de la supremacia castellana feta a sang i foc, o a lleis imposades, mai negociades, mai fetes entre iguals. A l'Espanya d'avui, Constitució = Franco. És l'axioma que mantenen per usurpar el poder amb amenaces i amb empresonaments. Ja ho va deixar escrit al seu testament macabre aquell dimoni uniformat: "*atado y bien atado*". Lligat, sí, però amb fils podrits que no tenen cap futur, tot i que seguirà durant un temps gràcies a la fesomia d'un país estrafet. El genocidi cultural i físic posterior a la guerra va regirar l'estat com un mitjó: centenars de milers d'exiliats, d'empresonats, prop de dos-cents mil assassinats a les cunetes i arran dels judicis sumaríssims. Tot això deixa petja en la configuració humana i des de llavors els antifranquistes esdevingueren una minoria martiritzada que solament tindria una certa visibilitat a la mort del dictador, quan tothom es declarava "demòcrata de tota la vida". La minoria, evidentment, no es reprodueix tant com la majoria d'adaptats, de col·laboradors, d'arribistes.

Com indicava el general Mola a les seves instruccions reservades adreçades als colpistes del 36, "*hay que sembrar el terror; dejar sensación de dominio eliminando sin escrúpulos ni vacilación a todos los que no*

piensen como nosotros". Així es va fer, es va sembrar el terror total, es van paralitzar els cossos i la raó dels republicans i de persones no feixistes en el seu territori. Tan definitiva va ser la paràlisi que avui segueixen sense donar senyals de vida davant el terrorisme criminal amb què el neofranquisme del PP, de C's i del PSOE tracten la causa catalana, que és una aspiració pacífica i ajustada al dret internacional que reconeixen els països presumptament democràtics.

El combat armat contra el franquisme era quelcom legítim, des del punt de vista legal, perquè l'acció del 18 de juliol de 1936 fou un cop d'estat en tota regla contra la democràcia republicana instaurada el 1931, tot i que mal fonamentada per les barreres que es van aixecar contra la creació d'un Estat català federat. Les accions del maquis anarquista, l'escassa lluita dels comunistes (massa compromesos en donar suport a la dictadura soviètica) i els posteriors atemptats i sabotatges de diferents grups armats testimoniaven al franquisme –sobre tot en els seus darrers anys– que era possible i ben honorable provar de derrocar-lo per la mateixa llei de la força amb què ell es mantenia en el poder. Atemptar contra el franquisme era una acció política totalment legítima.

La transició, estimulada per salvar els franquistes de les seves responsabilitats durant la dictadura, va servir per canviar camises blaves per americanes de marca, però s'evità "passar comptes", i amb això els quadres de la dictadura es van mantenir dins les estructures polítiques, econòmiques i socials, adoptant en cada moment el discurs del governant de torn. Un franquisme camaleonitzat que avui, novament, mostra el seu autèntic color en les noves generacions postfranquistes. Els fatxes més o menys declarats, a Espanya, mantenen la majoria d'ençà el final de la guerra.

La radicalització del nacionalisme català, un cop rebentada la faixa estatutària –tan inútil com l'autonomia republicana per crear estabilitat entre els dos pols estatals, Catalunya i Castella–, ha fet urgent la presa de consciència sobre la necessitat d'articular unes forces de defensa davant les agressions violentes de l'estat espanyol i la seva política de criminalització contra la consciència nacional catalana.

En una fase inicial i al·legal (cap llei autoritza o impedeix crear unes forces de defensa catalanes), el reclutament no existeix, sinó l'aplegament de grups d'afinitat en colles, unitats bàsiques intercomunicades amb tota discreció, que poden realitzar accions simbòliques i de propaganda, reconeixent el territori i definint-lo en clau sobiranista, com ja es fa de forma espontània cada cop que és convenient.

El més important d'aquesta fase no és desenvolupar cap parafernàlia militarista, i menys referents similars a la fatxenderia que despleguen els nostres veïns fent desfilar bestiar de granja. No, el més important és *adquirir consciència* i reflexionar sobre la necessitat de ser i actuar com soldats catalans, i la possibilitat de dur a terme accions defensives –si s'escau– que evidenciïn la determinació de resistir i de no claudicar davant les ofenses al nostre poble i a les seves institucions. No importa quins siguin els avatars concrets del dia a dia, mirant de superar el fraccionament potser lògic de les nostres forces polítiques en moments tan crítics com els que vivim, i desenvolupar un patriotisme inclusiu, aplegador i festiu quan cal.

No es tracta de fer ús de la força més que quan la pròpia integritat física o la dels companys estigui en joc. I, tanmateix, la intervenció directa, cas de ser necessària, s'ha de deixar en mans dels agents d'ordre públic, més entrenats i facultats per això. No cal enfrontar-se amb els "goril·les", sinó pensar, planificar i actuar de la manera més civilitzada i menys agressiva.

Tanmateix, l'ús de la violència contra el "reino" d'Espanya, per als catalans, podria considerar-se legítim des de 1714, quan el bàndol borbònic desballestà el poder català, les seves institucions i el seu aparell legal, molt anterior i més just que no pas l'arbitrarietat absolutista dels espanyols. No importa allò que diguin les lleis imposades per la força reiteradament. Els espanyols tampoc haurien de considerar vàlid l'entrellat jurídic-legal posterior a 1939, perquè es va imposar a foc i a paredons, i es va consolidar a través de l'engany de la transició. És la constitució espanyola el darrer bastió de l'imperialisme pancastellà. És ella, doncs, el principal objectiu a abatre si no és que es volgués obrir, a través d'una reforma, una sortida honorable de Catalunya, cansada

de la submissió secular. El final de l'actual enfrontament solament tindrà lloc si prosperen les vies polítiques, en un context general d'aliances, però si no és així la situació podria arribar al col·lapse i a un desenllaç traumàtic. Tant per assegurar la primera opció com per contribuir a la segona, serà vital seguir comptant amb la capacitat d'activar la part de la població que es consideri més apta i motivada per funcionar com un exèrcit.

APROFITAR L'ENTROPIA

Octubre 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Ens ho tornarem a deixar perdre (tot i que aconseguir-ho és dificilíssim) per la falta d'intel·ligència política dels nostres representants. Ja va passar el 27 d'octubre de fa dos anys. Es podia atribuir, llavors, a un excés de bona voluntat i de noblesa, al pes del cristianisme oriental que caracteritza la nostra cultura, al joc d'equilibris d'aquell govern de coalició com l'actual. La indecisió d'avui es pot explicar per les conseqüències que tingué aquella acció de declarar la independència i deixar-la en suspens tot esperant negociacions: exili, presó, repressió judicial sobre els caps dels principals responsables polítics. Espanya sap molt bé jugar a derrotar quan té la força del seu cantó: escanyar el rival fins que ja no li quedi aire. I sembla que els nostres polítics han pres nota: saben què els espera si tornen a engegar la maquinària "simbòlica" de la independència, d'una independència que, d'entrada, solament es creuria la meitat més un dels nostres conciutadans.

Qui té por de ser empresonat o empès a l'exili, ja no hi hauria d'haver estat al davant, des de fa anys. Ningú no ens ha enganyat amb això de la independència, solament els curts de gambals podien pensar que això seria bufar i fer ampolles, i els curts de gambals són tots a l'altre cantó: al dels que s'estimen més seguir estacats a un estat i una cultura subdesenvolupats. Qui té por de la presó hauria de visitar els que han estat ferits i maltractats al carrer per protestar contra la sentència de la venjança, hauria de poder veure com estan sent tractats hores d'ara els detinguts per haver expressat la seva ràbia legítima contra els bòfies d'un estat postfeixista que recolza sobre una constitució il·legítima (som molt, molt ignorants si encara no sabem per què aquella llei fonamental no s'hauria de considerar legal a causa de la quantitat d'irregularitats que es van cometre en el seu procés d'elaboració).

Els moviments d'alliberament nacionals acostumen a ser traumàtics i generen moltes víctimes. Que li preguntin als polonesos, als irlandesos, als croats, eslovens, bosnians... fins i tot als alemanys i italians, que van haver de vèncer forces superiors per poder imposar les seves realitats nacionals en el panorama europeu dels estats/imperi. Estats/imperi que encara perduren a costa de la llibertat de catalans, occitans, bretons, bascos, escocesos o nord-irlandesos. I és que el problema català és el de la normalització definitiva d'Europa, però les sinèrgies entre els vells estats imperials són, per a ells, de vital importància. L'entropia que generen les nacions sotmeses a un poder foraster pot ser causa de la disfunció contínua de la U.E. i fins, més endavant, de la seva dissolució (recordeu la totpoderosa (URSS). No afrontar aquesta realitat que batega pot ser l'escletxa per on altres potències (Rússia, Xina i fins Turquia) clavin la falca de la desunió i del definitiu desordre. Perquè Europa és a un pas de no agradar-se gens a ella mateixa. L'Europa burocràtica i kafkiana de Jean-Claud Juncker, un polític luxemburguès que hauria de tenir especial sensibilitat per les situacions polítiques dels països més petits, al qual se li podria dir que el seu país, Luxemburg, per cultura, i per la mateixa lògica política que aplica ell als fenòmens nacionals no estatals, hauria

de desaparèixer engolit per Alemanya. Perquè Luxemburg no té l'aval històric que té Catalunya per ser independent: és fruit de la xamba i maneigs entre els poders centreeuropeus, i, de fet, no passa de ser un paradís fiscal.

Estem en un temps de lluita popular que alguns polítics nostres no volen o no saben aprofitar. O simplement tenen por i volen quedar amb el cul a cobert. L'estupidesa arriba a nivells insospitats quan alguns aprofiten per fer el fatxenda i dir que la independència solament serà possible si mana a Catalunya el seu partit. És potser l'edat, o l'abús del Valdepeñas dins dels cercles madrilenys de carronyaires i neofalangistes. És decebedor que alguns aprofitin per mirar de torrar les seves sardines a les "flames del Canigó" que s'han encès aquests dies. Són gent nociva que els partits haurien de jubilar. És com per llençar el barret al foc que l'elit parlamentària no s'estrenyi a l'entorn del president i del govern catalans que, com a resposta a les agressions policials i les amenaces dels xul·los de taverna del poder espanyol, no s'afanyin a recuperar la declaració d'independència i la facin imprimir al DOGC. Això comportarà una nova persecució per part dels fills de satanàs, però ja era això el que s'esperava d'ells, si arribava el moment. I després d'un nou 155, noves eleccions, i el poble, orgullós dels seus líders, tornarà a votar els grups sobiranistes, i així fins que els espanyols es cansin de fer l'animal, de comportar-se com feixistes passats de moda.

Estem en un moment en què el globus ha de seguir rebent aire, que dalt la bicicleta, cal seguir pedalant. He sentit comentaris elogiosos del tarannà, la serenitat i la qualitat de les generacions noves, la mainada d'ara: unes generacions que hem instruït i educat nosaltres. Si l'acció dels polítics no segueix el compàs de les mobilitzacions populars, si la Catalunya dels palaus no treballa sincronitzada amb la Catalunya del carrer, podem entrar en pèrdua. El poble, que és el motor, pot acabar deduint que els seus directors no són les persones més adequades, els partits i els líders poden perdre la confiança de la gent i, a falta d'alternatives polítiques, l'ensulsiada pot ser molt perjudicial per al moviment nacional català. Si jo fos el govern espanyol, o el rei

d'aquella gent (Déu mai no ho vulgui), seria aquesta la meva aposta: refrenar, refredar, dictar els passos del nostre govern ("condemneu la violència amb la mà a la creu!!"), i transmetre al poble català que els seus líders els han traït o que són covards, que amb l'amenaça de multes i presó, els tenen menjant de la maneta. Tot, qualsevol cosa menys tornar a les tristes escenes de detencions i nous empresonaments, perquè hi deu haver dos o tres a Espanya a qui no agrada la repressió sobre els representants catalans democràticament triats, ni les agressions salvatges d'orangutans vestits de la Guerra de les Galàxies. A la resta, sí que els hi agrada, però llavors es tindria que valorar detingudament si aquests cafres poden ser qualificats com a persones: aquells que celebren les pallisses, aquells que s'alegren dels nostres ferits, aquells que només consideren víctimes els autolesionats de la policia o aquells que no tenen el més elemental respecte al president d'un país que els va molt per davant en parlamentarisme i democràcia. Persones? Deixem-ho en "gent", que és més genèric.

L'actual estat d'entropia de la societat catalana produeix, naturalment, desequilibris i canvis, transformacions de l'estat inicial vers un nou estat de coses que no es pot preveure exactament, però que és inevitable, producte d'unes causes concretes que sí que sabem. En tot temps de revoltes es produeixen incomoditats i accidents, molèsties a aquells no disposats a entomar les dificultats per crear noves situacions. Talls de carreteres, marxes, manifestacions i fins barricades en flames, tot això incomoda els esperits adotzenats o alineats amb el poder establert. Però de quina manera es podria provocar l'avenç de la situació sense aquestes "molèsties"? Votant, naturalment, aquest és els sentit de la democràcia: que el poble decideixi, i no pas estacant-lo amb constitucions fabricades per evitar tot canvi en la situació de les nacions que reclamen RECUPERAR un estat propi. Fóra més còmode i civilitzat que es reconegués el dret dels catalans a resoldre les noves cruïlles decidint les coses per majoria. Però l'estat espanyol es va fer per la força, pels decrets de Nova Planta, per les guerres carlines, per les dictadures del segle XX i, sobre tot, per la derrota republicana de 1939. L'estat feixista que es va perpetuar per línia directa fins la consti-

tució de 1978. Les proves? Les tenim davant la cara. Aquelles lliçons explicades a la mainada als instituts i universitats ara les tenen en 3D. I en són conscients. Val més quatre barricades en flames que els atroços bombardejos de l'aviació feixista italiana el 1938, per compte dels feixistes espanyols que van matar la democràcia... i que no la deixen rebrostar. Aquelles bombes van caure damunt dels nostres pares i avis amb total impunitat davant la resta del món. Va ser l'enèsima onada del "*a por ellos*", i els les tenim guardades.

ELECCIONS ESPANYOLES I INGENUÏTAT CATALANA

Novembre 2019. *Diari Gran del Sobiranisme*.

No estem en guerra –encara–, però el clima entre els imperialistes espanyols i els nacionalistes catalans és bel·licós. I no ho dic pas per les baixes causades darrerament entre les files dels contenidors d'escombraries i altres elements del mobiliari urbà. No. La bel·ligerància de les institucions estatals ha portat al segrest de polítics triats democràticament per fer la feina encomanada, i d'un nombre creixent de ciutadans detinguts i empresonats per exercir el seu dret de manifestació i de protestar contra les obtuses accions de revenja de tot l'aparell politico-judicial d'un estat que amenaça ruïna, perquè es basteix sobre una nació imaginària –l'espanyola– que mai no ha existit. Solament s'aguanta a base d'assalariar esbirros i d'escampar ignorància i odi a través dels mitjans de comunicació entre una població no acostumada a pensar i sí, massa, a l'irracional crit racial... i al mam.

No és que estiguem en guerra, però si no en som plenament conscients que tot el que és estat espanyol ens la té declarada (molt abans de l'1-O!), llavors pecarem d'una ingenuïtat que fregui el suïcidi. Alguns pensen que no se'ns ha perdut res a les "cortes" espanyoles, i en bona part tenen raó: una minoria catalana, ni que sigui sumada a una de basca, i gallega, i canària, mai no pot ser determinant d'uns partits espanyols que tanquen i tancaran files, des de l'extrema dreta fins a l'extrema esquerra, per tal que no se'ls esguerri el negoci, i perquè són, en essència, hereus d'aquells regeneracionistes que mai van aconseguir frenar la degeneració d'una cosa que era i és corrupta des del naixement. Han de salvar el que queda de l'imperi. Tenen dins la ment una Espanya peninsular que mai seria el mateix si perden el triangle nororiental. Mai han tingut els catalans com a autèntics espanyols, malgrat els esforços d'alguns homes de la Renaixença, i mai han volgut donar-nos massa corda, com un gos de qui hom es malfia, perquè quan pot demostra les ganes de deseixir-se, però imprescindible per la seva capacitat de trobar tòfones en forma de contribucions, impostos i plusvàlues.

De fet, a les "cortes" no se'ns hi ha perdut res, i ens podríem decidir per l'abstenció: com aquells que, a les festes cortesanes "brillen per la seva absència". Seria una opció molt racional. Però estem, gairebé, en guerra. Nosaltres no l'hem declarat, tot va començar per la mania d'anar a votar per tal de saber què vol el poble en matèria d'estructura estatal. No l'hem declarat però ja portem una bona tirallonga de ferits, empresonats i exiliats. És a dir, que l'Espanya oficial SÍ que està en guerra amb nosaltres, atonyinant-nos en funció de les seves lleis i negant-nos el dret a determinar quin estat ens ha de governar. Tot això, els totalitaris espanyols transvestits de demòcrates ens ho neguen apel·lant a... la constitució!!!!

Heus aquí on podria tenir alguna justificació pagar alguns catalans per acudir a les sessions de les "cortes" a donar guerra. Haurien de saber, de bell antuvi, que el procés que es va seguir per parir aital andròmina jurídico-política la fa nul·la de tot dret. No sabem per què? És molt greu, si hom vol lluitar i no sap quins són els punts de

l'enemic on cal apuntar. Ells diran que fou aprovada en referèndum (toca ferro!) el 6 de desembre de 1978. Però si el que et fan acceptar va ser precedit per un reguitzell d'irregularitats i de pressions externes, pots dir que allò fet ha estat fet lliurement? Fins algun dels pares de la constitució ha reconegut anys després que "van fer el que es podia fer". Certament, se sortia d'una dictadura i era millor allò que no pas haver de fer com el 20 de desembre de 1973. Es tractava d'una lluita de febleses i tothom va tenir que cedir, també bascos i catalans amb l'article 8, amb la inviolabilitat de l'hereu putatiu de Franco (mai es va referendar la monarquia, que apareixia encaixonada i intocable dins el Títol II), amb el 155, que com podem comprovar encara els catalans en matèria d'ordre públic, a TV3 i a altres competències sensibles, permet al poder central fins anul·lar una autonomia a partir de motius imaginaris, com ha estat el cas del referèndum de l'1-O o l'actual obsessió dels postfranquistes espanyols (Vox, C's, PP, PSOE, Podemos) per fer voleiar l'espantall d'un article que podria ser –llavors sí– l'origen d'un enfrontament armat entre les forces de coerció espanyoles i escamots de defensa popular catalans.

Però anem al gra, un gra que he escampat en multitud d'ocasions i que no veig que germini potser per les meves mancances retòriques... o perquè, simplement, no ho consideren prou substanciós aquells que es troben en disposició d'entendre i de fer. El gra l'exposo sense més clofolles: A) Les eleccions del 15-J de 1977 no van ser convocades com a "constituents", sinó com "generals" per triar diputats i senadors. Llavors, podien fer qualsevol cosa excepte una constitució. Podríem dir que els votants donaven permís per tal d'estudiar la reforma de la casa i fer canvis, però no pas per construir una casa de bell nou: per això cal avisar i discutir com es voldria fer la casa. Els partits de l'oposició democràtica van avalar l'operació (així, en endavant, els partits sorgits del franquisme esdevenien "demócratas de toda la vida", ho recordeu?). Bé. No es fa una constitució si no es convoquen eleccions a "cortes" constituents. B) No es va acceptar la inscripció de cap partit republicà fins després de les eleccions, tampoc ERC. El seu secretari general, Heribert Barrera, liderà una llista ambigua (Esquerra

Catalana) que havia inscrit com a "partit fantasma" el Partit dels Treballadors (PTE). ERC hauria de ser el partit més interessat a fer servir aquesta veritat històrica per barrinar una constitució il·lícita. C) Hi va haver 41 senadors de designació reial, una barreja de progres i fatxes reciclats, però el que és indiscutible és que aquesta mesura és totalment antidemocràtica. I el senat jugava un paper essencial en l'elaboració d'aital engany constitucional. Només això ja seria prou per tombar una manegada de proporcions colossals, solament possible en un país on la unanimitat la formen els ignorants i els aprofitats: uns amb urgència per manar i els altres per blanquejar llurs blaves camises. D) Milers i milers d'exiliats per tot el món, i els seus descendents, no van ser convidats a participar en el frau de les "cortes autoconstitucionales". E) Ho han reconegut pares de la constitució, com hem dit: "vam fer el que es podia fer", és a dir, no pas el que volien fer els representants del poble, se suposa. Qui decidia què es podia fer i què no? L'hereu putatiu de Franco? Un grup de generals a l'entorn d'una ampolla de Soberano?

I a tot això, dirà la història que la constitució espanyola de 1978 ha estat "dolenta", un mal instrument? No, en absolut. A partir d'aquestes normes l'estat espanyol ha viscut un període marcat per una línia ascendent en l'economia, no tant quant a cultura i qualitat social perquè s'ha vist, de seguida que ha ressorgit *el problema catalán* que l'ànima feixista inculcada pel franquisme entre 1936 i 1975 rebrosta i es retorça, deixant de banda la moral democràtica profunda que l'espanyol mitjà desconeix, i solament té a la boca per condemnar presos polítics i negar la voluntat d'un poble, com el català, que no és el seu, malgrat els intents per "nacionalitzar-nos". En els darrers temps, molts espanyols (sobre tot els seus titelles polítics) tenen la "Democràcia" a flor de boca, però mai sincerament dins del cor, mai dins l'esperit. Quan has d'empresonar gent perquè organitza votacions, que no et convenen a tu o a la constitució, vol dir que tu i ella teniu un problema, i gros. No s'acaba amb la voluntat d'una nació empresonant els seus ciutadans, sinó estudiant reformes, nous acords (*New Deal*?), adaptant la legalitat de les coses a la seva realitat, i no al contrari, per-

què la realitat és mutant i no val per aquest segle el que valia per a l'anterior. I si la constitució no es vol reformar, caldrà atacar-la de front i deixar-la tal qual és: una barreja de coses bones i de coses lletges. Lleig és l'article 8, lletjos alguns articles del Títol II, i alguns altres articles com el 155, introduït pels elements reaccionaris d'aquelles corts de 1977 i pels proxenetes amb pistoles que els van "inspirar". F) A cap dels partits que hi concorregueren se li va acudir discutir la legitimitat de l'estat que les convocava. Un estat sorgit l'octubre de 1936 on Francisco i Nicolás Franco adulteraven una decisió de la Junta de Defensa Nacional dels militars colpistes per encimbellar el general africanista com a cap del govern i del nou estat antirepublicà. L'única llei que va consolidar aquest estat –i liquidar el republicà– fou la llei de la força, la llei de la selva, i d'aquella barbàrie emanaria tot poder posterior: el règim franquista, que sense cap ruptura es va fer evolucionar cap a una minsa democràcia constitucional, que deixaria en la impunitat tots els crims de la dictadura, prop de 200.000 assassinats POSTERIORS a la guerra. Els partits democràtics, i sobre tot els no democràtics (feixistes i comunistes) van avalar l'operació a l'espera d'alguna quota de poder.

Així doncs, quin seria el sentit de votar representants catalanistes? (el catalanisme ha tendit sempre a la màxima llibertat del nostre país, així doncs, el prenc, avui, com a sinònim d'independentisme). L'únic sentit que pot tenir –a part de repetir el mantra d'una negociació que no es produirà si els catalans no adquirim posicions de força i de contraatac– és posar de manifest, des de les cambres espanyoles, adreçant-se a tot el país, com de fraudulent va ser el "procés constituent", i que aquella rampoina on els "exfranquistes" eren majoria, avui ja no ens serveix d'eina de governança, que més aviat ha estat una font de desgast d'energies i d'enfrontaments amb els poders centrals per la immensa quantitat de recursos d'inconstitucionalitat amb què els governs espanyols han segat l'herba als peus de les institucions catalanes perjudicant la fluïdesa del govern català i en molts casos l'entrada en vigor de lleis avançades destinades a beneficiar tots els ciutadans i, sovint, als més vulnerables per motius econòmics i socials. En resum:

el sistema constitucional espanyol actual és una nosa que frena el progrés de la societat catalana, i no és estrany: va ser copiat del sistema estatutari republicà que es demostrà inútil per millorar la coexistència catalano-hispana. Recordem que un recurs d'inconstitucionalitat sobre la Llei de Contractes de Conreus, el 1934, provocà la proclamació federalista de Dencàs-Companys, destruí tota confiança mútua i aplanà la conspiració cívico-militar que desembocaria en el pronunciament del 18 de juliol i l'inici de la guerra. Què passa amb Espanya? Tant li costa aprendre del passat? O és, simplement, que està disposada a repetir la història perquè, sense guerra i violència, no hi ha Espanya? Potser és això. La seva constitució, com hem vist, és feta de la coerció i la repressió que li van preservar en el seu articulat els que van guanyar la guerra. I la seva democràcia... a la vista tenim què pot donar de sí. Si és que votar té algun valor en aquesta jungla de goril·les, denunciem-ho a les "cortes"!! Contínuament, com fan ells omplint-se la boca esdentegada d'una "democràcia" que només existeix en el ressò de les seves falòrnies.

EL FINAL DEL CASAL DE BARCELONA: JAUME D'URGELL I FREDERIC DE SICÍLIA

Gener 2020. *Vibrant*.

Un dels inconvenients que té això de la monarquia és que els afers familiars particulars de les cases reials poden acabar per desballestar una nació. Nacions hi ha avui i sempre n'hi ha hagut. Nació prové de "néixer", del vincle natal natural dels individus dins d'unes comunitats culturals diferenciades. Els reis, com a caps dels estats, podien i poden desvirtuar la vida de les nacions a través de guerres o d'unions en les quals alguna nació del regne podia –i pot- quedar en posició excèntrica i perjudicada. És el que va passar a la mort del comte de Barcelona i rei d'Aragó Martí I, dit l'Humà, el 1410. Com que el seu únic fill, Martí el Jove, havia mort uns mesos abans, la seva herència se la van disputar els parents més propers. Però la successió havia de ser aprovada per les corts dels seus estats: Catalunya-Mallorca, Aragó i València, perquè el poder d'aquesta corona, coneguda erròniament com a Regne d'Aragó, no era un sol regne i havia de regir-se en coordinació amb les corts de tots els estats. Una unió molt similar a

l'actual Unió Europea, on tots els membres que hi formen part poden dir la seva en tot allò que els afectés. Molt més si es tractava d'una qüestió dinàstica que podia trastocar l'ordre establert des de 1137, quan el comtat de Barcelona assumia la corona reial aragonesa. Una ocasió daurada per als que cobejaven aquells regnes projectant-ne l'absorció, com es veuria temps endavant.

Dels set candidats inicials al tron barceloní, els principals eren Jaume II comte d'Urgell, que havia estat nomenat lloctinent de la corona per Martí I, però no hereu; Fernando d'Antequera, emparentat per via materna amb el casal barceloní; i Lluís de Calàbria, també amb pretensions per via femenina. Com que l'Església catòlica estava dividida en aquell temps entre tres papes diferents, Jaume obtingué el suport del pontífex de Roma, i Fernando el de "l'antipapa" Benet XIII o papa Luna, que jugà un paper essencial en tot el procés. A través de suborns i atacs militars (Batalla de Morvedre-Sagunt) Fernando va guanyar posicions ocupant zones d'Aragó i comprant voluntats entre els diputats de les diferents corts. Finalment, arbitràriament, l'Església i les corts aragoneses van imposar nou representants escollits per ells, entre aragonesos, valencians i catalans, per tal que decidissin, a Casp, el 1412, qui tenia més dret a obtenir la corona. Els diners de Fernando i els representants religiosos de Benet XIII van inclinar la balança a favor del Trastamara.

En un primer moment, per evitar els mals que causava la vacant reial (a dos anys de la mort del rei Martí), els nobles catalans, el comte d'Urgell també, acceptaren el resultat de la burda manipulació del Compromís de Casp. Però el partit dels urgellistes no ho va acceptar de bon grau i un l'enfrontament entre aquell bàndol catalanoaragonès contra el príncep castellà i els seus homes es féu inevitable. Les seves tropes havien deixat un mal rastre de robatoris, vileses i falta de respecte pels camps, les viles i la capital catalana. Quan finalment la batalla tingué lloc el 1413, Jaume no va poder disposar de les forces angleses que els seus amics li havien promès. Derrotat al castell Formós de Balaguer, el seu gran rival Fernando de Antequera, a qui li estava costant molt entendre i acceptar el sistema pactista i parlamen-

tari català, el va condemnar a presidi perpetu, a l'expropiació de tots els bens i llur família quedà a la misèria. Després va passar per diverses presons castellanes, entre altres la d'Ureña, acabà els seus dies al castell de Xàtiva als 53 anys. No era, doncs, cap ancià quan li sobrevingué la mort. Les cròniques benignes amb les dinasties posteriors narren les bones condicions en què el tenia Alfons el Magnànim, fill del d'Antequera, però tenim constància que les notícies que corrien entre el poble, en aquells temps i posteriors, van ser diferents. A continuació copiem, en català del segle XV, la narració de com va anar la mort de Jaume d'Urgell, que no deixava de ser un perill real perquè l'odi antitrastàmara, contra la dinastia castellana introduïda fraudulentament, era molt viu: sembla ser que no van poder comprar totes les voluntats. El text procedeix de la *Scriptura privada*, un manuscrit redactat durant el regnat de Joan II vers 1466, que no fou imprès fins 1899 amb el títol *La fi del Comte d'Urgell*:

«E de fet, certa jornada ab molt gran secret e molt cautelosament lo dit Rey[18] e Infants vingueren al castell, e donada la letra al catlà, ells se retragueren en el retret del castell de Xàtiva; e retrets digueren al catlà, que era del Comte de Urgell; e per quant era encara molt matí, catlà los dix que encara no era llevat del llit. Ells li digueren quel fes llevar e que fahes venir a ells en lo retret que eran, car ells volien parlar ab ell.

«De continent, lo catlà ana allí hont lo Comte jahie e despertal e dixit: "senyor Comte, açi son lo Rey de Navarra e los Infants don Henrich e don Pedro quius demanen, car dien volen parlar ab vos, axí que si us plaura, levau vos e veniu, car ells vis demanen acuytadament que dien sen volen anar". Lo Comte qui oy que tots los tres germans heran aqui, tenintse per mort, de continent dix: "O Catlà, mort som jo". Lo catlà dixli: "com mort, senyor, no sou pas verament". Dix lo

[18] Joan II o Joan sense Fe, rei de Navarra (1425-1479) i d'Aragó (1458-1479), germà del rei Alfons el Magnànim i dels infants Pere i Enric. L'autor del text el considera executor de l'homicidi a Xàtiva el 1433. Fill de Fernando de Antequera, i possible hereu de la corona catalana, veia les seves aspiracions amenaçades pels urgellistes.

Comte: "si som". E axí amb mortal congoxa ell se dressa al llit e llansantse lo jupo damunt, ell comensa a dir una molt piadosa exclamació a nostre senyor Déu, del seu gran infortuni e de la sua extrema desaventura: e axí ab molts grans gemechs e suspirs sentint-se la mort, ell se vestí: e vestit tot tremolós, com aquell que porten a sententiar, ell segui lo catlà quil mena en lo retret hon era lo Rey e los Infants; e anant alla, abans quey plegas, ell se gira al catllà e li dix: "recorte catllà que abans que no seran passats cinquanta anys, la mia sanch e destructio sera vindicada no solament en aquest, mes en tots aquells qui son estats causa e occasio de la meva destructio". E dites aquestes paraules, lo catlà lo mes dins lo retret, e de continent fo dins, digueren al catlà que eixis fora: eixit lo catla ells se tancaren dins amb ell, e lo catla scoltant de fora, oy dins molta remor; e entre les altres coses, oy tres o quatre crits que lo Comte mes, dient: "no se tal cosa, no se tal cosa"; e axi dins lo retret lo Comte fo offegat per los qui ab ell eren dins; e offegat, de continent obriren la porta e cridaren al catla qui se aparta quan senti obrir; e de continent lo catla entra dins e vehent lo Comte jaure alli mort, met agrament a plorar, cridant greument que havien fet ne quina raho e compte donaria ell al Rey e al batle de Valencia de la persona del Comte; e ells diguerenli que no curas que allo era stada la voluntat del Rey; e de continent ells faheren pendre lo cors del Comte e despullarlo e faheren lo metre dins lo llit hont jahie, e digueren e manaren ab molta gran pena al catla que no digues res del qui era estat fet; e molt cuytadament lo Rey y los Infants se isqueren del castell e sen anaren»

Alguns historiadors han dubtat de la versemblança de la *Scriptura privada* pel fet que no veiés la llum fins un segle després de la seva redacció, però a ningú escapa que la divulgació per escrit dels fets narrats podia incitar a la rebel·lió, a la sedició, a la revenja, a posar en qüestió el dret a la corona catalana dels reis castellans. Les querelles sobre aquella substitució sempre han estat presents a la historiografia catalana, i el text on quedava reflectit el crim d'Estat podria ser ben bé la plasmació per escrit del clam dels urgellistes del segle XV.

Una altra mort que es degué explícitament a la revenja de Fernando, que patia tant per fer acatar el seu qüestionable poder, ens l'explica l'historiador aragonès Jerónimo Zurita (1512-1580) als *Anales de la Corona de Aragón* (1562-1580) més d'un segle més tard. Es tracta de les raons que van portar al suplici i a la mort del comte de Benavent, qui en una disputa amb un altre noble, digué que «El Señor Rey de Navarra devia catar las honras, gracias, y mercedes que avia recibido de Vuestra Majestad. E otrosí el Señor Rey de Aragón debia catar como el Señor Rey don Fernando su padre, con el derecho vuestro , e vuestros dineros, e vuestras gentes avia ganado el reyno de Aragón.» És a dir, que el de Benavente li deia al posterior assassí de Jaume d'Urgell, Joan de Trastamara, que el seu pare, en Fernando, havia aconseguit innoblement, il·legítimament, el regne d'Aragó a través de suborns i promeses als cortesans i als compromissaris de Casp, i intimidant els altres candidats amb l'ocupació militar de part del territori aragonès i valencià. L'historiador castellà, el jesuïta Juan de Mariana (*Historiae de Rebus Hispaniae* (1592-1605) també reconeix la utilització de suborns per comprar diputats, i que els diners els havia aplegat la reina de Castella Catalina, aprofitant una treva en les guerres de Granada, per tal de recolzar la pretensió del seu fill Fernando a la corona catalana. Les aigües no baixaven gens manses d'ençà el Compromís de Casp. Gens.

Un altre crim d'Estat fou comès per poder completar el domini dels Trastamara sobre els estats catalanoaragonesos. Es produí vint-i-sis anys després del Compromís de Casp. Es tracta de la captura i empresonament de Frederic de Sicília, que era el candidat més directe a la successió del seu avi Martí I, però era fill natural i no arribà a ser legitimat després de la mort del seu pare, Martí el Jove. Era fill de l'amant d'aquest, Tarsia Rizzani de Catània, aspirava a succeir el seu pare en el tron sicilià (vinculat a Barcelona) i hagués estat el principal candidat si s'hagués produït el reconeixement com hereu per part del seu avi, el rei Martí, però aquest morí als cinquatra-tres anys i els procés de legitimació l'havien estat dilatant els representants del papa Luna, Benet XIII. Aquest ja maniobrava en favor de les aspiracions de Fernando al

ceptre català. Frederic de Luna i de Sicília participà en les guerres entre el rei de Castella i el d'Aragó, arran de les quals fou capturat i empresonat per Joan II, el rei castellà, el 1434. Morí quatre anys més tard al castell d'Ureña –per on ja havia passat uns anys Jaume d'Urgell– a l'edat de trenta-sis anys: un altre potencial rei català desaparegut amb les plenes facultats de l'edat adulta. Mai no es van donar detalls d'aquell esdeveniment tan oportú, que fressava el camí dels Trastamara al capdavant de la Corona catalanoaragonesa. S'esvaïen poc a poc les possibles qüestions de legitimitat, i els opositors al domini castellà perdien l'opció dels principals lideratges.

El control de la dinastia castellana sobre Catalunya, Aragó, València, Sicília i Mallorca s'havia operat amb astúcia, corrupció i aplicant la violència habitual en una elit de poder sense cap escrúpol. Val a dir que una part de la noblesa catalana i alguns importants prohoms de la burgesia barcelonina van contribuir a falcar aquest estat de coses. Entre ells Joan Fiveller, que ha passat a la història com a defensor de les lleis i llibertats catalanes, en realitat fou un dels barcelonins que més va contribuir a coronar el nou rei castellà. Benet XIII, l'aragonès papa Luna, fou encara més important com instrument en aquesta operació, que durant aquell segle culminaria en la unió de les principals corones hispàniques. Però els reis Trastamara aviat van deixar de banda "l'antipapa" per tal de reunificar el catolicisme sota el pontificat de Roma. La usurpació es va consolidar amb la mort dels pretendents catalans, però Catalunya va mantenir la seva capacitat de govern –local, relativa– fins que la dinastia francesa dels borbons, en una maniobra ordida per la noblesa castellana, va aprofitar la guerra de Successió per acabar d'anorrear qualsevol bri de poder català sobre el propi territori. Així sorgia el 1714, de la sang i de l'engany, l'Estat espanyol, el Regne d'Espanya, que durant tres segles s'ha mantingut gràcies a les mateixes tàctiques, tant en períodes absolutistes, dictatorials com constitucionals: sang, presó i manipulació jurídico-legal.

CANVI CLIMÀTIC: TEMPS NATURAL I TEMPS HISTÒRIC

Gener 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Deixo clar, de bell antuvi, que jo crec en el canvi climàtic perquè ho diuen els periodistes, els científics i els diletants a cada instant que el temps atmosfèric no es comporta segons les expectatives humanes, que és molt sovint des que tinc us de raó. Quan era petit també passava, però ja no me'n recordo: la meva memòria no abasta més enllà del darrer Telenotícies. Però, sobretot, el que passa és que no vull romandre eternament fora del ramat, com em passa tantes vegades respecte a tantes qüestions: fora del ramat comú i d'aquell més selecte criat a les pastures de les acadèmies.

Ja hem pujat un grau i mig –diuen- respecte a la temperatura mitjana del planeta des que hi ha mesures regulars (i abans?). Anem massa calents, i d'aquí a quatre dècimes més es deslloriga tot. Ho

han dit per la tele. Tot anirà a can pixa, i haurem d'anar a agafar les *Golondrines* al Tibidabo. Al mercat comprarem escamarlans d'Olot i ens haurem de capbussar per poder visitar la Seu de Lleida. D'aquí a quatre dies no hi haurà catalanisme perquè Catalunya serà territori subaquàtic: una nova Atlàntida, hi haurà més lluços que catalans. Potser no serà d'aquí a quatre dies, sinó més tard, però serà, ens hem condemnat al CO_2, a l'NH_3, a l'O_3, al CH_4 i a moltes més porqueries que excreta la naturalesa humana inserida dins la Naturalesa més grossa. Ja no hi soms a temps. I es veu que hem condemnat per sempre més el futur dels nostres néts, de la mateixa manera que els nostres avis ens van abocar al suplici urbà quan van baixar de les muntanyes pirinenques, on avui l'ós bru fa de les seves entre els pocs ramats que hi queden, perquè l'aposta de l'home sempre és més ciutat, més polígon, més naus industrials i l'espai natural, degudament domesticat i senyalitzat, és un parc suburbà que visiten les masses cíviques (sovint molt poc cíviques), xicletoses i diglòssiques, mentre que tota vida originària i indòmita va reculant: l'home, per a viure, foragità les feres; avui les feres, sota l'impuls d'ecologistes dogmàtics (abans, comunistes convençuts), fan fora la gent... fins que un dia un llop o un ós en faran una de grossa a expenses d'algun turista.

La *informació* sobre les coses del clima són, avui, pura campanya de propaganda agressiva on allò que compta són les dades impactants. Es tracta d'una nova *causa* per alimentar els esperits damnats per la caiguda soviètica i l'indecent capitalisme dictatorial en què va derivar el maoisme. Calen nous ossos per rossegar (com els óssos rosseguen xais i cavalls als boscos pirinencs). Calen temes espinosos, injustícies per denunciar, proves de la perversió del sistema per anar fent currículum els batxillers que demà tallaran el bacallà... ens acabaran obligant a tots al veganisme, a l'hamburguesa de pastanaga. És l'aliment de la nova esquerra per poder presentar-se a l'opinió pública no massa esprimatxada. L'opinió, però, ha de ser prèviament *marinada* als instituts i a les universitats on l'hegemonia dels professors marxistes o *amarxistitzats* és majoria absoluta, i s'autoregenera per endogàmia i selecció manual periòdicament. Uns professors –i uns textos- que

preparen el futur adult per abominar d'uns crims històrics i, en canvi, són comprensius amb altres de tan horrorosos o pitjors, justificant-los en el fet que calia vèncer reticències de burgesos, contrarevolucionaris, reaccionaris, fatxes o enemics del poble per tal de poder implantar paradisos socials, igualitaris, lògics i perfectes.

Però això ha deixat de ser una causa útil i la persona més o menys revolucionària, la més o menys antisistema, la més o menys mediocre, se sent cridada a ajudar la societat (funcionari, líder frustrat, abduït, vividor), recolzant més i més causes! causes!! causes!!!

A la nit, els vegetals respiren, no fan la fotosíntesi, és a dir que no produeixen O_2, sinó que produeixen la molècula assassina!!!! CO_2 Ahhhh!!!! i no ens diuen res els homes i les dones del temps!!!! Les plantes, quines bandarres: el que et donen de dia t'ho prenen de nit. Llavors què? Que els boscos juguen un paper important en el cicle de l'aigua, sí, i si desforestes passa com en molts indrets de l'Àfrica: que provoques sequeres cròniques i sòls infèrtils. Absoldrem, doncs, el regne vegetal. Però mantinguem-lo sota vigilància.

Però és que fa falta terres de conreu. Per què? per alimentar una població creixent, desbordada, que en els seus països no poden gaudir d'una vida digna: la que vol tothom que queda atrapat per la televisió o per les pantalles dels seus telèfons mòbils. Àfrica i Àsia pateixen de *superpoblació*, cosa que incrementa la pressió sobre el medi que els ha de sustentar i els impel·leix a l'*emigració* quan les expectatives vitals de consum són minses. Tota migració sobtada produeix tensió entre els acollidors i patiments entre els desplaçats. I si disposes d'un estat per poder regular l'arribada i coordinar la integració, rai. Però si no el tens (com passa a Catalunya), tens un problema, i gros.

Si 8.000 milions de persones (i el nivell seguirà creixent gràcies a la xarxa de la capital-social-cristiano-democràcia ajudadora i acollidora), si tota aquesta gent ha de tenir un nivell de vida assegurat com el que vull per a mi i vostè vol per als seus, llavors el problema és d'abast mundial i, tal i com ho tenim muntat, no ho aguantaran ni el planeta (tal qual és avui) ni els sistemes econòmics depredadors. El problema el té la humanitat, no pas el planeta. Ell sí que rai: seguirà

allà al centre de l'univers veient com els altres planetes el volten per sempre més... o no. Bé, seguirà girant, com en aquella cançó de Jimmy Fontana.

Si la tecnologia no arranja tot allò que ha malmès, anem aviats. Ara tot serà elèctric. Depèn, doncs, de com es fabriquin els quilowatts. El govern espanyol va penalitzar la producció fotovoltàica d'autoconsum i ara acaben de patrocinar una cimera sobre el canvi climàtic: cinisme còsmic en el país del sol. D'aquí a quatre dies ens hi obligaran, a posar plaques solars i a canviar-nos de cotxe. Tot anirà al ritme que marquin les empreses-vampirs que distribueixen el *llum* i les que fabriquen les andròmines. Mentrestant es construeixen parcs eòlics horrorosos que ningú no voldria tenir davant de casa. O potser sí, perquè la majoria de llars no té més horitzó que un edifici, un carrer ple de cotxes o una via ràpida. Som ramats urbans premuts, xucladors d'energia i emissors d'enormes quantitats de ventositats, que s'uneixen a les dels animals de granja per incrementar l'efecte hivernacle, tot empudegant el món. Ah! el problema són les llufes de les vaques... i les de 8.000 milions d'humans?

L'Home i la Terra no són subjectes divergents, sinó un ecosistema integrat: l'home dins la terra (i de vegades, a fora, dins d'un coet). La terra, però, és el tot i l'home un element derivat que s'està fent incòmode per a la resta de components que, malgrat l'aparent quietud, sempre maquina en perpètua variació (diguem-li *evolució*, si ens entenem millor). Tot i això, i com a fill de la Naturalesa, l'home i les seves accions transformadores formen part d'aquest sistema. L'home d'avui sacrifica tot l'entorn natural a la seva economia àvida de matèria i d'energia, amb una força i una velocitat inusitades, com mai s'havia conegut ni en les èpoques dels grans sauris i que en tan sols un segle està desdibuixant el planeta a la manera dels cataclismes sísmics i dels lentíssims moviments geològics. Tot molt natural (repetim: l'home és naturalesa), tot molt mesurable i previsible. Però a tota pastilla.

L'home accelera els canvis causats per la climatologia, però des de 5è d'EGB em van ensenyar que vivim en un període interglacial (posterior a la quarta glaciació) caracteritzat per unes condicions més

benignes per a la vida animal i vegetal, i per a la proliferació de la *bèstia* humana, i que els mamuts van acabar morint de calor. Llavors, el mestre i nosaltres vam deduir que l'era càlida podia accentuar-se encara més, pel fet que el Sàhara –segons l'arqueologia- havia estat zona temperada, i no àrida, feia alguns mil·lennis. Així, Nietzsche, guillat, però de visió clara i penetrant, tenia raó quan sentenciava: «el desert creix!». I seguirà creixent si així ho determinen les lleis universals! I molt de temps després el món es tornarà a refrescar fins que les glaceres arribin al mediterrani, i així seguiran solcant la terra i esculpint llur relleu. Com ha estat sempre. L'home pot accelerar els processos –diuen-, però no els pot pas aturar. Perquè el món, tal qual el coneixem, és un fotograma i prou dins l'etern llargmetratge de la història natural.

El domini de la naturalesa és il·lusori, i sempre hi ha un preu a pagar. L'home-titànic és un devorador d'energia destinada a incrementar el moviment de rodes, de dades, de coneixements, tot al servei de la proliferació demogràfica i a l'acumulació de riquesa simbòlica representada pels diners i els apunts bancaris. Una velocitat exposada constantment a l'accident, a la fallida, a la ruïna, al desastre humà i ecològic. I no hi ha marxa enrere en aquest estil de vida que tendeix cap a l'infinit (sondant l'univers amb màquines de fotos) i cap a l'etern (la medicina que vol fer-nos immortals). No té aturador perquè ningú no està disposat a renunciar a la seva part del pastis, a la seva llar climatitzada, al seu cotxe, al seu mòbil, etc. Ans al contrari: hi ha una cua de molts milions de persones reclamant, ni que sigui, les molles de les nostres afartades.

Haurem de refiar que nous enginyers cerquin solucions als problemes originats en el passat per altres tecnòcrates com ells. Però sense deixar que s'aturi l'espectacle! Perquè les societats industrials basades en el consum s'aguanten gràcies al moviment continu, a l'estrena constant, a l'eterna joventut: en la mentalitat fàustica de qui, recordem, va vendre llur ànima al diable.

Mentrestant el clima seguirà variant, com ho ha fet sempre, seguint els seus propis cicles dins del cosmos, influït per tot allò que forma part de l'ecosistema terrestre i també per causes extraterrestres.

Amb homes (i dones) o sense ells, seguirà havent-hi diverses menes de vida mentre es mantinguin les condicions per tal que aquesta proliferi. Per tant, quan l'espècie humana s'hagi extingit, altres fenòmens seguiran causant canvis en el clima i en el relleu. Seguirà havent-hi sequeres o pluges devastadores, nevades immenses i glaceres, o insectes que causin devastació de boscos sencers. Seguirà havent-hi alguna mena d'herbívors i de carnívors que, amb els seus pets, crearan núvols de gasos pestilents i es faran grans forats a la capa d'ozó. I a l'entorn d'això: no serien els vents intestinals expel·lits pels dinosaures els autèntics culpables de la seva extinció? Caldria que els científics s'apliquessin a estudiar-ho, hipòtesis més descabdellades es fan córrer com a certeses acadèmiques.

Seguirà passant tot això, però nosaltres ja no ho veurem a causa de les limitacions carnals i temporals que ens defineixen, perquè alguns microbis resistents als nostres antibiòtics s'hauran apoderat de la terra. O això els semblarà a ells (als microbis) que, com nosaltres, hauran cregut arribar al cim de l'*escala evolutiva*. I un rave!

LA "VELENCIANITZACIÓ" DE CATALUNYA

Febrer 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Desnaturalització, folkloització, cultura popular de baix nivell i, un cop abaixat el llistó, substitució, castellanització, trivialització i desvalorització del que és propi; tocar-ho tot, engrapar qualsevol cosa sense aprofundir, masegar per estovar i fer més digeribles els missatges subliminals o evidents. Cercar la barreja aigualida, igualar arran de terra per tal de formar una nova societat amorfa i funcionalment analfabeta. És el triomf de la mediocritat i de les masses tot-a-cent, i la mort de la persona elaborada a través de generacions , a partir dels elements autòctons o empeltats que proporciona la pròpia terra. Res a veure amb els invents sociològics d'estats que mai no han aconseguit ser nacions, i per això malden per crear ramats d'ovelles artificials.

Barcelona cada dia és menys reconeguda com a capital del Principat. La distància entre la gran aglomeració urbana i la resta del territori va en augment, tal i com tenien previst polítics i urbanistes addictes al totxo i als polígons industrials. El fals cosmopolitisme dels amants de l'asfalt és més degradant que no pas enriquidor. Si fins fa

unes dècades la ciutat conservava el caràcter propi dels seus barris, avui, si no fos per la singularitat d'una part de la seva arquitectura, podria passar per qualsevol altra ciutat mediocre de les nostres latituds. Aquí, la diversitat aporta poc, molt poc, la mà d'obra que falta a una població envellida i prou. I aporta poc perquè el país no té la força que li cal per integrar les noves comunitats més enllà de la satisfacció de llurs necessitats econòmiques. Barcelona no té poder per aplegar, per bescanviar catalanitat com a torna de les aportacions de tots els col·lectius. Tot passa per la castellanització prèvia, que és la llengua del poder, de qui expedeix els papers de residència, de qui té un ventall més gran de canals de brossa-visió. Solament es comparteix la cultura indígena individualment, de manera voluntària i gràcies. Ni l'escola és garantia de continuïtat perquè la vulgaritat s'apodera de les voluntats a través de milions de pantalles.

I les pantalles, que podrien ser eugenèsiques, ens ensorren en la cultura "per a tots", que és més aviat la falta de cultura, l'imperi de l'estupidesa emès en TDT. Els mitjans catalans de la CCMA són, a dia d'avui, totalment valencianitzats. Les tropes anticatalanistes locals se n'han emparat, i als catalans només ens queden dues opcions: veure i escoltar els mitjans espanyols, tradicionalment anticatalans, o veure i escoltar uns mitjans que ens envien els mateixos missatges de mistificació i de rendició, però en la nostra pròpia llengua. Si durant la Renaixença del segle XIX els nostres intel·lectuals expressaven en castellà allò que era pensat en català, avui passa al contrari: ben sovint es fa una locució en català d'idees adreçades a la castellanització mental i a la renúncia de la cosmovisió pròpia del nostre poble. I això ho fan professionals que dominen poc la llengua, amb unes entonacions robotitzades i amb un accent "tevetresista", que és un subdialecte del "xava" barceloní, tan celebrat arreu del "territori". I així, el català xicletós, com un virus, va infectant el que queda de viu en les diverses parles catalanes, més genuïnes com més lluny són de la Ciutat Comtal... i dels receptors de televisió.

És el triomf i la desgràcia dels mitjans de comunicació de masses i de l'ensenyament universal i obligatori: al final tothom parla

igual... de malament. Les mateixes expressions, les mateixes paraules, els mateixos gestos i el mateix accent. Una cosa híbrida que aviat s'abandona pel castellà, llengua imperant dins l'ànima de la majoria dels nostres conciutadans. Què en queda de lluny la infància, quan podies escoltar aquelles converses d'en Sidro Roura, en Jaume Llagostera i en Quim de Can Brugats, una delícia per a filòlegs no-normatius, un català que semblava barreja d'occità i euskera pels seus ressons. I el parlar harmònic de les dones, que se les entenia més per la cantarella que no pas pels mots. Que lluny quedaven, llavors, Barcelona i TV3.

CREURE ÉS CONVENIENT

Març 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

"Ningú no és obligat a creure". Cert, no es pot creure per obligació. Si es decretés l'obligació d'un culte, el resultat seria una religió amb una immensa majoria d'hipòcrites, de gent que només creuria en aparença i per conveniència. Això ha passat i passa per tot arreu i en tots els temps. "Voldria creure, però és irracional". És l'actitud majoritària en el món occidental: no s'ensenyen, no es miren de desvetllar, en l'individu, els *misteris* de la fe. En temps de cultura tecnocientífica, allò que no es pot demostrar materialment, matemàticament, no és, no existeix, no ens afecta (com si ja ho sabéssim tot!). Cal considerar que molts postulats de la ciència són autèntics actes de fe, com l'evolucionisme (plausible, però indemostrable al laboratori), com la teoria de la relativitat, que és lògica, però inexperimentable, com la

teoria atòmica, que té les portes sempre obertes a noves fragmentacions de la matèria, com l'origen de l'Univers i el *big bang*, "veritat" únicament dins del cap dels físics, o com la de l'alè vital en els animals i els vegetals, que no és més que una explicació didàctica sobre l'ànima dels cossos: sobre allò que els dóna vida quan hi és, i que els deixa morts quan s'esfuma. La ciència, amb tota la seva racionalitat, també parteix de molts actes de fe incorporats durant l'etapa escolar de la formació de l'home modern.

Però la ciència i la tècnica aporten a l'home coneixements sobre el seu medi (sempre lligats a una millora constant, és a dir, imperfectes, perfectibles), li fan la vida més còmoda (caldria establir comparacions acurades amb altres èpoques passades), la indústria li permet l'adquisició de centenars d'objectes, abans desconeguts, que, en teoria, amplien el seu àmbit d'acció, de comunicació i de diversió. Els mitjans de comunicació atapeeixen el temps d'oci que li deixa lliure el treball continu per a aconseguir un bon *nivell de vida*. Una vida útil, activa i dinàmica on ja no queda espai per a allò que no sigui física, goig superflu i autosatisfacció. Ningú no l'obliga a creure en coses irracionals que no es veuen, que no es toquen, però es fa un fart d'engolir –de manera totalment acrítica– les informacions convenientment elaborades per a mantenir-lo *en forma*, productiu i convençut de viure en el millor dels móns possibles. Aviciat, cerca més la distracció que no pas la instrucció, més de superfícies que no pas de fondàries. I si un dia les basques existencials l'ataquen, té centenars de causes a les quals abocar les seves neurosis per recuperar l'equilibri enmig del desert existencial: ecologisme, budisme, animalisme, feminisme, emigracionisme, esquerrisme, avortisme, esportisme, neofeixisme...

Però els "rarets", avui dia, són els creients. Fa uns segles no: n'era el punt de partida de tota civilització; però és que si no ho eres o te'n desviaves, et podien escalivar viu. Allò no era bo, i ho poden dir les ànimes dels càtars occitans o les de la inquisició espanyola, màquina infernal de fer catòlics sisplau/per força. Allò no era bo. Tampoc és bona la ignorància actual del fet religiós, fet que ha caracteritzat totes i cadascuna de les cultures humanes que existeixen i que han existit.

Com a mínim, hi ha Déu (o déus) des que hi ha homes. Com a mínim, la divinitat va sorgir amb la humanitat, però l'home aparegué a taula parada, quan ja tot existia. Per cert, la ciència encara no té clar això de la vida a la terra (i ja estan buscant vida en altres astres, ha ha ha!), no pot explicar com apareix i es diversifica la vida ni com es va ramificant i escampant. Vejam si no serà, al final, que els científics, simplement, descobreixen alguns trucs de l'existència? Això negaria l'acció d'un motor que no es mostra si no en les seves obres? Això nega que hi ha Déu? Dependria del que consideréssim *Déu*. De ben petit em va impressionar molt l'exclamació d'un pagès quan alguna cosa no rutllava (perquè la vida vol que les coses rutllin), deia: "El Déu que ho ha parit tot!". Blasfèmia? Res de més oposat a una falta de respecte, sinó una imprecació, gairebé una demanda d'auxili, a l'origen i la força de tot plegat que, a més, era invocat per reblar les veritats en la conversa: "Com hi ha Déu!". Inqüestionable. Llavors, Déu encara vivia en alguns pobles catalans.

Avui, la relativització és tan devastadora que costa trobar algú que confessi creure, i si ho fa, ho farà amb la boca petita mentre t'estira del braç cap a un racó. Avui només creiem en el saldo del compte corrent, en alguns títols universitaris (ja sabem que hi ha "universitats" que els despatxen a pes) i en la possibilitat de veure sortir de nou el sol. També en la voracitat d'alguns virus escampats per televisió i en la constitució espanyola (escric això perquè, malgrat que és il·legítima, cap representant polític en diu ni "mu", i se l'empassa tothom, malgrat els temps que corren). De fet, creiem en això i no creiem en res, no ens podem relaxar, no ens podem deixar anar perquè sabem que la festa s'acaba, que malgrat ser una potència biomèdica mundial, un dia entrarem en el somni etern: ens morirem. I això ens fa escèptics, moooolt escèptics. Assegurem la nostra vida, però la que sí és segura és la mort. I quan ens morirem ens apagarem com un misto, en arxivaran en un nínxol i vinga! que, de fet, la festa continua. Però sense nosaltres. És aquí on ens convindria molt creure. Si més no, en arribar a aquest punt. L'ésser humà fa i diu moltes coses condicionat pel pànic conscient i inconscient de la seva finitud; això diuen els que hi ente-

nen, que també deuen estar ben acoquinats si no tenen una nansa invisible on agafar-se.

Però la fe té efectes en altres dimensions: la comunitària, per exemple. Sempre hi ha hagut elements de reunió en tots els grups humans. El principal és el religiós, però també hi ha el polític (patriotisme), el social (defensa dels drets comuns, clubs esportius), el cultural (efecte aplegador de les modes musicals, artístiques, etc.). Tot allò que t'enlaira per damunt de la teva quotidianitat –i fins del que dicta la raó– produeix fe, que podríem definir com una força relligadora dels individus que els empeny a aconseguir fites que no serien capaços d'assolir en solitari, o sense aquesta sobredosi d'optimisme en la finalitat frisada. Així se'ns demana que tinguem fe en el pròxim partit del Barça, que animem fins des de casa. Com? Si no és espiritualment... bé, avui demanarien un esforç hipnòtic o telepàtic que enforteixi les cames i els cervells dels jugadors, però no és més que fe, esperit. Els altres conceptes són sinònims que et fan semblar un saberut i un modern quan els fas servir. Així que resulta que *creiem* més del que ens pensem. Creiem en la grip A perquè ho deia la tele i ho duia el diari. Creiem que el banc ens guarda els diners perquè nosaltres els hi hem dipositat (excepte aquella senyora que anava cada dia a la finestreta per comprovar si encara tenien allà els seus cèntims). Creiem que vivim en una democràcia perquè ens fan anar a votar de tant en tant, però no s'aplica quan nosaltres exposem la matèria sobre la qual ens interessa tant i tant votar.

Totes aquestes coses rai, són coses del món visible, tangible i mesurable. El mal és reduir la pròpia vida i l'intel·lecte a coses que tenen el seu curs més o menys controlable. El mal és no saber que dins nostre hi ha forces encara més poderoses que les retroexcavadores. Dins nostre hi ha energies latents que poden actuar sobre la matèria i sobre els altres homes, però sembla ser que als catalans se'ns ha anat extirpant la funció espiritual: només ens volen per treballar i pagar impostos a Espanya i a Europa. El català només s'ocupa dels aspectes econòmics de la vida i gràcies a això ha pogut subsistir i atreure molts forasters, de manera que ara som molts més a jugar el paper de

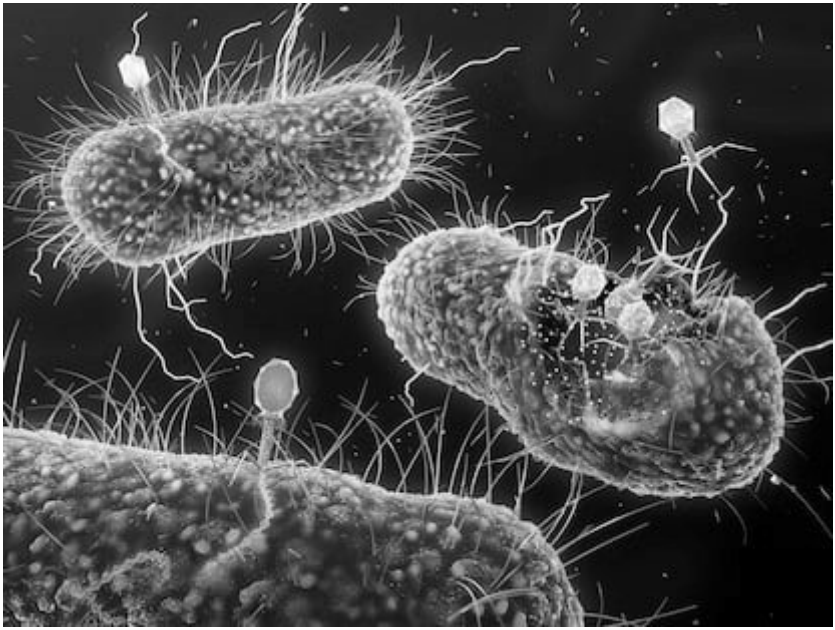
l'escarràs. I solament els musulmans es cuiden d'aconseguir nous llocs de culte. Els nostres, els dels cristians, són despoblats i en ruïnes. I, a més, sense capellans que puguin donar a l'abast per administrar els sagraments als pocs que encara avui els demanen perquè els necessiten. Nosaltres som més republicans: calçotades, bons tiberis de diumenge i algú recitant versos carrinclons a la capella del tanatori. Un avenç laic? Una misèria espiritual i estètica. Ens hem deixat perdre aquesta gran força dels nostres avantpassats que era el cristianisme (no sense alguns motius, però). Som una societat afaiçonada per la moral i els costums cristians, però ara som com la closca d'un ou buit, ànimes sense fe i aviat sense llengua, que és el vehicle dels esperits. La desespiritualització és el pas definitiu per a la dissolució de les cultures decadents.

El nacionalcatolicisme de la darrera dictadura ha fet un mal enorme per tot l'estat, però especialment a casa nostra, on des de feia més de cent anys s'estaven minant els fonaments de la fe cristiana, una part per defectes i inadaptacions, i una altra per la substitució que es feia de les doctrines papals per tota mena de postulats materialistes, escèptics i nihilistes. Si bé l'Església espavilà a finals del segle XIX, amb Lleó XIII i les seves encícliques a favor d'una doctrina més social, l'harmonització del pensament cristià amb el democratisme i el socialisme quedà estroncada en sec per les catàstrofes del segle XX... I de la falta de sintonia amb l'antiga fe va sorgir l'indiferentisme hedonista de les nostres societats occidentals.

Miraré de fer un final condensat i fulgurant: és innegable la quantitat d'avenços positius que ha produït la ciència en l'estudi del món i de la matèria, però deixar sense cap efecte la dimensió transcendent de l'anima humana, empetiteix i envileix. I, a més, quan a un poble li arriben sotragades importants, si no disposa de grans reservoris de fe, queda en mans de la força bruta (o constitucional) dels seus contrincants. La fe ni es compra ni es ven, però té un poder que ni s'imaginen els pobres agnòstics.

LO VIRUS

Març 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

L'home és el rei de la creació. I un bé negre!

Sempre hem sabut que això no era cert. L'home pot tenir la pretensió de venir dels déus. Sí. Però ni més ni menys que les altres coses que existeixen i que coneixem perquè entren dins del nostre radi sensible. Ni més ni menys.

L'home es creu l'únic ésser pensant perquè té consciència de sí. Però i els altres? No és conscient un gos, un gat o una cadernera? No té capacitat de triar? No té albir per anar aquí o allà? I si no en té, és que l'home no té determinades les seves accions per la necessitat, molt més que pel desig? No actua un banc de sardines en benefici propi i de la col·lectivitat? L'home, potser, té més capacitat per transformar el medi, tanta que fins el fa inhabitable, però s'hi adapta i s'anxova en ciutats,

en aules o en avions per tal de donar satisfacció a les seves necessitat: tal qual les sardines.

L'home es pensa que és molt original i que domina la terra. I un rave!

Molt més originals i fastuosos eren els grans sauris i ja no en queda cap: tan sols alguns ossos escampats pel subsòl. El seu regnat tremebund va ensorrar-se estrepitosament. Als dinosaures no els va matar cap meteorit. Això són fantasies cataclísmiques de científics que no toquen ni quarts ni hores. Els diplodocus i altres megarèptils van acabar sent víctimes dels bitxos més petits del món: els microbis.

Els virus, de tan senzills que són, de tan modestos i austers, gairebé no se'ls considera ni animals. Paràsits i prou. Més semblants a un ínfim vegetal que no pas al, en comparació, descomunal bacteri. L'invasor que no deixa petjades un cop s'ha aprofitat de les parts toves i vitals de l'hoste. Per això ni els paleontòlegs ni els biòlegs no n'han trobat rastres.

L'home és l'única forma de vida intel·ligent de l'Univers. Vas bé, cirerer!

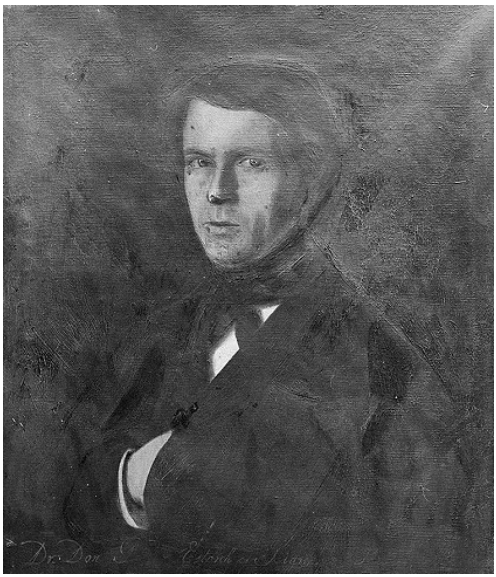
Només cal veure certs països, certes elits creades per mantenir el subdesenvolupament material i moral dels pobles, per a les quals parasitar de la solidaritat internacional és l'única prova d'intel·ligència. Són, però, cultures condemnades a la lenta desaparició.

Els virus, i altres microorganismes terrestres, actuen sota el senzill i doble impuls de fagocitar energia aliena i reproduir-se en aquests mitjans fèrtils. La seva intel·ligència congènita es mesura pels resultats: si proliferen, guanyen; si formen epidèmies i pandèmies, tenen raó. I nosaltres no. Nosaltres som el seu pa i la seva maternitat. D'alguna manera, són fills nostres.

Microbi, estem fets l'un per a l'altre.

PAU ESTORCH, UN METGE EN EL RENAIXEMENT D'UN IDIOMA DESCURAT

Abril 2020. *Vibrant*

Pau Estorch i Siqués (Olot 1805-Barcelona 1871) fou qui més relleu públic va adquirir dels quatre prohoms olotins Estorch i Siqués, tot ells olotins d'una família de vuit germans. Gens coneguts cap d'ells si no és per una carrer que els recorda a la seva vila natal.

Va fer les primeres lletres a l'Escola de gramàtica, retòrica i moral, allotjada a l'Hospici d'Olot. A Girona cursà el batxillerat en filosofia; després va anar fent els cursos de medicina a les universitats de Cervera, València i Barcelona. Quan acabà la carrera tornà a Olot fins 1835, any en què es traslladà a Mataró per treballar de metge i com a professor. Amb la seva esposa Anna, més tard es mudaren a viure definitivament a Barcelona fins a la seva mort. Enviudà dos cops.

A banda de les seves activitats científiques a l'entorn del remei de la ràbia i de tots els verins (no s'hi posava per poc), cal considerar, primerament, la seva labor literària. Jove i ben amarat del romanticisme que s'apoderava de les intel·ligències dels europeus del moment, Pau Estorch es va adherir ràpidament a les crides en favor de la llengua i de la cultura catalanes fetes pel poeta i literat Joaquim Rubió i Ors, *Lo Gaiter del Llobregat*. Una generació que despertava després d'un segle va germinar en pocs anys i arreu en van sorgir els seguidors: dels primers, el propi Pau Estorch com *Lo Tamboriner del Fluvià*, però també

Antoni de Bofarull, *Lo Coblejador de Moncada*; Víctor Balaguer, *Lo Trobador de Montserrat*; Geroni Rosselló, *Lo Joglar de Maylorcha*; Enric Girval, *Lo Trovador de l'Onyar*; Josep Subirana, *Lo Almogàver del Montseny*; Albert de Quintana, *Lo Cantor del Ter*; Josep Bernat, *La Musa del Xúquer*; Joaquima Santamaria, *Agna de Valldaura*; i Pilar Maspons, *Maria de Bell-lloc*. El prestigi que guanyà com a poeta en llengua catalana va fer que formés part, com a mantenidor, del consistori dels tercers Jocs Florals contemporanis a Barcelona, el 1861.

L'obra que servaria la memòria d'Estorch van ser els diferents reculls de poemes i proses –gairebé sempre humorísitics i satírics- aplegats sota el nom de *Lo tamboriner del Fluvià*[19], títol que utilitzaria com a pseudònim. Al pròleg versifica aquest pensament: «No crech si del agrado / De aquells catalans tan fins / Que créuhen sèr cosa baixa / Lo expressar-se en llemosí: / Ni de algunas damas cultas / Que apenas saben llegir, / la llengua de Cerventes / Mastegan y fan bossins. / Jo sols desitjo que agrade / A mòlts catalans sensills / Que l'idioma vuy parlan / Que aprenguéren essent xichs.» i està diposat a pagar el preu de la crítica d'aquells que «Van á clavarme lo fible / O á posarme allá ab los trits / Alguns saberuts pedantes / Tan pródichs de termes richs». Estorch se sent continuador de la feina iniciada per Joaquim Rubió i relegada pels estudis universitaris: «Y si la gayta olvidà Lo Llobregat pel' palau, / Al tamborino li plau / Restar prop del Fluviá». No seria feina senzilla recuperar un català, degradat i sense normes, per a la república de les lletres modernes.

Estorch, amant de la seva pàtria com a bon garrotxí, era, com tants catalans, amant també de la llibertat que es presumia al liberalisme, i, per tant, defensor de la seva reina contra els carlins absolutistes. Més tard pogué comprovar que el liberalisme espanyol és absolutisme emmascarat. El 1852 publicava el full amb octaves compostes per ell mateix titulat *La M. L. Villa de Olot al feliz restablecimiento de S.M. la Reina Dª Isabel II*, que van ser llegides al teatre de la vila per celebrar

[19] Pau ESTORCH I SIQUÉS, *Lo tamboriner del Fluviá*. *Poesias de D. Pau Estorch y Siqués*, Girona: Imprenta de Grases, 1851.

el fracàs del magnicidi assajat pel capellà liberal Martín Merino el 2 de febrer.

Al segon repic de *Lo Tamboriner del Fluvià* fa un retrat ben contrastat sobre l'ús real del català en la societat i la imposició del castellà en els àmbits oficials, literaris i elitistes; es disposa a imitar allò que fan molts «Que gastan ploma castellana / Per tot dia, mès ni un mot / En surt jamay de sa boca, / A no sèr fent un esforç, / Y encara per conformarse / Al us de altas reünions, / So es; castellans de ploma, / Catalans de boca y cor.», és a dir, una literatura hermafrodita, expressada en llengua adquirida, però pensada amb forma i continguts catalans. Feminista precoç (¿?), tradueix el poema "Defensa de las donas" d'un poema de la mexicana Sor Joana Agnès de la Cruz on amonesta l'home la falta de consideració a la dona que «Si no us admet, es ingrata, / Y si us admet, es lleugera.». En un altre, "Cosas de Espanya", critica i satiritza que els empleats públics vinguin d'arreu del regne sense entendre ni una paraula de català a llocs on no s'entén una paraula de castellà, perquè això perjudica el seu servei a la comunitat. El seu catalanisme literari i idiomàtic és taxatiu: l'actitud dels homes de la Renaixença fou el motor del posterior catalanisme polític... la llavor llunyana de l'actual independentisme.

Al pròleg dels *Elements de poètica catalana y diccionari de sa rima,* de 1852, Estorch augura que la sort de la llengua catalana pot millorar, i així esdevindrà útil la seva tasca: «Si es poca sa utilitat mentres la llengua catalana se trobe en lo estat de abjecció y afins despreci en que se veu vuy en dia, no será així si lo destino ó la moda volen que ocupe lo lloch que li correspon».

El 1855 aparegué el tercer "repic" de *Lo tamboriner del Fluvià*[20]. En ell blasma la literatura comercial que divulga mediocritats i amaga clàssics excel·lents «Gracias á tant lector ximple, / y á tant saberut de

[20] Pau ESTORCH I SIQUÉS, *Lo Tamboriner del Fluvià. Poesias de D. Pau Estorch y Siqués. Tercer repich*, Olot: Estampa dels fills Doutrem y Paulí. Imprés per lo autor, 1855. Es tractava, doncs, d'una edició sufragada per Pau Estorch, perquè la comercialització de llibres en català era tota una raresa en aquella època.

moda». Mentre continua la disputa per la dignitat de l'ús del català: «Díuhen alguns: ¿es possible / Que ab llengua tan ruda y bronca / Ab un estil tan poc pulcro, / Ab gerga ja quasi morta / Se pretenga adquirir fama / Afins entre las senyoras? / ¿Es creible que en esta época / En que res vell está en boga / Un tamborino s'escolte / Fins en dauradas arcobas, / Quant tots los lletrats la olvidan / Per mísera y poc sonora?» i anima a continuar el seu conreu «No fes encara lo diable / Que arribás á ser de moda».

Al pròleg –en vers– de *Lo tamboriner del Fluvià. Quart y últim repich*: «Vosaltres que teniu glòria / En ser catalans perfets / Y apreciau la parlaría / Que mamáreu ab la llet», en contrast amb aquells que deixaven la parla natal com una andròmina solament útil per tractar amb els criats i amb gent baixa, perquè la llengua dels negocis i del poder era una altra. Eren aquests cercles acomodats als quals anava adreçada l'apologia catalana d'Estorch. Dedica un sonet a Josep Subirana «En loor dels esforsos que ha fet per restablir la llengua catalana» que comença així: «Jau desauciada, quasi en agonía, / olvidada dels sèus madona hermosa, sòn accent no penetra ¡trista cosa! / en l'oído dels fills que enorgulía! / Proba, fent un esfors, si acás podia / honor patri avivar ab veu melosa»

Excel·lencias de la llengua catalana (1856) és una apologia de la llengua en plena discussió entre els intel·lectuals catalans de l'època sobre si calia o no prestar atenció al català com a llengua quotidiana i en les lletres d'alta cultura. Consta de quatre parts, entre elles la titulada "Déu parla en català" on es llegeix: «Y es creible que un DEU-HOME / No volgués també elegir / Per expressar las doctrinas / Las únicas que felís / Fan al mortal un llenguatge / Lo més elegant y rich / Lo més fluido y sonoro, / Lo més ductil y concís? / Jo no dubto que tot logich / Concedirá que es precís» Es tractava d'una queixa contra la introducció de la prèdica cristiana en castellà a Catalunya. I més: «Al costat d'un catalá / L'inglés més llangut no piula / Aquell tot lo que vol fa / Millor que ell en xiulará, / Però quan parla, no xiula / De llengua tan rica i bella / Pot fersen qualsevol us, / Polit, sensill, breu, difus, / sense gastar la gargamella / Ni les dents com l'Andalús»

Però el treball que li havia de valer un cert reconeixement fou la *Gramática de la lengua catalana* (1857), també conreà censures i menyspreus com els d'Antoni de Bofarull, un renaixentista català reticent a que qualsevol pogués gosar fer feina d'erudit. La *Gramática* d'Estorch fou un pas més en el procés de construcció normativa de la llengua catalana.En el pròleg comenta la tendència del segle a agermanar pobles i a crear algun idioma universal artificial, com els ideats per Bonifacio Soto (*Proyecto y ensayo de una lengua universal, y filosófica*, Madrid 1852) i el de Pere Mata i Fontanet (*Curso de lengua universal*, Madrid 1862), davant la qual cosa «parecerá un contrasentido la publicación de una gramática catalana, cuyo idioma, mal calificado de dialecto, no es el oficial de la Nación» però que «por su precisión y energía guarda cierta analogía con el carácter de sus habitantes". És redactada en castellà, adreçada a persones castellanoparlants que vulguin aprendre català.

Dins d'aquesta campanya per generalitzar l'ús escrit i culte del català, aquell mateix any publicà *Becerolas catalanas y castellanas*, mètode per aprendre les primeres lletres i síl·labes. El dedica als pares que volen estimular i contribuir a la feina escolar dels seus fills. La divulgació de l'obra i de la seva finalitat el van portar a fer-ne conferències. El 1859 aparegué un *Nou repiconet del Tamboriner del Fluvià*. A l'article "Visió fantàstica de la llengua catalana" es blasma la situació ruïnosa del català i es preveu un futur millor quan es restauri la parla a tots els nivells socials i literaris.

Els èxits militars del general Prim a Àfrica, comandant els voluntaris catalans, van donar nous impulsos a l'imperialisme espanyol, i també al desig de molts catalans de recuperar el terreny perdut en la cursa colonial dels principals països europeus. Pau Estorch i el compositor, pianista i organista de Santa Maria del Mar Primitiu Pardàs van dedicar una peça de gran marcialitat *Al valiente ejército español*, amb lletra catalana i subtitulada *Himno catalán* per deixar clara la part dins d'un tot on «a la veu de vengem a la pàtria! son rugit s'ha sentit com un tro»: la catalanitat es posava de manifest dins d'unes forces armades reverdides per la seva contribució després de les constants retira-

des del continent americà. Les celebracions patriòtiques van culminar amb l'arribada de la reina a la capital del Principat, acte que fou celebrat per Lo Tamboriner amb una oda que s'escampà per la ciutat sota el títol *A lo felis arribo de S.M. doña Isabel II a Barcelona.*

Susanna. Pieza de costumbres catalanas. Costumbres de la montaña és una obra en vers, en català, excepte quan parlen els personatges castellans, els «soldadots» que arriben amb dret a allotjament, però es queixen: «Se nos trata como a cerdos», diu Baltasar. Susanna quan la requereix l'andalús, l'engega: «Feste enllà, lletg, burinot, o t'floch pel cap ma filosa». Ell: «Caramba! una sola frase descifrar no mes es posible de esa gerga tan horrible!». Sussana: «Veig ben clar qu'ets un tros d'ase». L'altre soldat: «Jesús! que boca tan bella tan fea gerga vomite, que la vista encante, escite, lo que al oido atropella» i Susanna: «Not parlo ben català? Fastigós» No vol amors amb soldats espanyols. Més o menys inconscients, romanen els odis de 1714.

«Si's pensen los castellans que ab sas cançons nos embaucan, femlos véure que sabém millor qu'ells cantar corrandas»; «No crega que a Catalunya sian tan fluixas las móssas, coneixem los seus meneigs y sabem seguir la broma». Nacionalisme femení contra imperialisme uniformat. L'obra sembla una resposta a la reial ordre de 1867 en què es prohibia la representació de textos escrits excusivament en català per evitar «fomentar el espíritu autonómico (...) destruyendo el medio más eficaz [el teatre] para que se generalice el uso de la lengua nacional ».

Això tan sols és una mostra de com les gastava una part de la burgesia catalana, usualment la no barcelonina, aquella que havia nascut i crescut en la llengua genuïna del país, aquelles persones que tenien l'ànima migpartida per una diglòssia que els feia parlar els criats en català i les autoritats del poder estatal en una altra. Durant la Renaixença es pensaria d'introduir a les aules l'ensenyament de la llengua mare, cosa que esperonaria el renaixement en el sentit polític.

Pau Estoch va escriure, també, diversos textos sobre la "pedra escorçonera", un remei per a l'extracció de tota mena de verins, i que també pretenia curar la ràbia a partir de l'aplicació de la seva pedra en

les mossegades de gos. Va insistir durant més de deu anys, però no convencé ni als metges catalans. Tampoc als acadèmics de París, que el van tractar d'engalipador. Eren temps de l'estudis de la microbiologia, de les vacunes, de Pasteur... El remei empíric d'Estorch es basava en l'absorció, i els bons resultats estadístics que deia tenir entraven dins les probabilitats de desenvolupar o no la infecció. No ha passat a la història com a científic, tot i haver esperonat els raonaments dels seus companys més avesats al laboratori. Com escriptor, sí que va tenir un cert èxit entre el públic de Barcelona amb les seves peces curtes. Com a gramàtic, fou una baula més en el procés que culminarien l'IEC i Pompeu Fabra. Més entusiasta que genial, aquest olotí avui desconegut per a la gran majoria, és l'exemple de molts altres homes lluitadors, treballadors pel bé i la grandesa de la seva pàtria, però que queden soterrats pel pes de la influència de la cultura estrangera: qualsevol coneix qualsevulla mediocritat castellana, però els nostres, els que van contribuir al miracle que significa la no desaparició de la nostra cultura, a aquests no els coneixem, perquè, de fet, segurament estem en camí d'una lenta desaparició per falta d'interès i d'amor propi.

M'HE ESCAPAT!

Abril 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Ho he de confessar: m'he escapat del confinament. Sí, sé que és una falta, o un delicte, una estafa a la col·lectivitat, sí. I sé que em poden enxampar, em poden renyar, em poden multar, em poden dir que sóc insolidari, jo, que tota la vida he fet el passerell per ajudar els altres i m'he ajudat ben poc a mi mateix. Sé que un article periodístic no s'ha d'escriure mai en primera persona si no per relatar vivències experimentades per un mateix amb algun interès públic que ho justifiqui. Però és que avui cal confessar que sí, que m'he escapat. I que penso tornar-ho a fer.

Estava fins al capdamunt de recórrer la casa des de la porta fins al pati, des del pati fins a la porta. D'inventar-me coses per comprar a la botiga del poble, d'anar a llençar la brossa peça per peça i tornar amb la bossa buida per tornar-la a omplir amb un parell de coses més i poder tornar als contenidors, un indret que s'han convertit en el centre social i recreatiu dels veïns per excel·lència. La família del costat ja no em deixa el gos: està baldat, el pobre, de fer tants quilòmetres. Estic gastant la pintura del cotxe de tant fregar-lo amb ànsia, la moto llueix com el quars, però està agafant reuma per l'excés d'humitat. Ella també tenia ganes d'esbravar-se una mica, per això he decidit posar-la en marxa i escapar-me.

El vestit de motorista és gairebé estanc: aïllat de dalt a baix, així segur que si el microbi vol entrar, s'estamparà contra el cuir o la visera del casc. Vaig més protegit que els metges de Wuhan. Sóc invulnerable a la pandèmia. Haurien d'haver calculat que el vestit de motorista és el més eficient per aquesta "guerra" microorgànica. Al Covid-19 no li impressionen les xapes dels militars, les medalles, ni les corbates dels ministres. Mireu, si no, el pobre Boris Johnson, que no ha pogut espantar els virus ni amb el seus cabells espardalats, que sembla que s'hagi pentinat amb un petard.

Per això m'he escapat. No confio en una gent que més que posar remei el que fa és posar llenya al foc amb les seves decisions absurdes, tardanes i ineficaces. El virus s'aturarà quan ja s'hagi cruspit tot allò que era tendre. L'aturaran els cossos indigeribles, morirà –o hivernarà- per inanició, quan s'acabi el festival d'entranyes suculentes i estats baixos de defenses. La immunitat arribarà a poc a poc, per exposició lleugera, vacunant-nos inconscientment en el contagi i creant barreres naturals. El confinament és una bona mesura per dificultar l'encomanament de les malalties infeccioses, però no guareix, és una mesura preventiva. Per poder vèncer cal entrar en batalla, amb precaucions, escuts i defenses, però hem de sucar-hi els dits. És per això que m'he escapat i us escric des de camp obert, des dels carrers de les vostres ciutats on, ara mateix, no circula ni un ànima, perquè les vostres ànimes són enclaustrades i jo vull fer l'experiment de lluita epi-

dèmica. El meu cos serà el laboratori d'on podreu extreure només una lliçó: si tinc raó, ens salvem, si no, que m'enterrin. Per això m'he escapat, per posar la vida en risc per tots vosaltres.

He anat de Prat de Compte fins a Bot, per aquella pista asfaltada de revolts impossibles a saludar les cabres de la Serra de Pàndols. He pujat pel camí d'Aitona a Maials per veure com van les obres de reconstrucció de l'arcada gòtica d'Adar, que un inconscient havia aterrat d'una trompada amb el camió. Pel camí de la riera cap Envall, a la Vall Fosca, un poblet que vaig conèixer abandonat però que és objecte de desig dels neorurals de la petita burgesia barcelonina. Com que vaig per pistes i camins, puc evitar alguns controls policials, però miro de controlar-los jo, que no se m'espantin. Tot i anar amb el casc integral, porto el morrió, perquè així fa més efecte d'estanquitat i de protecció. Solament ho sembla, perquè un virus passa perfectament a través de les seves fibres si fas una estossegada. Després he seguit per les nostres sagrades terres fins a l'Alta Garrotxa.

A Sadernes he pogut saludar en Carlus, l'amo que sembla un soldat de la darrera carlinada. Feréstec, seriós, però no en trobaràs cap de millor quan es tracta de fer un servei important. Des d'allà he volgut seguir fins a Sant Aniol d'Aguja, però la moto no passava pel corriol que porta a l'església romànica. En Carlus m'havia dit que sí, però ell és d'allà, i jo, d'aquí: "trail" no és "trial", amic, i he seguit pel camí de la dreta, passant per sota el Bassegoda, fins a Albanyà. Camí no menys perillós amb aquesta màquina pel fet de ser-li conegut. Una derrapada per poc que no em porta, per un estimberri molt tallat, recte fins avall. He decidit llavors calmar la marxa, deixar les alçades i endinsar-me a la meva estimada Fageda pels corriols que no coneixen turistes. Malgrat tot, aquell bosc solitari, humit i piulat per cinquanta menes diferents d'ocells, no és aquell de la meva infància, on encara hi vivien pagesos, es conreaven fesols, fajol, hortalisses, hi pasturaven vaques, s'engreixaven porcs i s'explotava amb seny la fusta del faig. Ara, aquella unitat productiva agrària, aquell esperit rural, aquella filologia especial, és el parc, el jardí de gent de ciutat que hi va a fer

excursions o tifeja a les seves segones residències. Una mort en vida que no la percep qui ja s'ho ha trobat tal qual és avui.

En un lloc apartadíssim, però no molt lluny de l'ermita de Sant Miquel del Corb, he fet el gran dinar: un llonguet i una llauna de sardines picants amb algunes olives farcides d'anxova, què més vols? No ho pot igualar un tiberi de L'Hostal dels Ossos, d'aquells de descordar-se el cinturó. On és el microbi? em sembla que no l'he vist, o bé ha passat de llarg: si vas en moto, pot entrar dins teu? Potser aquest seria el gran remei: tots en moto per dificultar-li l' acció parasitària. Qui corre més? tu o ell? La velocitat de propagació és inversament proporcional a la marxa que portis tu, dividida pel número que marca el comptaquilòmetres.

Estava pensant això i, de sobte, m'he despertat. S'havia acabat l'escapada per camins i muntanyes. Era de matinada i tornava a ser confinat. Seguia atrapat a casa, en la millor companyia possible, però reclòs entre quatre parets, enllaunat com les sardines picants. No quedava més remei: ho recomanava la gent de ciència i ho manaven uns polítics triats per tots entre el bo i millor dels cervells del país (¿?). Com es fa la tria de les elits d'un partit? Segurament no deu ser amb mètodes darwinistes, aquells que, suposadament, seleccionen naturalment els més "aptes".

Despertava de la llibertat i tornava al mal son de la realitat "real". Tan sols pensava una cosa: anar fent les coses del dia i tornar a "escapar-me", al vespre, per trobar un remei universal a la pandèmia del virus i de l'estultícia humana. Realment, s'hi estava bé entotsolat pel món, en relació tan sols amb gent feta a mà i d'una peça com en Carlus. Per cert, tants quilòmetres i sense fer benzina? Realment els somnis són un bon lloc on viure, si no esdevenen malsons.

Bé, ja és tard, vaig al llit, espero que avui també podré fotre el camp. On em portarà la moto onírica que no gasta ni s'espatlla? Qui vindrà des del passat per fer petar la xerrada una estona? Que tingueu un bon viatge vosaltres també. Els pensaments i els somnis formen part de l'Univers. Bona nit.

GAT BLANC, GAT NEGRE

Agost 2020. *Diari Gran del Sobiranisme.*

Si no fos que hi ha famílies que, a casa nostra, en ple segle XXI, ploren l'absència d'algun familiar empresonat o exiliat per causes polítiques, gairebé diria que cardem riure per la improvisació amb què alguns es prenen aquest procés d'independència, que amenaça de fer-se més llarg que la travessa del desert dels israelites en temps bíblics. Hom voldria, però, quedar desautoritzat en emetre aquestes apreciacions, que tot no fos més que ignorància dels autèntics plans, dels fulls de ruta necessariament revisats a cada cop del rival. En poques paraules: que la majoria absoluta estem *in albis* sobre com ha d'anar tot, i no sabem les variables amagades segons els retombs que fa el camí: que tot sigui més semblant a un duríssim París-Dakar que no pas a una historieta de Mortadel·lo i Filemó. I si és així, què hi farem! Riguem, riguem, que el món s'acaba, mentre ens arriba el torn de pagar multes astronòmiques o d'entrar a la presó.

A qui carda molta gràcia aquesta tragicomèdia és a aquells que ens volen empetitits, frustrats i amorrats a la feina com a únic destí vital per tal de seguir mantenint una Espanya governada per neofranquistes amb la mà molt llarga i la vergonya totalment absent de llurs consciències. Un país que té molta menys vida que no es pensen (i que no ens pensem) perquè creuen que guanyaran aquesta escomesa mentint com bagasses i anorreant-nos amb lleis arrelades en la dictadura:

que guanyaran derrotant-nos. Això no va enlloc, això petarà tard o d'hora. Tenim memòria, vídeos, coneixement; mai res no tornarà a ser igual. Novament són el nostre enemic. Llur estupidesa està causant una divisió i una crisi de confiança que costarà generacions de refer, cas que ells, que es creuen forts, facin millor les coses i optin per la *intel·ligència* (que vol dir enteniment), cas genèticament molt complicat, perquè ells no són d'escoltar, sinó d'imposar.

Mentrestant, acudim en temps real a un nou capítol del serial "Català de dretes, català d'esquerres", un drama tan antic com el nostre país. Jo tindria el valor de fer-lo recular per trobar els primers capítols picants, al menys, fins al Compromís de Casp (1412), a l'enfrontament entre la vella noblesa catalana i l'emergent burgesia barcelonina, alimentada pel comerç que estimulava el control mediterrani a través dels Consolats de Mar. Llavors, els pròspers comerciants serien *l'esquerra*, els defensors del parlamentarisme i la llibertat del poble (ells eren "poble") davant una aristocràcia –els Montcada i els Urgell, per exemple– ocupada en el manteniment del poder estatal davant les potències veïnes a través de l'exèrcit, entitat *de dretes* per excel·lència. Aquests comerciants, i altres aspirants a millorar la seva posició sociopolítica, són els qui es van enriquir amb els generosos suborns de Fernando de Antequera (com reconegué més tard davant les Corts catalanes). L'únic que van aconseguir els *fernandins* va ser obrir les portes a una invasió de parents castellans que van ocupar els càrrecs de poder directament vinculats a la corona, amb unes "momes" suculentes, i afeblir el parlamentarisme que durant segle i mig havia, a Catalunya, avançat la modernització de l'Estat compensant la preeminència dels senyors. Van abaixar uns senyors locals acostumats al pacte per imposar uns senyors estrangers fets a l'autoritarisme omnímode.

En aquest procés de reforçament del poder reial i de davallada de les institucions més representatives, va venir la guerra civil on "el poble" va donar suport a Joan II contra els nobles i la Generalitat. Historiadors obnubilats pel marxisme, justificadors del centralisme i altres estructures de poder de tendència absolutista, expliquen de bon ull

aquests fets, l'avançada dels "estats moderns" on una petita elit basteix sistemes de domini implacable... i infame.

Quan més tard "el poble" es va veure amenaçat pel *conde-duque* d'Olivares, que pretengué apujar impostos i incrementar el contingent de soldats catalans per a les seves guerres, llavors es decidí a lluitar, esperonat pels dirigents i el que quedava d'aristocràcia. Per llur llibertat? Relativament: per no empitjorar el seu estat, que no era envejable. Aquí tocà lluitar primer contra els espanyols i després contra els francesos. Més tard, el 1714, la lluita va ser contra tots ells junts i el resultat encara l'estem pagant. Amb la invasió napoleònica, inicialment semblava que Catalunya s'uniria a l'Imperi francès, però els abusos materials i els ultratges de la patuleia gavatxa, units a la propaganda espanyolista i clerical, van decidir a la majoria imitar el Timbaler del Bruc, malgrat que els francesos portaven signada l'abdicació de ses inútils majestats hispàniques. El poble que va foragitar l'invasor no va saber recuperar la llibertat perquè els il·lustrats van provar de convertir, per art de màgia i amb poc èxit, l'absolutisme en liberalisme, i mantenir així un temps més la ficció de la falsa unió espanyola. Com va passar amb la posterior guerra espanyola del segle XX, sembla ser que una guerra uneix molt, i que les seves penalitats difuminen els contorns del carceller.

Tot i això, el carceller de la Catalunya empresonada és tan zelós de la seva missió que no dóna opcions per tal que els presos se sentin menys oprimits. Ha de patir (o témer molt) per arribar a parir algun estatutet d'autoadministració. Calgué l'aparició del catalanisme a finals del segle XIX i el desastre colonial del 98 per tal que es pogués començar a somiar que el poder central arribés a pondre algun ou de guatlla. El moviment catalanista, que anava creixent per tot el país, acabà trencant-se en quan uns quants nois de casa bona van desenvolupar l'ala "l'esquerra" el 1904, amb l'objecte –deien– d'*ampliar la base* social (mec-mec! em sona), però que aviat demostraria una perspectiva més ampla: arribar a tocar poder a Madrid de la mà del PSOE i de Lerroux: les esquerres!! –deien–. Aquesta va ser la deriva, la dèria, fins de Companys, flamant ministre de la marina republicana, per frenar

Macià, que sí sentia clara la necessitat de desvincular al màxim, més que no pas de reenganxar, Catalunya de Castella.

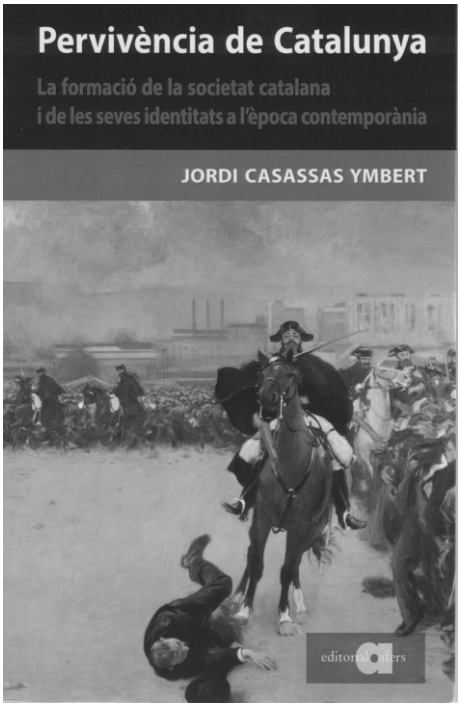
El 1931Catalunya anava coixa. La falta d'una entesa entre la Lliga de Cambó i ERC va condicionar molt tot el període posterior, i condemnà no solament la Generalitat minusvàlida, sinó la pròpia República: en els bàndols i comunicacions de Mola i Franco el 1936 la preocupació per la integritat territorial de l'estat era màxima... o s'usava com a motiu d'alarma per enardir el sentiment nacionalista espanyol contra els mals espanyols: "rojos y separatistas". La característica d'ERC ha estat sovint tirar pel dret i considerar l'elit econòmica i intel·lectual conservadora com l'enemic natural a abatre. Potser es deu al fet que rivalitza pel mateix espai electoral: el dels catalans que no volen *espanyolejar*. La divisió de forces pot ser una bona tàctica en determinats atzucacs i per superar grans entrebancs, però quan la lluita és oberta, quan has de passar per damunt de lleis tiràniques, pensades i aprovades per barrar la llibertat del teu poble, llavors cal anar tots a una i fondre les cúpules de comandament i liderar totes les opcions de lluita. I no es tracta tan sols d'establir estratègies polítiques unificades, no; potser cal preveure l'acció coordinada de les agrupacions populars que són l'arrel de tota intervenció institucional. Perquè a falta d'altres forces de monopoli estatal, tenim la força del poble conscient d'allò que enshi juguem tots. El procés català no és un afer d'elits, sinó que les elits posen en efecte la voluntat de la majoria de catalans no vençuts per l'opi de la cultura colonial.

Es pot entendre que uns poden estar sent objecte d'extorsió i atemoriment pel fet de tenir a la presó el seu màxim representant, i que aquest té una influència relativa, soterrada, avui, sobre els esdeveniments. És clar que la constitució de la por, la que es va posar com una pistola a l'esquena dels nostres pares com única sortida al franquisme, és, de moment, un arma que fa invulnerable la unió forçada dins l'estat espanyol. A dia d'avui s'estreny el setge legal contra tota opció política que defensi l'independentisme català i aquells qui el vulguin representar. Si els nostres polítics no poden o no saben anar més enllà, caldrà cridar a l'acció del poble que els tria. La inacció, la frustració, l'obligada submissió podria activar un radicalisme de con-

seqüències imprevisibles per un efecte gairebé físic d'acció i reacció. Ens ho podríem estalviar tots plegats, el mal és que ens trobem davant d'Espanya, una entelèquia política que solament s'aguanta fent pagar regularment el seu tribut de sang.

EL MIRACLE DE LA PERVIVÈNCIA CATALANA

Setembre 2020. *Diari Gran del Sobiranisme*.

Jordi Casassas, "Pervivència de Catalunya", Editorial Afers, 2020

En primer lloc, la primera paraula del títol: *pervivència*: romandre viu. Però hagués estat més afinat *supervivència*: mantenir-se amb vida malgrat les penalitats i els perills de desaparèixer. Aquesta seria una aproximació més definida si tenim en compte la història contemporània que narra el doctor Casassas en aquesta seva darrera obra, de moment.

L'autor, catedràtic emèrit de la Facultat d'Història de la Universitat de Barcelona, és el vigent president de l'Ateneu Barcelonès i membre de l'I.E.C. Es tracta d'un dels principals especialistes nacionals en l'estudi de la cultura. Té una extensa bibliografia al respecte, orientada a excitar la curiositat d'estudiants, intel·lectuals i profans interessats en un temps en què la historiografia no produïa més que macedònies de diferents tipus elaborades per la multinacional marxista i altres fruits de temporada. I els estudis seriosos sobre la cosa catalana eren carrinclonades obsoletes, parcials i retardatàries. El jove Casassas va ser –sempre discret– l'esperó que somogué l'ànim de vaques sagrades dels nostres prats, com Fontana o Termes, formats en la dialèctica home-ric/home-pobre, que aprengueren de l'autèntica dialèctica marxiana el discret encant

de la burgesia "de la rive gauche", un cop superats –teòricament– els excessos del terrorisme roig. Intèrprets fidels del cientisme materialista que havia de fundar les "Ciències Socials", no van capir els errors de càlcul fins que caigueren les dictadures comunistes i les seves elucubracions deixaven d'explicar el signe dels temps; les equacions, es veia, eren resoltes fent trampes en les operacions i el món ja no anava com *havia d'anar*. Va ser, a poc a poc, que alguns historiadors amb vocació de profetes van tornar els ulls cap a realitats palpables que bellugaven contra tots els seus pronòstics mecanicistes: les realitats dels pobles i de les nacions, bellugadisses, amb vida pròpia, pugnant per desllorigar els ordres racionals i les prediccions global-planetàries.

Casassas ha aconseguit, juntament amb altres literats de la història, renovar l'estudi de la cultura catalana, abans resclosit i sempre atacat per la intel·lectualitat assalariada per l'imperi espanyol. I és que en perdre la història, perdríem la identitat, justament el gran desig de la metròpoli castellana. Per això recuperar i divulgar l'ésser propi català sempre acaba per produir un terrabastall i la reacció contrària per part del poder hegemònic. L'estudi del propi jo nacional és com un tren que es torna a posar en marxa i ningú sap on podrà arribar, ni si les forces centrípetes el tornaran a fer descarrilar.

En un viatge pel temps passat, Jordi Casassas explica els fets ineludibles, però no s'estalvia –com han fet molts– de remarcar els entrebancs, els pals a les rodes, la introducció secreta o discreta de la discòrdia entre catalans interposats per Espanya a cada manifestació de la natural tendència de la nació catalana vers l'autogestió, l'autogovern. És a dir, a fer la seva malgrat no disposar de cap poder essencial d'ençà de la derrota de 1714, perquè tots els règims d'autonomia no han estat més que llibertats vigilades i fàcilment confiscades.

Com a historiador de la cultura, va interposant l'acció dels homes dedicats a les feines intel·lectuals, de vegades incitadors del pensament col·lectiu, d'altres simples antenes receptores d'emissions foranes amb capacitat de somoure la pròpia societat a través –o en contraposició– d'una intel·ligència mesocràtica i popular cada cop més

determinant en el medi polític. També d'una alta cultura de les elits i de la presa de decisions que sintetitza conceptes importats de Pirineus enllà i, després, de l'altra riba de l'Atlàntic nord.

La societat catalana, feta d'indígenes i forasters, sembla haver perviscut prou sana a les dictadures espanyoles del segle XX, però la pèrdua d'identitat, de massa muscular pròpia a nivell popular ha estat molt gran, en benefici d'un mestissatge que encara ha de demostrar el seu valor: si servirà per enfortir el fonament autòcton o si es posarà al servei de l'eterna construcció d'una Espanya desballestada. D'entrada, la catalanitat és cada dia més minoritària al seu solar. L'Estat espanyol sembla guanyar la partida forçant la castellanització del país a batzegades més o menys contundents, però es mira de preservar la força econòmica de la "regió" pel fet de ser altament contributiva a l'erari i una font constant d'activitat per a la resta del mercat estatal. Però el cervell que assegura la permanència efectiva de la fesomia social i nacional catalana té una incidència parcial a nivell local: l'autonomia s'ha demostrat del tot curta i volàtil a causa d'una constitució que la restringeix i recentralitza a voluntat de l'autèntic poder estatal.

El recorregut que fa el llibre sobre la nostra història contemporània –i que tots els catalans haurien de conèixer– té, però, algun punt qüestionable, a causa de l'amplitud de l'objecte i la limitació de l'espai físic del volum: la narració flueix a gran velocitat. Algunes explicacions queden exposades segons la consuetud d'una historiografia partidista. Per exemple, en els Fets del Sis d'Octubre de 1934, Casassas es deixa portar per la interpretació poc curosa que veu l'episodi com una revolta mal organitzada i fracassada, que a mig termini va significar el triomf de Companys i ERC a les eleccions del 16 de febrer de 1936 i el restabliment de la Generalitat. La planificació tècnica del 6-O va anar a càrrec de Josep Dencàs (conseller de Governació) i de Miquel Bardia (Estat Català), però cada pas i cada entrebanc van ser compartits per *un comitè revolucionari dirigit pel president Companys*, pel seu govern, i pels partits implicats, entre ells USC (socialistes) i UDC (democristians). La rendició de la matinada del 7-O la va ordenar Companys; Dencàs, Badia i els consellers militars, al palau de Governació van

decidir simplement no lliurar-se a l'exèrcit i van fugir. Aquest fet ha creat la imatge mental de "les clavegueres" i de la "covardia" d'aquells que van estar lluitant en primera línia durant les poques hores de la revolta. És obligat rendir-se, si perds la batalla? La majoria d'ERC, els implicats i l'oposició van aprofitar un boc expiatori tan oportú per carregar-li les responsabilitats de l'organització i les culpes del daltabaix. Catalunya encara els deu el reconeixement d'aquell esforç relativament inútil. Els historiadors encara no hem entès prou les sessions del Parlament del 5 i 6 de maig de 1936, on Dencàs i Companys es van acarar: és molt dur haver de renunciar a mites que han estat molt rendibles. És injust identificar l'esforç d'aquell conseller, -potser el més competent d'aquell govern– amb la fugida pels túnels del clavegueram de la Barceloneta, i, en canvi, mantenir la falsa imatge d'honor dels oportunistes polítics. Al capdavall, tot es reduïa a una conspiració de les esquerres espanyoles –amb la col·laboració dels republicans catalans– per tal de foragitar irregularment el govern de dretes de Madrid. Qui va pagar més cara l'operació, per cert, van ser els obrers asturians.

En l'explicació de l'evolució dels opositors al franquisme, Casassas atorga tota la preponderància al PSUC, com a organització més estesa als mitjans culturals i acadèmics: el considera "hegemònic", però caldria distingir si es refereix a una hegemonia sectorial o general, perquè el comunisme, a Catalunya, mai ha guanyat unes eleccions; a Espanya tampoc; ni abans ni després de la guerra; ni durant ni després de la transició postfranquista. Així, deixa, tàcitament, com a minoritaris molts altres moviments (liberalcatòlics, socialcristians, àcrates, socialdemòcrates, nacionalistes) que, sumats, preponderaven sobre la figurada hegemonia marxista, com es demostraria quan la gent va poder votar, condicionada televisivament i enganyada en els procediments, però va votar, i mai els comunistes van ser majoria, però gaudien d'una popularitat general enmig de la guerra del Vietnam i de la "revolució capilar" de Maig del 68. Tan sols van poder influir en l'Estatut de Sau, on els diputats comunistes van adoptar posicions contràries a l'obtenció d'un bon sistema de finançament. Tampoc es

va sentir cap veu del PSUC denunciant el mètode fraudulent amb què s'arribà a les *Cortes* de 1977, autoproclamades constituents, on es podia votar comunista i no republicà, a les quals els exiliats no van poder votar i on Juan Carlos I va nomenar digitalment 41 senadors. Eren temps de pragmatisme, de pacte amb el diable i d'amotllar-se a l'ocasió de poder accedir als poders, que és l'objectiu de tot polític.

L'historiador escriptura els fets que s'esdevenen durant el temps, però cal que els interpreti en clau del moment i també des de l'inexorable fotograma del present, indestriable de la persona temporal, històrica, ha de deixar clar el funcionament –o disfunció– de l'activitat humana, perquè uns processos són el motor i causa de les etapes següents. I si no s'explica la naturalesa dels fenòmens, pot ser que no s'entenguin els defectes de construcció dels fonaments, que en el cas espanyol cal cercar, al menys, en les conseqüències de 1939. Defectes estructurals que van propiciar l'atroç repressió de la dictadura franquista a la postguerra i, de retruc el terror antigovernamental per part de grups anarquistes en territori català. Molt més coneguda ha estat la lluita armada del nacionalisme basc (ETA) i la seva repercussió –fins electoral– a Catalunya. La violència ha estat la mare de les actuals circumstàncies a l'Estat espanyol. Aquestes sotragades van condicionar la trajectòria del catalanisme, segurament per evitar-ne la imitació i els efectes devastadors, però figuraven en la mentalitat dels catalans tardofranquistes tant o més que la plataforma del PSUC, que serví per nodrir quadres de comandament intermedi amb una part de la joventut catalana després de la mort del dictador.

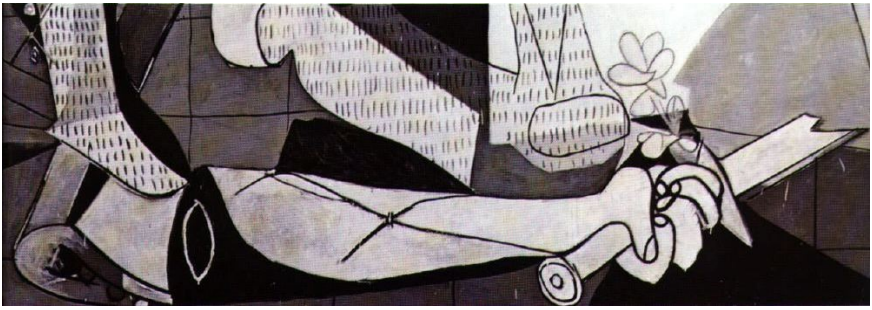
En resum, aquest darrer llibre de Jordi Casassas és una síntesi imprescindible de la nostra història contemporània pel l'entrellat que construeix entre els fets polítics, l'evolució de les mentalitats i la irrupció de nous actors socials com va ser l'obrerisme dins la realitat catalana. Una síntesi a voltes molt succinta per haver d'encabir en trescentes cinquanta-cinc pàgines els elements principals que permetin la comprensió dels esdeveniments i objectius d'una història col·lectiva. La narració de la pervivència d'una nació que, al menys des de fa trescents anys, ha hagut d'evolucionar i créixer a contrapunt d'un poder

distant i, sovint, contrari a les tendències naturals manifestades per la majoria dels catalans.

En els darrers deu anys, paral·lelament al desvetllament de l'independentisme materialitzat en el moviment polític i cívic que s'ha anomenat "procés", ha experimentat un creixement exponencial tota mena de literatura entre històrica, patriòtica i periodística referida al nostre país, al present i al passat, no sempre guarnida amb el rigor de l'estudi de primera mà, bastida a partir del mite i del lloc comú poc aprofundit, poc reinvestigat, amb més voluntat reivindicativa que no pas de cercar el coneixement de les coses. Amb aquesta història hedonista hom pot arribar a la conclusió errònia de considerar la dependència de Catalunya com el resultat exclusiu dels "danys" infligits des de fora, i no tenir en consideració els errors del passat, dels nostres avis, besavis i rebesavis, que si bé construïen un país modern, potser no van saber aprofitar –igual que nosaltres– les avinenteses que depara el temps per consolidar la mena de relació que convenia amb el seu entorn. Casassas, en clau d'home de la cultura, fa una inspecció temàtica i cronològica d'aquests moments forts, i també dels de flaquesa.

JOSEP SORT i LA COVARDIA NACIONAL

Gener 2021. *Diari Gran del Sobiranisme*.

La desqualificació de Josep Sort i Jané (Reagrupament) de la llista electoral de Junts x Catalunya per al proper 14 de febrer (si no hi ha sorpreses) ha estat fulminant. La recerca per les xarxes dels carronyaires a sou de l'estat espanyol ha donat els seus fruits. Unes piulades al Twitter i unes entrades al Facebook l'han deixat fora de la cursa pels escons. Exabruptes més o menys irònics han estat presentats com a mostra fefaent de "xenofòbia", i això ho diuen aquells que no accepten la democràcia per resoldre afers polítics, aquells que aproven la repressió violenta d'un referèndum i que estan cofois pel fet que els líders independentistes catalans vagin camí dels quatre anys d'empresonament i d'exili. Davant d'aquestes aberracions, en plena Europa "democràtica", què ens queda als catalans? Ni tan sols el dret a queixar-nos i a alçar la veu, ni que sigui de manera discordant i gutural. No ens podem queixar, no podem insultar, no podem amenaçar (figuradament), no podem descarregar la nostra ànima contra els animals que exerceixen la força del seu poder vers el legítim dret d'autodeterminació de la majoria d'un poble.

Però allò que és més greu: la repressió ens l'exercim nosaltres mateixos seguint les indicacions de l'enemic. A Puigdemont, a Torra, a la Borràs els han dit de tot, també a Mas. "Supremacistes!", "colpistes!", "anitidemòcrates!", "nazis!"... ens els han posat a parir, i a

aquells que som independentistes, per extensió. I nosaltres no podem dir res d'aquells que pacten amb feixistes per mantenir l'Ajuntament de Barcelona, ni podem esbravar-nos amb aquells veïns que estan disposats a fer com els "txetniks" si arriba el moment d'atacar les banderes estelades i a qui les branda. No es deixa cap escletxa, cap vàlvula d'escapament, es castra la televisió local de qualsevol catalanisme, perquè es consideren els símbols de la nació com manifestacions d'un bàndol... i només s'accepten les expressions de bàndol castrador. Uns s'afanyen a indicar els radicalismes catalanistes i els altres a submergir-los en lleixiu per tal que, blanquejats, siguin més presentables per a aquells que volen votar un partit independentista però sense ullals, sense urpes, esdentegat.

Degudament esporgada de "males bèsties", la llista ja queda més polida, desintoxicada, desinfectada (com deia aquell), no hem de posar-nos a l'alçada dels que ens voldrien a tots a la presó, o millor, davant d'un escamot d'afusellament, nosaltres som bons i civilitzats, i mai fem un pet en públic. Mesells, submisos, educats, ben parlats, representant la comèdia independentista als hemicicles, però dins d'un ordre, no fos cas que els milers de gossos que ens vigilen detectin algun forat per on clavar-nos l'espasa dels seus retrets: "insolidaris!", "colpistes!", "terroristes!". I com que ningú vol que la sang arribi al riu, val més separar d'aquesta cursa de nines de porcellana aquells que, com en Josep Sort, porten anys ensenyant les dents.